

AZRA İZGÜNER

DÖRT ÇEYREK “1”

EPHESUS

BAZI TESADÜFLER

HAYATIN SEYRİNİ GERİ DÖNÜŞÜ OLMAYAN BİR ŞEKİLDE DEĞİŞTİRİR.
BAZEN BU AN, SOKAKTA AĞLAYAN BİR YABANCININ
GÖLGESİNDE YA DA BUĞULU BİR KAFEDE

GİZLENMİŞ OLUR.

Feza'nın hayatı, çok sıradan diye düşündüğü bir gecede değişecektir. Visal'in önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir çocuk ve her şeyin başlangıcı olan o soru: "İyi misiniz?"

Dorukhan Falay, altyapıdan A takıma yükselmeye çalışan genç bir basketbolcudur. Elinde sadece bir top değil, aynı zamanda umutları ve hayal kırıklıkları da vardır. Bu iki yabancı, bir sokak lambasının altında hayalleri kadar güçlü bir bağ kurarlar. Artık zaman bambaşka olacak, yeni umut ve heyecanlara yelken açacaklardır. Çünkü bazı karşılaşmalar tesadüf değildir ve bazı insanlar, ilk anda hayatınızda derin izler bırakır.

AZRA İZGÖNER'İN İLK ROMANI DÖRT ÇEYREK,
ZAMAN ZAMAN GÜLÖMSETEN, ZAMAN ZAMAN DA YÜREK
BURKAN BİR ANLATIMLA AŞKIN, HAYALLERİN VE EN GÜZEL
TESADÜFLERİN İZLERİNİ OKURLARLA BULUŞTURUYOR.~

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlan
/ephesus yayinlan

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786057 583529

"Günlerden 15 Ocak'tı. Birileri için
kışın tam ortasıyken benim için
yazın başlangıcıydı.

Takvim yaprakları değişecek,
mevsimler geçecek, ben büyüyecektim
ama hiçbir gün hayatımı o günkü
kadar etkilemeyecekti."

DÖRT ÇEYREK - I

Yazar: Azra İzgüner

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Elif Tesbihçi Acıyan

Düzeltili: Elif Evin Musluoğlu

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Kapak İllüstrasyon: Ahmet Uzun

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Temmuz, 2025

ISBN: 978-605-7583-52-9

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, *Azra İzgüner

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI *

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

DÖRT ÇEYREK “1”

AZRA İZGÜNER

Canım anneme ve babama...
Elleriniz daima omzumda olduğu için teœekkür ederim.
Üzerime düşen gölgenizin varlığına minnettarım.

"Çünkü ben bir basketbol oynarken bir de
senin yanındayken kendimi bu kadar iyi
hissediyorum."

VİSAL KÖŞESİ

Feza

Günlerden 15 Ocak'tı. Birileri için kışın tam ortasıyken benim için yazın başlangıcıydı. Takvim yaprakları değişecek, mevsimler geçecek, ben büyüyecektim ama hiçbir gün hayatımı o güne kadar etkilemeyecekti.

Bir romanın ilk satırına, bir şiirin ilk dizesine, bir dizinin ilk sahnesine, bir genç kızın ilk aşkına denkti bu. 15 Ocak onu ilk gördüğüm gündü. Kaderlerimizin kesişim noktasıydı. Birbirimize rastladığımız sokaktı. Visal, kavuşmak demekti ve ben hasretini duyduğumu bilmediğim o hisse gül kurusu rengindeki tabelanın altında kavuşacağımın hayalini bile kuramazdım...

Dükkânın kapısını kilitleyip, yıldızsız gökyüzünün altında yürümeye başladım. Bugünkü rutinimi 22.15 otobüsüne yetişerek tamamlayacak, ardından bugünün aynısı olan bir yarın yaşayacaktım. Bu hep böyle olurdu.

Aslında, günün en büyük aksiyonu bu saatlerde başlardı. Kendimi bir Hollywood yıldızı gibi hayal eder, sokağı boydan boya arşınlardım. Bazen elimde dünyayı kurtaracak bir iksir olurdu, bazen tüm eyaletlerin aradığı ama asla bulunamayan suçluydum, bazense hapishaneden firar eden kaçkın... Kimisi para için, kimisi sevdiği kadın için, kimisi özgürlük için yapıyordu bunları. Oysa ben, bunu evime giden otobüse yetişmek için yapıyordum.

Başımdaki şapkayı düzelterip çantamın kolunu sıkıca kavradım. Boynumdaki atkı koştüğüm için bir çeneme bir burnuma çarpıyordu. Beş dakika erken çıksam kimse bana bir şey demezdi çünkü burayı çoğu zaman açan da kapatan da bendim ama bunu yapmıyor, son saniye yetişmeye çalışıyordum. Ufak çaplı heyecanlar katıyordum hayatıma. Fena mı oluyordu?

Köşeyi dönüp durağın olduğu caddeye varacağım sırada bıçak gibi kesildi adımlarım. Sabahtan akşama kadar aynı müzik kanalının açık olduğu o televizyonun fişini çekmiş miydim çıkarken? Peki ya ısıtıcıyı kapatmış mıydım?

Geri dönersem yetişemeyecektim, geri dönmezsem aklım kalacaktı. Durup soluklanırken verdiğim nefesler buhar olup havaya karışıyordu. Dönmek zorundaydım. Eve geç kalabilirdim ama bu soruların cevaplarını almadan uyuyamazdım.

Otobüse yetişmeyi kafasında bitirmiş biri olarak yavaş adımlarla geldiğim yolu dönmeye koyuldum. Köklü bir tarihi olan Visal Kafe, bu sokağa giren birinin dikkatini doğrudan çekecek şekilde dekore edilmişti. Sokağın tam köşesindeydi. Kırmızı dış yüzeyi telefon kulübesini andırıyordu. Her gördüğümde ilk kez görmüşüm gibi bir süre bakakalıyordum. O kafede çalışmak kadar bana keyif veren hiçbir şey yoktu.

En çok da tanık olduğum hikâyeleri seviyordum. Bazen ellili yaşlarda çiftler gelip birer Türk kahvesi içiyorlardı. Yıllar önce Visal Köşesi'nde buluşmaya sözleşmiş iki gencin şimdilerde torun sahibi olduğunu, buraya gelip sokağa uzun uzun baktıklarını ve birer kahve içip anılarını yâd ettiğini görmek, kenardan sessizce izlemek çok özel hissettiriyordu bana.

Annemle babamın burada tanışmış olmasının payı da çok daha özel kılıyordu her şeyi...

Hep derdim ki, benim de bir hikâyem olsun. Yıllar sonra benim yerimdeki bir kız bana imrenerek baksın tıpkı benim o çiftlere baktığım gibi. O kadar mutlu olayım ki gözlerimin içi bile gülsün. Hayaldi bunlar. Kahve hazırlarken veya kurabiye pişirirken öylesine düşlediklerimdi.

Bir kitabın ilk sayfasıymış o gece. O gece televizyonun fişini çekip çekmediğimi hatırlamamam gerekliymiş. Yaşanan hiçbir olay boşuna değilmiş ve bazı şeyler kadermiş. Bazı hikâyeler 22.15 otobüsünü kaçırarak başlarmış.

Kabanımın cebinden anahtarları çıkarırken kaldırıma çökmüş birini görmeyi ben de beklemezmişim ama her şey zamanını beklermiş.

Geç saatlere kadar çalıştığım için annemden ve babamdan ayrı ayrı aman dikkatli ol kızım temalı sözlerle uğurlanırdım evden. Hayat şartlarını da bildiğimden ben de temkinli davranırdım. Tanımadığım bir erkeğin yanına gidip bu saatte onunla konuşmak kolay kolay yapacağım bir şey değildi ama o içine içine ağlıyordu ve sessiz hıçkırıkları içimde bir şeyleri parçalıyordu beraberinde.

Beni fark etmedi bile. Kırdığı dizlerinin üzerine dirsekleri yaslıydı. Ellerini yüzüne kapatmıştı. Üzerinde siyah bir mont vardı, kapüşonunu başına geçirmişti. Onu rahatsız etme ihtimalimi düşünecek sürem olmadı. Öylece dökülüyordu ağzımdan birkaç kelime. “İyi misiniz?” Hafifçe ona doğru eğilmişken sesimdeki çekingenlik hem onu korkutmak istemememden hem de biraz korkmuş olmamdan kaynaklanıyordu.

Yabancı, ellerini yüzünden çektiğinde bir süre başı eğik kaldı. Önce siyah çizmelerime değen bakışları yavaşça yüzüme tırmadığı an o kıpkırmızı olmuş gözleriyle yüzümü seçmeye çalıştı.

Kenardaki sokak lambasından dolayı üzerine gölgem düşüyordu. Bir adım sola atıp onun ışığın altında kalmasını sağladım fakat o, kaldırımında benimle aynı tarafa kayıp yeniden gölgemin altına sığındı.

“Ben mi?” Sesi ağladığı için boğuk çıktı. Genç bir erkekti. Göz rengini ve yüz hatlarını ayırt edememiştim.

“Evet.” Yüzüme bir gülümseme astım. Öyle bir ben mi demişti ki ona iyi olup olmadığını soran ilk kişi benmişim gibi hissetmişim. “Yardımcı olabileceğim bir durum var mı? Önünden öylece geçip gidersem içim rahat etmeyecek.”

“Ben... Hiç iyi değilim.” Ellerini yüzüne kapattı utanarak. Savunmasızdı. Kimse savunmasız hâldeyken birine yakalanmak istemezdi. Tek bir damla gözyaşını sertçe silip ellerini dizlerine bastırdı ve alttan alttan baktı bana. “Benim...” dedi omzunda taşıdığı yüklere dayanamıyormuş gibi. “Çok zoruma gitti.”

“Hava soğuk,” dedim boynumdaki atkıyı düzelterek. Nefesimi toparlayabilsem de az önce koşturuyor olduğumdan yüzüm biraz kızarıklık olabiliyordu. “Arkadaki kafede çalışıyorum. Belli ki birinin seni dinlemesine ihtiyacın var. İçeri geçmek ister misin?”

Annem böyle bir cümlenin ağzımdan çıktığını duysa kalp krizi geçirebilirdi. Gündüz kuşağında yayımlanan bir programı izliyordu ve ben işten eve dönene kadar kafasında bin çeşit senaryo kuruyordu. Akşamdan kalan yemeği ısıtıp önüme koyduğundaysa karşımdaki sandalyeyi çekip bana bunları anlatıyordu.

Kaldırımındaki yabancı, “Nesin sen?” diye sorarken yorgun bir gülümseme çekiştirmişti dudaklarını hafifçe iki yana. “Melek misin?”

“Bilmem.” Ona iyi hissettirirsem kendimi de iyi hissedeceğimi biliyordum. Böyleydim ben işte. Sırtımı dönüp gidemezdim. “Öyle miyim? Sen nesin, Allah’ın sevgili kulu mu?”

Gülmeye başladı kendi kendine. Güzel bir gülüşü vardı. Dişleri çok düzgündü. Ellerini iki yanından kaldırıma bastırıp ayağa kalktığında onun hakkında ilk düşündüğüm şey ne kadar kolay perde asabileceği idi...

Sen nesin sorusuna cevap bulmuştum. O bir elektrik direği idi. Kesinlikle çok güzel perde asardı; hatta annemin inatla en üst rafa koyduğu ve benim makarna yapmak için her seferinde aşağı indirmeye çalıştığım tencereye bile zorlanmadan uzanabilirdi.

Başımı kaldırarak ona baktım. Biraz daha bakarsam boynum tutulur, felç geçirir, fıtık olurdum da ameliyata sokarlardı beni.

Rahatsız hissettirmemek adına benden uzakta duruyordu. Aramızdan neredeyse bir otomobil geçecekti. Anahtarı çıkarıp dükkânın kapısını açtım ve atkımı girişe, cam kenarındaki sandalyeye bıraktım. Işıkları yakıp sandalyeleri işaret ettim. Ben yer gösterene kadar öylece kapıda dikilip beklemişti.

"Bizimkilere geç kalacağımı evdekilere haber vermem gerek," dedim telefonumu cebimden çıkarırken. "Bir yabancıнын derdini dinleyeceğim. Mühim işlerim var bu akşam."

Güler bir yüzün her insanı güldürebileceğine inananlardandım. Gülen yüzüm, az önce kaldırıma çökmüş ağlayan çocuğun gözlerini kısarak gülmesini sağlamıştı.

Aileme otobüsü kaçırdığıma dair hızlı bir mesaj attıktan sonra gözlerim duvara sabitlenmiş televizyona kaydı, fişini çekmiştim. Isıtıcıya baktım, onu da kapatmıştım. Eğer bu yabancı olmasaydı buraya boşu boşuna dönmüş olacaktım.

Yönümü yeniden ona dönerken içimde anlamsız bir yüzünü inceleme isteği vardı yine de bunu bastırdım. "Bir şey içer misin?" dedim parmağımın tepemdeki menüleri göstererek. "Tatlı servisimiz bitti ama kahve yapabilirim." Şapkamı çıkarıp saçlarımı düzelttim bir elimle bu sırada.

Başını hafifçe eğdi. "Nakit yok yanımda. Cüzdanım şeyde kaldı. Sikeyim, yalan bile söyleyemiyorum."

"Müessese ikram edecek..."

"Özür dilerim," dedi beni duymamış gibi. Anlayamadığım için kabanımı da sandalyeye bırakırken ona baktım. O, montunun fermuarını açmaya bile yeltenmemişti. "Küfür kaçtı ağızımdan. Erkek ortamındayım da sürekli, dilimin ayarı kaçıyor bazen."

“Önemi yok.” Tezgâhın arkasına ilerledim ve önüme iki büyük boy bardak koyup kahve makinesini çalıştırdım. “Nasıl seversin sen onu söyle.”

“Zahmet etme,” dedi zaten ucunda oturduğu sandalyeden kalkarak. Sesi toparlanmıştı. Aslında gecenin bu saatine sokakta ağlayan birine göre oldukça hızlı toparlanmıştı sanki buna alışkınmış gibi. “Lütfen, yorulma gece gece. Zaten neden buradayım onu bile anlamadım sen kalktın kahve yapıyorsun tanımadığın birine.”

“Tanışalım,” dedim tezgâhın arkasından elimi uzatıp gülerek. “Feyza Feza Falez. Annemle babam isim konusunda zıtlaşp ortak karara varamayınca iki ismi de koymuşlar kızlarına. Nasıl ama?”

“Seninki gibi afili bir isim hikâyemin olmayışı sebebiyle kıskandım biraz,” dedi gülümseyerek. “Dorukhan Falay ben de. Memnun oldum.”

Elimi kavradı soğuk parmakları. Elim onun kocaman avucunun içinde kaybolmuştu. Kısa bir tokalaşmanın ardından bar taburelerinden birini tezgâhta bulduğum yerin önüne çekip dirseklerini tezgâha yaslayarak bana bakmaya başladı. Bakışları rahatsız edici olmaktan çok uzaktı. Adının Dorukhan Falay olduğunu öğrendiğim çocuk hâlâ benim için bir yabancı olsa da tehdit unsuru olarak algıladığım birisi değildi. Konuşmasını ve tavırlarını dikkate alarak oluşturduğum ilk izlenim onun kibar biri olduğu yönündeydi ve bir de tabii çok üzgün olduğu gerçeği vardı ortada. Onu bu kadar üzen meselenin ne olduğunu deli gibi merak ediyordum.

Burnunun ucu kızarmıştı belki soğuktan belki ağladığından... Gözleri hâlâ nemliydi ama omuzları dikti. Bana iyiyim pozu kesmeye çalışır gibi bir hâli de vardı yüzüme karşı kötü olduğunu haykırır gibi bir hâli de. “Krema ister misin Doruk?” diye sordum. “Süt veya karamel? Herhangi bir şey?”

“Beş kuruşu olmayan bir adama spesiyal hazırlayamazsınız Feza Hanım,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Sevaptır,” diye karşılık verdim kendimden emin bir tavırla. “Garibanın hayır duasını alamayacaksam niye yaşıyorum ki bu hayatı?”

“Ben miyim gariban?”

“Ben miydin kaldırırma çöküp ağlayan?”

Başını iki yana sallayıp gülmeye başladığında dudaklarının kenarındaki çizgileri inceleyen gözlerim daha fazla dayanamadı ve onu baştan aşağı süzmeye başladı. Ela ile yeşil arası bir renge sahipti gözleri. Sık

kirpikleri kahverengiydi. Genç yüzünde yorgunluk izleri vardı. Omuzları çok genişti. Dudaklarının rengi soğuktan solmuştu.

Onu izlediğimi fark edince elini kapüşonuna atıp başından çıkarttı. Saçlarının koyu kahverengi olduğunu fark ettim. Oldukça dalgalıydı ve dağınık duruyorlardı. Sanki biraz nemliydi, şekillendirilmiş hâli kıvrıkcık bile olabilirdi belki de.

“Mesele nedir?” diye sordum kahvesini önüne iterken. Benim kahvemi de yakalayıp ayağa kalktı ve atkımı bıraktığım sandalyeye ilerledi. Burada dikilmeye devam etmemi istememişti. Böyle yaparak müşteri ve tezgâhtar ilişkisinden sıyırmıştı bizi sanki. “Kız mevzusu falan mıydı seni o hâle getiren?”

“Yok.” Kahvesini önüne çekti ama ona dokunmayı kendine yediremiyor gibiydi. “Bu borcum olsun mu? Daha sonra gelip öderim.”

“Bu ikram,” dedim karşısındaki ahşap sandalyeye otururken. “Ama adresi biliyorsun. Gelirsen beklerim.”

Küçücük bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Ben altyapıdayım,” diye girdi konuya zamanımı harcamaktan korkarcasına. Anlamaz bakışlarım devam etmek zorunda hissetmesine neden oldu. “Basketbol oynuyorum. Dokuz yaşımdan beri aynı takımdayım Şimdi önüme çok büyük bir fırsat çıktı ama benim için yanlış bir döneme denk geldi. Yıpratıcı bir süreçten geçiyorum diyebilirim. Bocaladığım için bana geri dönüşü ağır oldu biraz. Hak etmiştim gerçi.”

Uzun boyunun sebebi anlaşılmıştı şimdi.

Bana kendini ne kadar rahat bir şekilde anlatabildiğini fark etti. Bir yabancı, bir arkadaştan fazlası edebilirdi çünkü sizi yargılamaz, sizin hayatınıza müdahalelerde bulunup kararlarınıza karışamazdı. Yani en azından ben bunların hiçbirini yapmazdım ilk kez gördüğüm bir insana. Belki de bana bu kadar hızlı güvenmesinin sebebi buydu.

Belki de benim ona bu kadar hızlı güvenip onu iş yerime davet etmem ve önüne bir bardak kahve koymamdan kaynaklanıyordu. Bilmiyordum, hayatın akışı bir şekilde bizi buraya getirmişti.

“Sen öyle zoruma gitti falan deyince ben bir kızdan ayrılık konuşması dinledin zannetmiştim,” dedim kahvemden bir yudum alıp. Yeteri kadar ısınmasını beklemediğim için ılık olmuştu. Fikir olarak güzel bir eylemdi ama icraatı o kadar da güzel olmamıştı. Yüzümü buruşturmamaya çalıştım, o ise koca bir yudum aldı kahvesinden yüzünde hiçbir mimik değişimi olmadan. Aksine beğenmiş gibiydi. Hayatında ilk kez kahve

içiyordu herhâlde. Asla güzel olmamıştı. Ben içmeye devam edeceğimi sanmıyordum.

“Koçum çok sağlam fırçaladı beni.” Dile getirmekte biraz zorlanıyordu ama konuşmaya istekliydi de. “Son zamanlarda biraz salmışım bazı sebeplerden. Beni bugün karşısına aldı. Ne varsa söyledi yüzüme yüzüme. Kendime gelmem için ağır konuştu bayağı. Kendime geleceğim yerde kendimden geçmek benim sorunum tabii.”

“Hangi takım bu?” diye sordum düşünüp üzülmesini istemeyerek. Koçunun neler söylediğini de öğrenecektim elbet ama her şeyin bir sırası vardı. “Biliyor muyumdur ben?”

“Efes,” dedi sıradan bir şeyi dile getirir gibi.

“Anadolu Efes?” Şok içindeydim. “Ben de okul takımı falan zannediyorum! Dalga mı geçiyorsun? Türkiye’nin en büyük basketbol kulüplerinden birinin altyapısında mı yetiştin sen?”

Kafasını sallarken hâlime gülüyordu. Yüzüne kısık bakışlar atarak onu daha önce bir yerlerde görüp görmediğimi düşünürken o sessiz kalıp sındırmemi bekledi.

İnsanın ne zaman, kiminle yolunun kesişeceği hiç belli olmuyordu.

Yarın Naz’a ben Efes’in, altyapısından birinin derdini dinledim diye bol bol anlatabilirdim. En azından benim de anlatacak bir şeyim olurdu onun anlattıkları karşısında.

“Ay,” dedim ve ellerimi birbirine vurdum. “Seninle arkadaşşıma hava atacağım.” Düşünmeden verdiğim bir tepki, düşünmeden kurduğum bir cümleydi. Dudaklarımı birbirine bastırıp susmayı denedim ama o konuşmamı ister gibi bakıyordu. Kahve bardağını bir eliyle sıkıca tutarken diğer eliyle saçlarının ön kısmını düzeltti. Arkasına yaslanıp kahveden bir yudum aldı ve gözlerime baktı ben yeniden konuşana kadar.

“Koçunun sana ne dediğini sormalı mıyım?”

Derin bir nefes aldı. Az önceki ifadesi silindi, artık huzurlu değil sıkıntılı görünüyordu. “Beni yerin dibine sokabilmek için aklına gelen her cümleyi arka arkaya sıraladı diyebiliriz. Basketboldan başka neyim varmış, neyime güveniyormuşum? Elimdeki top olmasa bir hiçmişim ben. Hiç mi etmek istiyormuşum kendimi? Eve otobüsle dönecek parayı bulamıyormuşum, zaten kazandığımı da borca harca yatırıyormuşum. Kendime gelmeliymişim artık. Yürüdüğüm yola saygım olsunmuş biraz. Hepsi bir yana, en çok bu ağrıma gitti. Ne kadar yanıldığını kendime de ona da kanıtlamam gerek. Benim gerçekten başarmam gerek.”

Doruk'un sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi kurduğu cümleler, gözlerimin iri iri açılmasına sebep oldu. Anlamıştım, fazlası da vardı ama o konuşmayı bana en yumuşak hâliyle anlatmıştı. "Böyle şeyler duydum ondan işte," dedi. "Keşke duymasaydım ama duydum. Adamı yüzüme yüzüme bağırarak hâle getirmeden önce kendimi düzeltmem gerekirdi. Onun tarafından bir çocuk gibi azarlanmak beni çok utandırdı."

"Kötülüğünü istediğini sanmıyorum. Kendine gelmen için yapmış. Hayatımıza giren herkes sırtımızı sıvazlayacak değil, bazılarının görevi gerçekleri yüzümüze vurmaktır."

"Zoruma giden bu zaten." Kahveye bir kurtarıcıymış gibi sarıldı. Bir yudum daha alıp masaya bıraktı ve gözlerini kaçırdı. "Söylediklerinin gerçekler olması. Tek çıkış yolumun bu olduğunun farkındayım ama şu kafamı bir türlü toparlayamıyorum. Hayatımın fırsatı elime geçmişken bu şekilde davranırsam beni bu takıma paspas olarak bile almazlar Feza."

"Davranma canım sen de," dedim gülererek.

Şakaya vurup işlerin içinden çıkabileceğine inanmak eski moda mıydı? O hâlde ben vintage bir insandım. Naz'ın günlük hayatta kullandığı bazı kelimeleri ben de böyle ara sıra kullanmayı severdim. Havalı hissettiriyordu.

Çabam işe yaramıştı. Gözlerinin etrafına konuşlanan sis bulutları dağıldı. Pek bir şey yapmıyordum ama o bakışlarda minnet görüyordum. Daha fazla detay öğrenmeye dair anlamsız bir istek vardı içimde. "Bu hayatımın fırsatı diye sayıkladığın nedir? Ben çok fazla basketbol takip eden biri değilim, salağa anlatır gibi anlatmanı rica edeceğim senden."

"Kendine ettiğin hakareti duymadığımı varsayacağım." Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyip masaya doğru hafifçe eğilerek bir şeyler anlatacak pozisyona geçti. "Ben şu an Basketbol Gençler Ligi'nde oynayan bir Anadolu Efes oyuncusuyum." Kaşlarını çatarak dinlediğimi fark ettiğinde daha yavaş olarak devam etti konuşmasına. "Olur da A takımıyla sözleşme imzalarsam Basketbol Süper Ligi'nde ve hatta belki de *Euroleague*'de oynama şansı yakalayacağım."

"Aaa..." dedim. "*Euroleague*'i biliyorum. Geçende Barcelona ve Efes maçı izlemiştik babamla. O sıkı bir taraftardır ama ben telefondan dizi açmıştım, ara sıra baktım maça."

Benim heyecanlı şekilde anlattığım şeylerden sonra küçümser gibi bakar sandım. Televizyonda izlediğim o adamları muhtemelen bireysel olarak tanıyordu, bu yüzden heyecanım ona anlamsız gelebilirdi ama

dalga geçer bir yüz ifadesi yerine sadece daha derin bir gülümseme yerleşti yüzüne.

“İşte beni de o maçların birinde görebilmeniz için A takıma yükselmem gerekiyor.” Başımı salladım devam etmesini isteyerek. “Şöyle bir durum oldu. Türk rotasyonunda bir oyuncu sakatlandı. Yaklaşık bir yıl parkeden uzak kalacağı konuşuluyor ve altyapıdan bir ismin takıma alınması bekleniyor.”

“Ve o sen misin?” diye sorarken cevabın evet olması için sol böbreğimi ortaya koyabilirdim o an. Kendimi tamamen kaptırmış durumdaydım anlattıklarına.

“O kadar kolay olsaydı keşke,” dedi. “Ben konuşulan adaylardan biriyim. Gençler Ligi’nde istatistiklerim hiç fena değil. Bir haftaya kalmadan karar netleşir diyorlar. Bir yanım çok umutlu çünkü gerçekten iyi bir oyuncu olduğumu biliyorum.” Çenesini azıcık eğerek alttan alttan bana baktı. “Bu biraz egoistçe mi geldi sana?”

“Ben belli bir derece egoyu sporculara yakıştıyorum,” dedim. Futbolun veya basketbolun sıkı bir takipçisi değildim ama babam sebebiyle çok fazla maça maruz kalmıştım. Millî takım maçlarının olduğu günler genelde telefonlarımızı toplayıp bizi ekranın başına geçiriyor, Mehter Marşı açarak hem totemini uyguluyor hem de millî duygularımızı kabartmaya çalışıyordu. Yani, o bu şekilde açıklıyordu hareketlerini. Basketbolun kurallarını ve kullanılan terimleri az çok biliyordum onun sayesinde.

“Ben bir süperstar değilim,” dedi. “Ben tutunacak başka dalı olmadığı için başarılı olmak zorunda olan biriyim. Ama dediğim gibi disiplinden yoksun, antrenmanları eken biri o formayı hak etmez.”

“Bırak şimdi dalı malı,” dedim ellerimi masaya yaslayarak. “Dokuz yaşında girdim kapıdan diyorsun. Bu hayalin değil miydi senin? Oradaki her çocuk A takıma çıkmayı hayal etmez mi? Ne dalı ne zorunluluğu? Buna gerçekleşmesi mümkün olan bir hayal olarak bakman gerekiyor.”

“Kusura bakma.” Biraz sert çıkmıştı sesi ilk defa. “Sırtımı yasladığım adamdan elindeki top olmasa sen bir hiçsin ayarı yerken hayal kurmaya fırsatım olmadı.”

“Beni tersle diye oturmuyorum karşında!” dedim geri adım atmadan. Başkasına olan öfkesini bana yansıtmamasını alttan alacak kadar bir samimiyetim yoktu onunla. Çizgiyi doğru şekilde görmesi gerekiyordu.

“Özür dilerim,” dedi anında. “Öyle bir şey yapmak istememiştim.” Elini saçlarının arasına atıp onları sertçe karıştırdıktan sonra şakaklarını ovaladı. “Böyle böyle her şeyi mahvediyorum işte. Çok fazla beklenti var

benden, benim de kendimden aynı şekilde. Baskı altında hissediyorum ve gerçekten tek başımayım. Hâl böyle olunca kendimi dibe çekiyorum, durduramıyorum. İyi şeylerin olacağına dair inancımı da kaybedeli uzun zaman oldu zaten. Bu yüzden o forma için heveslenmek istemiyorum.”

Bana anlatırken yüzünde oluşan o heyecan, ne kadar hevesli olduğunu belli etmişti yeterince. Belli ki hayatı boyunca çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştı. Bir yenisini kaldıramayacağı için kendini dizginlemeye çalışıyordu.

“Hayatı tozpembe yaşayanlardan değilim ve her istediğimizin olmayacağını biliyorum,” dedim beni dikkatle dinleyen ifadesi karşısında. Her söylediğimi aklına kazıyor gibi bakıyordu. “Başarılı olmanı çok isterim Doruk. O formayı senin almanı, A takıma yükselmeni çok isterim ve gurur duyarım seninle.”

Gülümsediğinde küçük bir utanç hareketiyle çenesini eğip yeniden bana bakmaya başladı. “Bunun bir aması var değil mi?” dedi merakla.

“Olur ya, çok çabalasan da olmaz bazen. Kısmet değildir, zamanı gelmemiştir henüz. Bir sürü sebebi olabilir yani. Doruk, kendini o formayı alamama ihtimaline de hazırlaman gerekiyor. Diyeceğim o ki, elinden geleni yaptığına ben eminim.” Hepsini yarım saattir tanıdığım çocuğa nasıl bu kadar güvendiğimi ben de bilmiyordum ama çok güçlü bir histi bu. “Tek başımayım dedin, beni tanıdın, arkana bir destek almış oldun böylelikle. Bu hayatta başaramamak da vardır ve böyle anlarda kimse dönüp bakmaz sana. Ama sen başaramazsan da bu kapıya gelebilirsin. Bunu söylemeye çalışıyorum.”

“Feza...” Gözlerine değişik bir ifade oturdu. Hüzünlü bir parıltı olarak tanımlayabilirdim belki bunu. Kekeler gibi adımı söylemesi söylediklerime inanmadığını ortaya koyuyordu. “Sen nereden çıktın benim karşıma?”

“Doruk,” dedim. Adını söylemek hoşuma gitmişti. “Sana inanmadığımı söylemedim. Beni yanlış anlamadın değil mi? Başaracağına inandım bile ben. Çok yürekten hem de. Ama olmaz ya, olmaz işte bazen. Sadece bunu dünyanın sonu bellemeyeceksin, tamam mı? Çok gergin olduğun anlaşılıyor. Sonuç her ne olursa olsun önüne bakmak zorundasın. Anlatmaya çalıştığım bu.”

“Kimse söylemedi biliyor musun?” dedi bana bakmadan. Bilmesem de anlamıştım. Başka çaresi yokmuş gibi davranılmıştı ona. O da kendini bu yüzden bu kadar dipte görüyordu. “Tek bir kişi bile formayı alamazsan sağlık olsun demedi bana. Ne koçlarım ne antrenörlerim ne

takım arkadaşlarım ne de başka biri. Seni birkaç dakikadır tanıyorum ve bu söylediğinin nasıl bir anlam ifade ettiğini tahmin edemezsin.”

“Ağlama bir daha...” Öylece döküldü dudaklarımdan. “Ne yaşadığını, neden bu kadar çaresiz hissettiğini anlamam mümkün değil tabii ki. Yine de birkaç gün daha dişini sıkabilirsen belki de yepyeni bir sayfa açmış olacaksın, yanılıyor muyum? Böyle kritik bir dönemde gözden düşmemen gerekiyor.”

“Aynen öyle,” dedi. “Gerçekten böyle bir konuşmaya ihtiyacım varmış.”

Kahvesini kafasına dikip bardağı bir kenara bıraktı. Gözleri peçeteliğin üzerinde yazan masa numarasına takıldı nedense. 15 numaradaydık o gece. Dile getirmese de teşekkürlerinin hepsini hissettirdi tek bir bakışla.

“Gece gece seni oyaladım,” dedi mahcup bir tavır takınarak. “Bu devirde kolay kolay kimse kimseye yapmaz senin yaptığını. Tanımadığın birinin önüne sıcak kahve koyup derdini dinler misin sen hep böyle?” Dudaklarının iki kenara fazlaca kıvrılmasıyla birlikte yanağında derin bir gamze belli etti kendini.

“Yaa...” dedim alayla başımı sallayarak. “Her Allah’ın günü yaptığım şeydir.” Durdum. “Kahve de sıcak değildi bu arada. Yeterince ısıtmamışım, beğenmedim ben.”

“Sana yemin ederim hayatımda içtiğim en özel kahveydi.” Gülümседim istemsizce. Çok içten söylemişti. “Bu aşamada seni arabamla eve bırakmayı teklif etmek isterdim ama şartlar malum...”

“Borcun olsun.” Masaya parmağımı bastırdım. “Yazdım kenara.” Bir süre durdum. Sonra, “Evden çıkarken hangi arabaya bineceğine karar veremeyip yürüyerek mi gittin antrenmana?” diye sorduğumda küçük bir kahkaha sıyrıldı dudaklarından. Keşke ses kaydı alabilseydim diye düşündüm.

“Tabii...” Beni hiç bozmadı. “Ferrari’nin anahtarını kaybetmişim, yenisini alacağım yarın.”

“Üstü açılıyor mu?” dedim hevesle. Sahte bir senaryoya tutunmuştuk ikimiz o an. “Bazı arabaların tepesinde pencere gibi bir şey oluyor ya, onlardan almalısın bence. Siyahı yakışır sana.”

“Sunroof,” dedi. Benim kaşlarım çatılırken o gülmeye başladı tekrar. “O kısmın adı yani.”

“Tamam,” dedim alınmış gibi yaparak. “En kültürlü sensin. Ben köylüyüm sen prensisin. Tamam!”

“Ya ben öyle bir şey mi dedim şimdi?” Şok içinde kaşları havalanmıştı. Kendimi daha fazla tutamayıp güldüğümde gözlerini kısıp izledi beni. Kahkahalarım katılmadı ama genişçe gülümsedi.

“Otobüse yetişmem gerekiyor,” dedim telefonumdan saate bakarak. Hızlıca ayağa kalkıp kabanımı giymeye çalıştım aceleci hareketlerle. “Hayatın gerçeklerine dönme zamanım. Sana kalan hayatında başarılar diliyorum. Benim kaçırmamam gereken bir otobüs var. Biraz daha geç kalırsam annem sabah kuşağındaki o televizyon programına çıkacak diye korkuyorum.”

Aceleyle şapkamı başıma geçirirken kurduğum cümlelerin üzerine ayaklandı ve sandalyeden atkımı alıp yanıma geldi iki büyük adımda. Saçlarımı kabanın içinden çıkarıp düzelttiğim sırada iki ucundan kavradığı atkımı boynuma geçirip beni çok hafifçe kendine doğru çekti.

Başım göğüs hizasına anca erişiyordu, çenemi kaldırıp yüzüne doğru şaşkın şaşkın bakarken atkımın sol ucunu sağ omzumdan geriye doğru attı. “Teşekkür ederim,” dedi. Biraz eğilmesi gerekmişti bana bakmak için. Ben hâlâ hareketsizce dikiliyordum karşısında. “Şimdi seni otobüsüne yetiştirelim hadi.”

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Masadaki Visal damgalı karton kahve bardaklarını alıp tezgâha götürdü. Sadece benim dolu olan bardağımı tezgâha bıraktı. Kendisininkini elinde tutmaya devam ediyordu. Bana kapıyı gösterirken önünden yürüdüm. Çıkmadan önce kafenin ışıklarını kapattı. Sokağa adımımızı attığımızda ise kenara çekilip kapıyı kilitlememi bekledi.

“Durak ne tarafta?” dedi sırtını yasladığı duvarda bana doğru çevirerek gözlerini.

“Ben giderim,” derken saati bir kez daha kontrol ettim. “Sen yoluna devam edebilirsin.”

“Yolum değişti,” dedi hızlıca. Israrcı olduğunu anladığımda köşeyi dönüp ilerideki sokağa yöneldim ve hızlı adımları beni takip etmeye başladı. “Otobüsün saatini biliyor musun?”

“Dört dakika sonra gelecek,” derken adımlarımı hızlandırmıştım. Ben neredeyse koşar adımlarla gidiyordum, o sadece normal şekilde yürüyordu ama aynı hizadaydık. “Koşarak üç buçuk dakika sürüyor bu yol.”

Başını bana çevirip neden bu bilgiyi bildiğimi sorguladı birkaç saniye. Ardından elini montunun cebine sokup dirseğiyle bedeni arasında kalan boşluğu işaret etti çenesiyle. “Gir koluma.”

Fazla düşünmeden söylediğini yaptım. Bir anda koşmaya başlayınca adımlarımı ona uydurmaya çalıştım. İssiz sokakta benim yetişebileceğim bir tempoyu ayarladığında hiç durmadan koşmaya başladık birlikte. Biraz geride kalıyordum ama koluna sıkıca tutunduğum için daha kolay oluyordu bu şekilde koşmak. Beni çekiştiriyordu aslında bir bakıma. Arabanın arkasına bağlanan teneke kutular gibi görünüyordu olabilirdim dışarıdan.

“Caddeye mi çıkacağız?” diye sordu. Ben çoktan nefes nefese kalmıştım ama o normal tondaydı. Topçuydu tabii, kondisyonu yüksek olmalıydı. Başımı sallayarak cevapladım onu. Birlikte caddeye döndüğümüzde durağı gördü, bizimle aynı anda giden otobüsü de öyle.

“Bu!” diye bağırdım. Bizim biraz daha yolumuz vardı ve otobüs yanımızdan geçip ilerliyordu durağa doğru.

Cebindeki elini çıkarıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve elimden çekerek daha da hızlı koşmamızı sağladı. Diğer elinde kahve bardağını tutuyordu hâlâ. O elini kaldırıp otobüse işaret etmeye çalışıyordu koşmayı bırakmadan.

Otobüs durakta durdu, dört saniye sonra biz de durağa varmıştık ve ben mahvolmuş durumdaydım. Bu geceki aksiyonum diğer gecelerden çok daha farklı olmuştu. Cebimdeki kartımı çıkarmak için sıkıca tuttuğum elini bıraktım. “Hoşça kal, Sayın Falez!” diye bağırdı anın adrenaliyle oldukça yüksek bir sesle.

Şoför tuhaf tuhaf ona bakarken otobüsün basamağını çıkıp kartımı okuttum. Sarı direğe tutunduğumda nefeslenmeye çalışıyordum. Kapiya doğru döndüm yüzümü. Perişan hâlde olmalıydım ama aynı şekilde karşılık verdim. “Hoşça kal, Sayın Falay!”

Gülümseyerek el salladı. Otobüsün sağ tarafında kalan en ön koltuğa kendimi atıp, camdan dışarı çevirdim başımı. Elimi kaldırdım ve ben de gözden kaybolana dek ona el salladım.

O gün, günlerden 15 Ocak'tı. Onu ilk görüşümdü ama biliyordum ki son olmayacaktı...

Düzenleme

Ny.ozlem

GELMEYENİ BEKLEMEK

Feza

19.3 sayı, 3.2 ribaund ve 4.5 asist.

Maç başına istatistik ortalaması bu şekildeydi Gençler Ligi'nin ilk yarısında.

Evet, adını Google'a yazıp biraz araştırmış olabilirdim Dorukhan Falay'ı. Ben çok araştırmamıştım da Google çok şey sunmuştu aslında bana. Yoksa büyütülecek bir şey yoktu yani ortada.

Doğum tarihi 12 Eylül 2004. 2024'ün başlarında olduğumuza göre 19 yaşında. Ayrıca İstanbul doğumlu.

Boy 1.87.

Bu kısmı yedi kez okudum. Benden sadece yirmi beş santimcik uzun birisiydi.

4 numaralı forma giyiyordu ve garddı. 1 ve 2 numaralı pozisyonlarda oynayabiliyordu. Bunların ne demek olduğunu da araştırdım çünkü basketbol hakkındaki bilgilerim babamla izlediğim maçlarla sınırlıydı.

1 numaralı pozisyonunda oynayan oyuncuya oyun kurucu deniliyordu ve görevi asist ağırlıklı olarak oynayıp takımı da oynatmaktı adından anlaşılacağı gibi. 2 numaraya ise şütör gard deniliyordu ve çoğunlukla maçın en çok skor üreten oyuncusu şütör gardlar oluyordu.

Dün gece yorgun kafayla tam olarak idrak edemeyince sayfanın ekran görüntüsünü almıştım. Sabah otobüsle buraya gelirken de bir kez daha okumuştum. Dediğim gibi, öyle çok araştırmamıştım yani. Galerimde iki üç tane de Doruk'un basketbol oynarken çekilen fotoğrafının ekran görüntüsü vardı. O kadardı işte. Belki yarın öbür gün iyi haberlerini aldığımda bakıp gururlanırdım. Sadece bunun içindi.

Pişen elmalı kurabiyeleri fırından çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. Biraz soğuduktan sonra üzerine pudra şekeri dökülmesi gerekiyordu. Bu işi yapmayı Naz çok seviyordu çünkü bu şekilde çorbada tuzu olacağına

inanıyordu. Gelen benim yaşlarımda erkek müşterilere de hepsini benim yaptığımı söyleyip bol bol övüyordu elimin lezzetini...

Biraz çatlak birisiydi ama onu seviyordum.

Boş kafede kapının açılma sesini duyar duymaz başımı kaldırdım ve gözlerim her zaman olduğu gibi onu baştan aşağı süzmeye başladı. “Naz Aslan is online!” Bunu söylerken bir elini havaya kaldırıp gözlerini kapattı zafer pozu verir gibi. Yanakları soğuktan kızarmıştı ama yüzündeki gülümsemeye bakacak olursak buna itirazı yoktu. Yine kombini gözüksün diye üstüne mont giymemişti.

Kahverengi kadife bir pantolon; üzerinde baklava desenli, yoğunluklu olarak koyu yeşil ve kahve tonlarında oldukça bol bir kazak vardı. İçine de krem rengi boğazlı kazak giymişti. Açık kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve perçemleri yüzüne düşmüştü.

Onunla görüşmediğimiz günlerde bana üç fotoğraf gönderirdi. İlk fotoğrafta kombinin nasıl olduğunu sorardı, ikincisinde komik bir surat ifadesiyle kameraya bakardı ve üçüncüsünde saçlarını tek omzunun üzerinde toplayıp *saçlarımın ne kadar da turuncu olduğuna bak çabuk yazardı* altına. Saçları kızıl değildi, bakır da değildi, turuncu hiç değildi. Bildiğimiz kahverengiydi ama o bunu kabullenmezdi pek.

Kulağından çıkardığı kulaklığını uzun askılı, kocaman kol çantasına attı. Moda tasarım öğrencisiydi, her yere defteriyle ve kalemliyle giderdi bu yüzden de büyük çantalar onun vazgeçilmeziydi. Bulduğu tüm boş anlarında burada çalışırdı benimle. Harçlığını bu şekilde çıkarır, kazandığı parayı da kıyafetlere ya da kumaşlara yatırır, sonra aç aç dolanırdı etrafta.

“Günaydın gün ışığım,” dedi sekerek yanıma gelirken. “Kör oldum yine seni görünce, ışığın bu insanlığa çok fazla.” Tezgâhın arka tarafına gelince kapıyı ittirip az önce benim çıktığım mutfığa girdi. Geri döndüğünde çantası yoktu kolunda, bir de ellerini yıkamıştı içeride. “Hazırlamışsın yine kurabiyelerini.” Yanağımdan bir makas aldı ve yanımdan geçip pudra şekerine uzandı.

Bugün yoğun bir gün olacağını tahmin ediyordum. Neredeyse her zaman ben açıyordum kafeyi, mutfakta kurabiye, kek pişirmek de çoğunlukla benim görevimdi. Bir kafeye bir ruh ne kadar adanıyorsa Visal’e de o kadar adamıştım ruhumu çünkü elimde buradan başka hiçbir şey yoktu.

Gülümsedim. “Günaydın Naz.” Elimdeki telefonu siyah önlüğümün cebine atıp tezgâha yaslandım onun kurabiyelere son dokunuşu yapmasını izlerken.

“O telefonu biraz telaşla mı kapattın yoksa bana mı öyle geldi?” diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Ona Dorukhan Falay’ın Instagram hesabına bakmak üzere olduğumu söyleyemedim. “Sana bir şey anlatmam lazım,” dedim bunun yerine.

Benim maksimum bir şeyleri içimde tutma sürem de bu kadardı işte.

“Ay çok ani girdin konuya, bir saniye!” Kurabiyelerle işi bittiğinde sol tarafımızda kalan küçük vitrinin rafına koydu tepsiyi. Ardından aşağıdaki paketlenmiş tatlıları düzeltti ve sonra hızlıca doğruldu. “Hazırım, anlat hemen.”

“Dün gece biriyle tanıştım.” Ellerimi önlüğümün ceplerine soktuğum sırada yeşil gözlerini üzerime dikmişti.

“Erkek mi?” dedi neredeyse bağırarak. Başımla onayladığımda ellerini birbirine vurdu şok olmuş bir hâlde. “Oha! Sadece çizim yapmam gerektiği için bir güncük yoktum ve sen beyaz atlı prensini mi buldun?” Omzumu tutup sarstı. “Oha, oha, oha!”

“Hemen abartıyorsun her şeyi ya.” Şimdi ona daha da abartması için malzeme verme zamanıydı. “Beyaz atlı prens değil de uh ah dev adam daha çok...”

“Siktir kızım!” Çok güzel yükseliyordu karşımda. Gülmeden edemedim. “Basketbolcu mu buldun bir de?”

“Yani, aslında ben buldum da denilemez. Gerçi denilebilir de. Bilmiyorum, aklındaki şeylerden dolayı değil de son zamanlarda yaşadığım en tuhaf olay olduğu için anlatıyorum bu hikâyeyi. Hep sen mi anlatacaksın canım?”

“Reklamı geç, reklamı geç,” dedi eliyle bir sayfayı kenara kaydırıyormuş gibi yaparak. “Nerede oynuyormuş onu söyle.”

Buraya nasıl tepki vereceğine hazırlıklıydım. Gülmemeye çalışarak ciddi bir ifade takındım. Biraz da umursamaz görünerek “Anadolu Efes ya,” dedim. “Altyapıdan A takıma çıkma fırsatı olan birisiydi.”

“Sen şaka yapıyorsun!” İri iri açtığı gözleri şoku atlatana kadar suratıma baktı ama ağzımı açmadım. Kolumu tutunca “Ciddisin,” dedi daha fazla şaşıracak.

“Yine başladın,” dedim keyiflendiğimi belli etmemeye çalışırken. Ona şimdiye dek anlattığım en havalı hikâyeye buydu, keyfini çıkarıyordum. Uzun zaman sonra benim de ona anlatacak bir şeyim olmuştu ve bu

çok güzel hissettiriyordu. Çünkü normal insanlar sürekli olarak bir şeyler yaşırdı, bense otobüse binip eve gider ve sonra yeniden otobüse binip buraya gelirdim. Sıkıcı hayatımda kayda değer bir aksiyondu dün gece.

“İlk görüşte aşka inanır mısın?” diye sordu bana. Kocaman gülümsemi. “Aslında seni boş ver, o inanır mıymış esas sorumuz bu.”

“Nereden bileyim Naz?”

“Koluna imza attırdın mı?” dedi heyecanla. “Ee, ne zaman formasını alıyoruz sana? Ay resmen ünlü bir tanıdığın var artık, bizi ortamlara sokabilirsin demek mi bu? Tamam çok konuştum, ne zaman evleniyorsunuz şimdi siz?” Uçmuştu. İlk defa bir erkeği ona anlattığım için ve onun da bir şeyleri abartmaya bayıldığını bildiğim için verdiği tüm tepkileri oldukça normal karşılıyordum. Birkaç saniye içinde ciddi ifadesine dönecekti, bunun da farkındaydım. “Gelinliğini ben tasarlayacağım.”

Başımı eğip iki yana sallarken güldüm ve yeniden ona baktığımda tahmin ettiğim gibi ciddileşmişti. “Feyza, hoşlandın mı ondan?”

Kaşlarımı çattım. Bunu düşünmemiştim ki. “Biraz muhabbet ettik, derdini dinledim sadece. Başka bir şey olmadı.” Doğruydum söylediklerim, en azından ilk kısmı. Naz’dan bir şey saklama fikri beni rahatsız etti, bu yüzden devam ettim konuşmaya. “Birer kahve içtik. Sonra beni otobüs durağına bıraktı. Daha doğrusu otobüse kadar koştuk birlikte.”

“Yan yana mı koştunuz?” diye sordu olayı tamamen anlamak isteyerek. “Yoksa el ele mi koştunuz? Şu an neden el ele koşmuşsunuz gibi hissediyorum? Feyza gözlerini kaçırdın, oha Feyza el ele koştunuz. Oha eviniz yanıyor!”

“El ele koşmadık,” diye düzelttim. “Daha çok bozulmuş bir arabanın bir çekiciye bağlanması gibiydi. Beni peşinde sürükledi desek daha doğru olacak.”

“Adını sormayı unuttum heyecandan.” Gözlerime baktı. “Neymiş çekicimizin adı?”

“Dorukhan Falay.”

Gözlerini kısıp bir ıslık çaldı ve kolumu dürttü yeniden. “Feyza Feza Falez Falay,” diye mırıldandı ağzının içinde. “Hiç bu kadar F’yi bir arada görmemişim. Çok uzun oldu, senin soy ismini atıp deneyelim: Feyza Feza Falay. Yine 3F’li bir adın oldu, yine tekerleme gibi. Oldukça uyumlusunuz. Ben bunu kaderlerinizin bir olmasına yorumladım.”

“Beni telli duvaklı gelin yapma çabanı birkaç dakikalığına kenara bırakabilir misin?”

“Tabii ki hayatım,” dedi anlayışla. “Daha on sekizlik çıtırsın sen, her şeyin bir zamanı var.”

Omzuna yumruğumu geçirirken hiç de yavaş olmaya çalışmadım. Yüzünü buruşturup vurduğum yeri ovaladı, sonra kıkırdamaya başladı. Benden iki yaş büyükrü ama çok nadiren böyle davranırdı. Etrafımızda kimse yokken iki çocuk gibi takılırdık genelde. Ona attığım sert bakışlar sonrası omuzlarını düşürüp boğazını temizledi ve yeniden bana döndü. “Sen niye böylesin ya?” diye sordu birden. “Bak bizim gayet yakışıklı, boylu poslu, devamlı müşterilerimiz var. Neden onlara değil de hayatında belki de bir daha hiç görmeyeceğin bir çocuğa vuruluyorsun? Bok mu vardı Feyza?”

“Vurulmadım ki,” dedim oldukça ciddi bir şekilde. “Hem sen boy pos görmemişsin.” Bunu söylemeyi hiç ama hiç planlamamıştım. Dişleri görünecek şekilde sırtıma başladı karşımda.

Bir daha hiç görmemek mi? Bu fikir aklımın ucundan bile geçmemişti. Nedenini bilmesem de onu yeniden göreceğimi hissediyordum. Hayır, his değildi. Ben onu yeniden göreceğimden çok emindim. Hiçbir dayanağım olmamasına rağmen bu eminlik nereden geliyordu ben de anlam verememiştim.

“Kaçmış boyu?” diye sordu bana cilve yapar gibi bir sesle.

“1.87,” dedim bir saniye bile duraksamadan.

“Ha bir de araştırdın yani?” Sahte bir acıma yerleşti bakışlarına. “Yandık desene.”

Kolunun altına sıkıştırdığı gazetesiyle içeri giren Veysel amca beni kurtaran kişi olmuştu. Şimdi 7 numaralı masasına geçip kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi parmaklarının arasına alacak ve bulmaca çözecektri. Başındaki kaskeri çıkarıp hafifçe öne eğilerek selamladı bizi. “Mutlu sabahlar hanımefendiler.”

“Günaydın,” dedik Naz’la aynı anda son heceyi uzatarak.

“Bir filtre kahve, iki de elmalı kurabiye alabilir miyim?” dedi gülümserken. Siparişini verdikten sonra gazetesini eline alıp masaya ilerledi.

Bu sırada Naz yanaştı yanıma. “Ben hallederim, sen telefonda her ne yapıyorsan ona devam et.”

Gözlerimi kaçırdım ama bu teklifi hiç de kaçırmadım. Ayağının altından çekilip mutfığa geçtim ve sandalyeye bıraktım kendimi. Önlüğümün cebinden çıkardığım köşesinde çeyrek bir daire şeklinde kırık olan telefonumu parmaklarımın arasına aldım. Babam kapıdan girdiğim anda boynumu tutup benimle şakalaşarak güreşmeye başladığında cebimden

kayıp düşmüştü aylar önce. Ekran koruyucumu bir ara değiştirmem gerekiyordu.

Instagram hesabıma giriş yaptım ve adını arattım doğrudan. Kullanıcı adında fazlalık olan hiçbir şey yoktu, *dorukhanfalay* şeklindeydi. 9 bine yakın takipçisi vardı. Biyografi kısmında oynadığı takım etiketliydi.

Sayfayı kaydırıp aşağı doğru indim. İlk fotoğraf küçüklüğüne aitti. Bir basketbol sahasında, yanında kendi boyu kadar bir kadınla çekilmişti. En fazla on iki, on üç yaşlarında olmalıydı. Siyah beyaz efektli postun altında *ablam* yazıyordu, yanında da kırmızı bir kalp vardı.

Bir başka fotoğrafta bu defa on beş yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Üzerinde forması vardı. Yüzü hafif karanlıkta kalmıştı ama ciddi duruyordu.

Bakmaya devam ettim postlara. Yanında simsiyah saçları olan bir erkek vardı. Muhtemelen takımdan arkadaşıydı. İkisi de ellerini yumruk yapmış, kameraya doğru sallıyorlardı gülerek.

Diğerinde kırmızı beyaz formalıydı. Boynundaki madalyanın ucunu ısırırken kameraya gülümsemişti ve gamzesi belli etmişti kendini. U16, U18 gibi takımlarda oynamıştı anladığım kadarıyla. Çoklu bir posttu bu. Kaydırdıkça millî takım arkadaşlarıyla olan samimi pozlarını gördüm. Birinde kafası yanındaki çocuğun kolunun altındaydı. Biri galibiyet anına aitti, onun ve siyah saçlı arkadaşının havada göğüs göğüse çarpışırken yakalanan bir fotoğrafıydı.

Bir başka postun altında *meleklerim* yazıyordu ve kucağında bir kız bir de erkek çocuğu vardı. İkisi de üzerine bol gelen 4 numaralı formalar giiyorlardı. Yakın tarihliydi.

Sonuncusunda ise yalnızdı. Elinde bir joystick vardı ve koltukta oturuyordu. Saçları bağımsızlığını ilan etmiş, sağa sola dağılmıştı. Üzerinde gri bir sweatshirt, altında siyah bir eşofman vardı. Kamera alt açıda tutulduğundan bacakları iki metre gibi çıkmıştı. Ciddi ifadesi, hafif çatık kaşlarıyla kadraja değil de diğer tarafa bakıyor oluşu gerçekten habersiz çekildiğini düşünmeme sebep oldu.

Fotojenik biri olmasına rağmen çok az fotoğrafı vardı. Çoğu da çevresindekilerle olan anılardan oluşuyordu. Sanırım kendini paylaşmayı pek sevmiyordu. Hâlbuki birazcık düzen getirse hesabına takipçi sayısı anında fırlardı çünkü yakışıklı biriydi. Yalnızca bunu doğru şekilde kullanmayı bilmiyordu. Sosyal medya, tanınırlık için en önemli faktördü ama o bunu kafasına takıyor gibi görünmüyordu.

Üç beş postuna bakarak çocuğun karakterini yorumlama çabam da çok saçmaydı ama vakit geçiriyordum işte.

Bir anda kapıda Naz'ın belirmesiyle birlikte irkilip gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Allah'ın varsa bana da gösterirsin fotoğrafını!" Üzerime üzerime yürümüştü bunu söylerken.

"Al bak," dedim teslim olarak. "Yanlışlıkla beğenirsen kafanı kopartırım."

"Çocuğun fotoğrafına binlerce beğeni geliyordu, seninkini mi ayıklayacak içinden tek tek." Düşünmeden söylediği cümle üzerine gerçek dünyaya dönmüş oldum. Haklıydı. Saçmalamıştım. "Yani," dedi hızlıca. "Ben öyle bir şey yapmam, profesyonelimdir demek istedim." Konuyu çevirmeye çalışıyordu. "Yoksa belki de *DM* kutusuna çökmeni bekliyordur. Ben nereden bileyim ilişkiniz şu an hangi boyutta? Belki de o çoktan bakmıştır hesabına."

Hesabım açıldı ama Doruk'un bundan haberi olduğunu sanmıyordum. Niye olacaktı ki? Çok abartmıştım ben, kısmen ünlü biriyle tanışınca heyecan yapmıştım. Bu kadardı. Heyecanla formayı alacağı günü bekliyordum sadece. "Ne ilişkisi ya?" diye tersledim Naz'ı. "Belki de her gece birilerinin iş yerinin önünde ağlıyordur da çalışanlar görüp bunu teselli ediyordur. Nereden bilelim değil mi?"

"Ama sen bana parça parça mı anlatacaksın böyle her şeyi?" Sinirle telefonumu masaya bırakacakken son anda elini yavaşlatmış, kibar bir şekilde telefonu koyup sonra yumruğunu masaya vurmuştu. Bu hareketi beni gülümsetti. "Çocukcağz sokaklarda hüüngür şakır ağladı, bana sığındı kedi gibi de ben de kıyamayıp sıcacık kahve yapıp ellerimle içirdim ona desene Feyza. Romantik romantik şeyler canlansın kafamda."

"Böyle olmadı ki," dedim omuzlarımı kaldırarak. Aslında bazı kısımlar harici kafasında kurduğu senaryo yanlış sayılmazdı. Özellikle kediyi benzediği kısmına katılıyordum. 1.87'lik bir kediydi sadece.

"Ama ağlıyordu?" dedi onayımı beklerken. Başımı salladığım an tüm alaycı ifadesi silindi ve yerini buruk gülümsemesi aldı. "Onunla en savunmasız hâlinde tanışmışsın. Belki de düşündüğümünden daha derin bir hikâye olacaktır sizinki."

"Yükselip durma," dedim. "Bir daha görüşmeyeceksiniz demedin mi daha az önce? Ne hikâyesi ne derini? Al bak fotoğrafına sonra da kapatalım konuyu. İşimiz gücümüz var. Batı abi eşine kaşarlı simit almaya gelecek birazdan."

İşim gücüm müşterilerimin kaçta kime ne alacağını ezberlemekti. Buna bayılıyordum. Rutinlerini bilmeyi, bana gülümsemelerini, aramızda oluşan güzel bağları seviyordum. Farklı hayat hikâyelerinde ara sıra gördükleri güler yüzlü yan karakter olmaktı görevim. Çok memnundum bundan.

“Feyza kızım,” diye bir ses geldi içeriden. Hızlıca yerimden kalkıp Naz’ı telefonumla baş başa bıraktım ve mutfaktan çıkıp köşeli tezgâhın arkasındaki yerime geçtim. Duvara dayanan sol kısımda kasa bulunuyordu. Veysel amca da kasa tarafındaki cam kenarında oturduğu için o bölüme geçtim.

“Buyur Veysel amca.”

Gazetesini açıp silkeledi, sonra kıvrıp katladı. Gözlüklerini gözlerine doğru ittirdi ardından elindeki sayfayı kaldırıp bana doğru çevirdi. “Şu hanım kızımızın adı neydi? Sen biliyorsundur.”

Elindeki kalemi sol köşedeki siyah beyaz fotoğrafın üzerine doğru vuruyordu. Bulmaca Sayfasının neredeyse yarısı çözülmüştü. Harfleri kocaman kocaman yazıyordu. Buradan kalktığına mutlaka bulmacasını sonuna dek bitirmiş olurdu. Onun hakkındaki düşüncelerimden uzaklaşıp tezgâha ellerimi yasladım ve uzanabildiğim kadar öne uzanıp fotoğrafı yakından görmeye çalıştım.

“Oynaklı oynaklı bir şarkısı vardı bunun.” Attığım kahkahayı durduramadım, neyse ki bu önemli değildi çünkü Veysel amca pamuk gibi bir adamdı. Benimle birlikte gülmeye başladı. “Bir yerlerde görmüştüm ama hatırlayamadım ismini.”

“Aleyna Tilki,” dediğimde gözleri ışıldadı.

“Heh, yaşa!”

Dedemi kaybetmemin üzerinden az bir zaman geçtiğinden midir nedir, ona karşı ayrı bir sevgi vardı içimde. Dünya tatlısı bir adamdı. Çocuk gibi de sevinmişti cevabı söylediğimde.

“Pişt,” diye seslendi Naz. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde yüzünde geniş bir gülümseme vardı. “Yemin ederim hiçbir şeyi beğenmedim, takip isteği de atmadım.” Tebrik etmemi falan mı bekliyordu? “Çok zor tuttum kendimi. Çabuk telefonu al elimden.” Anladım, onu bir şey yapmasını diye engellememi bekliyordu. Telefonu hızla alıp cebime attım. “Fena değilmiş,” dedi. Ellerini çırttı sonra. “Şaka şaka, afetmiş. Tam senlik. Yanına çok yakışır kesin.”

Bana evde kalmış muamelesi yapmasını, utanmasa beni gördüğü ilk erkek sinekle yakıştıracak olmasını artık garipse miyordum. Bir süre sonra

alışmıştım her şeye. “İçeride yumruğumu ağzıma sokup çığlık atmamaya çalıştım gördüğüm an. Beklediğimden çok çok daha iyiydi, yalan yok. Bundan sonra en büyük destekçiniz benim.”

“Senden başka yaşananları bilen varmış gibi konuşuyorsun.” Kapıdan içeri adımını atan Batı abiyle birlikte odağımı Naz’dan çekip tuzluların bulunduğu vitrine çevirdim. Simitleri ve poğaçaları üst sokaktaki fırından alıyorduk. İçine kaşar, domates veya beyaz peynir kesip görüntüsünü süslemek ve fiyatını arttırıp satmak zorundaydık. Visal’in müdahale edemeyeceğim kuralları vardı ne yazık ki. Bir de buranın sahibi Firuzan ablanın evlat olsa sevilmeyccek bir oğlu vardı ki o konuya hiç girmiyordum bile.

Onu düşünmek bile bu aralar tüylerimi ürpertiordu.

“Belki de Doruk da aynı senin bana yaptığın gibi yaşananları arkadaşlarına anlatıyordur,” diye devam etti kaldığı yerden Naz fısıldayarak. Sonra güler yüzüyle “Günaydın, hoş geldiniz,” dedi Batı abiye dönerek.

“Hoş bulduk efendim,” dedi Batı abi İstanbul beyefendisi tavrıyla. Oldukça neşeli bir adamdı. Babamdan sonra da karısına en âşık olan adam unvanını taşıyordu gözümde. Müthiş bir ilişkileri vardı. “İki esp-resso alayım, iki de kaşarlı simit lütfen.”

Naz fişi kesmek üzere kasaya ilerlerken ben de kese kâğıdını açmış simitleri koyuyordum içine. Batı abi cüzdanını çıkarıp Naz’a doğru yürüdü. Kendini satranç tahtasında gibi hissettiğini söylemişti bir kere içeri girdiğinde. Siyah beyaz karolu zeminimizin hayranıydı kendisi.

Kahve makinesinin önüne geçip siparişleri tamamlamaya koyuldum hızlıca. Birazdan içeri geçip kulaklıklarımı takar, yeni bir müşteri gelene kadar dizi izlerdim telefonumdan.

Teslimi yapıp Batı abiyi uğurladıktan sonra yaklaşık iki saat kadar sakın kaldı ortalık. Bu fırsatta Naz mutfak masasının üzerine defterini çıkarmış, kalemlerini dağıtıp bir şeyler karalamaya başlamıştı. Ben de on üçüncü sezonunu bitirmek üzere olduğum dizide kaldığım bölümü açmıştım. Uzun soluklu dizileri hep kısa olanlardan daha çok seviyordum. Karakterlerin gelişimlerine ve büyümelerine tanık olmak güzel bir histi. Seri şeklindeki kitapları ve filmleri de daha çok severdim diğerlerinden. Uzun anlatımlar beni sıkmazdı, detaylara hâkim olmak isterdim sürekli.

Naz bir buçuk saatini çizerek ve boyayarak geçirdiği tasarımına tepeden bir bakış attıktan sonra sayfayı yırtıp parçalara ayırdı gözlerimin önünde. Dehşete uğramıştım. Bunu sık sık yaptığına şahit olsam da her seferinde onca emeğini beğenmeyip çöp etmesine aynı şekilde

şasıırıyordum. Benim elli yıl uğraşsam çizemeyeceğim elbiseyi beğenmeyip yırtıyordu, içine sinene kadar çizmeye devam ediyordu.

“Yeni bir şeyler denemek istiyorum,” dedi. “İleride Paris Moda Haftası’nda sergileyebileceğim tarzda şeyler ama ilhamım tıkanıp bu aralar. Mal gibi kâğıda bakıp duruyorum, sonra çizip çizip yırtıyorum.”

Bundan bahsetmeyi unutmuştum. Çok ünlü bir tasarımcı olduğunda moda haftalarına beni de götürecekti. Hayali beni modeli yapmaktı.

1.62 boyunda, açık kahverengi saçlara sahip olan, ela gözlü, oldukça sıradan, ergenlik sivilcelerinden hâlâ kurtulamamış bir kıza koleksiyonundaki en gözde tasarımını giydirip onu podyumda yürütmeyi planlıyordu evet.

“Her şeyin en güzelini yaparsın sen bebeğim,” dedim diziyi durdurup yüzümü ona dönerek. Şu yakın arkadaş motivasyonu öyle özel bir şeydi ki en yapılmayacak şeyi bile yaptırırdı insana. “İlham da bugün gelmezse yarın gelir, sabret.”

Bana bir öpücük attığında yeniden ayaklandım çünkü kapı süslerinin sesini duymuştum. Altı kişilik kızlı erkekli bir grup girdi kafeye. Muhtemelen ders çalışmaya diye gelmişlerdi ama on dakika kadar çalışıp kalan zamanlarında geyik yapacaklardı. 9 numaralı masaya geçtiler fakat sığılmaları için bir masa daha çekmek zorunda kaldılar o masanın yanına. Bu görevi iki erkek göğsünü kabarta kabarta üstlenmiş, şov yapar gibi o masayı diğerine eklerken diğer arkadaşları da kahkahalarla gülmüşlerdi hâllerine.

Kalabalık, birlikte eğlenmeyi seven arkadaş gruplarını da seviyordum. Genelde böyleleri kafeye geldiği an orta yaşlı insanlar onlara yadırgar gözlerle bakıyordu ve bu durum beni rahatsız ediyordu. Çok yüksek bir gürültü çıkarmadıkları sürece gençlerin eğlenmesinden rahatsız olmalarını anlamıyordum.

Saatler ilerledikçe giderek yoğunlaştı işlerimiz. Bir ara kuyruk oluştu hatta. Böyle zamanlarda Naz da ben de gülümsemelerimize sıkı sıkı tutunuyorduk çünkü bekleyen insan gerginliği diye bir gerçek vardı. Sanki kahve vermezseniz sizi öldürecekmişler gibi bakıyorlardı. Her zaman olmasa da genellikle güler yüz, bu bakışları yumuşatmamıza yardımcı olan bir şeydi.

“Allah’ım,” dedi Naz tüm siparişleri hazırlayıp sıranın sonuna geldiğimiz an. Herkes masalara yerleşmiş, kendi hâlinde sohbetlere dalmıştı ve biz de tezgâhın arkasında yan yana dikiliyorduk. “Ne olur bu akşam

Dorukhan Falay buraya gelsin de ben de söylediğim tüm sözleri afiyetle yiyeyim.”

Kaşlarını çatıp yüzüne baktığımda işaret parmağıyla sol köşede oturan iki sevgiliyi gösterdi. Yirmili yaşlardaydılar ve biri konuşurken diğeri onun dudaklarından dökülen şeyler dünyadaki en önemli meselelermiş gibi onu dinliyordu. Bakışlarından belliydi aşkları. “Şunu istiyorum senin için. Fazlası değil. Allah’ım,” dedi tekrar. “Sen bu kızın mutluluğunu görmeyi bana nasip et.”

“Niye gelsin ki bu akşam?” Gelmesini ben de isterdim, sadece bunu bir hevese dönüştürmemeye çalışıyordum. “İşi gücü yok mu bu çocuğun?”

“Senin işin gücün yok muydu da fotoğraflarına bakıp durdun?”

“Aynı şey mi Naz?” diye sordum utanarak. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Arada haberlere falan bakmıştım yeni bir açıklama var mı diye. Bu hafta içinde transfer haberi gelecekti. Kaçırmak istemiyordum. Anadolu Efes’in sayfasını da takibe almıştım.

Basketbolla ilgili takip ettiğim nadir şeylerden biri iki yıldır Efes forması giyen Shaw Axel’di. Kendisi uzun boyu, koyu renk teni ve simsiyah kıvrıkcık saçlarıyla hayranlığımı üzerinde toplayan bir beyefendiydi. Ha bir de çok iyi basketbolcuydu, babam çok seviyordu. Ben de babamla maç izlediğimiz zamanlarda o oyuna girdiği an diziden kafamı kaldırıyordum. Kenara dinlenmeye geçtiğinde yeniden diziye dönüyordum.

Bir de Stephen Curry’i takip ediyordum. Bu da lisedeki sıra arkadaşım Ferdi yüzündendi. Her sabah uykulu gözlerle bana günaydın der, kafasını sıraya gömüp uyumaya başlardı. Başta çok endişeleniyordum hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan, oysa sadece gece sabaha varırken yayınlanan NBA maçlarını izliyordu. Sonradan öğrenmişim ve ısrarıyla ben de bir maç izlemiştim. Yarısında uyuyakalmış olmam Curry’e hayran olmama engel değildi. Adam leblebi gibi üçlük atıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Naz imayla. “Nereye dalıp gittin bakayım?”

“Shaw, Curry, sonra bir de leblebi.” Doğruları söylemek de yetmiyordu insanlara. Kaşlarını kaldırmış, birkaç saniye sorgulamış ve muhtemelen kafamın içinin züccaciye dükkanına benzediğini düşünüp beni kendi hâlime bırakmaya karar vermişti.

Hava karardı, saatler aktı. Kafede iki masa doluydu sadece. Her zamanki müzik kanalı açıktı, doksanlar pop listesi yayınlanıyordu şu an.

Televizyondan çektiğim gözlerimi televizyon fişine dikmiş olmam normal miydi bilmiyordum. Ara ara kapıyı yokluyor, böyle bir şeyin olmayacağını bilsem de Doruk'un geleceğini düşünmeme engel olamıyordum. Naz da bunu fark etmiş, söyledikleri için pişman olmuştu ama hiç onluk bir durum yoktu. Benim iç dünyamla ilgiliydi tüm bunlar daha çok.

Kafe boşaldığında masaları silmeye başladı Naz elindeki bezle. Ben de gidip televizyonun fişini çektim. Sanki bu başlamayan bir şeyin bitişi gibiydi. Nedensizce öyle hissettirmişti.

Naz benden yarım saat kadar önce çıktı. En son ben de ışıkları söndürdüm ve kapıyı kilitleyip çıktım sokağa. 22.15 otobüsüne yetişmem için tam olarak beş dakikam kalmıştı her zamanki gibi. Son ana kadar beklemiştim yine Visal'den çıkmak için.

Derin bir nefes aldım, atkımı düzelttim ve ellerimi cebimden çıkarıp koşmaya başladım.

KOL SAATİ

Feza

Ne olmuş yağmur yağdığı gün beyaz spor ayakkabı giymişsem? Bence ben beyaz spor ayakkabı giydim diye yağdı yağmur. Giymesem yağmazdı kesin.

O sabah yalnızca beyaz bir kazak, kot tulum ve beyaz ayakkabılardan oluşan sade bir kombin yapmak istemiştım ama sabahın köründe otobüsten iner inmez şiddetlenen yağmuru gerçekten hak etmemiştim.

Yine durakla Visal arasındaki o yolu koşmam gerekmişti. Bu benim kaderimdi.

Biraz da olsa ıslak mendille verdiğim savaşın sonunda ayakkabılarımı yeniden adam edebilmişim. Ben kafedeki rutin sabah işlerimi hallettikten ve kurabiyeler raftaki yerini aldıktan sonra yağmur çat diye dinivermişti hiç yağmamış gibi.

Sabah müşterilerini karşılamış, okula giderken yarı baygın gözlerle kahve isteyen öğrencileri günaydınlamış, bu şekilde geçirmiştim günümün yarısını. Naz içeri girdiğinde saat üçe yaklaşıyordu. Dersten çıkar çıkmaz kaldığı yere bile uğramadan soluğu burada almıştı. Mutfığa geçip dinlendiği sırada ben de azalan yoğunluğu fırsat bilerek yanına gittim. Saçımdaki mavi bandanayı çok beğendiğini söylerken beni baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmedi.

Beyaz ayakkabılarımdaki çıkmayan küçük çamur lekelerini gördüğündeyse yüksek sesli bir kahkaha atmıştı. Ocağın ortasında sırf kombini bozulmasın diye montsuz geziyorken benim ayakkabılarımdan bu kadar olay olmasını hiç etik bulmuyordum. Bütün dünya onlara karşıydı bugün.

“Yine de iyi giyinmek iyi hissettiriyor, değil mi Feyza?” diye sordu elini çenesine yaslayarak. Sonra alayla bana baktı. “Böyle giyindin, süslendin, özgüven depolayıp evden çıktın ya Allah aşkına ne çalışıyordu

kulaklığında otobüsteyken? Çok merak ettim.” Bugün deri pantolonu, beyaz gömleğinin üzerine giydiği deri korsesi ve sivri burunlu topuklu botlarıyla okuldan çıkıp buraya gelirken Serdar Ortaç’tan *Ben Adam Olmam* şarkısını dinlediğini itiraf etmişti.

“Herkesi kendin gibi sanıyorsun.” Duraksadım ve çenemi kaldırıp ona havalı bir bakış attım. “Funda Arar, *Yak Gel*.”

Aynı anda gülmeye başladık. Tarz olarak masum melek-sinsi şeytan uyumunda olsak da bazı huylarımız ortaktı. Vazgeçemediğimiz şarkılar vardı ikimizin de.

“Sözlerinde herhangi bir ima aramalı mıyım peki ben bu şarkının?” diye sordu. “Yak gel, bildiğin ne varsa? Sat gel, gözüm yok para pulda? Yalnız sanadır bu hasretim?”

“Başladın yine,” derken gözlerimi devirdim.

Bir anda derin bir nefes çekip, “Şunu çıkaracağım,” dedi ve elini belindeki iplerin arasına daldırdı. “Okulda güzel göründük, yeter işte. Tezgâhın arkasında dikilirken kim görecektir zaten? Boğuldum yahu!”

“Aman,” dedim. “Ben sen olmasan pijamalarla geleceğim de işte sen laf yapıyorsun sonra.”

“Yaparım.” Omuzlarını dikleştirmiş, kendini savunmaya geçmişti bu sanki çok ciddi bir meseleymiş gibi. “Sen zaten parl parılsın, daha da parla ki gözüm senden başkasını görmesin istiyorum. Çok mu şey istiyorum?”

“Bak,” dedim işaret parmağımı çenemin üzerindeki sivilceye götürürken. “Onunla konuş. Ona anlat yalanlarını.”

“Bebeğim,” dedi sabırla. “Geçecek onlar. İzi bile kalmayacak. Hem kalsa bile milletin güzellik algılarına sövdürtme bana şimdi.”

“Senin tuzun kuru tabii...” diye mırıldandım gülerek. Cildi o kadar düzgündü ki bazen nazarım değer diye yüzüne çok bakmamaya çalışıyordum.

“Tuzum değil, cüzdanım kuru cüzdanım... Ben de ergenliğimde bebek poposu gibi değildim ki, bütün paramı yatırdım kreme yatırdım maskelere. Sonra yanlış şeyleri kullanıp daha çok zarar verdim kendime.” Gülmeye başladı. “Ay Feyza çok komikti. Atmıştım sana fotoğrafını. Yüzüm sapsarıydı hatırlıyor musun? Maskeyi yıkamıştım, sonrasında da çıkmamıştı. Travma gibiydi resmen. Uzun bir süre hiçbir bakım ürününü alamamıştım elime.”

“O fotoğrafı unutmadım tabii ki,” dedim. “Sticker’ını yapmıştım, atmadım mı sana WhatsApp’tan onu ya?”

“Hayır!” Uzanıp omzuma vurdu. “Pislik, bakıp bakıp gülüyor musun bir de o hâlime?”

Başımı sallayıp ayaklandım bana daha fazla vurmaması için. Peşimden gelmesini beklemiyordum, biraz daha oturur sanmıştım. Tezgâhın arkasında fazla kaçacak yerim olmadığından teslim olmuş, bana yapacağı hamleyi beklemiştim. Ayakkabıma basması hiç aklımda yoktu. “Silmek için çok uğraşmıştım,” dedim sinirle ona bakarken. Hızlı hareketlerle uzaklaşabildiği kadar uzaklaşıp dil çıkardı bana. “Hain!”

Raftaki bardakların yanına bıraktığım ıslak mendil paketini alıp yere eğildim yeniden. Kapının açıldığını belirten sesi duyduğumda içeri bir müşteri daha girdiğini anladım ama onunla Naz ilgilenmek zorundaydı, ben bana bıraktığı ayak izini silmekle meşguldüm çünkü.

“Merhaba,” dedi biri. Tanıdığım biri. Sesini bildiğim biri. “Ben Feza’ya bakmıştım ama...”

Tezgâhın arkasından hızlıca doğrulup ben de ona baktım.

Dorukhan Falay gelmişti.

Dudaklarım benim iznim olmadan iki yana kıvrıldığında gözlerimi üzerinde gezdirdim acele etmeden. Onu ilk gördüğümdeki hâlden farklı görünüyordu. Lacivert pantolon ve beyaz gömlek giymiş, kot bir ceket almıştı üzerine. Saçları geçen seferkinin aksine dağınık değildi, özenle düzeltilmiş gibi duruyordu.

Yüzüne benimkini aratmayacak bir gülümseme yerleşti göz göze geldiğimiz an. “Şükür,” dedi. “Buradasın...”

Ağzımı açsam “*Kim, ben mi?*” diye sorardım o yüzden açmadım.

Tezgâha doğru adım adım yaklaştı. “Aslında dün gelecektim ama çok mu hızlı olur diye düşündüm.” Hemen önümde duran bar sandalyesini kendine doğru çekti ve oraya oturdu. Ellerini nereye koyacağını bilemediğinden bunu yapmış gibiydi. “Diğer yandan hafta içi olduğu için okulda olabilme ihtimalin vardı. Akşamüstü uğrayayım dedim, çıkmışsındır okuldan diye.” Gözleri yalnızca birkaç saniyeliğine benden uzaklaşıp duvardaki büyük saate kaydı. “Dört çeyrek,” derken gülümsemesi genişledi. “Çok da akşamüstü olmamış gerçi.”

Gelmesini hiç beklemiyordum. Yani, beklemiştim ama dündü o. Bugün, bu an değildi. Hazırlıksız yakalamıştı beni. Ellerimi tulumumun ceplerine atıp ben de ona gülümsedim. “Hoş geldin.”

“Çok konuştum,” dedi hoş buldum demek yerine. “Kısacası borçlu kalmayı hiç sevmiyorum. Bir kahve ısmarlasam sana? Ödeşmiş oluruz.”

“İçelim,” dedim anında. “İsmarlamana gerek yok, sana onun ikram olduğunu söylemiştim ama kahve içebiliriz tabii.”

Naz küçük küçük adımlarla yanıma gelip “Naz Aslan,” dedi elini tokalaşmak için uzatarak. Doruk’u ilk defa görmüş gibi davranıyordu sosyal medyadaki fotoğraflarını tek tek incelememişiz gibi. Yüzü öyle düz bir ifadeye bürünmüştü ki onu tanımasam heyecandan bayılmak üzere olduğunu anlayamazdım.

“Dorukhan Falay.”

Tokalaştıkları esnada Naz tezgâhın altından bacağıma küçük bir yumruk atmıştı. Bu, şu an kalp krizi geçirmek üzere olduğunu bana söyleme şekliydi. “Ben burayı idare ederim Feyza.” Konuşurken sesini sabit tutmaya özen gösteriyordu. Hâlbuki çığlık atsa şaşırmazdım. “Gözün arkada kalmasın.” Kahveyi burada içmeyelim diye bir de bizi göndermeye çalışıyordu “alttan alttan” mesaj vererek. “Molayı hak ediyorsun. Tüm gün buradasın kızım, çık da bir nefes al.”

“İşin varsa şurada bekleyebilirim,” dedi Doruk, eliyle o gece oturduğumuz 15 numaralı masayı işaret ederek. “Veya başka bir zaman da gelebilirim?”

“Yok.” Yerdeki ıslak mendil paketini sanki oraya bakacakmış gibi kenara doğru ittirdim ayağımla. “İşim yok, yoğun değiliz bu saatlerde.”

“Peki o zaman.” Dudaklarını birbirine bastırırken elini ensesine attı. Sanki ne yapıyor olduğunu sorguladı o kısa anın içinde. Ardından yeniden gözlerini gözlerime çevirdi. “Çıkalım mı?”

“Olur.” Arkadaki mutfak kapısını işaret ettim. “Ben çantamı alayım içeriden.” Başıyla onaylayıp ayağa kalktığı anda boyunun ne kadar uzun olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmek zorunda kaldım. Bana sırtını dönüp kapının o tarafa doğru ilerledi ve başını cama çevirip orada beklemeye başladı.

Naz adımlarımı takip ederek mutfığa girer girmez elini anında alnına yaslayıp bilerek sendeledi birkaç adım. “Geldi,” dedi fısıldayarak ama içinin içine sığmadığını belli etmişti sesi. “Yak gel demiştin, tersini yaptı. Çocuk önce geldi, sonra yaktı. Yandı ortalık, yandı!”

Sırıttım. Telefonumu cebime atmadan önce kamerasını açıp saçımdaki bandanayı düzelttim, sonra hızla kapatıp cebime attım. Aniden ön kamerada kendimi görmek pek de iyi hissettirmemişti ama saçımı

düzeltilme refleksiyle yapmış bulunmuştum. “Sus sus,” dedim ona karşılık olarak. “Duyacak şimdi!”

“Sakin burayı düşünme,” dedi işaret parmağını kaldırıp uyarırcasına. “Gerekirse ben kalırım kapanışa, geri dönmek için acele etme. En büyük boy kahveyi al, midem ağrıyor de, yudum yudum iç. Oyalan tamam mı?”

“Of Naz, görüşürüz hadi...”

“Öptüm seni,” dedi ve öpücük attı mutfakta onu yalnız bırakmadan önce.

Tezgâhın arka tarafından sıyrılıp hâlâ kapıda aynı şekilde dikilen Doruk’un yanına adımladım hızlı hızlı. Geldiğimi fark ettiğinde kapıyı çekip tuttu, önce benim dışarı çıkmamı bekledi sessizce. Neye uğradığımı şaşırmış gibi görünmemem, salak salak sırtıtmamam gerekiyordu. “Selam,” dedi Doruk yeniden muhabbeti başlatarak.

Bu sefer susup kalmamalıydım. “Selam,” dedim. “Kahveleri benimkiler kadar güzel olmasa da fena sayılmayan bir yer biliyorum. Biraz yürümemiz gerekiyor, oraya gidelim mi?”

“Fark etmez bana,” dedi omuz silkerek. “O geceki kahvenden daha güzelini içemeyeceğimi biliyordum zaten.”

Sadece şaka yaparak ortamı yumuşatmak istemiştım, böyle bir cümle kuracağını düşünmemiştim hiç. Hoşuma gitmedi dersem yalan olurdu. Kaldırım boyunca yan yana ilerlemeye devam ettiğimiz sırada “O doğru düzgün sıcak bile değildi,” dedim. “Daha iyilerini yapabiliyorum.”

“Bu bir davet miydi?” Başını bana doğru çevirdi, aşağıya yani. “Kabul ediyorum. Deneyebilirim daha iyilerini.”

“Beklerim...”

“Gelirim,” diye karşılık verdi anında.

O da ben de kısa süreli bir sessizlik yaşadık. Adımlarının hızını bana göre ayarladığını fark ettim. Kafeden ilk çıktığımızda yürüdüğümüz kaldırımında, benim birkaç santim önümde gidiyordu ama bu kaldırımında tam olarak yan yanaydık. Dakikalarca yürümeye devam ettik. Başımı kaldırıp ona bakmak istediğimde onun gözleri yerdeydi, yüzünde ise küçük bir gülümseme vardı. “Koşmayınca garipsedim,” dedi en sonunda.

Gülmeye başladım. “Sahi, beni otobüse yetiştirdiğin için teşekkür ederim.”

“Kaçırmama ben sebep olmuştum.” Bunun yüzünden vicdan azabı çekiyor gibiydi ama otobüsümü kaçırmamın sebebi o değildi. Ben o gün her şartta aklıma takılanları kontrol etmek için kafeye dönecektim.

“Ayrıca ben ne yaptım ki? Senden daha yavaş koşan takım arkadaşlarım var benim.”

“Eminim vardır.” Başımı ağır ağır salladım. “Tek antrenman yapanı kendin mi sanıyorsun? Ben de her gün koşuya çıkıyorum işte. Dört dakika falan sürüyor.”

“Ne kadar çokmuş,” dedi bana bakarak gülerken. Gözlerimi kaçırmak zorunda hissettirdi kendimi.

Sokaktaki insan sayısı giderek artmaya başlayınca ilerideki alışveriş merkezini işaret ettim parmağımla. Giriş kapısından girdiğimizde hemen solumuzda kahve dükkânı kalıyordu. “Rakip markada kahve içmeye gelmek nasıl bir his?” diye sordu birlikte sıraya geçtiğimizde.

“Rakip sayılmaz. Visal’in fiyatları buraya göre daha uygun. Bu yüzden alışveriş merkezinden çıkıp bizim oraya gelen çok fazla insan var.”

“Vay, satış stratejisi demek... Aynı zamanda senin kahvelerinin daha güzel olduğunun da kanıtı.”

“Sorma.” Yanındayken gülümsememek gerçekten çok zordu. “Ne alacaksın sen?”

“Karamel latte,” dedi. Başımı salladığımda aynısından sipariş etmek vardı aklımda fakat benden önce davranıp benim ne içeceğimi sordu ve kaşla göz arasında siparişlerimizi verip cüzdanını çıkardı.

Kabul etmemek için ağzımı açmak üzereyken kasadaki kız, “İsminiz neydi?” diye araya girdi. Bardaklara yazmak üzere elinde bir kalem tutuyordu ve yüzünde imrenen bir ifade vardı bir Doruk’a bir bana bakarken. Benim Visal’e gelen çiftlere baktığım gibi bakıyordu bize.

“Feza,” dedim. Normalde Feyza yazdırırdım. İkinci ismimi babam kullanıyordu kendisi koyduğu için.

“Doruk.”

Kahvelerin ikisini de alıp eliyle ileriye doğru bir işaret yaptı. Önünden yürüyerek boş masaya doğru adımladım. Normalde bu tarafa Güneş vuruyor olmalıydı ama bugün hava kapalıydı, bu yüzden doğrudan oturdum ilk gördüğüm yere. Kahvelerimizi masaya bırakıp karşımdaki sandalyeye yerleştiğinde içimde anlamsız bir gerginlik vardı.

Bardağımla önüme doğru sürüklediğinde “Durumlar nasıl? Bir gelişme var mı?” diye sordum. Yüz ifadesinin daha da gerilmesi yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünmeme sebep oldu.

“Biraz gerginim. Heveslenmeyeyim diye hayal kurmamaya çalışıyorum ama olmuyor maalesef.”

“Gözlerinden bile belli o formayı ne kadar istediğin.”

“Sen demiştin, o kapıdan giren her çocuk gibi benim de hep hayalimdi işte.”

“Çok fazla yenik düştüğün için mi hayallerinin gerçek olacağına inanmayı bıraktın?”

Gözlerini kahve bardağından çekip bana çevirdiğinde oraya yerleşen bakış, içime işleyecek kadar derindi. Onu anladığımı hissediyordu. Anlayamazdım, insanlar bir iki cümleyle anlaşılamayacak kadar karmaşıklardı ama Doruk bana öyle bir baktı ki sanki benim birkaç kelimem, onun hayatının biyografisiydi.

“Geriye dönüp başardım diyeceğin fazla insan olmadığında hayallerin çok da bir önemi yoktur.”

Çok şeffaftı. Kendini açmaktan çekinmiyordu. Sanki yıllardır onun hayatına gireyim diye beklemişti. İçinden ne geçiyorsa, dudaklarından dökülmesine izin veriyordu. Kendini benden sakınmıyordu.

“Nereye geldiysen, kendi başına gelmişsin demek ki,” dedim yüzünün her köşesinde dolaşırken gözlerim. “Demek ki o kadar güçlüsün ki hiç kimseye ihtiyacın yok. Bu neden hayal kurmana engel olsun?”

“Hayal kurmaya ya da bunların gerçekleşmesine engel değil.” Yüz ifadesi durgunlaştığında kendi içindeki bir yarayla yüzleşiyormuş gibi kasıldı. “Ama yalnızlık, sevinci buruklaştırıyor.”

“Kendinle gurur duyman gerekiyor,” diye ısrar ettim. “Buruklaşmasın sevincin, tek başına neler yapabildiğine dönüp bak.”

“Ben on dokuz yaşındayım Feza.” Depresif havası geri geldi, onun karakterinin bir parçasıydı anladığım kadarıyla. “Bir maçı kazandığında tribüne bakıp seni takdir eden, seninle gurur duyan gözler görmek istersin. Arkadaşların ailelerine koşarken başını eğip soyunma odasına yürümek aynı hissi vermiyor insana.”

Canım acıdı. Onu bu şekilde gözümün önüne getirmek, bahsettiği buruk sevinci yüzünde hayal etmek yara almama sebep oldu. Aramızdaki sessizliğe bir süre izin verdim çünkü o an ne söylersem söyleyeyim boş gelecekti.

“Hiç mi kimsen yok?” dedim sonra, profilinde ablasıyla olan fotoğrafını hatırladığımda. Belki kendini yalnızlaştırıyordu. Belki de yanında olmasını istediği insan her kimse o yanında olmadığı için kendini yalnız sayıyordu çünkü insan bunu yapardı. Gözlerin tek bir kişiyi arıyorsa önünde yüz kişi de olsa görmezdin hiçbirini.

Çenesini hafifçe kaldırarak gözlerimin içine baktığında tüm karanlıklarının arasındaki tek ışığı gördüm orada. “Ablam var,” dedi sıcak bir

sesle. Ona duyduğu saygıyı bu netlikte görmem miydi beni böyle etkileyen yoksa benim de bir abla oluşum muydu bilmiyordum. “Benim bir ablam var, dünyaya bedel.”

“Ne güzel,” dedim kocaman gülümserken. “Bak, düşündüğün kadar yalnız değilmişsin.”

“İnsan hissettiği kadar yalnızdır...” dedi sadece.

Konuşmamızın bana ne kadar keyif verdiğini o an fark ettim. Kahvelerimize dokunmak aklımıza bile gelmemişti. Yeni tanışan iki insana göre derin cümleler kuruyorduk. Söyledikleri eksikliğini bilmediğim bir boşluğun cevabı olma potansiyelini taşıyordu.

“Yalnızlık hissi etrafındaki kişi sayısıyla mı bağlantılıdır?” diye bir soru yöneltti bana. “Büyük bir kalabalıkla çevrelenmişsen düzelir mi mesele her şey?”

Düşünmemi istiyor sanmıştım, merak ettiğinden sorduğunu gözlerinden anladım. “Düzelmez sanırım,” dedim. “Sayıdan çok kişiler önemlidir bence. Çevrelendiğin kalabalıkta yüzü sana dönük olan biri bile varsa bu her şeyi düzeltebilir.”

Aklıma ilk gelen şey ailem, sonra da bir elin parmaklarını geçmeyecek arkadaşlarımdı. Ben sırtımı dönsem dahi yüzü bana dönük olacak insanlardı bunlar. Desteklerini her zaman hissedeceğim, gözüm kapalı güvенеbileceklerimdi.

Kaşları çok hafif bir şekilde çatılırken omuzlarını silkti. “Basit bir şey gibi söyledin ama bana imkânsız geldi.”

“Bakışlarının yönünü değiştir,” dedim. “Kaldır başını.” Ellerinde gezindi gözlerim. “Karanlıktasındır, aç ışıkları.” Tüm ihtimalleri görsün istedim. “Bazen de senin çabalaman gerekir. Bazı şeyler kendiliğinden olmaz. Sırtına baktığın insanın elini tut, geç önüne. Ne kaybedersin ki?” Sessizliğe gömülüp beni dinlerken onun hayatına dokunuyor gibi hissediyordum. Benim sözlerim onun defterine, onun bakışları benim içime işliyordu. “İnsanlar, insanların hikâyelerine girmek için varlar. Er ya da geç hak ettiğine kavuşacaksın ve o zaman geriye dönüp başardım diyeceğin değil, yanında olup başardık diyecek insanlarla dolu olacak etrafın.”

Gözleri bana saplı kaldı. Aklından aynı anda birden fazla şey geçti, bunu hissettim. En sonunda küçük bir tebessüm çekiştirdi dudaklarını iki yana ve gamzesi yer buldu yanağında. “Etkilendim,” dedi ve durdu. Gülüşü dondu. “Cümlelerinden,” diye düzeltti alelacele. “Güzel konuşuyorsun, bunu söylemeye çalışıyorum yani...”

Panikle yanlış anlaşılmayı düzeltmeye çalışması öyle komikti ki hâline gülmeye başladım elimde olmadan. Sorun yok dercesine başımı iki yana salladım ve kahveme uzandım bir yandan da. “Yine dert yandım sana,” dedi bir süre sonra. “Aslında ben bugün hem kahve ısmarlar hem seni dinlerim diyordum. Ben anlattım, sen de anlatırsın ödeşiriz diye düşünmüştüm. Antrenmandan çıkıp buraya geldim o yüzden doğrudan.”

“Gömlekle mi gittin antrenmana?” diye sordum üzerindeki kombine bakarak. Sadece takılıyordum ama yüzündeki utanma ifadesi beklemediğim bir şeydi.

“Antrenmandan sonra değiştirdim üzerimi,” diye kaçamak bir cevap verdi ve gözlerini de kaçırdı üzerimden. Yanıma gelecek diye özel bir hazırlık yaptığına mı yorumlamalıyım bunu? Eğer öyleyse değmişti, oldukça iyi görünüyordu. “Şey,” dedi çekinerek. Geriye doğru yaslandı sandalyesinde. “Sıkboğaz ediyormuşum gibi olmadım seni değil mi? Yani, yine geldim falan ya... Öyle işte.”

Birden susup daha fazla konuşursa daha fazla batacakmış gibi çaresizce baktı yüzüme. “Hayır,” dedim. Dünden razıymış gibi davranmıyordum iyi olurdu aslında. “Neden rahatsız olayım?” diye ekledim hemen. “Geldik, kahve içiyoruz ne güzel. Değişiklik oldu bana da.”

“Ben unuttum onu ya.” Aydınlanma yaşamıştı sözlerimle. Kahvesini çekip bir yudum aldı, muhtemelen soğumaya başlamıştı. Belki de sıcak kahve içmek onun kısmeti değildi. “Ee...” dedi. “Sen ne okuyorsun?”

Gerçekten de bugün beni konuşturmak için gelmişti buraya. Ben de anlatayım istiyordu ama benim onunkinin yanında sönük kalacak bir hayatım vardı ne yazık ki. “Mezunum ben,” dedim.

“Yeniden sınava mı hazırlanıyorsun?”

“Hayır.” Gözlerini kıstığı o saniyelik dilimde üniversite mezunu olma ihtimalimi değerlendirdi sanki kendi içinde. Sonra yeniden bana baktı ve lise mezunu olduğuma karar kıldı. İnsanların mimiklerine bakarak aklından geçenler hakkında senaryolar yazmaya meraklı biriydim ve bu yüzden düşündüklerimin hepsi tamamen benim yorumlamalarımdı.

“Üniversite hayalim yok benim,” dedim anlaması için. “Olmayı hedeflediğim bir meslek yoktu aklımda, sırf okumuş olmak için de okumak istemedim. Öyle yani. Lise mezunuyum ve Visal’de sevdiğim bir iş yapıyorum. Bu kadar.”

“Tuhaf. Eski okulumdakilerin hepsi puanlarının yettiği yerlere yerleşip gittiler, kalanlar da yeniden denemek için hazırlandılar. Denk gelmedim pek senin gibisine.”

“Bilmiyorum, belki ileride fikirlerim değişir ama şu an için istemiyorum söylediğim gibi.” Bu konuda insanlarla uzun uzun konuşmamıştım, beni bu kadar dikkatli dinlediğini hissettiğim içinse şimdi susasım gelmiyordu.

“Ben de okumuyorum tahmin ettiğin üzere,” dedi gülmeye başlayarak. Beni yargılamamış olması hoşuma gitti çünkü yanlış karar verdiğimi söyleyen çok fazla insan olmuştu çevremde başta hocalarım olmak üzere. “Zaten derslerle pek işi olmayan, kırk yılda bir okula uğrayan o basketbolcu çocuktum tüm eğitim hayatımda.”

Gözümde tam da bu şekilde canlanırdı söylemeseydi de. En sevdiği ders beden eğitimi olan, diğer arkadaşları çift kale maç yaparken tek başına köşede şut deneyen biri olarak hayal ederdim onu.

“Sayısalcı mıydın?” Laf olsun diye değil de gerçekten beni merak ettiği için soruyordu sanki. “Tüm notları yüz olan, aşırı çalışkan bir sayısalcı enerjisi alıyorum senden.”

Gülmeye başladım çünkü çizdiği profille alakam bile yoktu. “Dilciydim. Sevdiğim yabancı dizileri izlerken karakterlerin yüzlerine yeterince odaklanamıyordum, bu yüzden İngilizcemi geliştirip altyazısız izlemek için dil seçmiştim.” Beklemediği cevabım karşısında güçlü bir kahkaha koptu dudaklarından. Ciddi olup olmadığını sorguluyordu. “Şaka değil,” dedim. “Çok önemli bir mevzuydu benim için. İyi ki de öyle yapmışım, çok memnunum kararlarımdan. İngilizceyi çok seviyorum.”

“Böyle bir şey beklemiyordum.” Az önceki kahkahasının sebebini benimle alay ettiğini sanmayayım diye açıklamıştı. “Ben de kursa gittim uzun bir süre. Gerektiğinden daha uzun bir süre... Gerçekten iki şeyi bir arada götüremiyorum. Tek odağım basketbol olmalı benim.”

“Öğrenebildin mi bari?” diye sordum.

“Mecburdum, öğrendim ite kaka. Zaten genelde bir şeyleri ite kaka yaparım. Mecbur olmasam inan öğrenmezdim.”

Kişiliği, cümleleriyle birlikte daha keskin sınırlarla oluşuyordu kafamda.

Cama vurmaya başlayan yağmur damlalarını görünce başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gri bulutlar çoğalmış, hava iyiden iyiye kararmıştı. “Böyle havalar tam odaya kapanıp dizi izlemelik.” Sesimi duyunca onun da camdan dışarı kayan odağı yeniden beni buldu. Kahvemi yudumladım. “Battaniyeyi kafana kadar çekip yağmur cama çarparken tek oturuşta bütün sezonu bitireceksin. Tam öyle.”

Bunu yapmaya ihtiyacın varmış gibi kurdun hayalini.” Hafifçe kaşlarını çatı. “Bunalmış bir öğrencinin yaz tatilini beklemesini anımsattın bana.”

Şu sıralar yaşadığım ruh hâlini tanımlarken birçok sıfat kullanabildim ama bunlardan hiçbirisi bunalmış olmazdı. O söyleyince durup gerçekten bunaldım mı tüm bunlardan diye düşündüm birkaç saniye.

Normal bir hayat. Bunun içindeydim. Şikâyetçi değildim. Birçok kişinin istediği yaşama sahiptim belki de aslında. Güzel bir ailem vardı, ebeveynlerimle ya da kardeşlerimle sorunlarım yoktu. Ayrıca sevdiğim iş yapıyordum. Otobüse koşmayı kendime oyun yapmış, sıradan şeylerin içinden güzellikler çıkarmasını bilen biri olmuştum. Bir bardak varsa ortada, bomboş olsa bile ben en azından bardağım var diyerek mutlu olacaktıydım.

Dertsiz, tasasız geçinip gidiyordum kendi hayal dünyamın içinde. Bunlardan bunalmak şımarıklık olmaz mıydı? Bir şikâyet hakkım olduğunu düşünmüyordum.

Duraksayıp sessiz kalışımla birlikte eli çenesine gitti ve hafifçe kaşdı dokunduğu yeri. Bir yandan da aklımı okumak ister gibi bana bakıyor, konuşmamı bekliyordu. “Böyle uzun molalara fazla vaktim olmuyor,” dedim. “Yorganın altına girince genelde uyuyakalıyorum hemen. Dizileri müşteri yokken mutfak sandalyesinin tepesinde izlerim, müşteri geldiğinde kapatırım. Tek seferde sezon bitiremiyorum şu sıralar, yirmi dakika izlesem bile şükretmem gerekiyor.”

“Ne güzel dertlerin var Feza.” Söylediklerimi küçümsediğini sandım bir anlığına fakat gözlerine bakınca sadece imrendiğini anladım. “Yorganın altına girince hemen uyuyabiliyor musun gerçekten?”

“Yorgun olunca otobüste her duraklamada, kapalı pencereden dışarı çıkmak için kanat çırpın sinek gibi kafanı cama çarpa çarpa bile olsa uyuyabiliyorsun. Test edildi, onaylandı, inilecek durak kaçırıldı ve sonra şoför tarafından uyandırıldı.”

“Eskiden bulduğum her boşlukta ben de uyuyabiliyordum,” dedi. “Aklına gelebilecek her mekânda. Bir kez spor salonunda minderin üstüne sızmışım, takımda üç hafta goygoyumu yaptılar çektikleri fotoğraflarımı birbirlerine gösterip.”

Sıcak bir aile gibi olmalıydı takımı. Hedeflediği formaya kavuşursa onlardan ayrılacaktı, acaba hiç bunun üzüntüsünü yaşıyor muydu? Ben değişikliklerden çok hoşlanmazdım, hayatıma giren insanlara genellikle sülük gibi yapışır ve kendime güvenli bir alan oluşturdum.

Arkadaşlıklarımın çoğunu karşı tarafın attığı adımlar başlatırdı fakat sonrasında ben ilerletirdim. Özellikle kimseyi kaybetmemek için çok uğraşırdım. Hayatımdan çıkardığım neredeyse kimse yoktu, eğer bir ilişki sona erdiyse bunu karşı taraf yapmış olurdu çünkü ben bağı kopmaması için çabalayan taraf olurdum.

Ayrıca değinmeden geçemeyecektim ki spor salonunda uyuyakalacak kadar zaman geçirdiği belli oluyordu. Yaşına göre oldukça yapılı duruyordu.

“Neden artık uyuyamıyorsun?” diye sordum özel olabileceğini düşünsem de. Biz önce tamamen birbirimize güvenip sonra tanışma aşamasına geçtiğimizden muhabbetimizin ilerleme şekli biraz garipti.

“Her zamanki dertlerin bazı dönemler sana çok daha ağır gelir.” Bunu itiraf etmekten utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Yağmur damlalarına odaklanmayı seçti bu kez. “Ortada hiçbir şey yokken beni en dipte bulabilirsin, yaşamaya alışkın olduğum yerlerden çıkma imkânım olsa da çıkmak istemem bazen.”

“Önünde hayatının fırsatı varken kendini dipte görmeyi bana çok mantıksız geliyor.” Saçma kelimesi yerine mantıksız deyip yumuşatmaya çalışmışım ama yine de sert bir cümle gibi geliyordu kulağa. “Eleştirmeye çalışmıyorum,” dedim hemen. “Benim ne haddime? Sadece gerçekten ortada bir sebep yoksa kimsenin diplerde yaşayacağını düşünmüyorum. İlla ki derinlerde bir yerlerde, gerçek bir nedeni vardır bu ruh hâlinin.”

Derin bir sessizliğe gömülüğü, aynı az önce bana olduğu gibi onun da kendi içinde sorgulamalar yapmasına neden oldu. Hâlâ doğru düzgün tanıımıyorduk birbirimizi ama bir şekilde aşınaydı ruhlarımız, böyle hissettiriyordu bana.

İnsanların gürültüsü silindi arka fondan, yağmurun sesi ve onun sessizliği kaldı geriye. Soğumaya başlayan kahve bardağını avuçlarımdan arasına sıkıştırıp alnına düşmüş saçlarına, düşünceli gözlerine baktım. “Tekrar benim hakkımda konuşmaya başladık,” dedi en sonunda. “Kendimle ilgilenmeyi bırakalı çok oldu, ben seni merak ediyorum.”

“Yani benimle ilgileniyor musun?” diye sordum buhranlı havası dağılsın diye cilveli bir sesle. Bunu sorarken elimi göğsüme yaslamış, masaya doğru da hafifçe eğilmiştim gözlerimi irice açıp.

Şok oldu. Öylece donup kaldı. “Ben öyle demek...” Sustu sonra. Kahkahamı duyduğundaysa kaşları çatıldı. Onunla eğleniyor oluşum gerçeğini idrak etmesi oldukça uzun sürmüştü. Nihayet gülümsediğinde yanağındaki çukurla bakışmak zorunda kaldım. Başını hafifçe iki yana

sallayarak yaptığımı onaylamadığını belirtti bana sözsüz olarak. “Seni rahatsız ediyor gibi hissettiğim için diken üzerindeyim,” dedi. “Bir de senin bana yaptığına bak.”

“Beni rahatsız etmiyorsun,” diye tekrarladım ikna olması için daha kesin bir sesle. “Rahatsız olsam işimi bırakıp seninle kahve içmeye mi gelirdim Doruk?”

“Ne bileyim ya...” Sırtını sandalyeye yasladı. “Açıkçası kafeye gelirken bile elli kere vazgeçtim yolda. Çalıştığın yeri biliyor olmam, oraya gelebileceğim anlamına gelmiyor. Bunu ters karşılayabilirdin.”

“Sana istediğin zaman gelebilirsin diyen bendim o gece. Burada herhangi bir terslik göremiyorum.”

“Ne çabuk güveniyorsun insanlara.”

Cümlesi duraksamama, bütün enerjimin düşmesine sebep oldu. Hata mıydı onunla gelişim? Kendimi riske atmamıştım, kalabalık bir alışveriş merkezindeydik ve kapıda güvenlik vardı. Onu buraya getirirken bunları dile getirmemiş olmam saf olduğum anlamına gelmiyordu. Çoğu zaman Pollyannacılık yapsam da hayatın gerçeklerinin farkındaydım. Kendimi sağlama almıştım. Üstelik nerede olduğumu Naz da biliyordu, tek bir mesajıma camı çerçeveyi indirip gelir ve beni buradan alırdı. İçimde nefret duygusuna yer vermemeye çalışırdım ama beni, bizi tüm bunları hesap etmek zorunda bırakan kim varsa hepsinden nefret ediyordum.

“Bazen görmek istediğim şeye çok fazla tutunuyorum,” dedim ve sevimdeki tedirginliği anında fark edip pişman oldu söylediği şeye. “Yine mi öyle yapmışım?”

“Yargılamak için söylemedim. Seni rahatsız hissettirmemeye çalışırken daha da rahatsız hissetmeni nasıl başardım acaba?” diye sordu kendi kendine kızarak.

“İnsanlara kolay güvendiğimi söyleyince doğduğum andan beri intikam için peşimde dolanan, karşıma çıkmak için reşit olmamı bekleyen kana susamış kurt adammışsın gibi geldi kulağa. Allah’tan dolunay yok bu gece.”

Bir anda kendini tutmadan patlattığı kahkahası yüzünden gözleri kısılıp kayboldu. En sevdiğim gülüş tiplerinden biriydi bu. Kasıntı değil de en doğal olanından, hafifçe ileri geri sallanmalı ve gözleri nemlendirileninden.

Herkesin bakışlarının bizi bulduğunu biliyordum ama ben kafamı çevirip kasada duran kıza baktım. Önlüğünün ceplerine ellerini sokmuş,

yüzündeki küçük gülümsemeyle bana bakıyordu. Göz göze gelince hızlıca başka tarafa döndü. O kız, benim aynamdı.

“Sen çok fazla dizi izliyorsun gerçekten,” dedi Doruk kendine geldiğinde. Çok fazla güldüğü için tüm hür irademle kendimi dünyanın en komik insanı ilan etmiştim. Tam bir mizahşördüm resmen.

“Ne yani?” dedim. “Her hikâye böyle başlar yalnız. Erkek kıza sen kafanda kuruyorsun yok öyle bir şey der ve kızın dediği çıkar hep. Yer miyim sanıyorsun bu numaraları?”

“İnan olsam ilk sana söyledim,” dedi. “Yine de emin olmak için dolunayı bekleyebilirsin istersen.”

“Gümüş kurşun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

“Kurt adamları öldürmek için gümüş kurşun kullanılır.” Çok önemli bir sır paylaşıyormuş gibi omuzlarımı dikleştirmiş, göğsümü bunu biliyor olmanın gururuyla kabartmışım. “13 sezon *Supernatural*¹ izledim ben. Doğaüstü bir şeysen seni öldürebilecek kapasitede bir avcı sayılırım.”

Galiba kimse benim şakalarımın onun kadar gülmemişti daha önce. Çok eğlendiriyordum Doruk’u. Uzun süredir gülmeye ihtiyacı vardı ve bunu benimle karşılamış gibiydi. Çünkü böyle güzel, içten gülmesine başka bir açıklama bulamazdım.

“O kadar sezonluk dizilere hiçbir güç başlatamaz beni. Üşenirim, sıkılırım, bırakırım.”

Kaşlarımı çattığımda ona bana hakaret etmişçesine bakıyordum. “Dalga mı geçiyorsun?” dedim ve cevabın evet olmasını bekledim. “Uzun soluklu dizi izlemediysen dizi izledim deme bana.”

“*Kurtlar Vadisi* ilk 97 bölüm sayılır mı?”

Bu sefer gülmekten gözünden yaş gelen taraf bendim. “Defol git şuradan ya!”

Kahvesini içmek üzere dudaklarına götürmüştü. Gülüşümü izlerken gülmeye başladığından içememişti ve kahvenin beyaz kapağının kenarlarından iki yana kıvrılan dudaklarını görmüştüm. Ben gülmeyi bırakana kadar o da öyle durdu pozisyonunu bozmadan. Tuhaf hissettiriyordu çünkü yüzümde bu kadar bakacağı hiçbir şey yoktu sivilcelerim dışında.

“Yavaş yavaş kalkalım mı?” diye sordu istemeye istemeye. “Fener maçı var da yedi buçukta...”

¹Amerikan The WB, daha sonra da The CW kanalında yayınlanan, doğaüstü varlıklara odaklanan ve on beş sezon süren korku serisi.

“Sen her maçı izliyor musun böyle?” Şaşırmıştım. Hangi birine yeti-
şecekti ki? Hem oynadığı yetmiyordu bir de üzerine ligdeki diğer maçları
mı izliyordu? Sıkıcı gelmişti bir anda.

“Yok,” dedi. “Yakın bir arkadaşım Fenerbahçe’de oynuyor ve bugün
önemli bir gün onun için. Ondan yani.”

“Dokuz yaşından beri Efes’te oynuyorsun ama Fener taraftarı mısın?”

Ona küfretmişim gibi baktı ve “Hayır,” dedi hızlıca bir yanlışı dü-
zeltmek istercesine. “Arkadaşımı destekliyorum, takımı değil.”

“Yani Fenerbahçe *Euroleague*’de final oynasa desteklemez misin?”

“Feza senin derdin ne ya? Öyle mi dedim şimdi ben?”

Aldığım keyif her mimiğimden anlaşılıyor olmalıydı. “Seninle uğ-
raşmak çok zevkli,” dedim gocunmadan. “Hoşuma gitti öyle dik dik
bakman.”

“Çok iyisin,” dedi. “Sağ ol.” Birlikte ayaklandığımızda yüzünü bu-
ruşturup şiddetini arttıran yağmura baktı. “Biraz daha oturup dinmesini
mi bekleyseydik?” diye sordu bana tepeden bakarak. Boyuna hâlâ alışama-
mıştım. Boynumu ağrıtıyordu.

“Bir şey olmaz, maça yetişeceksin.”

Karşı çıkmadı, eliyle sandalyesini yerine aynı şekilde ittirdi ve masanın
üzerindeki iki kahve bardağını yan yana koyup birkaç adım ötede duran
benim yanıma geldi. Alışveriş merkezinden ayrıldığımızda çil yavrusu
gibi oradan oraya koşturan insanların arasında kalmıştık. Beyaz ayak-
kabılarım yine sıçrayan sulardan nasibini almıştı. Üzerime Naz’a özenip
mont almayarak çıkmamla gurur duyduğumu da söyleyemeyecektim ne
yazık ki. Soğuyordu hava. Gece titreyerek yürümem gerekecekti.

Visal, iki cadde arasında kalan bir ara sokaktaydı. Alışveriş merkezi
tarafındaki cadde ve sokaklar çok daha işlekti. Metrobüs ve metro durağı
da vardı orada. Benim otobüse bindiğim caddenin tarafıysa daha az gü-
rültülü oluyordu. Burada ayrılacak mıydık?

“Metroya mı gideceksin buradan?”

“Önce seni bırakacağım?” dedi soru sorar gibi.

“Maçı kaçırırsan?”

“Ee?” dedi. “Kaçsın...”

“Kaçmasın diye kalktık ya?”

“Ha... Daha oturur muyduk?”

“Benden sıkıldığını söylemek yerine bir bahane öne sürüp kalkmak
istemeseydin otururduk.”

“Ne? Ben öyle...” Bir anda sustu. “Sen yine mi uğraşıyorsun benimle?” Saçlarına tutunan yağmur damlaları küçük ışıklar gibi parlıyorlardı alnına düşen dalgalı tutamların arasında.

Gülüp omuz silktim ve “Koşalım mı?” diye sordum. Yağmurda uzun süre kalırsak saçları bozulabilirdi, buraya gelmeden önce şekillendirdiği belli oluyordu.

“O zaman yol hemen biter,” diye bir cümle çıktı ağzından. Bunu söylemeyi o da beklemiyordu. Başımdaki mavi bandanayı buldu elim o an, önüme düşen saçlarımı düzgün olmasına rağmen düzeltme ihtiyacı hissetmiştim. “Yine de üşüdüysen koşalım.”

Ben yürümeye çoktan ikna olmuş, gözlerim onun küçük gülümsemesindeyken yola adımımı atmıştım ki saniyeler içinde bir el tulumumun arkasındaki askılardan tutup beni geriye doğru çekti ve bir bisiklet tam önümde ani fren yaptı.

Korktuğum için soluklarım hızlanmıştı. Karşımdaki bisikletli ayaklarını sertçe yere koyup devrilmemeye çalışırken ben olduğum yerde dondum kaldım.

Doruk askılarımı yumruğunun içine toplamıştı. Sırtıma değen parmaklarını hissediyordum. Beni hızlıca geri çektiği için de omzum bedenine yaslı duruyordu. Neye uğradığımı şaşırdığımdan başımı yüzüne doğru kaldırdım, o da iyi olup olmadığımı sorgulamak için başım eğmişti hızla. Neredeyse alnına değecekti gözümün önündeki saçlarım.

Şu gözlere bakacağım diye yola atlamıştım ve ölüyordum az önce.

Abart!

Her an bir yönetmen “*Kestik!*” diye bağırabilirdi çünkü bu bildiğimiz film sahnesiydi. Böyle şeyler gerçek hayatta oluyor muydu? Demek ki oluyordu.

“Kusura bakmayın,” dedi yabancı bir ses. Bisikletten inmiş, iyi miyim diye bana bakarken gidonu tutuyordu bir eliyle. Benden birkaç yaş büyük bir erkekti. Yağmurun altında üçümüz öylece dikiliyorduk karşılıklı. “İyi misin? Benim dikkatsizliğim. Çok özür dilerim gerçekten.”

“Önemli değil,” dedim ellerimi kaldırıp onu sakinleştirmeye çalışarak. “Zaten ben de yola...” Bakmıyordum. Doruk’a bakıyordum. “Dikkat etmemişim,” diyerek toparlamaya çalıştım.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Doruk adama bakarak. Sahici bir telaş vardı yüzünde. Elini üzerimden hâlâ çekmemiş olması da başka bir detaydı.

“İyiyim, iyiyim.”

Ben değildim. Yağmurun altında yaşadığımız, klişe olduğunu kabul etsem de izlerken baygınlık geçirdiğim o film sahnesi gibi olan anı atlatamamıştım henüz.

Gözleri ne kadar güzeldi.

Üstelik karşıdaki adama diklenmemesi, önüne baksana ayarları çekmeye girişmemesi ve ona bir şey olup olmadığını merak etmesi de hoşuma gitmişti.

“Özür dilerim tekrar,” dedi adam bana bakarak.

Ben de bu sırada başımı bir saniyeliğine yere eğdim ve sokaktan ayrılan mavi şerit üzerindeki beyaz bisiklet işaretini gördüm. Bisiklet yoluna atlamıştım. Ölsem adam haklı bulunabilirdi çünkü tamamen benim dikkatsizliğimden kaynaklanıyordu yaşananlar. “Siz kusura bakmayın,” dedim o yeniden bisikletine binerken. “Dalgınlığıma geldi benim.” Saçlarıma çarpan aralıklı nefeslerden Doruk’un güldüğünü anladım.

Adam sorun olmadığına karar kılıp gülümseyerek yanımdan bisikletiyle birlikte uzaklaştığında geriye ıslanmamak için koşmayı düşünürken sucuğa evrilmeye başlayan ikimiz kalmıştık. Hızlanan yağmur damlaları beyaz gömleğine çarpıp izler bırakıyordu ve saçları giderek daha da alnına doğru düşüyordu. “Öyle yola atlanır mı?” dedi beni azarlar gibi. “Sağına soluna bakmayı ilkokulda öğretiyorlar.”

“Kaçırmışım demek ki o dersi ben. Uyuyorumdur kesin.” Ufak rezilliğimden utanmak yerine bununla dalga geçme aşamasındaydım. “Az önce hayatımı kurtardın bu arada. Sen nerenin süper kahramanısın böyle?”

“Normal bir insan olamıyorum senin gözünde bir türlü.” Yan yana yürüyorduk bunu konuşurken. “Yine de kurt adamlıktansa süper kahramanlığı tercih ederim sanırım.”

“Gümüş kurşunlarımdan korktuğun için mi?”

Yine gülümsedi. “Evet Feza, onun için.”

Ee, bu yol bitmişti.

Biz Visal’in önüne gelmiştik. Ne çabuk gelmiştik, hâlbuki koşmamıştık da.

Nasıl vedalaşmamız gerekiyordu şimdi? Yine bekleriz falan mı dedeydim ki? Sarılmak abartı kaçardı, el sallamak saçma olabilirdi. Elini mi sıkıydım?

Eniştelere gibi kafalarımızı da tokuştururduk belki sonra...

Gülmemeye çalışarak yüzüne baktım ne yapacağımı bilemeden. İkimizden biri bir şey söylemeliydi ama benim aklıma gelmiyordu veda cümlesi. Ağzımı açarsam saçmalarım diye korkmuştum.

Kapının önünde karşılıklı olarak dikilişimiz otuz saniyeyi aşınca ilk hareket ondan geldi. Ceketinin kolunu dirseğine doğru biraz çekti ve sol bileğindeki siyah dijital kol saatini buldu uzun parmakları. Kayışı hızlıca açıp saati çıkardı.

Bileğimi tutup avucumu gökyüzüne doğru çevirdi ve kol saatini avucuma bıraktı ben ne yaptığını sorgularken.

“Feza,” dedi. “Saatim sende kaldı.”

Soğuk parmaklarını parmaklarımın etrafına sarıp avucumu kapatmamı sağladı. Kayış elimin iki tarafından sarkarken kadran kısmı avucumdaydı. “Tüh,” dedi ve birkaç adım geriledi. Elini ensesine atıp gülümsedi. “Kol saatimi sende unuttum.”

Yeniden buraya gelmek için bahanesi vardı artık.

Yine görüşecektik çünkü kol saati bende kalmıştı.

ÜÇ ÇEYREK Lİ PASTA

Feza

“Sadece birkaç gün ortalıkta yoktum ve neler kaçırdığıma inanamıyorum şu an.”

Ferdi, 8 numaralı masada cama en yakın olan sandalyeye oturmuştu ve ben de tam karşısındaydım. Onun önünde çay vardı, ben ise saat öğleni geçtiği ve midem kazındığı için sabahdan hazırladığım damla çikolata kurabiyelerden kemiriyordum.

Naz geleli yarım saat olmuştu. O gelince içeri geçip dinlenme fırsatı yakalamıştım. Biraz dizi izlerim diye düşünsem de Ferdi’nin Visal’e uğrayışıyla birlikte planlarım suya düşmüştü ve on dakikadır ona kaçırdığı şeylerin özetini geçmekle meşguldüm.

Ferdi lisede sıra arkadaşımdaydı. Açık kahverengi saçlarının yanlarını kısa kullanır, üst tarafını uzun bırakırdı ben onu tanıdığımdan beri. Saçında ve kaşında jilet izi vardı. Gözleri saçlarıyla aynı renkti ve boyu benden birkaç santim uzundu. Onun bu yüzden zorbalandığına çokça şahit olmuştum. Kısa değildi ama biz hormonlu bir okuldaydık ve diğer erkeklerin yanında kısa kalıyordu. Ona söylenen lafları asla yemezdi. Kendisi biraz asabi bir kişilikti. Ben de sürekli yanında olmaya çalışan anaç karakter olduğumdan onun kavgaları yüzünden başımı belaya sokmaya ramak kalmıştı. Bu yüzden bazı hocalarımla gözündeki imajım değişmişti ama her şeye rağmen buna değdiğini düşünüyorum. Hocalar geçici, Ferdi kalıcıydı...

Bana zorla NBA maçları izletip Stephen Curry hayranı olmamı sağlamıştı. Dersleri son seneye dek çok az umursayan biriydi, okula zaman geçsin geldiğini söylerdi ve rahat olurum düşüncesiyle dil seçmişti. Paragraf paragraf makaleleri sözlük karıştırmaktan gözleri kızararak çevirmeye çalışırken hiç de rahat görünmüyordu. Buna rağmen YDT sonucu benden çok daha iyi gelmişti çünkü özellikle son zamanlarda inanılmaz

sıkı bir düzen oturtmuştu kendine. Ben o dönem dedemin yokluğunu idrak etmeye çalıştığımdan epey salmışım. Sonuç olarak Ferdi, iyi bir üniversitede İngilizce öğretmenliği okuyordu ve bense üniversiteye gitmemeyi tercih etmişim.

Kurabiyeyi yeniden ısıtırken gözlerimi üzerinde gezdirdim. Okuldan çıkıp buraya gelmek için üç vesait yapmak zorunda kalmıştı, bundan şikâyet edip duruyordu. Hâlbuki ben çağırmamışım, kendi gelmişti.

“Çocuğun kol saatini aldın da telefon numarasını neden almadın? Flört becerilerin yüzünden ağlayacağım Feyza.”

“Kol saatini ben almadım,” dedim lokmamı yuttuktan sonra. “O bana verdi.”

“Sana kol saatini verdi de telefon numarasını neden vermedi? Onun da flört becerilerine sokayım gerçekten!”

“Flört ettiğimizi kim söyledi sana ya?” dediğim an serçe parmağını kaldırarak yudumladığı çay bardağının üzerinden bana bir bakış attı.

“Birkaç gündür uğramıyor diye bu kadar dertlendiğine göre ne düşüneyim başka?” Kaşlarını kaldırdı. “Ben de yoktum ortalıkta, beni hiç dert ettin mi? Etmezsin tabii, kimim ki ben?”

O birkaç gün diyordu ama ben tam olarak kaç gün olduğunu söyleyebilirdim. Dijital saatini o kadar da sevmiyordu herhâlde. Bana bırakmış olmasına rağmen hâlâ almaya gelmemişti. İşleri vardır diye düşünüyordum. Sporcuymuş, bunu meslek olarak yapıyordu. Her gün belki de oturduğu yere çok uzak olan bir kafeye gelemezdi nihayetinde ama dört gün bence yeterince uzun bir süreydi. Dört günden sonra gelebilirdi yani.

Konudan biraz olsun kaçmak isteyerek, “Çarpılırsın,” dedim. “Ben mi dert etmiyorum seni? Daha geçen gün mesaj attım ya.”

“Bana diğerlerinden daha çok kabaaran poğaçanın fotoğrafını atıp *bak bu sana benziyor* yazdın Feyza.” Gülmeye başladım. Öyle yapmışım. O an canım sıkılmıştı. Canım sıkılınca çevremdeki insanlara sarardım.

“Ama benziyordu,” dedim. “Ben ortada bir sorun göremiyorum?”

“Ben görüyorum. Üzülmüşsün şu çocuk gelmedi diye. Ne yapsak, Sinan Erdem’i mi bassak?” Sinan Erdem’in Efes’in spor salonu olduğunu bilecek kadar basketbol bilgisine sahip olmamı sağlayan babama içimden teşekkür ettim. Çünkü Ferdi’ye o kim ya diye sorsam benimle kesin dalga geçerdi. “Gerçi altyapı maçları orada oynanmıyor olabilir. Bilmiyorum da sen anladın benim niyetimi işte.”

“Anladım,” dedim ve onun bilgisinin benden çok daha yüksek oluşuna güvenerek aklımdaki soruyu sordum. “Bir transfer olursa takımlar

bunu Instagram hesaplarından duyururlar değil mi?” Dakika başı Efes’in profilini yenilediğimi doğrudan söylemek istememiştim. “Gerçi X hesabını da takibe aldım ama yani mutlaka paylaşıldı değil mi?”

“Evet,” dedi sorgusuz sualsiz yanıtlarken beni. “Gönderi atılır genelde. Hatta bazen imzadan fotoğraflar falan da düşer medyaya. Haberin olurdu yani.”

“Yani onu seçmemiş de olabilirler.” Bu düşünce canımı acıttı. “Sonuçta kesin değildi henüz. Başka birisini de almış olabilirler takıma. Depresyonda olduğu için gelmiyor olabilir mi ki? Çok hevesliydi, ne kadar üzülmiştir.”

Omuzlarımda hissettiğim eller yüzünden bir an irkildim. Öyle dalmıştım ki Naz’ın yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. Yanımdaki sandalyeyi çekip oraya otururken, “Aşkım,” dedi. “Başka birini almış olsalar onu da paylaşırlardı değil mi? Belli ki netleşmemiş daha.”

“Doğru.” Yeniden kurabiyelerime gömüldüm. Haklıydı, bir transferi duyururlardı.

Ara transfer döneminin yapıldığı tarihleri araştırmıştım internetten. Ligin ikinci yarısı başlamıştı. Anadolu Efes ilk maçını oynamıştı ve önümüzdeki hafta oynanacak maça kadar bu transferin bitmesi gerekiyordu. Hâliyle sürekli tetikteydim. Her an her şey olabilir.

Benim aklımdan bunlar geçerken arka tarafımda kalan dörtlü kız grubu kahkaha seline kapıldı. Bu gülüş sesleri Visal’e renk katıyordu. Ferdi buna hazırlıksız olduğundan önce irkildi, sonra benim omzumun üzerinden kızlara kısa bir bakış atıp yeniden çayına eğdi başını. Fazla çapkın biri sayılmazdı ama yine de lisede onun ayakçılığını yapmıştım. Hoşuna giden kızı bana teneffüste gösterirdi, sonra ben gidip o kızla bir şekilde arkadaşlık kurardım ve ikisini bin türlü çabayla aynı ortama sokardım. Bu üç dört kez yaşanmış bir olaydı ve aralarında hiçbirinin sonucu iyi olmamıştı. Hatta sonuncusunda ciddi anlamda kalbi kırılmıştı. O da kendini derslere vermişti.

Hani şu motivasyon videolarındaki gibi... Bir kız kalbini kırar, spora başlarsın, kas yaparsın. Ferdi de ders çalışmaya başlayıp üniversite kazanmıştı hırslı sonucunda.

“Hoş geldin bu arada,” dedi Naz, Ferdi’ye. Benim vesilemle tanışıklıkları vardı. “Ayrıca sana ne anlatıyorsa hafifleterek anlatıyor, sakın kanma. Bu kız gemileri çoktan yaktı o çocuğa. Her an bir eniştemiz olabilir.”

“Tanışmak isterim öncesinde,” dedi Ferdi anlık gelen ciddiyetle. “Özellikle siz işi buluşmalara taşımadan önce birlikte bir iki kere görüşsek güzel olur Feyza. Aklım sende kalır diğer türlü.”

Onu tanımak, ona güvenmek istemişti. Olaya o da Naz gibi ileriye dönük bakıyordu ve bu beni biraz geriyordu.

Çünkü aklıma böyle şeyler sokuyorlardı sonra ben de oturup aptal gibi bekliyordum Doruk’u. Ayrıca iki gündür canımın çektiği bahanesini öne sürerek küçük kekler hazırlıyordum. Hissediyordum hatta neredeyse emindim, transfer gerçekleşirse o bu kapıya gelecekti ve ben de bu şekilde kutlayabileceğimizi düşünmüştüm. Eğer gerçekleşmezse de ona teselli olarak kek ikram ederdim. Saçma sapan fikirlerim vardı, hayal dünyasında yaşamaya biraz meraklıydım ne yazık ki.

Gelmeyecek birine bu akşam da pasta hazırlayacaktım ve sonra bunu onun için değil benim canım istediği için hazırladığıma ikna edecektim kendimi, kalbim kırılmasın diye...

“Daha ben doğru düzgün tanışmadım ki,” dedim cevap olarak. “Biliyorum, siz de hayal kuruyorsunuz ama çok uçmayın. Belki de arkadaş bile olmayız. Beklentiyi yükseltip durmayın bu yüzden.”

“Burası büyüğü bir yer,” dedi Ferdi. “Bak annen de senin yaşlarındayken burada çalışmış, sonra babanla tanışmış. Sen de resmen burada büyüdün ve sonra bir akşam kapıda birini buldun. Biz romantik insanlarız Feyza, beklentiyi arşa çıkaracağız bu yüzden sen aksini iddia etsen de.”

“Sen mi romantiksin?” dedi Naz şaşırarak. “Geçen ay sana gülücüklü mesaj atan kıza noktalı cevap yazan sen mi?”

“Sınav hakkında soru sormuştu,” dedi Ferdi anında savunmaya geçerek. “Zoruma gitti. Ben o kişi değilim, olamam. Ben kopya teşkilatı oluşturan kişi olurum, sınavı arkadaşına çözdüren çocuk olurum. Ne bileyim, sınav bugün müydü ya deyip gevşek gevşek gülen tip olurum en fazla. Bana gelip sınav detayı soracak kadar düşmüş olamaz yani.”

“Yazmak için bahaneydi o salak. Yazmak isteyen bir şekilde yazıyor işte. Karşı tarafın kafası buna basmıyorsa bu kızın suçu mu?”

“Ben kör değilim, sadece görmezden geliyorum.” Bakışlarım kalbindeki yarayı aşındırmış olmalıydı ki konuyu kapatmak ister gibi doğruldu hafifçe. “Bir ilişki arayışında değilim. İyiyim böyle.”

Ferdi konuyu yeniden anlattıklarına getirip Doruk’un Instagram hesabına bakmak istedi. Ona tam adını söylediğimde kaşları çatıldı ve muhtemelen bu ismi nereden hatırladığını düşünmeye başladı. Diğer

vandan da telefonunu cebinden çıkarıp uygulamaya girmişti. “Daha önce izledim ben bu çocuğu,” dedi bir anda heyecanla kafasını kaldırarak. “U18 Eurobasket maçlarıydı galiba... Milli takımda değil mi?”

Başını salladığımda ellerimi çeneme yaslayıp detay vermesini bekledim. “Tüm takımı hatırlamıyorum ama adı aklımda kaldığına göre iyi oynamış demek ki.” Daha fazla şey anlatmasını istiyordum ama o ise bana sorgular bakışlar atıyordu. “İleride hayatına gireceğini bilemezdim Feyza, bilsem daha detaylı tutardım aklımda.”

Zaten daha fazla detay bilse bile ne işime yarayacaktı ki? Kaç sayı attığı bilgisi bana ne kazandırır? Hiçbir şey. Sadece merak etmiştim.

“Baban tanıyor dur.” Kurabiyelerden başımı kaldırıp kahve gözlerine baktım. “Niye şaşıyorsun? Baban sıkı takipçi değil mi senin? Genç yetenekleri izliyor olması oldukça normal olurdu. Sorsana ona.”

Babamın basketbol hakkında bilmediği bir şey olduğunu sanmıyordum ama bu konuyu ona açsam şüpheli bakışlarla incelerdi yüzümü. Durduk yere ona bir basketbolcu hakkında sorular sorarsam bunu garipseyeceğine emindim. Ters bir tepki vermezdi fakat o da Naz’la Ferdi gibi düşünmeye başlardı ve bu imalara evde de maruz kalırdım. Bu yüzden ortada bir şey yokken bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordum kimseyle. “Sorarım,” dedim geçiştirmek için ama sormayacaktım. Ferdi de Naz da bunu anlayacak kadar tanıyorlardı beni, yine de herhangi bir şey söylemediler üzerine.

Kapıdan giren müşteriye gördüğüm an ayaklanıp tezgâhın arkasına geçtim hızlı adımlarla. Sipariş ettiği Cappuccino’yu hazırlarken esas baristamızın buraya ne kadar zamandır uğramadığını düşünüyordum.

Biz de kahve hazırlamayı zamanla öğrenmiştik ama aramızdaki usta oydu. Ne kadar yüzüne karşı inkâr etsek de onun hazırladığı kahvelerin bizimkilerle aynı tatta olmadığını farkındaydık. Aynı yöntemi uyguluyorduk, aynı şeyleri yapıyorduk ama enteresan bir şekilde onunkiler hep çok daha güzel olurdu.

Buranın sahibi ve eski işletmecisi olan Firuzan Hanım’ın büyük oğluydu Eren. Kardeşinin aksine o oldukça sevdiğim biriydi. Kardeşini de severdim, sonuçta birlikte büyümüştük ama Eren’le onu kıyaslamaya kalkmak Eren’e büyük hakaret olurdu.

Eren’in de çalıştığı zamanlar iş yüküm oldukça hafifliyordu ve erken çıkabiliyordum ama onun yokluğunda, sadece Naz’la kaldığımda iş yükü yüzde seksen benim üzerime kalıyordu. Bu durumdan şikâyetçi sayılmazdım. Sadece ortalıkta olmadığı için bir anda aklıma gelmişti öyle.

Ortalıkta olmadığı için aklımdan çıkmayan biri daha vardı ama bunu daha fazla düşünmek istemiyordum.

Siparişi teslim edip pos cihazını uzattım karşımdaki genç çocuğa. Bu esnada, Ferdi'nin gözleri çocuğun üzerinden ayrılmamıştı. Naz ve onu masada yalnız bırakınca muhabbeti kitlemiş olmalıydım. İkisi de suskundu. Naz telefonuna bakıyordu, Ferdi de etrafa.

Çocuk kahvesini alıp yeniden dışarı çıktı. Temiz olmasına rağmen oyalanmak için tezgâhın üzerini sildim, raftaki bardakların konumlarını düzelttim ve ardından eski yerime geri döndüm. Bayramlardaki amcalar gibi okulların nasıl gittiğini sormam, önümüzdeki bir saatin konusunu belirlemiş oldu böylelikle. İkisi de konuşkan tiplerdi, olayları gerekli gereksiz bütün detaylarıyla anlatırlardı.

Ferdi hava kararmadan yanımdan ayrılıp evinin yolunu tuttu. Aynı semtte oturduğumuzdan benim her gece arşınladığım o yolu arşınlayıp otobüse binecekti. Naz da saat dokuz buçuğa gelirken çıktı. Yurtta kaldığı için genelde benimle birlikte kapanış yapmıyordu. Son giriş yapması gereken saati kaçırdı çünkü.

Vakit geçirmekten en çok hoşlandığım yer mutfaktı. Tatlı yapmaya bayılırdım. Annem uzun süre burada çalıştığından okul çıkışlarında ve hafta sonlarında yanına gelirdim sık sık. Onu izleyerek büyümüştüm hem evde hem burada. Bu yüzden küçük yaşlarımdan beri mutfağa giriyordum. Elim bu işlere yatkındı.

Bu geceki giriş sebebimse pasta yapmaktı. Eğer gelirse onunla birlikte yerdik, gelmezse de eve götürdüm. Kardeşlerimle birlikte yerdik.

Pasta yapmalıydım çünkü canım çekiyordu. Tek sebep kesinlikle buydu. Başka bir şey yoktu.

Pastabanı ikiye ayırıp içine kremasını sürmeye başladım. Kekini de kendim hazırlasam çok uzun sürecekti. Pişmesini bekleyemezdim, saat geç olurdu. Bu yüzden hazır kekle yapıyordum. Arka fonda ise doksanlar Türkçe pop içerikli karışık bir liste dönüyordu. Hareketli şarkılar dinlemekten hoşlanırdım, slow müzikler beni gereksiz triplere sokuyordu. Daha önce ciddi anlamda âşık olduğum söylenemezdi ama dibine kadar aşk acısı çektirip ağlama durumuna getiren şarkılar vardı beni. Dinlediklerim ruh hâlimi çok fazla etkiliyordu.

Fazla içselleştirirdim eylemlerimi. Bir şarkıyı çok sevmişsem bir hafta aralıksız onu dinleyebilirdim. Bir şarkı beni ağlatmışsa her dinlediğimde o şarkıya ağladığım ilk an aklıma gelirdi. Görüntülerle müzikleri

bağdaştırır, zaman makinesindeymişim gibi anılarımın arasında yolculuğa çıkardım.

İzlediğim dizide oynayan bir oyuncuya hayran olduysam içinde bulunduğum her projeyi izleme isteğiyle yanıp kavrulurdum. Sekiz yaşında çektiği reklam filmini bile bulurdum nedensizce.

Aynı şekilde okuduğum kitapların da üzerine titreyen biriydim. Yaşanan her şeyi kafamda canlandırırdım. Kitap İtalya'da geçiyorsa açar İtalya fotoğraflarına bakardım. Tamamen aklımda oturtmaya çalışırdım her detayını. Sayfaların köşelerini kıvrırmayı sevmezdim. Ayraç olarak ailemle çekildiğimiz bir polaroid fotoğrafı kullanıyordum. Hoşuma giden yerlerin de o kitap için seçtiğim renkteki keçeli kalemle altını çizerdim. İnternette gördüğüm alıntıların çoğunun altı cervelle çizilmiş gibi dümdüz oluyordu. Benim çizgilerim ne kadar dikkat etsem de hafif kayardı, bazen o cümlelerin heyecanından parmaklarımın bile titrediği oluyordu ve dalgalı bir çizgi çekebiliyordum. Tüm bunlar bana dümdüz şeylerden daha özel gelirdi. Her yamuk çizgimin kendi içinde bir hikâyesi vardı sanki.

Yine çoğu zaman olduğu gibi içimdeki düşüncelerin akışına ayak uyduramadığımı fark ettim. Konular akıp gidiyordu ve en son düşündüğüm şeye ilk neyi düşünerek başladığımı bile hatırlamıyordum.

Beyaz kremayı pastanın etrafına yaydırmaya başladım yavaş yavaş. Yakınlardaki alışveriş merkezinin zemin katındaki süpermarketten çilek almıştım geçen gün. Üzerini onunla süsleyecektim. Dün de yaptığım muffinlerin üzerine koymuştum birkaç tanesini. Bugün kalanları kullanıyordum yoksa çürümeye başlayacaklardı.

Sezen Aksu'nun sesi mutfağı doldururken kapı süslerinin sesini duydum. Kapanış saati yaklaşıyordu ve bu saatlerde uğrayan olmazdı pek. Bu yüzden hevesle dışarı çıktım. Batı abiyi görünce yüzüm düştü fakat bunu hızlıca toparlayıp ona gülümsedim. "İyi akşamlar efendim," dedi ceketinin önünü ilikler gibi yaparak.

Sırıttım. "İyi akşamlar beyefendi," diye karşılık verdim küçük bir reverans hareketiyle. "Bu saatte hayırdır abi?"

"Sorma ya..." dedi sitemle. "Benim hanım tatlı istedi Feyza. Bu saate pek kalmıyor biliyorum ama şansımı deneyeyim dedim." Vitrin camına doğru eğdi başını ve boş raflara üzülerek baktı. "Kalmamış, şu köşedeki market açık mıdır acaba? Orada tatlı var mı biliyor musun sen?"

Üzgün görünüyordu. Karısına tatlı alamadığı için yüzü bu kadar asılan Batı abi o kadar sempatikti ki yüzümdeki sırıtışı silmem imkânsızdı. "Ben pasta yapıyordum aslında," dedim baş parmağımla mutfağı işaret ederek.

“Bu saatte mi?” diye sordu şaşkınlıkla. Sonra kocaman gülümsedi. “Şanslı günümde miyim kız ben? Gece gece pasta yapan sana nasıl denk geldim?”

“Kime niyet kime kismet...” diye mırıldandım. “Vaktin varsa sen otur. Gerçi daha buzdolabına koymadım ama siz halledersiniz evde herhâlde?”

“İnan önemli değil. Bir dilim alacağım sadece. Yengenin tatlı krizini çözsük yeter.”

“İçeri gel istersen. Tek başına durma burada.”

Mutfığıma herkesi kolay kolay almazdım normalde ama Batı abiyi hem çok uzun zamandır tanıyordum hem de aramızdaki ilişkiyi çok seviyordum. Ben bana gülümseyen herkesi çok severdim zaten.

“Rahatsızlık vermeyeceksem geleyim abim,” dedi biraz çekinerek. İçeride sadece ikimizin oluşu sebebiyle bunu söylediğini düşündüm. Hiçbir art niyeti olmayan, dünya tatlısı bir adamdı. Eşi Bahar abla da çok şanslı bir kadındı bu yüzden.

Tezgâhın arkasına geldiğinde mutfağın kapısını ittirip elimle önden geçmesini işaret ettim. Masanın kenarındaki sandalyeyi çekip otururken soru sormaya oldukça hazır bakışları vardı.

“Sabaha hazırlık mı yapıyorsun?” Buzdolabının alt kısmındaki poşeti alıp çilekleri bir kabın içine boşalttığım sırada gelmişti bu soru. Çeşmenin altına kabı koyup omzumun üzerinden ona döndüm.

“Yok. Sabah erkenden hazırlıyorum genelde tatlıları bayatlamasın diye.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi başını sallayarak. “On beş dakikaya kapatmayacak mısın? Yoksa birinin doğum günü için hazırlık yapıyorsun da o pastadan mı vereceksin bana? Vallahi uyuyamam vicdan azabından. Asla kabul etmem böyle bir şeyse.”

Çilekleri güzelce yıkadıktan sonra kesme tahtasının üzerine koydum tek tek. Önce saplarını ayırdım, ardından bıçakla dilimlemeye başladım. Henüz mevsimi olmadığı için o güzel kokular sarmadı mutfağı. Yine de süslemek için güzel bir seçenektir pastayı. Aslında portakal mı alsam diye düşünmüştüm ama sonra çileği görünce vazgeçmiştim.

“Benim canım istedi ya, ondan yapıyordum.” dedim ona. Düzeltip pürüzsüz hâle getirdiğim kremanın üzerine dilimlediğim çilekleri yerleştirmeye başladım. “Bahar abla gibi tatlı krizine girdim ben de gece gece.”

“İyi o zaman.” dedi karşılık olarak. “Çünkü bir kutlamayı bölmüyorsam alacağım.”

"Bölmüyorsun," dedim rahatlasın diye. Ortada bir kutlama yoktu. On beş dakika sonra bu pastayı paketleyip dikkatlice taşıyarak eve götürecektim.

Sadece bir dilim istedi ama ben pastayı dörde bölüp bir çeyreğini onun için paket hâline getirdim. Ardından kalanı da buzdolabına attım. On dakika bile soğusa kâr sayacaktım. Eve kadar dikkatlice taşıyabilirsem yeniden buzdolabına koyar beklerdim. Tabii babam hepsini tek lokmada yutmazsa yapabiliirdim bunu.

Batı abinin ısrarlarına rağmen uzattığı parayı kabul etmedim. Satmak için hazırladığım bir şey değildi ve para alırsam kendimi çok kötü hissedirdim. İkram sayması için çok üsteledim ve inadımın tuttuğunu anlıyınca defalarca kez teşekkür edip ayrıldı Visal'den.

Mutfağı temizlerken göz ucuyla da saate bakıyordum. Bu gece koşarak gidemeyeceğim aklıma gelince 22.15 otobüsüne yetişemeyeceğim gerçeğiyle yüzleştim. Acele etmeme gerek yoktu, yavaş yavaş bitirdim işlerimi. Sandalyeleri düzelttim, ardından ısıtıcıyla televizyonun fişini çekip çekmediğimi kontrol ettim ve kalan pastayı paketlemek için mutfağa geri döndüm.

Yeniden kapının açılma sesini duyduğumda refleks olarak mutfaktaki masanın üzerine baktım. Batı abinin telefonunu unutmuş olabileceğini düşünmüştüm ama görünürde bir şey yoktu. Paketlemek üzere tezgâhın üzerine çıkarttığım pastayı öylece bırakıp hızlı adımlarla dışarı çıktım.

Buradaydı.

Dorukhan Falay gelmişti.

Onu ilk gördüğüm saatte, ilk gördüğüm yerde, aynı kıyafetlerin içindeydi. Tek fark montunu elinde tutuyor olmasıydı, kapüşonu da başında değildi. Siyah kapüşonlusunun cebine soktuğu elleri, alnına düşen dalgalı tutamları ve yeşile dönük ela gözleriyle doğrudan bana bakıyordu.

Hoş geldin demek aklıma gelmemişti, o da merhaba bile dememişti hâlâ. Sadece ışıklar yanan gözlerini üzerime dikmişti ve adım bile atmadan kapının önünde dikiliyordu.

"Doruk?" dedim heyecanla. Bakışları yüzümde oyalanmaya devam ettikçe duramadım yerimde. Bir şey söyleyecekti. Bir şey söylemek için buradaydı. "Kaptın mı formayı?"

"Feza," dedi ve seri adımlarla ona doğru ilerlediğim sırada o da birkaç adım yaklaştı bana. Sadece adımı söylemişti ama sesindeki heyecanı yansıtmaması için yetmişti bu. Devam etmesini beklerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Kaptık formayı!"

Kollarımı hiç düşünmeden boynuna sarmaya çalıştım. Parmak uçlarımda yükseldiğim için dengemi tam olarak sağlayamadım. Elinde tuttuğu montu yere düştüğünde fermuar zemine çarpıp ses çıkardı. Ardından boş kalan ellerini belime sararak ona yaslanmamı sağladı.

Yıllardır onu tanıyormuşum gibi sevinmiştim. O kadar mutlu olmuşum ki boynuna atladığımı o saniye ancak idrak edebiliyordum. Neyse ki o benden daha kısa bir sürede sindirip aynı sıkı sarılışla karşılık verdi bana ne yaptığımı sorgulamadan.

“Başarısızlığımı gelmedim kapına.” Çenesini başımın üzerine yerleştirdi. “Ama her ne olursa olsun, ilk geleceğim adres burasıydı benim.”

“Aldın formayı, aldın!” diye bağırdım. “Dokuz yaşında girdiğin altyapıdan A takıma yükseldin. Doruk, hayalini gerçekleştirdin sen!”

Hareketlerimi kontrol edemediğim için sarılmayı bile abartmıştım. Kemiklerini kırabilirdim. Ayrıca henüz yeni tanışmış iki insana göre oldukça yakın bir pozisyona sokmuştum ikimizi kazayla. Telaşla geri çekildim. Yüzümdeki ifadeye bakıp gülerken başını önüne eğip elini ense sine atmış, bir adım da o geriye gitmişti.

“Öyle oldu. Yemin ederim hakkını vereceğim o formanın. Çok çalışacağım. Elimden gelenden daha fazlasını yapacağım.”

“Biliyorum,” dedim içim içime sığmazken. Gözlerimin dolması gerçek miydi? Nasıl bu kadar sevinmiş olabilirdim ki? Sanki takıma yükselen bendim. “Bir gün adını bambaşka yerlerde göreceğimi biliyorum. Hissettim ben. Çok güzel olacak her şey. Yolun çok aydınlık senin.”

“Feza... Rüya gibi geliyor. Algılayamıyorum hâlâ.”

“Pasta yapmıştım gelirsin diye.” Hızlıca tezgâhın arkasına koşturdum. Hiç ortam yoktu, pat diye söyleyivermiştim. Gelmesini dört gözle beklediğimi belli etmekten gram çekinmemiş olmam beni utandırdı. Bir hissi çok yoğun yaşayınca dilime hâkim olamıyordum. O his şu an heyecandı.

Elimde üç çeyreği kalmış pastayla ona döndüğümde duraksadı. “Benim için...” Şok olmuş gibiydi. Bir elime, bir yüzüme bakıyordu. “Pasta mı yaptın?”

“Bir kutlamayı hak etmiyor musun?” dedim doğrudan. Gerçeklik algısını yitirmiş gibi durduğundan ondan bir cevap beklemeden devam ettim konuşmaya. “Hak ediyorsun tabii. Öyle şeyler başaracaksın ki Doruk... Çok daha iyisini çok daha lüks yerlerde kutladığın zaman benim kıyırık pastamı hatırlayıp gülümsersin belki. Ne bileyim, belki insanlara anlattırısın. Güzel bir anı olarak kalayım aklında.”

“Anılarımda kalma,” dedi ciddi bir şekilde. Onun birkaç adım ötesine elimde tuttuğum pastayla döndüğümde kaşlarım hafifçe çatılmıştı. “Çok daha iyisini çok daha lüks yerlerde kutladığımda bir kız bana pasta yapmıştı demek yerine, bu kız bana pasta yapmıştı diyerek göstereyim seni insanlara.”

Nefesim düzensizleşirken kocaman gülümsedim ve beni izlerken o da aynı türden bir gülümseme astı dudaklarına. Bu cümlesine dayanarak kesin bir şekilde arkadaş olduğumuz sonucuna ulaşabilir miydim? Aynı Ferdi’yle Naz’la olduğu gibi kafama estiği an onunla da görüşebilir miydim artık?

Utançtan ne diyeceğimi bilemeyince yeniden elimdeki pastaya verdim odağımı. “Çilek seviyor musun? Seviyorsundur umarım.” Kendi kendime gülmeye başladım bir anda. “Peki pasta tam bile değilken sana çilek sormama ne demeli? Hazır mı alsak ya? Bilmiyorum, böyle bir eksik oldu. Gereken karşılığı veremedim sanki bu habere ben. Yetersiz hissediyorum şu an.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu hayretle. “Dalga geçiyorsun,” dedi sonra. “Bana... Benim için pasta yapmışsın zahmet edip.”

“Ama bir çeyreği yok,” dedim bu büyük bir sorunmuş gibi.

“Pac-Man pasta.” Benzetmesi beni güldürdü. Böyle tutunca gerçekten çilekli bir Pac-Man’a benziyordu pastam.

“Teşekkür ederim,” dedi başını azıcık omzuna doğru eğerek. “Asıl ben yetersiz hissediyorum çünkü böyle bir şeye nasıl tepki verilir bilmiyorum. Benim için kendi ellerinle pasta hazırlamışsın. Benden gelecek haberi beklemişsin. Feza, gerçekten çok teşekkür ederim. Bugün geleceğimi nasıl hissettin?”

“Aslında hissetmedim,” dedim elimdekini 15 numaralı masaya bırakarak. Oturmasını işaret ettiğimde saate değdi gözleri.

“Yine benim yüzümden geç kaldın. Oturmayayım hiç. Zaten ben seni alır, durağa bırakırım diye düşünmüştüm. Bir şey soracaktım sadece. Zamanını almayayım.”

“Çok konuşma da otur şuraya,” diye kızmamla birlikte başını eğip uslu uslu oturdu işaret ettiğim sandalyeye. Gözüme inanılmaz tatlı gelmişti bunu yaparken.

“Kaç gündür seni bekliyorum. Dün de muffin yapmıştım, onu kaçırdın. Nasibinde pasta yemek varmış. İzin ver de birlikte tadını çıkaralım başarının.”

“Geç kalmanı istemediğim için öyle dedim,” dedi yanlış anlamamdan korkarak. “Planladığımdan daha geç saate kaldı buraya geliyim. Seni zor durumda bırakmayayım diye öyle söyledim. Bir an önce gitmek istediğimden falan değil yani. Anlıyorsun değil mi?”

Hayatı boyunca yanlış anlaşılmış biri gibi uzun uzun ve telaşlı şekilde yaptığı açıklaması, yüzümden düşmeyen gülümsemeyi iyice oraya kazımış oldu. “Anlıyorum,” dedim hızlıca. “Sorun değil. Haber veririm bizimkilere. Bir de çatal almayı unutmuşum. İçeriden alıp geleyim hemen.”

Başını salladığında kıvrılan dudaklarının kenarında gamzesi de belirdi bu sefer. Ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla girdiğim mutfaktan iki çatal kaptım ve geri döndüm. “Ay, çay da mı yapsam?”

“Otur lütfen.” Yarım yamalak, bir çeyreği eksik, kıyırık bir pastaya bir insanın hayatının en güzel hediyesiymiş gibi bakabileceğini bilmiyordum. “Yorulma daha fazla. Başka hiçbir şey istemiyorum.”

“Yorulmam aslında,” dediğim an yüzüme dönen bakışları beni susturdu. Öyle bakarsa tek kelime edemezdim ben. Söz dinleyip karşısına oturacağım sırada yerde duran montuna takıldı gözlerim. İkimizin de aklına gelmemiştii onu kaldırmak. Eğilip aldım ve üzerini silkeledim parmaklarımla. Ardından ona uzattım ve karşısındaki sandalyeye yerleştirdim.

Ellerimi çeneme yaslayıp pastayı yemesini bekledim hevesle. Bunu anladığında çatalı eline aldı ve dilime daldırmadan önce “Çok güzel,” dedi yüzüme bakarak. “Çok güzelsin. Teşekkür ederim Feza, bunun benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin.”

Çok mu güzeldim? Öyle mi demişti? Naz söyleyince bağıra bağıra aksini savunan ben bu cümleyi ondan duyunca neden çok güzel olduğuma ikna olmuşum ki? Nasıl başarmıştı bana böyle hissettirmeyi? Ona körsün diye bağırarak yerine utanıp gözlerimi kaçırdım. Dudaklarımı birbirine bastırırken karşısında sırtımdamaya çalışıyordum.

Yeniden yüzüne döndüm çünkü ondan gelecek tepkiyi merakla bekliyordum. “Ellerine sağlık,” dedi ilk çataldan sonra. “En özel kahvem benim için sen hazırlamıştın. En özel pastamı da yine bu masada yiyorum şimdi.”

Benim için kalıbını sıkıştırıyordu sürekli sözlerine. Hayatında buna ne kadar az şahit olduysa onun için bir şeyler yapmış olmam onu şaşkına çevirmişti. Bunu değiştirmek istedim. Buna alışsın istedim. Kendini değerli görmesini, ona böyle hissettirmeyi istedim.

Kahve ya da pasta değildi özel olan, oydu. Bunu ona öğretmek istedim.

“Seninle bu kadar gurur duymam normal mi?” Sorum donup kalmasına sebep oldu. “İki kez görüştük. Hangi yollardan geçtiğini, bu seviyeye gelebilmek için nelerin üstesinden geldiğini bilmiyorum hiç ama öyle gururluyum ki Doruk...”

Yeniden teşekkür edip “Yarın sözleşmeyi imzalamam için çağırdılar beni,” dedi. “Aslında kontrat öylece önüne koyulur, imzalayıp geçilir çoğunlukla ama takımının kendi altyapısında büyüyüp A takıma yükselen oyuncular ilgi çeker ligde. Bu yüzden küçük bir imza töreni düzenlenecek yarın. Yani fotoğraf falan çekilecek Sinan Erdem’de. Medyaya bu şekilde duyurulacağım. Bana özel hazırlık yapılmış, uyuyamayacağım muhtemelen bu gece heyecandan.”

“Reklamını yapacaklar,” dedim hayran hayran. “O kadar güzel ki! Sahnede ışıkların vurduğu başrol oyuncu gibi olacaksın. Tüm gözler sana çevrilecek. Galiba ben bile uyuyamayacağım heyecandan.”

“Benimle gelir misin?” Nefesim tık diye kesildi. “Neredeyse bunu sormayı unutacaktım. Adımı bile unutabilecek hâle getirdin beni.”

“Seninle mi geleyim?” diye tekrarladım inanamayarak. “İmza törenine mi?”

“Biliyorum çalışıyorsun ama... Bana eşlik edebilirsen çok sevinirim.”

“Ciddi misin sen?”

“Oldukça.”

Gerçekten ciddiymi. Böylesine özel bir anında beni yanında istiyordu. Ayakta olsaydım muhtemelen bacaklarım titrerdi duyduklarım yüzünden. “Olur,” dedim. Kalbim çıkacaktı şimdi yerinden. “Gelirim tabii. Çok isterim yanında olmayı.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten Doruk. Çok mutlu olurum.”

Geniş gülümsemesi minnet doluydu. Her şey için teşekkür eder gibi bakıyordu. Doruk on dokuzundaydı ama bu şekilde gülünce yaşı çok küçülüyordu. Bir çocuğa dönüyordu sanki. “Seni alırım,” dedi. “Bire doğru gelirim öğlen, uyar mı sana?”

“Hayır,” dedim. “Yolunu uzatma sen. Salonun önünde buluşuruz olmaz mı?”

“Olmaz,” dedi. “Seni alırım.”

“Altında araba yok Doruk. Buraya kadar yorulma işte. Ben gelirim.”

“İtiraz kabul etmiyorum, alacağım seni.”

İnat edersem hevesini kırarım diye korkup “Tamam,” dedim en sonunda. O da çatalını yeniden pastaya daldırırken dünyadan kopmuş gibiydi. Bulutların üzerinde hissettiğine yemin edebilirdim.

On yıllık bir hayalin gerçek oluşu ne demek ben bilmiyordum ama bana bunu izleme fırsatı vermişti. Küçücük bir çocuk olarak başladığı bu yolda yetişkin biri olarak o kapıdan girecekti şimdi. O parkeye A takım oyuncusu olarak çıkacaktı. Tuhaf kaçmayacağını bilsem ağlamaya başladım.

“Sen de ye pastadan.” Parmaklarını alnına düşen saçlarının arasından geçirip onları yukarı doğru ittirdikten sonra yeniden çatalı kavradı. “Çok yetenekli biri benim için yaptı. Benim pastam.”

“Evet,” dedim çatalımı elime alırken. “Senin pastan.”

Yüzünden düşmeyen gülümsemesi, son konuşmamızdaki umutsuz hallerinin aksine bugünkü ümit dolu bakışları, hayallerinin gerçekleşeceğine olan inancı... Tüm bunlar öyle çok yakışıyordu ki ona. Heyecandan gerçekten uyuyamayacaktı. Yeni hayatımın ilk günü diye anlatırdı ya insanlar, onun yarın tam anlamıyla yeni hayatının ilk günüydü.

“Sadece birkaç gün...” dedi. “Sadece birkaç günde bütün her şey değişti. Beni kaldırımda bulduğunda gerçekten hayatımın tokadını yemiş gibiydim. Göründüğümünden çok daha beterdim. Yarın, kocaman bir kapı açılacak önüme. İyi şeyler pek bulmaz beni. Geciktikçe ümidimi kaybediyordum. Olmayacak galiba gözüyle bakmaya başlamıştım. Bir anda geldi haberi.”

Ağzımı bile açmadım o konuşurken. Filtresiz bir şekilde tüm hissettiklerini paylaşmasını hiç sesimi çıkartmadan sürekli dinleyebilirdim.

“İyi şeyler pek bulmaz beni,” diye tekrarlardı gözlerimin tam içine bakarak. “Eve metrobüsle gidiyorum ben. O gece kafam öyle atıktı ki sadece yürümek istemiştim. Salondan çıktım, kaptırdım caddeyi aşp ara sokaklardan. İleriden bir yerden nasıl olsa binerim metrobüse diye düşündüm. Üç dört duraklık yolu yürümek zor gelmez bana. Severim de zaten yürüyüş yapmayı. Düşünceler çok ağırdı ama o gece. Kaybettiklerim, yanımda olmayanlar, sırtımı yasladığım tek kapının sarsılması, çok değer verdiğim bir insanın beni öyle azarlaması derken çok daraldım işte. Nefesim kesilir gibi oldu.”

Kıyamam diyerek onu bir kez daha kollarımın arasına çekesim geldi bu hâlini görünce. Kırgınlıkları yüzünün her köşesine dağılmış durumdaydı. Gözlerinde geçmişten gelen hüznünün kalıntıları vardı.

“Şurada bir yol ayrımı var,” dedi eliyle kapıdan dışarısını işaret ederek. “Siyah bir kedi, koşarak alt sokağa girdi, ben hangi yöne doğru yürüsem diye düşünürken. Seçimi benim yerime o yaptı. Sonrasını biliyorsun zaten. Nefesim iyice düzenden çıkınca kaldırırma çöktüm. Gözlerim çok yanıyordu, daha fazla tutamadım kendimi.”

Televizyon fişi ve siyah bir kedi.

Bir ipin iki düğümüydü bunlar. Kader denilen şeyin gerçek olduğunun kanıtıydı.

Rastlaşmamız gerekiyordu ve işte, denk gelmiştim ona.

“Olması gerekiyormuş,” dedi benim düşüncelerimi dile getirerek. “Yaşanmalıymış tüm bunlar. Kimse kolay yollardan geçmez. Kendimi acındırmak istemiyorum sana, niyetim bu değil. Sadece teşekkür ederim. Yanımda olduğun, yarın da olacağın, o kahve ve bu pasta için. O gece öylece önümden geçip gitmediğin için teşekkür ederim. İyi şeyler pek bulmaz beni ama sen elinle koymuş gibi buldun. İyi ki buldun.”

ON BEŞ NUMARA

Feza

“Bayılacağım şimdi. Nazar duası okumaktan babaanneme döndüm. Güzeller güzeli kızım, Feyza’m, bebek suratlım, maşallah sana ya. Evlenelim, karım ol benim.”

Yok ya, Naz pek abartmayı sevmez.

Minik çiçek desenli, kalın askılı sarı bir crop giymiştim. Üzerimde onun getirdiği lila renkli bir blazer ceket vardı. Mavi kotumun altına kenarları lila olan Jordanlarımı giymiştim. Renkli giyinmekten normalde de hoşlanırdım ama bu defa başkaydı.

Bu defa, Doruk’un imza günü için hazırlanmıştım.

Terleyen avuç içlerimi fark ettirmeden pantolonuma sildim. Mutfakta, her zamanki yerimde oturuyordum. Sabahın köründe, her şey eksiksiz olsun diye yine buraya koşmuş, tatlıları hazırlamıştım. Hiçbir işi aksatmadan, üzerime düşen tüm sorumlulukları yerine getirmiştım. Bugün tek fark, tezgâhın arkasında benim değil, bir başkasının duracak olmasıydı.

Gözlerim sürekli olarak saate kayıyordu ama telefondakine değil de masanın üzerinde duran dijital kol saatine. Ekranın arka planı basketbol sahasıydı. Gece çekilmiş bir fotoğraftı, sadece bir gölge düşüyordu gri zeminin üzerine. Yerde turuncu, eskimiş bir basketbol topu vardı ve arkasındaki gölgenin saçları sağa sola dağılmıştı.

Doruk’un saatinin arka planına bile basketbolu koymuş oluşunu ilk fark ettiğimde gülümsemiştim. Bu spor gerçekten de onun her şeyiydi.

Naz karşımda dün gece yaptığım pastanın kalan küçük dilimini yerken diğer yandan da beğeni dolu bakışlarla beni süzüyordu. O böyle davrandıkça benim daha çok içim içime sığmıyordu. Zaman akılmıyordu. Kesinlikle saatlerin bana bir garezi vardı çünkü geçmek bilmiyorlardı.

Kendimi oyalamak ve içimdeki karmaşayı biraz olsun dindirebilmek için bir bölüm dizi açıp odağımı dağıtmaya çalıştım. Naz bu sırada müşterilerle ilgilenmek için ayrılmıştı mutfaktan. Kapı süslerinin sesini duyduğum an ise her şeyi kenara bırakıp ayağa fırladım anında.

13.15.

Kendisini yalnızca bir haftadır tanıdığım Doruk kapıyı arkasından kapattığında bakışlarını hızlıca etrafta gezdirdi. Gözleri gözlerime değdiği an aradığını bulmuş gibi geniş bir gülümseme yayıldı suratına. Aynı gülüş saniyeler içinde benim de dudaklarıma bulaştı.

İçeriye girmedi. Sanırım masaların dolu oluşundan biraz çekinmiş, tezgâha yaklaşıp doğrudan benimle konuşmasının yanlış olacağını düşünmüştü. Benimse tek düşünebildiğim de ne kadar iyi göründüğüydü.

Lacivert bir gömlek vardı üzerinde, altında lacivert pantolonu ve beyaz spor ayakkabıları. Gömleğinin düğmelerini en üste kadar iliklemişti, saçları özenle düzeltilmişti ve tüm bu düzen içindeki hâli bana derslerinde çok başarılı olan bir ilkokul çocuğunu anımsatmıştı. Uslu, efendi ve bir o kadar da tatlıydı her şeyiyle.

Onun da gözleri benim üzerimde dolaşıyordu. Bunu fark etmem zaman almıştı. Parmak uçlarımda heyecanla kalkıp indim bir kez. Ellerimi arkamda bağlamış, gözlerimi gözlerinden ayıramamıştım.

“Çıkalım mı?” diye sorduğunda “İnşallah,” diye mırıldandı Naz yanımda. Neyse ki Doruk bunu duymamıştı.

Elimde tuttuğum telefonu arka cebime atmadan önce ekranını kapattım. Buraya koşarak geldiğim sırada izlediğim dizinin sesini kısmak aklıma gelmişti ama onu durdurmayı akıl edememiştim. “Çıkalım,” dedim damalı zemindeki çizgilere basmadan yanına giderek.

Attığım adımlar onu daha çok gülümsetirken kapıyı açıp eliyle önden geçmemi işaret etti ama ben aklıma gelen fikirle yüz seksen derece geri döndüm. “Açsan bir şeyler atıştırıp öyle gidelim.”

Başını iki yana sallayıp “Teşekkür ederim,” dedi ikimiz de dışarı çıktığımız anda.

O kadar heyecanlıydım ki Naz’a bir görüşürüz bile demediğimi o kahkaha krizine girmiş bir şekilde bana el sallarken fark ettim. Doruk’un sırtının cama dönük olması ise en büyük şansımды.

Yürümeye başladığımda bu sefer de unuttuğum şeyi hatırlayıp aniden durdum. Frenime ayak uyduramadığı için sırtım göğsüne çarptı. “Saatin yine bende kaldı,” dedim hedefimde geri dönmek varken.

Elini omzuma koyup beni yeniden harekete geçmem için hafifçe itti. “Olsun, dursun.”

“Hazır buradayken verseydim...”

“Alırım sonra.” Sesindeki netlik yüzünden ısrarı bırakıp yürümeye başladım önünden. Yine adımlarını benimkilere uydurmuştu. Birkaç saniye konuşmadık, hatta bu beni biraz gerdi ama sonra Doruk başını bana doğru eğip gülümsedi kocaman. İki yana kıvrılan dudakları bütün gerginliğimi alıp götürdü.

“Uyuyamadığım belli oluyor mu?” dedi parmağıyla göz altlarını işaret ederken.

“Kalbinin atış sesini duyacağım neredeyse,” dedim onun gibi gülerек. “Deliriyorsun heyecandan. Yerinde duramayışından bile belli oluyor her şey.”

“Duramıyorum.” İki adımı sekerek atıp önüme geçti. Ardından yüzünü bana dönüp geri geri yürümeye başladı. “Delirmek üzereyim gerçekten. Hâlâ inanmıyorum. Galiba imzayı atmadan inanmayacağım.”

Ona böylesi bir günde eşlik edecek olmak hayatımdaki en değerli anlar listesinde zirveye oynayabilecek bir olaydı. Heyecanını paylaşmaktan büyük bir mutluluk duyuyordum. “Lütfen önüne bak,” dedim arkasındaki kaldırım basamağını göremeyeceğini düşünüp telaşlanarak. “İmza öncesi sakata gelmeyelim.”

Kullandığım tabir onu iyiden iyiye keyiflendirirken bakışlarını yola çevirdi. Yan yana geçen gün kahve içtiğimiz alışveriş merkezinin arkasındaki caddeye doğru yürüyorduk. Orada hem metro hem de metrobüs durağı vardı.

Başını bir kez daha bana çevirdiğini hissettiğimde geçen günlerde az daha bir kazaya sebebiyet vereceğim bisiklet yolundan geçiyorduk. Söyleyip söyleyememekte kararsız kaldığı bir şey olduğunu anladım bakışlarından. Yola baktı, ağaçlara, gökyüzüne... En son yeniden beni buldu ela gözleri. “Çok güzel olmuşsun.”

Kışın ortasında tepemizde açan güneş, tüm bulutları dağıtıp daha da parladı sanki o an. “Yanına yakışmak istedim,” diyerek ben de bir iltifatta bulunmaya çalıştım kendimce.

“Estağfurullah,” demesini beklemediğimden kıkırdadım. Bana hakaret ettiğini söylemişim gibi hızlıca yapıştırmıştı bir de bu cevabı. “Asıl ben sönük kaldım.”

Sönük mü? Gömlek, bir erkeğin giyebileceği en şık giysiydi ve o erkeğin fiziği de iyi olunca bambaşka bir boyuta ulaşmıştı karizma seviyesi.

Sadece en üstteki düğmesine takılıyordu gözüm sürekli. Nefes alması zorlaşmıyor muydu ya da boğuluyor gibi hissetmiyor muydu? Keşke onu açsaydı. O zaman daha güzel duracaktı gömleği.

“Benimle gelmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum.” Bu defa bana bakmadı, belki de bakamadı. Gözleri yerdeyken konuşuyordu. “Yalnız kalmayacağım sayende. Ablam gelmeyi çok istemişti ama maalesef uyamadı programına, ayarlayamadı yani.”

Ve o da bana mı kalmıştı?

Sadece yalnız kalmamak için mi istemişti beni yanında? Kendine yakın görmesiyle alakası yok muydu hiç? Yani ablasının bir işi çıkmasa ben burada olmayacak mıydım ki?

Gülüşümün solmasına izin vermedim ama bu sorular içimde bir yerlerde oyuk açtılar kendilerine. O oyukta sakladım kalbimin kırılışını.

Birlikte turnikelerden geçtikten sonra yürüyen merdivenlere doğru yöneldik, sessizliğimizi koruyarak. Ara ara yüz ifademi yokladığını fark etmiştim ama ağzımı açsam ne söyleyebileceğimi bilmediğimden konuşmayı ona teslim etmiştim tamamen.

Trenin gelişine dört dakika vardı, dört duraklık da yol gidecektik.

“Fotoğraflarda nasıl gülmeliyim?” diye sordu ayakkabısının ucuyla yerde daireler çizerken. O sırtını duvara vermişti ve ben de iki adım ilerisinde dikiliyordum yüzüm ona dönük şekilde. “Dişlerimi göstermeli miyim yoksa küçük bir tebessüm mü?”

Ona dert olan şey, benim gözümde onu daha da sevimli kılmişti. Her detayı aklında çizip oynuyor, heyecanına yenik düşeceğini bildiğinden daha şimdiden her şeyi planlamaya çalışıyordu ve buna fotoğraflarda nasıl çıkacağı da dahildi.

“Doğal davranmalısın,” dedim. “O an içinden nasıl geliyorsa öyle yapmalısın. Bir gülümsemeyi önceden planlayamazsın ki Doruk, hisler çizer dudaklarına o gülüşü.”

“Ama bak şimdi,” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Dişleri gözükecek şekilde sırtıttı. “Böyle mi?” Sonra dudaklarını birbirine bastırıp küçük bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. “Yoksa böyle mi?”

Gamzesine odaklandığım için iki gülüşün arasındaki farkı kavrayamadım. Yanağı resmen içe doğru göçüyordu. Babamda da kocaman bir gamze vardı, kardeşlerimde de ama ben ne yazık ki küçük, aşırı gülmediğim zaman belli bile olmayan bir gamzeye sahiptim. Babam genini bana yeterince aktaramamıştı. Küçükken hep ayna karşısına geçip onu belli etmeye çalışırdım ama asla olmazdı. İki üç fotoğrafta kendimi

görene kadar hiç gamzem olmadığını düşünüyordum. Beni ikna eden şey o fotoğraflardı.

“Kameraya bakıp kaşlarını çatsan bu çok ikonik bir poz olurdu bence,” dedim kendimi tutamadan bir kahkaha atarak. “Böyle sinirli gibisin ama elinde formanı tutuyorsun. Çok komik. Herkes seni konuşurdu.” Bir anlığına söylediklerimi kafasında tarttığını fark ettim ve hızlıca “Sakin bunu yapma,” diye eklemek zorunda kaldım cümlelerimin sonuna.

“Bana hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi somurtarak. “Fotojenik biri değilim, destek olman gerekiyor.”

“Ne?” dedim şaşırarak. “Öylesin bu arada.”

“Nereden biliyorsun?”

Pot kırmanın kıyısında dolaştığımı fark ettim. Onu stalkladığımı ve Instagram’a attığı her fotoğrafın güzel olduğunu söyleyemeyeceğim bir noktadaydık. Konuyu kıvırmam gerekiyordu. Telaş yapmadan, kendimi sakın tutarak girmeliydim cümleye.

“Aa! Metro geldi.”

Elimi alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum. Üzerimizde zaten dakikasını gösteren bir tabela vardı ve metronun gelmesi dünyanın en normal olayıydı ama ben buna gereksiz bir sevinçle karşılık vermiştim.

Kapılar açıldığında metrodan inenleri bekledik ve ardından içeriye doğru adımladık. Koltuklar boş değildi ama köşe boştu. O turuncu köşeye sırtımı vermeyi çok severdim, bu yüzden adımlarımı doğrudan oraya yönlendirdim ve Doruk da beni takip etti. Ben sırtımı yaslarırken o da elini kaldırıp üstteki tutunma yerinden sarkan askıya geçirmişti bileğini. Orayı ben parmak uçlarımla kavrayabiliyordum, o ise bileğini geçirip elini aşağı sarkıtabiliyordu. Boy farkımız bir kez daha yüzüme vurmuş oldu böylelikle.

Dağıldığını hissettiğim saçlarımı tek bir omzuma alarak düzelttim. Gözlerimi yeniden Doruk’a çevirdiğimde onunkilerin çoktan bende olduğunu gördüm. Çeneme yakın bir noktaya bakıyordu. Sağ elinin parmaklarının yanağımla boynum arasında bir yere dokunmasını kesinlikle beklemiyordum. “Buraya ne oldu?” diye sordu garip bir sesle.

Teması donup kalmama neden olurken ne söylediğini algılayamadım birkaç saniye. Parmaklarının dışı hâlâ yüzüme teğet duruyordu. Geri çekmemişti elini ve ne yaptığının farkında gibi de değildi. Sanki refleksle uzanmıştı bana.

“Ne olmuş?” dedim gözlerinin içine bakarak. Onun gözleri hâlâ aynı noktadan kopmamıştı.

“Kızarmış,” dediğinde sesinde farklı bir ton vardı. Öfkeli bir ton. Dişlerini sıkıldığını anladım çenesinin kasıldığını görünce. Derin bir nefes aldı. Yeniden dudaklarını aralamaya cesaret ettiğinde “Neden kızarık burası?” diye sordu az öncekinin aksine yumuşacık bir sesle. Dokunduğu yere hafifçe sürttü parmaklarını okşar gibi. Bakışları dalgındı.

Şiddet gördüğümü mü sanmıştı?

“Çilek lekemi mi diyorsun?”

“Çilek lekesi mi?”

“Evet,” dedim hızlıca. “Doğum lekesi gibi bir şey ama kırmızı, çilek lekesi olarak geçiyor bu yüzden.” Bir açıklama yapmadan önce ne kadar gerildiğinin farkındaydım. Aklından her ne geçirdiyse tüm bunları dağıtmak istediğim için devam ettim konuşmaya. “Sırtımda da var, kürek kemiğimin altında. Allah’tan yüzümdeki o kadar belirgin değil. Sadece pembe boya gibi duruyor. Yani en azından babam beni böyle kandırıyor. Çünkü bence kötü görünüyor, ona alışmam çok uzun sürdü. Ben bebekken daha genişmiş, biraz azalmış sonra. Neyse ki boynuma doğru olduğu için çenemi kaldırmazsam pek fark edilmiyor. Sen de yeni fark ettiğine göre o kadar da dikkat çekmiyor demek ki.”

Rahatlamış gibi düştü omuzları. Nereye kaymıştı düşünceleri de bakışları böyle derinleşmişti? Birinin bana vurduğunu mu düşünmüştü yoksa yanığa mı benzetmişti? Aklına gelen hangi ihtimal onu böyle öfkelen-dirmişti ve daha da önemlisi, neden ilk aklına bunlar gelmişti?

Yeni idrak edebilmiş gibi yüzümden çekti elini. Gözü daldı. Onu oradan çekip çıkarmak istedim. Dikkatini dağıtmak için bir yol ararken gömleğinin düğmesine uzandı ellerim. “Bence bunların iki tanesini açmalısın,” dedim düğmelerine parmaklarımı değdirip geri çekilerek.

Kaşları hafifçe çatılırken sözlerim bir karşılık bulmamış gibiydi. “Kötü görünmüyor,” dedi.

“Anlamadım?”

“Çilek laken...” Duraksadı. “Kötü görünmüyor. Ben sadece sandım ki...” Tekrar durdu. “Boş ver ne sandığımı.”

Parmaklarımı yeniden gömleğinin düğmelerine uzattım ve en üsttekini açtım. Bu neyin cesaretiydi bilmiyordum. Yapmak zorunda gibi hissetmiştim. Yapmazsam rahat edemeyecektim.

Metro durağa yaklaşınca yavaşlarken sarsıldı ve bir an için Doruk bana doğru yalpaladı hafifçe. Ellerim sanki bu şekilde onu tutabilirmişim gibi yakalarına yapıştı. O da elini yüzümün yanından metronun duvarına bastırdı refleksi.

Ben ona baktım, o bana baktı. Saniyeler yavaşlamış gibi hissettiren bir bakışmaydı bu. Gözlerini ilk kez bu mesafeden inceleme fırsatı bulmuştum. Göz bebeklerinin çevresinde açık kahve yoğunken etrafında yeşil halkalar çoğalıyordu. Gördüğüm en güzel elalar onunkilerdi.

Bizim sessizliğimiz uzayıp giderken aramıza duymaya alışık olduğum o kadının anons sesi girdi. “Gelecek istasyon: Ataköy-Şirinevler.”

Boşluğuma geldiği için başımı yere çevirip gülmeye başladım. Doruk’un da gülümsediği sesinden belliydi. “Burada ineceğiz.” Elini geri çekip bir adım geriye gitti. Kapılar açıldığında yine önce benim geçmemi bekledi ve ardından adımlarını benimkilere uydurarak yürümeye başladı.

Ellerini yakalarına götürdüğünü gördüm. “İki düğme mi demiştin?” diye sordu göz kırparak. En üsttekini ben açmıştım, ikincisini de o çıkardı iliğin içinden. Ardından benden bir onay bekler gibi baktı. “Oldu mu?”

“Böyle daha iyi,” diye mırıldandım. Çok daha iyiydi. Artık gözüme çarpıp durmayacaktı.

Yürüyen merdivenlerde ondan önceki basamağa binip sağ tarafıma yaslandım ve yüzümü ona çevirdim. Bulduğum basamağın yükselmesiyle birlikte aramızdaki boy farkı biraz kapandı ama buna rağmen benden daha uzundu. Yüzümü buruşturdum, ne düşündüğümü anlamış olacak ki gülümsedi yine. Ortaya çıkan gamzesinden gözümü alamadığım sırada “Önüne bak,” dedi ve bu uyarıyla birlikte hızlıca basamaktan atlayıp çıkış turnikelerine doğru yürümeye başladım başka bir şey söylemeden.

Çıktığımda sağıma ve soluma baktım. Ne tarafa gideceğime karar vermeye çalışıyordum. İleriye uzanıp sağa dönen bir yol vardı. Orası sanırım metrobüse çıkıyordu. Sağ tarafımda, aşağı inen yürüyen merdiven görüyordum. Karşı cadde de yemek dükkânlarının bulunduğu bir meydandı.

“Sol,” dedi sadece. Sesinden bile ne kadar güldüğü anlaşılıyordu. “Ne dikiliyorsun sudan çıkmış balık gibi? Gelsene peşimden.”

Soldaki merdivenlerden aşağı inerken bir yandan da ona bakıp somurttum benimle dalga geçtiği için. Buralar sık uğradığım yerler değildi. İstanbullu olmam, İstanbul’u avucumun içi gibi bildiğim anlamına gelmiyordu. Nasıl bir şehrin üst geçidi bile karışık olurdu ki? Her yer her yere bağlanıyordu ve her seferinde ben büyülenmiş gibi donakalıyordum yolumu seçmeye çalışırken.

“Her gün senin gibi buradan geçmiyorum ben.” Sesim trip atar gibi çıkmıştı. “Doruk, daha ne kadar güleceksin?”

“Ama çok komiktin,” dedi gülüşünü durdurmada. “Gözlerini kocaman açtın, sağına soluna çevirdin kafanı hızlı hızlı. Bir de tam sağ tarafa doğru ilerleyecekken bir anda emin olamayıp çat diye durdun ya, arkanda yürüyen kadın sana çarpıyordu az daha. İstanbul görmüş masum köylü müsün sen?”

“Yok,” dedim ben de dalgaya vurmaya başlayarak. “*Köyden indim şehre* tam olarak benim.”

Sesli şekilde gülmeye başladı. Sabahki gerginliğinin biraz azalmıştı. Heyecanı yerli yerinde duruyordu ve çok keyifliydi. Yine sekerek yürümek için kendini zorluyor gibiydi.

Dar bir bisiklet yolundan yürüyorduk. Solumuzda metro hattı kalıyordu ve sağımızda da yeşillik bir alan vardı. Salona giden yol uzun, sağa sola dönemeci olmayan, sonu görünmeyen bir yoldu. Tam da benim gibi yer yön bilgisi sıkıntılı olan insanlar içindi. Öylece yürüyorduk dümdüz.

“Keşke ablam da burada olsaydı,” dedi. Annem, babam veya ailem diyebilirdi. Kötü bir ilişkiniz bile olsa böylesi özel bir anda onların da yanınızda olmasını isteyebilirdiniz ama o, tek varlığı ablasıymış gibi kurmuştu cümlesini.

“Eminim o da çok üzgündür gelemeyeceği için.”

Eğer burada ben olmasaydım Doruk bu özel günü yalnız başına geçirecekri. Bu yolu yalnız yürüyecekti ve ne kadar heyecanlı olsa da bir yanı mutlaka buruk kalacaktı. Elbette ki yine buruktu, kalbinin bir köşesi yine üzgündü ama en azından yüzü gülüyordu. En azından her şeyi konuşabileceği bir arkadaş olarak burada olduğumu biliyordu.

“Evet,” dedi. “Ama her şeye yetişemez.”

Ablalar kardeşlerinin her şeylerine yetişirlerdi ama bunu ona söylemedim. Bir abla olarak nedense içimde bununla ilgili bir his vardı. Yine de gereksiz beklenti oluşturmamak için sessiz kaldım.

Sinan Erdem Spor Salonu yazısını gördüğümde heyecanla, “Aa,” dedim. “Burası mı?” Bir de sanki o hiç bilmiyormuş gibi elimle işaret etmiş, orayı ben keşfetmişim gibi davranmışım yanlılıkla.

“Evet.” Bu sefer dalga geçer gibi değil, heyecanımdan hoşlanır gibi gülümsedi. “Hiç gelmedin mi daha önce?”

“Yok. Babam beni Abdi İpekçi’ye götürmüştü. Birden fazla kez hem de. Buraya hiç gelmemiştim.”

Gözlerine yerleşen ışık karşısında dilim tutuldu bir an. Kafamı iyice kaldırıp yüzüne baktım. “O salonun atmosferi bambaşkaydı,” dedi anıların arasına dalmış gibi. “Film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden.

Bacaklarım titrerdi tezahürat için hepimiz ayağa kalktığımızda. İnsan en çok böyle zamanlarda hayal kuruyor sanırım. Heyecandan için titrerken gözlerini kapatıp bir gün koltuklarda değil de sahada olacağını, alkışların senin için kopacağını düşünmek...”

Bunların bir kısmını zaten gerçekleştirmişti şimdiden. Sahaya ayak basmış, o da alkışlanmıştı. Hedefi daha büyükleriydi, daha fazlasıydı. Hepsinin tek tek gerçekleşeceği konusunda ufacık bir şüphe bile duymuyordum. Önünde upuzun bir basketbol kariyeri vardı ve ben her zaman ilk adımını atarken yanında olmanın gururunu yaşayacaktım.

“Ben ilk gittiğimde biraz korkmuştum.” Yanımda o kadar çok gülüyordu ki bu kadar komik bir insan olup olmadığımı sorguluyordum sürekli. “Koca koca adamlar, koltuklara vura vura bağırıyor tepende.” Yine sesli bir kahkaha attı. “Küçüktüm Doruk,” diyerek sitemle sundum bahanemi. “Ağlamıştım bayağı.”

“Koltuklara vura vura tepende bağırın kişilerdendim ben muhtemelen.” Bana takılmak hoşuna gidiyor gibiydi. Çok eğleniyordu. “Üç beş arkadaş giderdik biz, takımdan mahalleden oradan buradan işte. Bir saniye bile mi oturmaz insan? Oturmuyorduk yemin ederim. Nefesimi tutup izlediğimi hatırlıyorum o maçları.”

Onun oynayacağı maçları nefesimi tutup izleyecek olma düşüncesi beni heyecanlandırırken gülümsemekle yetindim. Bugünden itibaren dünyanın en büyük basketbol taraftarı bendim. En fanatik Efesli kim diye sorarlarsa cevap olarak beni gösterecekti herkes. Kanım lacivert beyaz akıyordu şu an.

Bir üst geçidi daha aşyp caddenin kenarındaki kapıdan içeri girdik. Maç günleri buralarda bir köfte ekmek arabasının durduğunu babamdan biliyordum. Telaşla işten çıkıp buraya yetişmeye çalışırken annem ona aç aç gitmemesini söyler, babam ona öpücük atıp bahçede köfte ekmek yerim diye cevap verirdi.

Birlikte önümüzde uzanan merdivenleri bir bir çıkarken Doruk’un kalp atışlarını duyacak gibiydim. Adımlarını benimkilere uydurma çabası olmasa koşacağını fark ettim. Sonra bir anda ben hızlandım ve koşarcasına çıkmaya başladım basamakları. Gülerek bana eşlik etti ve kolayca tahmin edilebileceği üzere benden önce ulaştı tepeye. Sanki bir yarışın içindeymişiz de galibi o olmuş gibi hareketler yapmayı da ihmal etmedi göğsünü kabartırken.

Üç yaşında gibi gözükken bu çocuk A takıma imza mı atacaktı şimdi? Gurur duymaktan bayılıp kalmazsam iyiydi.

Kapıdaki güvenlik görevlilerine tek tek selam verdi Doruk. Gazını alamayınca diğerlerine göre daha samimi duran kel adamın kafasını öptü hatta. Yakından tanıdığı belliydi ikisinin birbirini. Adamı da Doruk'un belini çimdiererek karşılık verdi ona.

Adımlarım onunkileri takip ederken bir yandan da kafamı yine sağa sola çeviriyor, onun deyimiyle masum köylü gibi iri iri açtığım gözlerimle izliyordum etrafı. Bu koridorlarda yürümek bana tuhaf hissettirmişti. Salonun büyüünden midir nedir, ilk kez geldiğim bu yeri sanki yıllardır tanıyor gibiydim.

"Şu tarafta tribünler var," diyerek tur rehberliği yapmaya başladı bana. "Blok blok numaralandırılıyor. Girdiğimiz kapının karşısında yönergeler var zaten. Sonra şu tarafta bir iki büfe var. Patlamış mısır, tost için falan. Sahi aç mısın Feza?" Nefes almadan konuşması içine bir türlü sığamayan hislerinin dışarı vurma şekliydi. Başımı iki yana salladığımda aynı hızla devam etti anlatmaya. "Bu kısımda maç günü bazı etkinlikler yapılıyor." Birlikte koridorları aşmaya devam ettik. "İleride rakip takımın soyunma odası var. Şu gördüğün kapı doğrudan sahaya açılıyor."

Elini belime koyup yönümü değiştirdi ve birlikte biraz daha yürüdük. "Burası da bizim soyunma odalarımız. Sonra şurası da... Aaa... Hocam?" Gri saçlı, kırmızı tişörtlü bir adam onun sesini duyduğunda kafasını bize doğru çevirdi. Kırklı yaşlarının sonunda gibi görünüyordu. Boynunda kırmızı bir düdük asılıydı ve Doruk'u gördüğünde dudakları iki yana kıvrıldı. Doruk şoka uğramış hâldeydi. "Siz de mi buradaydınız?" diye sordu aval aval karşısındaki adama bakarken.

"Buradayım tabii aslanım," dedi hoca ona. Acaba bu Doruk'un bir gece vakti kaldırıma çöküp ağlamasına neden olan koçu muydu? Çünkü aklımda birleşmeyen parçalar vardı. Karşımdaki adam, ona bir babanın evladına bakacağı şekilde bakıyordu.

"Ooo!" diye bir ses duyuldu içeriden. Doruk gözlerini kocaman açarken başını bana doğru çevirdi saniyelik şaşırma anında. İki saniye kadar sonra on on beş kişilik bir erkek grubu sardı bulunduğumuz koridoru. "Şşşh! Bir, iki, üç!" Bütün grup oldukları yerde büyük bir coşkuyla zıplamaya başladılar. "Dorukhan Falay! Dorukhan Falaaay! Laylay laylay-laayyy, Dorukhan Falaaay!"

Boru sesli erkeklerin koro hâlinde söylediği bu beste beni güldürürken onlar Doruk'u ortalarına alıp zıplamaya devam ettiler. Doruk anın şaşkınlığını üzerinden atamıyordu, sadece sırtarak arkadaşlarına bakmakla meşguldü. "Oğlum," dedi içlerinden biri. Hoca ve ben kenarda dikiliyor,

sessizce onların mutluluklarını paylaşmalarını izliyorduk. “Sen büyüdün de imza mı atacaksın lan?”

Arka tarafta beliren bir kamera gördüm. Çeken kişi basın mensubu muydu, teknik ekipten biri miydi yoksa o da bir arkadaş mıydı hiçbir fikrim yoktu ama bu anları kayıt altına alması beni çok memnun etti. Kesinlikle tekrar tekrar açılıp izlenmesi gereken sahneler yaşanıyordu şu an.

İki üç çocuk aynı anda Doruk’un saçlarını karıştırmaya çalıştıklarında Doruk kendini geriye doğru çekerek “Saçım bozulacak ya,” diye sitem etti komik bir hâlde.

“Yesinler senin saçını,” dedi birisi. “Şuna bak, gömlek giymiş bir de artist.”

“Sen yanlış gelmişsin kardeş,” dedi başka biri. “Lise mezuniyeti diğer binada.”

Aralarındaki muhabbet ve samimiyet yüzünden yanak kaslarım gerilmişti gülümseyip durmaktan. Doruk böyle bir ortamda bir anda gözlerimin içine dikti gözlerini. Az önce yaşadığı sarsıntının etkisiyle hâlâ nefes nefeseydi. Soluk soluğa, “Feza,” dedi. Bütün gözler beni buldu aynı anda. “İşte takım arkadaşlarım.”

Onu yalnız bırakmamışlardı. Onun belki de en özel gününde ona eşlik ediyorlardı. Yanındalardı, buradalardı, takım arkadaşlarının imza törenine gelmişlerdi toplanıp.

“Eski takım arkadaşları,” diye düzeltti cümleyi Doruk’tan biraz daha küçük duran siyah saçlı kıvrıcık bir çocuk. Onun fotoğrafını daha önce Doruk’un hesabında da görmüştüm. “Ama sen bizi unutsan da bu kalp seni unutmaz Doruk’çuğum.”

“Ben niye unutayım sizi?” diye sordu Doruk. Gözlerinin dolduğunu gördüm. Başını yukarı doğru kaldırıp bir kez gözlerini yumdu ve açtı. Diğerleri fark etmiş miydi bilmiyordum ama gözlerindeki nem gitsin diye yapmıştı bunu. “Buraya kadar geldiniz mi bir de? Antrenmanınız yok muydu sizin?”

“Ben istedim, öyle oldu.” dedi yanında durduğum hocaları. “Hayırdır, itirazın mı var?”

“Esağfurullah hocam,” dedi Doruk anında. “Çok sevindim aksine. İyi ki geldiniz.”

Ne kadar sevindiği kırışan gözlerinin kenarlarından bile belliydi. Yalnız olacağını sanan Doruk’a eski takım arkadaşlarının yaptığı bu sürpriz hangimizi daha çok duygulandırmıştı bilmiyordum. Benim

ellerim neden titriyordu mesela? Ben neden bu kadar mutlu olmuştum arkadaşları toplanıp onun adını haykırdığında?

“Daha fazla gürültü yaparsanız bizi kovacaklar,” dedi hoca, öğrencilerini susturarak. “Uslu çocuklar olun ve düşün önüme şimdi.”

Eğer ismini öğrenseydim ona bir fan hesabı açabilirdim. Öyle çok sevmiştim sadece birkaç dakika içinde bu adamı.

Ben hareket edene kadar hiçbir takım arkadaşı hareket etmedi. Doruk’u bu ortamdan çekip çıkarmak istemediğim için koridorun duvara yakın tarafından yürümeye başladım fakat saniyeler içinde Doruk yanımda bitmişti. Koç en önden, biz ikimiz arkasından ve sürü hâlindeki diğer basketbolcu çocuklar da bizim arkamızdan yürüyordu şimdi.

“İyi ki buradasınız,” dedi Doruk, muhtemelen kalbi göğsünden çıkmak üzereydi. Bu sesine de yansıyor. “Çok teşekkür ederim.”

“Formamızı imzalarsan ödeşiriz,” diye bağırdı arkamızdan biri ve kendi aralarında gülüşmeye başladılar.

Sıcacık hissediyordum.

Küçük çaplı tören için kurulan alanda bir masa, karşısında da birkaç sıra sandalye vardı. Kimisi doluydu, yaka kartlı basın üyeleri oturuyordu ön taraflarda. Sonra bize doğru yaklaşan genç bir kadın gördüm, elinde bir mikrofon vardı. Doruk’u röportaja alacağını anlayıp hızlıca kenara kaçtım. Doruk bana bakıp güldüğünde arkasındaki ekipten birine beni işaret etti eliyle ve işaret ettiği çocuk hızla yanıma geldi.

“Merhaba Feza.” Siyah saçlarını elleriyle düzeltti. Ona bakarken de başımı kaldırmam gerekiyordu ama gökyüzüne çevirmeme gerek yoktu, Doruk’tan daha kısaydı boyu. “Ben Bekir. Beyefendiyi bugün kolay kolay salmazlar, biz seninle şöyle geçelim mi?”

“Geçelim,” dedim gösterdiği yöne ilerlerken. Yan yana bir sıra sandalye vardı. Onlardan birine oturdum ve Bekir de yanıma oturdu. Ardından birkaç takım arkadaşı daha doldurdu boşlukları, hepsi sığmayınca kalanlar da arkamıza dizildiler.

Tanımadığım insanların arasında biraz gerildiğim için parmaklarımınla oynamaya başladığımda bir yandan da etrafı inceliyordum. Doruk, Efes’in renkleri ve sponsorlarıyla dolu bir arka planın önünde siyah elbise kadınla röportaj yapıyordu. Sürekli gülümsüyor, heyecanını gizleyemiyordu. Kadın elinde tuttuğu mikrofonu ona doğru uzattığında Doruk bir saniye için kafasını kaldırıp bana baktı, ardından kadına cevap vermeye başladı.

“Bu röportajı yayınlarlar değil mi?” diye sordum Bekir’e. “Nereden izleyebilirim?”

“Youtube’da canlı yayındalardır,” dedi ilgim karşısında şaşkınlığını gizleyemeden. “Yazarsan çıkar zaten, geri sarıp izleyebilirsin.”

Başımı salladım ve ona teşekkür ettim. Gözüm bu esnada tanıdık bir isme çarptı. Ömer Baysal da buradaydı, senelerdir Efes’in A takımının kaptanlığını yapıyordu ve şimdi bulunduğumuz kisma doğru geliyordu. “Kaptanım,” dedi içinde bulunduğum gruptan biri. Onlardan en az on dört on beş yaş büyük olan kaptanları, tek tek selam verdi altyapı oyuncularının hepsine. Çoğunun adını biliyordu. Köşedeki çocuk kalkıp kaptana yer verdi, Ömer Baysal da önce çocuğun saçlarını karıştırdı, sonra sandalyeye oturdu.

Onların arasında bir muhabbet başladığında Bekir, “Ömer abi, A takım kaptanı,” diye açıkladı bana. Bildiğimi belli edercesine başımı salladığımda kaşlarını hafifçe çattı. “İzliyor musun maçları?”

“Babam koyu bir taraftardır.”

“Sen?”

“Bugünden itibaren babamdan daha koyu bir taraftarım.”

Cümlem onun küçük bir kahkaha atmasına neden oldu. Doruk ve benim nereden tanıştığımızı biliyor muydu acaba? Hiç sormaması, sorgulamaması biraz garip gelmişti. Erkekler böyle şeyleri didiklemeye bayılırlardı. Ferdi bile daha Doruk’u görmemesine rağmen soru yağmuruna tutmuştu beni.

Röportaj yapan kadın, yüzündeki gülümsemeyle ön sıradaki sandalyelerden birine oturdu ve bacak bacak üzerine attı. Doruk da hepimizin karşısındaki geniş masaya doğru yönlendirildi. Birkaç kişi fotoğraf çekiyor, birkaç kişi de arka planda anlamadığım şeyler ayarlıyorlardı. Burası pek kalabalık sayılmazdı, asıl kalabalığı ben ve arkamdaki bir grup genç oluşturunuyorduk.

Doruk sandalyeye oturduğunda masanın üzerinde ellerini kenetledi. Heyecanı onu çok sempatik gösteriyordu. Yüzü hafif kızarmıştı ve kendini sakinleştirmek ister gibi masanın üzerindeki bir noktaya odaklanmıştı gözlerini. Tam da bu esnada geldiğimiz kapıda nefes nefese bir kadın belirdi. İri yeşil gözleri dikkatimi ilk çeken şeydi. Mavi bir kot pantolonun üzerine beyaz bir gömlek giymişti, koyu renk saçları biraz dağılmıştı. Elini kapıya yaslayıp soluklanmaya çalışırken etrafta gezdirdi gözlerini hızlı hızlı.

Doruk'un da bakışlarının benim gibi kapıya çevrildiğini gördüm. Yüzüne öyle aydınlık bir gülümseme yerleşti ki şimdiye kadar gördüğüm tüm gülümsemelerini unutturdu bana. Bir erkeğin bir kadına bakarken gözlerinin içi bile gülüyorsa o kadın o erkeğin ailesi olmalıydı.

"Şu kadın..." dedim Bekir'e dönerek. Kadın birleştirdiği parmaklarını dudaklarına götürüp Doruk'a bir öpücük attı. Doruk elini kalbine koyarak gözlerini kapattı karşılık olarak. Yeniden açtığı anda ikisi etraftaki tüm insanları boş verip birbirlerine bakarak gülüşüler.

"Özge abla!" dedi Bekir birilerinin duymasından çekinmeden bağırarak. "Gel gel." Elini kaldırıp sanki aramızdaki mesafe çok büyükmüş gibi kendini göstermeye çalışmıştı. Bekir diğer tarafımda oturan çocuğa doğru eğildi üzerimden ve onu oturduğu yerden kaldırdı. Kısa süre içinde yanımdaki boşluk, Doruk'un ablası tarafından doldurulmuştu.

Çok güzel koktuğunu söylemeliydim. Ondan önce parfümünün tatlı kokusu gelmişti ortama. Kıvırcık siyah saçlarını bileğindeki kırmızı tokayla gelişigüzel topladığında Doruk'a görünüş olarak çok benzemediğini düşünüyordum. Doruk'un da saçları kıvırcığa yakındı ama renk tonu daha açıktı. Ablası onun kadar uzun değildi, benden birkaç santim kadar uzundu sadece.

"Merhaba Feza," dedi yanıma oturur oturmaz. Kaşlarım yukarı kalkarken adımın bilmesine şaşırarak elimi ona uzatmaya çalıştım ama bunun yerine omuzlarımdan tutup beni kendine çekti ve sarıldık. "Özge ben, Özge Değirmenci. Dorukhan'ı yalnız bırakmadığın için çok teşekkür ederim. Az daha yetişemeyecektim." Benim bir şeyler söylememe fırsat bırakmadan önce Bekir'e ve sonra diğerlerine döndü. "Çocuklar, hepiniz gelmişsiniz. İnanamıyorum size."

Yeniden Doruk'un ne durumda olduğuna baktım. Önündeki mikrofon genç bir erkek tarafından ayarlanırken görüş açım da değildi. Kafasını sola kaydırıp bize bakmaya devam etti kaldığı yerden. Heyecanı sanki silinip gitmiş, geriye sadece saf bir mutluluk kalmıştı. Anladım ki o an, burada on kişiden fazla bir grup olsak da ablası geldiğinde tamamlanmıştı her şey onun için. Ablası gerçekten de her şeyiydi.

"Ne kadar sürer bu Bekir?" diye sordu Özge abla.

"Çok sürmez abla. Bir iki soru sorarlar, bir iki fotoğraf çekimi olur. Biter hemen."

"Forma numarasını değiştirecekmiş," dedi Özge abla heyecanlı heyecanlı. Konuşurken bir Bekir'e bir bana bakıyordu. "Yıllardır 4 numarayı giyiyordu, sorsam da söylemedi kaç alacağını."

“4 numara A takımında zaten olduğu için onu alamazdı.” Bekir saçlarını karıştırdı. “Belki de 44 falan alacaktır, nedense onu dörsüz düşünmüyorum.”

“Biliyor musun Feza, benim için 4’ü seçmişti Dorukhan çocukken.” Bunu duymak yeniden o sıcaklığı hissettirdi bana. “Doğum günüm 4 Nisan,” diye devam etti Özge abla. “Çok ağlamıştım ilk söylediğinde. Kaç sene geçmiş üzerinden... Ben galiba yine ağlayacağım.”

Ben de eşlik edebilirdim her an.

Özge abla ve ben gururlu anneler gibiydik.

“Çok tatlı bir hareket,” dedim onunla konuşma fırsatı bulabildiğim için sevinirken. Doruk’un hayatındaki en önemli insanla, onun imza gününde tanışacağımı hayal edemezdim. Daha güzel bir tanışma olamazdı herhâlde. “Sabahtan beri o kadar heyecanlı ki.”

“Çok hak ediyor.” Özge ablanın gerçekten de gözleri dolu doluydu. “Çok çalıştı, fazlasıyla hak ediyor buraları.” Bekir de anında onay vermişti bu cümlelere. Asla bir kıskançlık, bir art niyet sezmemiştim kimsede. Eski takım arkadaşlarının tümü çok gurur duyuyor gibi bakıyordu ona. Belki de o, düşman olunması çok zor biriydi. Kendini sevdirmeye yönünün olması beni şaşırtmazdı açıkçası.

Kameramanların pozisyon değiştirmesiyle birlikte deklanşör seslerini de duyduk beraberinde. Törenin başladığını anlayınca herkes derin bir sessizliğe gömüldü. Doruk önündeki mikrofonu kendine göre ayarladı. Gömleğinin yakalarını ve saçlarını düzeltti. Tüm bunları yaptıktan sonra gözlerini bize çevirdi ve ben de refleksle baş parmaklarımı kaldırdım havaya. Küçük bir tebessüm edip önüne döndü.

Tanımadığım bir adam kenardaki sandalyelerden birinde oturuyordu ve o da mikrofonunu düzelterip bir açılış konuşması yaptı. Az sayıdaki basın mensuplarını selamladıktan sonra yine tanımadığım başka bir adama devretti sözü. O adam da Efes’in altyapı kültüründen bahsetti. Genç takımları, yaş gruplarını, yetiştirilen oyuncuların Türk basketbolu için ne kadar önemli olduğunu vurguladı. Son olarak da sözü Doruk’a bıraktı görüşlerini öğrenmek için.

Bir yutkunuşun ardından “Öncelikle hepiniz hoş geldiniz,” diye başladı söze. “Birçoğunuzun bildiği üzere ben senelerce Efes altyapısında oynamış, burada büyümüş bir oyuncuyum. Kulübümün kapısından girdiğimde henüz dokuz yaşında bir çocuktum, şimdiyse on dokuz yaşında bir genç olarak A takıma girecek olmanın heyecanını ve gururunu yaşıyorum.”

Ben burada heyecandan ölmek üzereyken bir mikrofon uzatsalardı kesinlikle kekelerdim. Acaba o kaç kez bu konuşmaya çalışmıştı ayna karşısında?

“Çok güzel sezonlar geçirdim burada. Çok özel anılara sahibim. Bu anıları benimle paylaşan ve gelişimime katkıda bulunan tüm antrenörlerime, takım arkadaşlarıma, teknik ekibe ve sağlık ekibimizin her üyesine bir teşekkürü borç bilirim. Hepsinin yeri bende apayrı. Sağ olsunlar böyle bir günde de beni yalnız bırakmadılar. Gerçekten çok teşekkür ederim hepsine.”

Arkamdan ısıklık ve alkış sesleri yükseldiğinde Doruk utanıp başını eğdi. Basın mensuplarının çoğu gülümseyerek olduğumuz tarafa dönmüştü. Bekir de alkışa katılanların arasındaydı. “Ağzı da iyi laf yapıyor pezevenğin,” diye mırıldandı.

Bu bir kahkaha atmama sebep oldu. Yanındaki diğer arkadaşı onu bacığına yumruk atıp sustururken Bekir içinden kurduğu bu cümlelerin duyulmasından rahatsız olmuşa benzemiyordu. Zaten sadece ben ve diğer arkadaşı duymuştu onu.

“Bu formanın değerini çok iyi biliyorum ve layık olmak için çok çalışacağım. Sezonun kalanında takıma en kısa sürede uyum sağlamak öncelikli hedefim. Sahaya çıktığımda da elimden geleni yapacağım. Anadolu Efes benim için bir takımdan fazlası, hep böyle oldu ve takımıma katkı sağlayabilmek için terimin son damlasına kadar mücadele edeceğim her zaman.”

Özge abla, gözlerinin altını silmeye başladı. Burnunu çektiğini duydum. Kendini tutmak için büyük çaba sarf ediyordu.

“Anadolu Efes gibi basketbolun lokomotif olan bir takımdaysanız hedefiniz her zaman zirvede olmaktır. Dilerim ki hem Basketbol Süper Ligi’nde hem de *Euroleague*’de birlikte nice başarılarla imza atacağız. Bu takımın parçası olmak büyük bir ayrıcalık. Önüme çıkan fırsat, hayatımın fırsatı. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışacağım.”

Konuşmasının bitişinin ardından ilk söze giren adam, yeniden sözü devraldı ve bu defa basın mensuplarına yöneltti akışı. Aralarından biri söz alıp kendini tanıttı ve ardından konuşmaya başladı. “Basketbolseverlerin birçoğu sana zaten aşina Dorukhan. Ben de yeni kariyerinde başarılar dileyerek başlamak istiyorum söze. Sezon ortasında talihsiz bir sakatlık yaşayan Erdem Yener, kalan yarıda oynayamayacak gibi görünüyor. Bu takımı nasıl etkileyecektir, sence bu boşluğu doldurabilecek misin? Durumu nasıl değerlendiriyorsun? Teşekkürler.”

Bana nedense biraz düşmanca gelmişti bu soru. Doruk'a, Erdem Yener sakatlanmasa takıma giremeyeceğini hatırlatmak ister gibi bir tavır sezmiştim ama bu işlerden pek anlamadığımdan üzerine düşünmek istemedim. Doruk kendisine yöneltilen soruyu gülümseyerek dinledi ve yeniden mikrofonunu düzeltti.

"Erdem abiye geçmiş olsun dileklerimi iletmek isterim öncelikle. Sakatlıklar oyunumuzun bir parçası ne yazık ki. Eminim daha güçlü dönecektir. Kendisi Türk rotasyonu için önemli bir parçaydı ve özellikle Süper Lig'de eksikliğini hissedeceğimizi düşünüyorum. Bir boşluğu doldurmaktan ziyade bana verilen görevleri yerine getirmeye odaklanacağım. Hocamız benim için nasıl bir rol çizerse bunun en iyisini yapmaya çalışacağım her zaman. Ben teşekkür ederim soru için."

"Harika birisi," diye fısıldadı Bekir. "Dünden profesyonel bu çocuk."

Sessizce dinlemeye devam ederken başka bir basın mensubu kendini tanıtarak söze girdi. "Son yıllarda takımlarda sık sık yabancı beşlerin kullanıldığını görüyoruz. Özellikle Avrupa liglerinde Türk oyuncularımıza fazla şans tanınmıyor. Bu konudaki görüşlerin nelerdir? Altyapıdan yükselen bütün gözlerin sana çevrilmesine neden oldu. Önünde nasıl bir gelecek görüyorsun? Şimdiden başarılar dilerim."

"Gelişime de değişime de her zaman açık olmamız gerekiyor. Formayı almak için önemli olanın yerli ya da yabancı olmamız değil, gösterdiğimiz mücadele olması gerektiğini düşünüyorum. *Euroleague*'de süre almayı elbette ki çok isterim her genç gibi fakat bunun kararını verecek kişi antrenörlerimizdir. Ben üzerime düşenleri yapacağım, geleceğimi de hep birlikte göreceğiz İnşallah."

"Al bunu, tablo yap, as duvarına ya..." diye mırıldandı Bekir bu defa. O sürekli gülümsüyor, Özge abla da hâlâ ağlamamaya çalışıyordu. Ben ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Büyülenmiş gibiydim. Ses tonu, kelime seçimi, uzlaşmacı tavrı beni büyülüyordu.

Ben ona hayran hayran bakmaya devam ederken başka birinden "Sezonun ilk yarısını nasıl değerlendirirsin?" sorusu gelmişti.

"Beraber oynamaya alışık bir takımımız var," diye başladı Doruk. "Birbirlerini saha içinde iyi tanıyorlar. Sezon başındaki transferlerimiz de hızlı adapte oldu takıma. Özellikle ilk haftalar biraz sendeledik ama hızlı toparlandık. Bildiğiniz üzere şu an Süper Lig'de üçüncü, *Euroleague*'de ise yedinci sıradayız. Daha önümüzde çok maç var. Kazanılmış ya da kaybedilmiş hiçbir şey yok ortada.

Diğer oyuncular gibi elimden gelen maksimum katkıyı vereceğim. Hak ettiğimiz yerlere çıkacağımızı umuyorum. İzleyip göreceğiz. Çok heyecanlıyım bu yolculuk için.”

Etrafımdaki insanları gözlemlemek, bir kafede çalışmanın getirisinden ziyade benim kişilik özelliklerimden biriydi. Ona bakan herkesin gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Herkes büyük şeyler bekliyordu ondan. Böyle bir beklentiyle baş etmek zor olmalıydı ama Doruk, onu ilk gördüğüm anın aksine oldukça güçlü görünüyordu kameraların önünde.

“Son olarak altyapılar hakkında bir değerlendirme alabilir miyiz Dorukhan? Belki beni hatırlarsın, U16 takımında bir konuşmamız olmuştu seninle. Yıllardır gelişimini takip ediyor sayılırım, gurur duyduğumu söylemek isterim. Bu süreci seni örnek alacak genç arkadaşlarımız adına özetleyebilir misin? Teklifi aldığımda neler hissettin, buralara gelmek ne kadar zordu? Bir özet alalım senden.”

“Hatırlıyorum seni Özkan abi, teşekkür ederim güzel düşüncelerin için.” Derin bir nefes aldı Doruk. “Anadolu Efes’in altyapısında yetişen ve şimdi Avrupa’da, NBA’de süre alan birçok oyuncu var. Altyapı gelecektir, hayaldir, umut etmektir. Hangi arkadaşıma sorarsan sor sana bu cevapları verecektir. Basketbol benim her şeyim. Tam on yıldır bu sporla uğraşıyorum. Genç takımlara yükselmek bile benim için zor bir hedefti en başlarda. Başarısızlıklarım oldu, zor dönemlerim oldu, herkesin olur. Önemli olan emin olmak aslında. Benim buradan başka yolum yoktu, emindim en başından beri. Her zaman daha yukarısını hedefledim, daha iyisi olmaya çalıştım.”

Artık benim de gözlerim dolu doluydu.

“Dokuz yaşındaki o çocuğa da, ablama da verdiğim sözler var benim. Çok emek verdim, çok çaba gösterdim. Kolay olmadı ama çalışmayı hiç bırakmadım. Her sporcunun inişleri çıkışları vardır. Özellikle gençken çok fazla hata yaparız çoğumuz. Benim de bir sürü hatalarım, kusurlarım oldu. Kusursuzluğa değil, disiplinli ve sıkı çalışmaya borçluyum bulunduğum konumu. Eğer altyapıdaki gençlerimiz için bir örnek olabileceksem ne mutlu bana. Vazgeçmenin bir seçenek olmaması gerekiyor. Ne olursa olsun önüne bakmalı insan, ben böyle yaptım. Engebeliydi yol ama sonu güzel oldu çok şükür.”

Dokuz yaşında bir çocuk belirdi gözlerimin önünde. Saçlarını daha kıvırcık, daha açık renk hayal ettim. Doruk kendi çocukluğuyla konuşabilseydi neler söylerdi, bunu düşündüm. *Başardınız, diye bağırmak istedim gözümün önüne gelen resme. Vazgeçmediniz, siz kazandınız!*

Gözümünden akan yaşa hazırlıksız yakalandım. Hızlıca sildim yanağımdaki ıslaklığı.

“Sorular için çok teşekkür ederim. Ayrıca bugün burada olan kaptanımıza, eski takım arkadaşlarıma, biricik hocama ve aileme de teşekkür etmek istiyorum tekrar.”

Ablama demedi, aileme dedi. Ailesi tamamen ablasından oluşuyordu. Gözümünden bir yaş daha aktı. Bir insanla bu kadar gurur duyulabileceğini ben gerçekten bugün öğreniyordum.

Önüne bir kâğıt parçası ittirdi yine tanımadığım bir adam. Kimin kim olduğunu anlayamıyordum ama hepsi çok önemli kişiler olmalıydı o masanın ardındakilerin. Basın bu kareleri kaçırmadı. Doruk eline kalemi aldığı anda ablasının eli titriyordu. “Yaşanıyor bu,” diye fısıldadı kendi kendine. “Ben kardeşimin imzasını izliyorum şu an. Rüya değil.”

Dudaklarım kulaklarıma varana kadar gülümsedim ve telefonumu çıkarttım cebimden. Bu anın birkaç fotoğrafını çekmek zorundaydım. Muhtemelen internette bir sürü fotoğraf dolaşacaktı ama çekilenlere bakmak ve kendin çekmek çok farklıydı benim gözümde. Bu anın bir şahidi olarak galerimde anısı kalsın istiyordum.

Doruk, hayatının imzasını attığında arkamdaki gruptan bir tezahürat yükseldi. Daha fazla gülümsedim.

O siyah masanın ardında bazı fısıldaşmalar dönerken sağ taraftaki sandalyede oturan adam, onun omzuna elini koyup kulağına bir şeyler söyledi. Ardından düzgün şekilde katlanmış lacivert bir kumaş parçası bırakıldı masanın üzerine. Bunun forma olduğunu anladım. Aynı adam, formayı alıp Doruk’a vermeden önce onun elini sıktı.

Doruk formayı aldığı anda katını düzgünce açtı ve masanın üzerine koyup eliyle şöyle bir düzeltti. Ardından sandalyesini geriye doğru iterek ayağa kalktı. İmza anındaki gibi o ayağa kalktığı anda yanındaki benim tanımadığım adamlar da ayağa kalkınca birbirlerine yaklaşıp kameraya döndüler. Tekrar fotoğraflar çekildi.

En son Doruk, masanın üzerinde duran formayı ters çevirdi ve ellerinin arasına alıp kameraların görebileceği şekilde kaldırdı.

15...

Sırtında taşıyacağı yeni forma numarası buydu.

Onunla ilk karşılaştığımız gece oturduğumuz masanın numarası da 15’ti. Bu tesadüf beni gülümsetti.

“Dörtsüz Dorukhan’a Dorukhan demem yalnız ben,” dedi Bekir başını geriye atıp arka sıradaki takım arkadaşlarına bakarak.

“Harbiden.” diye karşılık verdi biri. “Gözüme çok tuhaf geldi.”

Onların muhabbetini dinlemeye devam etmek yerine birkaç fotoğraf daha çektim. Dakikalar sonra çekimler sona ermiş, Doruk duyamayacağıımız bir şeyler konuşmuştu masadakilerle. Bir ara kaptan da onun yanına gidip elini sıkmış, sonra kısaca sarılmışlardı birbirlerine.

“İşe dönmem gerekiyor,” dedi Özge abla, nemli gözlerini bana doğru çevirerek. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Gitmek istemiyordu ama belli ki gitmek zorundaydı. “İlk müsait anımda konuşmak için arayacağımı söyleyebilir misin?”

Tam dudaklarımı aralamıştım ki konuşmama gerek kalmadan Doruk’un bizim tarafa doğru hareketlendiğini gördüm. Basın da bu sırada yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Sandalyelerde biz ve arka sıramızda da eski takım kalmıştı şimdi. Özge abla, onun bize doğru yöneldiğini anladığı an ayağa kalkıp heyecanla bekledi ve Doruk üç büyük adım atıp neredeyse koşarak ablasını kucakladı.

Özge abla parmak uçlarında duruyorken Doruk onun belini öyle sıkı sarmıştı ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti. “Geldin,” diye fısıldadı. Duymadım ama dudaklarını okudum. Gözlerini kapatmış, ablasının kafasını göğsüne bastırmış ve çenesini de kıvrıcık saçlarının üzerine yaslamıştı.

“Geldim bir tanem,” dedi ablası onun boynuna sardığı kollarını sıkılaştırırken. “Ben hiç kaçırır mıyım?”

“İzin alamadığımı sanıyordum.”

“Sigara molasına çıktığımı söyleyip koşarak kaçtım Dorukhan.” Doruk küçük bir kahkaha attığında ben de gülüşümü bastırmak için elimi dudaklarıma götürmüştüm. “Şimdi hemen gitmem gerek. Dua et de kovmasınlar beni.”

“Koş hadi,” dedi geri çekildiğinde. “Konuşuruz sonra.” Ablasının şakağını öptü aralarındaki mesafeyi açmadan önce. “Çok teşekkür ederim. Umarım kovulmazsın.”

“Amaaan,” dedi ablası yanımdaki sandalyeye bıraktığı çantasını alırken. “Değer valla. Yapacak bir şey yok. Kaçtıramazdım ben bu anı.”

“İyi ki geldin. Görüşürüz biz zaten, oyalanma daha fazla. Seni işinden edersem vicdan azabından üç gün yataktan çıkamam çünkü.”

“Gidiyorum.” Özge abla bir elini kıvrıcık saçlarının arasından geçirirken omzunun üzerinden bana dönüp diğer elini salladı. “Seninle uygun bir vakitte daha detaylı tanışırız hayatım. Çok acelem var şimdi. Öptüm çok.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim samimiyeti karşısında anlık bir afallamanın ardından. Cümlemin yarısındayken o çoktan kapıya doğru hareketlenmişti bile. Telaşlı koşuşu oldukça komik görünüyordu.

“Eee,” diyerek araya girdi Bekir, Doruk ablasının boşalan sandalyesine oturduğu esnada. “Bana ne ısmarlıyorsun bugün biraderim?”

Arkadan başka bir çocuk Bekir’in ensesine vurduğunda kızacak sanmıştım ama “Sen zıkkım ye,” dedi. “Asıl bana ne ısmarlayacak?”

Kendi kendime gülmeye başladığımda kısa süre içinde arkamdaki sırtıklardan da gülüş sesleri yükselmişti. Biri Doruk’un omzunu sıkıp “Hoca bekliyor,” dedi. Diğerlerinden daha olgun bir yüze sahipti ama onlarla aynı yaşta olduğunu düşünüyordum. “Soyunma odasına geçiyoruz biz, haberin olsun.”

“Plan mı yaptınız bir de?” diye sordu Doruk hayretle.

“Kutlamayacağımızı mı sandın aslan?” dedi Bekir. Enerjisi çok yüksekti ve bu bugüne özel gibi durmuyordu. Karakterinde vardı sanki.

Bir an için Doruk bana baktığında onlara katılmamı teklif edeceğini düşündüm. Tanımadığım bu kadar insanın arasında rahatsız olurdum ama bunun da ötesinde, bu tablonun içinde benim yerim yoktu. Ben sadece birkaç günlük bir arkadaştan ibarettim onun için. Eski takımıyla aynı ortamda bulunacak kadar hayatında değildim Doruk’un.

“Benim de işe dönmem gerekiyor aslında,” dedim ondan önce davranarak. Bu sırada arkadaşları sıra sıra dizilmiş, kapıya doğru yürüyorlardı. Bizi yalnız bırakmak istediklerini hissettim. Bekir kalkmadan önce omzuma bir kez vurup tanıştığına memnun olduğunu söyledi ve öyle katıldı diğerlerinin arasına.

“Bu şekilde içim rahat etmeyecek.”

Anlamadığım için “Neden?” diye sordum.

“Seni Visal’e bıraksaydım en azından.”

“Ne gerek var?” dedim gerçekten içinin rahat etmeyeceğini gözlelerinden anlayınca. “Metroya binip gideceğim zaten. Birkaç durak alt tarafı.”

“Yolu bulabilecek misin?”

Dalga geçer tavrı üzerine kendime hâkim olamadan omzuna hafif bir şekilde vurdum parmak uçlarımla. Gamzesi belli olacak kadar gülümsedi. “Bulurum,” dedim omuz silkerek. “Naz, yalnızlıktan sıkıldığı için delirmiş olabilir. Onu daha fazla kızdırmadan yanına dönmeliyim.”

Ayağa kalkmak üzereydim ki “Feza,” dedi. Ses tonu normalden daha kısık ve çekingen çıkmıştı. Yüzümü yeniden ona çevirdim. “Şey.”

Duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. “Fotoğraf,” dedi. “Fotoğraf çektin değil mi?”

Öyle bir söylemişti ki çektiğim fotoğrafları silmemi isteyeceğini düşünmüştüm. “Evet,” diyerek onayladım onu.

“Onları bana atabilir misin?”

Az önce farkında olmadan gerdiğim omuzlarım bu soruyla birlikte gevşedi. “Atarım tabii.”

Konuşmanın burada bittiğini sanıp yeniden hareketleneceğim sırada bu defa “Numara,” diyerek durdurdu beni. Kaşlarımı çattım. “Telefon numaram yok ki sende.”

Şimdi taşlar yerine oturmuştu. Telefon numarasını bana vermeye çalıştığı için ecel terleri dökmüştü karşımda. “Aaa...” dedim atladığım detay karşısında sınıtarak. “Doğru.”

Rehberimi açıp kayıt kısmına girdim ve söylediği numarayı adıyla birlikte kaydettim. Ardından çaldırdım onu. Telefon ekranıma değil, bana bakıyordu. Kaşlarını çattı ve elini arka cebine atıp telefonunu çıkardı. Sanırım ilk başta arayanın ben olduğumu idrak edememişti.

Babamın “*Topçuların kafası az çalışır,*” lafı geldi aklıma. Neredeyse kahkaha atacaktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi durdurdum.

“Yalnız bir şartım var bu fotoğrafları sana yollamak için.” Aramayı sonlandırıp gözlerini gözlerime çevirdi merakla. Bir anda öyle dikkatli bakınca kelimelerim boğazıma dizildi. Dudaklarımı ıslattım. “Sen tanıdığım en ünlü insansın. Birlikte de bir fotoğraf çekinebilir miyiz ki acaba?”

Bugünün en güzel anısı, onunla çekildiğim fotoğraf olacaktı. Ben fotoğraf karelerine çok değer verirdim. Anı yaşamayı seviyordum ama anıları saklamak da oldukça hoşuma giderdi.

Alayla gülümsedi. “Ya yüzüm eskirse?”

“Bu ünlülerin tavrı da hiç çekilmiyor ya,” diyerek gözlerimi devirdim. Omuzları hareket etti gülerken.

Telefonumu ona doğru uzatacaktım ama o benden önce davranıp kendi telefonunu parmak iziyle açtı ve sonra kamera simgesine tıkladı. Selfie çubuğu niyetiyle kolaylıkla kullanılabilecek kolunu ileri doğru uzattığında kamerada bizi gördüm. Ellerim refleksle omzumdan dökülen saçları düzeltti. Ardından sürekli çıkıştıkları için pek sevmediğim bebek saçlarımı diğer saçlarımla gizledim.

Doruk sandalyesinde bana yaklaştığında dik oturmak yerine geriye doğru yaslandı ve böylece omzum omzuna değdi. Gülümsedim, gülümsedi ve dört kez bastı tuşa arka arkaya.

Onunla ilk fotoğraflarımızı imza gününde çekilmiştik ve bunların son olmayacağına dair bir his vardı içimde.

FALEZLER

Feza

Yorgunluktan öldüğüm bir günün sonunu dördüncü kattaki evime ulaşmaya çalışırken bayılmama çabaları vererek bitirmek üzereydim. Çantamın içinde daireler çizen parmaklarım anahtarımı bulmaya çalışıyordu. Nihayet bir soğukluk hissettiğimde anahtarımı tutup kapıyı açtım.

Salondan yükselen televizyon sesi babamın orada olduğunu düşündürdü bana. Ailemizin en küçüğü ama en gürültülü olan beş yaşındaki Furkan muhtemelen çoktan uyumuştur. Ergenliğinin doruk noktasında olan lise ikinci sınıf öğrencisi Ferda genelde bu saatlerde odaya çekilmiş olurdu. Ondan sadece bir yaş büyük olan ama onunla aynı anda okula başladığı için ikiz çocuklar gibi büyüyen erkek kardeşim Fırat da Ferda'yla paylaştığı ranzanın üst katında horluyordu diye düşünüyordum. Rutinimiz böyleydi akşamları. Eve dönüşüm, ellerimde tatlılar olmadığı sürece kardeşlerimin dikkatini pek çekmezdi.

Annem ıslak elleriyle mutfağın kapısında belirdi. Sanırım bulaşıkları makineye yerleştirmişti ve şimdi kendine temiz bir havlu almak için hareketlenmişti. Bana baktı, ona baktım. Çıkardığım ceket portmantoya asarken hâlâ göz gözeydik. "Feyza, sen mi geldin?"

"Evet," diye fısıldadım bu kimsenin bilmemesi gereken bir sır gibi. "Ben geldim. Her gün aynı saatte geliyorum ya anne, niye telaşlısın sen yine?"

"Anne olunca anlarsın." Bütün anneler bir noktada birbirlerine benziyorlardı. Bazı kalıp cümleler uluslararası anneler kurulunda tartışılıp ülkelere dağıtılıyor ve hamilelik süreçlerinde anne adaylarına dağıtılıyordu bence. Başka bir açıklaması olamazdı bu klişeliğin.

Başımı sallayıp hiçbir şey söylemeden salonun kapısına doğru yürüdüm. Hedefim babama selam verip odama geçmek ve üzerimi değiştirmekti. “Kızım,” diye seslendiğinde pervaza yaslanıp üçlü koltuğa yayılmış, arkasına iki minder ve yanına da kuruyemiş almış, tabaklardan birini göbeğinin üzerine koymuş babama baktım. Feyyaz Falez. Kendi ismi kulağa hoş geldiği için soyadımıza uyacak fonetikte bize adlar seçen ama ilk çocuk olan benim adım konusunda annemle bir tartışmaya girip herhangi bir sonuca varamayınca aman ikisi de olsun fikriyle hayatımı şekillendiren o adam. “Otur yamacıma da soluklanıver.”

Ona olan sevgim, başka kimseye duyduğum sevgiye benzemezdi çünkü bilirdim, kimse onun kadar çok sevemezdi beni. Fazla şiş olmayan göbeğinin üzerindeki tabağı alıp kenara koydu ve doğrulduğunda yanına oturabilmem için bana yer açtı. O koltuk, televizyonu en iyi açıyla gördüğü için babamın favorisiydi.

Çantamı bırakıp, yanına gidip oturdum. Saçlarımı öptüğünde tüm yorgunluğumun geçtiğini hissettim. “Yine mi koştun?” diye sordu huyumu bildiğinden. Terli olan alnım mıydı, hâlâ düzene girmeyen soluklarım mıydı bunu düşünmesini sağlayan bilmiyordum.

“Her zamanki hâlim.” Gülümseyip yüzüme düşen saçları geriye doğru itirdim. “Sen ne izliyordun?”

“Kız ben çok mutluyum bugün ya,” dedi omzumu dürterek. Ona ne izlediğini sormama çok sevinmişti. Birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı sanki. “Bak öğlen izleyemedim de gece bültenini izliyorum şimdi. Programın tekrarını veriyorlar.”

Televizyonda açık olan spor kanalına dönüp baktığımda yüz ifadem dondu çünkü orada gösterilen yerdeydim ben bugün. O masa, Doruk’un oturduğu masaydı. O reklam panoları, Doruk’un röportaj verdiği yere aitti.

Gözlerimi hızlıca babama çevirdiğimde telaşlanmamaya çalıştım. Kameraların tümü Doruk’a dönüktü, değil mi? Ben görünmüş olamazdım, olmamalıydım. Babama böyle bir organizasyona gideceğimden bahsetmemiştim. Bahsetsem kızmazdı ama ben söylememişken bir anda beni ekranda görürse kalp krizi geçirebilirdi. Bu yüzden çok panik oldum bir anda.

“Şu çocuk,” dedi ama bir kulüp yetkilisinin yaptığı açılış konuşması vardı ekranda. Bu yüzden gösteremedi. “Bak bekle.” Kumandayı tuttuğu eliyle televizyonu işaret etmeye devam ediyordu. Doruk’un yüzü ekrana

geldiğinde elini salladı. “Heh, bu oğlan. Efes’le anlaşma imzaladı bugün. Altyapı oyuncusuydu, artık A takımla maçlara çıkacak.”

Hadi ya...

“Yüzüne bakar mısın Feza? Nasıl da heyecanlı. Bizim böyle gençlere ihtiyacımız var işte. Biz kendi altyapımızdan böyle oyuncular yetiştirebilmeliyiz. Ben çok umutluyum Dorukhan’dan.”

Ben de baba, ben de.

Başımı aşağı yukarı sallayarak dinlemeye devam ettim anlattıklarını. “Çok iyi yerlere gelecek, görürsün. Çok da güzel konuştu biliyor musun? Helal olsun ona.”

Biliyorum babacığım ama sakın sorma nereden bildiğimi.

“Sen tanıyor muydun önceden de?” diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

Babamın bir tamirci dükkânı vardı mahallede. Elinden her iş gelen adamlardan olduğu için çamaşır makinesinden çay makinesine kadar tüm elektronik eşyaların tamirini yapabiliyordu. İşte o dükkânda bizim evdeki gibi büyük ekran bir televizyon vardı. Sırf hiçbir maçı kaçırmamak için almıştı onu oraya. Babamın basketbol tutkusu gençliğinde başlamıştı, bugün de katlanarak devam ediyordu. Fırsat yaratabildiğinde canlı izlerdi Efes maçlarını Sinan Erdem’de. Yancı olarak da Fırat’ı ya da Furkan’ı seçerdi kendine. Ferda ve ben pek ilgili değildik.

Yani, ben birkaç gün öncesine kadar pek ilgili değildim.

“Tanıyordum tabii...” dedi beni şaşırtmayarak. “Küçüklüğünü bile izledim. Senelerdir bu kulübe hizmet veriyor, küçük takımların hepsinde oynadı. Has Efes çocuğu yani. Sonra genç millî takımlarda da oynadı. Hep umudum vardı, çok sevindim buralara gelmesine.”

Ferdi haklı çıkmıştı, babam Dorukhan’ın istatistiklerini sorsam ezbere önüme serebilecek kadar tanıyordu onu.

“Röportajda bile ablasından bahsetti. Çok vefalı, çok efendi bir çocuk. Allah’ın izniyle güzel bir kariyeri olacak. Yolu açık olsun.”

Feyyaz Falez, dünyaya baba olmak için gönderilmiş bir adamdı. Babacan diye bir kelime olmasaydı bile insanlar onun babacan olduğunu söylerlerdi. Bu yüzden bu tepkileri bana abartı gelmiyordu, samimi olduğunu biliyordum. Doruk’un her daim arkasında olacak bir değil iki Falez vardı. Sadece ne babam ne de Doruk henüz bunu bilmiyordu.

“Anladım,” dedim konuyu kapatabilmek için. “Yolu açık olsun. İyi birine benziyor.”

And the Oscar goes to me.

“Başını mı şişirdim?” Alnıma dudaklarını bastırıp iç çekti. “Ne yapayım kızım? Annen sıkılıp kaçtı yanımdan. Aç mısın sen? Bir şeyler hazırlayayım mı sana sen üzerini değiştirirken?”

“Yok.” Akşam pişirilen yemeğin tenceresi itinayla dolaba kaldırılır, ben geldiğimde bir kez daha ısıtılırdı. Hep bu saatlerde geliyor olduğumdan akşam yemeklerini kaçıırıyordum. İşimin tek sevmediğim yanı ailemle geçirebileceğim vakitleri azaltmasıydı. “Birkaç abur cubur yer yatarım zaten. Sevdiğim bisküvilerden kaldı mı?”

“Hiç bilmiyorum, çatlak yumurtalara sor.” Ferda ve Fırat oluyordu çatlak yumurtalar. Doruk’un röportajının kalan kısmını dinlemeye daldığımı babamın sesini yeniden duyana kadar fark etmedim. Kafasını kaldırmış, salonun kapısından tarafa çevirmişti boynunu. “Bak bak,” dedi uzatarak. “Şu endama, şu güzelliğe bak. Dünyanın en güzel kadını değil de ne Feza, sen söyle Allah aşkına.”

Annem altındaki uzun yeşil eteği, üzerindeki beyaz bol tişörtüyle salona girip tekli koltuğa oturduğunda yüzünde güller açıyordu. Böyle bir adamla evli olduğundan olsa gerek hiç yaşlanmıyordu seneler geçse de. Yüzü hiç değişmiyordu, sadece alnına birkaç çizgi ekleniyordu. “Şımarırım,” dedi elinin üzerindeki beyaz kremi avuçlarına dağıtırken. Aşına olduğum çilek kokusu doldurdu etrafı bir anda.

“İstedğin kadar,” dedi babam, gözlerini kısıp annemin yüzüne bakarak. Aşkın var olduğuna en çok da ikisini izlerken inanıyordum. “Çerez yer misin? Bademlerin hepsini senin için ayırdım.”

Seni seviyorum demeden sevdiğini söylemenin başka bir yolu da buydu bence.

Annem tabağı onun elinden aldıktan sonra kocaman gülümsedi. “Televizyonun sesini biraz kısar mısın?” dedi sonrasında aynı gülümsemeyi koruyarak. “Furkan çok huysuz bu aralar. Zor uyudu, uyanmasın.”

Babam sesi tek bir çubuk olana kadar kısıtı. Mevzu bahis çocukları olduğunda televizyonun sesini tamamen kısıp dudak okuma yarışmasını kazanabilecek derecede yetenekli olabilirdi bile. Bu hayatta yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

“Ne güzel olmuşsun bugün sen,” dedi annem. Ceketimi çıkardığım için üzerimde askılı sarı, çiçek desenli cropla kalmıştım. O söyleyene dek farkında değildim bunun. “Seni sabah göremedim annem. İşler Visal’de nasıl ilerliyor biliyorum ama böyle sabahın köründe gidip gece yarısı dönmen beni huzursuz etmiyor değil.”

“Visal’i bir sizin üzerinize yapamadı Firuzan Hanım,” dedi babam. Firuzan Hanım bir nevi annemin öğretmeniydi. Tahtı da yavaş yavaş ben devralıyordum şimdi. Visal, Falez ailesi sayesinde işliyor sayılırdı.

“Ben üzerimi değiştireyim.” Ellerimi dizlerime bastırıp doğruldum. Saçlarımı tek bir omzumda topladım ve anneme parmak uçlarımla bir öpücük attım. “İltifat için teşekkür ederim.”

“Şuna bak sabahtan beri kafede koşturan benim sanki.” Salondan çıktığımda babam arkamdan fısıldayarak konuşurken duyulmadığını sanıyordu. “Bu kızın akü gibi enerjisi var, uzun ömürlü. Kolay kolay bitmiyor.”

“Maşallah de,” dediğini duydum annemin. Ardından kendi odama gitmek için koridoru aşarken çocukların odasının önünde durdum ve başımı aralık kapıdan uzattım.

“Ayı!” Ferda, Fırat’ın ranzanın üst katından aşağı doğru sarkıttığı koluna vurdu. “Çikolatamı da mı sen yedin? Saklamıştım bir de.”

“He,” dedi Fırat, kalınlaşan ama henüz tam olarak oturmayan sesiyle. “Sakladığın şeyleri yemek daha zevkli.”

Her an Ferda’nın sinirlenip Fırat’ın koluna tırnaklarını geçirebileceğini bildiğim için kendimi daha fazla saklamadan içeri attım adımımı. “Selam,” dedim ve iki elimi öne doğru uzatıp kendimle tokalaşıyormuş gibi yaptım. “Hoş geldin. Hoş buldum. Nasılsın? İyiyim. Teşekkür ederim merak ettiğin için.”

“Abla ya,” dedi Ferda telefonunu kenara koyup kafasını ranzadan dışarı çıkartırken. “Duymadık geldiğini. Nasılsın?”

“Vövövö...” diye taklit etti onu Fırat yüzünü buruşturarak. “Sahtekâr seni, kalkmaya üşendim demiyorsun da.” Ona sataşmayı bırakıp yatağında bağdaş kurdu. Kafası tavanın hizasındaiken çenesini eğip bana baktı. “Abla ya,” dedi kız kardeşim gibi. “Paran var mı be?”

Gözlerimi devirirken bir kahkaha attım ve Fırat’ı işaret edip “En azından dürüst tepkiler veriyor,” dedim Ferda’ya. “Neden lazım?”

“PlayStation’a gideceğiz okul çıkışı. Belki bir de yemek yeriz. Valla başka bir şey değil, bizim çocuklarla takılacağız mahallede.” Bana yalan söylemezlerdi. Bazen annemlerden sakladıkları bir şey olsa bile sırf vicdanları rahat etsin diye gelip bana anlatırlardı bu yüzden gözlerimin içine yavru köpek bakışları atarken doğru söylediğini biliyordum.

Çantamın fermuarını açıp cüzdanımı çıkardım içinden. “Neden babamdan istemedin?” diye sordum maddi durumumu yoklarken. Kendim

için yaptığım harcamalar pek fazla değildi, bu yüzden kazandığım bana yetiyordu.

“Daha geçen gün kramponlarımı yeniledik,” dedi Fırat elini ensesine atarak. Etrafımı sporcular sarmıştı. Doruk basketboldan ne kadar keyif alıyorsa Fırat da futbol oynamayı aynı derecede seviyordu. “İsteyemem şimdi ondan.”

Elimde tuttuğum kâğıt paraları ona doğru salladım. “İdare eder mi seni?” Cüzdanımın içinde kalan miktara bakarken yüzümü buruşturmamak için çaba göstermem gerekiyordu. Maaşımın yarısını günlere bölüp alıyor, kalan yarısını tek bir günde hesabımda görüyordum. Savurgan biri olarak yetiştirilmemiştim. Bu yüzden ne zaman cebimden para çıkacak olsa onun gerçekten değen bir şeye çıkmasını isterdim ve kardeşimin gülümsemesi kesinlikle buna değerdi.

Ranzanın korkuluğuna tutunup aşağı sarktı ve alnıma dek eğilip şap diye öptü beni. Düşmesinden korktuğum için omuzlarından geri itirdim bedenini.

Bakışlarımı kendini yeniden telefonla uğraşmaya veren Ferda'ya çevirdim. “Hafta sonu da sana veririm.”

Huyumu bildiği için bunu söylememi bekliyordu. Yumruk yaptığı elini kendine doğru çekerek sevindi. Yeniden bir ona bir üst kattaki baş belasına baktım. “Yeterince şımartıysanız bana abur cuburlarımı verin şimdi.”

“Hepsini Fırat yedi, benim sakladıklarımı bile.”

Fırat'a kaşlarımı çatarak baktığımda daha fazla sırıtmaya başladı. “Ferda'nın sakladıklarını çaldım ama yemedim hiçbirini. Çalışma masamın ikinci çekmecesinde abla, al istediğini oradan. Çok teşekkür ederim. İleride ilk maaşımı sana vermezsem de adam değilim, hadi bakalım.”

İnandırıcı gelmeyen cümlelerine takılmayıp sırtımı onlara döndüm ve bahsettiği çekmecedен sevdiğim çikolatalı bisküviyi alıp kapıya yöneldim. “Çok yorgunum, gidiyorum. Eğer gece yarısı kıkır kıkır gülmeye başlarsanız bir daha bankamatığınız olmam haberiniz olsun. Öptüm sizi.”

“İyi geceler ablaaa,” dedi Ferda beni geçirircesine.

“İyi geceler dünyadaki en sevdiğim insan, sen uyu diye şehirdeki tüm sesleri keserim ben. Ablaların gülü, canım, meleğim, güzel rüyalar gör İnşallah. Öpüyorum,” dedi yalakalıkta sınır tanımayan erkek kardeşim. Işığı söndürüp kapılarını çekerek çıktım odadan.

Kendi odama girip kapıyı kapattığımda doğrudan üzerimdekilerden kurtuldum. Açık mavi, bulut şekilli pijama takımımı giyip Naz'ın geceleri mutlaka yüzüne sürmen gerek diyerek çantama attığı kremi de alıp banyoya gittim. Önce elimi yüzümü güzelce yıkayıp kuruladım. Sonra gece geç saatlerde aynaya bakınca gelen hayatı sorgulama seansıya baş başa kaldım.

Yaşadığım hayatı seviyor olsam da geleceğe dair kaygılarım vardı her genç gibi. Kendimi beş on yıl sonrasında görebildiğim tek yer Visal'in rezgâhının arkasıydı. Bu benim için korkunç bir tablo değildi elbette ki. İnsan ait olduğu yerin hayalini kurardı ama kendimi bu kadar mı demekten alıkoyamıyordum. Çizmem gereken bir rota vardı ama bunu şekillendirecek kalemi henüz bulamadığımı hissediyordum.

Alnımdaki izlere, burnumun etrafında ne yaparsam yapayım geçiremediğim küçük siyah noktalara, çenemdeki sivilcelere baktım uzun uzun. Saçlarımı başımın üzerinde saçma sapan bir topuz yaparak tuturdum. Mora dönmeye yüz tutan gözaltılarımı yakından inceledim ve sonra kendi göz bebeklerimin içine baktım.

Sanki bu tüm cildimi iyileştirebilecek sihirli bir iksirmiş gibi Naz'ın verdiği kremi parmağımla aldım ve yanağıma bir N harfi çizdim. Gözlerimi kapatıp aynadan bu hâlimle bir fotoğraf çektiğimde kremi yaydırmadan bile önce Naz'a attım fotoğrafı. Telefonu yeniden rafa bırakıp kremi yüzüme sürdüm ve bir kez daha aynaya bakmadan çıktım banyodan.

Yoğun bir gün geçirmiş olmama rağmen henüz çok uykum gelmemişti. Doruk'un imza gününe gittiğime hâlâ inanamıyordum. Onun hakkında girilen haber başlıklarını merak ediyordum. Yatmadan önce onlara bakar, biraz dizi izler ve sonra da sızıp kalırdım muhtemelen. Planım buydu.

Bisküvi paketini açıp yatağımın yanındaki çekmecenin üzerine koydum. Yumuşak battaniyemin içine girip sırtımı da yastıklarına yasladım. Telefon ekranıma boş boş bakarken üstten gördüğüm bildirime tıklayıp WhatsApp'a girdim.

Naz'ım: *Baş harfimi alnında yazıyordu zaten demek artık yanağında da yazıyor*

Naz'ım: *Kabul et bebek sen bana biraz âşıkısın*

Bir cevap yazmadan önce kulaklıklarımı takıp müzik uygulamasından arka fonda çalması için bir şarkı açtım ve yeniden döndüm sohbet ekranına.

Feza: Çok

Feza: Anlık gelir mi

On saniye bile geçmeden bir fotoğraf attı bana. Yurttaki çalışma masasındaydı. Telefonunu masanın üzerine yaslamış, kalemlerinin ve defterinin kamerada çıkacağı ve yüzünün az bir kısmının görüldüğü bir açıdan çekmişti bu kareyi.

Feza: Oha saçların ne kadar da turuncu

Odanın karanlığı yüzünden saçlarının rengi görünmüyordu bile. Sadece masa lambası açıktı o da çizim defterine gölge yapıyordu.

Naz'ım: Senin kafanı bir yutarım görürsün

Naz'ım: Teşekkür ederim bunu görebilen tek kişinin

Feza: Ne demek efendim kolay gelsin iyi çizimler size

Naz'ım: Sana da iyi geceler, yarın öğlen görüşürüz

Sohbeti kapatıp arama motoruna Doruk'un adını ve soyadını yazdım. Yazılanları okumamın bu saate kalmasını istememiştim ama imza gününden çıkıp Visal'e gittikten sonra pek boş vaktim olmamıştı. Şimdi uygun bir zamandı işte.

"Şok Transfer" başlığıyla açılmış, Efes formalı bir basketbolcunun yüzü blurlanmış bir gazete haberini gördüğümde yüzümü buruşturdum. Bu manşetler ilgi çeksın diye ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Başarılı bir basketbolcunun yüzünü gazetenin üçüncü sayfasında gösterilen bir katil gibi bulanıklaştırmak çok anlamsızdı bence.

Habere tıkladım yine de. İlgili olan kısmı bulabilmek için ekranı üç dakika kaydırmam gerekti. Bu paragraflarda ligin ilk yarısında Efes'in kaç puan topladığı, hangi maçlarda zorlandığı gibi bir sürü oradan buradan toplama bilgi vardı. Nihayet o paragrafı bulduğumu sandım ve okuduğumda kaybettiğim zamana üzüldüm.

"Ve sakatlanan oyun kurucu yerine transfer edilen isim altyapıda yetişen Dorukhan Falay oldu."

Hadi canım!

Çok yardımcı oldun, teşekkürler gece haberleri!

Çıkıp başka bir siteye tıklayacağım sırada bir bildirim daha düştü üstten. Doruk'un ismini görünce sanki odamda bir kamera varmış da onun hakkında araştırma yaptığımı görebilirmiş gibi telefonu yatağıma fırlattım. Anın şokunu atlatmaya çalışırken bir bisküvi tıktırdım ağzıma. Attığı mesajın içeriğini okumamıştım ama bildirim sesleri duymaya devam ediyordum. Hâlâ yazıyordu.

Mesaj bildirimleri devam ederken kulağımda çalan şarkıya vermek istedim odağımı. Can Bonomo diyordu ki:

O gözler bana bir baktı, bir yandı bir söndü şehirler.²

Telefonumu yeniden elime alırken kendimi sakinleştirmeyi deniyordum. Bu saatte onu araştırdığımı bilemezdi. Bir anda saçma sapan şeyler düşünmüştüm. Can Bonomo durmadı, devam etti:

Al beni çek götür uzaklara, aşk neymiş görsün alem.

Melodisi beni hep keyiflendirirdi bu şarkının. Bu yüzden gülümseyip omuzlarımı melodiyle uyumlu olacak şekilde oynattım ve bu üzerimdeki saçma endişeyi de çekip attı. Bildirim çubuğunu kaydırıp üzerine tıkladım.

Doruk: *Selam Feza*

Doruk: *Umarım rahatsız etmiyorumdur*

Doruk: *Az önce aktif olduğunu görünce uyumadığını düşünüp yazdım ama saat de biraz geç oldu tabii*

İkinci ve üçüncü mesaj arasında bir dakika vardı.

Doruk: *Acelesi yok ama çektiğin fotoğrafları atacaktın ya hatırlatayım dedim*

Doruk: *Yorgunsundur gerçi sabah da atabilirsin*

Doruk: *Hiç atmayabilirsin de ama atarsan sevinirim yani*

Doruk: *Öyle işte...*

Yanaklarım ağrıdığına fark ettim sırtıttığımı. Hâlâ çevrimiçiydi. Mavi tikim açıldı, bu yüzden yazdıklarını gördüğümü biliyor olmalıydı. Hızlıca klavyemi açtım.

Feza: *Selam Doruk ve hayır rahatsız etmiyorsun*

Feza: *Tamamen aklımdan çıkmış fotoğrafları atmak kusura bakma hemen gönderiyorum şimdi*

Doruk: *Estağfurullah*

Mesajını üstten okuyabildim çünkü galerimdeki fotoğrafları işaretlemekle uğraşıyordum. Toplu bir şekilde göndere bastığımda onun yeni forma numarası kadar fotoğraf gönderilmeye başlandı tek tek.

Feza: *Birkaçı net değil ama bazıları çok güzel çıkmış*

Doruk: *Çıkışta çocukların plan yaptığını bilmiyordum, seni Visal'e bırakamadığım için kusura bakma*

Doruk: *Alelacele bir veda etmek zorunda kaldım*

²Can Bonomo'nun 2014 çıkışlı "Dem" şarkısı.

Belli ki derdi çektiğim fotoğraflar değildi. Bu sadece esas mesele için bir aracıydı. Asla takıldığım bir konu olmamasına rağmen onun içi hâlâ rahat etmemişti.

Feza: *Sana çok alındım Doruk*

Doruk: *Gerçekten mi?*

Doruk: *Ben de seninle birlikte öğrendim planlarını yemin ederim. Seni de davet etmek isterdim ama tanımadığın bir ortamda rahatsız hissedebilirsin diye düşündüm. Özür dilerim tekrardan çok ayıp oldu.*

Çok kibar birisiydi. Jet hızıyla uzun bir açıklama yazısı yazmıştı bana tüm o çekingenliğini kenara bırakıp. Bu beni mümkünmüş gibi daha çok gülümsetti.

Feza: *Yok hâlâ alınganlığım geçmedi*

Feza: *Bir kahve ismarlarsan geçebilir belki*

Beni imza törenine davet etmişti. Onunla kahve içmek istemem çok da tuhaf kaçmazdı bence. Yakınında olmayı seviyordum, bu yüzden sıradaki karşılaşma planımızı benim yapmamda bir sakınca olmadığını düşünüyordum.

Doruk: *Yarın çift antrenman yapacağım ve sonraki gün maç için İzmir'e uçacağız takımla. Döndüğümde sözüm olsun mu?*

Feza: *Olsun madem*

Feza: *Maçınız hangi takımla?*

Sanki bu sorunun cevabı bana çok şey katacakmış gibi merakla beklemeye başladım. Muhabbeti başlatan o olduğu için uzatmak da bana düşüyordu. Kendisini bana mesaj attığı için rahatsız hissetmesini istemiyordum.

Doruk: *Karşıyaka*

Doruk: *Muhtemelen ben henüz oynamam ama kadroda olurum diye düşünüyorum*

Feza: *Anladım*

Feza: *Yarın yorulacakmışsın ben seni tutmayayım. Gitmeden sen de senin telefonundan çekildiğimiz fotoğrafları atabilir misin acaba?*

Birkaç saniye geçmişti ki dört fotoğraf belirdi önümde. İlk kez inceleme fırsatı buluyordum. Dirseğinden açtığı kolunu öne doğru uzatmıştı. Lila ceketim, lacivert gömleğine degecek kadar omuz omuzaydık. Benim yüzümde utangaç bir gülümseme vardı, yanaklarım biraz kırmızı çıkmıştı. Doruk da gamzelerini ortaya serecek içtenlikle gülümsemişti kameraya.

Doruk: *Ağzım burnum yamuk çıkmamış çok şükür*

Doruk: *Sadece birinde gözüm kapalı çıkmış bunu imha edersek sevinirim*

Feza: *Ben dördünü de gayet beğendim*

Feza: *Teşekkür ederimmm, iyi geceler sana*

Bir buçuk dakika kadar yazıyor gözüktü ve nihayet bana gönderebildi son mesajı.

Doruk: *Asıl ben teşekkür ederim bugün yanımda olduğun için, sana da iyi geceler*

Yüzümde asılı kalan gülümseme, uyusam bile oradan silinmeyecekmiş gibi hissediyordum. Şimdilik uykum yoktu, merak ettiklerim vardı. Haber sitelerini kaldığım yerden gezmeye devam edecek, X'de adını aratacak ve Instagram'da Efes'in resmi hesabının paylaştığı postlara bakacaktım.

Oldukça bilindik bir gazetenin onun için attığı başlığı görmek bile göğsümü kabartıyordu.

"Genç yıldız artık Efes'te parlayacak."

"Basketbol Gençler Ligi'nde yıldızlaşan 19 yaşındaki Dorukhan Falay jenerasyonunun en özel isimlerinden biri olarak nitelendiriliyordu. Genç basketbolcu sezonun kalan yarısı için Anadolu Efes'le bir kontrat imzaladı. Artık altyapıda değil, A takımında oynayacak."

Aşağıya ona ait bir resim bırakılmıştı. Millî formaylaydı Doruk. Kırmızı şort, kırmızı askılı. Eski bir fotoğraf değildi, geçen yaza ait bile olabilirdi. Saçları şimdiki hâlimden biraz daha kısaydı sadece. Sahada, maç sırasında çekilmiş bir fotoğraftı. Çatık kaşlı, full odaklı bir ifadeyle top sektiriyordu.

Gereğinden fazla detaylı baktığımı fark ettiğim an haber sitesini bırakıp Instagram'ı açtım. Bir araştırma yapmama gerek kalmadan ana sayfama düştü aradığım şeyler. Takımın hesabını takibe aldığımı unutmuştum. Bu yüzden ana sayfamda onun imza atarken çekilmiş olan fotoğrafını görmek beni şaşırttı.

Gülümsemişti ama poz vermek değildi bu, kameraman her kimse en doğal anını yakalamıştı o imzanın. Kaydırmalı bir posttu, ikinci fotoğrafta 15 numaralı yeni formasını tutup kaldırıyordu. Yanında da kim olduğunu bilmediğim bir adam gülümsüyordu. Postun altında *"Yuvada doğan yuvada kalır."* yazıyordu ve sonunda bir ev emoji'si vardı.

Yorumlara girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey imzada tanıştığım kıvrıcık çocuk Bekir'in hesabıydı çünkü her yeri tek başına doldurmuştu.

Bir satır alev emojisi atmıştı. Sonra bir başka yorumda büyük harflerle “*Kardeşşş!*” yazmıştı.

Mavi tikli hesaplardan başarılar dileyenler, tebrik edenler vardı ve iki tanesi babamın bana efsane olarak anlattığı basketbolculardı. Doruk bunları okuduğunda kim bilir ne kadar sevinecekti.

O bir şey paylaşmış mı diye meraklanıp bu kez onun profiline girdim. Tam olarak otuz saniye önce o da bir gönderi atmıştı.

Bu postta benim uzaktan çektiğim fotoğraflardan biri vardı. Altında sadece “*Yeni başlangıçlar*” yazıyordu.

Efes’in paylaştıkları, onu çeken profesyonel kameralar ya da medyada dolaşan harika kareler yerine benim arka plandaki sandalyelerden birinde otururken anısı kalsın diye çektiğim fotoğrafların arasından birini seçmişti paylaşım yapmak için.

Anısı artık onun kendi hesabında da kalacaktı.

Gülümsüyor olduğumu fark ettim. Sayfayı bir kez yeniledim ve postunun altına gelmeye başlayan yorumlarda gezdirdim gözlerimi. Henüz çok yeni olduğu için fazla yoktu, bu yüzden hepsini okuyabiliyordum. Bekir yine soluğu burada almıştı ve yorumları alev emojileriyle dolduruyordu. Bir kızın “*oha bu kimmiş*” yazdığını gördüm ve sayfayı bir kez daha yenilediğimde o yoruma gelen beğeni sayısı bir anda dokuz olmuştu.

Yeniden gülümsemesine bakarken beğenip beğenmemeyi düşündüm. Sonra düşünmenin çok saçma olduğuna karar verdim. Zaten birkaç dakikada yüzlerce beğeni alıyordu. Ben de iki kez tıkladım ekrana öylece. Ardından takip etmemin de mantıklı olduğunu düşündüm. Takipçi sayısı Efes post attığı andan bu yana artmaya başlamıştı. Bir kişi daha artmasını sağladım hesabının.

Naz çok kızacaktı.

Ya da çok mutlu olacaktı, bilmiyordum.

Zaten o bildirim yığınının içinde Doruk’un beni fark etmesi imkansızdı, bu yüzden rahattı içim.

Gözlerimi kapatıp çalan şarkıyı değiştirdim. Ağzıma bir bisküvi daha attım ve paketin kalan kısmını döndürüp hava almayacak şekilde komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatar pozisyona geçip yüzümü tavana doğru çevirdim. Bir süre yalnızca dinledim. Günün en sevdiğim anlarından biri bu tatlı yorgunluğu uzanıp müzik dinleyerek üzerimden atışımdı. Huzuru hissettiriyordu bana. Gürültüden uzaklaşmamı sağlıyordu. Güvenli alanımdı benim.

Uyku yavaş yavaş sararken bedenimi, başımın altındaki yastıklardan birini çekip kolumu üzerine attım ve sağıma doğru döndüm. Bu esnada telefonumun ekranı bir bildirim geldiği için aydınlandı. Ekranı kaydırıp bildirime diktim gözlerimi ve bu, kalbimin tam ortasına bir çığ düşürdü. Karlar altında kaldım ama o karlar soğutmak için değil, beni yakmak içindi.

dorukhanfalay, seni takip etmeye başladı.

AYLIK ABONMAN

Feza

Saat 19.58.

İşlerin tümünü Naz'a yıktım ve Visal'de televizyonu en güzel açıyla gören sandalyeye geçip oturdum çünkü iki dakika sonra Efes-Karşıyaka maçı başlayacaktı ve bu Doruk'un A takımıyla çıktığı ilk maç olabilirdi.

Naz'a onun fotoğrafını beğendiğimi söylediğimde yaşadığı ufak çaplı kalp krizi, takipleşmeye başladığımızı öğrenmesiyle birlikte büyüüp evrim geçirdi ve sonra neden bana söylemek için yüz yüze gelmemizi bekledin diyerek bana bağırdı. O gece olaylar olur olmaz ona yazmadığım için çok kızdı, bunu ancak havuçlu tarçınlı kek ile telafi edebileceğimi söyledi bu yüzden dün onun için mutfakta geçirdim zamanımın büyük bir kısmını.

Bugün de bana kek için teşekkür etmek istediğini, benim hiçbir işe dokunmamam ve gidip maç izlemem gerektiğini söyledi. Yaklaşık yarım saat kadar önce beni bu ekranın karşısına dikti. Yarım saat boyunca çok fazla anlamadığım maç öncesi yorumlarını sıkıla sıkıla dinledim.

Maçı izleyeceğim uygulamanın şifresini de Ferdi'den almıştım çünkü bu kanalların ücretli olduğunu bilmiyordum. Ferdi geldiği zaman televizyonda benim için bir hesap açacaktık, böylece onun başını her seferinde ekşitmeme gerek kalmayacaktı. Ben ayarlarım dedi, ne zaman dedim, sen şimdilik benim hesabımı kullanabilirsin dedi, sonra ben telefonu yüzüne kapattım bilgileri bile almadan.

Bana bilgilerini mesaj olarak göndermek zorunda kaldı ama neyse ki anlayışla karşıladı beni.

İlk defa bir arkadaşımın böyle bir heyecanına ortak olacağımdan televizyonda görüneceği tek bir saniyeyi bile kaçıramazdım.

O geceden sonra Doruk'la hiç konuşmamıştık, bir mesaj beklediğimden değildi de en azından kadroda olup olmayacağını bana yazsaydı

birlikte sevinir ya da birlikte üzülmüzdük. Takılmıyordum, önemi yoktu. Önemli olan saniyeler içinde parkeye içlerine yeni katıldığı takımıyla adım atacak olmasıydı.

Efes'in oyuncularının adı anons edilmeye başladığında salondan büyük bir yuhalama sesi yükseldi. Deplasmana gittikleri aklımdan çıkmıştı, çatık kaşlarım bunu hatırlayınca düzeldi. Maç İzmir'deydi, Efes'in yuhalanması normaldi. Heyecanla 15 numaraya gelmesini bekledim sıranın ama sahaya çıkan oyuncuların koşuşlarını göstermek yerine bir anda salondaki atmosfere çevrildi kamera.

Yüzüm düştü. "Ne saçma," dedim. "Seyircilerin seslerini zaten duyuyoruz, bize hep oyuncuları göstermeliler bence."

"Çocuğu göremediğin için bayılacaksın diye korkuyorum." Naz cümlesini tamamlar tamamlamaz kamera ortalık yerde küme olmuş basketbolcuları aldı kadraja. 15 numaralı formayı gördüm, diğerlerinin aksine ne kadar heyecanlı olduğunu, havaya kaldırdığı omuzlarını, adını bilmediğim bir takım arkadaşıyla el çakıştıktan sonra Shaw'ın onun omzuna vurmasını ve birbirlerine gülümsemelerini.

Shaw, babamla birlikte izlediğim basketbol maçlarının benim için tek güzel yanıydı bugüne dek. Bugünse Doruk'un omzuna vuranın Shaw olduğunu anlamam beş saniye falan sürmüştü, öyle odaklıydım onun mimiklerine.

Kapının açılıp kapandığını duydum ama başımı çevirmedi. Sol tarafımdaki masada iki kız dedikodu yapıyordu, onun dışında Visal'de dört kişilik bir aile ve üçer kişilik iki arkadaş grubu daha vardı. Naz'ın gülümseyerek müşterimizi karşılamasından sonra muhabbetlerine kulak misafiri oldum. "Tövbe tövbe, Feyza iyi mi?" Soru Batı abidendi. Gülererek arkamı döndüğümde gözlerini kocaman açmış, birkaç adım sendelemişti geriye doğru. "Ne demek Feyza oturuyor? Ben bu fonksiyona sahip olmadığını sanıyordum. Niye tezgâhın arkasında değilsin kız sen?"

"Mola verdim abi," dediğimde "Hayırlı bir iş için," eklemesi yaptı Naz hızlıca. Onu susturmak için kaşlarımı çatsam da Batı abinin yüzüne o meraklı ifade yayılmıştı çoktan. "Ne işiymiş bu?"

"Maç izleyeceğim." Geçştirircesine bir cevapla kendimi olaydan sıyrırma niyetindeydim çünkü ilk beşler sahaya çıkmak üzereydi. "Bilmiyor musun, doğduğumdan beri Efesliyim ben."

"O televizyonu sadece doksanların pop şarkılarını dinlemek için kullandığını sanıyordum." Onun gibi devamlı müşteri olmaktan ziyade abim olan birini kandırmamın kolay olmayacağını elbette farkındaydım

ama üstelemek yerine Naz'a siparişini verdi. Ben de gülümseyerek önüme dönüp yeniden ekrana kilidlendim ve gözümü bir saniye bile ayırmadım televizyondan.

İlk çeyrek sona erdi, sonra ikinci çeyrek... Atılan basketler umurumda değildi, kenarda oturan Doruk'u görmek için çabalıyordum. Hiç oyuna girmemişti ama desteğiyle benchte var olmaya çalışıyordu. Atılan her üçlükte ayağa kalkıyor, ellerini kaldırıyor, sanki kırk yıldır onların arasındaymış gibi her bir takım arkadaşına destek oluyordu. Bunları diğerlerine yaranmak ya da yağ çekmek için yaptığını sanmıyordum, öyle birine benzemiyordu. Gerçekten basketbola tutkusu olan, oynanan oyundan keyif alan birine benziyordu. İkinci yarı öncesindeki on beş dakikalık araya gidildiğinde onu ekranda toptasam anca kırk saniye kadar görmüştüm. Yine de oyun ne zaman onun oturduğu bench tarafında oynansa içimde bir şeyler kıpırdanıyordu.

Son saniyeye kadar ümidimi kaybetmedim fakat o ilk maçında hiç süre almadı. Maç biter bitmez Ferdi bana telefon açtığında moralim Doruk'un moralinin bozuk olabileceğini düşündüğümünden dolayı bozuktu. Bunu tahmin eden arkadaşım da benden oldukça üstün olan basketbol bilgisini kullanarak bana açıklamalarda bulunmaya başladı.

"Eğer Efes, Karşıyaka'ya fark atarak dördüncü çeyreğe gelmiş olsaydı muhtemelen koç oyunun son dakikalarında onu oyuna alırdı ama çok başa baştı kızım. Yeni birini sahaya sürüp risk alınmaz böyle maçlarda. Eldeki kadronun rotasyonunu güzel yaptı, zamanı gelince aralarına Falay'ı da katacaktır."

"Niye çok heyecanlı konuşuyorsun?" diye sordum.

"Çok heyecanlı bir maçı da ondan," diyerek karşılık verdi. "Yalnız Giray ne oynadı öyle. Bak o çocuk da iyi yerlere gelecek."

Giray kimdi bilmiyordum. Forma numarasını söylese belki hatırlatabilirdim belki de hatırlayamazdım. Susup kalmamak için araladım dudaklarımı. "Çok odaklanamadım ya."

"Feyza."

"Hım?"

"Sinan Erdem'de oynanacak ilk maça götüreyim mi seni?"

Bir anlığına şok geçirdim çünkü az önce sıradaki maça gitsem bunu babama nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Babam fırsat bulduğu her maça giden bir taraftar olup zaman zaman ona eşlik etmem konusunda ısrarcı olsa da pek hevesli karşılamamıştım tekliflerini. Birden ona bunu söylemiş olsaydım mutlaka anlardı altında bir şeyler yattığını. Üstelik

eğer onunla Efes'i izlemeye gidersem rahat tepkiler veremezdim çünkü bakışlarım hep Doruk'ta olacaktı. Ferdi ona hiçbir şey söylememiş olmama rağmen telepati yoluyla beynime sızmış gibi bir derdimi çekip almış, yerine bir çözüm koymuştu. "Ciddi misin?" diye sordum. "Ama sen Fenerbahçelisin."

"Az buz Efes maçı da izlemedik yani." Tamamen benim için katlanacaktı, bunu anlamıştım. "Forma giyecek hâlim yok, abartmayalım da."

Aslında ben giyebilirdim. Tek sorun babamın formalarının ya da Efes baskılı tişörtlerinin üzerimde çuval gibi duracak oluşuydu. Bu konuyu sonra düşünürdüm.

"Visal'deki işleri ayarlayabilir miyim emin değilim," dedim kafamı kaşıyarak bir yol bulmaya çalışırken. Tüm olasılıklar gözlerimin önünden geçiyordu, mesaimi devredebileceğim birini düşünüyordum.

"Eren'den rica etsen olmaz mı?" Olabilirdi. Eren burada çalışmayı en az benim kadar seviyordu. Burasının onun kafasının içindeki gürültüyü susturduğunu söylüyordu. Beni bir gecelik idare etmesini istesem kesinlikle kabul ederdi, onun arkasını kollamışlığım çoktu çünkü.

"Olabilir," dedim. "Ben sana haber veririm olur mu?"

"Yalnız, sıradaki maç *Euroleague* maçı." Bunun nasıl bir anlam ifade etmesi gerektiğini bilmiyordum. "Yani Doruk'un, Avrupa maçlarında oynama olasılığı daha da az olur şu aşamada. Koç onu ilk önce bizim ligde deneyecektir ama yine de gidelim dersin gerçekten gideriz."

"Gidelim." Sesim fazlasıyla netti. "Bana basketbol öğretmen gerekiyor çünkü."

"Baban çok duygulanacak..." diyerek benimle dalga geçtiğinde gülümseyerek ona kendine iyi bakmasını söyledim ve teşekkür ettikten sonra kapattım telefonumu.

O gün Visal'i kapatırken de durağa koşarken de evime giden o yoldayken de devamlı olarak bildirim ekranımı kontrol ediyordum. Neden bir mesaj beklediğimi bilmesem de mesaj bekliyordum. Aslında içimde ona nasıl olduğunu sorma isteği vardı fakat bunu yapacak cesarete sahip değildim. Hem saat geç olmuştu hem de aramızda ona her istediğimde yazabileceğim kadar bir samimiyet yoktu sanırım.

Hem ne diyecektim ki? *Selam Doruk. Maçını izledim. Koç keşke seni de oyuna alsaydı da kıyıdan köşeden yüzünü ayırt etmeye çalışmasaydım. Galiba ekranda seni arayıp durmaktan gözlerim bozuldu. İyi geceler.*

Başımı iki yana sallayıp eve girdim. Olumsuz ruh hâlimi kapı dışında bıraktım çünkü aileme yansıtmak istemiyordum. Annemin benim için

ısıttığı yemeği mutfakta tek başıma yerken telefonumun ekranı tavana bakacak şekilde onu masaya bırakmıştım. İçimde kaynayıp duran bir his vardı. Onunla konuşmaya böyle büyük bir ihtiyaç duyuyor olmam çok tuhaftı.

Uyuduğunu sandığım en küçük kardeşim Furkan, gözlerini ovuşturarak yanıma geldiğinde ben tabağımda kalan son bezelyeyi çatalımla sağa sola kaydırıyordum. “Abla,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ferda ablama kızacak mısın?”

Bir kolumla belini kavrayıp onu kucağıma çektim ve dizimin üzerine oturttum. “Ne yaptı sana bebeğim?”

“Çikolatamı yemiş.”

İşte bunu asla yapmazdı. “Bunu sana abin mi söyledi?” Başını aşağı yukarı sallarken dudaklarını ağlamak üzereymiş gibi büzdü. “Fırat!” diye bağırdığımda gür sesim koridorda yankılanmış olmalıydı. Kucağımda Furkan’la birlikte ayağa kalktım. “Nereye sakladın Furkan’ın çikolatasını?”

“Ferda yedi!”

“Yalancı!” diye cırladı Ferda. “Yapmadım öyle bir şey.”

“Abla,” dedi Furkan. Yaşına göre oldukça düzgün telaffuz ediyordu kelimeleri ve cümleleri de çok güzel kurabiliyordu. Çok fazla konuşulan bir evde büyüdüğünden olsa gerek, kendini ifade etme becerisi yüksekti. “Kafam karıştı. Nerede çikolata?”

Bilmiyordum ama eğer ki çikolataları çocuklar değil de babam almışsa gelirken, mutlaka bana da almış olmalıydı. Bu kez çatlak yumurtaları arkamda bırakıp salona doğru yürümeye başladım. “Baba,” dedim. “Çabuk doğruyu söyle, Furkan’ın çikolatasını sen mi yedin?”

Gazetenin bulmaca sayfasındaki sudokuyu çözmeye çalışan babam, hesap soran tavrıyla birlikte kaşlarını kaldırarak bize doğru döndüğünde annem onun hemen yanında kıkır kıkır gülüyordu. “Ferda yedi!” diye bağırarak kendini savundu. Ranzasından inip salona gelen Fırat kötücül kahkahalar atıyor, Ferda’ysa ergenliğinin hakkını vererek homurdanıyordu kendi kendine.

Kolları boynuma sarılı hâldeki Furkan elini çeneme uzatarak ona bakmamı sağladı. “O zaman küçük ablama kızmaya gidelim.”

“Hayır,” dedim. “Bunlar seni kandırıyorlar.”

“Babam ve benden bunlar diye bahsedemezsin,” dedi Fırat. Arkasına babamı aldığını sanıyordu ama ben bu evin en büyük çocuğuydum, burada benim sözüm geçerdi ve babam da beni desteklerdi. Fırat’ın ensesine

çat diye vurduğumda Furkan kahkaha krizine girdi. Öyle çok güldü ki o gülmeye devam etsin diye bir kez daha Fırat'ın ensesine şaplattım ve Fırat da oyuna katılıp acıdan bayılıyor gibi yaparak kendini yere bıraktı.

"Allah'ım," dedi annem bizden utanıyormuşçasına başını iki yana sallarken. "Benim bu güzel, akıllı, harika ötesi çocuklarım ne zaman büyüyecek yüce Rabbim?"

"Akıllı mı?" dedi babam. "Hepimiz dış kapıdan içeri girerken beynimizi ayakkabılığa bırakmıyor muyduk? Öyle anlaşılmamış mıydık?"

Birbirimizin yanında düşünmeden hareket edebilmemize bayılıyordum. Evin içindeyken sınırları olmayan çocuklardık. Babam ve annem, karakterimizi ilmek ilmek şekillendirirken onlardan çekinmemiz için çok fazla uğraşmışlardı. Bu yüzden bir aradaysak gerçekten doyasıya eğlenebiliyorduk.

Fırat'a yaptığım ısrarlar sonucunda kazanan her zamanki gibi ben oldum. Sırf Furkan, Ferda'ya sinir olsun diye kurduğu planını bozdum ve sakladığı çikolatayı küçük kardeşimize vermesini sağladıktan sonra üzerimi değiştirmek için odama çekildim. Önce pijamalarımı giydim ve sonra da yatağa girdim.

İçim bir türlü rahat etmeyince her seferinde yaptığımı yaptım: Naz'a yazdım.

Feza: *Doruk'a nasılsın yazayım mı?*

Feza: *İzmir'den döndüğü zaman bana kahve ısmarlayacaktı ne zaman dönersin diye sormalı mıyım yoksa şafak sayan asker yâri gibi mi görünürüm*

Feza: *Acil cevap*

Naz'ım: *Yat uyu hadi bir tanem*

Oldukça netti.

Feza: *Emin misin?*

Naz'ım: *Koyunları say, rüyanda beni gör*

Naz'ım: *Bunlar tehlikeli saatler*

Naz'ım: *Gözlerini çabuk kapat, hemen uyu bir tanem*

Feza: *Tmm...*

Onu böyle bırakmaya gönlüm razı gelmeyince iki dakika sonra yeniden aldım telefonumu.

Feza: *Öptm.*

Naz'ım: *Ben de aşk, uyu şimdi*

Beni oldukça iyi tanıyordu ve hemen uyumazsam rahat durmayacağımın farkındaydı. Uslu bir kız olup söz dinledim. Gözlerimi kapattım.

Ertesi gün, yine üç saniyede bir telefonumu kontrol ederek geçti. Bana yazmayış sebebine ise uçakta olması gibi saçma sapan bir bahane uydurdum kendi içimde. Olayları kurgulamak keyifliydi. Takımıyla galibiyet almıştı ve şimdi sefa sürerek, yüzleri gülerek döneceklerdi.

Senelerdir hayatımdaymış gibi davranıyordum. İtiraf etmesem de duyguları abartarak yaşamayı severdim. Ondan mesaj gelmezse yataklara düşeceğim yoktu ama böyle davranmam Naz'ı da beni de güldürüyordu. Bütün gün bir olup benimle dalga geçtik. İlerleyen her dakikada ise ümidim azaldı, belki de bana verdiği sözü unutmuştu. Kafası zaten çok meşgulken bana ayıracak zamanının olmaması çok normaldi. Birkaç günlük arkadaştan fazlası değildim onun için ama yine de er ya da geç o kahve sözünü tutacağına inanıyordum.

Hislerim, beni yanıltmadı. Saat akşam altıya gelirken kafenin mutfak-ğında bir sandalyeye sinmiş, başımı Supernatural izlemeye gömmüştüm ve ekranıma üstten bir bildirim düştüğünde "Naz!" diye bağırıştım mesajı okumadan önce.

"Ay yazdı!" Benden daha heyecanlı şekilde mutfak-ğ daldığında yüzündeki gülümseme, sabahtan beri telefonumu umursamamamı söyleyen kızinkinden oldukça farklıydı. Yerine göre davranıyordu. Beni korumak için yapıyordu, anlıyordum. "Ne yazmış?"

"Hemen bakayım mı?" Her şeyi ona sormak istiyordum. Bana kalsa bir şekilde elime yüzüme bulaştırırdım. Ne yapacağımın yolunu Naz çizerse kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünüyordum. Konu bir mesajı açıp açmamak bile olsa, karar vermek bana kalmamalıydı.

"Tabii ki bak," dedi. "Tek bir mesaj mı?"

Bir bildirim daha düştü ekrana. Sanırım yazmaya devam ediyordu. Başımı iki yana sallayarak Naz'ı cevapladım ve tam o an dış kapının açılıp kapandığını duyan Naz oflayarak gelen müşterimizi karşılamak için beni burada yalnız bırakmak zorunda kaldı. Ben de akıp giden diziyi durdurup gelen mesajın üzerine tıkladım.

Doruk: *Feza, selam*

Doruk: *Bir kahve sözüm vardı, yarın akşam üzeri boş musun?*

Doruk: *Müsait misin yani?*

Doruk: *Uygun musun yazmayı düşündüm ama toplantı ayarlıyormuşum gibi olurdu*

Doruk: *Hangi kelimeyi kullanmam gerektiğini seçemedim*

Doruk: *Mesajlaşmak sence de çok kasıntı bir eylem değil mi?*

Doruk: *Çok uzattım*

Doruk: *Yarın dört dört buçuk gibi borcumu ödemek isterim, iyi günler*
Ekranı bakakaldığımda mesajlarını onun sesiyle okuduğumu fark ettim. Sanki telaşlı telaşlı kendini açıklamaya çalışıyordu. Alışkın değildi belki de mesajlaşmaya, bu yüzden tökezliyor olabilirdi.

Umurumda değildi, sonuçta yazmıştı. Verdiği sözü tutmak istediği için yazmıştı hem de. Bundan borç diye bahsetmesine çok fazla takılmak istemedim. Zorunda olduğu için bana kahve ısmarlamasını istemezdim ama eğer zorunda gibi hissetseydi tavrı böyle olmazdı.

Feza: *Selam Doruk*

Feza: *Yarın için boşluk ayarlayabilirim, hem galibiyetiniz için tebrik etmiş olurum seni*

Feza: *Bence de mesajlaşmak, konuşmak gibi değil ve kasıntı olabiliyor haklısın*

Yüzümü buruşturdum. Saçmaladığımı hissediyordum ama o da bana arka arkaya mesaj atarken kendini kötü hissettiyse hissetmesin diye yapıyordum.

Feza: *Nerede görüşelim?*

Yalnızca üç saniye sonra cevap geldi.

Doruk: *Seni alırım*

Eğer bunu yazan Ferdi gibi bir arkadaşım olsaydı karşılığında babam vermez gibi bir şaka yapardım ama Doruk'a böyle bir cevap vermedim.

Feza: *Bana bir lokasyon söylersen oraya gelebilirim*

Feza: *Aylık abonmanı boşa yapmadık*

Elimi alnıma vurduğumda çok geçti. Yersiz bir samimiyetim vardı. Bu muhabbetin söylediği gibi kasıntı devam etmesini engellemek istemişim ama mesajı gönderdikten sonra biraz utanmıştım.

Doruk: *;)*

Gülücüğe bakıp gülümsemesini hayal ettim.

Doruk: *Hiç abonmanını bitirebildiğin oldu mu?*

Garipsemeyip ayak uydurması dudaklarımın iki yana kıvrılmasına sebep oldu. Metrobüs kullandığını söylemişti. Yani her seferinde kartından çift basım alıyordu turnikeler. Otuz gün boyunca antrenmana gidip dönse bile 120 hak kullanmış oluyordu. Biraz da geziyor olsa kesinlikle o abonmanın her ay dibini görüyor olmalıydı.

Otuz gün boyunca neden antrenmana gitsin ki diye düşündüm sonra. Maçlar oluyordu. Daha yeni İzmir'e gitmişti, her gün burada değildi. Deplasmanlara uçtuğu oluyordu. Üstelik sporcuların da boş günleri oluyor olmalıydı. Otuz gün aynı tempoya maruz kalmak adamı

öldürürdü. Sonra kendimi düşündüm. Her gün buraya geliyordum ve ölmüyordum. Aklımdan tüm bunlar geçerken Doruk'a görüldü bıraktığımı kavramam uzun sürdü. Daha fazla bekletmeden hızlıca yazmaya başladım.

Feza: *Hiç bitiremedim*

Doruk: *Demek ki artık yeni bir hedefim var :)*

Doruk: *Yarın görüşürüz Feza*

Yeni bir hedef... Bir aylık bir hedefti. Bana abonmanımı birlikte biteceğimizi mi söylüyordu?

Bu fikre bu kadar sıırtmayı acilen kesmeliydim.

Akşamın kalanında yarım bıraktığım o diziye devam edecek kadar odaklanmayı başaramadım. Naz'a mesajlaşmamızı gösterdim. Çıldıırıp yarın ne giyeceğimi sorduğunda ise gülererek onu geçıştirdim. Her zaman-
kinden farklı bir çabaya girmeyi düşünmüyordum.

Bir türlü yarın olmak bilmiyordu. Devamlı içimden saniyeleri saydım ve unutmadan Eren'e bir mesaj çektim. Naz yarın burada olamayacaktı, benim de buradan uzaklaşabilmemin tek yolu onun uzatacağı yardım elinden geçiyordu. Bu yüzden biraz yağ çekmeyi de ihmal etmedim. Gelebileceğini duymak gönül rahatlığıyla işime devam edebilmemi sağladı.

Neşem çok uzun sürmedi. Dükkânı kapatmaya hazırlanırken masaları tek tek siliyordum. Naz yurda gitmek için az önce çıkmıştı, tek başımaydım. Kapının önünde büyük bir araba durdu. Bu arabayı tanıyordum ve içinden inecek kişiyi şu an görmek istemiyordum.

Eksik olan malzemeleri taşımak için bagajı açışına göz ucuyla baktım. Ardından elimdeki bezi daha hızlı sürtmeye başladım masanın zeminine. İşim bir an önce bitsin istiyordum. Yine de kafamı kaldırıp baktım. Ellerinde büyük poşetlerle içeri doğru yürürken ayağıyla kapıyı ittirdi. Kapının üzerindeki süsler sessizliğin içinde şingırdadı. "Selam," dedi Taner. "Depoyu doldurmaya geldim."

Güldü, ben de zoraki bir tebessüm yerleştirdim dudaklarıma. Onu annemin burada çalıştığı dönemden beri tanırdım. Firuzan Hanım'ın oğulları Eren ve Taner'le bebeklik arkadaşı sayılırdık. Eren'in aksine Taner'e karşı hiçbir zaman aynı samimiyeti hissedememiştim. Onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Ne zaman görsem anlamsız bir his belirirdi içimde. Buraya uğradığı kırk yılın başındaki anların sürekli olarak benim dükkânda yalnız çalıştığım gece vakitlerine denk gelmesiydi o hislerin sebebi. Patronumun küçük oğlu beni tedirgin ediyordu.

"Selam," dedim. "Acele edersen sevinirim. Kapatacağım dükkânı."

Artık bilerek böyle zamanlarda beni yakaladığından neredeyse emindim.

Aramızda iki yaş vardı. Yirmisindeydi Taner, abisinden iki yaş küçüktü ve ikisi de benim çocukluğumu bilirlerdi. Birlikte oyun oynamışlığımız, burayı talan etmişliğimiz ve çoğu zaman etrafı düzenlemeye çalışan annemi çileden çıkardığımız zamanlar da çoktu fakat bu bağlar aynı şekilde kalmamıştı. Özellikle Eren'in lise dönemlerinde yaşadığı ergenlik onu buraya uğramayan birine dönüştürmüştü ve o gelmedikçe Taner de yavaş yavaş kopmuştu Visal'den. Ben ise doğduğumdan beri buraya karşı farklı bir bağ hissedirdim. İkinci bir evdi benim için. Huzur demekti.

"Tamamdır." Başımı yeniden eğip masaların üzerlerini silmeye devam ettim. "Mutfağa bırakıyorum o zaman?" dediğinde sadece kafamı salladım. "Mutfağına tek başıma girmeme izin veriyor musun?"

Yeniden kafamı salladım. "Yerleştirmekle uğraşma, dolapları karıştırma, düzenimi bozma."

Gülüp içeri girdi ve üç dakika sonra geri döndüğünde "Abimden yarın yerine bakmasını istemişsin," dedi. Fazla uzun olmayan kahverengi saçlarını karıştırıp düzeltti. "Hayırdır?"

Eren anında bunu gidip ona yetiştirecek türden biri değildi. Belki de Taner ona attığım mesajı görmüştür diye düşündüm. Her ne olursa olsun, sorgulayan sesinden hoşlanmadığım kesindi. "Hesap vermem mi gerekiyor?" diye sordum sertçe.

"Patronun sayılırım," dedi gevşek gevşek sırtarak. Belki de normal gülüyordu ama onu çok fazla sevmediğim için her hareketi gözüme batıyordu. "Benden izin aldın mı?"

"Çok beklersin ya." Yanından geçip giderken hedefimde mutfak vardı. Bezi yerine bıraktım, ellerimi yıkadım ve çantamı toparlamaya başladım.

"Seni eve bırakmak için bekliyorum."

İçimde yersiz bir korku belirdi. Abartıyor olmalıydım. Arada sınırları küçük küçük aşmaya çalıştığı oluyordu ama ondan korkmama sebep olacak kadar büyük bir hareketi olmamıştı hiç. İşin aslı, aklımdan geçen ihtimalleri ona yakıştıramıyordum çünkü o benim birlikte büyüdüğüm bir çocuktü. "Zahmet etme," desem de onu reddetmek için mantıklı bir sebebim olmadığını biliyordum. Kibarlık yapıyordu, belki de ona kötü davranan bendim ama yine de kafamın içindeki sesler o etraftayken susmuyordu. "Otobüsle giderim ben. Sen eve geç direkt."

“Sanki kıta değiştireceğim.” Mutfağın dışından bağırarak konuşuyordu. “Eşyalarını alıp gel hadi, arabaya geçiyorum ben burada yapabileceğim bir iş yoksa.”

“Geç hadi.” Ona haksızlık ediyordum. Kafamda kuruyordum. Hayır, kurmuyordum. Daha önce de rahatsız edici bakışlarını çok kez üzerimde yakalamıştım ve nedense on sekiz yaşına girdiğimden beri bu anların sayısı giderek artıyordu. Kuruntu yapan tarafım yüzünden midemde bir kasılma hissettim. Bir daha annemin izlediği o programlara maruz kalmamalıydım, psikolojimi onlar da bozuyor olabilirdi.

Anneme de babama da çekincelerimden bahsetmemiştim. Eğer bahsetseydim bu işin nerelere varacağını tahmin etmek zor değildi. Onları olabildiğince iç dünyamdan uzak tutuyordum bu konuda çünkü ben bile emin değildim doğru algılayıp algılamadığımdan. Yalnızca hislerime dayanarak onu ateşe atamazdım.

Telefonumun ekranını kafamı dağıtmak amacıyla açtığımda Naz’ın Instagram’dan attığı bir reelsin bildirimiyle karşılaştım. Ona tıklamak yerine WhatsApp’a girdim ve ona kısa bir mesaj çektim.

Feza: Taner beni arabayla eve bırakmaya gelmiş

Mesajımı görmesini bekliyordum ama müsait olabildiği tüm vakitleri bir şeyler çizerek geçiriyordu. Aktif olmayışına şaşırmamıştım bu yüzden. Derin bir nefesle birlikte paltomu da alıp Visal’dan çıkum, kapıyı kilitledim ve benim için açtığı kapıdan geçip Taner’in siyah arabasına bindim. Yanımdaki yerini aldığı anda ayna üzerinden göz göze geldik. Anında bakışlarımı kaçırdım. “Cidden söylemeyecek misin yarınki işini?” diye sordu arabayı çalıştırdığında. “Söz, söylemem annene ama bana neler olduğunu anlatmazsan anneme işten kaydardığını söyleyebilirim tabii.”

“Bir gün bile şikâyet etmeden sabah akşam Visal’deyim, sadece birkaç saatliğine dışarı çıkacağım zaman sorguya tabi tutulmak istememem en doğal hakkım bence.”

“Güzellik, niye geriliyorsun?” Yanağıma makas almak için uzandı. Bunun arkadaşça bir hareket olduğuna ikna etmeye çalıştım kendimi. “Zaten sürekli bu kafede hapis hayatı yaşadığın için merak ettim özgürlüğünü nerede geçireceğini.”

Özgürlüğümü Dorukhan Falay’la geçireceğimi ona söylemedim.

Bu esnada telefonum çalmaya başladı ve Naz, otuz iki dakika boyunca hiç durmadan konuştu benimle. Bu, arabayla evime varana kadar geçen süreye denkti. Beni bir saniyeliğine dahi yalnız bırakmadı.

“Geçen gün resim çantamın üzerinde iki karınca gördüm, kampüste çimlerde oturduğumda gelip yurt odama kadar eşlik etmişler bana. Onlara şişe kapağıyla su verdim.”

Oldukça önemli meseleler hakkındaydı bu otuz iki dakikalık muhabbet.

“Biliyor musun Feyza, siyah kol çantamın küçük bir yeri sökülmüş. Hiç siyah ipim kalmadığı için mor olanla dikmek zorunda kaldım. Çok acı vericiydi ama o gün kombinime bir tek o çanta uyuyordu, siyah ip alamadan mecbur kaldım işte mor ipe.”

Onu çok seviyordum.

“Yarın pankek yapalım mı? Yurda geç gireceğimi haber vereceğim, dükkânı birlikte kapatırız. Dersten çok geç çıkacağım ama gece gelebilirim, pankek yeriz.”

Bu akşamki durumu yarın akşam da yaşamamam içindi bu. Biliyordu endişelerimi. Ben ona anlatmadan o kendi fark etmişti. Bu çocuk sana niye böyle bakıyor demişti daha ilk tanıştıkları gün. Nasıl baktığını sorduğumda *tren görmüş öküz gibi*, diyerek beni güldürmüştü ve yine amaçladığı şey buydu, yüzümü güldürmekti.

Telefonu kapattığımda Taner mutlu görünmüyordu. Yol boyunca beni sorguya çekip konuşturmayı planladığından olsa gerek bozulmuştu yüz ifadesi. Evimin önünde durdurdu arabasını, neredeyse kendimi atarcasına aşağı indim hemen. Arkadaşça bir iyi geceler sarılmasına hiç gerek yoktu, kelimeler yeterliydi. “Teşekkür ederim, yolunu uzattın boş yere.”

“Boş yere değildi,” dedi. “İyi geceler Feyza.”

İndiğim yerden ona el salladım. Bir kere yine ben tam kafeyi kapatmak üzereyken Visal’e gelmişti ama körkütük sarhoştı, yere yığılıp kalmıştı. Öyle çok korkmuştum ki o hâliyle görünce onu, o zamandan beri tüm hareketlerim daha temkinliydi ister istemez. Bana bir şey söylediğinden değildi ama neden o hâlde Visal’in kapısına geldiğini hâlâ çözemiyordum. Bayılmasaydı başka şeyler konuşulur muydu aramızda, konu istenmeyen yerlere gider miydi bunu bilmiyordum.

Düşünmek de istemiyordum çünkü düşüncelerimin varacağı yeri kabul etmek benim için gerçekten zordu.

Bir ürperti geçti bedenimden. Merdivenleri tırmanıp dünya üzerindeki en güvenli bölgeye döndüm. Her zamanki gibi soğuyan akşam yemeğini ısıtmak yerine yorgun olduğumu söyleyip doğrudan odama gittim. Annemin içi rahat etmese de canımın yemek yemek istemediğine inandığında beni kendi hâlime bırakmıştı.

Pijamalarımı giyip üzerimden çıkarttıklarımı kirli sepetine attım ve odama geri döndüm. Uyumak istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden uyumak, kafamı başka yerlere yormamak, bu anlamsız huzursuzluk his-sini uzamadan söküp atmak, sadece şarkı dinlemek ve uyuyakalmak...

Buna engel olan dan diye açılan kapım oldu. “Babam hepimize çiko-latalı süt almış, bu seninki.” Kapının girişinde dikilen Fırat’a şaşkınlıkla baktım. Ranzasından bu saatlerde lavaboya gitmek dışında ayrılmazdı. Kalkıp odama geldiyse mutlaka bir şey çıkardı arkasından. “Aslında bu seninki değil. Seninki dolapta, ben Ferda’nınkini çaldım pislik olsun diye.” İçeri doğru bir adım atıp kapıyı arkasından kapattığında kaşlarını havaya kaldırdım. “Al iç, boş mideyle yatma.”

“Paran mı bitti?” diye sordum doğrudan. Ben güldüm ama o gül-medi. Kesinlikle bir şey vardı. Yalakalık yapmaya gelmiş gibi durmu-yordu çünkü. Yatağıma doğru yaklaşırken çikolatalı sütü masamın ke-narında duran küçük komodine bıraktı. Şaşkınlığım bana yaklaşan her adımında daha çok artıyordu.

“Abla,” dedi yumuşak bir sesle. “Sıkıntı yok değil mi?”

Bir an için oturup hüngür hüngür ağlamak istedim. Bunun için bir sebep bile yoktu ama her zaman işlerin makarasında olan erkek karde-şimin benimle ciddi bir konuşma yapacak kadar büyümüş olması beni salya sümük ağlatmaya yeterliydi.

Afalladığımı saklayamadım. Üstelik karşımdakiler Falez ailesi oldu-ğunda ben duygularını gizleme konusunda pek başarılı sayılmazdım. “Ne sıkıntısı olsun ki?”

Sorusuna soruyla karşılık vermem Fırat’ın bakışlarını değiştirdi. “Şu lavuk mu bıraktı seni?” Yaşına bakmadan benim için endişelenmesi içimi ısıtırken sesindeki öfkeli tonla beraber gözlerimi kıstım. Ben örnek bir abla olmalıydım, kardeşlerimin büyükleriyle böyle konuşmalarını tas-dikliyor gibi görünemezdim ama Taner’den lavuk diye bahsetmekle ilgili hiçbir problemim yoktu.

“Abla,” dedi tekrar. “Evi gelip kahkahalarınla inletmedin, babama bulaşıp onu öpücüğe boğmadın, Furkan’ı neden ben gelmeden uyuttun diye anneme kızmadın, Ferda’yla bağrışıyorduk ama odanın önünden geçip gittin. Neler olduğunu bana anlatacak mısın yoksa yarın ilk işim o herifi Visal’in kapısının önüne gömmek mi olsun?”

“Sakin ol ağır abi, çok mu mafya filmleri izliyorsun bu aralar sen?” Fırat’ın yüzünde tebessüm bile yoktu, benim gülmeme kızıyordu. Geçiş-tirmeleri kabul etmeyecekti. Pencereden bizi görmüş olmalıydı.

“Rahat görünmüyordun.” Tahminimi teyit emiş oldum bu sayede. “Sana bir şey mi söyledi? Ne işi varmış bu saatte yanında?”

Ben de merak ediyordum bu sorunun cevabını. “Sorun yok Fırat.” Çekip gitmek yerine yanıma oturdu yatakta. Kucağıma bir yastık çekip yastığın köşeleriyle oynamaya başladım. “Bakmasana öyle. Bir şey yok dedim.”

“Dünyanın en kötü yalancısıydın. Hatırlat da bir ara sana ders vereyim.”

Omzuna vurdum. “Koca dana, sen ne ara profesyonel yalancı oldun?” Nihayet onu da güldürmeyi başardım ama çok uzun sürmedi yeniden ciddileşmesi.

“Her haltı gelip sana anlatabileceğimi biliyorum ama sen bilmiyor gibisin. Üstelik sır da tutabilirim.”

“Üç saniye bile tutamazsın.”

“Mezara bile götürürüm.”

“İkinci saniye ağzından kaçırırsın.”

“Hiç tanımamışsın kardeşini.” Sırıtiyordu alayla. Eskiden saklambaç oynarken babam bize “Neredesiniz?” diye sorduğunda “Perdenin arkasındayız,” diye bağırarak bir çocuğa göre fazla iddialıydı.

“İyiyim ben,” dedim sessizliğimiz uzayıp gitmesin diye. “Endişele-necek bir durum yok, tamam mı? Saçma sapan bir şeyler yapmaya da kalkma benden habersiz. Babama durumdan bahsetmek de dahil buna.”

“Hangi durumdan?”

“Ablam Taner abinin yanındayken huzursuz oluyor falan deme sakın.”

“Huzursuz mu oluyorsun?”

“Fırat!”

“Abla, doğru düzgün anlatır mısın şu meseleyi rica etsem? Siktiğimin herifi seni rahatsız edecek bir şey mi yaptı?”

“Küfür etme.”

“Konuyu değiştirme.”

“Sarhoşken bir kere Visal’e geldiğini söylemiştim hatırlıyor musun?” Çenesini sıktı ve başını salladı. “O zamandan beri biraz garip hissediyorum onun yanındayken. Başka bir şey yok.”

“Asılıyor mu sana?”

“Hayır,” dedim. “Evet...” Durdum. “Bilmiyorum Fırat. Ne hikmetse ne zaman Visal’e gelse ben orada yalnız başıma kapanışı yapıyor oluyorum. Sonra da beni eve bırakmayı teklif ediyor.”

Koluma dokunmasını beklemiyordum. “Sen insanlarda kötü niyet aramazsın,” dedi sakın olmaya çalışarak. “Bir şey seni tedirgin etmese

böyle düşünmezdin zaten ama bana söylerken bile suçluluk hissediyor gibisin.”

“O benim çocukluk arkadaşım.” Sesimde sitem vardı. “Tabii ki suçluluk duyuyorum böyle hissettiğim için. Birlikte büyüdük. Yani, bilmiyorum işte. Söz ver aramızda kalacağına.”

“Babama azıcık bile bahsetsen gider o çocuğu köprüden sallandırır.” Gözlerim korkuyla irileşti. Haksız olmadığını biliyordum, bu yüzden en çok da onun kulağına gitmemeliydi zaten. “Ve biliyor musun abla, ben babamın oğluyum.”

“Fırat,” dedim uyarıcı bir sesle. “Karışma lütfen. Yanlış anlaşılmalara yüzünden işimden olmak istemiyorum. Gerçekten bir şey yapmaya kalkarsan küserim sana.”

“Tamam.” Bir gram bile inandırıcı değildi. Çikolatalı süte uzanıp onu bana verdi. “Ama söz ver, benden hiçbir şeyi saklamayacaksın.”

“İyi,” dedim. “Büyüdün de ablanı mı kolluyorsun sen?” Yanaklarını sıkamak için yüzüne uzandığımda somurtarak kendini geriye doğru çekti. On altı yaşındaki erkek kardeşim, hayatımın en büyük şanslarından biriydi. Bana iyi geceler dileyip ayrıldı odamdan. Yine de içimden bir ses bu konunun peşini bırakmayacağını söylüyordu.

Uyumadan önce bir kez daha Instagram’da dolaşmak istedim kafam dağılsın diye. Karşılaştığım, görmeyi beklemediğim bir şeydi.

Doruk, biz akşamüstü konuştuktan hemen sonra bir hikâye paylaşmıştı. Spor salonundaydı. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Aynanın karşısında, ıslak saçları alnına dökülürken çektiği bir fotoğraftı. Beni fotoğrafa uzun uzun baktıran detay spor sonrası pumplanan kasları ya da dizlerinin bir karış üzerinde biten şortu değildi. Elinde tuttuğu Visal’e ait karton bardaktı.

Dorukhan Falay, tanıştığımız gece ona kahve hazırladığım bardağı saklamıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

GÜN BATIMI

Feza

Annem bir keresinde demişti ki, babana âşık olduğumu onunla buluşmadan bir önceki gece heyecandan uyuyamadığımda anlamıştım. O gece uyuduğu birkaç saatin içinde de rüyasında babamı görmüş ve sabah gözünü açar açmaz aynaya bakıp yandın sen demiş kendine.

Uyumadan önce baktığım son şey Doruk'un Instagram *storysi* olduğundan olsa gerek, benim de rüyamda o vardı ve sabah aynaya baktığımda kendimi yansımana karşı "Yandın sen," derken bulmuştum.

Hayır, âşık değildim. Bir insan bir insana karşı böyle kısa bir süre içinde bu kadar yoğun bir duygu besleyemezdi ama içimde bir türlü dinmeyen o heyecana bakılacak olursa Doruk'a herhangi bir arkadaş gözüyle de bakamıyordum.

Kendime gelmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu çünkü eğer kaptırsam sonumun nereye varacağını öngöremiyordum. Böylesi ilkti.

Kısa kot ceketimi Visal'in mutfağının uç köşesinde kalan portmantodan alıp bluzumun üzerine geçirdim. Altıma klasik mavi kotlarımdan birini seçmiş ve yine çok sevdiğim Jordan ayakkabılarımı giymiştim. Saçlarımı mükemmel topuz görünümüne sokabilmek için normalde kalktuğım saatten yirmi dakika kadar erken kalkmışım.

Saat dördü biraz geçiyordu. Az önce Doruk, yola çıktığına dair bir mesaj çekmişti bana. Altına da yürüdüğü mavi bisiklet yolunun fotoğrafını atmış, benim az daha bir bisikletliyle burun buruna çarpışacak olmamı bir kere daha hatırlatmak ister gibi "Merak etme, sağıma soluma bakıyorum," yazmıştı.

"Feyza," dedi Eren. Bugün benim yerime bakacak olduğu için ona minnettardım ama neden kardeşiyle birlikte gelmişti bunu bilmiyordum. En azından bu kez ikimiz yalnız değildik, Eren de buradayken kendimi güvende hissediyordum. "Kapanışa kadar döner misin?"

Dümdüz siyah bir tişörtün içindeydi, altında hâkî bir paraşüt pantolon vardı. Omuzlarına doğru çıkan dövmelerinin bir kısmı tişörtünün kolundan görünüyordu. On sekizinden beri küpe kullanıyordu ve bunu ona yakıştırıyordum. “O saate kadar çoktan dönmüş olurum.” Taner’in aksine beni sorguya tutmamıştı. Nereye gittiğimi umursamıyordu.

“İstersen direkt eve geç.” Kapının pervazına yaslandı. “Biz bugünlük idare ederiz.”

“Emin misin?” Sesimdeki hevese ben de şaşırdım çünkü ben, buradan kaçmayı hiçbir zaman istemezdim ama sanırım şu sıralar küçük molalara ihtiyacım vardı. Kendimi her geçen gün bir öncekinden daha çok yorulmuş hâlde buluyordum.

“Sorun değil,” dedi. “Uzun zamandır uğramıyordum, özlemişim bu koşuşturmacayı.”

“Daha sık uğrasan nasıl olur mesela?” O burayı özlemişti, ben onunla vakit geçirmeyi özlemiştim. Hâlâ kahve yaparken pürdikkat onu izlemeye, sanki bir gizli tarifi varmış gibi yaptıklarını öğrenmeye çalışmaya bayılıyordum. El lezzeti denen şeye inanmayan biri varsa Eren’in elinden bir kahve içmeliydi. Fikrinin anında değişeceğine emindim.

“Olabilir aslında.” Soğuk görünümlü kumral fırtına, bana doğru yaklaşırken kocaman sırttı ve parmaklarının arasına burnumu sıkıştırıp çekti. “Sen özlüyor musun abini yoksa?”

Küçükken de hep burnumu çekiştirirdi ve ben de bundan hiç hoşlanmadığım için bağıırdım. Bu kez gülererek kendimi geri çektim. “Azıcık belki. Sadece iş yükümü azalttığın için, seni sevdiğimi falan sanma da.”

“İyi bakalım,” dedi. “Az önce seni çantana saklama kabı sokuştururken gördüm. Muffinlerini kime götürdüğünü sorabilir miyim?”

“Hayır, soramazsın.” Doruk’a Pac-Man pastayı yaptığım gün daha önce de onu muffin yapıp beklediğimi söylemiştim. Canı çekmiş olabilirdi. Olmasa bile, muffinlerime çok güvenirdim. Her denediğimde bir öncekinden daha güzel oluyorlardı. Kendimi tatlı konusunda geliştirmeyi seviyordum.

“Şanslı bir bey anladığım kadarıyla,” diyerek bana takılmaya devam etti. Bu sırada açık kapıdan tezgâhın arka kısmından yüzü beş karış hâlde diğer tarafa geçen Taner’i gördüm. Bizi mi dinlemişti?

“Bilmem.” Yanaklarım kızarmaya başlamadan ondan kaçmalıydım. “Belki.”

Sırıtmaya başladı. “İlk buluşma falan mı?”

“Eren!”

“Tamam tamam, gelmiyorum üstüne.” Çantamı masanın üzerinden alırken “Feyza,” dedi daha ciddi bir sesle. “Ters giden bir durum olursa bir alo demen yeter, biliyorsun değil mi?”

Çevremde beni korumayı kendine görev edinen bu kadar çok insanın olması beni gülümsetti. “Teşekkür ederim.” Ters giden durumları genelde kardeşi oluşturunuyordu, bunu ona söylemedim. “Merak etmene gerek yok.”

“Bu etmeyeceğim anlamına gelmez.”

Bu sırada dışarıdaki kapı süsünün sesini duydum. Bir müşteri olduğunu sanıyordum ama Doruk’un ses tonunu anında seçebildim. “Merhaba, kolay gelsin. Feza’ya bakmıştım ben ama...”

“Burada,” dedi Taner. Doruk ne kadar kibar sorduysa o bir o kadar kaba yanıtlamıştı. Üstelik beni çağıracağını ya da birkaç dakika beklemesini falan da söylememişti.

“Geldi galiba seninki,” dedi Eren. Yüzünde yine o imalı gülümsemesi vardı ve seninki diye bahsettiği kişinin nasıl görüldüğünü merak ettiğini gözlerinden anlıyordum. Benden önce mutfaktan çıkması da bunun doğru olduğunun kanıtıydı. Hemen arkasından ben de çıktım.

Saat yine 16.15’ti.

Doruk’un ela gözleri herkesi es geçip beni bulduğunda az önceki soğuk cevap üzerine gerilen yüz ifadesi anında ısınırken dudakları iki yana kıvrıldı. “Selam,” dedi. Diğerlerini ilk defa gördüğü için biraz gergin olduğunu hissettim. Yabancı ortamları pek sevmiyordu anladığım kadarıyla. “Hazırsan çıkalım mı?”

Üzerinde oldukça bol, füme rengi bir hoodie vardı ve altına siyah bir kot geçirmişti. Kapüşonu yine kafasındaydı, yanakları ve burnu soğuktan olsa gerek azıcık kızarmıştı. Rüyamda onu yine beni almaya gelirken görmüştüm. Kafede yalnızca ikimizdik, o bir kenara sinip beklerken ben ikimize kahve hazırlıyordum. Bir çift ela göz, üzerimden tek bir saniye bile ayrılmıyordu. Şimdi de öyleydi. Beni gördüğü an diğerlerine bakmayı kesmişti.

Midemde garip bir kasılma olduğunda “Tabii,” dedim. “Evet, hazırım. Hazırım, çıkabiliriz.”

Keşke parmaklarımı şıklattığımda Naz belirseydi de böyle kekeleyişim anlarda omzumu sarsıp bana kendime gelmemi söyleseydi. Kalbimin bu kadar çırpınına engel olabilirdi belki o. Belki bana bir yol gösterebilirdi.

Doruk kapıyı benim için açtığında tutup bekledi. Bu sırada başını omzunun üzerinden tezgâhın arkasındaki Taner'e çevirmişti. Taner de ona kitlenmiş şekilde bakıyordu ve ikisi arasındaki bakışma uzayacağı sırada "Geç kalma," dedi arkamdan emreder bir sesle.

Eren, belindeki küçük havluyu tutup onun omzuna doğru savurdu. "Sana ne? Karışma kıza!" Ardından bana göz kırptı. "Bakma sen bu gereksiz. Takıl kafana göre."

Ona el salladım, Taner'e bakmadım ve yeniden ilgimi Doruk'a vermeye odaklandım. Keyfim yerindeydi, keyfi yerinde olmalıydı çünkü İzmir'den bir galibiyetle dönmüştü. Şimdi de bana borcunu ödemek için bizi bir yerlere götürmeye gelmişti.

"Bu civarda fazla mekân bilmiyorum," diyerek başladı söze yan yana yürürken. Sesindeki gerilimi hissetmemek mümkün değildi. Sebebinin Taner olduğunu sormadan da anlayabilirdim. Benim de hiç tanımadığım bir insan gözlerini üzerime o şekilde dikse ben de gerilirdim. "Ne yapmak istersin?"

"Hemen dönmen gerekiyor mu?" diye sorduğumda dilini damağına vurdu. "O zaman deniz kenarına gidelim mi? Biraz otururuz."

"Kahveleri de o taraftan mı alırsınız?"

"Aslında çay yaptım ben bize." Onu beklerken kendimi oyalamak için elime termosumu almış, içini ağzına kadar doldurmuştum. Kolumda sallanan çantanın içinden nelerin çıkacağını beni yeterince tanımadan tahmin edebilmesinin imkânı yoktu.

"Zahmet etmeseydin," dedi mahcup bir şekilde. Benim işim buydu, ekstra bir zahmete girdiğim söylenemezdi ama Doruk onun için yapılan her küçük şeye çok kıymet veren biriydi sanırım.

"Sadece çay da yapmadım hem." Sesimdeki hevesi bastıramadan içimden geldiğim gibi konuşmaya başladığımı sonradan fark ettim. "Çantanın içi erzak dolu şu an. Hiçbir yere gitmemize gerek yok. Üşümem dersen denize inelim, bir yer bulur oturur orada yer içeriz ama toksan ya da tatlı sevmiyorsan bunu yapmamıza şart değil. Açsan da bir lokanta var mahallede bildiğim, seni oraya götürebilirim. Aa, kol saatini keşke verseydim bu arada. Hiç aklıma gelmedi. Dönüp alayım mı Visal'den?"

Doruk elleri ceplerinde, bakışları adımlarında, tam yanımda yürüyordu ve yüzünde içten bir gülümseme vardı. Çok konuşuyor olsam da bundan şikâyetçi durmuyordu. "Sonra alırım," dedi yine. Midemdeki o kramp yeniden kendini belli etti. Tekrar gelebilmesi için bir bahane bırakıyordu bana.

Yalnızca kafamda kuruyor da olabilirdim. Geri dönmeye üşenmiş olması da muhtemeldi. Olayları istediğim şekilde yorumlamayı acilen bırakmam gerekiyordu.

“Çantan ağır mı?” Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve boynumun tutulması pahasına gözlerine baktım. “Erzak dolu dedin ya, çok ağır mı?”

“Hayır, o kadar değil.” Nezaketinin gerçek olduğuna inanması zordu benim için. İzlediğim dizilerden ya da okuduğum kitaplardan fırlamış gibiydi. “Nasılsın?”

Bir an duraksadı. “İyiyim şimdi,” dedi bu her şeyin cevabıymış gibi. Yeniden başımı ona doğru çevirdim yan yana yürümeye devam ederken. Toplu taşıma kullanmamız gerekiyordu, bu yüzden duraklara giden yolun üzerindeydik. “Moralim biraz bozuktu, sana bu yüzden geç döndüm. Umarım başka bir şey düşünmemişsinizdir.”

“Adımı unuttun sandım,” dedim ciddi bir şekilde. “Kendimi çocukken birlikte uyuduğumuz ama büyüyünce artık yüzüne bakmadığımız o oyuncak ayı gibi hissettim, her şeyin bir zamanı varmış da benim zamanım çoktan geçmiş gibi.”

Doruk bu kez dalga geçiyor olduğumu fark edebildi ve sesli bir şekilde gülmeye başladığında karnımın içinde bir şeyler tepetaklak oldu. “Ben böyle yapmam,” dedi. “Oyuncaklar zamansızdır, o anlattığın ayı şimdi yeğenimin uykularına eşlik ediyor ve ablam ne zaman onu görse benim onun ilk çocuğu olduğumu hatırlıyor.”

“Ablan harika bir kadın,” derken buldum kendimi. Enerjisini hatırlamak bile yüzümü güldürmeye yetmişti ve kucaklaşmasının sıcaklığı hâlâ kollarımdaydı.

“Öyledir.” Bakışlarına bir anlığına oturan ifadeye hüznü diyebilirdim. Dalgınlıkla çevrelendi göz bebeklerinin etrafı ve bir çocukluk anısının içinde olduğunu anlayıp sessiz kaldım. “Ablam olmasaydı bugünler bir hayal bile olamazdı benim için.”

“Yaa...” Yan yana turnikelerden geçerken Doruk göz ucuyla abonmanımda kalan basım sayısını kontrol etti. Kendi kendime gülmeye başlayıp sanki çok önemli bir sırmış gibi onu gizlemeye çalıştım.

“Yine benden konuştuk,” dedi. “Sen neler yaptın, neler yapıyorsun?”

“Visal aşağı Visal yukarı.” Güldüm. “Ben sıkıcı biriyim, ne zaman sorsan aynı cevabı alırsın benden.”

“Sen mi sıkıcı birisin?” Yüz ifadesinde hayret vardı. “Kendini pek tanımıyorsun sanırım.”

“Öyle deme. Ben sabahtan akşama kadar kahve yapıp tatlı satarken sen İzmir’e uçtun geri geldin.”

“Aslında bu da benim rutinim.” Kaşlarımı kaldırıp başımı gökyüzüne doğru çevirdim. Ancak böyle göz göze gelebiliyorduk çünkü. “Basketbol aşağı basketbol yukarı.”

“Sıkılıyor musun?”

“Yaptığın iş seni sıkıyor mu?”

“Hayır aslında. Hâlâ her gün koşa koşa gidiyorum.”

“Ben yürüye yürüye gidip sahada koşmayı tercih ediyorum tabii.” Gülmeye başladım ikimiz yan yana durakta dikilirken. Sırtını bir kolona yasladığı için boy farkımız biraz azaldı. Daha fazla yaklaştı gözlerimin hizasına. “Yeni birilerini mi işe aldınız?”

Başından beri konuyu buraya getirmek istiyor olduğunu hissettim. “Hayır, onlar Firuzan Hanım’ın oğulları. Yani patronumun. Birlikte büyüdük sayılır. Annem de burada çalışıyordu eskiden.”

Gereksiz detaylara boğuyordum onu. Neyse ki henüz TC kimlik numaramı vermeye kadar gitmemişti mevzu.

“Aa,” dedi samimi bir ilgiyle. “Aile işletmeniz mi orası sizin?”

“Yok ama annem de gençliğini orada geçirmiş. Babamla bile orada tanışmışlar. Sonra tabii çocuklar yüzünden biraz uzaklaştı ama hep bir eli Visal’deydi aslında.”

“Kaç kardeşsiniz?”

“Dört,” dedim. “Ben en büyükleriyim.”

Birlikte metrobüse bindiğimizde iki koltuğu yan yana boş bulmamız kıyametin yakın zamanda kopacağına dair bir işaret olabilirdi. Doruk en tepedeki demire tutunup geçmem için bir işaret verdi ve cam kenarına ben oturdum. Ardından yanımdaki yerini aldığı anda omzum omzuna temas ediyordu. Kolumun uyuşmaya başlaması garipti.

Bacakları oturduğumuz yere zor sığıyordu. Bu beni az daha güldürecekti. “Bir araba almalısın artık.”

“Gelir elbet zamanı,” diye karşılık verdi. “Ne demiştin? Yukarıdan penceresi olan siyah bir araba mı yakıştırdı bana?”

“Sunroof!” diye düzelttim ondan öğrendiğim bilgiyi ona satarak. Gözlerimin içine bakıp gülümsediğinde kucağımda kabarık duran çantama sıkı sıkı sarıldım. Nefesimi tuttuğumu o yeniden önüne dönünce fark etmiştim.

Bir süre ne konuşacağını bilemeyen iki insanın yaşadığı türden bir gerginlik aramızda oturdu. Ben açacak konu düşünürken onun telefonu

çalmaya başladı. Hafifçe doğruldu, cebine uzandı ve göz ucuyla ekrana baktığımda arayanın imzayı attığı gün yanında oturduğum çocuk olduğunu fark ettim. “Kusura bakma,” dedi Doruk, bana dönerek. “Açsam sorun olmaz değil mi? Neymiş derdi öğreneyim.”

“Yok.” Tek bir kelime bile zar zor döküldü ağzımdan kibarlığı yüzünden. “Aç tabii. Niye sorun olsun?”

Yeniden gülümsediğinde çantama daha sıkı sarıldım. Kelebekleri hissediyordum, kuşları, börtü böceği... Kanatlı kaç canlı varsa gökyüzü yerine midemin içini seçmişti uçuşmak için. Bu hissi sevmiştim ama aynı zamanda bu histen rahatsız da olmuştum.

Hayır, dedim. Hayır, hayır, hayır. Sadece herkes gibi gülümsüyor, böyle olmamalı.

Herkes gibi değildi.

Ben galiba aklımı kaybediyordum.

“Söyle, Bekir.” Karşıdan gelen sesi dinledi. Doruk’un profilini izlerken buldum kendimi ve başımı hızla camdan dışarı çevirdim.

Bir durakta durduk, içeri insan sürüsü doldu ve odağımı onlara vermeye çalıştım ama gözlerim dönüp dolaşıp Doruk’ta kalıyordu. “Yok,” dedi. “Başka zamana sözüm olsun. Bugün evde değilim.”

Nedensizce kırılmış hissettim benden bahsetmediği için.

“Feza’layım,” dedi sonra. Kelebek ya da kuş değildi bu seferki, belki bir dinozordu içimde tepinmeye başlayan. “Evet.” Güldü. “Aynen, o kız.” Göz ucuyla bana baktığında gözlerimi ona dikmiş olduğumu görünce dudakları daha fazla iki yana kıvrıldı. “Selamı var sana.”

“Ay,” dedim panikle. “Evet evet. Çok selam söyle.” Gözlerimi çabucak kaçırdım yine.

“Tamamdır. Görüşürüz sonra. Uzatma be oğlum. Kapat hadi.” Yeniden bana döndü. “O da sana selam söyledi.”

“Bir planınızı mı bozdum?”

“Hayır,” dedi hızlıca. “Bugünü sana ayırmıştım zaten. Arada toplanıp konsol oyunu oynarız da müsait miyim diye merak etmiş.”

Bana hiçbir açıklama borçlu olmamasına rağmen konuşmanın içeriğini anlatması tatlıydı. Hayır, tatlı falan değildi. Şu an yüzümü soğuk suyla foşur foşur yıkamak istiyordum. Bu beni kendime getirirdi. Deniz kenarına vardığımızda koşa koşa atlasa mıydım ki acaba denize? Anca öyle düzecek gibiydim.

“Anladım.” Neyi anlamıştım fikrim yoktu. “Çok samimi biriydi. On yıldır beni tanıyor gibi davranmıştı imza gününde.”

“İyi çocuktur,” dedi bir kaşını kaldırıp. “Hoşlandığı biri var ama.”

Bu alakasız bilgi karşısında anlık olarak akıl tutulması yaşadım. İmalı bakışlarıyla birlikte aydınlandığımda ise gözlerim irileşti. “Ne? Hayır. Ben... Doruk!”

Küçük kahkahası bir şimşek olup göğsümde çaktı sanki. O an kanımın damarıma yaptığı basıncı hissetmeye başladım ve elimi rahatsızlık hissiyle boynuma götürdüm. İyi şeyler yaşanmıyordu.

“Ama,” diye devam etti beni daha fazla utandırmak için. “Çevrem geniştir. Seçenek çok yani. Değerlendirmek istersen diye diyorum.”

Ben dünyanın en geri zekâlı insanıydım çünkü kalbim kırılmıştı söylediği şeye.

“Saçmalıyorsun...” Yüzümün düşmesine engel olmaya çalıştım ama her hissettiğimi yansıtan suratımla ne kadar başarılı olabildiğim muammaydı. “Hiç de böyle bir derdim yok benim. Gayet mutluyum yalnızlıktan.”

“Bir ilişkin yok mu yani?”

“Yok,” dedim somurttuğumu görmesin diye çantamın ipleriyle oynamaya devam ederek. “Birini ayarlamaya çalışmak için mi soruyorsun?”

“Aynen,” dedi dümdüz bir şekilde. “Tabii. Ondan soruyorum.”

“Sakın böyle bir şey yapmaya kalkma.” Bu ihtimal beni çok utandırdı. Elinde fotoğrafımla salonda arkadaşlarını dolaştığını ve taliplerimi beklediğimi söylediğini canlandırdım kafamda. Hayal gücümün saçmalıklarından nefret ediyordum.

Parmakları çenemi kavrayıp yüzümü ona çevirmemi sağladığında “Feza,” dedi tek nefeste. “Şaka yapıyorum.”

Gözlerimi kırptıttım, göğüs kafesim kasılıp kaldı. Ona bakmayı sürdürürken yine nefesimi tuttum. Bir bana bir çeneme sardığı eline baktığında yeni fark etti ne yaptığını. Hızlıca temasını kesip yüzümü serbest bıraktı. “Böyle bir şey yapmayacağım tabii ki,” dedi ama sesinde az önceki hareketinden dolayı küçük bir utanç sezdim.

“İyi!” Başka bir tepki veremedim ve yolun kalanı için konuşacak bir konu bulamadık. Akan yolu izledim. O da aynı şekilde yanımda sessizce oturdu.

İneceğimiz durağa yaklaşınca ayaklandı. Yine en tepede, benim zıplayarak erişebileceğim demiri kavradı ve diğer eliyle bana yol verir gibi bir işaret yaptı. Kolunun altından hızlıca geçip kapıya doğru insan kalabalığını aşarak ilerlemeye çalışacağım sırada bileğimi kavradı, bir adım önüme geçti ve o insan kalabalığını kendisi yararak beni peşinden kapıya

sürükledi. Metrobüsten aşağı atladığımızda duraktaki insan sürüsünü de aynı şekilde geçtik ve çıkış kısmına doğru yürümeye başladık. “Bir an inemeyeceğimizi sandım,” dedim o bileğimi bırakırken.

“Ben bu işte ustalaştım.” İstanbullu herkes böyleydi zaten. Mesela Naz, hangi metro kapısının hangi çıkışa yakın olduğunu ezbere biliyordu. Böylece insan seline kapılmadan koşarak yürüyen merdivene ulaşabiliyorduk.

“O cüsseyle insanların üstüne yürüdüğünde ezileceklerinden korkup kenara kaçıştılar zaten.”

Tepkim onu güldürdü ama karşılık vermeyi ihmal etmedi. “Bence patlamak üzere gibi duran şiş çantanın bırakabileceği potansiyel hasar yüzünden bize yol verdiler.”

“Sana da iyilik yaramıyor.” Omzumu çürütmeye başlayan çantamın sapını daha sıkı kavradım. “Oraya buraya para vereceğimize ben hallettin işte çayımızı tatlımızı. Ne var çantam azıcık şişmişse?”

“Biraz daha sinirlensene.” Benimle dalga geçiyor ve bundan büyük keyif alıyordu. “Bakayım yüzüne. Sinirlenince kızaranlardan mısın?”

“Hiç hoş değil,” dedim dilimi damağıma vurup cık cıklayarak. “Ben seni düşünüyorum burada. Galibiyet için kutlama yapacaktık, hazır pastayla mı yapalım? Ne güzel yaptım ben işte. Yok, bundan sonra tadı hiçbir şeye benzemeyen kahvelere para yatır sen. Cüzdanın kurusun. Bayat bayat tatlı kemir kuytu köşede tek başına.”

Doruk bu hâlime kahrkaha attı. Düşündüklerim dilimdeydi, akışa kapıldığımda sonu gelmeden konuşuyordum. Babam bu özelliğimi hep anneme benzetir ve ömrümü yedi ikinizin dili derdi. Böyle giderse Doruk’un da iki günde ömrünü yiyecektim.

“Ben kahve sözüm için gelmişim, galibiyet kutlamasından haberim yoktu,” dedi sonra. “Çünkü ben oynamadım hiç Feza. Sayı atmayı bırak, süre bile almadım maçta.”

Zaten biliyordum ama o benim onu izleyebilmek için iki saat televizyon karşısına kitlenip kaldığımdan bihaberdi.

“Olsun. Sonuçta bu ilk maçındı ve galibiyetle başladı takımın. Nasıl başlarsa öyle gidermiş. Morali bozuk demiştin, ondan mı bozuktu? Süre alamadın diye mi?”

Başını yukarı aşağı salladı, onaylarcasına. “Bazen sabırsız biri olabiliyorum.” Bu onu üzmüştü. Hevesi kursağında kalmış olmalıydı ama gülümseyerek geçiştirdi ve bu konudan konuşmak istemediğini anladım. “Şu taraftaki banklara oturalım mı?”

Ona ayak uydurup hızına yetişebilmek için adımlarımı hızlandırdım. Önce o oturdu, hemen yanına ben iliştim ve kenara kayıp çantamı da ortamıza koydum. Sonra karşıya diktim gözlerimi. Ayağımla yerdeki taşı sağa sola sürüklerken bir yandan da parmaklarımı anlamsızca bacağımin kenanna vuruyordum.

Doruk yine güldü. “Çatlayacaksın resmen.” Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde gözleriyle çantamı işaret etti. “Aç hadi, yiyelim. Aklın orada kalacak yoksa.”

“Hayır,” dedim. “Sen hiç hevesli değilsin. Acıkuğun zaman yeriz.”

“Feza...” dedi bir anda ve adım belki de ilk kez bu kadar güzel geldi kulağıma. “Hevesli olmaz olur muyum? Sadece görgüsüz gibi saldırmak istemediğim için kendimi frenliyorum.”

“Şu an kırılmayayım diye böyle söylüyorsun.”

“Kırıldın mı?” dediğinde bana doğru yanaştı yüzü biraz. Gözlerimden anlayabilecekti sanki hislerimi. “Özür dilerim,” dedi hızlıca. “Ben pek alışkın değilim. Yani, benim için bir şeyler yapılmasına. Şaşıyorum o yüzden. Bence bir kutlamayı hak etmiyorum ama sen böyle uğraşınca... Şey oldu işte. Hadi aç çantamı, hepsini yiyeceğim bak. Pac-Man pastanın tadı damağımda hâlâ.”

Kendini açıklama çabasına artı puan vermiştim yoksa kolay kolay açmazdım çantamı.

Tabii ki bu bir yalandı. İlk çantamı açmamı söylediğinde bile fermuara atılmamak için zor durmuştum.

“Bence sen kendine çok yüklenen birisin.” Çantamın içinden iki farklı saklama kabını çıkarıp üst üste aramıza dizdim. “Her şey çok çabuk olsun istiyorsun.” Elimi termosu attım. “Daha ilk maçtan karalar bağlamamı anlamsız buldum.” Küçük kâğıt bardakları da çıkarttım kenardan. “Sonuçta lig bitmiyor ya. Oynarsın daha. Ne bu hemen depresif hâllerin böyle? Kutlamayı hak etmedimler falan... A takıma yükseldin sen. Hem bu maç Ivan Reyes de oynamadı, o da mı kötü oyuncu? Hayır, hiç de değil. Aksine çok tecrübeli.”

“Sen Ivan abinin oynamadığını nereden biliyorsun?”

Aferindi bana. “Babamdan,” dedim hemen. “Babam çok sıkı bir Efes taraftarıdır. O söyledi.”

“Eve gittin ve baban seni görüp Ivan bugün Karşıyaka maçında hiç süre almadı mı dedi?”

“Evet?” dedim neyini sorguladığını hiç anlamamış gibi. “Sen bilmezsin babamı. O böyle konuşur hep. Evladı gibi sever sizinkileri, hangisinin kaç dakika süre aldığını ezbere bilir.”

Aslında oldukça doğrudu söylediklerim. Bir problem göremiyordum. Bence inandırıcıydım.

Saklama kabını açmadan önce o kâğıt bardakları tuttu ve ben de çayları koydum. “Ben normalde bu kadar tatlı tüketmemeliyim,” dedi çayını bacağından diğer tarafından banka bırakırken. “Ama senin getirdiğin herhangi bir tatlıyı reddedebileceğimi sanmıyorum.”

“Özel bir diyetin mi var?” diye sorduğumda başını salladı. “Ufacık tadına bak o zaman,” dedim ama sesimde bile isteksizlik vardı. Yaptığım şeylerin insanlar tarafından takdir edilmesini çok severdim ve bunu tek bir lokmayla yapması mümkün değildi. “Tamamen mi yasak tatlı ya? Öyle hayat mı olur?”

“Hayır tabii,” dedi. “Sadece beslenmeme biraz dikkat etmem gerekiyor. Çok fazla protein tüketiyorum mesela.”

“Aa, kasların için mi?”

Sanki çok önemli bir şeyi keşfetmişim gibi çıkan sesim dudaklarının iki yana kıvrılmasına sebep oldu. Yanımdayken çok fazla gülümsüyordu. “Evet, o yüzden.”

“Yaşına göre fena değilsin sanki?”

Evet, konuş bakalım basketbolcuların kas yapısı profesörü seni.

Düşünüyormuş gibi kollarına doğru indirdi gözlerini. Hoodiesi bol olduğu için kol kasları görünmüyordu bile ama refleksi tatlıydı. “Yani,” dedi emin olamayarak. “Sağlam çalışıyorum iyi bir fizik için.”

Hakkını veriyorsun diyecektim ki bu sefer kendimi tutabildim. O da geçiştirircesine elini sallayıp “Saklama kaplarını açabilir misin artık?” dedi. “Tatlılarıma kavuşmam gerek.”

“Az yiyeceksin ama.”

“Seni yanlışlıkla kırdığım için cezalandırıldım mı?”

“Hayır, diyetisyenine hesap vermekle uğraşamam.”

“Salla diyetisyenimi, tatlımı istiyorum.”

“Küçük bir parça böleceğim ve sen de ucundan tadına bakacaksın.”

“Dilimi eşek arıları soksaydı da söylemeseydim Feza. Abartıyorsun. Antrenman çıkışı baklava gömdüğümüz oluyor bizim. Ne olacak birkaç gram şekerden?”

Gözlerimi kısıp doğru mu söylüyor diye baktım. O da gözlerini kısararak karşılık verdi. Bir süre sessizlik oldu ve o sessizliği göz renginin ne

kadar güzel olduğunu düşünerek geçirdim. “Al madem,” dedim nihayet ikna olduğumda. Koyu gri kabı ona doğru uzattım ve açmasını beklemeye başladım.

Kenarlarını kaldırdı, sonra yavaşça kapağı çekti ve kremaları biraz birbirine karışmış muffinleri gördü. “Bunların ismi Gece Yarısı,” diye açıklamaya başladım. “Yaban mersini var içinde, biraz da renklendirici.” Mavi ve lacivert krema normalde olması gerekenden daha fazla birbirine karışmıştı. Dalga görüntüsünün yanı sıra o mükemmel girdap şekli de yerini duvara çarpmış bir domatese bırakmıştı sanki. “Normalde daha güzeller,” dedim hemen. Beğenmemesinden korkmuştum. “Küçük süslemeler de dağılmış. Of, çok sarsmışım. Hiç planladığım gibi olmadı.” Kabın bir köşesini tuttum. “Yeme sen bunu.”

“Ne?” dedi ve kabı kendine doğru çekti. “Gördüğüm en güzel muffin!”

“Dalga geçiyorsun, hiç de öyle değil.” Kabı bu kez iki elimle çektim. “Belki diğeri daha düzgündür, onu yersin. Bunların ağzı yüzü kaymış, benim olsunlar.”

“Saçmalama.” Oyunağını paylaşamayan iki çocuk gibi ettiğimiz kavganın sonunu onun benden bir tık sert şekilde kabı kendine çekmesi sonlandırdı. “Bunu da yerim diğeri de yerim. Dalga geçmiyorum. Tatlarının güzel olmama ihtimali yok, sadece metrobüse bindiler o kadar. Metrobüste benim bile ağzım yüzüm kayıyor.”

Bozulan moralimi onun yüz ifadesi düzeltti çünkü söylediklerinde samimiydi. Pes edip diğer kaba uzandım ve korkuyla araladım. Turuncu muffinlerimin de kremaları kabın köşelerine bulaşmıştı. “Bu da Gün Batımı,” dedim. “Ama yeni ismine *Hüsran* diyebiliriz bence. Üzüldüm.”

“Üzülme.” Muffinlerden birini alıp tek lokmada ağzına tıktı. Gözlerim kocaman açılırken şaşkınlıkla ona bakım. O da yaptığı hamleye en az benim kadar hazırlıksız yakalanmıştı.

Ağzının kenarlarına bulaştırdığı kremayla ve şişmiş yanaklarıyla keki yutmaya çalışırken çantamın içinden görünen ıslak mendile uzandı. Çiğnedi, yutkundu, ıslak mendille dudaklarının köşelerini sildi ve yanakları kızarıırken, “Yavaş ol öküz,” dedi kendi kendine. “Al işte Feza. Frenlerimi bozdun. Ben dedim sana görmemiş gibi yerim kendimi kontrol edemezsem diye.” Bir köşesi maviye boyanan ıslak mendili çekip yüzünü bana yaklaştırdı. “Ağzımda bir şey kalmış mı? Az önceki görüntü kirliliğimin kusuruna bakmazsın umarım.”

Dudaklarına baktım. Krema yoktu. Rengi koyu bir kırmızıydı. Ağız yapısı oldukça hoştu. Dişleri düzgündü ve bir reklamda kolayca oynayabileceği beyazlıktaydı. Üst dudağı ve alt dudağı birbirine orantılıydı. Üst dudağıyla burnu arasındaki çukur ise sanki üzerine parmakla basılmış bir hamur gibi derindi. “Ay yok,” dedim gözlerimi hızla kaçıtırırken. “Kalmamış. Ne kusuru? Beğendin mi sen onu söyle.”

“Bayıldım,” dedi düşünmeden. “Yumuşak bir hissi var, çok hafif. Kaba bu kadar sığdırabildiğin için şanslıyız çünkü arka arkaya kırk tane yiyebilirim gibi geldi.”

“Şeker komasına girersin ki.”

“Bu gidişle gireceğim zaten.”

Duraksamadan Gün Batımı ismini koyduklarımından birini alıp bu kez ısırarak yemeye başladığında ben de Gece Yarısı’nı aldım elime. Diğer elimde de çayım vardı. “Bunda ne var böyle? Bir farklı, çözemedim.” Kekin sağını solunu çevirdi. “Portakal parçacıklarını seçebiliyorum ama kekinde de bir şey var gibi.”

“Havuç,” dedim. “Havuç, tarçın ve portakal doğru kullanımda çok yakışıyor bence. Muffine pek havuç koymazlar aslında, ben bunun benim tarifim olduğunu sanıyordum uzun süre hiçbir yerde görmediğim için. Bence çok güzel oluyor ama ilk yaptığım gün pek satmadı Gün Batımı. Sonra o gün Firuzan Hanım geldi. Firuzan Hanım benim patronum bu arada. Gerçi bunu söylemişim zaten.”

“Ee,” dedi ağzında yine koca bir lokma varken. Çay alarak yutkunuşunu kolaylaştırdı ve gözlerimin içine baktı. “Sonra?”

“Geç bir saatti. Normalde yaptığım tatlılar pek o saate kalmaz. Ben de kalanları eve götürecektim. Bir kutuya dolduruyordum. O kadar çok kaldığını görünce bunu bir daha yapma istersen dedi bana. Zıyan olmuş baksana dedi. Öyle işte. Ben de o günden beri hiç yapmamıştım. Bugün yine yaptım ama az yaptım ziyan olmasın diye. Bence insanlar havuçla portakalı pek yakıştıramıyor kafasında, o yüzden de yeni bir lezzet denemek istemiyorlar ama güzel olmamış mı? Ben çok sevmiştim.”

“Yediğim en iyi muffin.”

“Gece Yarısı da diğerleri için öyle sanırım. Kutu kutu satışını yapıyoruz bazı günlerde. Ama bir tek ben Gece Yarısı diyorum tabii. Firuzan Hanım kâğıttaki isme *blueberry* yazmamı söylemişti. O yüzden blueberry muffin olarak sipariş ediliyorlar. Gün Batımı da keşke Sunset olarak sipariş edilse ama onu da satmaya kalksak adını havuçlu portakallı muffin koymak ister dümdüz. Bunu düşünmeme gerek yok çünkü satmıyoruz.”

“Anladım,” dedi. “Yani sen üretiyorsun ama isimlerine patronun mu karar veriyor?”

“İyi ki öyle yapıyor,” dedim. “Bana kalsa bir milyoncu gibi her telden çalardım, o bir düzene uyduruyor dükkânı.”

Kaşla göz arasında önümdeki kabın boşaldığını gördüğümde gözlerimi ona çevirdim. Ben konuşup dururken dördüncü keki de midesine göndermişti. Yüzünde hoşnut bir ifade vardı. Asıl beni şaşırtansa Gece Yarısı’nın değil Gün Batımı dolu kabın bitmiş olmasıydı. “Biraz daha yüzüme öyle bakarsan,” dedi gülerek. “Gün Batımı’nı sevdiğimi anlayabilirsin.”

Gün batımı onun ela gözlerindeydi.

“Sevindim,” dedim saçma sapan bir telaşla. “Beğenmene yani.”

“Yetmedi ama.” Gece Yarısı kabından bir tane kek alıp bana uzattı. “Bu senin olsun. Kalanları da ben yiyeyim mi?”

“Tabii,” dedim. “Bitirmek için kendini zor...”

Bir taneyi yine bütün yuttu.

“Doruk, boğulacaksın.” Gülerek elindeki kabı çektim kucağıma. “Sakin sakın yemeni sağlayamazsam sana Heimlich manevrası yapmak zorunda kalacağım.”

Kabı kendi kucağına koydu yeniden ve ciddi bir şekilde “Anlaşma yaptık,” dedi. “Sen bir tane yiyeceksin, ben de kalanını.”

“Kaçmıyor. Yavaş ye.”

“Ya kaçarsa?” Kafasını diğer tarafa doğru çevirip bir tanesini daha bütün ağzına attı. Hem yaptığından geri kalmıyordu hem de onu şiş yanaklarıyla görmemden çekiniyordu. “Sen beceriyorsun bu işi,” dedi sonra. “Yaşına göre fena değilsin sanki?”

Beni alaya aldığı için hafifçe kolunu ittim. “Kötüsün.”

“Sen mükemmelsin,” dedi karşılığında. “Yeniden satışı düşünmelisin çünkü gerçekten çok güzel olmuş iki çeşit de. Bana ilk maçtan karalar bağlamamı söyleyen sen neden ilk satıştan sonra hemen vazgeçtin?”

“Benim hevesim çok çabuk kırılıyor ya. O gün Firuzan Hanım ilk kez görmüştü o tatlıyı ama tadına bakmak yerine bir daha yapmamamı söylediğinde bitti benim için bu yeni deneyim. Zaten pek tercih edilmedi diye üzgündüm yani. Gerek yoktu öyle davranmasına.” Gecenin devamını hatırladığımda sııttım. “Ama Fırat var ya, tek lokmada yuttu hepsini. Senden bile beterdir o. Bir de benim modum düşükse hemen anlar, şebekliğe başlar. Tüm gece övdü de övdü.”

Ağzına götürdüğü lokma dudaklarının birkaç santim ötesinde havada kaldı. “Fırat kim?”

Çocuk soyağacımı nereden bilecekti ki? “Erkek kardeşim,” dedim. “Liseye gidiyor. Tam bir ergendir.”

“Yaa...” dedi. “Peki diğerleri?”

“Diğerleri?”

“Dört kardeşmişsiniz ya...”

“He...” Çocuğa fazla doğal davranmaya başlamıştım. Hemen toparladım kendimi. Elimdeki tek muffini bitirip sorusunu cevaplamaya giriştim. “Fırat benim bir küçüğüm, on altı yaşına yeni girdi. Ferda da ondan bir yaş küçük ama ikisi aynı anda okula başladılar. Ferda küçükken çok cılızdı, babam hep bu kız yolda yürürken bile uçar diye korkardı. Okula göndermeye yüreği el vermezdi. Sonra Fırat’ı bir sene geç yazdırdılar, Ferda’yı korusun diye. Fırat kendini bile koruyamıyor hâlbuki. Birinci sınıfta dudağını kale demirine çarpmıştı. Ay ben ne çok konuşuyorum Doruk ya.”

Doruk, deniz manzarasına bakmak için bile ayırmıyordu gözlerini benden. “Anlatan memnun, dinleyen memnun. Çok konuşmada sakınca görmüyorum Feza.”

“Okuldayken tip tip bakarlardı bazen. Suratlarına çakasım gelirdi.”

“Sallasana, lisede herkes birbirine tip tip bakar. Ergenliğin nirvana yılları. Hepsi kendini bir şey sanıyordu.”

“Doğru,” dedim. “Neyse. Furkan var bir de. O sürpriz oldu bize de. Beş yaşında. Küçükken benden başkasında uyumazdı, şimdi eskisi kadar pas vermiyor sıpa.”

“Küçücük.” Gözleri parlıyordu. “İki tane yeğenim var benim de.” Instagram’ında görmüştüm ama hiç haberim yokmuş gibi merakla dinledim onu. “Furkan’ın fotoğrafı var mı?”

Ters Yüz filminde çocukları sevmek diye bir karakter olsaydı seslendirmesini Dorukhan Falay yapardı.

Galerimi kurcalamaya başladığımda onun gözleri de denize dalmıştı, belki de geldiğimizden beri ilk kez o yöne bakıyordu. Çok derinlere inmeme gerek kalmadan birkaç gün öncesinden ikimizin yanaklarının birbirine yapışık olduğu bir fotoğrafı buldum ve onun olduğu kısmı büyüterek Doruk’a uzattım. Onun yaptığı ilk şey Furkan’ın gözlerine bakabilmek için fotoğrafı daha fazla büyütmeye çalışması oldu ve sonra yanlışlıkla yanında benim görüntüm de girdi. Bu kez iki kez tıklayarak fotoğrafı küçülttü ve orijinal hâline geldi karemiz.

“Saçları senin gibi aynı,” dedi büyülenmiş gibi erkek kardeşime bakarken. “Gözleri o kadar güzel ki. Yanaklara bak. Ekranı ısıracağım şimdi.”

“Ben çalıştığım için genelde eve döndüğümde uyumuş oluyor. Bu yüzden ben de kafasını ısırmamak için zor duruyorum burada.”

“Maşallah,” dedi. “Çok tatlı. Çok tatlısınız.”

Telefonu elinden alırken dilim tutulduğu için bir şey söyleyemedim ama o, kendi telefonunu çıkarıp birkaç saniye sonra bana uzattı. “Bunlar da ablamın ufaklıkları.”

Pembe elbise giymiş bir kız çocuğu Doruk’un omuzlarında oturuyordu. Elindeki pembe yıldızlı tacı onun kafasına geçirmişti. Erkek çocuğu ise kucağındaydı. Doruk onun ellerinin üzerinden bir joysticki kavramıştı. İkisi oyun oynuyorlardı sanırım. “Bu Esin,” dedi. “Bu da Alican.”

“Tiplere bak.” İstemsizce uzattım kelimeleri. “Esin’in elbisesini çok kuskandım şu an.”

“Tam bir süslü ya, her gittiğimde ona oje sürmemi istiyor benden. Kolyeleri de var bir sürü. Benim için de yapıyormuş. Boncuklu bir bileklik yapmış en son. Biriktiriyorum hepsini.”

“Çok tatlısın...” İmdat. “Tatlısınız. Siz ne kadar tatlı çıkmışsınız bu fotoğrafta böyle.”

“Teşekkürler,” dedi kibarca. “Biraz esmeye başladı. Üşümüyorsun değil mi?”

Bedeni yanımda öyle büyüktü ki acaba bana degecek rüzgârı engelliyor olabilir mi diye düşündüm bir süre. “Yok,” dedim. “İyiyim ben.”

“Bu arada sizinkilerin F takıntısı nereden geliyor?”

Bu detayın gözünden kaçmamış olması beni güldürdü. “Babamdan kaynaklı. Adı Feyyaz Falez. Bir FF geleneğidir senelerdir sürüyor. Kulağına hoş geliyormuş, öyle diyor. Benim adım konusunda inatlaşıp karar veremediklerinde ben ailemin üç F’li tek kişisi olmuşum. Hâlbuki biraz bekleseymiş Ferda’yı Feza yapabilirmiş babam.”

“Yok ya,” dedi bir süre düşündükten sonra. “Sen benim tanıdığım en Feza insansın.”

Bu garip tanımlamaları bir tek ben yapıyor olamazdım, bu da ispatıydı. Ona sence de iki rakamı kadın, bir rakamı erkek değil mi demek yerine “Sen de benim tanıdığım en Doruk insansın,” dedim.

“Han’ı pek yakıştırmıyor musun peki bana?”

“Çok Doruk’sun ya,” dedim düşünmeden, sorgulamadan, yine aklıma geleni dilime dökerek. “Han da kötü değil asla. Ama Doruk’sun yani sen. Öyle alıştı ağzım. İstersen Dorukhan da diyebilirim tabii.”

“Canın nasıl isterse...”

Bir kez daha bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıp boş kapları toparlamaya başladım. Biten çaylarımızı yeniden doldurduk ve biraz daha sohbet ettik. Eğer hava bulutlanmasaydı gün batımına denk gelecektik ama ne yazık ki karardı ve yağmurun yağacağını sinyallerini gönderdi. Biz de çok geç olmadan kalkma kararı aldık. Beni Visal’e geri bırakmayı teklif etti, ben ise Eren’in teklifine kafamın içinde onay verip buradan direkt eve geçmeye karar verdim. Doruk yine durmadı, bu kez de evime bırakmayı önerdi. Bunu hızlıca reddettim ve on dakikalık bir inatlaşmanın galibi olduğumda bana bineceğim otobüs durağına kadar eşlik etti. Her şey için teşekkür etmeyi unutmadı beni uğurlarken.

“İyi akşamlar sayın Falez,” dedi, ilk geceki son konuşmamız gibi.

İyi akşamlar yerine emin olmak ister gibi, “Görüşürüz Falay,” dedim.

“Görüşürüz,” dedi ve tüm yolu sırtarak gittim bu tek kelime yüzünden.

Eve vardığımda normalde geldiğim saatlere göre epey erkendi, bu yüzden aile üyelerim tarafından şaşkınlıkla karşılandım. Uzun bir süre sonra hep beraber yedik akşam yemeğini. Bugünü özetlemem gerekirse huzur der, başka da bir şey demezdim.

Saat dokuzu çeyrek geçerken aynanın karşısında makyajımı çıkarıyordum ve arka cebimde duran telefonumun çalması beni şaşırttı. Başta Naz günün kritiğini yapmak için arıyor sandım ama hattın öbür ucunda Eren vardı.

“Selam,” dedi. “Kusura bakma, rahatsız ediyorum. Az önce cuma günü için kırk tane Gün Batımı muffin siparişi aldık. Böyle bir tatlımız var mı bizim? Ona göre arayan beyefendiye dönüş yapacağım.”

Kendi yansıma baktım. Göz bebeklerim kocaman olmuştu. Kalbim kasıldı ve nabzımın hızlandığını hissettim. Dudaklarımda beliren o ışıltı saçan gülümsemeye inanamadım. “Evet,” diyebilirdim zorlukla. Göğüs kafesimin delinmesi mümkün olsaydı kalbim aynanın yüzeyine fırlardı. “Siparişi alabilirsin. İyi akşamlar.”

Yansımaımdan gözlerimin içine bakarken sözcükler, istemsizce bir mırıltı gibi döküldü dudaklarımdan.

“Feyza, işte şimdi yandın sen.”

İLK MAÇ

Feza

Otuz dokuzuncu *Gün Batımı* muffinin üzerini süslerken saat henüz yedi olmamıştı.

Üç saat mi uyuyabilmişim? Dört mü? Umurumda değildi. Bu sabah Visal, diğer günlerden daha erken açılmıştı. Siparişimi taze taze teslim etmekte niyetim. Doruk antrenmana geçmeden önce buraya uğrayacağını yazmış, yetişir mi diye sormuştu. Gerekirse hiç uyumayacağımı ona söylemek yerine mesajına bir onay emoji göndermişim.

Naz'a geçen gece olanların özetini bir telefon konuşmasıyla anlattığımda, attığı çılgık yüzünden oda arkadaşı uyanmıştı. Güneşe neşe sinmişti resmen. Güneş her zamankinden parlak gibiydi. Oysa dışarıda tek bir ışık huzmesi bile yoktu; yağmur yağıyordu. Ama yemin ederim, Güneş'in sıcaklığını tenimde hissediyordum.

Küçük küçük kestiğim portakalları kremanın üzerine yerleştiriyordum. Normal zamanlarımda aksine bugün elim ayağıma karıştığından dağınık çalışmışım. Arka fonda en sevdiğim playlistlerimden biri Karışık Çal'da oynuyordu, mutfağıma dolduran şarkı *Kaçın Kurası* ydı.

Kendi etrafımda dönerken elimdeki krema poşetini yanlışlıkla sıkıp birazını yere boca ettim. "Ay!" dedim. "Üf, salak seni." Yeri silmeden önce küçük keklerimle ilgilenmeye devam ettim. Onları mükemmel görünümüyle sunmak istiyordum Doruk'a. Geçen seferki Jerry'i kovalarken duvara çarpıp düzleşmiş Tom gibi çirkin bir krema faciası yaşansın istemiyordum. Visal'in renkli kutusuna özenle dizmeye başladım hepsini. Doruk'a mutlaka sarsmadan götürmesini tembihleyecektim.

Geçirdiğim olaylı geceyi unutuyor, sadece tatlılara odaklanıyordum.

O olaylı gece Doruk'la buluştuğumuz güne aitti. Yalan söylemek zorunda kalmışım. Söylediğim yalan, içimde bir huzursuzluk olarak yaşıyordu. Bir önceki akşam konuştuklarımızdan dolayı Fırat, bir daha ben

gecenin bir yarısı eve Taner'le dönmek zorunda kalmayayım diye okul çıkışı Visal'e gitmişti. Amacı kapanışta yalnız dönmememdi ama beni orada bulamayınca ve üstüne Eren de ona Naz'la dışarı çıktı yalanını uydurmak yerine bir arkadaşıyla beraberler dedğinde olanlar olmuştu.

Neyse ki benim kafası az çalışan erkek kardeşim biraz mantıklı düşünebilmiş, ortalığı velveleye vermek yerine sessizce gecenin çökmesini beklemiş ve odama gelip hiç kimseye bir şey anlatmadan önce benimle konuşmak istemişti.

Eve geç dönmemiştim. O geldiğinde çoktan odamdaydım. *"Aman öyle Naz'la takıldık,"* demiştim telaşa kapılarak. Fırat kaşlarını kaldırmıştı. *"O çocuk molaya mı ne çıkmış,"* demişti karşılığında Taner için. *"Onu orada görseydim kahve makinesinin altına sokacaktım kafasını. Ayrıca sana da inanmıyorum. Diyelim Naz'la takıldın, ne diye işinize geri dönmediniz sonrasında?"*

Bir anda *"Sana hesap mı vereceğim?"* diye tepesine binmiştim.

Hem Taner'i hem de beni dükkânda görmemiş olmak onun aklını kurcalamıştı. Bunu söylemese de anlayabiliyordum. En sonunda ise her zamanki hınzırlığını yapıp *"Olayları babama anlatıp başının etini yememi istemiyorsan üç beş bir şey ateşle o zaman,"* demişti. Sus payı istemişti benden.

Yüzümü buruşturup cüzdanımı karıştırırken hevesle gözlerini büyüten kardeşimin avuç içine 1 TL bırakıp kıcına tekme atarak onu odamdan kovmuştum. Fırat sert darbemle kendini kapımın önünde yere atmış, Furkan koşarak geldiğinde ise yüzünü ağlıyor gibi yaparak benim ona vurduğumu söylemişti.

Ve canım kardeşim, içimin keleşliği Furkan, yumruk yaptığı küçük elini Fırat'ın omzuna indirmişti birdenbire. *"Ablam vurduysa haklıdır."*

Onu düşünüp gülümserken yanına gitmek, biraz oyun oynamak istedim ama uzun bir günün ilk saatleriydi. Yüzümden uyku aktıkça kendime su çarpıyor, başımı pencereden çıkarıp soğukun beni uyandırmasını bekliyordum.

Kutuyu hallettim, yerleri temizledim ve kollarımı sıvayıp bulaşıkları tek tek sudan geçirdim. Makineye atamayacaklarımı kenara ayırırken son ses çalmaya devam eden şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordum.

"Feza!" diye bir ses beni yerimden hoplattığında köpüklü elimi göğsüme bastırarak arkamı döndüm. Parmak ucunda yükselse kapının tavanına başı çarpacak olan Doruk, yüzünde derinden bir gülümsemeyle

mutfağın bir adım dışında dikiliyordu. “Üçüncü seslenişimdi bu. Korkutmak istemedim.”

Nereden edindiğimi bilmediğim bir alışkanlıkla aniden korktuğum için üst damağımı başparmağımla yukarı doğru itmeye kalktım. Parmaklarımdaki köpük ağzıma girdiğinde yüzümü ekşitip dilimi dişlerimin arasına sıkıştırarak ağzımın içinden bir nefes üfledim. “Aa,” dedim hemen. Ağzımın içinde acı bir tat kalmıştı ve giydiğim tişörtün önünde su lekesi olmuştu. “Selam! Hoş geldin.”

“Su iç,” dedi gülümsemeyi bırakmadan. Çocuğun gözlerinin önünde köpük yutmuştum. Ellerimi musluğun altına tuttuktan sonra kurulumadan bile önce saçımı düzeltmeye kalktım. Parmaklarımdaki damlalar tişörtümün üzerinde daha fazla leke olmuşmasına yol açarken arkamın onu dönük olmasını fırsat bilerek yanaklarımı şişirip derin bir nefes verdim sıkıntıyla. Bu sırada şarkı arka planda çalmaya devam ediyordu.

*Boyuna da posuna da bin maşallah.*³

Sezen abla, diye bağırarak istedim. *Ablam, biraz dur. Zaten ortalık karışık.*

Gözlerimi Doruk’a çevirip kalçamı tezgâha yasladım. Elimdeki bardağı gözlerinin içine baka baka yudumlarken utancımı söndürmeye çalışıyordum. Bu sırada onu baştan ayağa süzmeyi de ihmal etmedim. Altında siyah bir eşofman, üzerinde hâki yeşili bir kapüşonlu vardı. Spor ayakkabıları grinin koyu bir tonuydu. Gülümsemesi ise gördüğüm en açık renkteydi. Saçları ıslandığı için rengi siyaha yakın görünüyordu. Dalgalar düzleşmiş, alnına doğru tel tel dökülmüştü. Onları eliyle geriye ittiğinde hacim kazanıp minik dalgalar hâlinde dikili kaldılar. Sonra Doruk bir kez daha parmaklarını saçlarının arasından geçirip tutamları sağa sola dağıttı. “Günaydın.”

“Günaydın!” Onun zor uyanan sesinin yanında benimki enerji saçıyordu. “Nasılsın?”

“Teşekkür ederim. İyiyim, sen?”

“Ben de iyiyim. Çok acelen var mı?”

“Bir buçuk saatim var daha.”

“Aa, tamam. Kutu şurada. Kırk tane. Biliyor musun, hiç beklemiyordum. Eren aradı söyledi, haberi bile yok böyle bir tatlı ürettiğimizden. Gerçi üretmiyoruz zaten. Ama yaptık bugün. Belki annesine söyler sipariş aldığımızı. Gerçi niye söylesin bilmiyorum. Ayakta kaldın, otur lütfen. Çok az bir işim kaldı. Şarkıyı da kapatabilir misin? Ellerim ıslak.”

³Sezen Aksu’nun 1996 çıkışlı “Kaçın Kurası” şarkısı.

“Kalabilirdi aslında.”

Konuştuklarımızın sadece son cümlesini seçip onu cevaplamak erkeklerin genetiğine işlenmiş bir özellik miydi? Yanağındaki gamzeden gözlerimi uzak tutmaya çalıştım. “Kapat kapat, başını şişirmesin sabah sabah.”

“Şişmezdi başım.”

“Kapatsana Doruk.”

“Keyfini bozmak istemiyorum Feza.” Plastik bir kabın köpüğünü durulayan ellerim havada donup kaldığında omzumun üzerinden ona baktım. Kutunun olduğu masanın kenarındaki sandalyeye oturmuştu. Telefonum bir karış uzağındaydı ama onu uzanıp almıyordu. “Çok güzel görünüyorlar ve açım. Takıma götürmeyi boş verip kırkını da ben mi yesem?”

“Aç mısın?” Sanki bana ölmek üzere olduğunu söylemiş gibi tepki vermiştim. Büyük tezgâhın köşesindeki poşetlere uzanıp içini kurcaladım. Henüz simitleri kesip içlerine peynir ve domates yerleştirmemiş olsam da dümdüz simitler de işimizi görürdü. “Ben de açım.” Ona sormadan önce iki simidi bir kâğıda sarıp masaya doğru ilerlemeye başladım. “Kahvaltı yapacak kadar kalabilir misin?”

“Feza...”

“Şu kutuyu şöyle alayım.” İri iri açtığı gözleriyle bana bakarken kutuyu özenle kapatıp bantladım, sonra dışarıdaki tezgâhın üzerine bırakıp geri döndüm. “Peynir de çıkaracağım şimdi. Çok toparlayamadım etrafı ama iş görür bu masa. Çay doldurayım bize, kuru kuru yemek olmaz.”

“Hiç gerek yok.”

“Ay emrivaki mi oldu sana böyle?” Elimi belime koyup bir anda düşündüm. “Hiç sormadım sevip sevmediğini. Başka bir şey ister misin? Pek seçeneğimiz yok ama ayarlarım hemen.”

“Dur lütfen,” dedi gözleri hâlâ kocaman açıkken. “Sabahın köründe yeterince uğraştın benim için zaten.”

“Ama aç aç da antrenmana gidilmez ki.”

“Salonda yerim bir şeyler,” dedi. “Sadece uyandığımda bir şey yemek istemedi canım. Hazırlanıp hemen çıktım. Erken zaten daha, atıştırırım.”

“Arkadaşlarınızla kahvaltı planınız mı var?”

“Hayır ama...”

“Yani benimle yemek mi istemiyorsun?”

“Feza ben...” O oturuyordu, ben ayaktaydım ama gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı. Tuzağıma düştüğünü anlayınca mağlubiyetle eğdi

başını. “Tamam, kahvaltı edelim.” Ellerimi birbirine çarptım ama o kararlılıkla gözlerime baktı. “Ama ücretini ödeyeceğim.”

“Bir tane simidin mi?” Dilimi damağıma vura vura buzdolabına doğru ilerlerken alayla, “Öde tabii,” diyordum. “Bir simidi ödemezsene batar zaten bu dükkân. Mahvoluruz.”

“Sırf seninle arkadaşız diye bedava hizmet almak beni rahatsız eder,” dedi. “Hatta laf yapacağını bildiğimden muffinleri bile ödedim seninle görüşmeden önce.”

“Bari indirim yapsaydım biraz.”

“Zaten bu lezzet için o fiyat hak ettiğinden çok daha azıydı.” Bana reddetme şansı bırakmadı çünkü yine gülümsedi. “Otur da hemen yiyelim. Aceleyle getirmek istemiyorum ama antrenmana geç kalırsam topa tutarlar beni.”

Ben ve Ferdi, Sinan Erdem’de Efes maçındaydık.

Bana verdiği sözü tutmuş, evlerinde oynayacakları ilk maç için ikimize bilet almıştı. Sabah uyanır uyanmaz babamın gardırobundan Efes’in logosunu taşıyan kırmızı bir parçayı alıp çantama tıkmış, Visal’dan ayrılmadan önce de onu üzerime geçirmiştım. Eren ve Naz, bu geceki kurtarıcılarımdı ve Ferdi beni her zaman döndüğüm saatte eve yetiştireceğine söz vermişti. Böylece bütün planlar yapılmıştı, şimdi ise yavaş yavaş dolmaya başlayan salondaydım. Oturduğumuz 303 numaralı tribün sahaya pek yakın sayılmazdı. Ön koltukların kombine olduğunu anlatmıştı Ferdi. Onların satışa sunulmadığını söylemişti.

Bana oldukça bol geldiği için eteklerini kot pantolonumun içine tıktığım kırmızı tişörtü düzeltirken saçlarımı da omzumdan geriye doğru attım. “Sence bugün oynar mı?”

“Gerçekten aklımdan geçeni mi söyleyeyim?” Başımı salladığımda hevesimi söndürdü konuşarak. “Bence oynamaz. Bir sonraki Süper Lig maçında oynamasını bekliyorum açıkçası, henüz *Euroleague* için ana karakter olacak kadar kanıtlamadı kendini.”

“Ya...” dedim başımı anlayışla sallayarak. Doruk’un geleceğimden haberi yoktu. Ona söylememiştim. Olası bir hüsrân durumunda burada olduğumu bilmesine istemiyordum ama eğer Efes’teki ilk sayılarını kaydeditişine tanık olursam mutlaka ona haber verirdim. Belki Ferdi beni otopark tarafına götürürdü, belki onu orada beklerdim karşılamak için.

Bazı fanların fotoğraf çekmek için orada pusu kurduğunu öğrenmiştim ondan. Belki biz de yapabilirdik.

“Şimdi oyuncular anons edilecek,” dedi Ferdi maçın başlamasına birkaç dakika varken. “Önce Makkabi takımı.” Oyuncular sahaya çıkmaya başladığında dolu tribünlerden yükselen ısıklık sesleri inletti etrafı. Ben sessizce oturdum, Ferdi de sessizce oturdu.

“Ee,” dedim gülerek. “Spiker yok.”

Dalga geçtiğimi anladığında hafifçe kafama vurdu. “Ben varım ya.” Sonra omzuma heyecanla bastırdı. Evet, o bir Fenerbahçe taraftarıydı ama bu gece benim için Efesli gibi davranacaktı. İçindeki basketbol tutkusu buna izin verecek türdendi. “Şimdi ışıklar kapanacak, herkes flaşlarını yakacak ve Efes oyuncuları sahaya çıkacak sırayla.”

“Biz de yakalım mı?” dedim ışıklar söndüğünde heyecanla ayağa kalkarken. Sonra etrafımda benden başka kimsenin ayağa kalkmadığını görünce geri oturdum. Bu sırada da telefonumu çıkarmıştım flaşımı yakmak için. Ferdi de kendininkini çıkarttı ve tepedeki büyük ekranda her oyuncunun ismi sıra sıra belirirken salondan da senkronize gürültüler yükselmeye başladı.

“0 Numaraaa, Alex Peterseen!”

“2 Numaraaa, Emir Varajiiic!”

“3 Numaraaa, Thomas Zahoviic!”

“6 Numaraaa, Paul Anthooony!”

“7 Numaraaa, Kaptaaan Ömer Baysaaal!”

“9 Numaraaa, Shaw Axeel!”

Onu televizyondan görmek ve canlı görmek kesinlikle farklı şeylerdi. En yüksek çılgılığım ismini haykırırken çıkmış olmalıydı.

Fakat bu rekoru kırmam yalnızca iki saniye sürdü.

“15 Numaraaa, Dorukhan Falaaay!”

Ağızıma doğru yaklaşan bir kamera vardı. Ferdi telefonunu flaşını açmak için değil, beni kayıt altına almak için açmıştı.

“17 Numaraaa, Korkut Dönmeeez!”

“22 Numaraaa, Oleg Miloseviiic!”

“28 Numaraaa, Mateo Moraaa!”

“35 Numaraaa, Ivan Reyeees!”

“Ve 44 Numaraaa, Nikola Boriis!”

On iki kişilik kadro birbirine el çakışarak isimleriyle birlikte sahaya adımladılar ve hepsi sıraya dizildiğinde flaşlar söndü, salon aydınlandı. Takımlar karşılıklı olarak birbirlerine başarılar dileyip benchlerine

geçtiklerinde heyecandan ellerim titriyordu. Sanki maça ben çıkacaktım. “O kadar güzel ki!” derken buldum kendimi. “Hep bir ağızdan böyle isminin söylenmesi kim bilir nasıl bir duygudur.”

“Kafanı ısıracağım böyle heyecanlanırsan,” dedi Ferdi kolunu benim omzuma atarken. Kameron’u kapatmıştı. “Bu görüntüyü de ileride çocuklarınıza izletmeniz için saklayacağım.”

Kolunun altından anında sıyrılıp onu bütün gücümle ittirdiğimde Ferdi az daha yanındaki seyircinin üzerine doğru gidecekti, neyse ki kendini kontrol edebilmeyi başardı ve kahkahalarla güldü bu hâlime.

“Normalde toplam kaç kişi Efes kadrosu?” diye sordum. Yirmi civarı kişiden maksimum on iki kişilik kadrolar oluşturulduğunu babamdan biliyordum.

“Dorukhan’la birlikte on sekiz sanırım,” dedi. “Şimdi ilk beşler sahaya çıkacak ve lig marşı çalacak.”

Beni adım adım bilgilendirmişti. Bu sayede gerçekten de bir spikerin eksikliğini hissetmiyordum ama sanırım başına nasıl bir bela aldığından habersizdi. Artık bunu benimle sürekli yapmak zorundaydı. Her maça gelmemiz gerekiyordu.

İlk beşin içinde Doruk yoktu ama sürekli olarak gülümsüyor, arkadaşlarıyla konuşuyor ve yerinde duramıyordu. Belki de bana öyle geliyordu. Bir tek ona bakabildiğim için yalnızca onun hareketlerini görebiliyordum. Belki de her oyuncu aslında aynı şeyi yapıyordu ama o an Doruk, Shaw’dan bile daha çok ilgimi çekiyordu.

Makkabi takımının ve Efes’in ilk beşleri sahanın ortasına geldiklerinde *Euroleague* marşı çalındı. Ardından anonsör, ilk sayıya kadar bütün salonun ayağa kalkmasını istedi ve Ferdi hemen bunun bir gelenek olduğunu açıkladı kulağıma. Oturduğumuz tribündeki herkes bu geleneğe sahip çıkarak ayağa kalktığında aralarına biz de katıldık.

Ferdi bıkmadan, usanmadan her şeyi bir çocuğa anlatır gibi anlattı bana. Maç kafa kafaya gidiyorken Shaw resmen şov yapıyordu. Onu kanlı canlı sahada koşarken izleyebilme şansına sahiptim ama gözlerim devamlı olarak benchte oturan Doruk’a takılıyordu. Doruk takımın her hücumunda heyecanla ayaklanıyordu. Bazen ona başka kimse eşlik etmese bile her üçlükte bir elini havaya kaldırıyor, heyecanla üç parmağını sallıyordu.

Maçta hiç süre almadı ama maçı yaşamayı son ana kadar bırakmadı. Dört çeyrek birbiri ardına aktı, Efes sahadan galibiyetle ayrıldı ve Doruk hepsi ortada toplanıp galibiyeti kutladığında da mutluymuş gibi yaptı

ama soyunma odalarının olduğu kısma giderken ki yüz ifadesi ben eve varıncaya dek aklımdan çıkmadı.

Ona yazmak, nasıl olduğunu sormak, onu izlemeye geldiğimi anlatmak istedim fakat bunların her birinden birer birer vazgeçtim. Hevesi her seferinde kursağında kalıyordu ve bunu kimseye yansıtmamaya çalışıyordu. Psikolojik bir savaş içerisinde olmalıydı. Bazı insanlar bence böyle anlarda yalnız kalmalıydı. Doruk bana o insanlardan biri olduğunun imajını veriyordu.

Eve, Efes tişörtüyle girmem babamın ilgisini üzerime toplayacağından ceketimin fermuarını boynuma dek çektim fakat yakalanacak kimse yoktu ortalıkta. Herkes odalarına çekilmişti. Bugün erken yatmaya karar verip vermediklerini sorgularken mutfakta yanan davlumbaz ışığını fark ettim. Annem yemek masasına oturmuş, kendi evinde ve kendi mutfağında gizli gizli ekmek arası bir şeyler atıştırıyordu.

“Anneciğim,” dedim başımı gülerek kapıdan uzatırken. İrkildiğinde hafifçe yerinde hopladı ve gülerken kimseyi uyandırmamak için elimi ağzıma bastırdım. “Ne yapıyorsun öyle?”

“Kız ödümü patlattın.” Başparmağıyla damağını yukarı doğru itti ve derin bir nefes aldı. “Ne bileyim, acıktım. Akşamki yemeği çok beğendi bizimkiler. Onlar öyle aç gibi saldırınca bana pek bir şey kalmadı. Sen de kuru ekmek kemirmek ister misin benimle?”

“Acıkmadım aslında ben.” Bir parça ekmeği daha koparıp ağzına attığında gülümsedim. “Ama çay varsa içerim.”

“Demleyeyim mi? Yorgun musun çok?” Ekmeğini bir kenara bırakıp ocağın altını yaktı hemen. Safır rengi bilekliği bileğini çok zarif gösteriyordu. Saçlarını örmüştü, açık mavi pijama takımıylaiken bile kusursuz görünmeyi nasıl becerdiğini bilmiyordum. “Üstünü değiştir de gel. Baban erken yattı, morali bozukmuş.”

“Aa, niye?”

“Efes’te şu yeni çocuk oynatılmadı diye. O bir şansı hak etmiyorsa kim ediyormuş? Doğukan mı ne adı da.”

“Dorukhan.”

Net cevabımla annem elindeki çaydanlığı bırakıp omzunun üzerinden bana döndü. Bu sırada anlık refleksim yüzünden ben de gözlerimi kırptırıyordum. “Nereden biliyorsun kız sen? Birken iki mi olacaksınız başıma?”

“Ay anne,” dedim yakınır gibi. “Geçen gün röportajını izliyordu ya, oradan duydum işte.”

Kötü hissediyordum, yalan söylemekten nefret ediyordum, neden yalan söylediğimi bilmiyordum. Annem anlardı, annem dinlerdi, annem bilirdi, o bana yol gösterirdi ama kendimi onunla böyle bir konuda konuşmaya hazır hissetmiyordum. Böyle bir konudan kastımın ne olduğunu da bilmiyordum.

“Taktı kafayı valla.” Sandalyesine geri oturdu. “Fırat bozuldu en son, beni şu çocuk kadar umursamıyorsun diye. Basıp gitti odasına. Sonra her zamanki gibi Ferda’yla bağıştılar, Furkan uyandı. Aldım Fırat’a verdim. Ona uyutturdum. Aman başını da şişiriyorum. İşten geldin yorgun argın, konuşrum durdum.”

“Evet, işten geldim.” Çok büyük bir suç işlemişim gibi vicdan azabını iliklerime kadar hissettim. Annem sesimdeki garipliği fark etmiş olacak ki kaşlarını kaldırdı ama hemen bir adım geri çekilip ara yerin karanlığına gizledim kendimi. “Üstümü değiştireyim de geleyim. Çok yorgunum ama sohbet edelim. Sen alırsın yorgunluğumu benim.”

“Var bir hâller sende.”

“Aa,” dedim kendime şöyle bir bakarak. “Ne hâli olacak canım?”

“Anlayamadım orasını henüz...”

“Her zamankinden farkım yok aslında.”

“Var gibi.”

“Yok yok.” Kaçarcasına çıktım mutfaktan. “Ekmeğini ye sen. Ben gelirim şimdi.”

Üzerimi değiştirip geri gittiğimde annem sessizliğin tadını çıkartmakla meşguldü. Nasıl bir fırça çektiyse Ferda ve Fırat’ın çıtı bile çıkmıyordu odalarında. Ben de ona çay içerken aynı sessizlikle eşlik ettim. “Nasıl Visal?” dedi en son özlem dolu bir sesle. “Yoruyor mu seni çok?”

“Seviyorum o yorgunluğu ben.” Hislerim, onun hisleriydi. Annem Visal’e genç yaşta girip oraya yıllarını vermiş bir kadındı ve gözlerinde geri dönme arzusu vardı. Bu özlem geçmişe miydi yoksa yalnızca işine miydi bunu ayırt edemiyordum. “Sensiz daha yorucu olduğu bir gerçek.”

“Sen her şeyin üstesinden geliyorsundur eminim. Yine de kendini işe boğma anneciğim.” Bakışlarımı diktiğim çay bardağından ayırıp ona çevirdiğimde tebessüm etti. “Bu yaşların bir daha geri gelmeyecek neticede. İşini seviyorsun biliyorum ama hazır Eren’le Taner de dönmüşken mesai saatlerine bir düzenleme getirebilirsin diye düşünüyorum.”

“Taner de mi dönmüş?” dedim gözlerimi kocaman açarak. “Nereye dönmüş? Düzenli çalışacak mıymış? Bir halt beceremez ki o. Eren anlıyor işlerden ama Taner ayak bağı sadece.”

“Ona benzer şeyler duydum, kesin mi bilmiyorum.” İçimi anlamsız bir ürperti sardı. “Aman boş ver, belli olur yakında. Sen benim sözümü dinle bak, şu saatlerini biraz azalt. Kendine hiç zaman ayıramıyorsun.”

“Bakalım...” dedim sadece.

Çayımдан bir yudum aldığımda o da topladığı masayı sildi. “Furkan seninle parka gitmek istiyor.” Beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu. “Evde sen yokken en çok adını anan o. Bil diye söylüyorum. Seni uyumadan önce göremediğinde çok üzülüyor.”

“Manipüle ediliyorum ama şu an.”

“Bende taktik bitmez,” derken göz kırptı. Yanıma yaklaşıp saçlarımı öptü. “Senin iyiliğini istiyorum ben sadece. Okumak istemiyorum dedin, okumadın. Çalışmak istiyorum dedin, işe girdin ama bu kadarına da gerek yok, kendini paralamana göz yumamam. Lütfen, rica ediyorum bak. Biraz düşün bu konuyu.”

“Anlaştık.”

“İyi geceler bir tanem. Ben de bir babana bakayım X mesaisi bitmiş mi diye. En son Doğukan için hocasını etiketleyip oynat şu çocuğu artık diye tweet atıyordu.”

“Dorukhan.”

“Neyse ne.”

Arkasından gülümsedim. “İyi geceler anne.”

“Delirtecek bu hoca beni. Alsana Dorukhan’ı, altın gibi çocuk ya.”

Geride kalan iki günün ardından bu akşam biraz erken çıkmıştım işten. Türk Telekom-Anadolu Efes karşılaşmasına yetişecek kadar erken. Bilmediğim, babamın salona çay çekirdek doluşturup Fırat’ı da yanına alarak maçı beklediği idi. Onlara yalnızca selam vermek için başımı uzattığımdaysa “Sen uğur getiriyorsun bana,” demiş, yanına elini çarpıp oraya oturmamı âdeta emretmişti. Üstümü değiştirir değiştirmez Fırat ve babamın arasındaki boşluğu ben doldurmuştum üçlü koltukta. Annem ise berjerde oturmuş bize bakıp kafasını iki yana sallayarak geçirmişti zamanının çocuğunu. Ferda ve Furkan, mutfak masasında resim çiziyorlardı.

Babam gürültü çıkarabilecek her ihtimali elemişti. Fırat’la Ferda’yı birbirinden ayırması da Furkan’ı Ferda’ya postalaması da bu yüzdendi.

İkinci çeyrek 42-36'lık bir skorla sona ermişti. Efes'in attığı üçlüklerin çoğu girmiyordu ama boyalı alanda yüksek yüzdeyle oynuyorlardı. Türk Telekom ise top çalmalar sayesinde hızlı sayılar bularak öne geçmişti.

Asıl göze batansa benim Doruk'u göreceğim diye telefonda dizi açmamış olmamdı. Bir maçı baştan sona gözümü kırpmadan izlemem şimdiye dek pek görülmuş bir şey olmadığından babam bana arada sırada şaşkın bakışlar atıyordu.

Üçüncü çeyreğin ortalarına geldiğimizde Efes aradan bu yana yalnızca 4 sayı bulabilmişken ritmi yakalayan Türk Telekom farkı çift haneye dayamıştı. Fırat somurtarak Shaw'a ağzının içinde sövüyordu. Ben de onun koluna vuruyor, susmasını söylüyordum. Shaw'a olan hayranlığımı bildiğinden inadına yaptığını biliyordum ama babam bizim çocukluklarımızla ilgilenmiyordu, açılan fark onu yavaştan kızdırmaya başlamıştı.

"Tavuğuna kış mı dedi? Köpeğine hoş mu dedi? Masum masum oturuyor kenarda pasparlak çocuk. Shaw altı tane mi ne kaçırdı bugün, hâlâ tutuyor oyunda. Az fırsat ver gençlere ya. Sonra vay efendim Türkiye'den neden topçu çıkmıyor?"

Sitemleri haklı mıydı bilmiyordum ama sahadaki aktif beşin üçü Türk'tü. Yalnızca pota altındaki oyuncu ve gardlardan biri yabancıydı. Yine de babam ne diyorsa arkasındaydım, ben onu destekliyordum.

Efes, fark 12 olduğunda mola aldı. Üçüncü çeyreğin bitimine dört dakika on beş saniye vardı. Reklama girmek yerine molada Efes koçunun yaptığı konuşmayı seyrettirdi yayıncı kuruluş. Koçun eliyle Doruk'a bir işaret yapıp onu yanına çağırdığını gördüm. Parmaklarını onun omzuna koymuş, diğer elindeki taktik tahtasını takımına çevirmiş ve sıradaki seti yine Shaw üzerinden çizmişti ama anlaşılan Doruk da oyuna girecekti.

Bu ellerimin titremeye başlaması için yeterliydi. "Alacak," dedim hevesle. "Onu oyuna alacak baba."

"Gör bak," dedi babam heyecanımı yadırgamayacak kadar heyecanlıyken. "Bir gün bu çocuk için takımlar birbiriyle kapışacak. Aslanım benim, nasıl da yakışıyor forma ona."

"Başladı yine," dedi Fırat gözlerini devirerek. "Gram haz etmiyorum şu heriften ben. Kolsuzun teki falan olacak bence."

"Sus sen," dedik babamla aynı anda. Fırat bana garip garip bakarken annemin de gözleri şaşkınlıkla üzerime dönmüştü ama babamla birbiri-mize gülümsediğimizde onlardan kurtulmayı başarmıştım.

Dördüncü çeyreğin başlamasına dört dakika on beş saniye varken Dorukhan üzerindeki tişörtü çıkarıp formasıyla kaldı.

Şortunun belini düzelitti. Sahaya adım atmadan önce ellerini yüzüne sürdü. Sanırım dua etmişti. Ardından bir adım, iki adım ve üç adım. Attığı dördüncü adımda ait olduğu yerdeydi. Topu oyuna sokan kişinin adı Giray'dı. Ben gittiğim maça onu görmemiştim, bugün ilk kez görüyordum.

Shaw topu aldı ve rakip sahaya kadar sürdü. Hızlı adımlarla herkesin ortasına daldı. Turnikeye gittiğini düşündüm. Muhtemelen çizilen set buydu ama bir anda kafasını kaldırdı ve sol köşede boş kalan Doruk'la keşişti. Kendisini savunan rakibine bir fake atarak Doruk'a bakmadan bir pas attı fakat Doruk bu hamleye hazırды. Topu yakaladı. Sağına soluna baktı. Onu savunan kimse yoktu. Topu bir kez yere vurduğunda ise rakip takımdan biri önüne doğru zıpladı. Doruk, kendisine gösterilen el üzerinden topu potaya doğru yolladı.

"Koçum benim, işte bu kadar ya!" diye bağırdı babam.

Ben ellerimi birbirine kenetlemiş, top havada süzülürken potaya girsin diye içimden ettiğim dualara daha âmin bile diyememiştim heyecandan.

"Ohohooo," dedi spiker. "Dorukhan Falay, Anadolu Efes kariyerine el üzerinden attığı zor bir üçlülle başlıyor."

Yanıdaki yorumcu sözü devraldı. "Altyapıdan yetişmiş bir genç. Türk basketbolu için önemli bir değer. Kendisine biz de buradan bir hoş geldin diyelim. Efes'e biraz olsun nefes aldırды. Farkı da 9 sayıya indirdi."

Benchte oturan her isim ayağa kalkmış, bu ilk üçlük isabetini alkışlarla kutlamışlardı. Doruk'sa sevinmeye zaman ayırmamış, yalnızca gülümsemiş ve diğer sahaya doğru geri koşmuştu. Henüz spiker ve yorumcunun onun hakkında konuşması bitmeden önce karşı tarafın 8 numaralı oyuncusunun sürdüğü topa müdahale etmiş, onu takım arkadaşına çelmeyi başarmıştı.

"Bir de top çaldı. Sayın seyirciler, Dorukhan Falay maça çok istekli başladı."

Shaw topu ileri doğru koşan Alex'e yolladığında Alex onu yakalayıp bomboş bir turnike fırsatı bulmuştu. Böylelikle Efes yirmi saniyeden az bir süre içerisinde 5 sayı bulmuş, aradaki farkı 7'ye indirmişti.

Derken rakip takımın koçu oyuncularına öfkelenerek hakeme mola alacağını işaret etti.

Shaw ve Doruk, el çakışarak kendi benchlerine yürürken Doruk'un yüzünde güneşten daha aydınlık bir gülümseme vardı. İçim öyle kıpır kıpırdı ki Fırat omzumu dürtene kadar deli gibi sırtıttığının farkında bile değildim.

“Bu takımın başına beni getireceklerdi beni,” diyordu babam kendi kendine. “Biliyoruz da konuşuyoruz. On beş saniyede diğerlerinin bırakmak üzere olduğu oyunu çevirdi tek başına. Bu enerji lazım işte bize.”

Ve sonra Doruk’a babamın nazarı değdi.

Dördüncü çeyrekte kendisine şutu esnasında faul yapıldı. Serbest atış noktasından ikide sıfırlık bir skorla ayrıldı. Savunmada çok istekliydi, elleri ve kolları çok hareketliydi ama bu kısa süre içerisinde hanesine iki faul yazdırmasına sebep oldu. Beş yapan oyun dışı kalıyordu.

Yeniden şuta kalktığında yine kaçırıldı. Yüzü giderek düşüyor, morali her saniye bozuluyordu ve üçüncü faulü maçın bitimine beş dakika kala yaptığı koçu sinirlenerek onu oyundan çıkardı. Doruk asık bir yüzle benche otursa da takım arkadaşları her sayı bulduğunda ellerini çırpmayı bırakmadı.

Bir Ankara takımı olan Türk Telekom, ligi kendisinden önde götüren Efes’i son saniye basketiyle yendi. Takım kendi taraftarının önünde kutlama yaparken bizimkiler ise sıra sıra soyunma odalarının koridoruna yöneldiler.

Bizimkiler mi?

Doruk, bana kendimi doğma büyüme Efes taraftarıymışım gibi hissettiriyordu. Yüzü öyle düşüktü ki sesini duymak, oyuna ne kadar iyi başladığını ona söylemek istemiştim. Asla ve asla bu mağlubiyetin sorumlusu o değildi.

“Gördün mü genç yıldızını?” diye sordu Fırat babama. “Resmen batırdı. Bir tane isabet bulunca havalara girdi hemen.”

“Enerjisi yeter,” diyerek onu savundu babam. “Son çeyreğe kadar taşıdı maçı. Toy daha, tabii ki heyecanlanacak.”

“Saçma sapan atışlar denemeseydi alırdı Efes.”

“Bir tane denedi sadece,” derken buldum kendimi. “Shaw kaç tane kaçırdı? Gününde değildi. Esas skorer gününde olmayınca gerisi fasa fiso.”

“Az önce Shaw’a laf söyledim diye omzumu çürütmedin mi abla sen?”

“Olabilir,” dedim. “Az önceydi o.”

“Nihayet baştan sona bir maç izlerken gördüm seni.” Babam elini omzuma koyup beni kendi omzuna doğru yatırdı. “Kaybettik ama olsun. Yola geliyorsun Feza’m. Bir gün benimle kendi isteğinle maça geleceğine de ikna olmak üzereyim.”

“Ama sana uğur getirmedi.” Yüzümü astım çünkü Doruk’un so-murtan hâli gözlerimin önünden gitmiyordu. Hâlbuki attığı o üçlükten sonra gördüğüm en güzel yüzün ona ait olduğunu düşünmüştüm.

“Olsun,” dedi babam. “Bir sonraki sefere getirirsin.”

“Beni satacak mısın?” Fırat, kuskanç tavrıyla ayağa kalktığı anda koltukta oturan annemin dizlerinin üzerine bıraktı kendini. “Ben de annemci olurum o zaman.”

“Oha oğlum,” diye cırladı annem onun beline sarılarak. “Kaç kilosun sen böyle?”

“Abartma, ağırlığımı vermiyorum bile.”

Boy atma aşamasında olan ve sesi ergenliğin getirisiyle hafif çatallı çıkan koca Fırat, annemin kucağına sinmiş hâliyle buradan çok komik görünüyordu. “Ezdin karımı,” dedi babam. “Furki mi sandın sen kendini? Kalk annenin üzerinden.”

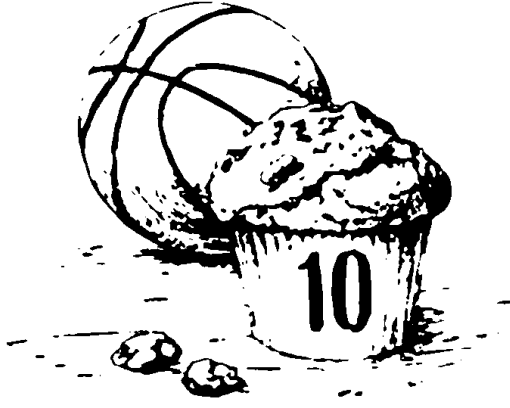
“Oy!” dedi annem onun yanağını kızartana kadar sıkarken. “Koca bebeğim benim. Sen ne zaman büyüyeceksin acaba? Az önce topçunun tekini babandan kiskandın.”

“Hiç de bile.” Fırat anneme sarılmayı bırakıp ayağa kalktı. “Ben daha yakışıklıyım. Cebimden çıkarırım onu. Değil mi abla?”

“Hı...” dedim gönülsüzce. Fırat bana dönüp dil çıkardığında ben de ona dil çıkardım.

Haksızdı ya.

Gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri Dorukhan Falay’dı.

SADECE ARKADAŞ

Feza

Dorukhan Falay'ı tutup şu takıma getirmekteki amaç nedir? Amatörde süre buluyorduydu bu bile çokmuş ona.

X'de adını arattığımdan beri karşıma çıkan nefret söylemlerinin derecesi karşısında şok geçiriyordum son yarım saattir.

Bu ülkenin yetiştirdiği oyuncuların en büyük sorunu serbest atış kaçırmak ya! Travmamız var kardeşim, Türkiye-Amerika maçını hatırlayıp hatırlayıp tetikleniyorum. Almayın atamayanı takıma.

Aslında ben Doruk'un altyapıda geçirdiği son sezonun serbest atış yüzdelerine bakmışım. Yüzde doksan ikilik bir isabet oranı vardı. İlk maçın günahı olmazdı bence. Olmamalıydı.

Koçun yapacağı rotasyona da başlayacağım şimdi. Sattı maçı. Doruk girmese alırdık.

Bok alırdınız ya! Kendi kendime konuşacak seviyeye gelişim beni ürküttü. En azından odamda oturuyordum da kimse beni bu hâlde görmemişti. Koyunlu pijamalarım ve kucağıma çektiğim mandalina tabağımla atılan tweetleri kaydırmaya devam ettim.

Bir çöp kutusu görseliyle yan yana konulmuş Doruk'un fotoğrafını görmemiş gibi yaparak hızlıca geçtim. Karşıma attığı ilk üçlüğün bir videosu çıktığında ise üzerine tıkladım ve tam üç kez başa sararak güldüğünü ana kadar oynattım. Resmî hesap tarafından "Hoş geldin Dorukhan Falay" başlığıyla paylaşılmıştı. Böyle bir videoyu beğenmeden geçme gibi bir ihtimalim yoktu.

Haksızlık ediyorsunuz bu çocuğa.

Oh, dedim. Nihayet benim gibi düşünen biri.

Anlattığınız kadar kötü değil, daha da kötü. Bırak maçı düğünümde bile oynatmam.

Hay, dedim. Erken sevinen beni eşekler kovalasın.

Gözlerimi kapatıp ağzıma bir dilim daha mandalina tıktırırken onunla konuşmayı çok fazla içimden geçiriyordum ama muffin için görüşüp kahvaltı yaptığımız günden bu yana hiç konuşmamıştık. Sıkıntılı bir nefes verip yeniden gözlerimi ekrana çevirdim ve upuzun bir savunma yazısını bu kez hevesle okudum.

Oyuna girdiği an belli etti farkını. İçi geçmiş diğer on birin aksine varını yoğunu ortaya koyarak oynadı. Her şeyi doğru yapmadı belki ama en azından her şeyiyle şabaladı. Atıştır, kaçır. Milyonlar ödeyip aldığımız Shaw da kaçırıyor, ee? Kaybedilen oyunun cezasını 19 yaşında bir çocuğa kesmek ne kadar doğru? Enerjisi, hırsı, azmi için kendisine teşekkür ederim. Dorukhan Falay'ın her bir hareketi adanmışlık kokuyordu. Bu takımda olmayı bu kadar hak eden birini daha düşünemiyorum. Yolu açık olsun, ki olacaktır da.

Onun gibi düşünen 1300 kişinin varlığı beni motive etti. Sabahtan beri ihtiyacım olan böyle bir yorum görmekti. İster istemez attığı diğer tweetlere bakmak için bir istek belirdi içimde ve gördüğüm isimle birlikte donakaldım, sonra kahkaha krizine girdim. Zaten takip ettiğim birine aitti bu hesap.

Feyyaz Falez.

Annem, babamın Efes'e yeni gelen çocukla kafayı bozduğunu söylerken hiç de yanılmıyordu. Benim gördüğüm tweetleri Fırat'ın da gördüğünü varsayarsam onun da kıskançlığı pek haksız sayılmazdı. Babam, koyu bir fanatik olduğu için belli bir kitleye sahipti. Ona saygı duyup büyüğü sayan birçok taraftar olduğunu biliyordum.

Altına atılan diğer fikirleri görmek için tweetin üzerine tıkladığımda gülüşlerim babamın onlara attığı cevapları okurken giderek şiddetlenmeye başladı.

Karpuz attı bildiğin. Şu maçta da şu çocuğu savunmazsın ya.

Feyyaz Falez: *bi dahakine sana sorarım madem*

19 yaşındaki herkese tolere gösterelim o zaman?

Feyyaz Falez: *gösterelim, insanız ya biz?*

Dorukhan'ın fake hesabı ya da kız arkadaşının başka açıklaması olamaz.

Feyyaz Falez: *bildin, kız arkadaşım.*

Altına emekli edilen eski bir oyuncunun formasını giydiği, sakallı bıyıklı profil fotoğrafını da eklemişti babam.

Harika bir adamdı.

Telefonu kapatıp kendi kendime gülmeye devam ederken bir anda durdum ve Doruk'un onu düşündüğümü hissedip tam o an bana

yazması gerekiyormuş gibi WhatsApp bildirimlerimi kontrol ettim ama gelen giden yoktu. Ben de uygulamaya girdim ve Naz'a yazdım.

Feza: *Selam, nasılsın?*

Naz'ım: *Yazma bebeğim*

"Off!"

Feza: *Bir kere yazayım*

Feza: *Soğuk yaparsa söz yazmam bi daha*

Feza: *Nasıl olduğunu merak ediyorum*

Feza: *Herkes eleştirmiş çocuğu ya düşünabiliyor musun üzerindeki bas-kıyı?*

Naz'ım: *Sporcu ya o, alışkındır Feyza*

Naz'ım: *Yazacaksın dimi*

Naz'ım: *Tamam kurtlanma yaz hadi*

Naz'ım: *Kaptırma yalvarırım*

Kaptırmazdım ki. Soğuk davranırsa kırılırdım ama. Bir daha yazmazdım, maçını da izlemezdım hatta. Tavşan dağa küserdi dağın haberi hiçbir zaman olmasa da.

Doruk'a yazmadan önce profil fotoğrafına tıkladım. Formalı değildi. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Kafasını sola çevirdiği için kadrajda sağ profili vardı. Kameraya bakmıyordu. Yüzüne güneş vuruyor, yanağı ve çene kemiği bu yüzden hoş duruyordu. Saçları dalgalı ve dağınıktı. Alnına dökülüş şeklini beğenmişim. Ne yaptığımı fark edince hemen geri çıktım. Bir aynaya baksaydım muhtemelen yanaklarımın kızarmış olduğunu görürdüm. Hızlıca mesaj kısmına girip klavyemi açtım.

Feza: *Nasılsın?*

Telefonu kapatıp yatakta ayak ucuma doğru fırlattım ve ağzıma bir dilim mandalina tıktım. Kalp atışım üç kat artmıştı. Utanarak bakışlarımı tavana çevirirken az önce yaptığım şeyi unutmayı denedim. Yeterince inanırsam belki yeryüzünden silinmeyi başarabilirdim.

Hayır, çok abartıyordum. Bağdaş kurup oturdum. Ben böyle bi-riydim. Merak ederdim. Arkadaşı değilsem arkadaşım değilsin diyebilirdi. Benim de yazıp huzur bozacak hâlim yoktu. Yazmamı istemediğini söylerse zaten yazmazdım. Ben takıntılı bir telefon sapığı mıydım? Hayır değildim. Zaten tipim de öyle değildi.

Mandalinamı yemeye devam ettim ama içlerinden bir dilimi çekirdekli çıktı. Bir bu eksikti diye geçirdim içimden. Her şey üst üste geliyordu. Anne diye ağlasam çok mu abartı olurdu? Ben bu ruh hâliyle baş edemiyordum çünkü.

Çok geçmeden bir bildirim sesi duyduğumda az önce üç katına çıktığını düşündüğüm kalp atışlarım bu kez beşe katlandı. Uzanıp telefonu aldım hemen.

Naz'ım: *Ne yazdın?*

Ofladım bir kez daha. Doruk sanmıştım.

Feza: *Lütfen bana bir süre yazma*

Naz'ım: *NİYE BÖYLE YAZDIN ÇOCUĞA DURDUK YERE?*

Feza: *Hayır, sen yazma*

Feza: *Ona nasılsın yazdım ama şimdi sen mesaj atınca sandım ki o cevap verdi*

Naz'ım: *İyi ki kaptırma dedik güzel bebeğim benim aferin sana hiç kaptırmamışsın kendini*

Feza: *Kaptırmadım? Telefon sapığı değilim*

Naz'ım: *Ne*

Feza: *Boş ver*

Feza: *Yazma bana, öptüm*

Naz'ım: *Beni habersiz bırakma, öptüm*

Dakikalar geçti. Bir telefonun başında oturup heyecandan hiçbir şey yapamadan beklemek bana çok tuhaf gelen bir eylem olduğundan acaba telefonumu kapatıp kendimi uyumaya mı zorlasam diye düşündüm. Kulaklıklarımı yeniden kulağıma yerleştirirken playlistime girip bana rastgele bir şarkı açacak tuşa bastım. Bunu huzursuz hissettiğimde hep yapardım ve eğer karşıma çıkan şarkı işime gelen türden bir şarkıysa bunun bir mesaj olduğuna inanırdım.

Tatlı bir melodi kulağıma dolmaya başladığında sözler gelmeden önce şarkıyı anlamıştım çoktan. 348, *Bana Sen Lazımsın*.

Yeniden telefonuma baktığımda ise bir bildirim gördüm ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Doruk: *Selam Feza*

Doruk: *Kendimi pek iyi hissetmiyorum*

Doruk: *Nasılsın sorusuna hep iyiyim cevabı mı bekler insan sorarken? Aslında ben hep iyiyim derim ama sana yalan söylemek istemiyorum*

Doruk: *Öyle bir anda yazdın ki sanki hissetmişsin gibi*

Doruk: *Teşekkür ederim, gerçekten. Sen nasılsın?*

Baştan sona bir kez daha okudum mesajları. Bir kez daha sindirmeye çalıştım. Soğuk yapar mı diye düşündüğüm çocuk yalnızca sekiz harflik mesajımla birlikte içini dökmüştü bana. Günler süren sessizliğimiz sanki hiç olmamıştı. Sanki en son dün gece oturup sohbet etmiştik onunla.

Feza: *Sesin soluğun çıkmayınca seni merak ettim*

Eh, hafif bir trip atmayı hak etmiştim bence. Niye yazmamıştı öğrenmem gerekiyordu. Varlığımı yalnızca ben hatırlattığım sürece hatırlayan bir insanla arkadaşlığımı sürdürmek istemezdim.

Feza: *Neden kötüsün?*

Doruk: *Düzelirim ben, boş ver beni. Sen nasılsın?*

Feza: *Boş veremem, bir şey mi oldu?*

Maçını izlememiş, adıyla atılan tüm tweetleri tavaf etmemişim gibi rol kesmelerim yok muydu bir de...

Doruk: *Adapte olmaya çalışıyorum bu yeni tempoya. Biraz içim sıkıldı sadece. Merak etme, önemi yok.*

Doruk: *Seni arayabilir miyim?*

Doruk: *Sesini duyarsam geçer.*

Şarkı kulağıma aynı anda dedi ki, *yaşıyorum ama bomboş belki bana sen lazımsın.*

İçimde tuhaf bir kıpırtı, daha önce benzerini yaşamadığım türden bir titreme hissettim. Ona bir cevap yazmadan bile önce telefonu kulağıma koymak için kaldırdım. Çünkü çoktan telefon numarasını tuşlamıştım.

"Feza," dedi soluk alır gibi. Saniyesinde açmıştı. Saat onu çeyrek geçiyordu ve onun sesi uykuya çok ama çok ihtiyacı varmış gibi çıkıyordu. "Selam."

"Selam," dedim. "Ne olduğunu hiçbir detay atlamadan anlat bana hadi."

"Visal'i kapattın mı?" derken sesi onu dinleme hevesim yüzünden şaşkındı.

"Visal'de değilim. Yine erken çıktım bugün. Taner'le Eren kapatacaklardı. Öyle konuştuk anlaştık. Annem geçen gün 'Eve biraz daha erken gelsen olmaz mı?' diye serzenişte bulundu. Sonra ben de onu üzmemeyim diye biraz erken çıktım işte. Ee, sen ne yapıyorsun?"

Güldüğünü fark ettiğimde anladım yine taramalı tüfek gibi konuşup ona müsaade etmediğimi. İçimdeki bu dürtüye hâkim olamıyordum. Konuşmadığımız kaç gün varsa her birinin her saniyesini uzun uzun ona anlatmaya dair bir istek vardı içimde. Eğer sıkılmayacaksa trafik lambasının direğinde gördüğüm böcek hakkında bile onunla sohbet edebilmiş gibi hissediyordum kendimi.

"Güzel olmuş. Kendini çok yorma." Kısa bir es verişinin arkasından "Geçen maçta süre aldım biliyor musun?" diye sordu heyecanla.

Ve ben dilimi tabii ki tutamadım. "Biliyorum."

Birkaç saniye karşı taraftan hiç ses gelmedi ve geldiğinde bu şoka uğramış birine ait gibiydi. “İzledin mi?”

“Evet,” dedim hemen. Ardından frene basmam gerektiğini hissettim. “Babamın sıkı bir taraftar olduğunu sana söylemiştim.”

“Yaa,” dedi gülümsediğini bana hissettirerek. “İyi başladım maça ama devamını getiremedim. Öyle, ona takıldım biraz. Yarınki maçta koç beni kenarda tutabilir bilmiyorum. Bakacağız.”

“Olsun. Her şey çok yeni. Alışsın ki hem daha. Gayet iyi başlamıştın.” Saçmalıyordum. “Başka bir sorun yok değil mi?”

Birkaç saniyelik bir sessizlik yaşadığında afalladığını düşündüm. “Yok,” dedi alelacele. “Bu cumartesi çalışıyor musun?”

“Neden sordun?”

“Bana gelir misin diyecektim.” Gözlerimi kocaman açtığımda yaşadığım şok yüzünden dudaklarım aralandığında aramızda kısa bir sessizlik oldu ve saniyeler sonra Doruk telaşla konuşmaya başladı. “Yani, bizim çocuklarla bizde toplanacağız. Bekir’le tanışmıştın ya. O da gelecek mesela. Kalabalık bir grup olarak tabii. Sen de gelmek ister misin diye. Sen de ol istedim diye öyle dedim. Gelebilme şansın var mı?”

Yaklaşık iki haftadır tanıdığım birinin evine gitmeyi doğru bulmayan tarafımla Doruk’un iyi bir insan olduğuna inanan tarafım arasında bir çatışma yaşandı. Birkaç saniye süren bu kavga boyunca ne diyeceğimi bilemediğim için öylece kaldım. Hayır demekle ilgili problemlerim vardı fakat evet demek istememin sebebi bu değildi. Onunla biraz daha zaman geçirmenin yolunu arıyorsam bu uygun bir fırsattı. “Ama orada benim ne işim var ki?” diye sordum sonunda. “Arkadaş ortamını tanımıyorum sonuçta.”

“Ee tanı diye çağırıyorum ya.”

Niye arkadaşlarını tanımam gerekiyordu ki? Ben de kanımın ısındığı bir insanı doğrudan sevdiğim insanlarla tanıştırmak isterdim fakat onun bu tip biri olduğunu pek sanmıyordum. Kafamın içinde neyin değerlendirilmesini yaptığımı da bilmiyordum.

“Kendimi biraz rahatsız hissederim sanırım,” dedi her zaman dürüstlüğü en doğru yol olduğunu düşünen yanımla. “Hem yabancı insanlar hem yabancı bir ortam... Bilemedim Doruk.”

“Asla üstelemeyeceğim ama gelersen çok sevinirim.” Yine bir sessizlik oldu. Ağzından öylece yuvarlanan sözcüklerin sebebini düşünmüş olabilirdi bu sürede. “Ben,” dedi ve durdu. “Ben sana konum atayım fikrini değiştirirsen diye.” Yine durdu. Resmen ne diyeceğini bilemeden

konusuyordu benimle. “Muhtemelen ablam da bizimle olur. Kendini rahatsız hissedeceğin bir ortam olmayacaktır, garantisini verebilirim ama tabii ki gelmek istemiyorsan anlarım seni. Hiç sorun değil. Bana bir anlığına normal bir fikirmiş gibi geldi, senin pencereden bakmayı akıl edemedim.”

“Her zaman kız arkadaşlarını evine çağırıyor musun yani?” Alayla sorduğum soruda sesimden güldüğümü rahatlıkla anlayabilirdi fakat aldığı cevabın gülüşümü soldurduğunu bilemezdi.

“Evet,” dedi net bir şekilde. “Kızlı erkekli toplandığımız çok olur.”

Yani bu onun için normal bir aktiviteydi. Benim o ortamda bulunmam, kafamda büyüttüğüm türden özel bir şey değildi. “Anladım,” dedim. “Önümüzdeki maç için başarılar dilerim bu arada. Bence yine süre bulacaksın.”

“Göreceğiz bakalım.” Derin bir nefes aldığını hissettim. “Teşekkür ederim Feza,” dedi sonra. “Haklıymışım.”

“Ne konuda?”

“Sesini duymanın bana iyi geleceği konusunda.”

Cuma günü öğle saatlerinde oluşan bir boşlukta, damla çikolatalı kurabiyelerimizi yerken Naz’la uzun uzun sohbet etmiştik. Naz gitmem gerektiğini savunan, oraya gitmezsem kafamı kıracağını söyleyen taraftı. Doruk’un beni evine davet etmesini garip bulmamıştı. Onun için de normaldi bu. O benden çok daha sosyal biri olduğundan daha önce kalabalık gruplar hâlinde erkek arkadaşlarının evlerindeki buluşmalara katılmışlığı vardı. Kafamda kurmak yerine akışına bıraksam aslında nasıl rahatlayacağımı uzun uzun anlatsa da fikrimi değiştirmeyi başaramamıştı. Eğer Doruk benimle buluşmayı yeniden isterse bunu dışarıda ve ikimiz yalnızken yapmayı tercih ederdim. O akşam fikrim değişmeseydi gece olduğunda kibar bir dille gelemeyeceğimi söyleyecektim fakat Efes’in maçı kararımı gözden geçirmeme sebep oldu.

Doruk, yalnızca dört dakika sahada kalmış ve eksi iki verimlilik puanıyla oynamıştı. Yani takımına katkı sağlamak yerine zarar vermişti.

Her ne kadar basketbol hakkında her şeyi bilmiyor olsam da Doruk’un takımına henüz tam anlamıyla uyum sağlayamadığını anlayabiliyordum. Birtakım anlaşmazlıklar yaşandığını bile tahmin edebilirdim hatta. Babam saha içi iletişimlerinde kopukluk olduğunu, özellikle Aras’la bir

rürlü uyuşamadıklarını söylemişti yemek masasındaiken Fırat'a. Fırat büyük bir keyifle "Senin çocuk yine batırdı," dediği için bu savunmayı yapmıştı.

Moralinin ne kadar bozuk olduğunu düşündükçe onunla yeniden konuşmak istedim ama bana attığı son mesaj evinin konumuydu. O günkü konuşmamızdan sonra yeniden iletişime geçmemiştik, bu da beni soru işaretleriyle baş başa bırakıyordu. Benim istediğim kadar benimle konuşmayı istemiyor muydu?

Belki de her gün her gün konuşmamıza gerek olmadığını düşünüyordu.

O hâlde benim arkadaşım değil miydi? Ben arkadaşlarımla her gün konuşurdum.

Bunlara takılmak yerine dolabımın önüne geçtim ve yarın ne giysem diye düşünmeye başladım. Beyaz halter yaka bir bodynin üzerine toz pembe bir gömlek seçtim. Gömleğim kırış kırış olduğu için yatağa girmeden önce onu güzelce ütiledim ve sandalyemin arkasına düzgünce astım. Kararımı çoktan vermiş, Eren'in yerime bakmasını çoktan ayarlamıştım. Çoktan dediğim yarım saat önceydi ama bence çoktandı.

O gece geçmek bilmedi. Doruk'a geleceğimi belirten bir mesaj bırakmak yerine sessiz kalıp içimi içime kapattım. Gelmeyeceğimi sanıyordu, bu yüzden bir sürpriz olabilirdim onun için. Belki de Doruk, şu buhranlı dönemin içindeyken biraz olsun kafasını dağıtma şansını bulabilirdi.

Ertesi gün öğle vakti metrobüsten inip haritalardan açtığım konumu takip ederken diğer elimle de çantamın zincirine sıkıca sarılmıştım. Dört dakika yürüme mesafem kalmıştı ama sanki bana dört asırdı o yol. Sabah Visal'e hiç uğramadığım için bunun yerine bizim eve yakın olan bir pastaneye girmiş, bir kutu tatlı almıştım. Elim boş gidersem ayıp olacağını, götüreceklerimi kendi ellerimle hazırlarsam da bunun fazla olacağını düşünmüş ve en sonunda böyle bir çözüm yolu bulmuştum.

Daha doğrusu Naz bulmuştu. "Sokrates felsefeye yön verirken senin kadar düşünmemişti," argümanından sonra da bana ne yapmam gerektiğini adım adım açıklamıştı.

Orta hâlli denilebilecek aynı tip binalardan oluşan bir sitede D bloğun önünde durdum. Zilde yazan soyadlarını hızlıca incelerken D. Falay yazısına geldiğimde parmağımı kaldırdım. En üst katın zilini tuşlayacağım sırada bir hanımefendi önünde dikildiğim kapıyı açtı ve kapıyı kapanmadan yakalayıp içeri girdim böylece.

Asansörde dokuz numaralı tuşa basıp aynadan saçlarımı kontrol ettim. Hızlı yürüdüğüm hatta neredeyse koşarak adım attığım için yanaklarım biraz kızarmıştı ve soğuk, burnumun ucunu kırmızıya boyamıştı. Yukarı çıkana kadar soluklanmayı denedim fakat daha da nefes nefese kaldım içimde yükselen anlamsız heyecan yüzünden.

Adımımı dışarı attığımda sağıma soluma bakındım. Katta iki daire vardı. Sağımdaki ayakkabılıkta gördüğüm kocaman ayakkabılar, hangi dairede Doruk'un yaşadığına dair fikrimin olmasını sağladı. Tek tük, toplam üç tane spor ayakkabıydı ama hepsi ben Doruk'a aitim diye bağırان renklerdeydi. Doruk özellikle sahadayken renkli ayakkabılar giymeyi seviyordu izlediğim kadarıyla.

Kapının önüne dek küçük adımlarla, kendimi cesaretlendirmeye çalışarak ilerledim. Beni çağırdığı saatin üzerinden yarım saat geçmişti. Yani arkadaşları çoktan gelmiş olmalıydı. Onlara ait ayakkabılar görmüyordum ama bunun sebebini ayakkabılarını içeri almalarına yorumladım.

Ve sonra Naz, "*Filozof musun sen?*" diye bağırdı kafamın içinde.

Derin bir nefes alıp zile bastım. Ardından iki elimle tatlı poşetini kavradım ve ne yapacağımı bilemeyerek parmak uçlarımda yükselip alçaldım.

Önümdeki kapı hızlıca açıldığında hayatıma girdiği andan beri oraya daha çok dahil olmasını istediğim insan, tam karşımdaydı.

Üzerinde siyah, baskılı bir tişört vardı ve altına da aynı renk eşofman giymişti. Saçları ellerini tutamaların arasından yeni geçirmiş olsa gerek dağınıktı. Gözlerindeki ela ışıltılar, bugün yeşile biraz daha yakındı. Beni gördüğünde önce onları kocaman açtı, ardından gözlerinin açıklığından bile daha kocaman şekilde gülümsedi ve kalbim bir darbe almışçasına hızlandığında ağzımı açıp tek kelime edemedim. Nabzım sanki kulaklarımdaydı. Bakışlarına dek ulaşan gülümsemesinin bende yarattığı etkiyi bilseydi hakkımda ne düşünürdü, bana bir daha böyle güzel gülümser miydi bilemedim. "Gelmeyeceksin sanıyordum," dedi afallamış bir hâlde.

"Geldim," dedim ben de gülümseyerek. Bir anlığına boynuma dokundum yaşadığım stres yüzünden, ardından hızlıca geri indirdim elimi. "Selam."

Anlamsız bir şekilde o ve ben sürekli selamlaşıyorduk. Mesaj, telefon konuşması veya yüz yüze oluşumuz fark etmiyordu. Sürekli selamlaşıyorduk.

“Selam.” Kapı kolunu tutan elinin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi onu çekti ve evinin kapısını benim için sonuna kadar açtı. “İçeriye geçsene.”

“Tabii.” Eğilip ayakkabılarımı çıkartmak için bir hamlede bulunduğumda gözleri taşıdığım poşete kaydı ve hemen benimle birlikte eğilip ona uzandı. “Ben alayım onu. Keşke zahmet etmeseydin.”

“Ben zahmet etmedim ki,” dedim yanlış anlayarak.

“Düşünmen bile zahmet ki,” diyerek karşılık verdi.

Diğer ayakkabımı da çıkarttığımda ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeden bir süre birbirimize baktık. Ona bir adım gitmeye karar verdiğimde o da bana bir adım gelmeye karar vermişti. Aynı anda atınca o adımları tokalaşabileceğimiz kadar mesafe kalmamıştı aramızda. Zaten bu çok resmî olurdu.

Sarılmaya yeltenmek için kolumu kaldırıncaya benimle aynı anda hareket ettiği için bileği dirseğime çarptı. Bu bizi güldürdüğünde elim Doruk’un kolunun altından sırtına doğru dolandı, o da bir kolunu boynuma sarmıştı fakat bu sefer de başımızı aynı yöne hareket ettirmeye çalıştık ve yanlışlıkla burun buruna geldik. Kafamı çabucak geri çekip diğer omzuna doğru gidebilmek için parmak uçlarımda yükseldim hızlıca. Doruk’un güldüğünü duydum, utanmıştım ama ben de gülüyordum.

Sonra gülmeye devam ederken kaçmamamı söylemek ister gibi boynumun arkasındaki koluyla beni kendine çekti ve bunu yapmasını hiç beklemediğim için başım göğsüne yaslandı. “Hoş geldin,” dedi çenesi saçlarımin üzerinden. Gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim sesini duyduğumda. Yanağım göğsünde, ellerim belindeydi.

Eğer ben bir yapboz parçasıysam bu hayatta, yanımdaki parça Doruk’u içermeliydi. Bu sarılma bana tam olarak bunu hissettirmişti.

“Hoş buldum,” dedim geri çekilirken. Bunun sebebi birinin sesini duyuşumdu.

“Kimmiş?”

Şimdiye dek benim için bir tek Doruk vardı, bu yüzden de içeriden yükselen gürültüye hiç odaklanmamıştım. Bir kız mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkıp Doruk’un yanına doğru ilerlerken gözleri benim üzerimdeydi. Kibarca gülümsediğimde o da karşılık verdi fakat o an yine anlamsız diyebileceğim bir içgüdü yüzünden baştan ayağa süzmeye başladım kızı.

İlk düşündüğüm, ne kadar güzel olduğuydu.

Simsiyah saçları maşalı mıydı yoksa doğal hâli bu şekilde miydi ayırt edemesem de muazzam bir şekilde omuzlarından dökülüyor, sanki bir reklam yıldızıymış gibi ışıldıyordu. Benim her gün topak topak dökülen saçlarımın aksine onunkiler oldukça gürdü. Yüzünde ağır ama ona çok yakıştırdığım bir makyaj vardı. Gözleri yeşilin koyu bir tonuydu. Muhtemelen aynı yaşlardaydık fakat yan yana geldiğimizde pek de öyle durmazdık. O biraz daha olgun görünüyordu, duruşundaki özgüvenden kaynaklanıyor bile olabilirdi bu.

“Selam,” dedim. “Ben Feyza.”

“Selam,” dedi elini bana doğru uzatarak. “Beril ben de, memnun oldum canım.”

“Beril, Okan’ın kuzeni. Okan da sana bahsettiğim arkadaşım, Fener’de oynuyor demiştin hani.” Doruk bana açıklama yaptıktan sonra Beril’e döndü. “Feyza da benim yakın bir arkadaşım.”

“İlk kez duyuyorum adını,” dedi Beril, sanki Doruk’un hayatındaki her şeyi bilmek zorundaymış gibi. İkisi beraberler miydi? “Başka birinin daha geleceğini bilmiyordum.”

Doruk kendi evine birini davet etmeden önce ona danışmak zorunda mıydı?

“Bana da hoş bir sürpriz oldu,” dedi Doruk tatlı poşetini Beril’in eline tutuşturarak. “Bunu mutfağa bırakabilir misin?”

“Tabii.”

O gittiğinde ben bir süre daha aynı şekilde dikilmeye devam ettim.

“Montunu alayım ben Feza.” O saniyeye dek montumu çıkartmam gerektiğimi bile unutmuştum. Fermuarı açıp hızlıca üzerimden sıyırdım kollarını. Yakasından tutup Doruk’a uzattığımda Doruk da benim erişemeyeceğim yükseklikteki askılığa astı onu. “İçeri geçelim mi?”

“Uygun bir zamanda mı geldim?” dedim çekinerek. “Habersiz bir şeyler yapma fikri pek hoşuma gitmedi aslında ama...”

“Lütfen,” diyerek devam etmemi engelledi. “İyi ki geldin. Gelecek olan sensen zaman hep uygundur. Salon şu tarafta. Önden buyur.”

İçimde beliren heyecan kısa sürede yerini anksiyeteye bıraktı çünkü beni karşılayan kalabalık anında gerilmeme sebep oldu. Burada yerimin hiç olmadığı hissiyle doldum içerideki gözlerin tümü bana döndüğünde. Çok geniş ama az eşyalı bir salondur burası. Krem rengi koltuklarda neredeyse boş yer yoktu. Herkes bir köşede yayılmış, birbiriyle konuşuyordu. Tanıdığım tek yüz Bekir’e ait sandığımda arkamda elinde çay tepsiyle

Özge abla belirdi ve bu beni bir nebze rahatlatı. “Ay Fezaaa!” dedi heyecanlanarak. “Hoş geldin canım. Dur şunları bırakayım hemen.”

O sehpaye doğru giderken elindeki joystickle meşgul olduğu için beni görmeyen Bekir, ismimi duyunca kafasını kaldırdı ve bu sırada yanındaki minderde oturan diğer çocuk “Goooo!” diye bağırdığında Bekir hızlıca kaşlarını çatıp “Ama haksızlık!” diye bağırdı.

Doruk başını hafifçe iki yana sallarken onların biraz arkasında duran sarışın kız “Yoo,” diyerek atladı olaya ve esmer çocuğun başına dokundu. “Hiç de haksızlık değil, önüne baksaydın Bekir.”

“Sen sus ya, objektif bir hakem değilsin,” dedi Bekir. “Hoş geldin,” demeyi de ihmal etmedi bana. Kısa süre sonra ise kollarımın arasında Özge abla vardı. Beni yüzyıllardır tanıyormuş gibi kucaklamasının rahatlığı çöktü omuzlarıma. O sıcaklık o an gerçekten ihtiyaç duyduğum şeydi.

Doruk ablasıyla âdeta hasret gideriyormuşuz gibi sarılışımıza güldükten sonra elini kaldırdığında “Bu Okan,” dedi Bekir’in yanındaki minderdeki çocuğu göstererek. “O da Alara, Okan’ın kız arkadaşı.” Alara elini kaldırıp bana doğru salladı ve gülümsedi. Gözüme ilk çarpan giyim tarzıydı. Naz olsa onu kesinlikle çok beğenirdi. Bebek mavisi bir kumaş pantolon vardı altında. Üzerindeki beyaz gömleğin yakası fırfırlıydı. Uzun sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Hiç oradan buradan çıkan bebek saçları yoktu. Elle çizilmiş bir kusursuzluktaıydı sanki ona dair her şey.

“Şu Lukas,” diye devam etti Doruk, PlayStation’dan uzak taraftaki sarışın erkeği işaret ederek. “Çatpat Türkçe konuşabiliyor,” diye fısıldadıktan sonra Lukas’a döndü. “Say hello to Feyza, Lukas.”⁴

“Hello Feyza,” dedi Lukas sıcak bir gülümsemeyle. “Nasilsin?”

Aksanı beni gülümsetti. “Teşekkür ederim,” dedim. Bekir ve Okan arasındaki büyük maçtan bir ses daha yükseldiğinde anlık olarak hepimizin dikkati dev ekrana çevrildi.

Bekir, Okan’ın kalesine çok uzaklardan bir gol attığı için oldukça abartılı bir şekilde sevinmeye başlarken Alara elini alına vurmuştu fakat beni şok eden Lukas’ın tepkisiydi. “Aminnnnaa koyyim!”

Doruk alnını kırıştırdı, Okan yediğı golü unutup kahkaha attı. “İstisnasız hepsi küfürlerimizi biliyor,” dedi ligdeki diğer yabancı oyuncular da kastederek. “Harika bir milletiz.”

⁴(İng.) “Feyza’ya merhaba de Lukas.”

"I support you, Bekir." Söylenenleri anlayamadığı için Lukas heyecanla kendi kendine konuşuyordu. "Come on buddy, beat him."⁶

Beril de salona döndüğünde Alara'nın hemen yanına oturdu. İçerideki insan kalabalığına bakınca Doruk'un bana yalnızlıktan dem vuruşu geldi aklıma. Eğer bu yalnızlık demekse benim yaşadığım hayata ne deniyordu merak ettim.

Bir sürü insan vardı evinde. Gülüşüyor, eğleniyorlardı. Belki de Doruk bazı şeyleri abartıyordu, belki yüzde yüz dürüst değildi bana karşı ya da belki yalnızlığı yalnızca dönemseldi ve şu an sona ermişti. Bilmiyordum. Yalnızca onun evinde karşılaşmayı beklediğim ortam bu değildi, bu yüzden şaşırmıştım.

Köşe koltukta Alara ve Beril'den uzak olan tarafa doğru ilerledim. Kendimi fazlalıkmışım gibi hissediyordum ve geldiğime pişman olmak üzereydim. Diken üzerindeki bu hâlim Özge ablanın öylesine bir muhabbet kurma çabasıyla biraz dindi fakat Beril de bu muhabbete katılınca yeniden gerginlik bedenime yayıldı.

Doruk, kendimi kötü hissetmemden korkuyor olsa gerek ki benim tam dibimde oturan ablasının diğer yanına geçti. Koltuğun köşe noktasına yakındı, diğer tarafa uzanan kısımda ise Beril oturduğundan dizleri birbirlerine her an değecek gibi duruyordu. Bu kasıtlı bir yakınlık mıydı merak ettim.

Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyordum.

Beril'in gözleri sürekli Doruk'a çevriliyordu. Doruk ara sıra onunla göz göze geliyor, küçük bir tebessüm edip yeniden yönünü televizyona çeviriyordu. Tek bildiğim buydu.

Bekir ve Okan'ın arasındaki ilk maçı Okan kazandığında Bekir rövanş teklif etti. İkisine nazar mı değdi bilmesem de korkunç bir futbolla başladı oyunları. Bu, en çok Lukas'ı eğlendiriyordu. "We're good at basketball man, not football."⁷

"Please don't say that," dedim Lukas'a dönerek. "You're demotivating them."⁸

Onların motivasyonlarını düşürdüğünü söylüyordum fakat sesimde alay vardı. Muhtemelen o joystickin başına şu an ben bile geçsem pek bir şey bilmediğim hâlde onlardan daha iyi oynardım.

⁵(İng.) "Ben seni destekliyorum Bekir."

⁶(İng.) "Hadi dostum, yen onu."

⁷(İng.) "Biz basketbolda iyiyiz adamım, futbolda değil."

⁸(İng.) "Lütfen böyle söyleme, motivasyonlarını düşürüyorsun."

Lukas bana karşılık olarak ellerini iki yana kaldırıp “Doğru, şampiyonlar liginin benim yüzümden kazanamazlarsa bu üzücü olur,” dedi İngilizce. Bekir ve Okan’la birlik olup onlarla dalga geçişimişiz karşısında öfkelenmiş gibi yapıp daha sert saldırdılar joysticklere. Bu her şeyi daha beter hâle getirdi. Şutları kaleyi asla bulamıyordu.

“Aa, Feyza,” dedi Beril şaşkın şaşkın. “İngilizce bir bölüm mü okuyorsun? Aksanın iyiymiş.”

Bunu benden beklemiyor gibiydi sesi. Takılmamaya çalıştım. Bakışlarına aldırış etmemeye çalıştım, yine Pollyanna olmaya çalıştım fakat rahatsızlık hissimi azaltamıyordum. “Hayır,” dedim sadece.

Konuşmaya devam edecekken Beril bu defa “Yoksa liseli misin?” diye sordu gözlerini kocaman açarak.

“Hayır.”

“Ee, ne okuyorsun?”

“Konuşmasına izin verirsen anlatacak galiba kuzen,” dedi Okan.

Alara, “Tanımaya çalışıyor sadece,” diyerek savundu Beril’i. “Ben de merak ettim. Kaç yaşındasın Feyza?”

“18,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Geçen sene bitirdim liseyi.”

“Mezuna mı bıraktın?”

“Beril!”

“Merak ediyorum Okan!”

“Az sus da konuşsun kız.”

Doruk’u gözlerimin içine bakarken yakaladım. Bana tatlı bir gülümseme yolluyor, kafaya takmamamı söylemeye çalışıyor gibiydi ama hiçbir şekilde araya girmiyordu.

Beril, bir bacağına altına doğru kıvrıp yönünü tamamen bana çevirmek istediği için bahaneyle Doruk’a biraz daha yaklaşmış oldu. “Ben beslenme ve diyetetik okuyorum,” dedi. “İkinci senem, on dokuz yaşındayım. Sen peki?”

Samimiyeti bana geçmiyordu. Bu bile kötü hissetmeme sebepti. İnsanları bu şekilde yargılamayı sevmiyordum fakat Beril’in gülümsemesi dahi bana şu an sahte geliyordu. “Ben sınavdan sonra tercih yapmadım,” dedim araya girmesin diye hızlı hızlı konuşarak. “Bir kafede çalışıyorum. Severek yaptığım bir iş olduğu için devam etmek istedim. Sen, Alara?”

Muhabbete Beril’le devam etmek istememiştim. Alara daha katlanılabilir gibi gelmişti o an. “Mimarlık öğrencisiyim ben de,” dedi ve ikisinin de bakışlarında bir üstünlük görür gibi oldum. Kafamda kuruyor

olmalıydım. Sırf üniversite okudukları için beni bakışlarıyla ezecek hâlleri yoktu. “Bir şirkette staj yapıyorum. Peki zor olmuyor mu çalışmak?”

Lukas’ın bizi anlamaya çalışır gibi baktığını fark ettiğimde buna bir kurtarıcı gibi sarıldım. Önce ona ne konuştuğumuzu açıkladım ve ardından Alara’nın son sorduğu soruyu da çevirip cevabı İngilizce vermeye başladım. “Çocukluğum da aynı yerde geçti, annem orada çalışıyordu. Sonra işleri ben devralmış gibi oldum. Tatlıları ben hazırlıyorum, mutfakta olmayı çok seviyorum.”

Lukas’ın gözleri âdeta parıladı. “Vaaay, Feyza,” dedi. Bildiği tepkiler beni güldürüyordu. “This is amazing!”

“Hem de ne amazing,” dedi Doruk, sesinde bir hayranlık vardı. Ardından konuşmasına İngilizce devam etti. “Eli çok lezzetli. Onun hazırladığı kahveyi içtiğimden beri diğerlerine kahve diyememeye başladım. Muffinleri de harika.”

“Bunu biliyorum,” dedi Lukas. “Doruk, getirdiğin muffinler muhteşemdi.”

Onun ismini söyleyebiliyordu fakat ‘o’ harfini farklı bir şekilde bastırıyordu, bu yüzden Duuruk gibi bir telaffuzu vardı.

“Takıma tatlı mı götürdün?” diye sordu Beril. “Diyetisyeniniz kafayı yemiştir.”

“Takım kafayı yedi,” dedi Doruk. “Yenisi için yalvarıyorlardı en son.”

Özge abla koluma dokunarak “Çok merak ettim muffinlerini,” dedi. “Bir gün Onur’la uğrasak nasıl olur?”

“Onur senin eşin mi?” diye sorduğumda başını salladı. Gözlerinde ismini andığı an beliren pırıl pırıl ifadedden anlamıştım bunu. “Çok güzel olur. Ne zaman isterseniz gelin. Çok sevinirim.”

“Ee, siz nasıl tanıştınız peki?” diye sordu Beril, konunun yeniden yön değiştirmesine sebep olarak. Doruk bana baktı, ben Doruk’a baktım. Ortamda onunla nasıl tanıştığımı bilen tek kişi belli ki Özge ablaydı, bu yüzden o da dönüp ikimize baktı.

“Çalıştığım yere gelmişti. Öyle tanıştık.”

Hikâye böyle değildi fakat söylediklerim yalan da değildi. Doruk’un gerçeklerin tamamını anlatmayışımla birlikte rahatladığına şahit oldum. Böyle bir ortamdayken onun ağladığı bir anda tanıştığımızı elbette ki söylemezdim. Doruk, o gün kendini güçsüz hissediyor olabilirdi ve bunu başka insanların bilmesine hiç gerek yoktu.

’(İng.) “Bu harika!”

“Her kafeye gelenle tanıyor musun öyle?” Lukas’ın da bu soruyu duyduğunda kaşlarının çatıldığını fark edince kafamda kurmadığıma ikna oldum. Gerçekten Beril’in bana karşı tavırları hoş değildi. “Ne tatlısın Feyza, hayatın gerçeklerinden hiç haberin yok mu senin?”

“Beni düşünmen ne tatlı Beril,” dedim ona dik dik bakarak. Sesim sertleşmişti fakat gülümsüyordum. “Bu kadar uzun süre insanlarla iç içe olduğun bir işte çalıştığında birini gördüğün an onun iyi niyetli olup olmadığını anlayabilecek kadar geliyorsun.”

“Kimin altından ne çıkacağı hiç belli olmaz ama,” dedi Alara. Benden böyle bir atak beklemediği için kurduğu bir cümleydi sanki. Bu stajyer mimar, boş zamanlarında Beril’in avukatlığını yapıyor olmalıydı.

“Konuşmamızı ben başlattım,” dedi Doruk da nihayet ağzını açabildiğinde. Yalan söylüyordu. Benim için yalan söylemesine gerek yoktu ama en azından ağzını açıp bir şeyler söylediği için memnundum. “Feza’nın çıkış saatine denk geldim, biraz lafladık. Öyle yani.”

“Ve sonra imza gününe geldi,” dedi Bekir birden.

“Ne?” Alara ve Beril aynı anda vermişti bu tepkiyi. “Dorukhan’ın imzasına mı gittin?” diye devam etti Beril, bunu yaparken elini onun koluna koymuştu hayretle. Resmen temas için fırsat kolluyordu.

Bir onun kolundaki eline bir gözlerinin içine bakıp “Evet,” dedim rahat bir tavırla. “Çünkü beni davet etti.”

Özge abla kahkaha atmamak için zorlanıyormuş gibi görününce bir an ben de gülmemek için çabalarken buldum kendimi. Bu erkeklerin fark etmediği ama kızların hissettiği bir şeydi. Dümdüz konuşuyor gibi görünsek de bir savaştaydık aslında şu an.

“Çok alındım gerçekten,” dedi Beril. “İçeriye birilerini davet edebiliyorsan biz niye gelmedik ki?”

“Fenerbahçe oyuncusunu Efes imzasına mı çağırıydı Beril?” dedi Okan. Bu sırada maç ekranına değdi gözüm. Az önce bir gol atmıştı, herhâlde yanlışlıkla.

“Tamam canım da ben?”

“Benim olmadığım yerde senin ne işin var?” dedi Okan sorduğu soru çok saçmaymış gibi. O an anladım, Okan gerçekten Doruk’un yanında olmayı istemişti fakat rekabet içindeki iki takımın oyuncularını oldukları için bu doğru olmazdı.

“Feza’dan yanımda olmasını istedim, o da sağ olsun kırmadı beni.”

Lukas, Doruk’a imalı imalı baktı. “Are you dating or what?”¹⁰

¹⁰(İng.) “Siz çıkıyor musunuz yoksa ne?”

Beril'in yüzü anında düştü fakat bunu kimseye fark ettirmeden toparladığını sandı.

"No," dedi Doruk. "Just friends."¹¹

"Yes," dedim hemen. "Just friends."

"Oookey man," dedi Lukas. "Just friends. Okeey... Of course friends."¹²

"Tabii ki arkadaşlar Lukas," dedi Beril İngilizce. "Tanışalı iki gün olmuş daha, ne flörtü?"

Tonlaması, Doruk o kıza bakar mı der gibiydi.

Ve biliyordum ki Doruk böyle ortamlara sahip bir insansa gerçekten de dönüp bakacağı kişi ben olmazdım.

Beril'den pek haz etmesem de onun çok hoş bir kadın olduğu düşünüyordum. Hayır düşünmüyordum, bu objektif bir gerçektir.

İstemsizce ikimizi kıyaslarken buldum kendimi. Benden yalnızca bir yaş büyüktü fakat cildi çok düzgündü. Bu ergenliğin garezi bir bana mıydı? Alara da Beril de model gibi kalıyorlardı benim yanımda. Onlara baktığımda genç bir kadın olduklarını söyleyebilirdim, bana baktıklarında ise muhtemelen akıllarından geçirdikleri kelime çocuk olurdu.

Gözlerim ara ara Beril'in kıyafetine kayıyordu. Üzerindeki büstiyerin bir benzerini daha önce ben de denemiştım fakat asla onun gibi taşıyamamıştım. Göğüs kupu oturmamıştı çünkü bedenime. Zaten pantolonlarımı da çok zor bulurdum. Denediklerimin belleri hep bol gelir, kalçama oturmadağı için de çoğu annemin kıyafetlerini gizlice giyiyormuşum gibi dururdu. İkisinin de bu tarz sorunlara sahip olmadığı belliydi.

"Sadece sordum," dedi Lukas.

Özge abla bir şeyleri fark ettiğinde "Çayları yenileyelim mi?" diye bir teklif attı ortaya bana hitaben. Doruk benden önce ayağa kalkıp "Ben hallederim," dese de Özge abla o kocaman bedeni kolundan tutup yanına geri çekti fakat öyle yakınına çekmişti ki Doruk, Beril'den uzaklaşmıştı. "Biz hallederiz."

Gülümseyerek ayağa kalktığımda "Tatlı da servis edelim," dedim.

Bekir heyecanla "Sen mi yaptın?" diye atıldı. "Meşhur muffinleri bu hayırsız A takıma dağıttı, bana hiç ayırmamış."

"O gün salona uğramayacaktın bile."

"Olabilir biraderim, bana da ayırmalıydın."

"Gider alırsın takoz," dedi Okan. "Bir kırk tane de sen sipariş ver."

¹¹(İng.) "Sadece arkadaşsınız."

¹²(İng.) "Tamam adamım. Sadece arkadaşsınız. Tabii ki sadece arkadaşsınız."

“Ay hepsini sen mi hazırlıyorsun Feyza?” diye sordu Alara. “Hem millete hizmet edip hem ayak işleriyle uğraşmak kıyamet senaryosu gibi geliyor kulağa.”

“Ne ayak işi?” diye sordum ayağa kalkarken. “Ben staj yapmıyorum ki.”

Okan, dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmasaydı neredeyse ooo sesi çıkaracaktı. Kız arkadaşına laf sokulmasından hoşlanması bana garip gelse de ikisine de aldırış etmeden güler yüzümle devam ettim. “Hayır Bekir, bu sefer ben hazırlamadım ama dersen Visal’e istediğin zaman gelebilirsin. Bu arada çay içmeyecek olan var mı?”

“Ben tatlı almayayım,” dedi Beril. “Hatta bence Dorukhan da almasın. Seni diyetisyenine şikâyet etmek gerek.”

“Yok,” dedi Doruk. “Ben alacağım.”

Özge abla önümden yürüyordu, ben de onun peşine takılmıştım ve sonra Doruk’un da ayaklandığını gördüm. Üç adım kadar arkamdaydı. Arka arkaya mutfağa girdiğimiz an Özge abla kahkaha atmaya başladı. “Sana bayıldım,” dediğinde uzanıp yanağımı sıkmasını beklemiyordum. Doruk ne yaşandığına anlam veremiyormuş gibiydi kapıya yaslanmış hâldeyken ama ablasının beni sevmesi hoşuna gitmiş gibi duruyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ben de sana bayıldım.”

“Sen niye geldin sıra? Otur demedim mi ben sana?”

“İstemiyorum oturmak,” dedi Doruk. “Misafire iş yaptırmak âdetim değil, şöyle geç lütfen Feza. Ben halledeceğim.”

“Elime yapışmaz,” dedikten sonra etrafı hayran hayran incelemeye koyuldum. Visal’in mutfağından bile daha ferahtı burası. Tezgâh kocamandı, buzdolabı da devasaydı. Buraya bir girse insan saatlerce dışarı çıkmak istemezdi. “Mutfağın çok güzelmiş,” derken buldum kendimi.

“Pek kullandığı bir yer değil beyefendinin,” dedi ablası. “Arada ben uğramasam örümcekler falan basar burayı, terk edilmiş bir oda gibi olur.” Durup koluma dokundu ve beni sandalyeye doğru çekti. “Madem geldi buraya kadar bırak da o hizmet etsin misafirlerine. Biz biraz seninle laflayalım.”

İtiraz etsem de fayda etmeyecekti. Bu yüzden bir sandalye çekip oturduğumda “Ee,” dedi Özge abla beni daha yakından tanımaya hevesli bir şekilde. “Sen de bir ablasın sanırım benim gibi. Kaç kardeştiniz?”

“Dört.” Doruk benden bahsederken abla olduğum detayını da verecek kadar açmıştı demek ki konuyu. Bu midemde tuhaf bir hissin belirmesine yol açtı. “Ben en büyükleriyim.”

“Fotoğrafları var mı? Küçük olan çok tatlıymış diye duydum.”

Doruk bu sırada dolaptan tatlıyı çıkartıyordu. Yüzüne baktığımda utanmış gibi durduğunu fark ettim. Furkan’la bir fotoğrafımı göstermişim ona buluştuğumuzda. Ondan bile bahsetmişti ablasına.

Telefonumu cebimden çıkarttığımda köşesindeki çeyrek daire şeklindeki kırık bir an için beni utandırdı. Sonra buna hiç de gerek olmadığını hatırladım. Özge abla, yanında gergin hissettiğim birisi değildi. “Burası,” dedim kırığı gösterirken. “Babamla güreşirken oldu.” Gülmeye başladım. “İşten eve dönmüştüm, bir anda tutup beni omzuna atınca telefonum cebimden düştü.”

“Yaa,” dedi Özge abla içten bir ifadeyle. “Çok tatlıymış anısı. Ne şanslısın.”

Bir yaraya dokunmuş olmalıydım. “Özür dilerim,” demek zorunda hissettim kendimi. “Ben biraz çok konuşurum.”

“Ne özrü kız deli misin?” Doruk, ablasını ve beni sessizce dinliyordu. Bize arkası dönüktü. Sırtının ne kadar geniş olduğu gerçeği yüzüme çarptı ona baktığımda. Yeniden Özge ablaya çevirdim yönümü. “İçeride o kadar da çok konuşmuyordun.”

“Fırsatım olmadı.”

“Fark ettim,” diyerek karşılık verdi. “Boş ver, bana kardeşlerini göster hadi.”

Galerime dokunduğumda fotoğraflarını bulabilmek için aşağı doğru kaydırmaya başladım. Parmağımı bir noktada durdurduğumda ise Furkan’ın fotoğrafına tıklamak üzereydim ama Özge abla bir anda “Aa,” diyerek durdurdu beni. “Efes’in maçına mı gittin?”

Başımdan aşağı bir kova kaynar su döküldü sanki.

Doruk’un elindeki tatlı tabağı tezgâhın üzerine düşüp sert bir ses çıkarttı.

Özge abla “Hangi maç bu?” diye sormaya devam ederken pot kırdığını bilemezdi. Köşede kocaman tarih yazıyordu, bu yüzden hangi maç olduğunu da anladı hemen. “Makkabi mi?” Sinan Erdem’in uzaktan bir fotoğrafını çekmişim anı kalsın diye. Böyle bir anda böyle bir yerden patlak vereceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. “Ay pardon,” dedi Özge abla. “Galerini dikizlemek gibi oldu. Bir anda Sinan Erdem’e gözüm çarptı hayatım, çok özür dilerim gerçekten.”

“Feza...” dediğini duydum Doruk’un.

Kalbimin uğultusu kulaklarımdaydı. Kendimi hayatımın baskınını yemiş gibi hissediyordum.

Uğraştığı şeyleri bir kenara bırakıp yüzünü bana çevirdiğinde kalçasını tezgâha yasladı ve mermerin iki tarafını tuttu sıkıca. “Makkabi maçına mı geldin?”

“Sen bilmiyor muydun?” diye sordu Özge abla şaşkınlıkla. Ancak o zaman ne yaptığının farkına varabildi ve mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı.

Fakat ben ilgimi ona veremiyordum. Doruk’un ela gözlerindeki heyecan dolu ifadeden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. “Benim,” dedi. Durdu. Ne demesi gerektiğini kestiremedi sanki ama sonra düşünmeden konuşmaya devam etti. “Sen benim Sinan Erdem’deki ilk maçına mı geldin?”

“Evet.” Utançtan kızarmaya başlamışsam diye çok korktum. “Şey.” İki kelimeyi bir araya getirmek hiç bu kadar zor olmamıştı. “Orada olmak istedim,” diyebilirdim zorlukla.

“Ay içerideki boş bardakları almayı unuttum,” dedi Özge abla ayağa telaşla kalkarak. “Ay bir onları toplayayım ben. Çayı neye koyacağız?”

Koşarak çıktı mutfaktan.

Bu ikimizin de umurunda olmadı. İkimiz de durup gülmedik, dönüp bakmadık. Gözleri gözlerimden bir saniye bile kopmadı. Bakışlarının ağırlığı altında ezildim. “Feza,” dedi. Bu duyduğum en yumuşak sesiydi. “İlk maçına mı geldin gerçekten?” İnanamıyordu. Tezgâha daha fazla yaslandı bedeni. “Bana neden söylemedin ki?”

“Çünkü hiç süre almadın o gün, çok bozuktu moralin.” Ellerimi kucağımda birleştirdiğimde hissettiğim tek duygu ansızın yakalanışımın verdiği utançtı. “Ne bileyim, geldiğimi söyleyip tadını daha fazla kaçırarak istemedim. Sadece orada olmalıyım diye düşünmüştüm.”

“Keşke bilseydim,” dedi ve bana doğru yürümeye başladı. “Keşke seni görseydim.” Kalbim, bir mengene tarafından sıkıştırılmıyorsa o bana yaklaştıkça böyle hissediyor olmamın hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. “Hangi tribüneydin? Çıkışta kolayca eve dönebildin mi? Keşke bana haber verseydin.”

“Doruk...”

Bir sandalyeyi çekip yanıma oturduğunda “Gerçekten geldin mi?” diye sordu bilmem kaçınıcı defa. Yüzündeki şaşkınlık, yerini geniş bir gülümsemeye bırakırken gamzesinin çukurunu ilk kez bu kadar derin gördüm. “Oradaydın,” dedi bu çok büyük bir nimetmiş gibi. “Evimdeki ilk günümdü, bir *Euroleague* maçıydı. Sahaya çıkma ihtimalim yüzde beş bile değildi ama sen oradaydın. Bunu bana hiç söylemeyecek miydin?”

“Körü hissedersin sanmıştım. İnsan onun için gelen birileri olduğunda buna değsin ister. Benim için kesinlikle değdi bu arada, lütfen söylediğimi yanlış anlama. Ama sen üzülebilirmişsin gibi geldi. Boşu boşuna geldiğimi falan düşünebilecek birisin, asla boşuna değildi. Senin oynamayacağını bilseydim de yine gelirdim.”

Dilimin bağının devamlı Doruk’a çözülmesi normal miydi? Biraz düşünüp konuşsam olmaz mıydı?

“Feza,” dedi yine. Gözleri dahi gülümsüyordu. “Çok teşekkür ederim.” Bu hâli bana çok sevimli geldi. “Yoksa,” dedi bir anda aklına gelen şeyle birlikte. “Karşıyaka maçını da izledin mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

“Ve Türk Telekom’u da izledin?”

Yine başımı salladım.

“Benim için?” dediğinde bu kez başımı sallayamadım. Yanaklarım ısınmıştı. “Efes maçlarını izlemeye başladın yani?”

“Bu benim sana destek oluş şeklimdi. Gerçi senin haberin yoktu ama yani yine de... Aslında söyleyecektim de... Öyle işte Doruk. İzliyorum maçlarını.”

“15 bana şans getirdi,” dediğinde bir an donup kaldım. “Biliyordum,” diye mırıldandı. “O kadar 15’in bir anlamı olacağını biliyordum.”

“O kadar 15?”

“Benim için özel olmayan bir sayıyı formama yazdırmam,” dedi. “Alt-yapıda kullandığım 4, ablam demekti. 15’ler de son zamanlarda sürekli karşıma çıkıyordu. İşaret olduğuna inanmak üzereydim. Sonra ayın on beşinde o kaldırımdaydım. Beni buldun. Oturduğumuz masanın numarası da 15 olunca tamam demiştim içimden. Bu kesinlikle işaret.” Gördüğüm en içten gülümseme çektiirdi dudaklarını. “İşaretmiş gerçekten.”

O ana dek hiç Doruk’un dudaklarına bu kadar dikkatli bakmamıştım. Hızlıca gözlerimi kaçırdığımda kucağımda birleştirdiğim ellerimin üzerinde varla yok arası bir dokunuş hissettim. “Teşekkür ederim,” dedi Doruk alçak bir sesle. “Beni çok mutlu ettin. Bir daha gelmek istediğinde, yani eğer tekrar gelmek istersen... Zorlamıyorum, sakın yanlış anlama beni. Sadece önceden haberim olursa senin için yer ayarlayabilirim.”

“Şey,” dedim. “Böyle seni sıkboğaz ediyor olmaz mıyım? Endişem biraz da buydu aslında. Bir anda senin maçına geleceğimi söyleseydim sen ne alaka demez miydin?”

“Bütün maç benchte oturdum zaten,” dedi. “En azından sana bakardım.”

Gözlerimiz birbirine değdiğinde göğüs kafesimde bir deprem yaşanmaya başladı. Dudaklarım aralandı fakat öylece kalakaldım.

“Çaylar yürüyerek gelse daha hızlı gelirdi gerçekten,” diyerek mutfağın kapısını bile tıklatmadan içeri daldı Beril ve bu bütün atmosferi toz bulutuymuşçasına dağıttı. “Müşterileri de bu kadar bekletiyorsan seni o işte tutmaları mucize.”

“O kafe bensiz bir gün bile ayakta duramaz Beril,” dedim ve bu kez gülümsemedim. Sınırı aramıza keskin bir şekilde çekebilirsem belki bir daha benimle muhatap olmazdı.

Aramızda başka bir konuşma geçmedi, daha fazla burada durmak istemediğim için de Doruk’un hazırladığı tatlı tabaklarının bir kısmını alıp doğrudan salona döndüm ve ikisini orada yalnız bıraktım.

Biraz daha tahammül edebilirim, sindirebilirim sanmıştım. Bekir ve Okan’ın birbirlerine sataşmalarına odaklanmış, Lukas’ın çat pat Türkçesine gülerek kafamı dağıtmıştım. Telefonumun bildirim sesi ortamın sessiz bir anında aramızda çınladığında Beril durduk yere “Ay,” demişti. “Seni işe mi çağırıyorlar acaba? Bu arada Feyza çalıştığı kafenin demirbaşymış da. Onsuz yapamıyorlarmış.”

Cümlesinde komik bir şey mi vardı? Buna bir tek o ve yancısı Alara gülmüştü.

Beni rezil edebileceğini mi sanıyordu böyle yaparak? Bir işte çalıştığım için utanacağımı mı düşünüyordu? Az önce Alara da üniversite için hazırlanacaksam bana matematik kursu verebileceğini söylemişti laf arasında üstün bir tavırla. Şaka yapıyor olmasını dilediğim için üzerinde durmamayı denemiştım fakat bu ortamda sürekli olarak eziliyordum ikisi tarafından.

Özellikle dönüp dolaşıp bana saplanan bakışları, beni baştan ayağa süzüşleri kendimi çok çirkin hissetmeme sebep oluyordu.

Sürekli olarak kırıldığım ve küçük düşürülmeye çalışıldığım bir yerde daha fazla durmak istemedim. Telefonuma gelen mesaj Fırat’tandı fakat ona bir cevap yazmadan önce Naz’ın profiline tıkladım.

Feza: Beni arayabilir misin?

Feza: Burada durmak istemiyorum

Feza: Sorun yok panik olma. Lütfen beni arayıp Visal’e çağır, öpüyorum.

“Pek de meşgul birisi,” dedi Alara. “Bir sorun yoktur umarım Feyza?”

Doruk düşen modumun farkındaydı fakat bakışları alık alıktı. Çoğu zaman konuşmuyordu, ortamdan soyutlanıyordu ve ne zaman kafamı çevirsem onu bana bakarken yakalıyordum.

Naz yalnızca üç saniye sonra beni aradığında tek bir şey bile sormadan önce yüksek denilebilecek bir sesle “Of Feyza,” diye yakınmaya başladı. “Öleceğim yorgunluktan. Ne zaman geleceksin Visal’e? Beni biraz kurtar kızım ya.”

Biliyordum ki ne olduğunu sormak istiyordu fakat Naz her şeyden önce ne söylediğime önem verir, ondan bir şey rica edersem bunu yerine getirir ve kalan tüm mevzuları sonraya bırakırdı. Döndüğüm zaman en az üç saat kadar Alara ve Beril’e sövecekti, bunu düşünmek beni rahatlattı ve ayağa kalktığımda “Tabii,” dedim. “Ben de tam kalkıyordum zaten. En fazla bir saate oradayım.”

“Gidiyor musun?” diyerek dakikalardır içinde bulunduğu komadan çıktı Doruk. “Geçireyim ben seni.”

Naz’la kısacık bir konuşma daha yapıp gülümseyerek Doruk’a da baş onayı verdim ve ardından dönüp Lukas’a onunla tanıştığıma memnun olduğumu söyledim İngilizce.

“Ben de,” dedi Lukas. “Çok. Baklava is my favorite. Tişikürler Feyza.”

“Rica ederim.” Diğerlerine söylediğim tek şey ise “Görüşmek üzere,” olmuştu. Bekir içlerinde en sıcak bulduğumdu. Okan’a karşı nötrdüm. Özge ablaya ise çıkmadan önce el sallamayı ihmal etmedim. Kızlar da benden bir şeyler söylememi bekliyorlardı fakat onlara tanıştığıma memnun olduğumu söylemedim.

Tek bildiğim, bu ortama kesinlikle ait olmadığımды.

Belki de yanıliyordum. Bu kapının eşiğindeyken olduğumu düşündüğüm yapboz parçası değildim çünkü bu fotoğrafın içinde kesinlikle bana uygun bir yer yoktu.

Aklımdaki kasvetli düşüncelerle girişe gittiğimde Doruk’un elinde montumla kapının dış kısmında dikildiğini gördüm. Ayakkabılarını çoktan giymişti.

“Sen nereye?” diye sordum bana montumu uzattığında.

“Seni metrobüse bırakacağım.” Buna hiç gerek olmadığını söylemek üzereyken lafımı ağzıma tıktı. “İtiraz istemiyorum.”

“İçeridekilere ayıp olacak.”

“Seni durağa bırakacağım için kimseye hesap vermeyi düşünmüyorum.”

“Olmaz öyle. Durak yakın zaten.”

Montumu üzerime geçirirken önümde diz çöküp ayakkabılarımın yönünü giymemi kolaylaştıracak şekilde bana doğru çevirdi ve yeniden doğruldu. “Gidelim hadi. Belki metrobüse koşanız da elimi tutarsın.”

ABLALAR ve KARDEŞLER

Dorukhan

Falez: *Geldim şimdi Visale*

Falez. Deniz kenarındaki dik kayalık, uçurum.

Feza. Gökyüzü, uzay.

Ve o, ismi gibi hissettiriyor.

Yarım saat kadar önce metrobüs durağına bıraktım onu. Yol boyunca durgundu. Onda garipsediğim bir durgunluktu bu. Neredeyse hiç konuşmadan yürüdü yanımda. Alışık olduğum o neşeli hâlden eser yoktu. Durağa vardığımızda da turnikeye kartını basmadan önce bana dönüp el salladı. Yüzünde zoraki bir tebessüm vardı. İçten güldüğü zaman yanakları kızarıyor, gözleri küçücük kalıyor ve gözlerinin kenarları kırışıyordu. Bu, o gülümsemelerden biri değildi.

Sorunun ne olduğunu anlayamasam da gülümseyip “Görüşürüz,” demiştim. “Teşekkür ederim her şey için. Varınca yaz bana lütfen.”

Feza’nın iş yerine vardığına dair yazdığı mesajın bildirim sesi geldiğinde yalnızca ablam ve ben kalmıştık evde. Diğerleri de Feza’dan yirmi dakika kadar sonra gitmişti.

Doruk: *Tamamdır, kolay gelsin.*

“Sırıttıyorsun,” dedi ablam. Başımı kaldırıp ona baktığımda kıvrıkcık saçlarını yolma pahasına sert hareketlerle topluyordu. Onlarla baş edebilmenin zor olduğundan yakınırdı sürekli ama ben çok seviyordum saçlarını.

“Abla,” dedim hâlâ inanamazken. “Maçlarımı izliyormuş.” Bunu idrak etmem zaman alacaktı. “Abla,” dedim yine. “Maçıma gelmiş.”

Ablamın yüzüne aydınlık bir ifade otururken gözleri de ıslık ıslık oldu. Ona Feza’yla tanıştığımı anlattığım günden beri Feza’ya karşı sanki bir hayranlık besliyordu. Daha imza günümde yüz yüze gelmeden bile önce ben bu kızı çok sevdim demişti bana. Bugünse ne kadar sevdiğini kendi

gözlerimle görmüştüm. Ben ablama her şeyimi anlatır, onu hayatımdaki hemen hemen herkesle tanıştırdım. Arkadaş ortamımdaki diğer insanlarla da iyi anlaşıyor sayılırdı ama Feza'ya karşı takındığı sıcak tavır onlardan çok daha farklıydı, bunun farkındaydım.

Bir kez daha düşünürken buldum kendimi. Makkabi maçının oynandığı gün benchte otururken oyuna girmek için çok heyecanlıyım fakat girme ihtimalimin ne kadar düşük olduğunu biliyordum. Tribünde bana odaklanmış bir çift göz olmasını hayal bile edemezdim. Sahada parlayan beş arkadaşımın aksine gözleri benim üzerimde olan, o maçta benim için bulunan bir kişi vardı on üç bin kişinin arasında. Feza'nın ışıkların altında olmadığım zamanlarda beni bulabilmek gibi üstün bir becerisi vardı.

Üstelik maçıma geldiğinden haberim yoktu. Ben davet etmemiştim onu ama o benim İstanbul'da A takımla oynayacağım ilk maçı kaçırmak istememişti. Kendi isteğiyle, benim için oradaydı. Bu eşine pek rastlamadığım bir şeydi.

Önemsenmek, demek böyle hissettiriyordu insana.

Uçurumun kenarında oturup denize bakmak gibi. Mavi gökyüzünün altında uzanmak gibi. Feza gibi, falez gibi.

Bir tesadüf eseri kesişmişti ikimizin yolları. Kötü bir dönemden geçiyordum. Koçumun bana attığı fırça son darbe olmuştu, yıkılıp kalmam için. Sokaklara atardım kendimi ne zaman işin içinden çıkamasam. Şehrin her yerinde vardı adımlarımın izi. O gün Visal'in önünde duraksadığımda yürümeye mecalim kalmadığından oturmuştum. Gözlerim kararıyordu.

On dokuz yaşındaki birinin taşıyamaması gereken o yük, beni o kaldırıma çökertmişti ve bana uzanan o el sanki beni hayatımın değişebileceğine inandırmak içindi.

Ona baktığım ilk an kalbinin ne kadar temiz olduğunu düşünmüştüm. Birlikte geçirdiğimiz birkaç andan sonra ise hayal edebileceğimin çok daha ötesinde olduğunu anlamıştım.

Feza tanıdığım en nazik insandı. Cümle kurarken karşısındakini incitmemeye çok dikkat ediyordu. Yolda yürürken uçan kuşa bile gülümseyordu ve o baharı hatırlatan gülümsemesi utanmasa kuşa bile çiçek açtıracaktı.

"Utandı sana yakalanınca," derken yüzümde hâlâ aynı ifade asılıydı. Ellerimi ensemin arkasında birleştirmiş, başımı koltukta geriye doğru atmış hâlde tavana bakıyordum. "Sen görmeseydin galerisinde o fotoğrafı, haberim bile olmayacaktı benim. Bana söylemeyecekti. Anlatırken

bile orada olmalıymışım gibi geldi dedi. Biliyorsun, ben genelde sevdiğim insanları yanımda tutmaya çalışırım. Hatta birçoğunun benim çabamla yanımda kaldıklarını düşünürüm. Şimdi onun bu yaptığı... Nasıl anlatılır ki? Kimse benim yanımda olmayı bir gereklilik olarak görmemişti.”

“Çok tatlı bir kız,” dedi ablam. “İnce düşünceli, nahif. Dünyanın kötülükleri ona hiç dokunmamış gibi. İyi olmak için bir çaba göstermiyor, iyi çünkü kalbi tertemiz. Kendi kendine, kendi dünyasının içinde sana destek olmak istemiş. Sana haber bile vermemiş çünkü derdi gösteriş değil, içinden geldiği için yapıyor ne yapıyorsa.”

Katılmadığım tek bir cümlesi bile yoktu. Kendimi en son formayı aldığım zaman bu kadar mutlu hissetmiştim. Arkamı döndüğümde gördüğüm ilk kişi hep ablam olurdu fakat bana ayırabildiği vakit kısıtlıydı. Mutlu bir yuvanın içindeydi seneler sonra, tam da hak ettiği gibi. Fırsatı olsaydı eminim ki beni hiç yalnız bırakmazdı fakat o yalnızlığın içinde aslında tek başıma olmadığımı görmek, ikimizi de şoka uğratmıştı.

Feza’nın arkamdaki desteğine nasıl tepki verebileceğimizi bilmiyorduk. Koşulsuz şartsız birinin bana değer verebileceğine pek inancımız olmadığındandı bu.

“Dorukhan.” Adımı ciddi bir sesle söylemişti. Bu beni dünyaya döndürecek gibi oldu fakat yalnızca bir saniye içinde yine odağım dağıldı ve tribünün içinde Feza’yı hayal ettim. Muhtemelen koç beni oyuna almadıkça kendi kendine kızıp söylenmişti. Çok konuşuyordu. Ne zaman çok konuşsa bir anda bunu fark edip susuyor, sonra utançla bana bakıyordu. O ne kadar konuşursa ben o kadar dinlerdim, bunu anlayamıyordu.

En ufak bir olayı bile dünyanın en önemli hikâyesiymiş gibi anlatmayı başarabiliyordu onun sesi. Hiç sıkıldığım olmamıştı yanındayken.

O gittikten sonra eve girdiğimde içeride hâlâ sesler vardı. İçlerinde onun olmadığını bildiğimden midir nedir, pek de odaklanmamıştım o seslere. Beril ve Alara da çok konuşurdu ama bu genelde katlanmak zorundaymışım gibi hissettiğim sohbetlerden ibaret olurdu. Ben Okan’ın arkadaşıydım, diğer iki kız ise Okan’ın eşantiyonu olarak hayatıma dahil olmuşlardı. Onlarla bir derdim yoktu aslında ama sürekli olarak ortamlara dahil olmalarından çok fazla hoşlandığımı da söyleyemezdim.

Onlar benim değil de Okan’ın arkadaş grubu olarak yer kaplıyorlardı hayatımda. Gözümdeki sıfatları buydu. Ben de hayır demeyi beceremeyen bir insan olduğumdan değer verdiğim arkadaşlarımdan kendi tayfalarıyla önünde sonunda tanışırdım. Sonra girdiğim her kalabalık ortamda

biraz daha yalnız hissederdim kendimi. Güvendiğim, yanımda varlığını aradığım insanların sayısı gün sonunda bir elin parmaklarını geçmezdi.

“Dorukhan,” diye tekrarladı ismimi. “Onu bir daha bu ortama çağırma.” Tavana sabitlediğim gözlerimi ablama çevirdim. Elindeki çay fincanını masaya bırakıp ciddi bir konuşma yapacağını sinyali verdi bana. “Burada olmayı sevmedi.”

“Öyle mi?” dedim şaşırarak. “Benim yanlış bir hareketim mi oldu ki?”

“Beril ve Alara,” dedi bu her şeyin açıklamasıymış gibi. Kaşlarını kaldırdım. “Feza, o ikisini pek sevmedi gibi hissettim.”

“Aa.” Bir an için bana da öyle gelmişti aslında. Sonra yanlış yorumladığımı düşünmüştüm. “Aslında ev kalabalık olsun istemiştin, o yüzden evet dedim Okan’a. Kızlı erkekli bir grup olmasaydık Feza’yı buraya davet etmem biraz garip olur gibi hissetmiştim.”

Gözlerini kocaman açtığında “Yani,” dedi şaşkın şaşkın. “Feza’yı evine çağırabilmek için mi bu grubu topladın?”

“Normalde bizimkilerle FIFA atacaktık.” Bu sık sık yaptığımız bir şeydi zaten. Toplanıp konsol oyunları oynayarak ve çerez yiyerek geçiyordu boş zamanlarımız. “İstersen Berilleri de çağır dedim Okan’a.”

“Demek Beril o yüzden öyle yakın davrandı sana.”

“Anlamadım.”

“Okan, Beril’e Dorukhan seni de çağırdı dediyse Beril bir beklentiye girmiş olabilir. Zaten beklentiye girmeye yer arıyor o kız.”

“Arkadaşlarımdan bir kısmını pek sevmediğinin farkındayım ama arkalarından konuşmak hoşuma gitmiyor.”

“Niye öyle diyorsun? Seviyorum ben çoğunu. Bekir’e bayılıyorum mesela.” Yeniden çayına uzandı, bir yudum içti ve bana baktı. “Feza’yı da çok sevdim. Beril’i sevmiyorsam vardır bir sebebi. Ablanın içgüdülerine güven sen.”

“Peki.”

“Bir daha karşı karşıya getirme ikisini.”

“O kadar mı ya? Birbirlerinden nefret etmişler gibi davranıyorsun.”

“Hemen hemen.”

“Feza birine nefret besleyecek birisi değil hiç.”

“Kızı küçümsediler Doruk.”

“O yüzden mi benimle çok konuşmadı onu metrobüse bırakırken?” Aslında kendi kendime konuşuyordum ama ablam kaşlarını kaldırarak karşılık verdi bana.

“Buna çok üzölmüş gibisin.”

“Moralini mi bozdular kızın?” Konuşulan her şeyi dinlememiştim. Genel olarak bir kısımda Feza’nın evimde olmasının garipliğine şaşırıyordum. Buraya gelişi çok değerliydi benim için. Muhtemelen gelmeyecekti fakat son yenilgimizden dolayı keyfimin yerinde olmadığını düşünmüş ve bunun için gelmiş olmalıydı. Günün sonunda keyfi kaçansa kendisi olmuştu. “Arayayım mı onu abla?”

“Dur biraz. Nefes alsın.”

Durumun ciddiyetini o söylemeseydi asla fark etmezdim.

“Kapanış saatinde yanına gidip özür dileyeyim mi peki?”

“Rahat bırak kızı,” dedi bu işlerden hiç anlamadığımı söylemek ister gibi bön bön suratıma bakarak. Telaş olmuşum. Buradan üzgün ayrılışının sorumlusu gibi hissediyordum kendimi, sonuçta onu evime davet eden bendim. “Dorukhan, sana öğüt verme niyetinde değilim ama bundan sonraki adımlarını biraz daha düşünerek atmalısın bence.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Bir şeyler hissettim,” dediğinde neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Hissettiğim şeyler yüzünden de daha dikkatli olman gerekiyor. Hareketlerinde, sözlerinde, yaptıklarında. Feza’yı kırmamaya çalış, olur mu? Ben seni bir kız çocuğunun kalbini kırasın diye büyütmedim.”

“Neden böyle dedin ki şimdi?” diye sordum. “Doğru söyle, bir şey mi yaptım ben farkında olmadan? Bana da mı bozuldu? Zaten çok dikkat ediyorum ki onun yanındayken.”

“Anlıyorum.” Başını ağır ağır salladı. “Ben seni biliyorum. Senin yapın böyle. Kibar yaklaşıyorsun çoğu zaman herkese ama bunun yanlış anlaşılabilirliğini unutma. Güzelce düşün taşın, ne yapmak istediğine karar ve buna göre bir sınır koy diyorum.”

“Sen bana şu an ona ümit verme demeye mi çalışıyorsun ben mi yanlış anlıyorum?”

“Ne anladıysan o. Ben baştan uyarımı yapayım ki sonradan zor bir durumun içinde bulma kendini. Ne söylüyorsam senin iyiliğini düşündüğüm için söylüyorum.”

“Bence onun iyi niyetini yanlış anladın,” dedim hızlıca. “Biz arkadaşız, bugün de söyledik ya zaten Lukas’a.”

Eliyle ağzının üzerine bir fermuar çektikten sonra apar topar ayağa fırladı “Çocuklar!” diyerek.

“Onur abi alacak ya onları.”

Telaşı aynı hızla kaybolduğunda “He,” diyerek geri oturdu yerine. “Bir an panikledim evlatlarımı unuttum diye.”

“Bu evladınla uğraşmaktan onları mı unutuyordun bakayım sen?” diyerek ona sırtına sığınmaya başladığımda kıvrık tutamların arasına elimi daldırıp kabartmaya başladım saçlarını. Ellerime vurarak geri çekilmemi sağladığında köşe koltukta bir savaş başlattık. Ben onun saçlarına ulaşmaya çalışıyordum, o beni devirmeye çalışıyordu fakat iki metreye on üç santim uzak bir adam olarak buna izin vermiyordum.

“Ben daha dün senin götünü bezliyordum,” diyerek sitem ettiği sırada gülmeye başlayıp başımı dizine yasladım. Nefes nefese kalmış hâlde olmasına rağmen anında durup bu savaşın sonunu getirdi ve parmakları saçlarımla arasına karıştı. “Ne ara sen büyüdün de boyumu geçtin benim?”

“Bayağı geçtim bu arada,” dedim önemli bir detayın altını çizerek. Alnıma bir şaplağ attı. “Kırırırım dizlerini, görürsün gününü.”

“Yeğenlerime de böyle mi diyorsun evde? Sosyal hizmetlerle konuşsam iyi olacak sanırım.”

“Onur abin aldı mı acaba çocukları, hiç yazmadı da bana.” Anne modu aktif hâlde gelmişti. Aslında o mod hiç kapanmıyordu. Ben doğduğum an girmek zorunda kaldığı bu role şimdi kendi isteğiyle çocuklarını yetiştirerek devam ediyordu. Gülümsedim çünkü ablama annelik çok yakışıyordu.

“Onur abiye ara da buraya gelsinler,” dedim hemen. “Size yemek hazırlayabilirim.”

“Buzluktaki hangi tarihten kaldığını bilmediğim pizzayı mı ısıtacaksin çocuklarıma?”

“O kadar da gaddar bir dayı değilim,” dedim. “Dışarıdan pizza söyleyeceğim.”

Gülmeye başladı. “Uzan şu selfie çubuğu kolunla masanın üzerine de telefonumu veriver. Bir arayıp konuşayım bizimkilerle.”

Onur abi ve ablam, ilkokuldan arkadaşlardı. Sonrasında aynı ortaokula da gitmişlerdi. İkisi de dokuz yaş kadar büyüktü benden. Ben kendimi bildim bileli ablam Onur abinin adını sayıklardı. Hatta basketbola başlayışım bile Onur abinin basketbol oynaması ve ablamın onu hayran hayran izlemesi sayesinde olmuştu.

Zamanla ikisinin arkadaşlığı güçlenmiş, sohbetleri artmıştı. Birlikte zaman geçirmekten hoşlanıyorlardı fakat o dönemler ablam, yanında ben olmadan pek dışarı çıkmak istemiyordu. Beni evde tek başıma bırakmamak için nereye giderse peşinden kuyruk gibi götürmeyi seçiyordu. Sık sık parka giderdik. Sonrasında Onur abi de bize eşlik etmeye

başlamıştı. Top sektirmeyi henüz beş yaşlarındayken on dört yaşında okul takımının kaptanı olan Onur abiden öğrenmiştim. Dokuz yaşına bastığımda altyapı seçmelerini kazanmamda payı büyüktü.

Onur abinin babası seneler içinde işlerini büyütmişti. Bu yüzden büyük imkânlar serebiliyordu oğlunun önüne. İstanbul'un diğer yakasında üniversite kazandığında o yakadan ona bir ev tutmak da bunlardan biriydi. Aralarına giren mesafe ve hayat şartları yüzünden ablamla iletişimleri giderek azaldı, hatta kopma aşamasına geldi. İkisi de birbirinden hoşlanıyorlardı, ablam körkütük âşıktı ama bunu ona söyleyemiyordu çünkü lanetimizi ona bulaştıracağına inanıyordu. Artık kendi hayatını kursun, ona yük olmayalım istiyordu. Kendini ona layık görmüyordu. Bu yüzden de çocukluktan beri ona karşı büyüttüğü sevgiyi kalbine gömmeye çalışıyordu. Arkadaşlık adı altında yürüttükleri ilişkilerinin sonunun gelmesi gerektiğini düşünüyordu.

On bir yaşına basmak üzereyken ilk milli davetimi almıştım. Hayatımın en heyecanlı günüydü.

Ablam zamanında yetişip beni kurtarmasaydı aynı gün, hayatımın son günü oluyordu.

İşte o günden sonra iki senedir birbirleriyle pek konuşmayan ablamla Onur abinin kaderleri yeniden birleşmişti. Ablam o gece beni evden çıkarıp elimi sıkı sıkı tutarken tek el bayinin sahibi olan amcanın telefonundan Onur abiyi aramak zorunda kalmıştı.

Bizi sokak ortasından almaya gelmişti Onur abi arabasıyla. Biz onun yanına gidememiştik çünkü ben yürüyemiyordum. Korkuyla ağlıyor, bir daha hiç yürüyemeyeceğimi sanıyordum. O gece beni önce hastaneye götürmüş, hem ablamı sakinleştirmeye çalışmış hem de benim yanımdan da hiç ayrılmamıştı.

Yalnızca bir ay içinde Onur abi ve ablam evlendiler.

Onur abi bize sahip çıkabilmek için ailesini karşısına aldı. Üniversiteyi bitirmeden çat diye nikâh kıydı. Bizi o eve dönmekten kurtardı. İkinci bir şans tanıdı hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen. Ablam öyle mahcuptu ki Onur abinin gözlerinin içine aylarca bakamadı. Her şeyi benim için kabul etmişti. Benim için her şeyi yapardı. Bunu da yapmıştı.

Geçen zaman içinde yılların hisleri yeniden alevlendi ve Onur abiyle ablam dünyadaki en büyük aşkı yaşamaya başladılar. Hak ettikleri mutluluk onları buldu. Çok fazla zorluk geldi geçti başlarından, çok fazla bela atlattılar fakat üçümüz birbirimize tutunup hepsinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulduk.

Kendimi onları düşürdüğüm durumdan dolayı çok suçlu, çok mahcup hissediyordum. Tesislerde uyuduğum çok oldu. Onur abinin evine olabildiğince az gitmeye çalıştım. Benimle defalarca kez konuşmasına rağmen rahatsızlık hissimi geçiremediğini fark ettiğinde ayrı bir eve çıkabilmem için bana destek oldu ama elini omzundan hiç ayırmadı. Benimle kimsenin duymadığı kadar gurur duydu.

Ona duyduğum saygı çok başkaydı. Babamın yapmadığı babalığı bana yaptı ve en önemlisi, ablamı çok sevdi. Çok değer verdi ona. Bu yüzden de benim en değerlim hâline geldi.

Yani aslında ablamı ve beni Onur abi büyüttü, kendi yaşına başına bakmadan. İşte bu yüzden ikimiz de ona çok derinden bağlıydık.

Esin sırtında, Alican kucağında içeri girdiğinde onun ne kadar iyi bir baba olduğunu düşünmeden edemedim. Ne zaman yeğenlerimle onu görsem geçirdiğimiz zorlu günleri düşünür, ablamın kendine böyle bir eş bulmasından dolayı mutlu olurdum. Bu adam ablamın yalnızca kocası değil, aynı zamanda dönüm noktasıydı.

“Koçum,” dedi beni görür görmez. Sıcak gülümsemesi yine yüzündeydi. “Naber, nasıl gidiyor?”

“İyi abi,” dedim Esin’i sırtından alıp kucağıma çekerken. “Ablamla oturuyorduk öyle. Sen nasılsın?”

“Gördüğün gibi.”

Dört buçuk yaşındaki Esin kollarını boynuma sararken çok sevdiğim sesiyle “Dayıcığım,” demişti. “Alican’la konsol oyunu oynayabilir miyiz? Babam izin verirse oynayabileceğimizi söyledi. İzin veriyor musun?”

“Veriyorum güzelim,” dediğimde zıplayarak kucağımdan atladı. Ablam çocukları ona sarılmadan konsola koştukları için şokla elini göğsüne bastırırken Onur abi büyük bir adım atıp ablamın yanağını öptü.

“Günün nasıldı hayatım?”

Kocasını gördüğü an gözlerinin içi bile gülmeye başlamıştı. Aşkın büyüleyici bir duygu olduğunu bir tek ikisini gördüğümde düşünürdüm. Onların bağları öyle sağlamdı ki diğer bütün çiftler bana sıradan ya da eksik gelirdi. Bir erkek bir kadını sevecekse Onur abi gibi sevmeliydi, bu da benzerine hiç rastlamadığım bir şeydi.

“Bizim sıpının arkadaşlarıylaaydık,” dedi ablam. Onların sıpası yıllardır bendim. Bazı şeyler on dokuz yaşına basmış da olsam değişmiyordu.

“Feza’yı da çağırmışsın, ne iş?” diye sordu Onur abi sırtıp kaşlarını kaldırarak. Şaşkınlıkla bir ablama bir ona baktım. Feza’yla nasıl tanıştığımı

biliyordu ama onun bugün burada olduğu hakkında bilgisinin olmaması gerekiyordu. Ablam hemen yetiştirmiş olmalıydı.

“Abi...”

Devam etmeme izin vermeden “Hayır hayır bu iş,” dedi sırtımaya devam ederek. “Ama oğlum, az çalıştır şu kafanı. Hem Beril’i hem Feza’yı ne diye aynı ortama sokuyorsun?”

“Abi...”

“Abin kadar taş düşecek başına.” Beni kedi yavrusu gibi ensemden yakalayıp önünde yürüterek salonun kapısından içeri soktu. “Anlat bana bakalım olayın aslını astarını.”

“Maçlarımı izliyormuş.” Her şeyi bir kenara bırakıp gülümsemeye başladım. “Birine gelmiş hatta. Hem de hiç haberim olmadan. Bana söyleseydi onun için güzel bir yer ayarlardım. Çıkışta bile mesaj atmamış. En azından yanına giderdim, evine bırakırdım. Ne bileyim, çok mahcup hissettim böyle olunca.”

“Ne kadar alışmışsın her şeyin karşılıklı yapılmasına,” diye mırıldandı Onur abi. “Kız karşılık beklemeden bir şey yapınca feleğin şaşmış.”

“Yalnız Feza da felek şaşırtacak cinsten bir kız şimdi,” dedi ablam onun yanına otururken.

“Ben daha tanışamadım.”

Tanışmak istediğini bilmiyordum. “Öyle,” dedim. “Ben biraz boca-ladım ama galiba bugün. Ablam Berillerin Feza’nın moralini bozduğunu söyledi. Zaten görsen, metrobüse gidene kadar beş karıştı yüzü. Hiç öyle görmemiştim onu daha önce.”

“Konuştunuz mu hiç?” diye sordu ciddi bir ifadeyle. Elini siyah saç-larının arasından geçirirken kahve gözlerini de üzerime dikmişti. “Aradın mı?”

“Bana vardığına dair bir mesaj attı,” dedim. “Ama arayıp sıkboğaz etmek istemedim.”

Kaşlarını çattı. “Olmaz öyle şey,” dedi. “Onun kalbi kırılmışken gö-züne uyku girecek mi senin?”

Azarlar gibiydi sesi. Bana akıl hocalığı yapmaya soyunmuştu şimdi. Bütün hayatımı yönlendirmemiş, beni kendisi eğitmemiş gibi yeni ar-kadaşım hakkında da tavsiyelerini dizecekti arka arkaya. “Ben bir şey yapmadım ki,” dedim sitemle. “Bence siz çok büyütüyorsunuz. Bana kırılmamıştır.” Destek isteyerek ablama döndüm çünkü Feza’yı kırmak asla isteyerek yapacağım bir şey değildi. “Küsmüş müdür?” diye sordum. “İnsanlarla arkadaşlık kurmayı bile beceremiyorum.”

Onur abinin sanki bir şeylere anlam vermek ister gibi yüzüme dik dik baktığını gördüğümde nedense kendimi önlerinde küçük düşmüş hissettim. Elimi neye atsam onu batırırdım ve bu iki insan az toparlamamıştı arkamı. Sanırım yine bir şeyleri batırmıştım.

“Kızı ara koçum.” Alican ve Esin konsolun başında televizyona bakıp kükürdarlarken ben yüzümü abime çevirdim. “Olmaz öyle. Hem senin için rahat eder hem o da belki bir şeyler söylemek ister.”

“Ne diyeceğim arayıp?”

“Yeniden görüşmek istiyor musun?”

“Tabii ki,” dedim hemen. “Ama çok üzerine gitmiş gibi olmak istemem.”

“Bak, alınmanın büyüğü küçüğü olmaz pek.” Fazla didaktik mi konuşuyor diye ablama dönüp onay bekledi. Ablam, yardıma ihtiyacım olduğunu söylemek ister gibi başını sallayıp Onur abinin omzuna başını yasladığında Onur abi onu kolunun altına aldı. “Sen farkında değilsindir muhtemelen, çoğu zaman kadınların arasında geçenlere erkeklerin aklı ermeyebilir. Normal bu. Yine de işten çıktın mı falan diye gir muhabbete, nabzını yokla kızın.”

Telefonda konuşmak da mesajlaşmak da aslında çok başarılı olduğum eylemler değillerdi. İletişim kurmak konusunda pek uzman hissetmiyordum kendimi.

Yine de telefonu elime alıp diğerlerine bir bakış attım. Onur abi çene siyle işaret verirken ablam güven vermek isteyerek gözlerini kapatıp açtı. Onların yanında Feza ile konuşma fikri beni çok utandırdı birden. Ayaklanıp balkona doğru yürümeye başlarken sırf biraz zaman kazanabilmek için çocuklara nasıl pizza istediklerini sordum. Balkona çıkmışken siparişi de veririm diye düşünmüştüm.

Küçük dikdörtgen balkonun kapısını açtım, tırabzanlara yaslandım ve rehberime girip F harfine tıkladım. Dilim damağım kurumuş gibiydi. Telefonu kulağıma yaslayıp beklerken ona neler sorabileceğimi, konuyu nasıl istediğim yere çekebileceğimi düşünüyordum.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Feza açmadı.

Bir kere daha çaldırıp onu rahatsız etmek istemediğim için mesaj atmaya karar verdim ve uygulamayı açtım.

Doruk: *Müsait olduğunda bana dönebilirsen sevinirim, saat fark etmez*

Doruk: *Bekliyor olacağım, kolay gelsin.*

Feza

Kafeye geri döndüğümde Naz beni kapıda karşılamıştı. Omuzlarımı tutup yüzüme doğru yaklaşırken gözleri korkuyla kocaman olmuştu. İyi ki ona sorun olmadığına dair bir mesaj atmıştım, kim bilir o mesajı atmasaydım neler olurdu. “Hemen anlat,” dedi beni sarsarak. “Hemen anlat ve gidip o çocuğun kafasını kopartayım, güzel bir çerçeve bulur Visal’in duvarına asarız.”

Beni neşelendirme çabasını anlıyordum ama içimden gülmek gelmiyordu. “Sorun o değil,” dediğimde sesim titreyecek gibi çıktı. Her hissettiğimin böyle çabuk ortaya çıkmasından nefret ediyordum.

“Bebeğim,” dedi Naz büyük bir şefkatle yumuşarken yüz hatları. “Ne oldu?”

İçeride kimsenin olmayışı galiba hayaun beni günüm yeterince kötü geçtiği için teselli etme şekliydi. Naz beni bir sandalyeye doğru ilerletti ve omuzlarıma bastırarak oturttu. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Bu his beni ilk defa bu kadar rahatsız ediyordu bugün.

Hassas biri olduğumu, çabuk alındığımı ve bazen olayları gereksiz yere büyüttüğümü biliyordum ama içimde kocaman bir aşağılanmışlık vardı. Bu her gün rastladığım bir durum olmadığı için ağlama hissimi bastırmıyordum. Kendimi sıkmayı denedim. Yine çok fazla tepki verdiğimi düşündüm. Yabancı bir ortama girmek benim için yeterince stresliyken o ortamda o bakışlarla oturmak bana fazla gelmişti. İşte bu yüzden, bunu bir şekilde dışarı atmam ve arkamda bırakmam gerekiyordu.

“Biraz üzüldüm,” derken beraberinde gözlerim dolunca Naz’ın kaşları ok misali çatıldı.

Bir sandalyeyi tam karşıma çekip dizlerini dizlerime yaslayarak oturdu. “Kim üzdü benim kızımı?”

Onun bu tavrı her duygumu daha da yoğunlaştırdı. Ellerimi kucağıma bırakıp dolu gözlerimle ona bakmaya devam ederken Naz’ın bu hâlime hiç dayanamıyormuş gibi elime uzanmasıyla bir gözyaşı düştü yanağıma. “Pek güzel değilim, değil mi ben?” Başka bir yaş daha bir öncekini takip ettiğinde elimin tersiyle onları hızlıca sildim. “Dönüp bir daha bakmazsın mesela bana yolda görsen ya da ne bileyim, tanımak istemezsin beni. Öyle çok bir şey katmam hayatına, zaten üniversiteye de gitmiyorum.”

Yüzümü iki eliyle kavradığında dudakları sesim yüzünden aşağı doğru bükülmüştü. Naz beni ne zaman böyle görse sanki bir düğmeye basılmış gibi onun da gözleri dolardı. “Ne alaka şimdi?” diye sordu hayretle. “Bir tanem, böyle düşünmene ne sebep oldu da sen oturdun saçmalıyorsun?”

“Çok güzellerdi Naz.” Kendimi küçük düşmüş, çok utanmış hissediyordum. “O kadar yerim yoktu ki aralarında, keşke hiç gitmeseydim.”

“Kim onlar?”

“Doruk’un arkadaşları.” Muhtemelen Beril, gelecekteki sevgilisiydi de onun. “Bana biraz tepeden baktılar gibi oldu.” Burnumu çekip daha düzgün açıklama yapmaya çalıştım. “Beril diyetisyenlik okuyormuş ve Alara da mimarlık okuyormuş. Benim bir işte çalıştığımı öğrendiklerinde tavırları bir garipleşti ikisinin de. Zaten Beril beni ilk gördüğü an sevmedi bence ama tüm gün dik dik bakmasına gerek yoktu. Cildim biraz bozuk diye mi baktı sence öyle? Kendimi çok kötü hissediyorum.”

Naz’ın karşısında böyle bir sebepten ötürü ağlıyor olmak beni çok utandırdığı için ellerimi yüzüme kapattım ama kendimi durduramadım. Beril ve Alara’nın neredeyse tiksinti denilebilecek türden bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Rahatsızlık hissim büyüdükçe gömleğimi çekiştirmiş, saçımı düzeltmiş, oturduğum yerde kıpırdanmışım. Bunu fark etmişlerse bile tavırlarını değiştirmemişlerdi.

“Gel buraya.” Hızlıca beni kollarının arasına çekti. “Anladım kızların nasıl insanlar olduğunu. Olayların seninle bir ilgisi yok tamam mı? Onlar herkese karşı böyledirler. Bizim okulda da tonla var bu tiplerden. Kendini üzme ne değmez gün ışıgım, ağlama lütfen.”

“Bir de Doruk’un ablası onun maçına gittiğimi öğrendi galerimdeki bir fotoğraf yüzünden. Tabii Doruk da öğrendi öyle olunca. Benim bugün bir yerin dibine girmediğim kaldı Naz, çok utanıyorum. Hiç böyle hayal etmemiştim.”

Sırtımı okşadı, saçlarımı öptü, beni saklamak ister gibi göğsüne bastırdı. “Doruk ne tepki verdi?” diye devam etti rahatlamam için saçlarımla oynarken.

“Sevindi bayağı,” dedim. “Çok tatlıydı aslında. Hiç gerek olmamasına rağmen beni durağa kadar bıraktı.”

“Peki o kızlara karşı senin yanında durmadı mı hiç?” Sesi onda az rastlanacak şekilde ciddiydi. Detayları öğrenmek istiyordu ama sanki göğüs kafesinin içinde kaynayan öfkenin fokurtularını duyuyordum.

“Galiba fark etmedi,” dedim. “Ben de abartıyor olabilirim. Belki de yanlış anladım.”

“Sen birisi hakkında kötü düşünüyorsan o kişi safi kötüdür melek kızım benim. Kalbin o kadar güzel ki kimseye kondurmazsın o sıfatı öyle sebepsiz yere. Ne hissettiysen odur, kendine eziyet etme Pollyanna olacağım diye.”

“O dünyaya ait değilim ben.” Galiba asıl canımı acıtan buydu. “Onun dünyasına,” diye devam ettim alçak bir sesle. “Kendimi ilk defa bu kadar... Vasıfsız hissettim. Sanki hiçmişim gibi.”

“Kız kıracağım şimdi kafanı he.” Alnıma küçük bir tokat attı. Beklemediğim bu hamle dudaklarıma bir kavis kazıdığına gözlerimin içine bakıp gülümsememi büyültmeyi denedi kendisi de gülümseyerek. “Çok özür dilerim ama üniversite okumak neden kendini bir bok sanmalarına sebep olmuş anlamıyorum. Hayır, ortamı bilmesem sana hak vereceğim Feza. İnan bana insanların yarısından fazlası içi boş teneke kutusu gibi. Bu büyük bir meziyet falan değil yani, kendi kendini küçümseyip durma. Sen çok akli başında, çok da donanımlı bir kızsın. Gençlerin vasıf seviyesini birkaç boktan sınavla belirleyebileceklerini düşünen herkesin bir parça beyinsiz olduğuna inanıyorum.”

Benimle içeri bir müşteri girene kadar konuştu Naz. Bana benimle arkadaş olmayı neden sevdiğini anlattı ve benim tanıdığı en eşsiz insan olduğumu söyledi. “İnsanlar senin gibi birisini hayatlarına katabilmek için sıraya geçmeliler,” dedi abartma konusunda çok başka boyutlara atladığında. “Sen en karanlık ruhları bile pembe kalıplarına doldurur, kakaolu kurabiye yaparsın onlardan. Senin parmak uçların büyülü Feyza, dokunduğun her hayatı şekillendirmeyi başarırısın. Ne demek kimseye bir şey katmam? Bana kattıkların yetmez mi bunun yanlışlığını kanıtlamaya?”

Öyle bir ilgilenmişti ki benimle daha fazla ağlamak gelmişti içimden onun sevgisi yüzünden. Ben evin en büyük çocuğuydum, ihtiyacım olan ablalığı bana o yapıyordu. Kollarımı beline doladığımda kemiklerimizi kıracak kadar sıkı sarıldık birbirimize. Kapı süsleri ses çıkarıp bize birinin geldiğini haber verene kadar da ayrılmadık.

İçeri giren kız, daha önce de birkaç defa gördüğüm biriydi. Kütüphaneye giderken kahve almak için uğrardı sık sık. Ağladığımı belli etme konusunda master yapmış gözlerime baktığında beni ilk defa gülmezken görmüş olmalıydı. Ellerini omzundaki sırt çantasının askularından ayırdı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu şaşkınlıkla karışık bir hüznle. Bu kafenin bana verdiği ev hissiyatına ve her bir müşterinin ailemden bir parça gibi olmasına bayılıyordum.

Ellerimle bir kez daha gözlerimi silerken ağlamamı durdurup gülümsemeye çalıştım. Konuşmak için ağzımı açtığımda sesim çatallı çıkıyordu. “Yolunda, teşekkür ederim. Bugün sütlü filtre kahve mi alacaksın Americano mu?”

Naz, kızın sütlü filtre kahvesini hazırladıktan sonra ona gülümseyip sıcacık gözlerle baktı sırf bana iyi olup olmadığını sorduğu için. Böyle değer görmek tarifsiz bir duyguydu.

Gün ilerlerken Naz bir kez elini yaktı. “Beril yüzünden,” dedi acıyla. Bir kez ayağı takıldı. “Bu da Alara yüzünden,” diye bağırdı. Onlara olan öfkelerini kendi kendine böyle yollarla atmaya çalıştı.

Akşam üzeri onun mesaisi bittiğinde beni yanağımdan öpüp ayrıldı Visal’den. Onun gidişinin ardından işten çıkan Batı abi eşine tatlı almak için uğradı her zamanki gibi.

Saatler geçmesine rağmen hâlâ gözlerim şiş olmalıydı, istesem de her zaman çalışırken takındığım o gülümsemeyi takınamıyordum. Doruk’un evinden çıktığımdan beri diğer kızlar kadar güzel olmadığımı, asla onlara yakışan kıyafetlerin bana yakışmayacağını ve hiçbir zaman hep imrendiğim aşkı yaşayamayacağımı düşünüyordum.

Bir şeyi kafaya taktığım zaman kendi kendime kurulur, o günü kendime berbat eder ve daha önceden üzüldüğüm meseleler çesmesini açıp zihnimin karanlık sular altında kalmasına sebep olurdum. Bu huyumdan da birçok huyum gibi nefret ediyordum.

Gün boyu sirke satan yüzümden Batı abi de nasibini almış olacak ki kafede tek başına çalışan bana dikkatle bakarak “Abim,” dedi. “Hayırdır, bir problem mi var?”

Engel olamadığım çocukça bir hisle samimiyetimize de dayanarak “Sence ben çirkin miyim Batı abi?” diye sordum. Bu sırada sipariş ettiği tatlıyı tepsiden çıkarıp Visal damgalı kutuya koyuyordum. Bu yüzden gözlerim onun üzerinde değildi.

“O nereden çıktı kız?” Şaşkınlıkla incelmişti sesi. “Ben Bahar yengen hamile olsa yedi yirmi dört onu buraya getiririm çocuğumuz senin gibi çıtı pıtı bir şey olsun diye.”

Bu beni güldürdü. Kutuyu poşete yerleştirdim ve kahveleri de başka bir poşete koyup güzelce paketleri hazırladım. “Bazen ergenlik sonrası kızları güzelleştirmeye gelen perinin bana uğramayı unuttuğunu düşünüyorum.”

“Kendine büyük haksızlık ediyorsun bence.” Ödeme yapmak için cüzdanından kredi kartını çıkartıp pos cihazına okuttu. “Moralini kim

bozdu bilmiyorum ama inan ki değmez Feyza. Her güzelin vardır bir alıcısı, sırık çocuk seni üzüyorsa postala gitsin. Gençsin, güzelsin, her şeyin de en güzeline layıksın.”

Gözlerim sonuna dek açıldı. “Sırık çocuk mu?”

“Sen yokken buraya uğramıştım geçen. Eren abine seni sorduğumda sırık bir çocukla gittiğini söyledi.”

Eren’in de ağzında bakla ıslanmıyordu. Elimi enseme atıp bakışlarımı kaçırdım. Bugün daha ne kadar utanabileceğimi bilmiyordum. “Üzülmemin sebebi o değil,” dedim sesim alçalırken. “Bu konu aramızda kalırsa olur mu?”

“Sırık çocuk mu?” diye sordu sırtarak. “Sırrın benimle güvende.”

Batı abi gittikten sonra kapanışa kadar pek yoğun olmadı Visal. Yine de telefonumu çantamdan hiç çıkarmadım, dizi izlemek bile gelmedi içimden. Ben masaları silerken yine bir araba durdu kapının önünde, görür görmez aynı ürperti geçti bedenimden. Taner’di. Yine benim içerde tek olduğum bir anda uğramıştı annesinin dükkânına.

Bagajdan çıkardığı malzemeleri mutfığa taşıırken selamlaşmamız dışında onun yüzüne bile bakmadım. Beni eve bırakmayı teklif etti yine. Bu teklifleri artık bir rutin hâline getirmişti. Günden güne sıklaştırıyordu.

Yolda tekrar Naz’ı ararsam bu sefer Taner iyice kızardı, biliyordum. Benimle muhabbet etmeye çalışırsa da ben iyice gerilir, içimdeki huzursuzluğu ona belli etmeden arabadan inemezdim. Birlikte büyümüş olmamızın bendeki kredisini her geçen gün bana karşı davranışlarıyla azaltıp duruyordu. Bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Yine iyimser olmayı deniyor ama iç sesimi de susturamıyordum.

O mutfaktayken ve ben masaları silmeye devam ederken açıldı Visal’in kapısı. Bu kez içeri giren Fırat’tı. Kapının önündeki Taner’in arabasını gördüğünden tüm sokağı koşmuştu. Şimdi nefes nefeseydi. Odamda konuştuğumuz geceden sonra bir daha dillendirmemiştım bu konuyu. Buna rağmen Fırat yine de iş çıkışıma gelecek kadar takılmıştı bu mevzuya.

Kaşları çatıktı. Beni çoktan geçen uzun boyuna bakarken onun ne kadar büyümüş olduğuna yine şaşırdım. On altısındaki bu ergen sanki daha dün boya kalemlerini çalıp onları insan yaparak oyun oynadığım için kendini yerden yere yuvarlıyor, anneme beni ağlayarak şikâyet ediyordu.

“Abla,” dediğinde gelen kişiye bakmak için Taner de mutfaktan sert bir yüz ifadesiyle çıkmıştı. Nedense o yüz ifadesinin Doruk’un geldiğini

sanmasından kaynaklandığını düşündüm çünkü kardeşimi gördüğünde rahatlamış gibiydi. Aynı zamanda keyfi kaçmış gibiydi de aslında.

Fırat, Taner'e doğru başını yavaşça çevirdiğinde bakışları sertleşti. Bir bana bir ona baktı. Ona anlattıklarım aklında yankılandı ve kaşları iyice çatılırken inanılmaz gıcık bir sesle "Merhaba Taner abi," dedi. "Kırk yılda bir uğradığın dükkâna gecenin bu saatinde malzeme taşıyacak kadar bağlı olman gözlerimi yaşarttı doğrusu."

Taner böyle bir cümle duymayı beklemiyor olmalıydı. "Yaa Fırat," dedi küçümser bakışlarla. "Annemin dükkânına ne zaman girip çıkacağımı sana sorarım bir dahakine kardeşim benim."

"Hazır ayağın alışmışken bu hafta dükkânı sen kapatmaya ne dersin?" dedi Fırat içeri doğru yürürken. "Ablam bu sıralar çok yorulduğunu söylüyordu, o da biraz dinlenmiş olur."

"Yok ya," dedi Taner kaşlarını kaldırarak. Sonra benim de burada olduğumu hatırlamış gibi hemen düzeltti yüz ifadesini. "Ablan pek bir sosyal bu aralar, ondan yoruluyordur."

Bir kez Doruk'la buluştum diye ortaya attığı bu cümle üzerine gözlerimi kırpıştırıp kardeşimin suratına baktım. Neyden bahsettiğini anlamamıştı ama bozuntuya vermeyecek kadar akıllıydı. "Sen neden gelmiştin?" diye sordu Taner Fırat'a, tehdit eder gibi bana bakmayı bıraktıktan sonra.

"Ablamı geçen gün birkaç piç kurusu rahatsız etmiş," dediği an gözlerimi sonuna kadar açıp "Fırat!" dedim ikaz dolu bir sesle. Kardeşim üzerine bastıra bastıra devam etti. "Otobüs durağında. O piç kurularını biraz da ben rahatsız edeyim dedim." Keskin bakışları, Taner'den bir saniye ayrılmıyordu.

Taner bu olayın yalan olduğunu bilmediği için "O zaman buraya daha sık uğramalıyım," dedi gözlerini bana çevirerek. "Bana neden söylemedin? Geceleri seni evine bırakmak için gelirdim."

"İstemez," dedi Fırat. "Ben varken sana düşmez."

"Bana bak ağır abi," dedi Taner alayla. "Ne dikleniyorsun bugün bana sen böyle?"

"Diklenmiyor." Her şey daha da beter olmadan araya girmek istemiştım. Bugün herhangi bir aksiyonu daha kaldıramayacak durumdaydım. "Sen de çok alingan bir şey oldun çıktın Taner. Alt tarafı kardeşim bana sürpriz yapmış diye yüzün düştü resmen." Yaptığım imayı anlamamasının tek yolu katıksız bir salak olması olurdu. Sanırım Taner tam da buydu.

Elimdeki bezi öylece masaya bırakıp “Neyse sen devam edersin,” dedim ellerimi yıkamak için mutfığa giderken. İkisini fazla tek başına bırakmak istemediğim için üç saniye gibi bir süre sonra montumu da çantamı da almış, aralarına geri dönmüştüm. “Hadi çıkalım Fırat.”

Fırat Taner’e bakıyordu.

Taner de Fırat’a bakıyordu.

Yeniden “Hadi,” deyip onu kolundan çektiirdiğimde Taner’in “Sizi ben bıraksaydım,” dediğini duymazdan gelerek çıktık Visal’den.

“Bu herifin gözü göz değil.” Yanımda yürürken âdeta öfke topu gibiydi. “Gözünü oyarım onun. Abi dediğim adama ne olmuş böyle abla? Eski hâlimden eser yok gerçekten.”

“Sus.” Sinirim tepemdeydi ve gerginliğim de zirveye oynuyordu. Bugün bir an önce bitmeliydi.

“Seni ağlattı mı?”

“Ne?”

“Ağlamış gibisin.”

Gözlerimi yerinden çıkarmak istiyordum. “Ne ağlayacağım be?” diye yükselttim sesimi. “İyi ki kimseye çaktırmayacağız, aramızda kalacak dedik. Niye öyle davranıyorsun sen Taner’e?”

“Seni camdan gördüm. Ağlamadıysan bile gerginlikten ağlamaya başlayacak gibiydin.” Yolun ortasında öylece durup kolumu kavradı ve tepeden bir bakış attı bana. “Sana bir şey yaptı mı?” diye sordu. “Bak eğer bana söylemiyorsan...”

“Saçmalama.” Kolumu tutuşundan kurtardım. “Biraz sakinleşir misin? Geri dönüp ona yumruk atmak ister gibi bakıyorsun.”

“Aaa, akıl okuyabiliyorsun.”

“Fırat!” Yeniden koluna girip onu peşimden durağa doğru sürüklemeye başladım. “Eğer iş rayından çıkarsa yemin ederim bizimkilere söyleyeceğim, tamam mı? Sadece içimdeki huzursuzluk yüzünden Taner’i yakmak istemiyorum. Boş bir kuruntu da olabilir bu.”

“İnan bana değildi.” Sesi şimdi anlayışlı çıkıyordu. “Ve kaygılarını anlıyorum çünkü babam böyle bir şey olduğunu duyarsa Firuzan Hanım’ın oğlu moğlu demez onu ortadan ikiye ayırır.” Başımı aşağı yukarı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bana her şeyi anlatmalısın,” dedi sesi yumuşarken. “Utanmadan, çekinmeden, ne olursa abla. Beni ara, bana ulaş, beni çağır. Bak ben çok gerildim bu gece. Yine yalnız yakalamış seni, kasıtlı yaptığına eminiz bence artık. Gerekirse Visal’den ayrılırsın

ya da Eren abiyle konuşuruz, o bir ayar çeker kardeşine. Bir yol buluruz beraber ama söz ver, benim her şeyden haberim olacak.”

Parmak uçlarımda yükselip saçlarını karıştırırken gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Tamam,” dedim. “Dün sümüklerini üzerime silen çocuğun bugün adam olup ablasını koruması beni çok duygulandırıyor. Şimdi şarıl şarıl ağlamaya başlarsam görürsün gününü.”

Gülüp burnumu sıkıştırdı parmaklarıyla. “Ben yanımdayım.” Kurduğu cümle gerçekten gözlerimin dolmasına neden oldu. “Ben buradayım, Feyza,” dedi ikimiz de ortalıkta koşturan küçük veletlerken yaptığı gibi bana ismimle seslenerek. “İstersen bu yolu her gün gelirim, seni her gün işten alırım. Tabii karşılığında küçük bir miktar para talep edebilirim ama orasını pazarlıkla hallederiz.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Duraktaki gri demir banka yan yana oturduk. “Sağ ol sıpa.”

“Ne demek.”

Otobüs gelene kadar hiç konuşmadık. Bakışlarının ara ara yüzüme döndüğünü bildiğim için yüz ifademi sabit tutuyordum. Bir noktada daha fazla bakıp durmaması için başımı omzuna yatırdım ve o da kafasını kafamın üzerine yasladı. İkimizin de gözlerini aynı anda kapattığına emindim.

Fırat gıcık erkek kardeş olmaktan artakalan zamanlarında bana her zaman tuhaf şeyler hissettiren bir çocuktur. Benden sonra gelen, aramızda yalnızca iki yıllık bir fark olduğu için gerçek anlamda birlikte büyüdüğüm o çocuk, beni daima yalnızlıktan çekip almanın bir yolunu bulurdu. Ferda da onun peşinden ailemize katıldığından üçümüzün özellikle çocukken birlikte geçirdiği vakit bizi hayatımızın sonuna dek bir arada kalacak ve birbirinin arkasını kollayacak türden kardeşlere dönüştürmüştü.

Fırat ailenin babamdan sonraki en büyük erkeği olduğundan hepimize karşı bir sorumluluk hissederdi. Özellikle benim hassas ve kırılgan yapımı belki de herkesten daha iyi bildiğinden bana olan düşkünlüğü böyle zamanlarımda daha da artardı. Şimdi onun omzunda günün yorgunluğunu atarken içimden onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum.

Birlikte evimizin kapısından içeri girdik, her şey yolunda izlenimi vermek için ben akşam yemeğini ısıtırken sürekli bana bulaştı ve bunu yaparak kafamın da iyiden iyiye dağılmasına yardımcı oldu. Çünkü doğrudan odama girseydim düşüncelerimle kendime işkence yapacağımı biliyordu.

O gece her şeyi geride bırakmak ve yarın yaşanacak yeni uzun güne kendimi hazırlayabilmek için uykuya sığındım. Telefonuma ancak sabah beni uyandıran alarm çaldığında bakabildim. Alarmı kapatırken gözümce çarpan bildirimler ise tak diye yataktan kalkmama sebep oldu.

Doruk dün akşam beni aramıştı.

Yetmemişti, ona geri dönüş yapmam için bana mesaj da bırakmıştı.

Bir sorun olduğundan korkup hemen onu aramak istedim ama henüz kargalar bile uyanmamış olmalıydı. Bu yüzden bunu erteledim. Her sabah uyguladığım rutini uygulayarak bir şeyler atıştırdım, üzerimi değiştirdim ve kapıyı çekip evden çıktım.

Bugün hava buz gibiydi. Şubat oldukça soğuk geçecek gibi duruyordu. Boynumdaki atkıyı çekerek burnuma dek yüzümü kapattım. Başımdaki taba rengi yün şapkanın altından kahverengi saçlarım atkının üzerine dökülüyordu. Siyah montumun cebine ellerimi sokup titreyerek bekledim otobüsü. Visal'e yakın olan durakta inip yürürken bir an önce içeri girip ısıtıcıyı açmanın hayallerini kuruyordum.

Koşeyi döndüğüm an adımlarım öylece kesildi. Omuzlarını başına doğru kaldırmış, elleri montunun ceplerinde duran bir erkek kaldırımında oturuyordu.

Adım seslerimi duyduğunda başını eğdiği yerden kaldırdı. Kızarmış burnunu fark ettim ilk. Üşümüştü. Bu dik omuzlarından da anlaşılıyordu. Ela gözleri benimkilere çarptığında soğuktan soluklaşmış dudaklarına etrafı ısıtabilecek türden bir gülümseme yerleşti.

Doruk, onu ilk gördüğüm yerde oturuyordu yine fakat saat bu kez gecenin bir yarısı değildi de sabahın körüydü.

Henüz Visal açılmamışken kapının önünde onu görmek, beklediğim son şey bile değildi. Şaşkınlığım gözlerimi kocaman yaptı. Ceplerimdeki ellerim yumruk oldu. Öylece ona bakmaya devam ettim. "Bu anı bir yerden hatırlıyor gibiyim," dedim sonra gülümseyerek.

Gülümsemiş olmam, içini rahatlatmışa benziyordu. Omuzları gevşedi. Sanki derin bir nefes almasına sebep olmuştum. Bu hâline anlam veremedim. Bizi içinde bulunduğumuz dejavu anından çekip çıkaran şey kurduğu cümle oldu. "Arkadaşlarım adına özür dilerim." Kaşlarını havaya kaldırışıma aldırmadan devam etti. "Kaba tavırlarını o an fark etmediğim için kendi adıma da özür dilerim."

Sabahın köründe bu soğukta daha saat sekiz bile olmamışken buraya gelmesinin sebebi benden özür dilemekti.

Ben şoku üzerimden atamadığım için tek kelime edemez hâlde bu anın gerçekliğini algılayamaya çalışırken o elini montunun cebinden çıkardı ve avucunun içinde iki tane sürpriz yumurta olduğunu gördüm. “Mutfakta kahvaltı yaptığımız gün rafta dizili olan küçük oyuncaklara çarpmıştı gözüm. Sürpriz yumurtaları sevdiğini düşündüm.” Soğuk yüzünden mi yoksa utandığı için mi bilmesem de yanakları kızarmıştı. “Umarım seviyordursundur,” dedi elindekileri bana doğru uzatarak. “Barıştık mı?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Ve bu, ilk defa başıma geliyordu.

Kalbimin sesini duyuyor olması gibi aptalca bir korkuya kapıldım.

“Feza?” dedi. “Barışmadık mı?” Sesi şimdi kederliydi.

Beni bu kadar umursaması karşısında dilim tutulmuştu. Ne olduğunu, neye kırıldığımı, dün ne yaşandığını, hepsini unuttum. Adımı unuttum. Doruk elinde pembe paketli yumurtalarla dikilip gözlerimin içine onu affetmememden duyduğu endişeyle bakarken ben bugün günlerden ne olduğunu sorsalar cevap bile veremeyecek hâldeydim.

Ondan hoşlanıyor muydum?

İçimdeki bu hissin adını tam olarak bilmiyordum ama ona daha önce hiç kimseye hissetmediğim türden duygular beslemeye başladığımı anladım.

Galiba ben yanlışlıkla Doruk’a âşık olmuştum.

TATLI HEYECAN TATSIZ İNSAN

Feza

Doruk, bana sürpriz yumurta alıp sabahın köründe kapıya dayandığı gün ne yazık ki antrenmana gitmek zorunda olduğu için içeri gelip oturamadı.

Kapının önünde büyük bir şaşkınlıkla dikilirken nihayet ona teşekkür etmek aklıma gelebilmişti. Bir süre yanaklarıma baktı, sanırım kızardığım bariz bir şekilde belli oluyordu. Elindeki yumurtalardan birini alıp açtım ve ona uzattım. Sonra diğerini kendim için açtım.

Visal tabelasının altında sırtımızı duvara yaslayıp yan yana çikolataları yedik. Doruk, kendi yumurtasının içinden çıkan küçük beyaz kedi oyuncığını boynumdaki atkının kıvrımlarının arasına koyup gülümsedi. Ben de kedi düşmesin diye hareket etmeyi bıraktım.

Benim yumurtamdan çıkanlar ise parça parçaydı. Kocaman avucunu açıp parçaları ona vermemi bekledi. Bunu yaparken parmaklarım avucuyla bileği arasındaki kısıma sürtündü. Hemen elimi daha fazla yukarı kaldırıp kalan küçük parçaları o hizada bıraktım avucunun içine. Doruk, küçük talimat kâğıdına bakarak parçaları benim için birleştirdi ve minik bir salıncak figürü çıktı ortaya. Direkleri yeşil bir sarmaşık şeklindeydi ve salıncak da kırmızıydı. Sallanmıyordu, yalnızca dekoratifti. Yeniden “Teşekkür ederim,” demiştim. “Ben biriktirmeye yeni başlamıştım. İkisi de yoktu bende, bunları da rafa koyacağım.”

“Aramız iyi, değil mi?” diye sormuştu gitmeden hemen önce. “Feza, kırmak isteyeceğim son insansın.”

Utandıkça konuşacak kelime bulmakta zorlanıyordum. “İyiyiz,” diyebilmişim. “Antrenman çıkışı buraya dönmeye ne dersin? Birazdan elmalı kurabiye pişireceğim, senin için ayırabilirim.”

Bugün çıkışta hiçbir planı yoktu, doğrudan eve gidip dinlenmeyi düşünüyordu ama ortaya attığım fikir ona cazip gelince saat dokuz gibi

buraya geleceğine dair bir söz vermiş ve bana sarılmıştı. Her sarıldığı-mızda içim bir hoş oluyordu.

Bütün günümü salak salak sırtarak geçirdim.

Gün içinde dükkâna hem Naz hem de Eren uğradı. Bu yüzden nere-deyse bana hiç iş kalmadı. Yalnızca mutfakta rafa dizmek için birkaç tane kurabiye ve küçük kekler hazırladım.

Ben bunu yapmak için kollarımı sıvamışken ayağımın altında gezinen kişi Eren'di. Bulaşıkları yıkıyordu. Ben de kenarda kekleri süslemekle uğ-raşıyordum. Ona doğru dönmek istediğimde az önce onun tarafından açık bırakılan üst dolabın kapağına başımı öyle sert çarptım ki bu bana neden ben mutfakta iş yaparken yalnız olmayı sevdiğimi hatırlattı.

Gözümün önünde gerçekten yıldızlar uçuşuyordu. Âdeta dolabın köşesi sol şakağımın içine girmişti. İnleyerek geriye doğru adımlarken Eren tuhaf bir gülüş sesi çıkararak kolumu tutmak için bana doğru hamle yaptı. "Çok mu acıdı?" diye sordu. "Tak diye ses geldi lan, ufacık bir şeysin. Beyin kanaması falan geçirmezsin değil mi abim?"

"Eren!" dedim acıyla başımı ovalarken. Bir içgüdü parmaklarımda kan var mı diye bakmaya itti beni. Yoktu. Demek ki açık bir yara yoktu ama darbenin şiddetinden ötürü şişip moraracak bir yara vardı. Âdeta beynim zonklamıştı. Gözlerim dolu doluyken ben de onun gülüşlerine eşlik ediyordum. "Açtığın kapağı da kapa bir zahmet ya!"

"Bardakları yerleştiriyordum," dedi karşılığında. "Zahmet olmaya-caksa sen önüne baksan nasıl olur mesela üstün zekâlı şey seni?"

"Canım acıyor canım."

"Buz turalım," dedi yüzüne ciddiyet yerleşirken. "Şişmesin. Sen otur şöyle."

"Ne bağırsıyorsunuz be?" Kafasını mutfığa uzattı Naz. Bu sırada kırptığım sol gözümle birlikte şakağımı ovalamakla meşguldüm. "Ay ne oldu?" diye sordu. "Yoksa kafanı buzdolabına mı sıkıştırdın yine?"

"Naz!"

"Yine mi?" diye sordu Eren buzluğu benim için karıştırmayı bırakıp hayretle gözlerimin içine bakarak. "Bunu nasıl başardığını duymak istiyorum. Annem burayı sana gözü kapalı emanet ediyor ama ben an itibariyle nasıl hayatta kalabildiğini merak etmeye başladım."

"Kafam buzdolabına sıkışmadı," dedim. "Sadece rafın dibinden bir şey almak için uzanmıştım, iki elimi de ona uzanmak kullanıyordum ve Naz içeri ben öyleyken girdiği için kafamın buzdolabına sıkıştığını sandı. Ayrıca derdimiz bu mu şimdi? Alnım balon gibi olacak!"

Neyse ki o kadar da çok şişmemişti. Benim uzman hekimlerim Naz ve Eren, hemen müdahale etmişlerdi durumuma. Naz babaannesinin küçükken o yaralandığında şişmesin diye ekmek çiğneyip yaralı bölgeye yapıştırdığını anlatırken Eren dövme kollarını birbirine kavuşturmuş hâlden sıyrılıp öğürmemek için elini ağzına kapatmıştı. Ben de buna gerek olmadığını söylemişim çünkü hayal etmeye kalksaydım Eren'e kalmadan önce kusan ben olurum. Hassas bir midem vardı.

Gün geceye doğru yuvarlanırken Naz mesaisi bitince yanağımı öpüp Eren'e de "İnşallah bir daha seninle denk gelmeyiz, seni pek sevmiyorum," demişti. Eren gözlerini devirip "Tüh, ben senin büyük fanındım hâlbuki," diyerek altta kalmamıştı. Bir işi çıktığı için ondan bir saat kadar sonra da Eren çıkmıştı kafeden geri dönmek üzere.

İkisine de söylemezdim ama bazen ikisini çok yakıştırdım.

Ama ben uçan sineği mermer tezgâhın üzerindeki karıncayla bile yakıştırdığım için kendimi pek ciddiye almazdım. İflah olmaz romantik bir ruha sahip olmayı ben seçmemiştim, bu benim hamurumda vardı.

Saat yaklaştıkça içimde yükselen heyecan sanki ocakta pişen bir puding gibi baloncuklar çıkararak kaynamaya başladı. Doruk'u görme fikrinin bile beni bu hâle getirmesi aklımın almadığı bir şeydi. Tanışalı çok da uzun zaman olmamış bir çocuğun hayatının merkezine öylece gelip yerleşmesine hâlâ alışamamıştım ama bu durumdan şikâyetçi de sayılmazdım. Birkaç dakika sürecekle olsa onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bu son zamanlarda bana Visal'de çalışmaktan bile daha çok keyif veren bir şeydi.

Dokuza doğru öyle ıssızdı ki içerisi bu kadar sessizliği garipsedim. Sanki insanlar kendi aralarında konuşup anlaşmış, bu gece Visal'e uğramayalım demişlerdi. Doruk gelene kadar can sıkıntısından ölmek üzereydim. Bir de sürekli olarak gülümsediğinde gözlerinin küçülüşünü, yanağında beliren gamzeleri ve parmaklarımın avucuna sürttüğü o küçük anı düşünüyordum. Sanki parmak uçlarımı yanan bir kibrite değdirmiştim. Alevin izleri hâlâ ellerimin arasındaydı.

Visal'in büyük camları kapıya doğru ilerleyen Doruk'u görmemi sağladı. Saat tam olarak dokuzu çeyrek geçiyordu. On beş dakika geç kalmıştı. *Her şey on beşi* cümlesini artık daha iyi anlıyordum. Bir süredir benim hayatımda da kafamı nereye çevirirsem çevireyim karşılaştığım sayı on beşi.

Kapıyı açtığında boncuklu süsler ses çıkararak onun geldiğini belli etti. O içeri girerken çıkan ses, sanki bir melodiydi. Birbirine çarpan

deniz kabukları ve boncuklar karışık gürültüler çıkarmıyordu da en sevdiğim şarkılardan birini söylemeye başlıyorlardı sanki.

İçimde bir şeylerin ritmi değişti. “Selam,” dedim âdeta ılık saçan bir sesle.

Elimi belimdeki iplere götürüp mutfak önlüğümün arkasındaki kurdeleyi çözdüğüm sırada o da montunun cebine elini atmış ve iki sürpriz yumurta çıkarıp havada sallamıştı. “Selam!”

“Yaa...” Neredeyse sekerek yanına gittim. “Yine mi aldın? Hiç gerek yoktu. Paranı harcayıp durmasana. Saçlarımı saçma sapan bir telaşla kulağımın arkasına sıkıştırdım. Çok yorgun görünmediğimi ümit ediyordum. Saçım başım çok dağınık mıydı? Çok mu mahvolmuş durumdaydım?”

Ben bar taburelerinin önünde dikilip ona bakıyorken o, birkaç adım uzağımdaydı. “Elmalı kurabiye ayırdım söylediğim gibi. Sürpriz yumurtalar için teşekkür ederim ama gerçekten her seferinde bunu yapmana gerek yok. Mahcup hissettim kendimi. Dışarı da soğuk bugün bayağı. Üşüdün mü? Çay ısıtabilirim. İçer misin?”

Konuşmamı bölen, bir anda değişen bakışlarıydı. Üzerime doğru bir adım atınca istemsizce geriye doğru gittim. Kolum, yüksek bar taburelerinden birine çarptığında Doruk elindeki sürpriz yumurtaları yanımdan uzanıp sertçe tezgâha bıraktı ve sonra elini geri çekmek yerine tezgâhı kırmak ister gibi sıkı sıkı kavradı. Diğer eli izin bile istemeden yüzüme uzanmıştı. Parmaklarının ucuyla şakağıma beni incitmekten korkuyormuş gibi varla yok arası dokundu. Acı dolu bir ifadeyle “Buraya ne oldu?” diye sordu.

Bir anda o kadar şaşırmıştım ki hareketsizce dikilip kaldım. Zaten istesem de hareket edemezdim. Onun bedeni tarafından oluşturulan yarım bir kafesin içindeydim. Gözleri şakağımdan bir saniye bile ayrılmıyordu. “Sabah yoktu bu,” dedi. “Olsa fark ederdim. Yoktu. Gün içinde olmuş. Ne oldu?”

“Doruk...”

“Kim Feza? Bunu kim yaptı sana?”

Bakışlarında titreyen öfke beni korkuttu. Kaskatı olduğunu hissedebilmem için ona dokunmama gerek yoktu. “Dolaba çarptım,” dedim hızlıca. “Mutfaktaydım ve...”

Güldü. Öfkeden delirir bir ifadeyle alay dolu bir gülümseme asıldı dudaklarına. “Dolaba mı çarptın?” Gözleri şimdi benim üzerimde değildi, yıllar öncesine bakıyordu. Aklına bir şey gelmiş olmalıydı. “On

yaşında değiliz,” dedi. Bana karşı hep kibar olduğundan sert sesi korkmama sebep olmuştu. “Bu sikik yalanı ezbere biliyorum, bana maval okuma ve doğruyu söyle lütfen. Kim yaptı bunu sana?”

“Doruk, gerçekten...”

Konuşmama izin veremeyecek kadar kendini kaybetmişti. “Bir müşteri miydi?” diye sordu. “Burada çalışanlardan biri mi? Evdekilerden biri mi yoksa?”

Başını bir anda bana doğru eğdiğinde tam olarak gözlerimin içine baktı.

Baş parmağı beni rahatlatmak ister gibi elmacık kemiğimi okşarken kocaman olmuş gözlerle ona bakıyordum. “Bana anlatabilirsin,” dedi yumuşacık bir sesle. Derin bir nefes alıp kendisini sakinleştirmeyi denedi ve bunu yaparken büyük bir savaş veriyormuş gibi göründü. “Benden çekinme,” diye devam etti tane tane konuşarak. “Bana her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi Feza. Halletmenin bir yolunu bulurum. Elimden geleni yaparım. Şimdi lütfen, bana sana vuran kişinin kim olduğunu söyler misin?”

“Yemin ederim dolaba çarptım,” dediğimde kendimi çok kötü hissediyordum. İçime sert bir dalga gibi vuruyordu hisler. Karşımda Doruk yoktu, karşımda küçük bir çocuk duruyordu. Ona bakıyordum ama gördüğüm o küçük çocuktü. Önce çilek lekem, şimdi de bu morluk.. En ufak yara bile onun aklına felaket senaryolarının gelmesine yol açıyordu.

“Seni korurum,” dedi iki elini omzuma yerleştirerek. Beni sıkıca tutarken yeniden başını eğip gözlerimin içine baktı. “Sana el kaldıran aileden biriye bile bana söyleyebilirsin. Hiçbir şeyi saklamak zorunda değilsin. Yalanlar uydurmak zorunda değilsin. Sorun her neyse, her kimse bana anlat lütfen. Ben senin yanıdayım.”

Dikkatle geçmişin ağırlığını yutan kapkara göz bebeklerine baktım. Korkudan küçülmüşlerdi. Sakarlığım yüzünden şakağıma kazınan o küçük morluk, onun için sanki ölümcül bir izdi.

Anlık bir içgüdüyle elimi kaldırıp yanağına yasladım. Bunu yapmaya ne zaman karar vermiştim bilmiyordum ama geri çekilmedim. “Doruk,” dedim titreyen bir sesle. “Ne yaşadın sen böyle?”

Ona bir şok dalgası vermişim gibi sarsıldı. Bir adım geriye çekilerek temasımdan kurtuldu. Gözlerindeki o benim için korku duyan bakış kayboldu ve yerine soğuk, donuk bakışlar yerleşti. Parmağım asla kurcalamamam gereken bir yaranın üzerinde duruyor olmalıydı. Doruk ise

bundan bile çok o yarayı elimle koymuş gibi bulmama şaşırılmış görünüyordu.

“Bana kimse vurmadı,” dedim. “Eren bulaşıkları dizerken üst dolabın kapağını açık bırakmış. Ben de tatlı yaptığım için dikkatim dağınıktı. Olay gerçekten böyle oldu.” Başımı yukarı doğru kaldırıp benden kaçtığı gözlerine bakmayı denedim. “Kimse bir şey yapmadı bana. Neden aklına ilk bu geldi ki?”

İçimden geçirdiğim ihtimallere inanmak istemedim. Bu yüzden bana beni inandıracak bir cevap vermesi için yalvarır gibi bir ifade yerleşmiş olmalıydı suratıma. Buraya gelirken ki keyifli hâlimden eser kalmamıştı. İrislerinin çevresine yerleşen korku yüzünden onu kollarımın arasına çekme isteğiyle doldum. Nedense her şeyin geçeceğini ona söylemek istiyordum. Elimde bir sebebim yoktu ama tarifsiz bir histi bu.

“Acıyor mu?” diye sordu ilk önce. Kendini geriye çektiğini hissettim, önüme hızlıca tuğlalar diziyordu. “Bayağı morarmış, biraz dikkatli ol lütfen.”

Ona doğru bir adım attığımda yerinde sabit durdu fakat yüzünde rahatsız oluşunun izi vardı. “Kim?” diye sordum. Kendini çok savunmasız hisseden bu 1.87’lik çocuğu 1.62’lik boyumla nasıl kollarımın altına saklayabilirdim bilmiyordum ama ona gelebilecek her darbeyi göğüsleyebilmişim gibi hissediyordum. Gözlerini kırpmadan donup kalmışçasına yüzüme diktiği bakışları giderek buz tutuyordu. “Yara benim yüzümde değil, senin geçmişinde. Sen de bana anlatabilirsin. Birileriyle konuşmanın her zaman iyi geldiğine inanırım.”

“Feza...”

O anda onun benimle aynı fikirde olmadığını anladım. Bu yüzden “Elmalı kurabiye getireyim sana,” dedim birden hiçbir şey yaşanmamış gibi. “Sürpriz yumurtaları da tezgâhtan alıp masaya geç sen. Ben bize iki çay koyup hemen geliyorum. Açık mı içersin? Ben açık severim.”

Kendisini kötü hissediyordu. Birilerinin benim yanımdayken böyle olmasına dayanamazdım. Bundan daha fazla dayanamayacağım bir şey varsa o da Doruk’un daha önce şiddete maruz kalmış olması olurdu. Kalbimde bir oyuk açtı bunun yaşanmış olma ihtimali, sonra ben o oyugu kapatmak için ilk bulduğum şeye sarıldım. Suyla doldurmaya çalıştım üzerini. Hâlbuki su berraktı, evet oyugu doldurmuştu ama dibini görebiliyordum. Bu da üzerini kapatmaya da çalışsam gece uyumadan önce düşünecek meselelerime bir yenisinin eklendiği anlamına geliyordu.

Doruk beş saniye kadar dikilip gözlerini kırıştıtarak yaşananlara anlam vermeye çalışmıştı. İlk kez onu böyle kilitlenip kalırken görmüştüm. Ona bakmak, ilk defa canımı acıtmıştı.

“Biliyor musun,” dedim hızlı adımlarla mutfağa koşup bizim için iki çay bardağı çıkararak. Beni duyabilsin diye sesimi yükselterek konuşuyordum. “Bugün buraya bir tane köpek geldi. Sahibi onu barınaktan yeni almış. Köpeğin bir bacağı kırıktı, hüzünlü hüzünlü bakıyordu ama adam onun başını avucunun içine aldığı anda gözlerini kapatıp kafasını sahibinin eline yatırdı. Öyle tatlıydı ki görmem lazımdı. Kahverengi tüyleri vardı, ismi Merlin olacakmış. Merlin, adını sevmişe benziyordu.”

Elimde iki çay bardağı ve dört tane kurabiyeye dolu bir tepsiyle mutfaktan çıkıp Doruk’a doğru yürümeye başladım. Başımı ona çevirdiğim an gözleri gözlerime saplandı. Bana doğaüstü bir varlıkmışım gibi bakıyordu. Gerçekliğimi idrak etmeye çalışıyorsa yüzümün her köşesine değdi gözleri. Oturduğu sandalyede geriye doğru yaslanmıştı. Montu hâlâ üzerindeydi ama fermuarı açıktı ve sürpriz yumurtaları da masanın ortasına bırakmıştı.

“Ben de bir köpek sahiplenmek istiyorum,” dedi sonra bana ayak uydurarak. Konuyu kendi kendime yüz seksen derece çevirmiş oluşum ve onun üzerine gitmeyişim yüzünden bana minnet duyduğu belli oluyordu. “Daha önce bir kez niyetlenmişim ama evde olmadığım zamanlarda onunla ilgilenecek birisi olmadığı için ve benim de fiktürlerim ayarsız olabildiği için bundan vazgeçmişim.”

“Aa...” dedim sahici bir şaşkınlıkla. “Sen köpek insanı mısın? Bana biraz kedi insanısın gibi gelmişti.”

“İnan fark etmez.” Gülümsemi. Gülümsemesi, bir ışık hüzmesi gibi yayıldı etrafa. Soğuk rüzgârı yumuşattı, gerginliğimizi azalttı. Onu güldürebilmiş olmaksızın beni dünyanın en mutlu insanı yaptı. “Hayvanları çok severim. Küçükken de besledik hep ablamla.”

“Evde mi?” diye sorduğumda yine o kalkanı kuşanacak gibi oldu ama benim sorularım tamamen gevezeliğimdendi. “Hayvanlarla büyüyen bebeklerin videolarına kafayı takmış durumdayım. Köpeğin bir bebeğin beşiğini salladığı inanılmaz tatlı bir video gördüm. Uyuduğunda da koltuğa kıvrılıp onu izliyordu. Düşünsene, doğar doğmaz çok sadık bir arkadaşın oluyor. Bana çok büyüleyici geliyor bu olay.”

Tebessümü dudaklarından silinmemişti. Ben ellerimi kaldırıp kendimi kaptırmış bir şekilde izlediklerimi anlatırken o küçük bir baş

sallayıyla beni dinlediğini belli etmiş ve sürekli gülümsemişti. Bunu fark edince çok utandım.

“Bence de öyle.” Çayına uzandığında gözü pudra şekerli kurabiyelere takıldı. Yaptığım kekleri nasıl tek lokmada yuttuğunu düşününce elimin lezzetini sevdiğini söyleyebilirdim ve şu anda da kurabiyelere atılmamak için kendini zor tutuyordu. “Ee,” dedi yasaklı bir şeye bakıyor gibi gözlerini hemen kurabiyelerden çekerek. “Yoğun muydu bugün?”

Sesli bir şekilde kıkırdadığımda kaşları çatıldı. Tabağı kaldırıp ona elmalı kurabiyelerden ikram ettim. “Yiyebilirsin,” dedim. “Çok komiksin, ona gülüyorum.”

“Açım,” dedi omuzlarını kaldırıp indirerek. Uzattığım tabaktan bir kurabiye alıp parmaklarının arasında tutarken bir kurabiyeye bir bana döndü. “Bana biraz bakmasana.” Anlayamadığım için kaşlarımı kaldırdım. “Karşında kibar kibar yemek yemeyi ben de çok isterdim ama ben biraz şeyimdir. Şey işte. Şimdi bunu tekte ağzıma tıkacağım, pek hoş görünmeyecektir.”

“İstedığın gibi ye, ben bakmıyorum.” Gülerek damalı zemine doğru eğdim başımı. Kurabiyeyi ağzına tıkar tıkmaz ise başımı ona çevirdim ve bu kaşlarını kızgınlıkla çatıp gözlerini de kocaman açmasına sebep oldu. Ağzı dolu olduğu için konuşamıyordu, dudağının üstüne pudra şekeri bulaşmıştı. “Oh oh,” derken daha fazla gülmeye başladım. “Afiyet olsun. Yaptığım şeylerin böyle iştahla yendiğini görmeyi öyle seviyorum ki.”

“Çok yeteneklisin,” dedi yutkunduktan sonra. “Tereyağı mı koyuyorsun böyle ağızda dağılması için? Manyak bir şey bu.”

“Hamuruna azıcık nişasta ekliyorum,” dedim. “Kıyır kıyır oluyor o zaman.”

“Nasıl nasıl?”

“Kıyır kıyır.” Güldüm. “Tam olarak açıklayamam bu tabiri. Öyle işte.”

“Sana ne diyeceğim?”

“Ne diyeceksin?”

Sıkıntılı bir nefes verdi burnundan. “Bugün antrenmanda Shaw sakatlandı.”

“Yaa!” Yüksek nidam, onu şaşırttı. Duyduğum habere bu kadar üzülmüş olmama anlam veremedi. Hâlbuki o adam benim Doruk’tan önce maçlara bakmak için tek sebebimdi. “Çok üzüldüm, durumu nasıl? Çok mu kötü? Babam kahrolacak.”

“Sen de kahrolmuş gibisin.”

“Deli misin, ben o adamın feci hayranıyım.”

“Zaten takip de ediyorsun.” Bir an kırdığı potu fark edip “Yani...” dedi hızlıca. “Ben de Shaw’ı takip ettiğim için... Ortak takipçiler görünüyor ya. Öyle gördüm.”

Takip ettiklerime mi bakmıştı?

“Her neyse,” diyerek geçiştirdi kendini. “O en az bir haftalığına oynayamayacak gibi duruyor. Önümüzde biri Bursaspor ve diğeri Real Madrid olmak üzere iki önemli maç varken bayağı kötü oldu bu takım adına ama aynı durum benim için bir fırsat olabilir Feza. Muhtemelen Bursaspor maçı, belirleyici olacaktır. Orada göstereceğim performansla göre Madrid maçında bile koç beni oynatabilir belki de.”

“Bu çok iyi,” dedim hevesle. “Sonunda sahne senin olacak yani, doğru mu anlıyorum?”

“Shaw bizim as oyun kurucumuz. Ben bu takımın o pozisyon için üçüncü opsiyonu konumundayım şu an ama hoca beni Bursaspor maçında mutlaka deneyecektir. Ne kadar çalıştığımı görüyor. Antrenmanlarda da iyi performans sergiliyorum. Yani, çok yüksek ihtimalle bu hafta daha fazla süre alacağım.”

“Ayy...” Ellerimi birbirine çarpıp kocaman gülümsedim. “Nihayet. Maça çıkmadan önce kendini oku üfle tamam mı? Nazar mazar değişsin. Shaw’ın sakatlığına her ne kadar üzülsem de senin için güzel bir fırsat doğmasına çok sevindim.”

“Teşekkür ederim,” dedi içtenlikle. “Şey...” Kurabiye tabağına eğdi gözlerini. Kendisine cümlelerini toparlayabilmek için süre veriyor gibi göründü. Yeniden gözleri benimkilere değdiğinde “İki bilet ayarladım,” dedi. “Alt tribünden. Ben altyapıdayken biz oradan izliyorduk maçları. Özeldir o blok benim için.”

Saf saf “Aaa...” diye yükseldim. “Bekirler mi izleyecek şimdi seni oradan? O kadar duygusal ki bu.”

“Aslında sen izlersin diye düşünmüştüm. Yani, gelmek istersen eğer. Eğer uygun olursan, canın isterse, bir arkadaşınla falan belki değişik bir aktivite olurdu sana da. Zorunda değilsin tabii de... Geçen sefer gelmişsin ya.” Avucunu yüzüne bastırıp çenesine doğru kaydırıp kendi konuşmasından utandığı için. Derin bir nefes alıp sonrasında gözlerimin içine baka baka “Seni orada görmeyi çok isterim,” dediğinde kalbim göğüs kafesinden fırlayıp onun eline düşecek sandım.

“Doruk...”

“Real Madrid maçı için de ayarlarım eğer gelmek istersen,” diye devam etti. Heyecanı yüzünden araya girmeme izin vermemiştir. Sonra paniği yerini bir durgunluğa bıraktı ve “Özür dilerim,” dedi sebepsiz yere. “Daha önce kimseden bunu istememiştir. Seni davet etmek için geldim buraya. Bütün yol nasıl konuya gireceğimi düşündüm. Çok mu batırdım her şeyi?”

“Saçmalama,” dedim hemen. İçimden bir his, uzanıp onun eline dokunmaya itti beni. Elimi elinin üzerine kapattığımda bu görüntü bir an için bana komik geldi. Elim, onunkinin üzerinde tuhaf bir minyatür gibi kalıyordu. Ten rengim onunkinden bir iki ton daha açıktı. Parmakları benimkilerin yanında çok uzun görünüyordu. O bir çöp şişe ben bir kürdandım. “Çok isterim.” Yüzüme bir gülümseme yayılırken bu temastan utanıp elimi geri çektim. “Mutlaka orada olacağım. İki maça da gelirim. Gelebildiğim her maça gelirim.”

Biraz daha konuşsaydım *seninle her yere gelirim* diyecektim. Son anda durdurdum kendimi.

“Emrivaki gibi olmasın sana,” dedi. “Gelmek istemezsen koltuklar boş kalır, alışık olmadığım bir şey değil. Benim için problem yok, sadece seni davet etmek istedim.”

“Boş koltukları hak etmiyorsun.” Bana duyduğu en değerli cümle benim dudaklarımın arasından çıkmış gibi baktığında gözlerinde bir ışık yandı. “Eğer seninle daha önceden tanışmış olsaydık hiçbir zaman alışmazdın boş koltuklara. Beni düşünüp bilet ayırdığın için mahcup hissetmesi gereken kişi benim Doruk, sen değilsin ki. Orada olacağıma söz veriyorum. Eh, ülkenin en iyi basketbol takımında oynayan bir sporcu beni özel olarak davet ediyorsa gitmemek olmaz sonuçta.”

“Teşekkür ederim.” Söylediklerim onun için benim tahmin edemeyeceğim kadar büyük bir anlam ifade etmiş olmalıydı çünkü bu benim aldığı en içten teşekkürdü. “Çıkışta eğer beni biraz bekleyebilirsen seni metrobüse bırakabilirim. Gönül isterdi ki otoparkta beklemeni söyleyip arabayla götürüyüm ama o da olur İnşallah ilerleyen zamanlarda. Dönüşün için endişe etme yine de bir yolunu buluruz. En kötü ihtimalle arkadaşlarımdan rica edebilirim.”

“Bunu düşünme,” dedim. “Ferdî eşlik eder herhâlde bana Bursa maçında. Onunla birlikte döneriz. Nasıl döneceğim hiç önemli değil. Çok heyecanlandım seni sahada izleyeceğim için.”

“O kim?”

“Liseden arkadaşım,” dedim. “Aynı mahallede oturuyoruz, evlerimiz yakın. Problem olmaz yani. Zaten geç dönmeye alışkınım ben. Visal’i de gece kapatıyorum ya hep. Bu arada Ferdi de seninle tanışmak istiyordu.” Boşboğazlığım yüzünden birden durdum ve kendimi kaptırmış giderken bir kez sertçe yutkundum. “Yani ben ona anlatmıştım da. Her şeyi değil tabii. Seninle tanıştığımı falan. O da izliyor basketbol ama Fenerli. Ferdi çok yakın arkadaşım benim. Ama belki Naz gelir benimle. Bilmiyorum şu an. Of, çok konuştum.”

“Anladım,” dedi. “Çok konuşmadın, anlattıklarını dinlemeyi seviyorum.” Uzanıp bir kurabiye daha aldı fakat bu kez küçük bir şekilde ısırıldı. Ağzını açsa başka ne diyeceğini bilememişti sanki.

Kucağımdaki parmaklarımı birbirine doladım ve gözlerimi ellerime indirdim. “Beril de senin yakın bir arkadaşın mı?” diye sordum. İçimi kemiren şeyleri orada tutmaya devam etmek benim için zordu. “Alaralarla falan hep böyle toplanır mısınız?”

Konular arasındaki geçiş onu hazırlıksız yakalamıştı. Onlar hakkında benimle konuşmak istemiyor gibi görünüyordu “Ara sıra,” dedi. “Okan benim arkadaşım. Öyle tanıştık zaten diğerleriyle. Alara’yla da tuhaf bir ilişkileri var, hâlâ nasıl devam ediyorlar şaşıyorum. Beril de Okan’ın kuzeni işte ama o kadar yani. Okan onu ayak bağı gibi görür çoğu zaman.”

“Hımm... Daha önce maçına geldiler mi? Arkadaşların yani, toplu olarak mesela. Beril imza gününe de gelirmiş ya çağırıyaymışsın. Ne bileyim, maça çağırdın mı onları da?”

Sorularım düşük bir özgüvenle arka arkaya kaçıyordu ağızımdan. Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama bazı cevaplara ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

“İmza günümde görmek istediğim kişiler yanımdalardı zaten,” dedi sakince. Yanaklarım ısınırken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Çok düştüm çok kalktım, sadece iyi günümde yanımda olanla her zaman yanımda olacak olanı birbirinden ayırabilmemi sağlıyor bu. Beril biraz popüleriteyi seven biridir. Arkasından konuşmak istemiyorum ama bizim evdeyken söyledikleri beni çok umursadığından falan değildi bence. Çünkü bunu hiç hissetmedim.”

“Anlıyorum.”

“Onu oraya çağırmış olsaydım bütün gözlerin ona çevrileceği bir şeyler yapardı mutlaka. Ben pek hoşlanmam böyle şeylerden.”

“Yani sence sana ünleneceğin için mi yaklaşıyor?” diye sordum. “Ben pek hoşlanmadım ondan ama böyle birisi olduğuna da ihtimal vermemiştim açıkçası.”

“Çünkü sen, benim geleceğim belirsizken her ne olursa olsun bu raya gelebileceğimi söyleyen birisiydin daha ilk günden.” Sesindeki otatlı tonu hak edecek bir şey yaptığımı düşünmüyordum aslında. Bence benim o günkü tepkim zaten olması gereken şeydi. Stresinin altında ezilen 19 yaşındaki bir çocuğu beklentilere boğmak bana büyük bir eziyetmiş gibi geliyordu. O çocuğun bir insan olarak değer görmesi gerekiyordu. A takıma çıkamasa da bu dünyanın sonu gelmiş demek değildi sonuçta. “Sen,” dedi tekrar. “Beni ilk gördüğün an bana nasıl olduğumu sormuştun. Ben bu soruyu bütün hayatım boyunca bekledim Feza.”

Yine geçmişindeki cam kırıklarına takılıyordu ayakları, bu yüzden hassaslaşıyordu. Onu üzen her şeyi onun içinden çekip alabilme şansım olsaydı keşke.

“O gün bize geldin, normalde gelmeyecektin ama kötü geçirdiğim maçtan sonra moralimin bozuk olduğunu tahmin ettiğin için geldin. Ben anlamıyor muyum sanıyorsun bunları? Yaptığın tüm bu şeylerin, bu elmalı kurabiyenin bile benim için ne kadar değerli olduğundan haberin var mı?”

“Senin için elimden daha fazlasının gelmesini isterdim.” Ona sarılmak istiyordum. “Yanımdayım,” dedim onun bana dakikalar önce söylediği gibi. “Zorunda olduğumdan değil, ben böyle istediğim için. Maçlarına da gelirim, moralini de düzeltmeye çalışırım. Yük değilsin ki sen bana. Sana değer veriyor olduğum için yaparım bunu.”

“Bu yüzden aklım almıyor seni zaten,” dedi birden dan diye. “Hak ettiğimden fazlasısın çünkü. Sen bana çok fazlasın Feza.”

“Hiç de bile,” dedim hızlıca. “Seni kim inandırdıysa değer görmeye layık biri olmadığına, kim alıştırdıysa seni her şeyin en azına hiçbir halt bildiği yokmuş.”

Gözlerinden gözlerime akan dizeler vardı sanki ama diline dökülmediler. Doruk bana yalnızca baktı. Ben, onun için bir dönüm noktası olacaktım gibi baktı. Gözleri öyle dikkatli gezdi ki üzerimde bundan utandım.

Yüzüm, onun için yeterince güzel değildi. Yüzüm Beril’inki gibi değildi, Okan’ın sevgilisi Alara’nın da yanına yaklaşılamazdım. Yetersiz olan o değildi, bendim. Daha güzel olmak istedim. Onun için her şeyin daha fazlası olmak istedim.

“Kalbinin güzelliği yansıyor yüzüne,” dedi ben içimden bunları geçirirken. Dalıp gittiği bir rüyanın içinden bana sesleniyordu sesi. “Gülümsemen çok şirin. Avucumdan küçük yüzüne bu kadar büyük bir gülümsemeyi nasıl sığdırabiliyorsun anlamıyorum.”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım elim ayağıma karışınca. O bana böyle bakarken nefes almak bile zordu, bir de böyle konuşursa bununla nasıl başa çıkabilirdim bilmiyordum. “Teşekkür ederim,” dedim iyice utanarak. “Kurabiyeleri sevdi mi?”

“Ben tatlı şeyleri kendimi bildim bileli çok severim.”

“Değil mi? Bence de. Yapması da çok zevkli. Terapi gibi.”

Yine bakışları yüzüme odaklandı. Ayaklarım yere zar zor değiyordu onun yanındayken. Her an gökyüzüne doğru süzülebilir, uçmaya başlayabilirdim. “Burayı kapatacak mısın? Saat yaklaşıyor. Sana yardım edebilirim.”

Bir an huzursuzca kapıya çevirdim yüzümü. Kapanışlar artık benim için travmatik saatlerdi. Her an bir yerlerden Taner çıkabilirmiş hissini içimden atamıyordum. Değişen yüz ifadem gözünden kaçmamıştı. Elmalı kurabiyelerin üçüncüsüne uzanmaktan vazgeçip benden bunun nedenini anlatmamı bekledi.

Doruk, yaşına göre iri bir bedene sahipti. Kollarının güçlü olduğunu bana sarılırken bile hissedebiliyordum. Belki de bana bu kadar güven vermesinin altındaki psikolojik bir neden buydu. O varken bana bir şey olmazdı. Değil Taner, hiç kimse gelip de bana zarar veremezdi. Böyle hissettiriyordu. Varlığının bana sağladığı güvenlik hissine tutunup ayağa kalktım. “Azıcık bulaşık var, onları yıkayacağım,” dedim. “Başka işim yok. Sonra kapatırım Visal’i. Kol saatin mutfakta duruyor. Almak istersen gelebilirsin.”

“Unuttum onu ya,” dedi ben hatırlatmış olmama rağmen. “Kesin yine unutturum bugün. Çok unutkan biriyim, saatim sende kalır yine ama mutfığa geleyim tabii seninle.”

“Kurabiyeleri bitirdiğinde tabağınla birlikte gel madem.”

“Sen hiç yemeyecek misin? Çayını da hiç içmedin. Buz gibi olmuştur.”

“Olsun.” Soğuyan çay bardağını tutup 15 numaradan kalktım. “İşlerimi hızlıca hallettikten sonra erken kapatabilirim burayı. Vaktin varsa ve hâlâ açsan bir yere oturup yemek yiyebiliriz.”

“Bu benim asla hayır diyemeyeceğim bir teklif.” Kısa bir süre düşündükten sonra “Kokoreç sever misin?” diye sordu. “Bildiğim çok iyi bir yer var. Buraya yakın sayılır. Oraya götürebilirim seni.”

“Yemedim hiç,” dediğimde ona küfür etmişim gibi çattı kaşlarını.

“Denemek ister misin? Beğenmezsen oradan başka yere geçeriz.”

“Olur. Hemen halledeyim mutfağı. Üç dakikaya dönerim.”

“Ben de geliyorum,” dedi elindeki kurabiye tabağıyla ayağa kalkarak. Ben hızlıca tezgâhı toparlayıp birkaç bardağı yıkarken o sandalyeye oturup sessizce beni izledi. En son kenara çekilmemi söyleyip eline sünger alarak kendi tabağını ve bardağını köpüklemeye başladığında ben de onu izliyordum. Bunu yapmasını beklemediğim için şaşkındım.

“Beceriyorsun he,” dedim keyifle.

“Bu eller sadece basketbol topu tutmuyor.” Sudan geçirip güzelce duruladı kalan bulaşıkları. Ben de üzerime montumu geçirip çantamı aldım. Kasayı kilitlediğimden emin olduktan sonra birlikte kapıya yürüdük. Anahtarı kapının kilidinde döndürürken bir araba ani bir frenle hemen arkamızda durduğu için ödüm patladı. Doruk anlık bir refleksle elini belime koyup hemen arkama gelmiş, başını da hızla sesin geldiği yöne çevirmişti.

“Feyza!” diye bağırdı arabanın camını açan Taner. “Bu saatte niye kapatıyorsun dükkânı?”

“Yirmi dakika erken kapandı diye batmaz Visal,” dedim ona doğru dönerek. “Zaten müşteri yoktu ama sen çok istiyorsan al anahtarı bekle içeride. Ben gidiyorum.”

“Kim bu çocuk?” diye sordu başını yukarı doğru uzatıp. Doruk’un kaşları çatıldı ve belimdeki elini çekmek yerine onu belime daha çok sararak beni yanına yaklaştırdı. “Kafana göre iş yerini kapatıp onunla bununla sürtebileceğimi mi sanıyorsun? Sen çalışansın burada, buranın sahibi değilsin. Bunu hatırlatmama gerek var mı?”

Ben öfkeyle köpürürken Doruk benden önce davrandı ve arabanın açık olan ön camına elini bastırdı. Yolcu koltuğu boştu ama Taner, şoför koltuğundan oraya doğru uzanıp o camdan söylemişti bana tüm o cümleleri. Şimdi Doruk, o cama doğru eğilmek için iki büklüm olmuş durumdaydı ama Taner’le göz teması kurmak için yaptı bunu. “Ağzından çıkanı kulağın duysun, beni anladın mı?” dedi sertçe. “Bir kadınla konuşurken kelimelerini düzgün seçmeyi beceremeyeceksen o ağzını açmayacaksın.”

“Sen kimsin lan?” Ondan böyle bir tavrı asla beklemediğim için şaşkınlıktan olduğum yere mihlanıp kaldım. “Sen kimsin de böyle dikleniyorsun bana? Ben o kızı doğduğundan beri tanıyorum.”

Doruk’un yanında bitip ben de yüzümü Taner’e doğru eğdim ve içeri kafenin anahtarını fırlattım. “Al şunu, sen bekle mesai saatinin bitişini

madem. Nasıl olsa buraya iş yapmaya gelmişsindir, öyle değil mi? Ben de gidip sürteyim biraz.”

“Feyza!”

“O sesini alçalt,” dedi Doruk aksini kabul etmeyen bir tavırla. Onun kavgaya karışacak bir tip olduğunu sanmıyordum ama Taner’deki bir şey onu da rahatsız etmişti.

“Bin arabaya, seni eve bırakayım.” Taner ona bakmak yerine bana bakıyordu. “Böylece bu mevzu da aramızda kalır. Kimseye söylemem seni gecenin bu saatinde lavuğun biriyle gördüğümü.”

Doruk, yumruğunu sıkarken yüzünü bana doğru çevirip gözlerime baktı. Sınırı aşacak bir şeyler yapmak istemiyordu, bunun için onu durdurmamı bekliyordu ama gördüğü, korku dolu bir yüz olmuştu. Ben Taner’den gerçekten korkuyordum çünkü artık onu hiç tanıyamıyordum.

“Kime söylersen söyle,” dedim çenemi kaldırarak. “Sanki yasaklı bir şey yapıyormuşum gibi tehdit ediyorsun bir de beni. Ne yapığımın hesabını sana vermeyeceğim ben.”

“Anneme verirsin o zaman.”

“Sen de abine hesap vereceksin bu gidişle,” dedim soğuk bir sesle. “Hadi git duyur istediğine. Eren’e bir kez bile Feyza dışarıda sürtüyormuş dersin o dilini asfalta sürtüp kıvılcım çıkarır. Benimle düzgün konuşacaksın, beni anladın mı?”

“Anladın mı?” diye sordu Doruk, elini arabanın tavanına koyduktan sonra başını yeniden Taner’e eğerek. “Yoksa bir de ben anlatayım mı?”

Taner’in gururunu incittiğimizi hissettim. Olduğu yere sinmiş duruyordu. Yüzündeki öfke bu işin burada bitmediğini bana anlatmak ister gibiydi. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” dedi yine o tehditvari sesini kullanarak. “Seninle bu mevzuyu sonra konuşacağız, ikimiz yalnızken.”

Doruk hışımla arabanın yolcu koltuğunun kapısını açtığında yine aynı hışımla başını içeri soktu. Onun Taner’in yakasını kavrayacağını anlar anlamaz koluna asılarak durdurmayı denedim. Bu sırada o, Taner’in yüzünün dibine kadar girmişti. “Bak güzel kardeşim,” dedi ve bu üç kelimede üç bin küfür var gibi hissettirdi sesi. “Üslubunla ilgili çok büyük problemlerin var senin. O problemleri çözen kişi ben olmayayım, tamam mı? Çok erkeksen eğer, gel biz ikimiz konuşalım. Öyle tepeden tepeden bir kıza laf sallayabileceğini düşünmekle olmuyor bu işler.”

“Doruk.” Böyle bir durumun içinde ilk kez kaldığım için kendimi inanılmaz rahatsız hissediyordum. “Lütfen gidelim. Rica ediyorum bir

sorun çıkarmayın. Taner, sen de bas git şuradan. Hatta uzun bir süre gözüme gözükmeyen çok iyi olur. Doruk, hadi! Lütfen.”

Dirseğini sımsıkı kavramış hâldeydim. Başını yavaşça bana doğru çevirdiğinde belki de yüzümdeki ifadeydi onu ileriye atılmaktan alıkoyan.

Eğer kendisi durmak istemeseydi onu durdurmam mümkün değildi ama bu küçük temasım etkili olmuştu. Geri adım attı, kapıyı sertçe çarparak kapattı ve arabanın tavanına iki kez yumruğunu indirerek “Ne söylediğini duydun,” dedi Taner’e. “Bas git şimdi.”

Taner sesli bir nefes verdi ve gözlerini kısarak gözlerimin içine baktıktan sonra o bakışların gerisindeki alevleri görmek olduğum yere daha fazla sinmeme sebep oldu. Öfkeliydi. Öfkesi yüzünün her yerindeydi. Motoru çalıştırır çalıştırmaz öyle bir asıldı ki gaza tekerlekler hızlıca kayarak garip bir ses çıkarttı ve önümden geçip giden arabanın rüzgârı saçlarımı savurdu.

Gözümü kapatıp açmak için bir saniye harcadım, o bir saniyenin sonunda yüzüm büyük bir avucun içindeydi. Doruk, yüzüme doğru eğilip “Korkrun,” dedi bana. Boynundaki damar teninin altında belirginleştiğinden nabız atışını oradan görebiliyordum. Öfkeden deliriyor gibiydi ama dışarı yansıyan sesi yine yumuşaktı. “Korkma,” dedi baş parmağıyla yavaşça yüzümü okşayarak. “Sikeyim, ağlayacak gibi bakıyorsun. Sakın ağlama. Ben buradayım. Hiçbir sorun yok.”

Bana sesini yükselterek onun kim olduğunu sormadı ya da durup arkasından sövmedi. Taner’i ikiye bölebilecek güce sahip olmasına rağmen hiçbir fiziksel temasta bulunmadığı gibi bana karşı da hesap sorar bir tavır takınmadı. Doruk, yaptıkları kadar yapmadıklarıyla da beni etkileyen bir adamdı.

“İyiyim.” Yalan söyleme konusundaki beceriksizliğimi düzeltmek için belki de Fırat’ın geçenlerde şakayla karışık teklif ettiği gibi ondan bu konu hakkında bana biraz ders vermesini istemeliydim. “Eğer senin için sorun olmayacaksa yemeği başka zaman yesek olur mu? Benim biraz tadım kaçtı da eve gitsem daha iyi olur.”

Yüzümde unuttuğu elinin varlığını hatırlayınca onu hızla geri çekti ama yine de bana doğru eğilmiş şekilde gözlerime bakma çabasını sürdürdü. “Seni bu hâlde eve yollamam,” dedi. “Kendini böyle saçma biri yüzünden üzmenden ötürü hiç hoşnut değilim Feza. Bu gecenin bu şekilde bitmemesi gerek. Sana gülümsemek yakışıyor.”

“Keyifli bir yemek yemek istiyorum seninle ama şimdi bu anlamsız muhabbete takılacak aklım ister istemez. Başka güne erteleyebilirsek gerçekten daha güzel olur.”

“Hayır, böyle gidersen gözüme uyku girmez. Son beş dakikayı unut. Ağız ve kokoreç yemeye gidiyoruz.” Biraz durdu, dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra onları araladı yeniden. “Özür dilerim,” dediğinde bugün bilmem kaçınıcı kez şaşırttı beni. “Her şeye burnumu sokmak gibi bir huyum yoktur ama sana karşı tavırları beni çok rahatsız etti. Bu yüzden araya girdim. Bu konu benim için bir kırmızı çizgidir. Eğer tepki gösterirken senin sınırını aştıysam, üzerime vazife olmayan bir konuya karıştıysam özür dilerim.”

“Ablanı neden bu kadar sevdiğini anlıyorum,” derken buldum kendimi. Bakışlarıma kocaman bir hayranlık bulaştığından emindim. “Seni çok güzel yetiştirmiş Doruk.”

Gülümsediğinde ben de onunla birlikte gülümseyene kadar bekledi. Ardından elini montunun cebine sokup bedeniyle kolu arasında kalan boşluğu işaret etti gözleriyle. Koluna girdiğimde yavaş bir tempoyla yürümeye başladı. “Bana o çocukla ilgili anlatmak istediğin bir şey var mı?”

“Yok,” dedim hemen. “Takılma sen.”

“Takıldım ben,” dedi. “Ama sormayacağım, tamam. Bu aralar başka ne yapıyorsun? Şu diziyi falan izliyor musun hâlâ?”

“Supernatural’ı mı?” dediğim an sesime yerleşen neşe ve hevesle kolunu sıkışıma sesli bir şekilde güldü. “14. sezona geçtim,” diye devam ettim aldırış etmeden. “15 final sezonu. O kadar iyi bir dizi ki. Keşke sen de izleseydin. Sabaha kadar sıkılmadan konuşabilirim bu diziyi ben.”

“Sevdiğin şeylerden bahsederken o kadar heyecanlanıyorsun ki üç yaşında gibi geliyorsun gözüme.” Başını iki yana salladı gülerek. “Elinden tutup lunaparka götürüsem geliyor seni.”

“E gidelim,” dedim kolunu daha da sıkı sararak. Ona bu şekilde yapıştığım için daha sonra utanırdım, şimdilik ona yakın olmak kendimi güvende hissetmemi sağladığı için bunu yapmaya devam edecektim. “Karizmanız çizilmeyecekse bir gün lunaparkın altını üstüne getirmeyi teklif ediyorum. Çok aksiyon seviyorsan olmaz ama. Bazı büyük oyuncular beni korkutuyor.”

“Gidersek atlı karıncada düşmemen için seni tutarım, ne aksiyonu?”

Gülerek omzuna vurdum. “O kadar da değil, çok kötüsün.”

“Çok küçüksün,” diye karşılık verdi eğlenen bir sesle.

“Aramızda bir yaş var diye yaptığın bu zorbalığı kınıyorum ya.”

“Yaşınla bir sorunum yok.” Beklemediğim bir anda avucunu başımın üzerine bastırdı. “Boyunla var. Büyük oyuncaklar için sınırı geçiyor musundur acaba?”

Kolundan çıkıp onu omzundan ittirdim. Koca cüssesi yalpalamadı bile ama kahkaha attı yaptığım harekete. O an, kafamın dağılması için bana böyle davrandığını anladım. Taner’le yaşadığımız tatsız olayı unutamıyordum ve bunu başarıyordu. O böyle güldüğü zaman benim unutamayacağım bir şey yoktu.

Ona biraz daha baktığımda “Fotoğrafını çekmeliyim,” dedim. Anlamadığı için açıklama yapmamı bekledi. “Hesabını hareketlendirmen gerek, kendi reklamını yapmayı hiç bilmiyorsun.” Yanında bir menajer edasıyla söylenişlerim hoşuna gitmişe benziyordu. İlgiyle beni dinliyor olduğunu fark ettim. “Takipçin artıyor, daha da artacaktır. Sosyal medyayı ününü arttırmak için kullanabilirsin. Hesabına biraz hareket lazım sadece.”

“Ünümü arttırmak gibi bir derdim yok. Ben bir sporcuyum, bir oyuncu değilim ki.”

“Takipçilerin için bir post atsan eline yapışmaz.” Aynı zamanda bu benim de ona bakabileceğim fotoğrafların artacağı anlamına gelirdi. “Güzel fotoğraf çekerim. Naz bile beğenir, öyle diyeyim. Üstüme düşeni yapmak boynumun borcu bence. Şöyle geçersen seni çekebilirim.”

“Utanırım,” dediğinde ben onu kolundan çekiştirerek sokak lambasının altına sürüklüyordum. İleride kokoreç satan otobüsü görmüştüm, önünde birkaç küçük tabure vardı. Orasının ışıklandırmasından çok daha güzeldi buranın ışığı. Bu yüzden doğru açıyı yakalayıp fırsatı kaçırmamalıydım. “Vazgeçmeyeceksin gibi duruyor.” Vazgeçmeyecektim, buna razı olmak zorunda kaldı. “Böyle mi geçeyim?” diye sordu ışığın altında durarak. Sırtını sokak lambasının direğine yaslamış, yüzüme bakıyordu.

“Evet. İstersen senin telefonundan çekeyim. Benim kameram çok iyi sayılmaz.”

Telefonunu cebinden çıkarıp bana doğru uzattı. Ekran dokunduğum an beni şifre karşıladığı için telefonunu ona ulaştırmak amacıyla yürümeye başladım ama o “0415,” dedi. “Forma numaralarım.”

Şifresini girip kamerayı açtım. Neredeyse ellerim titreyecekti. Kollarını göğsünde bağlayarak beni izlediğini bilmek mideme yumruklar indiriyordu. Birkaç adım uzaklaşıp onu boydan bir şekilde kadrja sığdırdım önce. Montunun fermuarı açıktı. Ellerini saçlarının arasından

geçirip uçlarının yukarı doğru kıvrılmasını sağlayarak yeniden kollarını göğsünde bağladı. Başını sola doğru çevirdi ve keskin çene çizgisi belirginleşti. Çene hatlarını oturup uzun uzun inceleyebilirdim, elle çizilmiş gibi bir yüzü vardı.

“Evet, güzel,” diyerek birkaç kez arka arkaya fotoğrafını çektim. “Poz değiştir şimdi,” dediğimde çaresizlikle bana “Ne yapayım ki?” diye sordu. Ben de avel avel “Ne bileyim ki?” diye karşılık verdim. “Ellerini ceplerine falan sok istersen.”

O hareket ederken de arka arkaya aynı tuşa bastım, söylediğimi yapıp ellerini ceplerine soktuğunda da yaptım bunu. “Oldu mu?” diye sordum. Çeken bendim, gören bendim, bunu onun sorması gerekiyordu ama garip heyecanım yine saçmalamamla son bulmuştu.

“Olmuştur,” dedi emin bir şekilde. “Şimdi kamerayı döndür.”

“Anlamadım,” dedim. “Biraz eğilerek de mi çeksem? Naz boyu biraz daha uzun gösterecek bir aç hilesi öğretmişti bana ama senin maşallahın olduğu için buna ihtiyacın yok.”

“Feza, kamerayı kendine doğru döndür.”

“Niye ki?”

Elimden telefonunu alıp bu işin nasıl yapılacağını öğretmek ister gibi bir tavırla kamerayı döndürdüğünde ona bakıp anlamaya çalışıyordum hâlâ. Beni tutup kolunun altına çektiğinde düştü jetonum. Bizi çekecekti. İkimizi. Kokoreç arabasına birkaç metre uzaklıktaki sokak lambasının altında bir anımız olacaktı.

“Gülümse.” Omzuma attığı koluyla beni kendine çekmiş, başım göğsünün hizasındaiken kadraja beni de alabilmek için kolunu yukarı doğru kaldırmış ve telefonunu hafifçe eğmişti.

Gülümsedim. Gülümsedi.

Dört kez arka arkaya fotoğrafımızı çekti.

“Kalsın bende,” dediğinde telefonunu tutan kolunu aşağı indirmişti ama ben hâlâ diğer kolunun altında bedenim ona yaslı bir hâlde duruyordum. “Biletleri atarken bunları da sana yollarım.”

“Tamam,” dedim. “Tabii, çok güzel olur.”

O kokoreç arabasına giden birkaç metrelik yolu kolu omzumdayken yürüdük. Adımlarını benim için yavaşlatmıştı. Benim kalbimse adımlarımıza tezat olarak inanılmaz derecede hızlı atıyordu.

Bizim için sipariş verirken küçük taburelerden birine oturdum. Beyaz minibüsün önünde dikiliyordu, sırtı bana dönüktü. Nerede olduğumu tespit etmek ister gibi omzunun üzerinden dönüp etrafı taramaya başladı.

Beni bulduğunda ise gülerek bir kez göz kırptı ve yeniden yüzünü ekmekleri hazırlayan ustaya çevirdi.

Galiba kalbim duracaktı.

İlk defa kokoreç denediğim için yarım ekmekten küçük bir ısırık alırken tüm dikkatini bana verip beni izledi. Kendisi için iki yarım söylemişti. Açık konuşmam gerekirse tadına bayılmamıştım ama sevmediğimi de söyleyemezdim. Fena değildi. Yenirdi yani.

Beğendiğimi söylediğimde gururla kabarttı göğsünü. Büyük bir ıstahla kendi ekmeğine gömüldü ve ben daha benimkinin yarısına gele-memişken o kendisi için hazırlattığı ikinci yarım ekmeğe geçiş yaptı. Ayranımı yudumladım. Midem biraz yanmaya başlamıştı ama çaktırmak istemiyordum. Bu yüzden sessizce ayranımı içmeye devam ettim.

“Hesabı bölüşelim,” der demez bunu söylediğime pişman etti beni.

“Saçmalama, seni buraya ben getirdim.”

“Ama...”

“Ama deme Feza. Lüks restoranlarda yemeğe çıkmadık neticede. Böyle meblağların aramızda lafı olmaz, ben ısmarladım bugün.”

“Ne?” dedim elimi göğsüme yaslayarak. “Lüks restoranlarda da mı beni yemeğe çıkaracaksın? Çok ısrarcı gördüm seni.”

“Elimden gelse seni uzayda bile yemeğe çıkarırdım. Her şeyin en güzelini hak ediyorsun sen.”

Ben, ona âşıktım.

Ve artık inkâr edebileceğim noktadan çok uzaktım.

Onun için sadece arkadaşsam bile önemli değildi. Daha fazlası olabileceğimi düşünmüyordum çünkü onun düşüncelerinin aksine ben, kendimi onunla aynı seviyede görmüyordum ama bu da sorun değildi. Kalbim kırılacaksa bile, bu benim hep imrendiğim aşk hikâyelerinden biri olmak yerine tek taraflı sürüp gidecekse bile ben ona âşıktım. Durduramaz ve değiştiremezdim.

O gece yaşadığım derin farkındalık yüzünden giderek sessizleştim. Bu duyguyu idare edebilmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. O zaman her şey daha kolay olacaktı benim için.

Teşekkür ettim, ayranlarımızı bitirdik ve birlikte benim otobüse bineceğim durağa doğru yürümeye başladık. Kokoreç yemeye giderken ki sohbetimizin aksine şimdi bize sessizlik eşlik ediyordu. İkimizin de kafasının içinde oynayan bir film şeridi vardı, bunu birbirimizle paylaşmıyorduk ama ben hissedebiliyordum.

Nasıl ki ben bana ağır ve yabancı gelen bu duyguyla kendi içimde boğuşuyorsam o da muhtemelen bugün başımdaki küçük yarayı gördüğünde hissettikleriyle boğuşuyordu. Kendi yaralarını düşünmekten önünü göremiyor gibi bir hâli vardı. Gözlerindeki ifade artık heyecan değil, hüzündü. Sessizliğimiz onu melankoliye düşürmüştü. İçinden bir şeyin kararını vermeye çalışır gibi geliyordu gözüme.

Durağın gri demir bankına yan yana oturduğumuzda aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu. Düşünceleri, duyabileceğim kadar gürültülüydü. İlk kez birinin aklının içine girmek, gördüğüm her çatlağı sıvayla kapatmak ve üzerini sevdiğim renklerle boyamak istiyordum. Karanlığını silip yerine bir gökkuşağı hediye etmek istiyordum.

Elimi uzatıp koluna dokunmakta bir sakınca görmedim. “İyi misin?” diye sordum. Onu kaldırımında gördüğümde de ilk sorduğum sorunun bu olması ironikti.

“Feza,” dedi. “Babamdı...”

Bu, saatler önce ona sorduğum kimdi sorusunun cevabıydı. Anladım ki karar vermeye çalıştığı şey bana içini açıp açmayacağıydı. “Eğer,” dedim bütün samimiyetimle. “Bir gün bana anlatmak istersen burada olacağım. Senin için her zaman burada olacağım. Tam yanında.”

“Teşekkür ederim.” Otobüsüm yaklaştığı için benimle birlikte ayağa kalktı. “İyi geceler.”

Kollarımı kocaman açıp parmak uçlarımda yükseldim ve ona sarıldım. Bunu beklemiyordu, duraksayışı kısa sürdü ve bir elini sırtıma diğerini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı.

“İyi geceler,” dedim ondan uzaklaşırken. “Görüşürüz.”

Ben önümüzde duran otobüse binerken bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. “Görüşürüz,” dedi zar zor. Afallamıştı.

Otobüse bindim ve evime gidene kadar onunla geçirdiğim bütün anları kafamın içinde başa sarıp sarıp tekrar oynattım. Bütün yol boyunca gülümsedim ve o tek kelimesinin üzerine düşünmemeye çalıştım.

Babamdı.

İstediginde bana anlatabileceğini biliyordu. Bu yüzden ben hayal gücümü devreye sokup neler olduğunu düşünmek istemiyordum. Bunu yapmak bile onun özel alanına zorla girmek gibi geliyordu bana. Bir gün izin verirse o sınırları geçerdim. Tüm sınırları onun için geçerdim.

O gece de diğer gecelerle aynı rutini uyguladım. Yemek yedim, bizzimkilerle biraz konuştum ve yatağa geçtim. Yatmadan önce Instagram’ı açtım ve karşıma Doruk’un attığı post düştü.

Kollarını bağlayıp başını diğer tarafa doğru çevirdiği fotoğrafı seçmişti çektiklerimden. Yakınlaştıracak çekmişim, bel hizasından yukarısı görünüyordu. Üstündeki sokak lambasının turuncu ışığı fotoğrafa nostaljik bir hava katıyordu.

Altındaki açıklama yazısına dokundu gözlerim.

“Düşümle, kâbuslarla geldim.”

Bir saniyeliğine bunu nereden duyduğumu hatırlayamadım. Şarkı sözü olduğundan emindim ama hangi şarkıya ait olduğunu çözemedi zihnim. Çareyi Spotify’a girip sözü yazmakta buldum.

Şarkı karşıma çıktığı an ise oynatıp nefesimi tuttum.

Gözlerim Emir Can İğrek’in dizelerine saplanıp kaldı.

Senin için teslim olmadım

Kafa tutup cihana kalktım geldim

İşim de yok bir gidişim de yok

Ama düşümle kâbuslarla geldim

Aç bağrını yaslayayım yorgun başımı

“Aç bağrını, yaslayayım yorgun başımı.”

EN DEĞERLİ OYUNCU

Feza

Yanımda Naz, önümde evdeymişim gibi hissettiren basketbol sahası ve çevremde mavi renkli tribün koltukları vardı. Doruk'un bizim için ayırdığı yerdeydik, onu izlemek için Bursaspor-Efes maçına gelmiştik.

Shaw sakatlandığı için bu maç Doruk'un aldığı süre artacaktı. Birinin talihsizliği onun belki de kendini kanıtlayabilmesi için en büyük şansıydı.

Babam, Shaw'ın bir hafta kadar sahadan uzak kalma ihtimali karşısında bütün gece sanki inme inmiş gibi dolanmıştı. Özellikle *Euroleague*'de oynayacağımız Real Madrid maçı için Shaw'ın en önemli oyuncumuz olduğunu söylüyor, o olmadan kaybetmemize kesin gözüyle bakıyordu. Benim içimde Doruk'a karşı duyduğum sonsuz güven vardı ama bunu tabii ki ona söylemedim.

Çok heyecan yaptığım için ya geç kalırsak diye diye Naz'ı maçın başlama saatinden elli üç dakika önce sahaya getirmiştım. Canım arkadaşım sesini bile çıkarmıyordu hevesim kaçmasın diye.

Henüz tribünlerde az kişi vardı. Bursasporlu üç oyuncu sahanın sol kısmında ısınıyorlardı. Birazdan takımın kalanı da onlara katılacaktı. Acaba Efes ısınmaya ne zaman gelecekti? Doruk'u bir an önce görmek istiyordum.

Bugün babamın Efes tişörtlerinden birini çalma riskine girmemiştım ama gelirken mavi ve beyaz renkler içeren örgü bir ip satın almıştık Naz'la birlikte. O bileğine takmıştı, bense bir bant gibi o ipi saçlarım için kullanmıştım. Az önce görmeyeceğini tahmin etsem de Naz'la birlikte kameraya gülümsediğimiz bir fotoğrafı Doruk'a yollamıştım WhatsApp'tan. *Geldik biz yazmıştım altına da. Başarılar sana.*

Bildirim ışığı yandığında gözlerimi hızla telefonuma çevirdim. Doruk, kamerasını yere doğru çevirmiş ve kenarında fosforlu turuncu bir

şerit olan lacivert spor ayakkabılarının fotoğrafını çekip yollamıştı bana. *Son hazırlıklar, yazmıştı altına. Birazdan ısınmak için sahada olacağız.*

“Heyecandan bayılacaksın,” dedi Naz. O basketbolla pek ilgilenmediği için ilk teklifimi Ferdi’ye yapmıştım ama bugün kardeşimi de alıp halı saha planı yaptığından habersizdim. Biz maçıyken Ferdi ve Fırat da bizim mahallede halı saha maçında olacaktı.

“Bayılacağım,” dedim. “Her şey güzel geçsin diye o kadar çok dua ettim ki iki gündür.”

“Aptal âşık seni...”

Reddetmek için ağzımı açmadım, o da reddetmemi beklemedi zaten. Yalnızca benim bu hâllerimle doyasıya eğlenmekle meşguldü. Bordo deri ceketini kucağında bir top yapıp dirseklerini üzerine yasladı. “Bugün sana eşlik ettiğim için yarın sabah kahvelerini sen mi yapacaksın?”

“Ne istersen yaparım. Akşam kahvelerini de yaparım. Her türlü kahveyi yaparım.”

“Ay birileri geliyor,” dediğinde maçın başlamasına otuz iki dakika kalmıştı. Gelenlerden biri Doruk’tu. Sahanın kenarındaki kapıdan çıkan mavi tişörtlü dördüncü kişiydi. Arkasından bir kişi daha geldi. Beşi, topları almak üzere kenarda duran sepete doğru koşarken Doruk kafasını kaldırıp doğrudan benim olduğum yere baktı. Kendisinin altyapıdayken maçları buradan izlediğini söylemişti. Bu yüzden koltuğumun konumunu eliyle koymuş gibi bulabilmişti.

Sonra bana göz kırptı.

Gülümsedi, bir topa uzandı, onu bacaklarının arasından sektirerek potaya doğru ilerlemeye başladı.

“Sana göz kırptı!” dedi Naz koluma bir koala gibi yapışarak. “O kadar tatlısınız ki bana bir gençlik kreasyonu çıkaracak kadar ilham veriyorsunuz. Delireceğim şimdi. Sana göz kırptı!”

“Ondan hoşlanıyorum Naz,” dedim birden. Heyecanlandığım için yine dilime hakim olamamıştım. Naz bunun çok daha fazlasını hissettiğimi zaten biliyordu ama yine de benim dile getirmem karşısında şoka uğramıştı. “Nasıl ondan hoşlanmam ki? Ne kadar güzel gülümsediğini gördün mü?”

Omzuma sarılarak beni kolunun altına çektiğinde saçlarıma kocaman bir öpücük bıraktı. “Ya seni yerim ya,” dedi küçük bir bebeği sever gibi iştahlı bir sevgi gösterisiyle. “Bebek suratını yedim, midemdesin şu an.”

Gözlerim Doruk’ta, başım Naz’ın kolunun altındayken kendi kendime gülümsedim. Sonra Ivan Reyes’le paslaşmasını izledim Doruk’un.

Birlikte ısınıyorlardı. Takımın yaşça büyük olduğu için en tecrübeli ismi olan Reyes'in Doruk'un attığı pası smaçlamasını seyrettim. Ardından yumruğunu kaldırıp onunkine vurdu. Sonra saçlarını karıştırdı kardeşini sever gibi.

Adının Giray olduğunu bildiğim genç de yanlarındaydı. Sürekli olarak üçlük deniyor, bu şekilde ısınıyordu. Yarım saat kaldığında ise ortaya bir hoca geçti ve bütün kadro iki çizgiye dizildi. Tıpkı beden eğitiminde gördüğümüz dersler gibi ikisi de hocanın gösterdiği ısınma hareketlerini yaptılar. Yere uzanıp esnediler, ayağa kalkıp koştular ve sekerek yürüdüler. Doruk ne zaman karşı taraftaki çizgiye geçse bir kez başını bana doğru çeviriyor, sanki burada olduğum gerçeğini idrak etmeye çalışıyordu.

Tribünler giderek dolarken artık tek rük boşluklar kalmıştı. Maçın başlamasına birkaç dakika kalmışken ise önce teker teker Bursaspor'un oyuncularını anons edildi. Ardından salondaki tüm ışıklar söndü, ortadaki devasa ekranda sırasıyla numaralar ve Efes oyuncularının fotoğrafları belirlemeye başladı. İnsanlar bağırdıkça biz de Naz'la uyum sağladık ve anons edilen numaralara isimlerle birlikte eşlik ettik. İsmi söylenen oyuncu kenardaki oyuncularla el çakiştikten sonra sahaya doğru koşuyordu.

Sıra 15'e geldiğinde elim istemsizce kalbimin üzerine doğru gitti. Neredeyse kalbim çıkacaktı.

Hep bir ağızdan bütün salon bağırdık.

"15 Numaraaa, Dorukhaaaan Falaaaay!"

"Ay ben bile ağlayacağım şimdi gururdan," dedi Naz. "Şuna bak, heyecanı yüzünden okunuyor. Ay evladım gibi seveceğim bu çocuğu ben galiba."

"Çok güzel olacak." Büyülenmiş bir şekilde ona bakıyordum. Karanlığın ortasındaki tek ışık, onların tepesine vuruyordu. İlk tanıştığımız anda bile gölgeme saklanmaya çalışan Doruk şimdi hak ettiği şekilde bütün ışıkların altında duruyor ve âdeta bir yıldız gibi parlıyordu. "Her şey çok güzel olacak."

Her şey çok da güzel olmadı.

İlk beş başlamadığı gibi ilk çeyrek boyunca süre de almadı. Alex Petersen, Shaw'ı aratmayacak düzeyde oynuyordu fakat Bursaspor'un oyun stili sertti. Babamdan da bildiğim kadarıyla Alex biraz agresif biriydi ve henüz maçın altıncı dakikasında Bursaspor'un sert oyununa karşılık veren Alex, ikinci faulünü yapıp faul problemine girmişti. Beş faul yapan oyun dışı kalıyordu. Bu yüzden çoğu zaman oyunun sonuna saklanmak

istenen oyuncularını arka arkaya fauller yapmaya başladıklarında koçlar kenara alırlardı.

Alex bir faul daha yapmamak için dikkatli davrandıkça savunmada boşluk oluştu ve Bursaspor arka arkaya iki fast break yaparak, yani hızlı hücum şansı yakalayarak farkı bir anda çift haneli sayılara çıkardı. Skor tablosuna çevirdim başımı. Efes oynan sekiz dakikada henüz 8 sayı bulabilmişken Bursaspor 18 sayıya ulaşmıştı. Bu Efes'in savunmasında büyük eksikleri olduğunu ve henüz oyuna adapte olamadıklarını işaret ediyordu.

Efes'in koçu çıldırarak bir mola aldığı anda oyuncularını paylayacağı kıpkırmızı olan suratından belliydi fakat bu mola da Efes'in toparlanmasına yetmedi. İlk çeyrek 22'ye 11'lik skorla kapandı. Efes'in sayıları Ivan Reyes ve Giray Gürbüz'den gelmişti. Skor üretecek bir oyuncu bulmakta zorlanıyorlardı. Şutlar kaçıyor, oyuncular Shaw'ın oyun zekâsını ve asistlerini mumla arıyordu.

İkinci çeyrek başlamak üzereyken hocanın Doruk'a bir işaret yaptığını gördüm. Sonra şaşkın Doruk, üzerindeki antrenman tişörtünü çıkarmayı unutarak sahaya doğru yürümeye başladı heyecanla. Hakem onu uyardığında ise afalladı. Yüz ifadesi sahanın üst kısmına asılı dev ekrana yansıdığı anda sırtı ona bakıyordum. Geri koştu, antrenman tişörtünü çıkarttı ve üzerindeki formasıyla kaldı. Şortunun iplerini çekti, formasını düzeltti ve iki faullü Alex oyundan alındığında yerine Doruk oyuna girdi.

Ne yapacağımı bilemeyip o anki heyecanla ayağa kalktım ve sonra yeniden yerime oturdum. "Ay girdi," dedim. "Süre alacak. Naz, Doruk oynayacak şimdi."

"Benim bu maça geldiğim çok iyi olmuş ya," dedi Naz. "Ambulans çağırarak biri lazım olmuş çünkü..."

Oyunun sertliği fazla yüksek olduğu için her pozisyona faul çalınıyordu fakat ikinci çeyreğin daha ilk dakikasından Doruk potaya doğru giderken aldığı omuz darbesiyle yere kapaklandığında ben ellerimi ağzıma kapatıp "Off," dedim. "Çok kötü düştü. Buna da mı çalmayacaklar?"

Hakemler o faulü çalmadı.

Doruk'un kendi kendine hırs yapmaya başladığı belli oluyordu. Çok istekli oynuyor, arkadaşlarını yönlendiriyor ve sürekli konuşuyordu. Ivan abinin ona attığı pasla birlikte hızlanıp topu sürerek potaya doğru hareketlendi. Topu eline aldığı anda turnike bırakacağını anladım. İlk adımı attı, sonra ikinciye ama üçüncüsünü atmadan omzuna bir beden çarptı.

Doruk kafasını öfkeyle kaldırıp topu tutarak hakeme doğru döndü yüzünü ve ellerini iki yana açarak bir itirazda bulundu. Hakem onunla konuştu, sırtı dönük olduğu için Doruk'un ne yaptığını anlayamıyordum ama bu konuşma giderek uzuyordu. Giray, Doruk'un yanına varıp onu omzundan tuttu ve uzaklaşmasını sağlamaya çalıştı fakat fayda etmedi.

Hakem düdüğünü çaldı ve Doruk'un teknik faul yediğine dair bir işaret yapıldı.

"Hem serbest atışı verilmedi hem de teknik yedi," dedim Naz'a. Naz ne dediğimi anlamadığı için boş boş suratıma baktı. "Şimdi karşı takımdan birisi atış kullanacak ve top onlara verilecek," dedim. "Hâlbuki Doruk haklıydı, hakem kameralara bile bakma zahmetinde bulunmadı."

"Hıı... Anlıyorum."

Hiçbir şey anlamıyordu.

Doruk, yediği teknik faulden sonra önce hocasına baktı. Hocası da diğer hakeme laf anlatmaya çalışıyor, öfkeyle bağııyordu. Doruk'un haklı olduğunu düşündüğü hareketlerinden belliydi. Hakemler daha fazla itiraz istemediklerini belli edip karşı takımın serbest atış çizgisine gitmesini istediler. Doruk da onların arkasından sahanın diğer yarısına doğru yürümeye başladı.

Kafasını iki yana sallıyor ve gülüyordu.

O an bu maçın dönüm noktasında olduğumuzu hiç kimse bilmiyordu.

Serbest atış kullanıldı ve Bursaspor'un hanesine bir sayı daha yazıldı. Ardından bir hücum daha yaptılar fakat takımın pivotu yani pota altı savunucusu Slovenya asıllı Thomas Zahovic sıçrayıp topu blokladı. Top, Giray Gürbüz'ün kucağına düştüğünde Giray hızlı bir pasla topu boşta olan Doruk'a ulaştırdı ve Doruk ne yapacağının planını çoktan kafasında çizmiş gibi diğer potaya doğru koşmaya başladı.

Hücum için kullanabileceği 24 saniyenin yerine bireysel oynamaya karar verdi ve üçlük çizgisinin sağ köşesindeyken topu elinden çıkardı.

"Üç sayılık basket, Dorukhan Falaaay!"

Ne zaman tribündeki herkesle birlikte ayağa kalktığımızı bilmiyordum. Yumruğumu ne zaman havaya kaldırdığımı da öyle.

Skor 22-14 olmuştu.

Savunmada daha organize hareket etmeye başladı Efes. Doruk'un oyuna girip bir kaptan edasıyla kontrolü eline alışı diğerlerine biraz olsun nefes aldirmişa benziyordu. Eğer yanlış anlamadıysam Doruk, kenarda oturduğu bir çeyrek boyunca Bursaspor oyuncularını âdeta okumuştı.

Kimin ne yapacağına oldukça hazırlıklıydı, takım arkadaşlarına bir şeyler anlatıp duruyordu. Keşke onu duyabilseydim.

Az önce kendisine omuz atan karşı takımın 7 numaralı oyuncusuyla aralarında sessiz bir düello başlamış gibiydi. 7 numara iki sayılık bir isabet buldu, oyunu pota altından Ivan abi başlattı ve Doruk topu diğer sahaya doğru sürdü. Pas verdi, konumunu değiştirip kendini boşa çıkardı ve o pası geri aldı. Ardından hiç düşünmeden potaya bir üçlük daha salladı.

Güzel bir savunmanın ve oyuna dâhil olan Lukas'ın smaçladığı topun ardından skor bu kez 24-19 olmuştu. Rüzgâr tamamen Efes'in lehine dönmeye başladığında ikinci çeyreğin bitimine beş dakika varken karşı takımın hocası mola aldı.

Doruk, fark yaratıyordu.

Üstelik 2/2 üçlük oranına sahipti. Attığı giriyordu ve bu da ona özgüven kazandırıyordu. Muhtemelen maçın kalanında daha fazla şut neyecekti.

Oyun yeniden başladığında böyle de oldu. Doruk hakeme bilendiği yetmemiş gibi bir de karşı takımın 7 numaralı oyuncusuna bilenmişti. Sanırım rakibi onu kışkırtacak bir şeyler söylüyor, konsantrasyonunu bozmaya çalışıyordu. Doruk kendisine yapılan faul sonrası serbest atış çizgisine gelerek iki atış kullandı ve ikisi de isabetliydi. Yüzde yüz isabet oranıyla bu çeyreği tamamladığında ben kalbim yerinden çıkmasın diye elimi göğsüme bastırıyordum.

"32-32," dedi Naz skoru kontrol ederek. "Doruk 8 sayı buldu ama bu çocuk böyle oynarsa durdurulamaz kızım. Öfkeden köpürüyor gibi görünüyor. Visal'deki kibar beyefendiye pek ulaşamıyor sanki."

"Sahadayken bambaşka biri," dedim büyülenmiş bir sesle. Çatık kaşları, formasından âdeta taşan kocaman omuzları ve devamlı hareket eden kollarıyla Doruk her bir adımında ben basketbola aitim diye bağıırıyordu sanki. "Ve benim gökyüzüne bakar gibi kafamı kaldırıp baktığım bu çocuk, takımının en kisası falan. Bu beni aşırı şaşırttı."

"Kaçtı boyu seninkinin?"

"1.87." İkinci yarıdan başlamadan önce on beş dakikalık araya girmiştik. Oyuncular soyunma odalarına doğru hareketlenmişti. Doruk, o kapıya doğru yürürken bir anda omzunun üstünden geriye doğru döndü ve gülümseyerek el salladı.

"Şapşal bu," dedi Naz ben oturduğum tribünde kıpkırmızı kesilmiş, kimsenin dikkatini çekmemeye çalışırken. "Flört ediyor seninle resmen."

Telefonunu çıkardığında “Gel, takımdakilerin boylarına bakalım,” dedi ve böylece önümüzdeki on beş dakikayı bunu yaparak geçirdik.

Doruk, 1.82’lik Shaw’dan sonra takımın en kısa ismiydi.

“Yuh,” dedi. “İçlerinden biri 2.21’miş. Senden neredeyse altmış santim uzun. Yan yana gelseniz beline yetişir misin acaba?”

“2.21’lik birine bakarsam muhtemelen boynum tutuk gezerdim. Doruk’la yan yanayken nasıl duruyorum peki?”

“Dünyanın en güzel çifti olacaktıysınız gibi duruyorsun.”

“Naz!”

“Senin için en iyisini istiyorum.” Elimi gözlerindeki ışıltılı sevgiyle birlikte avucunun içine aldı. “Ve bu çocuk, seni mutlu ediyor. Kendini ona bakarken göremiyorsun Feyza, eğer görebilseydin ne demek istediğimi anlardın. Bu çocuk yeni patlayan bir oyuncu. Yıldızlaştığı zaman ün ona saçma sapan şeyler yaptırmayacaksa ben ikinizin olmasını bütün kalbimle isterim. Bu hâliyle tam sana göre çocuk bu çocuk.”

“Bana maçıyken kafasını kaldırdığında bakacak kimsesi olmadığı için çoğu zaman üzüldüğünü anlatmıştı.” Sesim buruktu. “Şimdi ben varım,” dedim. “Şimdi devamlı kafasını kaldırıyor ve bana bakıyor. O gülümseme o yüzde dursun diye her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Delilik bu Naz. O bana böyle bakacaksa ben her maçına giderim.”

“Gözlerini senden alamıyor gibi görünüyor.” Dakikalardır ağzında tuttuğu baklayı çıkarmıştı. “Gaza getirmeyeyim diye susayım diyorum ama o çocuk sana ömrünü yoluna sermeyi teklif edermiş gibi çok büyük bir minnetle bakıyor Feyza.”

Duyduklarım bile kalbimi hızlandırmaya yeterken bir de üstüne o çıktı yine o kapıdan. Bu kez takımın en önünde yürüyen ismiydi hem de. Üçüncü çeyreğe kenarda oturarak başlamak yerine doğrudan oyuna girmişti. Süre yeniden akmaya başladığında bu kez her şey daha da aksiyonluydu.

Hücumlar hızlı hızlı akıyor, maç çok az duraksıyordu. Bursaspor agresif oynamaktan vazgeçmemişti fakat Efes buna nasıl cevap vereceğini bulmuştu. Doruk sayıları kadar asistleriyle de skora katkı sağlıyor, koçun kendisine tanıdığı bu fırsatı boşa çıkarmayacağına yemin etmiş biri gibi oynuyordu.

Savunmayı adam adama yaptıkları zaman ona düşen kişi karşı takımın 7 numarası oluyordu. Doruk’un gösterdiği el üzerinden iki sayılık bir basket attı o kişi. Diğer sahaya doğru koşup Doruk’u savunurken geri geri yürüyor, ona doğru top süren Doruk’a devamlı bir şeyler söylüyordu.

Doruk, sağ bacağına kendisine doğru çekip sol ayağıyla bedenini yukarı doğru iterek zıpladı ve eli bile titremeden üçlük çizgisinin gerisinden topu potaya doğru fırlattı.

Önünde 7 numara varken tek ayağının üzerine bastı. Diğer ayağını yere indirmeden önce üç kez sekerek ve az önceki şut pozisyonunu koruyarak yüzündeki gülümsemeyle birlikte olduğu yerde zıplayarak kutladı isabet bulan üçlüğünü.

Bu onun maçtaki on ikinci sayısıydı.

7 numaranın yüzü giren üçlük yüzünden düşerken Doruk, geri geri koşan taraftı.

Çok geçmeden bu senaryonun bir farklısı yeniden yaşandı.

Potaya giren top, onun dördüncü üçlük isabeti ve on beşinci sayısıydı.

Önce üç parmağını havaya kaldırdı Doruk, sonra yalnızca işaret parmağı havada kaldı ve o parmağının ucunu tribüne doğru çevirdi.

Benim bulunduğum yere.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle bana bakıp yalnızca bir saniye sonra yine oyuna odaklandı ama benim metrelerce uzaklıktan gördüğüm o gözlerin içinde bir yerlerde başardık diye bağırان bir erkek çocuğu vardı.

Naz kolumu tutup sarsıyor, bağıırıyordu fakat ayaklanan tribün ve onun adını haykıran tezahüratlar yüzünden hiçbir şeyi algılayamıyordum. Ben, beni işaret ettiği ana hapsolmuş durumdaydım ve oradan çıkmayı düşünmüyordum.

Üçüncü çeyreğin bitimine bir buçuk dakika kala biraz dinlenmesi için hocası onu kenara aldı. Ben oyundan kopmuş, aynı sahneyi kafamın içinde yüzüncü kez tekrara almıştım.

Doruk, on beşinci sayısını bana ithaf etmişti.

Kaç sayı attığını saydığını sanmıyordum, oyuncular maç içindeki aksiyon yüzünden bunu tek tek hesaplayacak değildi fakat bilmeden de olsa Doruk formasına yazdırıldığı numaraya denk olan sayıyı bana adamıştı.

Dördüncü çeyrek yine neyi var neyi yoksa hepsini sahaya koyarak oynadı. Yalnızca bir şut kaçırıp oyunu toplam 24 sayı atarak tamamladığında ve Efes, Bursaspor'u 68-64'lük bir skorla mağlup ettiğinde bütün arkadaşları Doruk'un üzerine doğru koştu.

Üzerine 2 metrelik adamlar atlamadan bir saniye önce gözleri benimkilere tutundu ve Doruk, birleştirdiği üç parmağını şakağına yaslayıp bana bir izci selamı gönderdi. Ardından mavi tişörtlü koca bedenler onu yumruklamaya ve etrafında bir çember oluşturup deli gibi zıplamaya başladı.

Her yerde ama her yerde Doruk'a yapılan edider vardı.

Bütün gece Instagram'ı gezmiş, hepsini izlemiştim. Maçta beni işaret ettiği dakikada kamera şanslıydım ki bana dönmemişti bu yüzden kimseye hiçbir açıklama yapmak zorunda değildim ama Doruk bana bir açıklama yapmak zorundaydı.

Nasıl bu kadar yakışıklı görüldüğünün hesabını vermeliydi.

7 numarayla aralarındaki gerginlik, edit yapanlar için kocaman bir fırsat doğurmuştu. Keşfetimi kaydırırdıkça şarkılar değişiyor fakat sahne hep aynı kalıyordu.

Maçtan bir kesitti. Ne konuştuklarını o zaman anlayamamıştım ama videolarda dudakları çok net bir şekilde okunuyordu. Aralarındaki gerilim kameralara yansımıştı.

Bininci kez videoyu baştan oynattım.

Önce karşı takımın 7 numaralı, isminin Samuel olduğunu öğrendiğim oyuncusu Doruk'un onu savunduğu bir pozisyonda iki sayılık basket buluyordu. Ardından geri geri koştuğu an ekrana geliyordu. Doruk, elinde sürdüğü topa birlikte onun üzerine doğru gidiyordu.

Üçlük çizgisinin bir santim önünde Samuel dururken az önce onun üzerinden attığı basketin havasını atmak ve onu kızdırmak ister gibi "*I am good, I am good,*"¹³diyordu.

Doruk, aynı saniye üç sayılık bir isabet buluyor ve ardından tek bir şey söylüyordu. "*I am better.*"¹⁴

Tüm bunlar yetmezmiş gibi video onun üçlükten sonra üç kez ayağının üzerinde sektiği ve yüzünde güneşten parlak gülümsemesiyle taraftarlara baktığı anla devam ediyordu.

Başka bir editte önce siyah ekran görünüyordu. Arkadaki müziğin ritmiyle uyumlu şekilde sıra sıra I, am, better kelimeleri ekranda beliriyor ardından Doruk'un maç boyu bulduğu sayılar arka arkaya hızla akıyordu.

Maçın MVP'si o olmuştu.

Bu yüzden Anadolu Efes'in kendi hesabından da onunla ilgili bir video atmışlardı. On beşinci sayısını aldığı, işaret parmağını kaldırıp beni gösterdiği videoyu.

Kamera tribünlere dönmediği için kaç kez şükrettiğimi bilmiyordum.

¹³(İng.) "Ben iyiyim."

¹⁴(İng.) "Ben daha iyiyim."

Naz yurda ve ben de eve varır varmaz bir saat boyunca bu sorunun cevabını araştırmıştık ve hiçbir şekilde görüntülerde olmadığımıza kanaat getirmiştik.

Ama insanlar, bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı.

Doruk'un takipçileri dolardan daha büyük bir hızla artıyordu. Son baktığımda 13 bine ulaşmış durumdaydı. Postlarına beğeni yağıyor olmalıydı. O gerçekten yakışıklı bir çocuktu ve oynadığı oyunla taraftarların ilgisini çekmekle kalmamış yapılan editler sayesinde de bir anda genç kızların sevgilisi oluvermişti.

I am better repliğinin bu kadar viral olacağını o gün hiçbirimiz bilmiyorduk ama bu cümle ileride onunla bir bütün hâline gelecek gibi görünüyordu.

Yetmiş farklı çeşit editte kullanılan aynı sahneyi tekrar tekrar izlerken ona kaç kez âşık olduğumu saymadım. Eğer onu hiç tanımıyor olsaydım bu video beni yine de etkilerdi. O zaman içinde bulunduğum durumu çocukça bir hayranlık olarak nitelendirip bu işten sıyrılabilirdim fakat şimdi gümbür gümbür atan kalbim, hislerimin geri döndürülemez olduğunu bana gayet iyi bir şekilde açıklıyordu.

Gece üç sularında karşıma çıkan başka bir edit, maç boyunca onun gülümsediği anlara odaklanılarak hazırlanmıştı. Hepsinde tribünlere dönüyor ve hep aynı yere bakıyordu. O yerde ben oturuyordum. Bunu bir ben, bir Doruk ve bir de Naz biliyordu.

Naz da benim gibi uyumayıp bulduğu bütün hasılatları bana gönderdi. Arada da gelinlik fotoğrafları yolladı ve yanlışlıkla attığını söyledi. Beni çok güldürüyordu ama diğer yandan kalbim hâlâ deli gibi atıyordu.

Videonun yorumlarına girdiğimde bir sürü güzel kız profiliyle karşılaştım. Ardından yorumları tek tek okumaya başladım.

Bir gülüşü var kelebek görse ömrü uzar derler ya, öyle aynı.

Kızlar bu kimmiş ya, acil link.

Hangi bacımızın gününe renk katıyor düşün dur şimdi

Ünlü basketbolcu avcısı Influencer Hülya Marina seni görmesin aslanım, dikkat et kendine

19 yaşındaymış bu bey. Reşit yani okey. Kızlar malum soru?

İçimde bir öfkenin kol gezdiğini hissettim. Onu kıskanıyor olmam çok komikti. Onun hayatında böyle bir konuma sahip değildim ama bu videodaki gülümsemeler benim içindi. Banaydı. Bu yüzden bence Doruk'u sahiplenmeye duyduğum bu istek de normaldi.

Naz, ün kazanırsa onun değişebileceği fikrini devamlı olarak bana hatırlatmış ve bilinçaltıma sokmuştu kendimi öylece kaptırmayayım diye. Daha ilk oynadığı maçtan bile ona olan ilgi böyleyse ileride neler olacağını düşünmemeyi seçiyordum.

Ben bu kızlarla ölsem yarışamazdım.

Gözüm bu sırada başka bir yoruma takıldı ve dikkatim bir anlığına dağıldı.

Tribünde kim vardı bilen var mı? Bu çocuk bu gülümsemeyi birine gönderir gibiydi bütün maç boyunca.

Bunu da fark eden birileri vardı.

İçimde, *bendim o yazmaya dair* çocukça bir his belirdi. İlk defa diğer kızlara bu kadar hava atmak istedim. O benim demek istedim. Kendime bile yabancıydım. Ben böyle bir insan değildim, hiç olmamıştım ama Doruk'u kimseyle paylaşasım yoktu.

Onu kimseye bırakmak istemiyordum.

Galiba babam da benimle aynı düşüncelere sahipti. Kendi kendime gülmeye başladım. Eve girdiğimde heyecanla ayaklanıp "Biliyor musun?" demişti bana sarılarak. "Yeni çocuk maçın MVP'si oldu. Muazzam oynadı muazzam, görmen lazımdı kızım."

Görmüştüm. Canlı canlı hem de ama bunu babama söyleyemedim.

İki saat kadar önce Doruk bana mesaj atmıştı. Bir kez daha okudum mesajlarımızı onun çoktan uyumuş olduğunu tahmin ederek.

Doruk: *Keşke çıkışta seni görebilseydim*

Doruk: *Teşekkür ederim her şey için*

Doruk: *Naz'a da teşekkürlerimi ilet, iyi ki geldiniz*

Doruk: *İyi ki geldin Feza, bana şans getirdin*

Doruk: *Madrid maçına da geleceksin değil mi? Gelmeni çok isterim*

Doruk: *Saat geç olmuş, kusura bakma anca dönebiliyorum*

Doruk: *Çok yorgunum, iyi geceler*

Feza: *İyi ki gelmişsiz Doruk. O kadar güzeldi ki. Önümüzdeki maça da koşa koşa geleceğim.*

Feza: *Bursaspor koçunun senin hakkında verdiği röportajı izledin mi? Herkes seni konuşuyor.*

Feza: *Çok gurur duyuyorum seninle*

Feza: *Yorgunsundur tabii, iyi geceler. Maçtan önceki gün falan görüşme şansımız olur mu? Bana yazarsın.*

Feza: *Tekrar iyi geceler*

Feza: MVP :)

Konuşmanızı okuduktan sonra yeniden Instagram'a döndüm ve Bursaspor koçunun maçtan sonra verdiği röportajı yeniden izledim.

"Ben öncelikle Dorukhan Falay'ı tebrik etmek istiyorum," diye başlıyordu spor muhabirinin kendisine maç hakkında sorduklarından sonra. "Yaşından büyük oynadı, onu bir türlü durduramadık." Bu koç sempakti, babam bile severdi onu. Burada gülüyordu. "Çok potansiyelli bir genç yetenek. Kendisine başarılar diliyorum."

Ardından maç hakkında beni hiç de ilgilendirmeyen açıklamalar yapıyordu. Beni bir tek Doruk ilgilendiriyordu. Ona maçtan sonra keşke sıkı sıkı sarılabilsedim ama hemen dönmemiz gerekmişti. Naz yurdun son giriş saatini kaçıramazdı ve ben de normalde eve döndüğüm saatten daha geç dönersem şüphe çekerdim.

Ama yine de yazmıştı bana Doruk. Mesajlaşarak da olsa konuşmuştuk.

Çok başarılı olsun istiyordum. Dünyadaki en başarılı basketbolcu o olsun istiyordum. Ben onu yatmadan önce ettiğim dualarda adını geçirecek kadar çok seviyordum.

Sabah gözlerimi onun "günaydın" mesajıyla açmak, dünyanın en güzel hissiydi. Bana akşam evinin yakınındaki basketbol sahasında takılacağını, istersem onun yanına gidebileceğimi yazmış ve cevabımı beklemeden bir de konum atmıştı.

Ben de gittim.

Visal'deki her bir saatimi onun yanına gideceğimi düşünerek geçirdim. Eren yine benim yerime kapanışa kalabileceğini söylemişti. Böylece ortada yanına gitmem için hiçbir engel kalmamıştı.

Doruk keşke beni cebinde falan taşısaydı. Onun gözlerindeki yalnız bırakılmış çocuğun bir daha hiç yalnız kalmamasını sağlayabilirdim böylece.

Metrobüsten inip bana attığı konumdaki adrese doğru yürümeye başladım. Ona yolda olduğuma dair bir mesaj atmıştım ama görmemişti. Basketbol sahasına adımını attığı an telefonunu bir kenara fırlatmış olmalıydı.

Etrafı koyu yeşil tel örgülerle çevrili bir basketbol sahası vardı parkın kenarında. Doruk'un oturduğu siteye oldukça yakındı burası. Herhâlde sık sık geldiği bir yerdi ve bugün beni de yanına davet etmişti.

Adımlarımı hızlandırıp girişin nereden olduğunu anlamaya çalıştım. Doruk, tel örgülerin ortasında ve üçlük çizgisinin gerisindeydi.

Siyah kolsuz bir tişörtün altına mavi bir şort giymişti. Dizlerinin birkaç santim yukarısında bitiyordu, salaş duruyor ve ona çok yakışıyordu. Benim beyaz bir cropun üzerine giydiğim civciv sarısı gömleğim onun kombininin yanında komik kalacaktı.

Topu bacaklarının arasından sektirerek yürüdü. Aldığı derin nefesin sesini sahanın kapısının önünde dikilirken duydum. Üçlük çizgisinin gerisinden bir atış kullandığında şutu isabetli oldu, potanın filesi oldukça rahatlatıcı bir ses çıkardı. Sonra kendi topunu almak için tempolu bir şekilde koştu ve bunu yaparken kulağında kulaklıklar olduğunu fark ettim.

Varlığını hissetmiş gibi topu aldıktan sonra başını bulduğum yere çevirdi. Ben de tel kapıyı ittirerek açtım. Bu onun özel alanına girmek gibi hissettirdi. Rengi solup kahveye dönmüş basketbol topunu kolunun altına sıkıştırdığı sırada nefes nefeseydi. Kulağındaki kablosuz kulaklıkları diğer eliyle çıkarıp avucuna aldı ve sonra onları şortunun cebine attı. Bu sırada göğsü hızlı hızlı şişip inerken bana bakıp gülümsedi.

Kenarda siyah bir sırt çantası, aynı renk bir matara ve mataranın üzerinde ise telefonu duruyordu. Ben de el çantamı o kıyıya bırakıp telefonunu da çantamın üzerine koydum. Matarayı alıp ona doğru yürümeye başladım. “Selam,” dedim tam önünde durduğumda. Başını eğmiş, gözlerimin içine bakıyordu. Nedense donup kalmış gibi duruyordu. Antrenmanını böldüğüm için kendimi kötü hissettim ama beni buraya çağıranın o olduğunu hatırlayınca geçti o kötü hissim.

“Selam,” dedi yanağındaki derin gamzeyle birlikte.

Matarasını ona doğru uzatıp “Su içmek ister misin?” diye sordum. “Kaç saattir buradasın?”

“Bilmem.” Omuz silkti. “Oldu biraz.” Matarayı elimden aldı. “Mahalleden birileri oynuyordu burada ben geldiğimde. Üç üç maç yaptık çocuklarla, az önce gittiler. Ben tek devam ediyorum bir süredir.”

Siyah mataranın kapağını açtığında önce bana doğru uzattı. “Daha içmedim, sen içmek ister misin?”

Kuruyan boğazımı biraz ıslatsam iyi olurdu aslında. Bu yüzden onu reddetmedim ama çekindiğimi de anlamış olmalıydı. “Al al,” diye directti. “Soğuktur ama, yavaş iç.”

Metrobüsten buraya yürüdüğüm birkaç dakikalık yolda onun saatlerdir yaptığı antrenmandan daha fazla yorulmuş olmalıydım. Hiç sportif bir insan değildim. Matarayı elinden alıp dudaklarıma yasladım ve soğuk suyun içimi ferahlatmasına izin verdim. Birkaç yudumdan sonra, “Teşekkür ederim,” dedim.

Ben henüz ağız kısmını silmeye fırsat bulamamışken matarayı benden alıp hiç düşünmeden kendi dudaklarına götürdü. Suyu çölden çıkmış gibi lıkr lıkr içerken gözlerim bir saniyeliğine âdemlemasına takıldı. Boğazındaki çıkıntı öyle belirgindi ki yutkunduğu her an boynunun içinde yaşayan minik bir dev boğazının dışına doğru bir yumruk atıyor gibiydi.

Muhtemelen bütün suyu bitirdikten sonra onu ağzından uzaklaştırdı ve kapağını kapatıp onu yere bıraktı. Suyu ıslanan dudaklarına basketbol sahasını aydınlatan ışıklar vuruyor, bu alt dudağının parlamasına sebep oluyordu. Gözlerimi hızla kaçırıp gözlerine kenetlendiğimde “Terliyim,” dedi. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu. “Yoksa sarılırdım,” diye devam ettiğinde kalbimin erimeye başladığını hissettim.

“Nasılsın?” diye sorup onun cevaplmasına fırsat bırakmadan ben konuşmaya başladım. “Maçtan sonra neler oldu? O kadar iyiydin ki! Herkes seni konuşuyordu. Hiç gördün mü maçtan sonraki videoları?” Hafifçe koluna vurup yüzümü sağa doğru eğdim. “Demek I am better?” Kendi kendime gülmeye başladım. “Bunu söyledikten sonra resmen rengi atmış Samuel’in. Çok komik. Hak etmiş ama. Zaten sürekli fiziksel temasta bulundu sana.”

Bana bir insanın bir tatlıya bakacağı türden bir bakış attı. Gözüme beni yemek istiyormuş gibi görüldüğünde hayal gücüm beni güldürdü ve ben güldüğümde Doruk’un dudakları da yukarı kıvrıldı. “Teknik faul yediğim andan sonra bir şeylerin değiştiğini hissettim.”

“Ben de,” dedim hemen. “Bu arada söylemem gerekiyor, saha içinde bambaşka birisin.”

“Ne anlamda?”

“Yani, nasıl desem... Full konsantrasyon senin bakışlarını bile değiştiriyor. Sanırım bir şeylere öfkelenmek seni diri tutuyor. Samuel seninle konuştukça daha çok oyuna asıldın gibi. Bu tür şeyler seni yıldırıyor da güçlendiriyor sanki.”

Kolunun altındaki topu yerde bir kez sektirdi. “Doğru,” dedi ama gözlerinin daldığını fark ettim. “Saha içinde ben de pek kibar biri sayılmam. Oyunu kuralına göre oynamak gerek.” Biraz duraksadığında bir şey söylemeye hazırlandığını anladım. Gözlerime bakıp “Teşekkür ederim,” dedi mahcup bir şekilde. “Başımı her kaldırdığımda seni orada gördüm ya Feza, bu his çok güzelmiş.”

Ne diyeceğimi bilemedim ama aramızda böyle bir konuşmanın geçmesini beklemediğim kesindi. “Bir çift gözün hep sende olduğunu bilmenin nasıl bir şeye benzediğini hep merak ediyordum ben.” Başını

eğdiğinde saçları alnına döküldü. Kapüşonunu başından çıkarıp eliyle ensesini ovalayarak kelimelerini toparlamaya çalıştı. “Yani ablam, Onur abi falan bana ellerinden geldiğince destek olmaya çalıştılar aslında. Küçükken de sürekli gelirlerdi izlemeye ama bu konuda sana yalan söylemeyeceğim, bir yanımda hep eksikti benim. Arkadaşlarım en ufak başarılarında anne babaları tarafından ödüllere boğulurken ben sırtımda olması gereken asıl elleri hiçbir zaman görmedim. Bu yüzden bir süre sonra başımı eğip o sahadan hızlı adımlarla uzaklaşmayı kabullendim. Ama geçen gün, sen bana öyle bakarken soyunma odasına gitmek istemedim. Her zaman koşar adımlarla kaçtığım o oda yerine senin yanına koşmak istedim. Ben böyle bir hisse sahip olacağımı düşünmeyi bırakmıştım. Birilerinden destek beklemekten vazgeçmiştim.”

“Heyecandan ölecektim,” dedim bir yanımda onun şeffaflığı yüzünden boynunu bükerek gülümsemeye çalışarak. “Doruk, ben senin geçmişini eşelemek istemiyorum ama ne kadar yalnız bırakıldığını gözlerinden anlıyorum.”

“Ben on dokuz yaşındayım,” dedi yavaşça. Bunu bana daha önce de yine bu ses tonunu kullanarak söylemişti. Yaşadıklarının yaşından büyük olduğunu kabullenen bir erkek çocuğuydu karşımdaki. Her ne çektiyse onlar henüz on dokuz yaşındaki birinin çekmemesi gereken şeylerdi. “Şu yaşıma kadar herkes bir şeyler bekledi benden,” diye devam etti. “Koçlarım, antrenörler, takım arkadaşlarım, kendi arkadaşlarım, hayatıma giren herkes. Sosyal ilişkilerimin çoğunun çıkara dayalı olduğunu sezerdim. Bu yüzden herkesin beklentilerini karşılamak zorunda hissettim. Ben çabaladıkça daha fazla beklenti oluştu. İnsanlar her saniye bir şeyler bekler oldu benden.”

“Ben hiçbir şey beklemiyorum senden.”

Yine de beni biraz sevebilirsen, bu çok güzel olurdu tabii.

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum ve bu yüzden inanamıyorum senin yanımdaki varlığına. Maçımı izleyişine, buraya gelişine, bana pasta yapmış oluşuna, desteğine... Bunlar benim için çok özel, gerçekten.”

Ona onun da benim için çok özel olduğunu söylemeyeyim diye dilimi ısırđım. Böyle konuşurken, böyle bakarken, karşımda bir dağ gibi dikilip gözlerime doğru eğilirken kafamın içinde onun için bin farklı şarkı çalıyordu.

“Doruk, bunların hepsini içimden geldiği için yapıyorum ben,” derken buldum kendimi. “Karşılık beklemiyorum. Senden ne gibi bir çıkarım olabilir ki benim? Yani, demek istediğim... Benimleyken bu

konuda rahat olabilirsin. Omuzlarına yük bindirmek istemem hiçbir zaman. Desteğimi olurum, kenara çekilirim. Böyleyimdir ben. Bana izin verdiğin kadar gelirim sana.”

“Sonsuz izin sana...” Nefesimi tek bir cümleyle kesebileceğinin farkında olsaydı kelimelerini daha dikkatli seçerdi ama o durmadı. Devam etti. “İlmek ilmek kendini bana işliyor gibisin.”

Biraz utandım, kendimi yüzüne bakmaya devam edebilmek için zorlarken kızarmayacağımı umdum. Bunu yapmasaydım gözlerim yine dudaklarına kayacaktı. Düşüncelerim beni daha çok utandırdı.

“Eğer kabul edersen,” dediğinde topu yere bırakıp ayağıyla sabitledi, ardından benden uzaklaşıp sırt çantasına doğru yürümeye başladı. “Senin için bir şey getirdim.”

Benden uzaklaştığı için derin bir nefesle doldurabildiğim ciğerlerim duyduğum cümleyle birlikte yeniden büzüldü. “Ne getirdin?”

“Ben hatırası olan şeyleri çok önemserim,” dedi çantasının fermuarını açarken. “Nesnelere anılar yükleyip onları saklamak hoşuma gider.” Bulunduğum yerde onu beklerken heyecanımın giderek arttığını hissediyordum. “Anadolu Efes’in A takımında MVP olduğum ilk maçtı bu.” Çantanın içinden lacivert bir forma çıkarıp elinde tutarak bana doğru yürümeye başladı. “Allah nasip ederse son da olmayacak. Diliyorum ki bu sadece bir başlangıçtır benim için.”

Kalbim ağzımda atmaya başlarken o tel örgülere sırtını yaslamış hâldeki bana doğru adımladı ve aramızda az bir mesafe kaldığında durdu. Bir desteğe ihtiyacı varmış gibi kolunu kaldırıp elini başımın üzerinden tel örgülere yasladı. Diğer elinde ise formayı tutmaya devam ediyordu. “Bu maçta giydiğim formam benim,” dediği an, enseminden başlayan bir ürperti bütün bedenimi ele geçirdi. “Koleksiyonuma koymak için almıştım ama oraya aitmiş gibi gelmedi. Sana aitmiş gibi geldi.”

Formayı bana doğru uzattığında karnımın kasıldığını hissettim. “Hem,” dedi daha kısık bir sesle. “Bursaspor maçındaki tek eksik formamız olmandı bence.” Sıcak nefesi yüzümü ısıttı. “Eğer sen de istersen, Real Madrid maçında eksiksiz bir şekilde tribünde olmanı çok isterim.”

MVP olduğu ilk maçın formasını bana hediye etmeye çalışıyordu.

İki elimle bana uzattığı düzgün bir şekilde katlanmış formayı tutup karnıma doğru bastırırken ona baktım. Bana ne kadar yaklaştığının farkında değil gibiydi. Başımın yanından geçirdiği koluyla beni kafeslediğinin de öyle.

Sonra asla kendimden beklemediğim bir şey yaptım.

Parmak uçlarımda yükselip onun yanağını öptüm.

Doruk'un nefesini tuttuğunu hissettim. Ben minicik temasının ardından kıpkırmızı bir pancar kesilerek geriye çekilirken o, nefes almak için bile hareket etmedi. Çenesi kilitlenmiş, bakışları bana saplanmıştı.

Çok utandım, çok utandım, çok utandım.

Gözlerimi aşağı doğru çevirip yeniden ayaklarımın üzerine bastığımda elimdeki formaya diktim bakışlarımı. "Teşekkür ederim," dedim kalbimin gümbürtüsünü duymasından korkarak. "Çok incisin. Çok değerli bu." Anlamsızca kenardaki basketbol topunu ayağımla ittim ve top sürüklenerek arkaya doğru gitmeye başlayınca onun beni kafeslediği alandan kaçarcasına uzaklaşıp topa doğru yürümeye başladım.

Doruk, bir elinin parmakları sıkıca tel örgüyü kavramış, diğer elini kaldırıp parmak uçlarıyla az önce öptüğüm yanağına dokundu. Sesini toparlayabildiğinde yüzünü bana doğru çevirmeden "Rica ederim," dedi. Yine de yaşadığı şoku saklayamadı benden.

Bunu hemen unutmamız gerekiyordu.

Eğilip topu yerden alarak birkaç kez sektirdim. "Ee, üçlük mü çalışıyordun? İstersen pota altında durup topu sana geri atabilirim."

Başını bana doğru çevirdiğinde doğrudan dudaklarıma baktı.

Oracıkta can vereceğimi sandım.

Yeniden bütün dikkatimi elimin altındaki topu sektirmeye verdiğimde formayı da diğer elimde tutmaya devam ediyordum. "Bence onu giymelisin," dedi çenesiyle formasını göstererek. "Gömleğin açık renk, topum kirli. Üstün toz olmasın."

"Bu iyi bir fikir." Topu ona atop formanın katını düzgünce açtım. Kumaş döküldükçe döküldü aşağı doğru. "Ya da değil," dedim ve kendi kendime güldüm. "Benden üç tane girer bunun içine."

Bir kahkaha atıp zaten zor çalışan kalbimi yerinden hoplatmasını beklemiyordum. "Dizlerine gelecek neredeyse." O kadar içten güldü ki gözlerinin kenarları kırıştı. "Bağlarsak kurtarır gibi. Çıkar gömleğini sen."

Gömleğimi kollarımdan sıyırdığımda onu benden alabilmek için yanıma gelmişti. Formayı üzerime yapışan beyaz tişörtün üstüne geçirdiğimde kumaş üzerimden salınarak bacaklarıma kadar döküldü. Doruk'un deli gibi gülmeye devam ediyor oluşu yanaklarımı daha fazla kızartıyor olmalıydı. "Küçücük bir şeysin," dedi dünya üzerinde gördüğüm en etkileyici gülümsemeyle birlikte. Gömleğimi bir omzunun üzerine atıp ellerini bana doğru uzattı ve formanın eteklerini toplayıp bel hizama kadar

çekiştirdi. Sağ tarafımdan bir düğüm attığında forma üzerime hâlâ oldukça boldu ama en azından boyunu toparlayabilmiştik.

“Komik oldum değil mi?”

“O kadar tatlı oldun ki.” İşaret parmağıyla burnuma dokundu. Düşünmeden, tamamen içinden geldiği için yaptığı bir şeydi. “Çok yakıştı sana.”

Omzuna attığı gömleğimi özenle katladığında onu sırt çantasının içine bırakmak için kenara doğru ilerledi. Fermuarı açarken “Top bu tarafa kaçarsa diye çantama atıyorum,” diye açıklama yaptı bana. “Giderken alırsın içinden.”

Yüzümdeki aptalca sırıtmayı ondan saklamak için yeniden topa yöneldim ve ona arkamı dönmüş oldum.

“Sırtında soyadım yazıyor,” dedi bunu yeni idrak edebilmiş gibi. “Muhtemelen benim numaramı giyen ilk taraftar sen olacaksın.”

“Son olmayacağım,” dedim buna sonuna kadar inanarak. “Tribünler senin adını bağırmaya başladı bile. Takipçi sayın da inanılmaz arttı birden. Şimdiden bir sürü fanın oldu.”

“15 sana benden daha çok yakıştı.” Söylediklerimi duyup duymadığından emin değildim. Hâlâ üzerimdeki formasına bakıyordu. Yönümü ona çevirince onun yönü bir kez daha dudaklarıma kaydı. Ardından, “Üçlük denesene,” diye cesaretlendirdi beni.

“Sana kendimi rezil etmeyeceğim.”

“Böyle bir şey mümkün değil,” dedi hızlıca. “Seninle asla dalga geçmem. Sadece bana eşlik etmeni istediğim için öyle dedim. Canının sıkılmasını istemem, basketbol oynayabiliriz beraber.”

“Bana öğretmen gerekecek.”

“Elindeki basket topu. Şu fileli şeye de pota diyoruz. Topu oraya atıyorsun.”

“Doruk! İyi ki dalga geçmezmişsin gerçekten.”

“Merak ettiğin bir şey varsa sorabilirsin,” dedi anlayışlı olacağını bana kanıtlamak ister gibi.

Sonra ben de “Uzanınca potaya değebiliyor musun?” diye sordum.

Gülecek gibi olduğunda kendini hızla toparladı. “Hayır, profesyonel potalar yerden 3 metre 5 santim yükseklikte olur,” dedi. “Benim boyum 1.87. Kolumu uzattığımda potaya değemem ama sıçradığım zaman smaç basabilirim.”

“Her basketbolcu smaç basabilir mi?”

“2 metrenin üzerindkiler için bu zor değil. 1.90 altı kişilerin ise ne kadar yükseğe zıplayabildiğine bağlı olarak değişir. Yani herkes sımaç basar diye bir kaide yok, ben yükseğe sıçrayabildiğim için yapabiliyorum. Böyle açıklayabilirim.”

“Hımm...” dedim. “Çok sık tercih etmiyorsun ama.”

“Evet, doğru söylüyorsun.”

“Turnike tam olarak nasıl oluyor peki?”

“İki adım atıp zıplıyor, topu panyaya çarpıtarak sayı buluyorsun.” Uygulamalı olarak göstermek için topu aldı. “Eğer sağ taraftan geliyorsan,” dedi ve potanın sağına doğru geçti. Topu bir kez sektirdi. “Sağ ayakla başlarsın,” diye devam etti. “Sağ adım, sol adım, sonra zıplarsın ve topu potaya bırakırsın.”

Bana anlattıklarını sonra harfiyen uyguladı ve çemberin içinden geçen top filenin iplerine çarparak yine rahatlatıcı bir ses çıkardı. “Ne güzel ses çıkıyor,” dedim. Takıldığım şeyler çok komikti ama o benimle alay eder gibi değil, ben onun hoşuna gidiyormuşum gibi gülümsüyordu.

“Denemek ister misin?” diye sordu. “Alışana kadar zor gelecektir ama zamanla öğrenirsin.”

“O kadar sabrın var mı?”

“Senin için her zaman.”

İçimdeki şeytan git diğer yanağını da öp diye bağıırıyordu. Neyse ki Doruk bunu yüzüme vurmak yerine hakkında tek kelime etmemeyi seçmişti. Böyle bir şeyi bir daha asla yapmamam gerekiyordu, bu yüzden kendime hâkim olmayı denedim.

Bana benim denememi ister gibi pas attığında kendimi gülünç duruma düşürmemek için denemek yerine potanın altına doğru geçtim topla beraber. “Başka bir gün bana öğretirsin,” dedim ve topu ona geri yolladım. “şimdi üçlük çalışmana yardımcı olayım, ben gelmeden önce bunu yapıyordun.”

İtiraz edecek gibi oldu ama kararlı olduğumu görünce bir şey söylemedi. Yaklaşık on beş dakika kadar onun üçlük çizgisinin farklı noktalarından denediği üçlüklerden sonra topu yakalayıp ona fırlattım. Ben bunu yaparken bile yoruluyordum. Onun da yüzü kızarmaya, saç dipleri terlemeye başlamıştı ama benim kadar yorulmadığı belliydi.

“Dip köşeleri hep sevmişimdir,” dedi Doruk. Oradan isabet oranı da oldukça yüksekti. Arka arkaya attığı yedi şutun yedisi de çemberden geçmişti. Bir seri yakaladığını fark ettiğimde konsantrasyonunu bozmak için konuşmadım ve görevimi profesyonelce üstlenip topu ona fırlattım.

Bir başka üçlük daha attı, sonra bir tane daha. Yüzümdeki gülümseme giderek büyülenen bir hâl aldı. “Sol köşeyi ayrı bir severim,” dedi ve attığı şutun girip girmeyeceğine bakmak yerine potaya arkasını dönerek bana artistlik yaptı. Bir isabet daha bulduğunu hareketlenen filelerin sesinden anlamıştı.

Sesli bir şekilde gülmeye başladım. “Çiviledin ayaklarını oraya,” dedim kendi kendime kıkırdarken. “Tamam anladım, sol köşe senin yerin. O zaman sağa geçip antrenman yapsak ya, zaten yapabildiğin bir şeyi daha ne kadar devam ettireceksin?”

“Antrenörlük düşünüp müssün?” diye sordu adımlarını potanın sağında kalan köşeye yönlendirirken. “Menajerlik falan da olur? Her yere yanımda taşısam keşke seni.”

Sırıttığımı belli etmemek için topu elimden geçiriyor gibi yaptım ve ona arkamı döndüm. “Menajer demişken,” dedi sırtım ona dönükken. “Sanırım sağlam bir menajerim olacak. Ivan abi birisini benimle görüşmesi için yönlendirecekmiş. Anlaşma sağlarsak büyük bir adım olur benim için.”

“Hadi ya,” dedim bu işlerden hiç anlamıyor olsam da heyecanla. “Belli ki seni seviyor. Ivan Reyes gibi bir adamın seninle böyle ilgileniyor olması nasıl bir duygu? Babam çok saygı duyar o adama.”

“Muazzam bir kariyer,” dedi Doruk, hayranlıkla. “Yirmi sekiz yaşında ağır bir sakatlık geçirmemiş olsaydı muhtemelen şu an NBA yıldızı olacaktı. Kader işte. Şimdi otuz dördünde Anadolu Efes’in demirbaşı ve ben hiç şikâyetçi olduğunu görmedim. Çok çalışkan birisi, örnek alınası. Bana inanılmaz ılımlı yaklaşıyor. Bir abi gibi aynı. Sağ olsun.”

“Takımdaki herkes sana göre abi sayılır aslında.” Güldüm. “Hem küçüksün hem de diğerlerine göre kısasın.”

“Ne güzel dalga geçiyorsun sen benimle öyle...” Huysuz bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. “Ver topumu. Küçük ve kısa olan bu çocuk biraz daha üçlük çalışsın.”

“Alındın mı ya? Sen bana kısa dediğin zaman ben alınmıyorum hiç de.”

“Değdirememekten korktuğun için topu potaya bile atmadın.”

“Ondan değil. Utandım sadece. Yoksa ben ne biçim basket oynarım sen biliyor musun? Bilmezsin. Babam doğduğumda elime basketbol topu vermiş benim. Tabii... Annem hamileyken, sabah akşam NBA izlermiş. Sen kendini kötü hissetme diye atmadım ben yani, yoksa teke tekte alırım ben seni.”

Doruk güler sanmıştım ama bana inanılmaz bir dikkatle baktı. Gözlerini gözlerime kilitledi, bakışları bir kez daha dudaklarıma kaydı ama hemen gözlerime çıktı. Sonra elindeki topu yere vura vura kararlı adımlarla yanıma geldiğinde aramızdaki mesafe kıaldıkça nefesimin kesildiğini hissettim.

“Teke tekte alırsın sen beni,” dedi derinden gelen bir sesle. “Bu kesin.”
Ne demekti şimdi bu?

“Sen devam edecek misin oynamaya?” diye sordum garip bir telaşla.
“Ben yavaştan gitsem iyi olacak.”

“Bir basket atmadan bırakmam.”

“Doruk...”

“Omzuma alayım mı seni?”

Karnım kasıldığında gözlerimi kocaman açtım. “Saçmalama. Ne işim var omzunda benim? Maç öncesi kendini sakatlayacaksın.”

“Ne olacak ki?” diye sordu ciddi bir şekilde yüzüme bakmaya devam ederek. “Senin ağırlığın kadar dambılı ısınmaya başlarken tek kolumla kaldırıyorum ben. Sakatlamam hiçbir yerimi.”

“Şov mu yapmaya çalışıyorsun bana sen?”

Güldü. “Belki?” Soru sorar gibi tek kaşını kaldırıncı karnımdaki kasılmalar daha da arttı. “Gelecek misin?”

“Omzuna mı?”

“Hımm...” Ben nasıl diye soracakken önümde dizlerinin üzerine çöktü. “Tırman hadi!”

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?”

“Yükseklikten korkuyor musun?” Önümde sırtı bana dönük hâlde bir dizini yere yaslamıştı. Rahatsız olup olmayacağını anlamak ister gibi yüzüme baktı. “Seni düşürmem, güven bana.”

“Güveniyorum sana,” dediğimde bunu yapmak istediğimi fark ettim. Beni omzuna almak mı istiyordu? O zaman bir saniyeliğine düşünmeye ara verip, utancımı bir kenara bırakıp omzuna çıkmalıydım. Çıktım da.

Doruk, “Seni tutacağım,” dedi temasından rahatsız olmamam için. Bacaklarını onun göğsüne doğru sallanıyordu. Omzunda benimle birlikte yerden yavaşça yükseldiğinde her şeyi böyle tepeden görmek beni keyiflendirdi. “Düşmem değil mi?” diye sordum yine de.

“Düşmene izin vermem.” Ayak bileklerimin biraz üzerinden beni tuttu. Başının arkasındaki saçlar karnıma sürtünüyordu. Topu almak için öne doğru eğilince karnım tamamen kafasına yaslandı. Korkarak başına

rutundum. Gülüp aldığı topu yukarı doğru uzattı ve ben de topu alır almaz potaya yolladım.

Top çemberin kenarına çarpıp dışarı çıktı. “Bir kere daha,” dedi Doruk ve omzunda ben yokmuşum gibi koşar adımlarla yürüyüp topu yine bana verdi. Bu kez isabet bulmayı başardım. Ben ellerimi havaya kaldırırken Doruk da küçük bir sevinç koşusu yaptı omzunda benle. “15 Numaraaaa,” dedi anonsörlerinin sesini taklit ederek. “Fezaaa Faleceez!”

Ben de kendimi çok büyük bir şey başarmışım gibi alkışladım. İkimiz birlikte saçmaladık ve bundan çok hoşlandım.

Beni yer indirmeden önce telefonuna doğru gitti. Kamerayı açtı ve eğik bir açıyla yere koyup tel örgülere dayadı. “Gülümse,” dedi sadece. Kolunun altına basketbol topunu almış, diğer elinin de iki parmağını kaldırmıştı. Ben de forma sebebiyle çıplak kalan sağ kolumdaki kasları sıkıyor gibi yapıp gülümseyerek gözlerimi kapattım.

“Ee,” dedim fotoğraf çektikten sonra. “Nasıl ineceğim şimdi?”

“Getir kolunu.” Elini yukarı doğru uzatıp koluma dokundu. “Seni çekeceğim, korkma tamam mı?”

Kolumdan çektiğinde bedenim, Doruk’un sağ omzundan aşağı doğru kaydı. Bir elimi ensesine sardım. Güldüğünü duydum. Beni yavaşça kucağına doğru çekti ve sonra dikkatle yere indirdi. Ayaklarım zeminle buluştuğunda ondan uzaklaşmam çok zor oldu. Onun göğsüne takılı bir mıknaş varsa ben de bir yığın demir tozu olmalıydım. Her bir parçam göğsüne çekiliyordu.

Ben formadaki düğümü çözerken o da gömleğimi çantasından çıkardı. Formayı üzerimden sıyırdım ve benim için tuttuğu gömleğimin içine kollarımı geçirdim. Geri çekilmeden önce yakalarımı nazikçe düzeltti, ardından “Oldu,” dedi. “Teşekkür ederim bana eşlik ettiğin için. En iyi antrenmanım buydu.”

“Biraz yalancısın gibi hissettim,” dedim gülerek. “Ama peki bakalım, öyle olsun. Maçta görüşürüz.”

“Maçta görüşürüz zaten ama seni durağa bırakacağım.”

Buna gerek olmadığını söylesem de dinlemeyeceğini artık biliyordum. Bu yüzden benimle yürümesine ses çıkarmadım.

O gece eve sırtarak girdim, annemi yine mutfakta gizlice bir şeyler atıştırırken yakaladım ve bu kez bir şeyden emindim.

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Artık Doruk’u anneme anlatmanın zamanı gelmişti.

BUZZER BEATER

Feza

Annem ve ben elimizde birer kupa kahveyle apartmanımızın teras katına çıkmıştık. Burada küçük bir branda gerilerek çadır hâline getirilmiş bir bölüm vardı, altında ise eski bir üçlü koltuk. Annem aşağıdan getirdiği çarşafı koltuğa güzelce serdiğinde elini yanına vurup beni de oraya çağırmıştı.

Kahvemi sıkı sıkı tutarken o benim aksime rahat bir tavırla bir bacağına altına kıvırdı. Dikkatlice yüzüme bakarak “Dökül bakalım,” dedi meraklı gözleriyle.

İçimde uzun süredir kaynayan bir tencere vardı da şimdi kapağını açma vaktimdi. Su buharı özgür kalacak, pişmiş kalbim ortaya çıkacaktı. “Anne, nasıl başlasam bilmiyorum.”

“Biri var, değil mi?” Anlayışlı bir gülümseme dudaklarına yerleşti, bense utanıp gözlerimi kaçırdım. Heyecan içimde kol geziyordu. Çantamın içinde gizlice eve soktuğum formayı dolabımın arka raflarına saklamıştım birkaç dakika önce. Doruk’un yanağına bıraktığım öpücüğün üzerinden ise yalnızca birkaç saat geçmişti.

“Biri var anne.” Utancım gözlerine bakamayışımın sebebiydi fakat sesim içinde neşeyi barındırıyordu. Biz annemle her şeyi konuşurduk. Evin en büyük kızı olmak bence annenin sırdaşı olmak demekti. O bana anlatırdı, ben ona anlatırdım ve konu her ne olursa olsun birbirimize yalnız olmadığımızı hissettirmenin bir yolunu buluyorduk. Annem bir gün bana kendi doğurduğum arkadaşımın sen benim demişti. Bana da gerçekten böyle gelirdi.

“Ayy Feyza...” dedi kocaman gülümseyerek. “Belliydi ama. Ben anlamıştım son zamanlarda sende bir hâller olduğunu. Zamanı gelince kendin gelip anlatırsın diye üstüne düşmüyordum.”

“Zamanı geldi galiba.” Hava serindi, teras esiyordu ve ben üşüyordum ama yanaklarım çok yanıyordu. Bir yudum kahve içerek sözcüklerimi toparlamayı denedim. “Bilmiyorum ki,” dedim o kadar düşündükten sonra omuz silkerek. “Nereden başlanır, nasıl anlatılır... Hiç başıma gelmedi ki. Anne, kalbim öyle çarpıyor ki.”

Annem küçük bir kıkırtı sesi çıkardığında gözlerimi utanarak ona çevirdim ve onun gözlerinin dolacak gibi olduğunu gördüm. “Âşık mı olmuş benim kızım?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir cevap vermeyi geç, başımı sallayamayacak kadar utanıyordum. Annem beni rahatlatmak için elini dizimin üzerine koydu ve kahvesini kenara bırakıp odağını tamamen bana verdi. “Sen böyle susarsan ben meraklanırsın,” dedi aydınlık gülümsemesiyle. Olduğundan yirmi yaş daha genç gösterdi bu onun yüzünü. “Nasıl tanıştınız ikiniz? Kimdir kimlerdendir? Resmî var mı sende? Peki ben tanıyor muyum bu şanslı çocuğu?”

“Aslında tanıyorsun.” Ellerimi birbirine kenetledim ve parmaklarıma diktim gözlerimi. “Aslında çok şaşıracığın birisi ama tahmin edemeyeceğin de birisi.”

“Ay kim?”

“Babamın bahsedip durduğu şu çocuk var ya...” Sesim artık zar zor çıkıyordu. “Dorukhan.”

“Efesli çocuk?” Annemin çenesi yere yapışmak pahasına yüzünden uzaklaşırken gözleri faltaşına döndü. “Şu yeni basketbolcu?”

“O.”

“Kız ne yapcan o kadar uzun oğlanı, perde mi astırcan?”

Gergin omuzlarım gevşedi ve attığım kahkahaya annem de eşlik etti. İlk tepkisinin bu olması beni çok güldürdü çünkü benim de ilk tepkim buna benzer bir şeydi.

Yeniden yüzü ciddileştiğinde “Ne yaptın?” diye sordu. “Instagram’dan mı yürüdün çocuğa? Baban da kızım Efes maçı izliyor diye sevinliyordu, meğer kızının izlediği oğlanın biriymiş. Aboo...”

Onu henüz A takıma çıkmamışken bir gece kapımın önünde bulduğumu, elimden geldiğince destek olmaya çalıştığımı ve onun da formayı alacağının netleştiği gün herkesten önce bana geldiğini anlatırken annem yüzüne yayılan hayretle beni sessizce dinledi.

“O yüzden mi 15 giyiyor o oğlan?” diye sordu dilini yutmamak için kendine engel olmaya çalışan bir ifadeyle. “O gün o masada seninle tanıştığı için mi?”

“Başka şeyler de varmış. 15 hep karşına çıkıyormuş. O gün de son nokta olmuş, öyle söyledi bana.”

“Her gün görüşüyor musunuz?”

“Aslında az önce onun yanındaydım...” Yeniden başımı eğdim fakat bu kez annemin omzuna yaslandım. “O Bursaspor maçının en değerli oyuncusu seçilmişti ve maçta giydiği formayı bana hediye etti anne. Sence bana karşı bir gün bir şeyler hissetme ihtimali var mıdır onun gibi birisinin?”

“Bana her detayı anlatmadığını hissediyorum,” dedi kolunu omzuma sarıp beni biraz daha kendine çekerek. “Her buluşmanızı dinlesem, öyle karar versem buna?”

Çekindiklerimi birer birer çekmek istedi zihnimden. Kızmayacağını bana hissettirdi, ben de ona anlattım. Evine gidişimi, hatta Beril’i bile. O gece kalbimin kapıları bir süre sonra benden bağımsız bir şekilde açılmaya başladı anneme. Annem o kapılardan içeri başını uzattı ve ne saklıyorsam içimde hepsini gördü kendi gözleriyle.

Doruk’tan bahsederken sesim öyle heyecanlı, öyle titrek çıkıyordu ve öyle hızlı konuşuyordum ki annem ona karşı neler hissettiğimi harfi harfine anlamıştı. Yüzüm hep gülümsüyordu, yanaklarım kızarıyordu ama ben devam ediyordum. En sonunda bu gece onun yanına gidişimi anlattım ve maç için bana bilet ayarladığında maçın ortasında göz göze gelişlerimizden bahsettim. Sonra Anadolu Efes’in resmî hesabındaki videoyu izlettim ona. Doruk, tribünü işaret ediyordu ama kamera sadece onu çekiyordu. İşaret ettiği kişinin ben olduğumu söyledim. Onun bana nasıl baktığını gösterdim anneme.

“Öyle şaşkınım ki,” dedi annem ilk olarak. “Kadere bak, karşına kimin çıkacağı hiç belli olmuyor gerçekten. Birbirinden apayrı iki yol bile bir noktada kesişebiliyor. Aşk da en çok böyle zamanlarda doğuyor galiba anneciğim.”

“Âşık olmuşum değil mi ben?”

“Çok,” dedi annem elini saçlarımın üzerine koyarak. Parmaklarının tutamlarının arasında yavaşça gezindiğini hissettim. “Çok âşık olmuşsun sen.”

“Ama çok farklıyız biz,” dediğimde sesimdeki bütün enerji bir anda kaybolmuştu. “Çok başkayız. O çok başarılı biri olacak, çok fırsat çıkacak önüne. Bir gün beni hatırlamayacaktır bile belki de.”

“Anladığım kadarıyla Doruk, onun için yapılan en ufak iyiliğin karşısında her şeyi yapabilecek bir çocuk. Sen de çizgi filmlerdeki insanlara

iyilik dağıtan peri kızları gibisin meleşim. Bu yüzden eminim ki Doruk seni öyle sandığın gibi kolaylıkla unutmayacaktır.”

Endişeleri olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu. Sormak istedikleri vardı ve cümlelerini toparlamaya çalışıyordu. “Seni kullanmadığına, seninle oynamadığına eminsin değil mi Feyza?”

“Bence böyle olsa bunu anlardım.” Başımı onu korumak isteyerek şiddetle iki yana salladım. “Gerçekten çok kibar birisi. Canımı yakmak aklının ucundan bile geçmez onun. Hem beni ne diye kullanmak istesin ki? Hiçbir katkı sağlamam ben ona. Sonsuz desteğimden başka bir şey gelmez benim elimden onun için.”

“Peki senin onun şöhreti için yanında olmadığının da farkında mıdır?”

“Farkındadır herhâlde. Defalarca kez hiçbir şeyin önemli olmadığını söyledim. Bence tanımaya başladı beni, böyle düşünmüyordur.”

“Real Madrid maçına da çağırdı seni, öyle mi?”

“Evet, bilet ayarlayacak yine benim için. Anne, maçına gittiğimi öğrendiğinde dili tutuldu resmen. Ben yakalandığım için utanç içindeydim ama o, doğaüstü bir olaya tanık olmuş gibiydi. Çok mutluydu. Ben onu hep öyle mutlu görmeyi istiyorum. Bunun için yanında olmam gerekiyorsa olurum. Her şeyin en güzelini hak eden birisi o çünkü. Gerçekten bak.”

“Annesi ve babası hakkında hiç konuşmadı mı?”

“Sadece ablası,” dedim. “Ablasıymış onun ailesi. Geçmişinde yaralı bir hikâye var, bunu fark ettim ve konuşmak isterse dinleyebileceğimi söyledim. Belki bir gün anlatır kendisi.”

“Böyle giderse sana her şeyi anlatır.” Annem elini yüzüme uzatıp bir yanağımı sıktığında gülerek kendimi geri çekmeye çalıştım ama bunu yapamadım. “Bana kalırsa o da seni sadece bir arkadaş gibi görmüyor ama söylediklerimle ümitlenmeni de istemem. Sonuçta hiç görmediğim bir çocuk hakkında doğru tahminlerde bulunmam zor olur.”

“Bir ama diyeceksin gibi duruyor.”

“Diyeceğim.” Yanağımı yavaşça okşadıktan sonra geri çekildi. “Ama anneciğim, günün birinde bu çocuk ünlendikçe çevresine öyle insanlar doluşacak ki belki de bir gün ona baktığında onu sevdiğin hâlini çok arayacaksın.”

“Para insanı değiştirir...” diye mırıldandım ağzımın içinde.

“Para insanı değiştirir,” dedi benden daha yüksek bir sesle. “Çok değiştirir hem de. Girdiğin ortamı değiştirir, arkadaş çevreni değiştirir, hobilerini değiştirir, hayattaki amacını değiştirir, seni sen yapan şeyleri bile

değiştirir. Benim anladığım kadarıyla bu çocuk kendini yalnız hissediyor ve çok şanslı ki seni bulmuş. Onu iyileştirmek, ona iyi gelmek istiyorsun ben bunu da çok iyi anlıyorum ama sonrasında giderse ne yapacaksın? Yarasını ellerinle sardığın her insan sana minnet besleyecek diye bir şey yok, bazıları seni kandırır. Sen ona iyi gelmek için kendinden verirsin ama o seni kanatıp öyle gider.”

“Doğru,” dedim başımı öne eğerek. “Ama Doruk, hiç gitmezmiş gibi hissettiriyor. Hiç gitmemesini istediğim için mi böyle geliyor bana?”

“Belki de öyledir, bilemem ben.” Başını yavaşça salladı. “Beni yanlış anlama. Ben sana onu bırak demiyorum annem, demem de. Sadece kendini çok kaptırma istiyorum kalbin kırılmasın diye. Gerçi âşık olana da kalp kırıklığı peşin hediye.”

İşin içinden çıkamıyormuş gibi bana baktığında ben zaten çoktan kaybolmuştum bir his denizinin içinde. Elbette ki bunları biliyordum. Ben de düşünmüştüm ama o düşünceler bir yere varamamıştı. İnsan anı yaşamadan sonu bilemiyordu. Sonunu bildiğin bir yola girmek de zaten sıkıcı olurdu.

“Baban, seninkine senden daha hayran yalnız,” dedi ve kasvetli havamız dağılırken gülüş seslerimiz birbirine karıştı. “Dorukhan aşağı Dorukhan yukarı diye geziyor evde. Geceleri tweet atmaktan gözleri bozulacak.”

“Bir tanesi düştü önüme geçen. Kanatlarını Doruk’un etrafına açmış, öz evladı gibi koruyor X’de onu.”

“Öz evladının bu çocuğa abayı nasıl yaktığını bilse de aynı şekilde düşünmeye devam eder mi acaba?”

İkimiz de susup birbirimize baktık.

Babam duyduğum diğer babalara görece daha rahat bir insandı sanırım. Bana çok güvenirdi, bana çok güvendiğini bilirdim çünkü bunca sene güvenini boşa çıkaracak hiçbir şey yapmamıştım. Erkeklerle arkadaşlık kurmama kurulmazdı, hatta Ferdi’yi her defasında bağrına basan bir adamdı ve bilirdim ki onu beni emanet edebilecek kadar da çok se-verdi ama bu seneler içinde kurulan bir güvendi. Ferdi’yi lise hayatım boyunca gerek benden duymuş gerek akşam yemeklerine davet etmiş ve her yönüyle onu tanıdığına emin olmuştu.

Doruk’un durumu da böyle mi ilerlerdi? Babam onu tanımak isterdi, bundan emindim ama Doruk’u bizim evin içinde hayal etmek kalbime tuhaf bir sancı sokuyordu.

“Onu sevmemesine ihtimal vermiyorum,” dedi annem. “Senin sevip bizimle tanıştırmak istediğin herhangi bir adamı babanın sevmeme şansı olduğunu sanmıyorum. İlla tepki gösterecektir, sen de gerileceksindir bunlar normal tabii ama ben her şeyin güzel olacağına eminim. Peki sen bu çocuktan emin misin?”

“Aslında,” dedim ve sesimin yeniden kısıldığını fark etti annem. “Onun beni benim gibi seveceğinden pek emin değilim.” Annem sessizce devam etmemi bekledi. “Öyle çok da güzel bir kız sayılmam. Tersini iddia etme şimdi, kirpi de yavrusunu pamuğum diye sever anne ama gerçekler ortada.”

“Bir şeyi sırf güzel olduğu için sevmeyiz Feyza, öyle sevgi mi olur?” Ben ona bakana dek konuşmasını sürdürmedi. “Onun seni sevmesi için daha güzel olman gerekiyorsa başlarım öyle sevgiye ben. Gelip geçici olanlara takılmaz kalp. Kalp, kalbi tanır. Ben biliyorum ki benim kızım göğüs kafesinde bir pırlanta taşıyor. Dorukhan efendiye bu yetmeyecekse istediği yere gidebilir.”

“Sence olur mu bizden?”

“Bu videoda bu çocuk öyle mutlu ki,” dedi annem telefonumu işaret ederek. “İmza gününde bile yanında bulmuş seni. Eğer o da ilişkinizi senin gibi ilerletmek isterse, her anına tanık olmuş biri olacaksın. Düşrüğünde seni bulmuş, kalktığında seni bulmuş. Seni istemesin de kimi istesin bu çocuk? Ama erkekler biraz geri kafalıdır anneciğim, bu da bir gerçek. Hisleri varsa bile bunları anlamasının senden geç olacak olması beni şaşırtmaz. Sen kendini bilen bir kızsın, erkekler ne istediklerini geç anlarlar.”

“Ama babam istisna sanırım?”

“Baban benimle tanışmayı teklif etmeden önce beş kez Visal’e gelmiş, kahve söylemiş. Üçünde ben yokmuşum, saf saf beklemiş. Bazen tezgâhın arkasında bir müşteri için paketleme yaparken camlardan onun geçtiğini görürdüm. Bilmem kaç kez beni görmek için adımlamış o sokakları. Ne istediğini biliyormuş ama adım atacak cesareti geç bulmuş o da.”

“Onu ilk gördüğün gün seninle tanışmak isteseydi bunu kabul eder miydin?”

“Senin baban dalyan gibi delikanlıydı, ederdim vallahi.”

Kıkır kıkır gülmeye başladık. Annem omzumdan hafifçe ittirdi beni, ardından “Babanla bir erkeği o kadar da kıyaslama derim ben,” dedi sakince. “Sen doğduğundan beri babasının kızı diyebileceğim bir çocuksun. Ağzının içine bakıyorsun, herkesten çok onu seviyorsun. Bilirim

annem, bilmem mi? Baban sevilmecek adam mı? Ama karşına çıkan her erkeği onunla kıyaslayamazsın çünkü senin tanıdığın adam, benim ellerimle şekillendirdiğim adam. Bir erkeğin kalbine kadın eli değerse her şey değişir anneciğim, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Onu değiştirdiğini mi söylüyorsun?”

“Birlikte değiştiğimizi söylüyorum. Aşk insanı bir uçtan alır diğer uca koyuverir. Yalnız başınalıktan çıkıp bir hayatı bölüşmeye başladığın zaman, bir noktada uyum sağlamak zorunda kalıyorsun. O benim bazı huylarımı yontar, ben onun bazı huylarını dengelerim. Bana sorarsan aşk, bu dengeden gelir.”

“Peki sence Doruk benim için doğru insan mıdır?”

“Annelerin duası kabul oluyorsa senin için hayırlı insandır,” dedi annem, gözlerinin içiyle gülümserken bana. “Ama seni üzebilir, seni kırabilir de. Yaşamadan bilemeyiz bunları biz. Tek isteğim, onun son seçeneğinin olmadığını bil. Bir anda hayatından çıkıp gitse kendini toparlayabilecek durumda ol. Çünkü aksi, seni paramparça eder. Ben senin kırılmanı hiç istemem.”

“Bir anda hayatımdan çıkıp gitmesin ama.”

“Bence de gitmesin, bana kalırsa gitmez de ama ben hiç ünlü bir basketbolcuya gönlümü kaptırmadım. Tamirci dükkânı olan bir adam tanıyorum. Ben tanıdığımda hayatını kuramamış, oradan oraya savrulan bir adamdı bu adam. Düzen de aşktan gelir. Her şey aşktan gelir.”

“İçimdeki bu ümitsiz romantik senden mirasmış meğer bana,” dediğimde annem koca bir kahkaha attı.

“Benim küçük ümitsiz romantiğim kalbini kaptırdığı oğlanın maçlarına gidiyormuş ya gizli gizli. Şok üstüne şok yaşattın bana bir gecede.”

“Kızdın mı?”

“Bana daha geç anlatsaydın kızardım,” dedi. “Karşı taraf güvenmeyeceğim bir çocuk olsaydı da kızardım ama babandan kaynaklı mı ne, benim bile o çocuğa ayrı bir sempati vardı. Hayırlısını dilemekten başkası gelmiyor elimden.”

“Önümüzdeki Real Madrid maçına da gideceğim.”

“Git tabii,” dedi. “Çocukcağız yalnız kalmasın.”

“Seninle konuşabilmeyi çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum,” dedi annem saçlarımin üzerine bir öpücük bırakarak. “Her zaman, her şeyi anlatabileceğini bil. Aramızda kalır, söylemem ben kimseye ama çok merak ederim. O yüzden

gelişmeleri bana hep böyle aktar olur mu? Hem ne güzel çıktık hava aldık, mis gibi oldu.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bana kendimi çok şanslı hissettiriyorsun.”

“Doruk da böyle hissetmeli sen onun hayatına dâhil olduğun için,” diyerek konuyu yeniden istediği yere çekti annem. “Ve sana, sen onun en büyük şanslıymışsın gibi hissettirmezse boş ver onu. Seni el üzerinde tutmayacak olanı evime damat diye almam ben.”

O kadar ilerisini göremiyordum.

Ben yarını bile göremiyordum. Bu da onu daha önce de canlı izlemiş olmama rağmen bu gece heyecandan uyuyamayacağım anlamına geliyordu.

Doruk: *Sana sahanın içinden bilet ayarladım*

Doruk: *Şu kenardaki sandalyeli yerlerden*

Doruk: *Normalde oraların sahipleri bellidir ama şans yüzüme güldü diyelim, bir şekilde hallettim*

Doruk: *Geleceksin değil mi?*

Deli miydi? Tabii ki gidecektim.

Bahsettiği yerlerden birinde oturmayı babamla maç izlerken hayal bile edemezdim ama o benim için oradan bilet ayarlayabilmişti. Bu sefer yalnız olacaktım, üstelik giyecek formam da vardı.

15 numara.

Sırtımda soyadını taşıyarak gidiyordum maça.

İçim kıpır kıpırdı. Visal'deki mesaim yine asırlar sürmüş gibiydi. Gün içinde dalıp dalıp gittiğimden Eren'e ayrı Naz'a ayrı dalga malzemesi çıkarmıştım. Umurumda bile değildi. Şimdi Sinan Erdem'e giden bu mavi bisiklet yolunu seke seke aşmakla meşguldüm.

Aklıma imzaya giderken burada yan yana yürüyüşümüz geliyordu. Ayrıca burası bir bisiklet yolu olduğundan dolayı Visal'e yakın olan bisiklet yolunda yaşanan küçük kaza ve onunla burun buruna gelişim de geliyordu. Sonra bir de onun yanağını öpmüş olduğum gerçeği geliyordu. Bugün aklımın her köşesinde Doruk vardı.

Onunla tanıştığımızdan beri aklımın her köşesinde o vardı.

İnsanların aşk denilen şeye şiirler yazması ne kadar da doğaldı. Elime bir kalem bir kâğıt verseler şuracıkta şair olabileceğimi düşünüyordum duygularımın yükü yüzünden.

Görmeyeceğini tahmin etsem de önce yolun sonra benim bir fotoğrafımı atmıştım ona.

Feza: *Geliyorum*

Feza: *Sana öğrettiğim taktikleri hatırla*

Feza: *Antrenmanımızda nasıl üçlük atacağını göstermiştim ya hani*

Anında aktif olması sırtıtmama sebep oldu. Birkaç saniye sonra fotoğrafımın altına bıraktığı kalp emojisi ise yürümeyi bırakıp yolun ortasında öylece donakalmama yol açtı.

Doruk: *Bana öğrettiğin gibi oynayacağım tabii ki!*

Doruk: *Bu forma sana benden daha çok yakışıyor, kuskanıyorum galiba*

Doruk: *Çok güzel olmuşsun Feza. Telefonumu bırakmam gerek. Maçta görüşürüz.*

Doruk: *Teşekkür ederim beni yalnız bırakmadığın için*

Yine elimi ayağımı birbirine karıştırmıştı. Bu onu görünce olan bir şey sanıyordum, mesaj atması bile yetiyordu oysa.

Şimdi sahaya en yakın yerde onu izlemek için takımın ısınmaya gelmesini bekliyordum ve heyecandan yerimde duramıyordum. Küçük alanda elli kez kıpırdanmış, nasıl oturacağımı ya da ellerimi nereye koyacağımı kestirememiştim. Doruk bana hayatımda yaşamadığım kadar heyecanı tek bir günde, tek bir anda, herhangi bir saniyede yaşatabiliyordu ve ben buna hiç hazırlıklı olmadığım için kendimi onun oltasına takılmış bir balık gibi hissediyordum.

Kalbimdeki aşka karşı savunmasızdım.

Naz'ın da annemin de endişelerini bu sebeple anlayabiliyordum. Onlar beni tanıyorlardı. Her hissi abartarak, dibine kadar yaşadığımdan dolayı aşk da bana bu şekilde uğramıştı ve benim sonunu kestiremediğim bu yolun nereye varacağını dair tahminleri vardı.

Herkes kalbimin kırılacağını düşünüyordu.

Ben de kalbimin kırılacağını hissediyordum ama bana kalbimi kırarak olan kişiyi seçme hakkı tamsalar, adına tutunacağım ilk insan Doruk olurdu.

Galiba aşk da tam olarak buydu. Kalbini kırarak kişiyi yine kalbin seçiyordu.

Doruk, takımının ısınmak için koridordan çıkan dördüncü oyuncuydu. Üzerinde göğsünde Anadolu Efes'in logosu olan koyu mavi bir

antrenman tişörtü vardı. Maçın başlamasına daha uzun bir zaman olduğundan salona tek tük insan gelmişti ve benim etrafımdaki sandalyeler de henüz boştu. Bu yüzden kabak gibi ortada kalmış hissediyordum kendimi ama Doruk'un huyunu öğrenmiştim. O toplu ısınmadan önce gelip atış deneyerek ısınma yapmayı seviyordu ve ben bunun tek bir anını bile kaçıramazdım.

Gözleri sahanın içini turladı, sonra sepetten bir basketbol topu aldı ve onu sektirerek yönünü bana doğru çevirdi. Bir anlığına buradaki varlığını unutmuş olmalıydı. İnsan neye alışırsa o rutini otomatik olarak tekrarlardı. Doruk, kendisini izlemek için buraya gelen bir çift göze alışkın olmadığı için topu ezbere bir alışkanlıkla bacaklarının arasından geçirerek sürerken bir anda kafasını kaldırmış, gözleri gözlerime çarptığında adım atmaya bırakmıştı.

Bakışları içine lacivert uzun kollu bir body üzerine giydiğim formasına takıldı. MVP olduğu maçın formasını üzerimde taşımak göğsümü büyük bir gururla kabartıyordu fakat bunun da dışında, onun numarasını üzerimde taşıyor olmaktan da gurur duyuyordum ben.

Onu ilk gördüğümde bu formaya kavuşup kavuşamayacağını düşünüyordu, şimdi ise ikimiz buradaydık. O, ait olduğu yerdeydi ve hayalindeki forma da benim üzerimdeydi.

Elbette ki yanıma gelmedi, zaten bu çok yanlış olurdu ama gülümsemesi bana dünyadaki bütün sözcüklerden daha fazla anlam ifade ediyor gibi geldi. Bana bir kez göz kırpıp yeniden önüne döndü ve elindeki topu potaya fırlattı. İsabet bulan üçlüğünden sonra Lukas'la el çakıştı ve bu kez kendisi bir şut yolladı.

Sanırım benim göğüs kafesimin içine kök salmış koca bir ağaç vardı. Doruk bana ne zaman göz kırpsa o ağacın dallarından biri bir çıra gibi cayır cayır yanıyor, kaburgalarımın arasına düşüyor ve yanan odun parçasından süzülen duman kalbimin etrafını sarıyordu.

Dakikalar art arda aktı, her seferinde içimdeki heyecan dalgaları daha da büyüdü. Salon tıka basa doldu, kadrolar anons edildi ve Doruk'un sırası geldiğinde hep bir ağızdan bütün salon onun adını bağırdık. Normalde ben tek başımayken böyle bağırıamazdım, herkesin bana bakacağını düşünür ve bunu yapacak cesareti kendimde bulamazdım ama Doruk'un uzansam dokunabileceğim kadar yakın mesafede olduğundan mı yoksa hislerimin yoğunluğunun anksiyetemi bastırduğundan mı bilmesem de bir sebepten cesaret bulmuş, sesimi herkesten yüksek çıkararak neredeyse ona duyurmuştum.

Burada olduğumu kendine hatırlatmak ister gibi dönüp dönüp bana bakması işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Acaba salona ambulans gelebiliyor muydu? İhtiyacım olacağı benziyordu.

Madrid maçında Doruk yine ilk beşte değildi. Bu yüzden kadrolardan sonra ilk beşler anons edildiğinde o tam karşımda kalan benchin en uç köşesinde oturuyor ve *Euroleague* marşı çalınırken gözlerini üzerime dikmiş bana bakıyordu.

Naz bugün makyajımı yaparken “Allık sürmeme gerek yok, zaten sen kızırırsın kesin,” dediğinde işte tam olarak bu anı kastediyordu.

Maç başladığında odağımı biraz olsun oyuna vermek istedim çünkü etrafımdaki seyirciler alkış tutuyor, ara sıra bağırıyor, hakeme sesleniyor, sinirle yerlerine oturup sonra hırsla yeniden ayağa kalkıyorlardı ve ben de bir şekilde uyum sağlamalıyım. Oysaki benim için ne oynanan oyun ne de ligdeki sıralamamız önemliydi. 15 numaralı formasıyla benchte oturan Dorukhan Falay’ın varlığı her şeyi gölgesinde bırakıyordu.

Yine de onun da oyunu izlemeye başladığını görünce başımı sahaya çevirebildim. Efes’in skor üretme potansiyeli en yüksek oyuncusu olan Shaw Axel’in yokluğu yine ve yine hissediliyordu. Basketboldan hiç anlamayan biri bile Shaw’ın bu takımdaki önemini kavrayabilirdi. Sakatlığı işlerin raydan çıkmasına sebep olacakmış gibi duruyordu.

Sahanın içine o kadar yakındım ki bütün oyuncular oturduğum kolumdan bakıldığında birer dağa benziyordu. Hepsi kocamandı, hepsi çok iri fizikliydi ve televizyondan izleyebildiğim insanların yalnızca birkaç adım uzağında oturuyor olmak hâlâ bana oldukça olağanüstü geliyordu.

Pota altı oyuncumuz Ivan Reyes’in ayakları maçın temposuna göre yavaş kalıyordu. Karşı takımın 2.17 boyunda olan genç pivotu ise şimdiden iki şutumuzu bloklamıştı. Yirmi yaşındaki bu gencin yükselen kariyeriyle birlikte *Euroleague*’e damga vuruyor olduğunu babam sayesinde biliyordum. 35 yıllık bir çınar olan Ivan abiyse ona göre daha az atletik kalıyordu.

Bu yüzden beşinci dakikanın sonuna geldiğimizde yerini 23 yaşındaki Boşnak asıllı Emir Varajic’e bırakmıştı. Emir, bir smaçla takıma enerji getirerek oyuna giriş yapmıştı. Skor tabelasında 10’a 4’lük bir Real Madrid üstünlüğü vardı.

Hücumlardan devamlı olarak boş dönüyorduk. Efes’in 22 numaralı Sırp oyuncusu Oleg Milosevic çok istekli oynuyordu fakat yaptığı asistleri sayıya döndürecek bir şutör bulmakta zorlanıyordu. Bugün potanın sahadaki Efes beşine garezi var gibiydi.

Kısa süre içinde Emir ve Oleg arasında sağlam bir iş birliği başladı ve Oleg kendisine yapılan ikili sıkıştırmanın arasından Emir'e pas çıkarmayı başardı. Önü bomboş olan Emir bir smaç daha basabilmek için sıçramakta hiç tereddüt etmedi.

Efes ne kadar toparlanırsa toparlansın Real Madrid'in keskin şütörleri aradaki farkın kapanmasına izin vermiyordu. Özellikle yüksek tecrübesiyle Madrid'in kaptanlığını yapan oyuncunun her potaya salladığı top büyümlü bir şekilde sayı oluyordu. Bu yüzden ilk çeyreğin sonlarına doğru ilerlerken aradaki fark çift haneli olmuştu. Efes 8 sayıda tikanırken Madrid 21'e ulaşmıştı. Koçun aldığı moladan sonra oyuna 44 numaralı formayı giyen Nikola Boris'i dahil etmesiyle birlikte Efes'in oyunu daha akışkan bir hâl aldı. Boris, pas trafiğini çok iyi yönetiyordu. Bu da takımın üzerinden büyük bir yükü almıştı.

İlk çeyrek 23'e 15'lik Madrid üstünlüğüyle sonlandı.

Hocanın ikinci çeyrek başlamadan önce yapılan konuşma sırasında eliyle Doruk'a bir işaret yaptığını gördüm.

Doruk hızla tişörtünü üzerinden çıkarıp benche doğru fırlattı ve formasıyla koçun yanına ilerledi. Omuzlarının yuvarlaklığına formanın kalın askısı çok yakışiyordu, bu objektif bir gerçektir. Ivan Reyes siyah bir adam olduğu için onun hemen yanında dikilen Doruk olduğundan çok daha açık bir ten rengine sahipmiş gibi görünüyordu. Işıkların üzerine vurmasıyla birlikte teni bir lambaya dönüşmüş gibiydi. Üzerine düşen ışığı aynı şekilde yansıtıyordu.

Saçlarını geriye doğru taradı. Sol bileğiyle dirseği arasında siyah renkli bir kol bandı takılıydı. Aynı şekilde yalnızca bir bacağına da aynı renk bir sporcu taytı örtüyordu. Şortunun iplerini düzeltti, sahaya adımını atmadan önce ellerini yüzüne sürdü ve son olarak gözlerini bana çevirdi.

Ellerimi kucağımda birbirine kenetlemiş hâlde öne doğru eğildiğimin farkında bile değildim. İkinci çeyrek başlarken oyuna Doruk'un girdiği anons edildi ve yanımdaki ellili yaşlarda aşırı fanatik olduğu belli olan kel abiyle benden yükselen bir alkış başladı salonda. Sadece yakın çevremizdeki taraftarlar ve hemen arkamızdaki tribün eşlik etmiş olsa da Doruk o alkışlar eşliğinde attı sahaya adımını.

İkinci çeyrek boyunca yalnızca iki sayı üretti ama yaptığı dört asist ve aldığı üç ribaund sayesinde takımını toparlamayı başardı. O oyun kurucu olarak oynadı ve böylece ilk çeyrek boyunca takımını asistlerle ayakta tutmaya çalışan Milosevic bu görevi Doruk'a bırakıp bunun yerine kendisine atılan şutları üçlükleriyle taçlandırmaya başladı.

Milosevic öyle yetenekli bir oyuncuydu ki ne zaman Shaw'la sahaya çıksalar takımlar onlara karşı savunmada birkaç değişiklik yaparlardı. Shaw ve Milosevic'in kimyası, Efes tarihine geçecek türdendi. İkisi de bireysel performanslarını umursamaz, takım için o an ne gerekiyorsa o şekilde oynarlardı. Aynı pozisyonda oynamalarına rağmen topu çok güzel bir şekilde paylaşırlardı ve normalde görülen yıldız egosu bu iki oyuncunun arasına girmezdi.

Şimdi Oleg Milosevic, bu kimyayı Doruk'la yakalamıştı.

Doruk kenarda beklediği bir çeyrek boyunca oyunu yine güzelce analiz etmiş benziyordu. Kimin nereye gideceğini öngörüyor, çizilen setlerin yeniden oynanmasına izin vermeyecek şekilde takımının savunmasına yön veriyordu. Bazen kendi adamını bırakıp ikili sıkıştırma için bir diğer arkadaşına yardıma gidiyordu ve bu hamlesi sayesinde karşı takımın oyuncusuna steps yani hatalı yürüme yaptırmıştı. Top yeniden Efes'e geçmişti.

Nikola Boris'in şut katkısının yanına Mateo Mora'nın savunma katkısı da eklendiğinde ilk çeyrek Efes'inden eser kalmamış, oyuna adapte olmuş bambaşka bir Anadolu Efes karşımıza çıkmıştı. Henüz dördüncü dakikadayken farkın 4 sayıya düşmesiyle birlikte Real Madrid'in antrenörü bir mola isteğinde bulundu ve kıpkırmızı yüzüyle birlikte takımına bağırarak bir şeyler anlatmaya başladı.

Üçüncü çeyrek başa baş gitmiş, salon bağırış çağırışlarla sarsılmaya başlamıştı. Kıyasıya rekabet yüzünden yanımdaki kel abi kendinden geçmişti. Sürekli ellerini kollarını kaldırıyor, oyuncularından biri hakeme itiraz ettiği zaman o onlardan bile önce ayaklanmış, kollarını iki yana açmış oluyordu. Zar zor oturabildiği anlarda da nefes nefese kalıyor, birkaç küfür savuruyor ve elini alnına vuruyordu.

Doruk kendisine yapılan faul sonrası üç serbest atış kullandı ve hiçbirini kaçırmadı. Bu, maç boyunca Anadolu Efes'in öne geçtiği ilk ana denk gelince bütün salon aynı anda ayaklandı. Alkışlar birbirine karışırken Ivan Reyes'in karşı takımın kaptanından gelen şutu bloklamasıyla birlikte bir de üzerine Doruk'un hızlı hücumdan bulduğu iki sayı eklenince âdeta mahşer yerine döndü Sinan Erdem'in içi.

Bağırmaktan sesimin kısılmış olduğunu öksürmeye başlayana kadar fark etmedim.

Real Madrid'in Doruk'un basketinden sonra mola alması, az daha gururdan ağlamama sebep olacaktı.

Üçüncü çeyreğin kalan son dakikalarında Doruk maçın kalanı için dinlendirilmek üzere oyuna alınmadı. Oleg ve Nikola Boris takımı ayakta tutan isimler olmuşlardı. Özellikle Oleg arka arkaya bulduğu 5 sayının ardından maksimum bir özgüvenle oynuyor, sahanın hâkimi olduğu mesajını rakip takıma veriyordu.

Dördüncü çeyreğin ortalarında Nikola Boris kenara geldi ve yerini Doruk'a bıraktı. Maç gerçekten kıyasıya geçiyordu, çok az duraksıyor ve çok hızlı akıyordu. Seyir zevki tüm taraftarı deliye döndürmüştü. Yüksek ihtimalle hepimiz son zamanların en iyi maçını canlı olarak izleyebildiğimiz için delirmiş durumdaydık. Anadolu Efes'in bandosu davula vurdukça biz takımımızın adını haykırıyor, oyunu canlandıracak şekilde her hücumda ayağa fırlayıp kendimizi alkışlarken buluyorduk. Yanımdaki kel abi mi daha önce bayılacaktı yoksa ben miydim o kişi bunu henüz kestiremiyordum.

Doruk, yaptığı asistlerle pota altı uzununu beslemeye devam etti. Skor hanesine büyük sayılar yazdıramamış olsa da oyun ne gerektirirse onu oynayabilecek düzeyde olduğunu koça asistleriyle kanıtlamıştı. Acaba 19 yaşında Avrupa liginde Real Madrid'e karşı oynayıp bir Türk takımını temsil etmek Doruk'a nasıl hissettiriyordu?

Skor tabelası 74-74'te eşitlendiğinde maçın bitmesine otuz dört saniye kalmıştı.

Hücum sırası Real Madrid'de olacaktı. Bu da her şey yolunda giderse Efes'e de bir hücumun kalacağına işaret ediyordu. İki takım da faul haklarını doldurduklarından çalman her düdük, serbest atış noktasına götürecekti oyuncularını. Bu yüzden ya taktiksel şekilde atış yüzdeleri düşük olan oyunculara faul yapacaklardı ya da faul yapmaktan mutlak suretle kaçınacaklardı.

Düdük çalındığında Real Madrid'in hücum süresi başladı. Hızlı bir pas trafiği yapmalarına karşın Anadolu Efes'in koçu oynayacakları seti önceden okumuş olacak ki sahadaki beşli harika bir alan savunması yaptılar. Ne yazık ki kendisine ince bir koridor bulan 8 forma numaralı oyuncunun potaya turnike bırakmasını engelleyemediler.

Durum 76-74'tü

Maçın bitmesine on beş saniye vardı.

Oleg, topu sürerek kendi alanına geçirdi. Normalde böyle topun el yaktığı kritik anlarda gözler ya Shaw'a ya da ona dönerdi. Hâliyle bütün takımlar da bunu bilir ve önlem almaya çalışırlardı. Oleg Milosevic, içeri doğru girip hızlı bir şut gösterdi. İkili sıkıştırma için rakip bir oyuncu,

onu savunan oyuncunun yanına geldi ve o anın adrenalini seviyesiyle birlikte savunmada bir zayıflık oluştu.

Doruk, Ivan'ın onu savunan oyuncuya yaptığı perdeden yararlanıp orta noktadan sol dip köşeye doğru harekete geçti ve o noktaya konumlandırdı kendini. Burası onunla basketbol sahasında buluştuğumuz gün bana en sevdiği yer olarak bahsettiği kısımdı.

Oleg pasını Doruk'a verdiğinde kalan süre yalnızca 4 saniyeydi.

Nefesimi tutmuş, ayağa kalkmıştım.

Doruk'un düşünme şansı olmadı. Topu bir kez yere vurdu ve sıçrayarak elinden çıkardı.

Top, köşelerine temas dahi etmeden çemberin içinden geçti.

Maçın bittiğini işaret eden ses yankılandı.

Attığı üç sayılık basket, 77-76'lık bir skorla Anadolu Efes'e galibiyet getirmişti.

Doruk'un son saniye üçlüğü maç kazandırmıştı.

Yemin ederim ki salon yıkılacak sandım. Topun potaya doğru süzülmesi an boyunca ellerimi birbirine kenetleyip çenemin altına basırmıştım, kaç dua ettiğimi bilmiyordum ve şutu isabet bulduğunda ne kadar bağırdığımı da bilmiyordum.

Yanımdaki kel abi ellerini tüm bu hamle boyunca başının arkasında kenetlemiş, boğazı yırtılana kadar, "Aslanım benim! Aslanım!" diye bağırmıştı.

Real Madrid oyuncularını hayal kırıklığına uğramış hâlde birbirlerine bakarken Anadolu Efes oyuncularının hedefiyse Doruk olmuştu.

Bütün bench ayaklanmış, sahadakilerin hepsi toplanmış, bir sürü hâlinde Doruk'un üzerine hücum etmişlerdi.

Tüm bunlar sadece birkaç saniyede gerçekleşirken diğer saniye Doruk'un etrafını saran çemberin içinden koşarak çıktığını gördüm.

Bana doğru geliyordu.

Önümde birilerinin sahaya atlamaması için fosforlu yelekler giyen güvenlikler dikiliyordu. Onları da aynı hızla aşarak aralarından geçti. Bütün bu gürültü, benim için anlamsız bir uğultuya dönüştü. Üzerime doğru attığı her bir adımında dünyada bir tek biz varmışız gibi hissettirdi bana.

Gözlerimiz birbirine tutunmuşken aramızdaki mesafeyi tamamen aştı ve ben de ondan başka hiçbir şey düşünmeden anın adrenaliyle ona yaklaştım.

Nefes nefeseyken “Senin için,” dedi. Belimi kavrar kavramaz ayaklarımı yerden kesti. Beni etrafında bir tur döndürürken kollarımı boynuna sımsıkı sarmış gülümsüyordum.

“Başardın,” dediğimi hatırlıyorum. “Başardın Doruk!”

Ayaklarımı yere değdiğinde uzaklaşmak yerine daha da dibime girdi. İki eliyle yüzümü kavrayıp alnını alnıma yasladı. “Senin için,” dedi tekrar. “Senin için bütün zaferlerim.”

Hâlâ etrafta sevinç çığlıkları atılıyor, saha içindeki oyuncular da dahil olmak üzere herkes zıplayarak kutlama yapıyordu ama ben bir tek onu duyabiliyordum. Bana çok yakındı. Bütün sesleri susturacak, beni ondan başkasının olmadığına inandıracak kadar yakındı. Nefesi, nefesime çarpıyordu. Yorgunluğu sebebiyle kalkıp inen göğsü her bir hareketinde bana temas ediyordu. Ben de iki elimle birden formasına tutunmuştum, üzerimde aynısından vardı.

Başını iyice eğdiğinde artık yüzümün kıyısındaydı. Dudaklarımızın arasındaki mesafenin kapanmak üzere olduğunu hissettim. Ötesi, bunu çok istedim. Beni öpmesini çok istedim.

Bana öyle bir bakıyordu ki onun da bunu istediğini anlayabiliyordum. Çenesini sıkımişti, gözleri dudaklarıma düşmüştü ve başını kendisine doğru kaldırmak için boynumun kenarını tutan elini sıkılaştırmıştı.

Etrafımıza doluşan kameraları fark etmek, başımdan aşağı bir kova kaynar suyun dökülmesine sebep oldu. “Yapma,” diye fısıldadım zorlukla. Titreyen sesime kesilen bir nefes de eklenmişti.

Sert yutkunuşunun sesini duydum. Teması boynumdan yavaşça ayrılırken saçlarımı düzeltti. İradesiyle büyük bir savaş verdi. Alnını alnıma sürüp geri çekildi ve çenesini saçlarımın üzerine yaslayıp bana bir kez daha sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim,” diyordu ve bu sözcüklerin tümü bilinçsizce dökülüyordu dudaklarından. “Bende eksik olan senmişsin. Çok teşekkür ederim.”

Parmak uçlarımda yükselmiş ve boynuna uzanarak ona sarılıyordum. Kapalı gözlerimi araladığım an, yüzüme doğru ışıklar patladı. Takımdan birkaç kişinin bizden tarafa baktığını gördüm. İçlerinden biri Ivan Reyes’di, yanında Oleg ve sakatlığı sebebiyle oynayamayan ama maçı izlemeye gelen Shaw da vardı ve bize bakarak bir şeyler konuşuyorlardı.

Herkes bize bakarak bir şeyler konuşuyordu.

Bir kez daha ışıklar patlayınca korkarak Doruk’un göğsüne saklandım. Neler olduğunu algılamayacak kadar yerden kesilmişti ayaklarım. Çıktığım bulutların üstünden aynı hızla düşmeye başladım. Adrenalin,

düşünme yetimin önüne geçmişti. Doruk'un heyecan yüzünden kalbimi yerinden çıkaracak derecede attırışı yetmezmiş gibi şimdi rüm bu yüzüme dönük kameralar yüzünden nefesim kesilmişti. Başımın arkasındaki eliyle saçlarımı okşadı yavaşça. Temasına odaklanmayı denedim.

Tüm bunların yaşandığı süre belki yirmi saniye bile etmezdi ama ben bunun sosyal medyada böyle bir etki yaratacağını bilemezdim.

Doruk, "Gitmek zorundayım," dedi ve beni zorlukla kollarının arasından çıkardı. Gitmek zorunda olmasaydı gitmezdi, bunu biliyordum. Sanki ömrü boyunca benim yanımda kalmak istemiş, paylaştığımız bu küçük andan sıyrılmayı hiç istememişti. Bense tek kelime edememiş, şoktan ne yapacağımı bilememiştim.

O takımının yanına döndü ve rakip takımın oyuncularıyla el sıkıştılar. Ardından soyunma odalarına doğru yürürken gözleri yine üzerimdeydi. Bütün maçın heyecanını sonuna kadar yaşayan kel abi, "Sen onun kız arkadaşı mısın?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle. "Aslanıma bak sen..."

Çok utandım, çok utandım, çok utandım.

Artık hiçbir kameranın odağı değildim ama ilgi üzerimde toplanmış hâldeydi.

Üstelik bu önümüzdeki günler boyunca da devam edecekti.

Sessizce çıkışa doğru ilerlerken kalabalığa karışıp kendimi soyutlamayı denedim. Kafamın gürültüsü ise kaçamayacağım kadar çoktu.

Az kalsın beni öpecekti.

Oyunu kazandıran üçlüğü attıktan sonra, sahadaki her bir kamera yüzümüze dönmüşken, bütün taraftarların önünde...

Ve televizyon başındaki taraftarların da önünde...

Babam.

Babam da maçı izlemiş olmalıydı.

Bu kez panikle çarpan kalbime bastırdım elimi, diğer elimle küçük çantamın içindeki telefonu arıyordum ama parmaklarım titrediği için çantanın içinden çekip çıkarmakta zorlandım onu. Metroya giden yolu yürürken iki tarafım da insan yığınlarıyla doluydu. Omuz omuza yürüyorduk milletle, çarpışa çarpışa ilerliyorduk ve bu kalabalık diğer rüm şeylerle birlikte beni boğmaya yemin etmişe benziyordu.

Ekranımı açtığım an bildirimler arka arkaya sıralanmaya başladı.

Fırat: *Acil eve geliyorun*

Bu mesajın babamla bir bağlantısı kesinlikle yoktu. Bu Fırat'ın talebiydi. O da görmüş olmalıydı. Yayıncı kuruluş, görüntülerimizi ekrana getirmiş olmalıydı. Ben az önce televizyona mı çıkmıştım?

Ferda: *Ablış, sen hayırdır yaaa?*

Ferda: *BENİM BUNDAN NASIL HABERİM OLMAZ????*

Ferda: *Bu arada ev biraz gergin. Hepimizi salonda maçı izlemek için toplamıştı babam. Çok da mutluydu seninkinin oynadığı oyundan ama sonra seni kenarda görünce donup kaldı. Babam tek kelime söylemedi ama Fırat çok fazla konuşunca ona sesini yükseltti ve odasına yolladı.*

Ferda: *Sen gelene kadar annemle ben onu yumuşatmaya çalışırız, panik yapma.*

Ferda: *Ama bana anlatman gereken çok şey var. ÇOKKK!*

Ferda: *Furkan bile ablamın televizyonda ne işi var diye sordu, hepimiz açıklama bekliyoruz yani haberin olsun balım.*

Yanmıştım, bitmişim, kül olmuşum.

Instagram'daydım, X'deydim, bizim evin televizyonundaydım, her yerdeydim.

Kullandığım toplu taşıma aracında Doruk için yapılan paylaşımları yeniledikçe bir yerlerde kendimi gördüm. Adım bir anda gizemli kıza çıkmıştı, herkes kimliğimi öğrenmeye çalışıyordu.

Çok geçmeden Instagram takipçi sayıma bir yığılma olmaya başladı.

Tüm bunlar beni kaygılandırıyor olsa da şu an için hiçbir şey, eve geri geri giden adımlarım kadar kaygılandırmıyordu beni.

Babama ne diyecektim?

Üzerimdeki 15 numaralı formayı saklama zahmetine girmedim. Battı balık yan giderdi şu saatten sonra. Gizlenecek bir tarafı kalmamıştı olayın.

Dördüncü kattaki evimin merdivenlerini tırmanırken gözlerime dolan yaşları tutmaya çalışıyordum. Neye uğradığımı şaşırmış vaziyeteydim. Bildirimlerle baş edemeyince telefonumu kapatmıştım. Ben birkaç insanın önüne çıkıp doğru düzgün bir konuşma bile yapamayacak biriyken kendimi televizyonda bulmuştum ve bu anksiyetemi feci hâlde tetikliyor, bacaklarımı titretiyordu.

Güm güm atan kalbim, dolan gözlerim ve büyük bir suç işlemişim gibi önüme eğdiğim başımla birlikte dairemizin kapısına vardığımda anahtarım olmasına rağmen zili çaldım. Biri bu kapıyı bana açsın, o kişi beni çekip kurtarsın istedim.

Kapıyı bana Fırat açtı ama hiç de beni çekip kurtarmadı. Erkek kardeşimin hışımla karşıma geçmesi ve kızaran yüzüyle orada dikilmesi daha fazla kabuğuma çekilmeme sebep oldu. "Birkaç cevap almam gerekiyor senden," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben de bu kız

ne zamandan beri basketbola merak saldı diyordum. Meğer ablamızın merak saldığı şey basketbolcularmış!”

Hesap sorar bir tavırdan ziyade kendi yaşadığı şoku adartmak için bir savunma mekanizması kullanıyor gibi geldi gözüme. Fırat'ın kıskanç olduğunu biliyordum. Beni babamdan bile kıskanıırken bir erkekle sarmaş dolaş görmenin ona ne hissettirdiğini tahmin edebiliyordum ama bunlardan da öte, ona hiç bahsetmediğim için alınmışa benziyordu.

Benimse şu an bununla uğraşmaya hiç gücüm yoktu.

“Abla,” dedi Furkan, salondan koşa koşa çıkıp. Büyük bir enerjiyle ellerini birbirine çarparken her şeyden habersiz olan bu küçük farenin yüzünde büyük bir heyecan vardı. “Abla biliyoo musun, ben seni televizyonda gördüm.”

Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı askıya bıraktım. Kapıyı arkamdan sertçe kapatan Fırat, hâlâ orada dikilip bir açıklama beklediğini bana hatırlatmak istedi. Ferda ise salondan başını uzatıp “Öküz!” diye bağırıyordu. “Apartmanı inlettin.”

Annem neredeydi? Anneme ihtiyacım vardı.

İçeriden ona ait kısık bir ses geliyordu, sanırım babama laf anlatıyordu.

Ben hâlâ yerinden fırlayacak kalbim ve stresten terlemeye başlayan avuçlarımla kapının önünde bir idam mahkûmu gibi dikilirken annem ve babam da salondan çıkıp hole geldiler. Üzerimdeki lacivert, bana oldukça bol gelen ama pantolonumun içine soktuğum için çok da kötü durmayan 15 numaralı formanın üzerine dikti bakışlarını babam. Ayak parmaklarımı içeri doğru büküm, titreyen dizlerime hâkim olmaya çalıştım ve babamın gözlerini bana çevireceği anı bekledim sessizce.

“Şuna bak,” dedi her şeyden önce. “Benim 18 yıldır giydiremediğim formayı el âlemin çocuğu tekte giydirmiş kızıma!”

Bir anda gülmeye başladım. Başımı haliya çevirdim çünkü onun gözlerine bakmak beni çok utandırdı. Babamın karşısında ilk kez bu şekilde dikiliyordum ve hislerimi tarif etmekte çok zorlanıyordum. O da bunu bildiğinden kızıp azarlamak yerine takılabileceği son şeye takılmayı seçmişti.

“Gülüyor bir de,” dedi Fırat mevcut durumdan hiç eğlenmediğini belli eden bir ses tonuyla. Annem onun ismini söyleyerek uyarı dolu bir bakış atsa da fayda etmedi. “Ablamız çalışıyor sanıyoruz, o sevgilisiyle sarılıp ekranda beliriyor. Aşk sarhoşu musun sen, hiç mi akıl edemedin en önde otururken televizyonda seni görebileceğimizi?”

Öyleydim.

Ama Doruk var olan bütün ayarlarımla oynamıştı, ne yapabiliirdim?

“Ablana bağırma,” dedi babam, söylenmeye devam eden Fırat’ı sert bir sesle bölerek.

“Ne?” dedi Fırat. “Sanki sen kızmadın!”

Babam, benimle hiçbir şekilde göz teması kurmadı. Bakışları hâlâ Fırat’a dönüktü. Sonra ciddi bir yüz ifadesi takındı. “Benim kızım babasına gelip böyle bir şeyi anlatmadıysa vardır onun bir bildiği.”

Ağlayacağımı sandım.

Şaşkınlığını, kızgınlığını, hissettiği bütün duyguları geri plana atmıştı benim için. Elimin ayağımın dolaşacağını ve panikten delireceğimi önceden kestirmiş olmalıydı. Yangınımı körükle gitmektense gönlümü ferahlatmak istemişti.

“Ben ağzımı açmadıysam senin de tek kelime etme hakkın yok, duydun mu? Ablanla düzgün konuşmazsan çekerim o kulağını.”

Sinirliydi, biliyordum. Kızını tanımadığı bir erkekle burun buruna gören her baba öfke duyardı herhâlde.

Aslında babam Doruk’u tanıyor sayılırdı.

Durumlar çok karışıkı.

“Ben şimdi uyuyacağım,” dedi babam, saat henüz on bir bile olmamışken. Bakışlarını bana değdirmeydi. Odasının bulunduğu koridora doğru yöneldi. Bana bakmadığı için benden utandığı gibi bir yanılgıya kapıldım. Ben yanlış bir şey yapmamıştım ama bu ona söylediğim ilk yalandı. Visal’de olduğumu sanırken maçıta olduğum gerçeği hiç beklemediği bir anda yüzüne çarpılmışı.

Arkasını dönüp gidecekken bir anda durup “Feza,” dedi. Geriye dönmediği için bakışlarım sırtına saplandı.

“Efendim baba,” dedim ürkek bir sesle.

“Söyle o bacaksıza, serbest atış çalışsın.”

HAYAL KIRIKLIĞI

Feza

Hayatımı açıp bir kitap gibi sayfalarını çevirebilmek istiyordum bazen. Elimin altında ben olayım, hislerim olsun, içimi saklayayım ve açıp okuyabileyim canım istediğinde. Bu yüzden seneler önce bir günlük tutmaya başlamıştım.

Ortaokulda edindiğim bu alışkanlık lisenin ilk yıllarında da istikrarlı bir şekilde devam etmişti, son iki senesi ise giderek daha az uğradığım bir yer hâline gelmişti defterim. Artık kendimle her gün yüzleşmek gibi bir isteğim yoktu, kendimden kaçmayı daha çok istiyordum ve bundan olsa gerek defterimi elimin tersiyle itiyor veya onu dolabımın en alt rafına saklamayı seçiyordum.

Aydan aya uğradığım bu defteri yine orada bulmuştum. Bir tesadüf değildi. İnsan bazı günlerde eski alışkanlıklarına dönmek için ayrı bir istek duyardı ve bugün de o günlerden biriydi. Gece yatmadan önce telefonum hâlâ kapalı durumdaydı, babam odasına çekilmişti ve ailemin her bir üyesi bana az da olsa mesafeliydi. Bu yüzden sarıldığım şey, bir zamanlar içine gençliğimi sakladığım defterimdi.

Sanıyorum ki bir insan, âşık olduğunu günlüğüne yazdığı gün, geri dönüşü olmayan bir biçimde değişmeye başlıyordu. Bir noktadan sonra, bir başkasının okuyabileceği ihtimali bile umurunda olmuyordu çünkü duyguların her şeyi bastırarak kadar derine işliyordu. İşte ben o noktanın tam üzerine basmıştım. Doruk'a olan hislerimi fark ediş aşamamı onu ilk gördüğüm andan başlayarak yazmış, yazmış ve yazmıştım.

Dönüp cümlelerimi okuduğumda kendimi gülümserken bulacağımı sanmıştım ama tüm bunları yapmış olmak beni çok korkutmuştu.

Herkes bana kaptırmamamı söylerken bir gece yarısı elimde tuttuğum kaleme onun adını sayıklatmış olmak gözlerimi doldurmuştu.

Ben bunlarla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Daha fazla düşünmek de istemiyordum. Kendimi hiç uykum olmamasına rağmen uykuya zorlamam da bu yüzdendi. Yatakta dönüp durmuş ama uyumaya çalışmaktan vazgeçmemiş, kaç olduğunu bilmediğim bir saatte de başarılı olmuştum.

Sabah uyandığımda mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Bugün Visal'i Eren açacak diye konuşmuştuk bu yüzden acele etmeme gerek yoktu ama normalden geç uyandığım bu saatte garip olan bir şeyler vardı.

Ev çok sessizdi.

Çocuk sesleri, bağırış çağırışlar ya da çilekli el kremi kokusu yoktu. Bu da annemin evde olmadığı anlamına geliyordu. Çocukların da odaları boştu.

Yani mutfaktaki tıkırtıları yapan kişi babam olmalıydı.

"Günaydın baba," demiştim tavanın başında omzuna attığı havlusuyla bir şef edasıyla dikilen babama ürkek bakışlar yollayarak.

Onunla böyle bir günde yalnız başıma mutfakta kalmak, bir kâbusa uyanmak gibiydi.

"Günaydın," demişti soğuk olmayan bir sesle. Mesafesini hissettim ama sevgisini de hissettim. "Otursana."

"Yok yok," dedim kaçarcasına bir tavır takınıp. Belki biraz tatlı görünürsem bana kıyamazdı. "Hiç oturmasaydım ben..."

"Otur Feza."

"Ama baba, bugün Visal'in önündeki serçeye uçmayı öğretecektim. Çok önemli işlerim var yani anlayacağın."

"Feza..."

"Peki baba..."

Tavadaki menemenin altını kapatıp havlusunu tezgâhın üzerine bıraktı. Ben de biraz işe yarıyor gibi gözükeyim diye ekmekleri çıkarcaktım ama o bunu çoktan yapmıştı. Bu yüzden bana sessiz sedasız en köşedeki sandalyeye çökmek kaldı.

"Baba," dediğimde bundan daha fazla kaçamayacağımı biliyordum. Sesim titremiş, gözlerim dolmuştu. "Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorsun değil mi?" Ağlamayayım diye yutkundum hızlıca. Babam gözlerini bana çevirdiğinde şaşkınlıkla yerinde kalakalmıştı. "Baba," dedim tekrar, onun desteğine muhtaç bir sesle. "Herkes hakkımda bir şeyler konuşuyor ama sen beni biliyorsun, değil mi?"

"Okudun mu yazılanları?"

Başımı iki yana salladım. "Telefonum hâlâ kapalı."

Babam yavaş adımlarla yanıma geldiğinde karşıma geçmek yerine yanımdaki sandalyeye oturdu yavaşça. “Feza,” dedi yumuşacık bir sesle. “Beni başkalarının ne söylediği hiç ilgilendirmiyor, beni bir tek sen ilgilendiriyorsun.”

“Biz arkadaşız bir süredir onunla,” dedim adını bile kullanmaktan çekinerek. “Bana neden söylemedin deme, ben de bilmiyorum çünkü. Bu sıralar biraz desteğe ihtiyacı vardı ve ben de sadece maçına gitmek istemiştım. Seni utandırdım mı? Özür dilerim baba.”

“Kaldırsana şu başını,” dedi aksini kabul etmeyen bir sesle. “Ezilip büzülme karşımda. Ben senin yanlış bir şey yapmayacağını adım gibi biliyorum ama milletin ağzına laf verirsen millet konuşur babacığım. Gözünü kapat, bugün kaç, hadi yarın da kaç. Sonra ne olacak? Yüzleşmen gereken çok fazla şey varmış gibi görünüyorsun.”

Kavuşturduğum ellerimden güç almayı denedim ama bunun yerine tırnaklarımı etime batırırken buldum kendimi. “Galiba öyle.”

“O da biraz hadsizmiş, beni hayal kırıklığına uğrattı.” Kurduğu cümle kalbime battı. “Adı koyulmamış bir şeyse bu, nasıl herkesin önünde olduğunu bile bile o kadar yaklaşır sana? Ben kızımı sokakta bulmadım, bunu biliyor mu? Ben kızımı iki magazin haberine yem etmem. Yani bilseydim etmezdim. Bunu düşünmesi gerekirdi.”

“Çok heyecanlıydık,” dedim. Sesimi zar zor bulabiliyordum. “Baba, sen de izlerken heyecandan delirmedin mi? O üçlük sonrası kendini kaybedişini hayal edebiliyorum.”

“Ekranı seni görünce ne hissettiğimi de hayal edebiliyor musun?” Kendimi zor bir durumun içine düşürmüştüm ama bir yandan bile bile girmiştım bu yola. Önünde sonunda bir şeyler ters gidecekti. En başından belliydi aslında. “Kızının bir erkek arkadaşının olması hiçbir baba için kolay bir şey değildir. Bir gün karşıma geçip böyle bir konudan bahsedeceğin anı düşündükçe kalbim sıkışıyordu ama bunu televizyondan öğreneceğime keşke kalbim sıkışa sıkışa senden duysaydım Feza.

“Aslında o benim erkek arkadaşım değil,” deyişimle birlikte zorlukla koruduğu medeniyetini saniyesinde terk etti babam.

“Ne demeye senin burnunun dibine sokuyormuş o zaman o koca burnunu?” Dudaklarımı birbirine bastırırken bunları duymayı hak ettiğimi biliyordum. “Yarım akıllıya bak, kameraların önünde erkek arkadaşı konumunda bile olmadan bir kızı öpecek! Zaten gözüm hiç tutmazdı bu çocuğu benim. Sevmiyordum. Boş teneke. Kolsuz bir kere. Üçlüğü de attıysa attı, bana mı attı? Kafayı yiyeceğim Feza, resmen öpecekti seni ya!

Böyle bir şey olabilir mi? Ben senin beşiğini sallıyordum dün. Sen benim küçük kızsın hâlâ.”

Gözümden bir damla yaş akarken gülümsedim. Öfkesini bile yumuşatmaya çalışıyordu ondan korkmamam için. “Hiç gözün tutmuyor muydu?” diye sordum paragrafının içinden cımbızla bir cümle çekip ona tutunarak. “Utanmasan bizim evi çocuğun üstüne yapacaktın baba.”

“Ev araba mal mülk onun olsun, kızımı vermem ben kimseye.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek soğuyan menemene değdirdim bakışlarımı. Sonra bir anda açlıktan ölüyormuş gibi bir tavır takınıp ekmeğin köşe kısmını elimle böldüm ve küçük parçayı yeniden bölüp bir kısmını menemene daldırdım. Onu hızla ağzıma tıkarken “Of, nasıl acıkmışım,” diye söyleniyordum. Babamı güldürmüş olmak beni gururlandırdı.

“Seviyorsun bu çocuğu sen,” dedi bir anda.

Ağzımın içinde çevirdiğim lokma boğazıma yapıştı. Bir taşa dönüşmüş olacak ki yutkunurken boğazımı da acıttı. Gözlerimi kocaman açıp babama alık alık bakmaya devam ettim. “Hadi koluna bacağına kulp uydurdum, kafasına da teneke dedim ama yüzüne laf etmeye dilim varmayacak galiba. Yakışıklı bir delikanlı, Allah var.”

Yine bir utanç dalgası dörtmala üstüme koşuyordu. Yine bir pancara dönüşüyor, babamın söylediklerini inkâr da edemiyordum.

“Ama senin yanında çirkinler çirkin,” diye devam etti babam. “O ne öyle elektrik direği gibi? Perde mi astıracaksın nedir yani?”

Falezler ve Doruk’un boyundan bahsederken mutlaka perde asmaya değinmeleri...

Sanırım benzetmelerimiz de genetikti.

Beni güldürdüğünü fark edince içtenlikle gülümsedi. Bazı anlar babama duyduğum sevgi bile gözlerimi doldurmaya yeterdi, işte şimdi o anlardan biriydi. “Feza,” dedi babam bir kez daha ciddileşerek. “Dorukhan için neler söylediğimi, geleceğinin parlak olduğunu düşündüğümü biliyorsun ama isterse peri padişahının oğlu olsun, sen benim ilk göz ağrısın. Bunu sakın aklından çıkarma olur mu?” Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. “Seni üzmesin,” dedi ve bu söylediği kendisini de duygulandırdı. Babam bu sabah benim büyüdüğüm gerçeğiyle yüzleşiyordu. “Onu yeterince tanıyor musun?” diye soruşuyla birlikte başımı bu kez iki yana salladım. “Sana çok güveniyorum ama ona güvenmek için benim de onu biraz tanımam gerekiyor.”

“Bunun henüz zamanı değil bence,” dedim sıkıntılı ruh hâlim yüzünden tırnaklarımı elimin üzerine batırmaya devam ederken. “Bu

ileriye dönük bir arkadaşlık olacaksa eğer o zaman belki tanışırsınız ama şu durumda ben gidip de ona gel babamla tanış diyemem baba.”

“Arkadaş olduğunuzu sana o mu söyledi?”

Hislerimi saklayamamak, gözümün içine bakanın kalbimin içinden geçeni görmesi beni bazen çok rahatsız ediyordu. Yanağımı omzuma doğru yatırdım. “Daha fazla konuşmasak olmaz mı?”

“Olmaz çünkü hâlâ kendini iyi hissetmiyorsun ve bunlar yetmezmiş gibi her yerde sen konuşuluyorsun. Ne olursa olsun, seni böyle bir durumun içine sokmaması gerekirdi.”

“Maça gitmeme kızdın mı peki?”

“Ben senin içinden geçenleri az çok tahmin edebiliyorum.”

“Nasıl yani?”

“Sana Dorukhan’ın performanslarını uzun zamandır takip ettiğimi söylemiştim. Röportajlarını da izliyordum ve onun ne zaman kendisine ailesiyle ilgili bir şeyler sorulsa sadece ablasından bahsettiğini biliyorum. Bu da muhtemelen bir tarafının hep eksik olduğu anlamına geliyor ve sen, kimin hayatına girersen gir onun eksiklerini hemen kapatmaya çalışırsın. Mesela Eren’in de Taner’in de kız kardeşi yok, sen bu eksikliği kapattın. Ferdi zamanında okulda dışlanıyor demiştin, gittin en yakın arkadaşı oldun çocuğun. Yani ben senin içini biliyorum ve Dorukhan’ın eksik yanını gidermeye dair duyduğun isteği tahmin edebiliyorum ama senin temiz kalbin seni üzsün istemiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim bunu neden söylediğimi tam olarak bilemesem de. “Bana uzun süre kızgın kalmazsın değil mi baba? Ben seninle böyle bir mesele yüzünden küsmek istemem hiç. Onunla görüştüğümüzü senden saklamış olmam çok yanlıştı biliyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Beni anlıyorsundur umarım.”

“Hadi ye yemeğini eşek sıpası.” Bu aslında beni anladığını ve küsmeyeceğimizi bana söyleme şekliydi. “Menemeni soğuttun, beğenmeyeceksen gidip de annene babam yemek yapamıyor deme sakın. Yapıyorum gayet de.”

“Tabii yapıyorsun,” dedim. Bir parça ekmeği daha bandırdım yumurtaya ama babam gözlerini üzerimden çekmedi. Sormak istediği çok soru olduğu her hâlden anlaşıyordu.

“Nasıl tanıştın ki sen bu veletle?” diye sorduğunda kıkırdadım. Onu sevdiğini sanki bana daha önce hiç belli etmemiş gibi şimdi ne zaman ondan bahsetse ismi yerine uyduruk bir kelime kullanıyordu.

“Visal’de,” dedim. “Çok uzun zaman olmadı. Birkaç haftacık.”

“Visal’de mi?” Dudaklarını büzüp bir *püü* sesi çıkardı. “Ben de anneni Visal’de tavlamiştım. Yandık desene.”

“Bir şekilde Falezler ve Visal’in kadersel bir bağı olduğunu düşünüyorum.”

Babam dilini damağına vurdu. “Yok. Firuzan Hanım buldu sizin gibi elinden her iş gelen kızları, yapıştı mı bırakmıyor. Sabah oradasınız akşam oradasınız. Ee nerede bulacaktınız ya kismetinizi başka, aydan düşecek hâlimiz yok.”

Kismetimiz, biz. Babam ve Doruk.

Ben gerçekten kalbimi kaybettiğim gibi akıl sağlığımı da kaybediyordum. Utançtan kırmızının her tonuna sıra sıra bürünen yüzüm bu konuşma devam ederse mor olacaktı ve en sonunda tık diye ölecektim.

“Televizyona yansıdığı kadar efendi bir çocuk muymuş peki?”

“Onu tanırsan seveceğini biliyorum.” Bunu bütün kalbimle söylüyordum. “Onu zaten seviyorsun ama tanısan evladın gibi bağına bäsarsın, hiç şüphem yok bundan.”

“Nasil iletişimde kaldınız?” Bilmek istiyordu ama aynı zamanda bunların hiçbirini duymayı istemiyordu da. Babam da benim kadar karışık duygular içindeydi. “Ona destek olduğun için yürüyen bir arkadaşlık mı bu? Eğer ki seni kullanmaya falan kalkarsa o basketbol filesini yediririm ona!”

“Öyle değil,” dedim ve aceleyle ayağa kalktım. Bu masadan başka türlü kaçamayacaktım. “Ben Visal’e yetişmeliyim, Eren biraz daha yalnız başına kalırsa çok fena laf yapar bütün hafta. Öptüm seni çok.”

“Bu mesele burada kapanmadı yalnız.”

“Yok yok,” dedim. “Kapandı gitti. Doruk kim? Yok, tanımıyoruz biz.”

Sarıldığımız yirmi saniyelik an, sosyal medyada öyle bir etki yaratmıştı ki herhalde bütün insanların böyle içten bir sarılma izlemeye ihtiyaçları vardı.

Telefonumu açmaya cesaret edebildiğimde takipçi sayımın artışına bile takılmayıp önce Doruk’un telefonuma bıraktığı aramalarla ve mesajlarla karşı karşıya kalmıştım. Sürekli bana ulaşmayı denemişti. Muhtemelen geri dönüş yapmamış olmam onu endişelendirmişti.

Visal’e vardığımda sakin bir anda onu arardım. Otobüste giderken hakkımızda atılan tweetleri ve Instagram yorumlarını okumayı seçtim.

Belki de okumasam daha iyiydi.

Yakıştırdım. Allah sahibine bağışlasın Dorukhan. Bağışlamazsa yaz.

Pardon arkadaşlar ama bu ne uyumsuz bir çift seçimi? Kız da biraz güzel olsaydı bari. Çocuk ne buldu bunda merak içindeyim.

Ya konumuz bu değil galiba ama dudak kombosu linki gelir mi yengeden?

Aşk her şeyi mahveder. Yükselişteki kariyerine geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum Dorukhan Falay. İki aya bu kız seninle makyaj videosu çekmeye başlayabilir, sakın kal. Yeni Youtuberımız vatana millete hayırlı olsun.

Bu kız paranın kokusunu almışsa bırakmaz bu çocuğu. Ne yapalım, seni de bir rakı masasında tarihe gömeceğiz Dorukhan Falay. Yazık oldu, gelinliği çoktan seçmiştim.

Tüm bunları okurken her şeyimi verdiğim kafeme giden otobüste, sarı direğe yanağım yapışmış hâlde durmam oldukça ironikti. Ne paraydı beni ilgilendiren ne de ünlü olma derdindeydim ama kimseyi bunlara ikna edemezdim. Bu yüzden kafama takmamaya çalışacak, okuduklarımı olabildiğince aklımın gerilerine itecek ve bir şeyleri görmezden gelebilmeyi öğrenecektim.

Doruk'un yükselen performansı ile bu kızın bir ilgisi var mı acaba? Ey aşk, sen nelere kadirsin...

Bu bataklıkta bulunan nadir bir çiçektir. İyi bir yorumdu.

*Bu yediği önlerinde yemediği arkalarında olan topçuların istedikleri kızı s*kebilme şansları varken küçücük yaşta tek bir manita yapmalarını sağlayan güç ne ki lan acaba? Birine bağlanmak yerine yaşasana hayatını kodumun ergeni seni.*

Bu kaşlarımı sonuna kadar çatmama sebep olacak kadar iğrenç bir yorumdu. Çok daha iğrençleri de vardı ama onları dile getirmek dahi istemiyordum.

*Su gibi kız, yazmıştı bir hemcinsim benim için. Siz de beyinsiz tek hücreli canlılarsınız. Gencecik kızın namusuna kadar lafedeceğinize üç santimlik s*kinizi çevirip kendinize sokun. Hanımefendilik çizgimi bozuşuma maruz kalan kızlarımdan özür diliyorum, bu dangalaklar bir tek bu dilden anlıyor maalesef.*

Genel bir özet geçmem gerekirse olanlar böyleydi. Belki biraz daha derinlere insem daha güzel yorumlar da görür, içimin biraz olsun aydınlanmasını sağlardım ama yoğun stres sebebiyle yaşadığım mide bulantımı tetikleyen yorumlar yüzünden bunu yapamadım. Yine kaçmayı, yine uzaklaşmayı seçtim.

Beni mutlu eden tarafa tutunmaya çalıştım.

Doruk dün gece ülke gündemine girmişti. Her ne kadar bizim kameralara yakalanışımız bundan çok çok daha fazla konuşulmuş olsa da bireysel olarak ona atılan tweetlerin hepsi olumluydu. Real Madrid maçında fark yaratan oyunuyla birlikte hem Efes taraftarlarını hem de gençlerin önünün açılması gerektiğini düşünen kitleleri yanına çekmiş, tek bir maçla sporseverlerin favorisi hâline gelmişti.

Onun adına gerçekten çok mutluydum.

Visal'e doğru yürürken yolda bile hakkında yazılanları okumaya devam ettim. Hatta korka korka da olsa babamın profiline bile girdim. Doruk'la adı konulmamış da olsa bir ilişkimin oluşunun onun Anadolu Efes'in genç yıldızı hakkındaki fikirlerini etkileyip etkilemeyeceğine dair büyük merak duyuyordum.

Profilinde aşağı doğru gezinirken maç esnasında attığı yorumları okudum ilk önce. İlk çeyrekte Doruk oyuna girsin diye tabiri caizse resmen çıldırmıştı. Tweetlerinin sonuna kızgın surat temalı emojiiler bile katmış, biraz da Efes koçuna sallamıştı. Ardından Doruk'un oyuna dâhil olması ve maçın seyrini değiştirmesi karşısında gururla göğsünü kabartmıştı.

Gözünüz topçu görsün, şu yaşta böyle bir oyun ortaya koyabiliyorsa azmin zaferi deriz buna. Helal sana koçum benim.

Gerçekten ona inanılmaz bir sempatisi vardı. Bu olay her ne kadar içimi ısıtıyor olsa da hâlâ ikisinin karşı karşıya gelme ihtimali mideme yumruklar indiriyordu.

Üçüncü çeyreğin sonlarına denk gelen vakitlerin birinde attığı tweet beni güldürdü.

Prim mi veriyorsunuz üstüne ev araba mı yapıyorsunuz bilmiyorum ama sayın yönetime sesleniyorum. Bu çocuk maçıdan sonra kesinlikle ödüllendirilmeli.

Az daha benim öpücüğümle ödüllendirilişini izleyecekti. Herhâlde babam böyle bir durumda kalp krizi geçirirdi ve maç çıkışı uğramam gereken yer hastane olurdu.

Doruk resmen beni öpecekti. Böyle bir ihtimalin gerçekleşmesini o ana kadar hayal bile edemezdim ama içten içe biliyordum ki o an gözüme sokulan kamera flaşları olmasaydı onu durduracak iradeye sahip olamazdım. Yanağına küçücük bir öpücük bıraktığı için gece boyu utançtan kıpkırmızı gezen Feza, Doruk onu dudaklarından öpmeye kalksaydı heyecandan bayılma pahasına da olsa ona karşılık verirdi.

Visal'i adımladığım yolda telefonum çalmaya başlayınca ekranda yazan isim neredeyse dudaklarımı kulaklarıma değdirecek kadar gülümsetti beni. Kenardaki boş parkta çitlere en yakın banka doğru koşarak ilerledim ve oturur oturmaz aramayı cevaplandırıp kulağıma götürdüm.

Aramızda tuhaf bir gerilim olacağını öngörebiliyordum. Yine de onunla konuşmak istiyordum. Onu elli kez arka arkaya tebrik etsem bile bu bana yeterli gelmezdi. En kısa zamanda kutlama yapmamız gerekiyordu. Ona çeşit çeşit tatlılar hazırlamak istiyordum.

İlk önce her zamanki gibi "Selam," der sanmıştım. Oysa o bunun yerine telaştan delirir gibi "Nihayet!" dedi. "Dünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Yüz tane senaryo geçti aklımdan. Neredesin sen?" Sesinde ciddi bir endişe vardı. Bu duraksamama sebep olurken o konuşmama fırsat vermeden devam etti. "Telefonun mu kapalıydı? Kaç mesaj attım, onları da mı görmedin?"

Telaşa kapılmasının kötü bir şey olduğunu biliyordum ama beni bu kadar merak etmesi karşısında birazcık sevinmiş olabilirdim.

Sevinmemeliydim, bu çok ayıptı.

"Kusura bakma," dedim hızlıca. "Dediğin gibi kapalıydı telefonum. O kadar çok bildirim geliyordu ki baş edemedim. Hiç alışık değilim. Biraz sosyal medyadan uzak durmam gerekiyordu. Herkes bir şeyler konuşuyor çünkü."

"Ben de konuyu buraya getirecektim," dediğinde kalbimde bir kasilma oldu. Havanın buz gibi oluşuna rağmen terleyen avucumu pantolonuma silip kulağımı ona verdim. "Müsait misin? Bir şey danışmam lazım sana."

Ben müsaittim de kalbim kafayı yemiş olmalıydı. "Seni dinliyorum."

İçimdeki ümitsiz romantik, çocuksu bir hevese kapılmış durumdaydı. Banka oturmak iyi ki aklıma gelmişti çünkü dizim titriyordu. Onu hızlı hızlı sallayarak heyecanımı üzerimden atmaya çalıştım. Ne konuşacaktık? Ciddi meselelerden bahsedeceksek bunu yüz yüze yapsak daha güzel olmaz mıydı?

"Çok fazla vaktim yok şu an," dediğinde bir buluşma ayarlamak için böyle konuştuğunu sandım. Herhâlde uygun olduğum saat için bana danışacaktı. "Sonrasında detaylı olarak konuşuruz ama kısaca anlatayım. Menajer işinden bahsetmiştim ya, o halloldu. Cüneyt Bozkurt'la anlaştık."

Ne alakaydı şimdi?

Bir de ben niye buna mutlu olmuştum? Adamın adını daha önce duymamıştım bile. “Aaa!” dedim şaşırarak çünkü bu kadar hızlı bir şekilde menajeri olmasını beklemiyordum. “Çok sevindim, hayırlı olsun.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsediğini hissettim, sanırım tepkim yüzündendi. “Sana şey soracağım Feza. Konuşulanları görmüşsün zaten.” Ve şimdi de utanıyordu. Birkaç saniyeliğine tuhaf bir sessizlik oldu aramızda. Sonra o devam etti. “Şu fotoğrafı da biliyorsundur, hani sarıldığımız.”

“Hımm...” dedim zar zor. Benden bir şeyler duymayı beklediğini anladığım için çıkarttığım bir sestti. Konuşmaya kalksam sesimin titreme ihtimali çok yüksekti. Sarıldığımız kelimesi ne güzel bir kelimeydi.

“İşte Cüneyt abi diyor ki, o fotoğrafı post olarak atmalısın. Galibiyet anından bir kare, takımla bir kare ve en sona da seninle olduğumuz o fotoğrafı koymamı önerdi. Her yerde konuşulanı bir de ben paylaşırsam çok ses getirmiş, taraftarı beslemek olurmuş bu.”

Hevesim balon gibi sönerken dizlerim de titremeyi bırakmıştı. İçimdeki heyecan birkaç cümleyle birlikte vakumlanmış, çiçek açan hislerimin tümü solmuştu.

Benim dünden beri yüzlerce kez baktığım, utanmasam ana ekranımın duvar kâğıdı yapacağım fotoğrafımızı sırf daha fazla konuşulalım diye kendi hesabından paylaşmak istiyordu.

Üstelik bu onun fikri bile değildi, menajerinin önerisiydi.

Ben ona kendi reklamını yapmalısın derken bunu kastetmemiştim.

“Ama ben sana sormadan hareket edemeyeceğimi söyledim,” diye de ekledi. “Çünkü bu sadece beni ilgilendiren bir olay değil neticede. Gözler yeterince sana dönmemiş gibi daha da zan altında kalmanı istemem. Öyle işte, fikrini öğreneyim istedim.”

Fikrim mikrim yoktu ki.

“Sorun yok,” dedim havadan bile daha soğuk çıkan bir sesle. Ne heyecan ne telaş ne de kekeleme vardı. Hiçbir his barındırmıyordu. “Ne istiyorsan yapabilirsin. Sana fayda sağlayacağını düşünüyorsan problem değil benim için.”

Bir ilişkimiz bile yokken ilişkimizin PR’ını yapmak derdindeydi Doruk. Ya da insanların kafasında soru işaretleri bırakmak, bunların arasında ne var diye konuşulmak istiyordu. İnsan insanı böyle kısa bir sürede tanıyamıyordu işte. Bana sorsalar Doruk’un bu taraklarda hiç bezi olmadığını söyledim ama demek ki yanlış düşünüyordum.

“Tamamdır o zaman,” dedi hiçbir şey fark etmeden. Hâlbuki fark etmesi gerekirdi. Ben hiçbir şeyi saklamayı beceremezdim ama onun

anlamayası vardı bugün. “Yeniden konuşuruz, kapatmam gerekiyor. Sorun olmadığına emin misin?”

“Evet,” dedim sadece. Acelesi olduğu belliydi. Bana ayıracak zamanının olmamasını anlayabiliyordum. Her zaman bana ayıracak zaman bulamayabilirdi. O Real Madrid’e karşı oynayıp herkese adını duyuran, bütün lige ben buradayım demeye başlayan profesyonel bir basketbolcuydu sonuçta.

“Feza,” dedi kibar ama çekingen bir şekilde. “Hâlâ arkadaşız değil mi?”

Dalga mı geçiyordu?

Ben gece çok düşündüğüm için bitmek bilmeyen bir rüyanın içinde miydim? Keşke öyle olsaydım çünkü.

Beni öpecekken onu ben durdurmuştum. İnsan arkadaşına öyle yaklaşır mıydı?

“Arkadaşız Dorukhan.”

Telefonu yüzüne kapattım.

Bana ulaşmaya dair duyduğu derin isteğin bir anda gündeme bomba gibi düşüşümden kaynaklandığını sanmıştım. İyi miyim, nasılım, kendimi kötü hissetmiş miyim? Bunları soracak, içimi rahatlatacak, bana destek olacak sanmıştım. Oysa onun niyeti zaten kurtlar sofrasına atılmış beni bir de oltaya takıp yem diye balıklara sunmaktı. Görmeyen görsün, duymayan duysun, belki de herkes bir ilişkimiz var sansın diye yapılmıştı hepsi. Gerçi pardon, yeni menajeri öyle uygun görmüştü.

Öfkelendim. Visal’in kapısından içeriye o öfkeyle girdim. En çok da kendimeydi bu öfkem ama bunu kendimden bile saklamak istedim. Tezgâhın arkasında yüzündeki ciddiyet eşliğinde sipariş edilen kahveleri hazırlayan Eren benim geldiğimi fark ettiğinde muhtemelen çoktan geçeceği dalgaları kafasının içinde planlamıştı, bu yüzden sıttı ama yüz ifademi fark eder etmez o gülümseme bıçak gibi kesildi.

Çantamı mutfığa fırlatıp telefonumu içine tıktım, ellerimi yıkadım ve önlüğümü giyip işimin başına geçtim. Yoğunluğumuzun azaldığı ilk anda Eren, “Ne oldu sana?” diye sordu. “Sirke satıyor yüzün.”

“Bir şey yok,” dedim. “Ama senin de canın sıkın görünüyor. Asıl sana ne oldu?”

“Taner,” dediğinde nefes bile almadan yüzüne baktım. “Gece barlardan topladım geri zekâlıyı. Ondan kafam atık. Şimdi sen söyle sorunun ne olduğunu.”

“Bir şey yok dedim Eren.”

Sesimin sertliği ona geri adım attırarak türdendi. Bu yüzden yalnızca başını salladı ve konuyu değiştirme çabasıyla “Kek yapılacak,” dedi. Bu da kafamı dağıtmak için bana sunduğu bir yöntemdi. “Ben seni mutfakta yalnız bırakayım, takıl kafana göre.”

“Islak kek mi yapsam?”

“Nasıl istersen.” Üzerinde koyu kahverengi bir kazak vardı. Kollarını birbirine kavuşturduğunda kazağının kolları daha da sıyrılarak dövmelelerini ortaya serdi. Mutfağın kapısına yaslanıp bir kaşını kaldırarak bir değerlendirme yapar gibi bana baktığında “Birilerini dövmemi gerektirecek bir olay mı?” diye sordu.

Beni nasıl güldüreceğini biliyordu. Bilmediği, benim için kafasının içinden geçirdiği problemleri oluşturma potansiyeline sahip tek kişinin kendi öz kardeşi olduğuydu. Başımı iki yana sallayıp çocukluğumuzu hatırladım. Eren küçükken de biraz nemruttu, çok fazla gülmez ve genellikle sinir bozucu davranırdı ama beni her şeyden korurdu. Annemin peşinden buraya sürüklenip mutfakta koşturduğumda masanın kenarına elini koyardı başımı çarpmamam için. Parkta oynarken yanımdaki salıncaklar boş olsa bile o binmezdi. Ben salıncaktaysam o da ayakta, başımda dikilirdi düşersem tutabilsin diye.

Taner de beni genelde iterdi.

Hatta bir keresinde bu yüzden Eren, Taner’i dövmüştü. Sonra onu öyle korkutmuştu ki Taner’in Firuzan Hanım’a kanayan dizini açıklamak için uydurduğu bahanesi, dizine bir frizbinin çarptığını söylemek olmuştu.

Çocuk korkudan aklını yitirmişti. Eren de ben de Taner’in o an aklına frizbinin nereden geldiğini hâlâ ara ara tartışır ve buna gülerdik.

“Hayır,” dedim Eren’e. “Sorun yok, gerçekten.”

Dakikalar sonra ise artık sorun vardı.

Yaptığım kek kabarmamıştı.

Benim kekim nasıl kabarmazdı?

Yaşadığım hayal kırıklığıyla birlikte uzun bir süre tepsinin içinde biraz bile yükselti kazanmamış kekle bakıştım. Elime fırın eldivenini geçirdim ve iyi dökülmüş bir asfalt kadar düz olan kek tepsisini çıkarıp tezgâha bıraktım.

Sonra kekim kabarmadığı için ağlamaya başladım.

Salya sümük ağlamıyordum, yalnızca gözlerimin kenarlarından bir iki damla yaş yuvarlanıyordu ve her bir damla yanağıma kaydıkça onu sertçe siliyor, hüsrân içinde keke bakıyordum.

Kekim çok güzel olacak sanmıştım. Her malzemeyi özenle koymuş, güzel olacağına çok inanmıştım ama kekimin içi benim istediğim kadar pişmemişti. Koca bir hayal kırıklığıydı benim için.

Eren beni bir tepsi kekin başında ağlarken yakaladı. “Bu ne lan böyle?” dedi bir de üstüne tepsiye bakıp. “Sen Feyza’nın bilmediğim kayıp ikizi Feyda falan mısın? Feyza böyle şeyler yapmaz çünkü.” Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsedim ama gözümünden bir damla yaş daha düştü. “Kız sen iyice manyadın bu aralar,” dedi şaşkınlıkla bana bakarak. “En kötü ben yerim bu hiçbir şeye benzemeyen kabartısız plato kekini, ne olacak?”

“Ya demesene öyle.” Gözlerimi bir kez daha silip burnumu çektim. “Ben onu pişirmek istedim ama o pişmek istemedi, ne yapabilirim ki?”

“Konunun kek olduğundan emin miyiz?” Ona bir çocuk gibi bakmış olmalıydım çünkü o, bana çocukluğumda nasıl bakıyorsa yine öyle baktı. Küçük ve anlayışlı bir gülümseme ile kıvrıldı dudakları yukarıya doğru. “Konuşalım mı biraz? Aramızda kalır, söz.”

Başımı iki yana salladım. Bu konuyu büyütmemem gerekiyordu. Anlatırsam ağlardım, benim ağlamamam gerekiyordu. Bu kadar alınmış da olmamam gerekiyordu. Şu an her şey ama her şey yanlış gidiyordu. Pireyi deve yapıyor, bu mevzuyu gereğinden fazla abartıyordum.

“Kek yapmama yardım eder misin?” diye sordum.

“Rulo pasta yapalım mı?” diye sordu o da karşılığında. “Bu hayattaki tek seçenek kek değil.”

Hiç konuşmadık ama birbirimizi anladık. Aramızda geçen birkaç saniyelik bakışmanın ardından içeri giren bir grup müşteriyi karşılamak için koşturarak mutfaktan ayrılan bendim. O da rulo pasta için kullanacağımız malzemeleri dolaptan çıkarıyordu. Zaten bu kadarını yapabiliirdi. Gereken malzemelere bile zamanında annelerimizin yazdığı tarif defterinden bakıyordu. O defterin eskimiş sayfalarının arasında benim el yazımla yazılan tarifler de vardı. Visal’in gizli hazinesi, o defterin sayfalarındaydı.

Aldığım siparişleri hazırladım. Mutfığa girdim. Eren yalnızca başımda dikilme görevini üstlenip sözde yardım ediyor rolü yaparken ben de rulo pastayı yaptım. Sonra da kuru ve kabarmamış kekimi dolaptaki krem şantiye batırarak yedik. Bu muhtemelen ikimiz için de bir porsiyon İskender’den bile daha lezzetliydi o an. Bazı kazalar, böyle tatlı hatıraların oluşmasını sağlayabiliyordu. Eren’le bu masada karşılıklı oturup mutfaktan aşırduğımız şeyleri yemek bana gerçekten iyi gelmişti.

Bir ara Eren'in telefonu çaldı. Arayan ismin Naz olduğunu gördüğümde oldukça şaşırdım. Ardından öğrendim ki onu arayışının sebebi bana ulaşamıyor olmasıymış. Benim telefonum hâlâ çantamın içinde duruyordu, ben de o an fark ettim bunu. Son zamanlarda yanlışlıkla teknolojik alet diyeti yapıyordum resmen.

"Üf Eren, kes Eren," demişti Naz, Eren telefonu kulağına koyup yalnızca "Naz?" demişken. "Hemen ver bana Feyza'mı. Ne yapıyor benim kalbimin keleşi?"

Eren de göz devirmiş, telefonu bana doğru uzatmıştı. "Al bakalım, kalbinin keleşini istiyormuş."

Onun gibi bir tip, böyle bir ifadeyi dümdüz bir sesle dile getirince ortaya çıkan manzara oldukça komikti. Naz olsaydı kesin o da gülerdi. Telefonumu kulağıma koyduğumda kıkırdıyor olduğumu duydu Naz. "Oh, ağlamıyorsun."

Ses desibeli yüksek olduğu için telefon hoparlörde olmamasına rağmen Eren o ne derse duyuyordu. "Az önce ağlıyordun," dedi sesini yükselterek. "Geç kaldın."

"Ne diyor bu az akıllı varlık?" Naz onu tam olarak anlayamamış olsa da Eren kendisine edilen hakareti gayet duymuştu. Ayağa kalktığı anda mutfaktan çıkmak için hareketlenecekti fakat öncesinde telefona doğru yaklaşıp "Söyle ona," dedi benimle konuşur gibi. "Bir daha beni arayıp rahatsız etmesin."

Naz birden "Haspam!" diye bağırınca, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Gülmeye devam ediyordum. İkisinin sürtüşmesi bir film olsaydı tahminimce gişe rekoru kırardı. "Çok meraklıyım ben de ona sanki! Feyza'ma ulaşamadım diye aramak mecburiyetinde kaldım. Ayrıca telefon numarası çok çirkin."

Kullandığı tabire başkası olsa takılırdı ama benim için bir anlam ifade ediyordu. Bence de bazı telefon numaraları çirkindi, zaten bu konuyu Naz'la da daha önce konuşmuştuk. Biz kulağa fonetik gelen, melodi gibi akıp giden tekerlemeli telefon numaralarını seviyorduk. Bazıları bize kaba geliyordu. Eren'in numarası bunlardan biriydi. Başkaları en yakın arkadaşlarıyla boş kaldıkları zaman ne konuşuyordu bilmiyordum ama biz Naz'la boş kaldığımızda bu ve bunun gibi dünya için oldukça önemli olan meselelere kafa yormayı severdik.

"Neyse, onu boş ver," dedi Naz. Ben de Eren'i boş verdim. Zaten Eren de mutfığı terk etmişti. "Nasıl şimdiye kadar konuşamadık biz? Şaka mı kızım, çocuk öpüyordu seni ya."

“Benim biraz işim var da,” dediğim an Naz’ın gözlerinin yuvasından fırlayacak olduğunu tahmin ediyordum. Ben konuşmaktan kaçmazdım, konuşmanın rahatlatıcı olduğuna inanırdım. Eğer ki bir şeyi anlatmak istemiyorsam ve konuyu değiştirmeye çalışıyorsam o konu benim içime çok büyük dert olmuş demektir. “Sonra konuşsak olur mu Naz?”

“Bebeğim?”

“Naz?”

“Bebeğim? Ne olur kıyamet kopuyor olmasın, daha Paris’te moda haftasına katılamadım!”

Koşullar ne olursa olsun gülmenin bir yolunu buluyorduk, hep bulmuştuk. “Sana her şeyi yüz yüze anlatacağım, tamam mı? Sorun yok. Sadece birazcık kafamın içi çamur çamur şu an.”

“Neye ağladın peki?”

“Kekim kabarmadığı için. Önemli değil.”

“Hımm,” dedi. “Onu alıp ortadan ikiye bölersem, görür gününü o kek.”

İkimiz de kıkırdadık. “Eren’e telefonunu geri vereyim ben bir an önce,” dedim imalı bir sesle. “Ben işimin başına döneceğim ama sen istersen kapatma, Eren’le konuşursun.”

“Ne konuşacakmışım be ben onunla?”

“Bilmem, Visal’de ben yokken ne konuşuyorsanız onu.”

“Konuştuğumuzu düşünmen çok tatlı ya. Arada bana birden beşe kadar bir sayı söylememi istiyordu. Ben de her seferinde söylüyordum. Geceye doğru öğrendim ki kupon yapıyormuş. Manyak mı ne? Gol tahminlerini benim salladığım sayılara göre yapmış, olur da kuponu tutarsa kuponda hak iddia edeceğim. Sonuçta ben tutturmuş olmuyor muyum? Oluyorum.”

“Kesinlikle,” dedim. “Bu işi takip edelim. Büyük bir miktar para tutturursa ben de bundan pay almalıyım. Neden diye sorma çünkü şu an bilmiyorum ama kesin almalıyım bence.”

“Bence de,” dedi neşeli bir sesle. “Ben şimdi seni rahat bırakacağım ama gece yarısı başına akbaba gibi üşüşeceğim. Daha konuyu seninkinin attığı fotoğrafa bile getiremediğim için bütün bu zaman boyunca içim içimi yiyecek ama olsun. Eve geçtiğinde yaz bana. Öpüyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra aslında çalışmaya hemen dönecektim ama merakıma yenik düştüm. Başka bir zamanda, başka bir şekilde olsaydı Doruk’un hesabında kendimi görmek beni heyecandan aklımı yitireceğim bir duruma sokardı. Şimdiyse kendi isteğiyle atmadığını bildiğim için öylesine bir şeye bakmak gibi hissettirecekti muhtemelen.

Yanılmıştım.

İlk fotoğraf etrafı üç kişiyle çevriliyken şut çıkardığı bir pozisyonda çekilmişti. İkincisi, son üçlükte topun potadan geçtiği ve panonun etrafında sürenin bittiğini gösteren kırmızı ışıkların yandığı, Doruk'un ise gülümsediği bir kareydi. Üçüncüsü, galibiyetten sonra takımın kümeleneip onu kutlayışydı ve dördüncüsü bizdik.

Geniş açıyla yakalanmış bu karede arka planda sahanın içindeki oyuncular, kenarda taraftarlar, benim oturduğum saha içi koltukların birkaç adım ötesinde ise biz vardık. Bir sinema filminden alınmış gibi duran bu sahnenin başrolü olmak tuhaftı. Ben kendi hayatımda bile şimdiye dek figüran rolünde gibi hissediyordum ama bu fotoğrafta onun yanında resmen parlıyordum.

Beni kucakladığı, ayaklarımın yerden kesildiği saniyeydi. Belimi tek koluyla sıkıca sarmıştı. Yüzünde diğer fotoğraflardakine benzemeyen, daha eşsiz bir gülümseme vardı. Ben gözlerimi sıkıca yummuştum, o ise alnını alnıma bastırmıştı.

Çok güzeldik.

Birkaç efekt ile kolaylıkla bir film afişi bile olabilirdik.

Bu bende yalnızca ağlama isteği uyandırıyor. O an, her şey çok gerçekti. Kalbimin gümbürtüsü koca salonu sessiz kılmıştı benim için. Bir tek Doruk vardı.

Keşke o da benim gibi hissetmiş olsaydı.

Fotoğrafın açıklama kısmına yazdığı *we are better*¹⁵ yazısı her şeye rağmen beni güldürdü. Gerçekten de better kelimesi yalnızca bir hafta içerisinde onunla bütünleşmiş durumdaydı.

Herkes onu duysun, herkes onu bilsin, herkes onu konuşsun istiyordum.

Fakat göz önünde olmak gibi bir hevesim yoktu hiç. Hesabıma yığılan kitle iki bin kişiyi geçmiş, son attığım postun altına *oo yengemiz* yorumları dolmuş, başka bir kitle ise yine güzel miyim çirkin miyim diye aralarında bir tartışma başlatmışlardı. Bu tartışmalar özellikle Doruk'un attığı son fotoğrafın altında çok daha yoğundu.

Birilerine güzellik borcum olduğunu bilmiyordum. Şu dünyada en sevdiğim yerlerden biri olan Visal'in küçük mutfağında otururken insanların hakkımda durmaksızın konuşacaklarını, huzur diye tanımladığım bu yerde huzursuzluktan yerimde duramayacağımı da bilmiyordum.

¹⁵(İng.) Biz daha iyiyiz.

Postu beğenmedim, bana atılan herhangi bir yoruma ya da *DM* kurtuma çöken hesaplara da hiçbir dönüş sağlamadım. Bir kez daha kaçmayı seçtim ve ikinci evim olan kafenin işlerini halletmeye devam ettim. Eren aslında kapanışa benimle kalacaktı ama saat dokuz buçukken telefonuna gelen bir arama sonucu apar topar çıkmak zorunda kaldı. Telefonda karşı tarafın sesini beş saniye dinledikten sonra siyah önlüğünü sertçe çıkarıp sinirle mutfak masasına fırlatmıştı. Anladığıma göre yine Taner bir yerlerde sorun çıkartmış, arkasını toplama işi de Eren'e kalmıştı.

Visal, son yarım saatini uzun zaman sonra bu kadar yoğun geçirdi. Kendi düşüncelerimle baş başa kalmayayım diye müşterilerimin bana yaptıkları bir iyilikti bu sanki. İki kız dört erkekten oluşan bir masada *Uno* oynanıyordu. Bu oyunu kendileri getirmişlerdi ama bir saniyeliğine bana neden Visal'e kutu oyunlarının oynanacağı bazı günler ayarlamadığımızı düşündürdü. Hem işler hareketlenirdi hem de daha fazla genç nüfusu kendimize bağlayabilirdik. Firuzan Hanım'a bir ara bu konuyu açmayı aklımın bir köşesine not ettim ve sonra devamlı kahve pişirdim.

Bütün tatlı stoğumuzun bitmesi beni mutlu ediyordu. Müşterilere güler yüzlü olmak için bugün ekstra çaba sarf etmiş olsam da gün sonunda ortaya koyduğum performanstan memnundum. Bir de herkesi buna alıştırdığım için kimse buna değinmezdi ama ben, Visal'i tek başımayken bile hiçbir işi aksatmadan idare edebilme işini müthiş yapıyordum. Onu çeyrek geçe, açık tabelasını kapalıya çevirdikten sonra masaları silme işlemine geçtiğimde kendimle gurur duymayı da ihmal etmemiştim. Ödül olarak bu gece Fırat'ın çekmecesindeki abur cuburların hepsini kendime çalmayı düşündüm. Bunu hak etmiştim.

Köşedeki masanın sandalyelerini tek tek düzelttim ve bu kez o masayı silmeye başladım. Kapı süslerinin ses çıkardığını duymamla beraber başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdiğimde saçlarım yüzüme döküldü.

"Kapalıyız," dedim demesine fakat karşımdaki Doruk'tu.

Gri bir eşofman takımı giymiş, kapüşonunu başına geçirmiş ve ellerini de ceplerine sokmuştu. Yakışıklı görünebilmek için herhangi bir çaba harcamasına gerek yoktu. En basit giysiler bile onun üzerinde özel üretim gibi duruyordu.

"Bana da mı kapalisınız?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle. Refleks olarak on beş numaraya doğru yöneldiğinde onu durduran sözlerim oldu.

"Sana da kapalıyız. Oturma hiç, oraları yeni sildim."

ANIN BÜYÜSÜ

Feza

“Sana da kapalıyız. Oturma hiç, oraları yeni sildim.”

Kurduğum cümle adımlarının duraksamasına neden olurken sesimse bakışlarına bir durgunluk bulaştırdı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu kapının girişinde dikilerek. “Konuştuğumuzda da sesin bir garipti.”

“Bir şey yok.” Ona yeniden sırtımı dönüp bütün odağımı elimdeki beze verdim. Bileğimi hızlı hızlı oynatarak sildim masayı. İşim bitmiş olmasına rağmen aynı yeri bir daha sildim sırf onunla göz göze gelmemek için. “Yorgunum sadece.”

“Yorgun musun sadece? O zaman sen biraz otur, masaları silmeye ben devam edebilirim.”

“Sağ ol, hallettim ben.” Elimdeki kirli bezle birlikte onun yüzüne bakmadan önünden geçip tezgâhın arka kısmına doğru yürüdüm ve tüm temizlik malzemelerini toparlayıp dolaba kaldırdım. Bu sırada hâlâ onu bıraktığım yerde şaşkın ördek gibi dikiliyor, Visal’in içinde o köşeden bu köşeye civciv gibi koşturan beni o alık ifadesiyle izliyordu.

“Feza?” dediğinde ismimin sonuna bir soru işareti koymuştu. “Her şey yolunda değil belli ki.”

“Ayağımın altından çekilir misin? Yoğun bir gündü, bir an önce buranın kapanması gerekiyor artık.”

Bana kırılmış gibi baktı. Dalga mı geçiyordu? Onun bana böyle bir durumda kırılmaya hakkı yoktu.

Birkaç sandalyeyi daha düzelttim, on beşin numaralı masanın ki yamuk duruyordu onu da düzelttim. Doruk elini koluma yerleştirip yavaşça kolumdan çekerek beni kendine doğru çevirdiğinde beklemediğim kadar yakınım a girmişti. “Ne oldu?” diye sordu. Birinin bana vurduğunu düşündüğü andaki gibiydi, sinirlendiği zaman hep bu tonda konuşuyordu.

“Hiçbir şeyin olduğu yok. Ben de insanım, yorulabiliyorum. Her zaman etrafa gülücükler saçacak enerjiyi bulamıyorum kendimde.”

Gözleri dışında her yere bakıyor, duygularımı saklamak için büyük çaba gösteriyordum ama çenemi kavrayan parmakları başımı onunkine doğru kaldırmamı sağladığında gözlerimiz birbiriyle buluşmak zorunda kaldı. “Bana seni üzen şeyin ne olduğunu anlat.”

Ben de birden “Sensin,” dedim. Ardından başımı geriye doğru çekip temasından kurtuldum. Bir adım geriye gittiğimde gözlerine şaşkınlığın en koyu hâli bulaşmıştı.

“Ben miyim?”

“Sana çok sinirliyim.” İşte başlamıştık. Bu kadar dayanabilmişim. Telefonda sesimin kötü olduğunu düşündüğü için iş çıkışıma gelmesi bile bir şey ifade etmiyordu çünkü bunu yapmakta gecikmişti.

“İyi olduğumuzu söylemiştin,” dedi kafası karışık bir ifadeyle. “Hâlâ arkadaşız demiştin. Sinirliysen neden telefonda söylemedin ki? Başına bir şey geldi sandım bu hâlini görünce.”

“Başıma bir şey geldi Doruk.” Buraya gelirken karşılaşmayı beklediği son şey soğuk tavırlarımdı, anlamıştım. Bugün onun küçük tatlı destekçisi olamadığım için kusuruma bakmasıydı. “Dün gecedan beri herkes beni konuşuyor. Ortalığın durulmasına izin vermeyip bizi paylaştığın için şu anda da herkes beni konuşuyor.”

“Ama sana sordum ya?” dedi hayretle. “Bunun bir sorun olmadığını söylemiştin.”

“Bütün gece bana ulaşmaya çalıştığını söylediğinde benim için endişelendiğini sanmıştım.” Bu kez gözlerimi kaçırmıyor, yüzüm ona dönükken duraksamadan konuşuyordum. “Ama menajerinin sana yapmanı söylediği bir şey için izin almak istiyormuşsun sadece. Ben de izin verdim, sorun yok.”

“Seni aradım çünkü konuşacaklarımız olduğunu düşündüm.” Yalan söylemiyordu. “Seni aradım çünkü seninle konuşmak istedim. Elli tane mesaj da atıp şansımı zorladım ama hiçbirine dönüş yapmadın. Ben de bugün tekrar aradım bu yüzden, bu sefer de sesin tuhaftı.”

“Çünkü kafam balon gibi oldu tek bir gecede.” Kollarımı göğsümde bağladığımda o da yüz hizama yaklaşabilmek için bir dizini hafifçe kırmıştı. “Çünkü ben inatla değinmediğin bir mevzu yüzünden dün gece aileme hesap vermek zorundaydım.”

Bunu şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Tam da tahmin ettiğim gibiydi aslında. Ben her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen tarafken o sadece kendi penceresinden bakmıştı. “Sorun oldu mu?”

Korkulu sesine aldırmadan alayla gülümsedim. “Tabii ki oldu Dorukhan. Babama ne diyeceğimi bilemedim. Bütün gece stresten kafayı yemek üzereydim. Ne kadar göz varsa hepsi üstüme çevrilmişti, ben böyle şeylere alışık değilim ki. Ailem de beni televizyonda görmeye alışık değil hâliyle. Bütün gece telaşla bana ulaşmayı denediğini söylediğinde bunları konuşacağız sanmıştım. En azından bir iyi misin duymayı bekliyordum ya. Beni kurdun çakalın önüne kendi elinle itmek isteyeceğin gelmemişti aklıma.”

Bana doğru bir adım yaklaşıp daha fazla devam etmeme izin vermedi. “Çok özür dilerim.” Elini sıkıntıyla saçlarının arasına geçirirken fazlasıyla rahatsız olmuş görünüyordu. “Gerçekten çok özür dilerim. Başına iş açmış olduğumu düşünemedim. Ama bir şeyleri çok yanlış anlamışsın. Ben seni kurdun çakalın önüne falan atmadım, aksine sana sahip çıkmaya çalışıyordum.”

“Beni kullanarak kendi reklamını yapmaya çalışıyordun.”

Kaşları hızla çatıldı ve kırgınlığı somut bir hâl aldı. “Söylediğin şeye ciddi inanıyor musun?”

“Gördüğün ilgi hoşuna gitmedi mi? Gitmiş olmalı ki daha fazlasını istedin. Yalan mı Doruk? Menajerin de bulmuş işte yolunu.”

“Ya ne ilgisi Feza? Siktir etsene.” Bana doğru bir adım daha yaklaştığında yüzümü yine avucunun içine aldı. Bunu artık otomatik olarak yaptığını düşünüyordum. Bana yaklaştıysa bana dokunmak da istiyordu. Kendisi farkında değilse bile durum böyleydi. “Baban çok kızdı mı? Onunla konuşabilirim. Bir açıklama yapabilirim istersen. Bu sorunu benim çözmem gerekiyor.”

Bana bile bir açıklama yapmamışken babama yapmayı mı düşünüyordu?

Neden hâlâ az daha beni öpecek olmasından bahsetmiyorduk?

“Hiçbir şey yapmana gerek yok,” dedim askılıktan montumu ve çantamı kapmak üzere yanından bir kez daha uzaklaşırken. Visal’in anahtarı Jerry figürlü anahtarlığıma çarpıp ses çıkarırken Doruk’un önünden geçip kapıyı açtım. Ona dışarı çıkmasını işaret ettim çenemle. Komut almış bir robot gibi bunu yaptığında ise kapıyı sertçe çekip kilidi çevirdim. “Hallettim ben. Eve geç kalmamam lazım. Sonra konuşuruz.”

Bir kez daha kolumdan yakaladı beni. Öyle kolayca kendine çevirdi ki gücünün yüzde birini harcamamış bile olabilirdi. Sırtımı duvara yaslamamı sağladığında bir adım önümde duruyordu. Yine onun tarafından kafeslenmişim ama nedense bu özgürlük gibi hissettiriyordu.

Bana yalnızca kameraların önünde yaklaşıyor olsaydı kendimi gerçekten kullanılmış hissedebilirdim belki. Doruk, bunu şu anda da olduğu gibi sıklıkla yaparak en azından aklımdan bu ihtimali siliyordu.

“Böyle gitme.” Zannımca birinin kendisine küsmesini kaldıramayanlardandı. Ben böyle gitmiş olsam kendini kötü hissedecek, gece uyuyamayacaktı. Daha önce de Taner başımıza bela olduğunda moralim bozuk şekilde eve dönmeme izin vermemiş, yüzümü güldürmek için her yolu denemişti. “Konuşalım, tamam mı? İki taraf birbirini anlamaya çalışmadığında en ufak sorun bile büyük felaketlere dönüşme potansiyeline sahiptir. Ben seni kaybetmeyi hiç istemiyorum.”

“Niye, menajerin birkaç fotoğrafımızı daha paylaşmanı mı söyledi?”

“Bu mevzuya bu kadar takılacağını bilseydim yemin ederim lafını açmazdım.” Onun için hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi kafasını sallarken yakınlığı yüzünden nefes alamadığının farkında olduğunu sanmıyordum. “Ben üzerindeki baskıyı alabilirim diye düşünmüştüm. Herkes seni konuşuyorken ben hiçbir şey yapmamış olsaydım sence de seni yalnız başına bırakmış olmaz mıydım?”

“Ne?”

“Seninle kameralara yakalanmış olmak benim için sorun değildi Feza. Sen benim birlikte görüntülenmekten utanacağım biri değilsin. Böyle bilsinler istemiştim. Eğer arkanda durmamış olsaydım inan bana bu sefer bambaşka söylentiler çıkacaktı. Milleti susturmak içindi biraz da. Amacım seni korumaktı, gerçekten bak. Menajerimin amacı bu değildi muhtemelen ama benim sana sorma sebebim bunları düşünüyor olmamdı.”

“Herkes sevgili olduğumuzu sanıyor,” dedim sesimi istemsizce yükselerek. Gecenin çöktüğünü hatırladığımda ise hızlıca fısıltıdan birkaç desibel yüksek bir seviyede konuşmaya devam ettim. “Bu sefer de bunu konuşuyorlar. İnsanlar susmaz ki Doruk.”

“Bu bizi o kadar da ilgilendirmemeli.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sonuçta biz arkadaş olduğumuzu biliyoruz. Kimseye bir şeyi kanıtlamak zorunda değiliz.”

Göğüs kafesimin kemikleri birer birer kırılıp kalbime batmaya başladı. Bu sefer hislerimi saklamak ve bunu doğru bir şekilde yapmak

zorundaydım. Gözlerimin dolmasına izin vermek yerine onların öfkeyle kararmasına yol açtım. “Sen kimseye bir şeyi açıklamak zorunda olmayabilirsin ama ben babama açıklamak zorunda kaldım. Bir daha yap-
tığın bir hareketin sonucunda sorumluluk alamayacaksan o şeyi yapmaya kalkma.”

Sokak lambası birkaç adım ötemizde kalıyor, onun sağ profilini aydınlatıyordu. Gözlerinde ise ışıklar yoktu. Her zaman gözlerinde ışıkları taşıdığını düşünürdüm. Bugün sanki karanlıktı, loştu, durgun ve biraz da yorgundu. “Bunun için gerçekten özür dilerim,” dediğinde onun samimiyetine inandım. Bir yandan da benden çok fazla özür dilemiş olduğunu düşünüyor, daha fazla özür duymak istemediğimi biliyordum.

Sonra bana bin kez özür de dilese unutmayacağım bir cümle kurdu.

“Ben de izlerken idrak edebildim. Sana çok fazla yaklaştım. Anın büyüyle öyle olmuş, farkında değildim. Neyse ki sen yapmamamı söyledin de aklım başıma geldi.”

Anın büyü mü?

Benim anneme ayrı babama ayrı anlattığım, bunlar yetmiyormuş gibi bir de gidip günlüğüme yazdığım tüm duygularımın ondaki karşılığı anın büyüünden mi ibaretti?

Beni öpecekti ve bu o anın büyü yüzündendi.

Zaten neden daha fazlasını bekliyordum ki? Falez, uçurum kenarı demekken Doruk, bir dağın tepe noktası demekti. O benden yüzlerce metre yükseklikteki bir zirvedeydi. Ben denize bakan dik bir yamaçtım. Zirvedekilerin uçurumlarla işi olmazdı.

Telefonda bana arkadaş olup olmadığımızı sormasının sebebi de buydu. Onunla iletişimi kesmemden korktuğundan falan değildi, daha ilerisi olacağımıza dair bir yanılgıya kapılmamam içindi.

Bana bir gün her şeyiymişim gibi hissettirirken bir diğer gün hiçbir anlamım yokmuş gibi hissettirmeyi nasıl başarabilirdi?

“Bir dahakine sınırlarını düzgün çizersen sevinirim,” dedim soğuk bir sesle. “Bir dahakine başka bir andan büyülenir de bana dair bir şey paylaşmak istersen eğer, bunun kararını veren kişi sen ol. Ben yanında gezdireceğin bir süs bebeği değilim, sana destek olmak isteyen bir arkadaşım. Beni yalnızca etkileşim için kullandığını hissedersen ne desteğimi ne de arkadaşılığımı bulursun Doruk. İyimser biri oluşum, salak olduğum anlamına gelmiyor. İyi geceler.”

Sözlerim öyle katıydı ki beni durağa bırakmak için ısrar bile edemedi. Caddenin köşesini dönerken son bir kez dönüp arkama baktım ve onu

cebinden çıkardığı sürpriz yumurtalara bakarken yakaladım. Yıkılmış gibi görünüyordu. Bir sorunu çözmek isterken arkasından onun hiç göremediği çok daha büyük bir sorun çıkmıştı. Bu onu yerle bir edecek olabiliirdi, uzun uzun düşündürecek ve sorgulatacak da olabiliirdi ama bunu bile önemsemedim.

Aksine düşünsün istedim. Fark etsin istedim. Beni öpmesine izin vermek yerine ona durmasını söylediğim için kendimi tebrik ettim içimden. Az daha ilk öpücüğüm ne istediğini bilmeyen kafası karışık bir çocuğa gidecekti. Doruk'la bir problemim yoktu. Onu seviyordum, onu sevdiğimi biliyordum ve onun iyi birisi olduğundan da emindim ama bu belirsizliklerle boğuşmak yerine onu kendimden itmeyi tercih ederdim. Kalbimi daha fazla kırarsa içime kapanır, hayata küser, deli deli bir şey olur çıkardım. Kendimi tanıyordum ve kalbimi ondan korumam gerektiğini hissediyordum.

Aklım bu gece böyle yapmamı söylüyordu ama akıl ve kalp arasında yüzyıllardır süren savaşın sonuçlarına bakacak olursam, her ne olursa olsun bir kalbe aşk uğradığında o insan mahvolmaya başlıyordu. Sanırım beni de ona olan hislerim tüketmeye başlamak üzereydi.

Daha düne kadar ondan hiçbir şey beklemediğimi söylüyorken kendime kör olduğumu yeni fark ediyordum. Ondan çok fazla şey bekliyordum. Beni sevmesini istiyordum. Bu çok zor bir şey demekti. Onun gibi biri için ben ancak büyümlü anlar yaşanırsa bir seçenek olabiliirdim.

Benim kalbimi sıkıştıran o küçük anın üzerine o hiç kafa yormamıştı. Erkeklerin kadınlara göre daha umursamaz olduğunu, yaşanan olayların üzerine daha az düşündüklerini çevremdeki insanlardan hep duyu-yordum ama bunun canımı böyle yakacak olmasını beklemiyordum.

Onu öylece arkamda bırakıp durağa doğru adımlarken gözlerim ya-nıyordu. *Senin için bütün zaferlerim*, cümlesinden sonra bile bana nasıl arkadaşı olduğumu söyleyebilirdi? Onun için en değerli şey basketboldu. MVP olduğu maçın formasını bana veriyordu, beni yeniden görmek için bahaneler üretiyordu ve sonra gözlerimin içine bakıp arkadaş olduğumu savunuyordu.

Galiba Doruk, ben onu sevdiğim için beni seviyordu.

Güzel olmadığımı düşünüyorsa bunu haksız bulmazdım ama eğer durum böyleyse bana keşke beni güzel bulduğunu hiç söylemeseydi. Ben hâlâ bazen yalanlarla gerçekleri ayırt edemeyecek kadar toz pembe bir masalda gibi yaşıyordum hayatı. İçinde bulunduğum büyümlü balon patladığında cadının asası kalbimi ortadan ikiye yarmıştı.

Eve beş karış bir suratla girmeyi istememiştim ama gülümsemeye hâlim yoktu. Hâlâ bana oldukça sinirli olduğunu bildiğim Fırat, ben yemek yerken mutfaktaki çikolata kavanozunu kaşıklamak için yanımda oturmuştu. Sorunun Taner’le ilgili olup olmadığını sormak için kurtlandığını ama dudaklarını bir türlü arayıp bana sormadığını anlayabiliyordum. “Problem yok,” demiştim bulaşıklarını makineye dizerken. “Yat uyu, ablanı kimseye kaptırmayacaksın.”

Doruk gibi birinin beni seveceğini hayal etmek de benim gibi dizileri gerçeği hâline getiren, okuduğu kitaplardaki romantizmi iliklerine kadar yaşayan bir kıza yakışırdı zaten. Ne yazık ki gerçek hayat masallar gibi değildi. Gerçek hayatta menajerler ve onların yönlendirdiği basketbolcular vardı. Kendi hayatlarında bile başrol olamayan küçük tatlı kızlar, basketbolcuların hayatlarına ancak birkaç bölümlüğüne girebilir ve sonra unutulup giderlerdi.

Kendimi Amerikan kolej dizilerinde bir iddia uğruna okulun havalı çocuğu tarafından kandırılmış o kız gibi hissediyordum.

Eğer beni öpecek olması sadece o anın etkisiyse, Doruk’un kızlarla bu kadar yakınlaştığı başka anlar da olmalıydı. Kalbimi hızla attıran bu durumun onun için hiçbir anlam taşımaması, belli ki bu tür yakınlıklara alışkın olmasındandı.

Sosyal medya bu gece umurumda değildi. İnsanlar birer muhabbet kuşu gibi devamlı aynı şeyleri tekrarlamaya devam edebilirlerdi. Benim onun yanına yakışmadığımı söyleyenlere hak vermek dışında bir şey yapabileceğimi sanmıyordum bu gece.

İnsan, verdiği kadar değer görmediği gerçeğiyle yüzleştğinde bununla nasıl başa çıkabileceğini çözmesi biraz zaman alıyordu.

Ferda bu gece ona Doruk’u anlatacağımı düşlemişti bütün gün boyunca. Bu yüzden herkesin uyuduğuna emin olduğu bir saatte odama gelip bağdaş kurmuş, beni soru yağmuruna tutmuştu ama keyfimin yerinde olmadığını gördüğünde üzerime gelmek yerine beni rahat bırakmayı tercih etmişti. Bir de ondan Furkan’ın sürekli televizyon izlediğini ve ekranda beni görmeyi beklediğini öğrenmiştim.

Küçük kardeşim ablasının ünlü olduğunu sanıyordu.

Ablası da Doruk’un onu seviyor olduğunu falan sanmıştı.

Falezler bu aralar her şeyi yanlış anlıyordu.

Kulaklıklarımı takıp yorganı başımın üzerine kadar çekerek kendimi zifiri karanlığa gömdüm. Karnıma doğru çektim bacaklarımı. Neşeli şarkılar dinlemeye bayılırdım ama bugün ilk durağım Emre Aydın olmuştu.

Gözümü kapattığım an karşımda Doruk belirliyordu. Göz kırıyor, diğerlerinin arasından sıyrılıyor, gülümsüyor, bana doğru koşuyordu. Yüzümü kavrayan ellerinin sıcaklığı sanki hâlâ yanaklarımdaydı. Ona göre tüm bunlar arkadaşçaydı.

Kendimi kötü hissetmeyi ne zaman bırakacaktım?

Belli ki bu gece değildi.

Sırf düşünmeyeyim diye Supernatural açıp izlemeye başladım. Zihnim karmaşık ve yorgun olduğundan normalde yapmadığım bir şey olmasına rağmen alt yazıları da aktif hâle getirdim. Kendimi uyumaya zorlayacaktım.

Arka arkaya altı bölüm izlediğimde saat 04.10'u gösteriyordu.

Sabahın köründe uyanıp işe gitmek istemiyordum. Eren gidip beni kurtarsın istiyordum ama müsait miydi bilmiyordum. Taner'e ulaşmak gibi bir şey ihtimal dâhilinde bile olamazdı. Ayrıca onların aralarında ne olduğunu da merak ediyordum. Eren, Taner'i iki gecedir bar köşelerinden topluyordu. Bunun Doruk'la benim aramdaki ilişkiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Komploları üretmeyi hayat felsefesi sayan tarafım Taner'in bizi televizyonda gördüğü andan sonra böyle şeyler yapmaya başladığını söylüyordu.

Bu mesele beni korkutuyordu ve gecenin bu saatinde daha fazla üzerine kafa yormak istemiyordum.

Son bir kez Instagram'a bakmak istedim yatmadan önce. Öylesine ana sayfada gezinecektim ama sonra birden Doruk'un bir *story* atmış olduğunu gördüm. Az önce yoktu, bu da demek oluyordu ki bunu yeni atmıştı.

Üzerine tıkladığımda karşıma çıkan şey beni o kadar heyecanlandırdı ki ses çıkartmamak için elimi ağzıma bastırdım.

Evinden bir fotoğraftı. Koltuğunda otururken yalnızca bacakları, sehpa ve televizyonu açığa giriyordu. Asıl olay, fotoğrafta nelerin olduğu değildi. Doruk'un ne izlediği idi.

Supernatural'a başlamıştı.

Sağ üst köşedeki karanlık kısma saati eklemişti. 04.15'ti. Hemen altına ise tavsiye üzerine yazmış, sonuna beyaz bir kalp bırakmıştı.

Bunu ona menajeri yaptırmış olamazdı. Bu, yalnızca onun bildiği bir şeydi.

"O kadar sezonluk dizilere hiçbir güç başlatamaz beni. Üşenirim, sıkılırım, bırakırım."

Başlamıştı. Benim için miydi? Benim için 15 sezonluk bir dizi mi izleyecekti?

Doruk neden yüzüme karşı bambaşka davranırken sosyal medya üzerinden bana bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum? Geçenlerde benim çektiğim fotoğrafını atıp altına yazdığı söz de cabasıydı. O beyaz kalpten ne anlamalıydim? Ya da Real Madrid maçına giderken ona attığım fotoğrafımın altına bıraktığı kırmızı kalpten mesela? Bunlar da mı arkadaşçaydı?

Doruk delirmiş olmalıydı.

Onun Supernatural izlemeye başladığını öğrendiğim andan beri ben de delirmiş olabilirdim. Ayrıca her şeyden de öte bu saatte derdi neydi? Niye uyuyamamıştı? Bunların benimle bir ilgisi var mıydı?

Storysini beğenmeden geçtim. Ben yaptım bunu. Ben, onun muhtemelen beni düşünerek attığı bir şeyi görmezden geldim. Hâlbuki bir yanıma çılgılık çılgılığa koşturmak, ona mesaj atmak, en başından sonuna kadar tüm diziyi birlikte izlemeyi teklif etmek istiyordu ama durdum. Hiç de umurumda değilmiş gibi yaptım.

Kalbim deli gibi çarparken gözlerimi kapatıp kolumun altına bir yastık çektim ve ona sıkı sıkı sarıldım. Düşünüyordum. Yine onu düşünüyordum. Bu aralar bir tek onu düşünüyor, yaptıklarına anlam vermeye çalışıyordum. Bu girdabın içinde uyuyakalışıma şaşmamak gerekiyordu. Ben bazı geceler yorgunluktan on iki buçuğu zor görürdüm. Dört buçuk gibi bir saat benim için oldukça ekstremdi.

O gün yalnızca iki saat uyuyabildim ve sanırım Visal'deki en verimsiz günümü geçirdim. Yorgunluktan bayılacağımı düşünürken Naz yardımına koşmuş, beni mutfak tarafına göndermişti. Bunda limonlu cheese-cake isteyen müşteriye portakallı cupcake götürmemin de payı olabilirdi.

Mutfak masasında uyuyakalmıştım.

Gözümü açtığımda hava kararmıştı. Alnımın solundan başlayıp Nil Nehri gibi sağına doğru inen büyük bir yarık izi vardı. Sırtım tutulmuştu, boynumu sağa sola çevirirken canım yanıyordu ve karşımda Naz vardı.

“O diziye senin için mi başlamış?” diye sordu doğrudan. “Arkadaş olduğunuzu söyledikten sonra mı? Ben bile senin için on beş sezonluk diziye başlamazdım.”

“Başladın ya Naz,” dedim gözümün önünde siyah karartılar dolaşırken uykulu bir sesle. “Dördüncü sezonda değil miydin?”

Naz, avuç içiyle alnıma şap diye vurduğunda neye uğradığımı şaşırdım. “Onu boş ver de uyan uyan,” dedi. “Sese bak, borazan gibi. Kalk

bir su iç kendine gel. Bu masada bu kadar uyumayı nasıl başardın kızım sen?”

Ben de bilmiyordum. Hiç benlik değildi. Üzerimden kamyon geçmiş gibiydi. “Çok yoğun muydu işler?”

“Değildi ama Eren bu akşam kapanışa gelemeyeceğini söyledi. Birlikte kapatacağız.”

“Ben hallederdim,” dedim gözlerimi ovuşturarak. Karşılığında o da net bir şekilde “Hayır,” dedi. “Tek kalmanı istemiyorum. Bana sorunu söyleyecek misin artık?”

Önümüzdeki otuz dakika boyunca bir taraftan siparişler için koştururken bir taraftan da ona özet geçtim. Doruk’un tutarsız tavırları benim kadar onun da canını sıkırsa benziyordu. Moralimi daha da bozmamak adına çok bir şey söylemedi ama bakışlarından anladığım kadarıyla Doruk’tan ümidi kesmek üzereydi.

Kapanışı yaptıktan sonra o koşarak metro durağının olduğu tarafa doğru ilerledi. Bense otobüs durağına gitmiş, bu sefer koşmamıştım. Otobüsü kaçırdığımın bilinciyle duraktaki banka oturup kulağıma kulaklıklarımı taktım ve başımı geriye yasladım.

Otobüs geldi ve kısa bir yolculuktan sonra eve vardım. Kapıdan adım atmamla birlikte Furkan kucağıma atladı ve onu uyumamış olarak yakalamak beni memnun ettiği için o yorulup uyumak isteyen kadar birlikte kamyonlarını yarıştırdık. Fırat ve Ferda da bize katıldığında halının desenleri üzerinde sıra sıra kamyonlarımızı sürüyorduk. Gıcık Fırat sürekli birinci oluyordu. Arada bana pis bakışlar atıyor, kamyonuyla kamyonuma vuruyor ve benimkini devirene kadar uğraşıyordu. Ferda da aynı-sını Fırat’a yapmaya çalışırken biz biraz kaptırdık bu oyuna kendimizi. Üçümüzün kolları bacakları birbirine dolanırken beş yaşındaki Furkan bizden birkaç adım ötede oturuyor, kocaman açtığı gözleriyle bizi izliyordu. Sonra başını iki yana salladı ve salona giriş yapan anneme dönüp “Bunlar yaramaz çocuklar,” dediğinde hepimiz kahkaha atmaya başladık.

Kafam dağılmıştı, bu doğrudu. Annem Furkan’ı uyuması için odasına götürünce ben de Ferda ve Fırat’ın ellerini tutup onları odalarına bırakmıştım. Kapıyı üstlerine çektiğimde ikisi de kıkır kıkır gülüyorlardı. Fırat düne göre daha az öfkeli gibiydi, babamın onunla konuşmuş olduğunu düşünüyordum.

Saat gece yarısını biraz geçerken yatağa ancak girebilmişim. Keşfetim ne zamandan beri basketbol haberleriyle dolmuştu bilmesem de bir magazin sayfasının az önce yaptığı paylaşım önüme düşünce yüzümdeki gülümseme silindi.

Haber başlığında iki rakip takımın genç yıldızlarının aynı masada olduğu yazıyordu. Bordo bir deri koltukta yan yana dizilmiş dört kişiye baktım. Doruk ve Okan ortada oturuyordu. Fotoğrafı çeken kişi Alara'ydı, Doruk'un diğer tarafında ise şık bir gece elbisesinin içinde yine oldukça güzel görünen Beril vardı. Bordo ojeli elini Doruk'un omzuna koymuş, kadraja girebilmek için bedenini onunkine yaklaştırmıştı. Doruk'un yüzünde ufak bir gülümseme varken Okan sırıtıyordu.

Doruk'un samimi gülümsemelerine çokça kez tanık olmuş biri olarak bu fotoğrafa bakarak onun biraz rahatsız olmuş gibi görüldüğünü söyleyebilirdim.

Ufak bir araştırmayla birlikte bu fotoğrafı kendi hesabından paylaşan kişinin Beril olduğunu öğrendim. Naz'ın zor zamanımda lazım olur diye bana verdiği fake hesabından onun storysine bakmıştım, bu sayede görmüştüm. Kadıköy'de bir barın konumu vardı. Beril bu fotoğrafı italik bir yazıyla *tayfa* yazıp diğerlerini de etiketleyerek paylaşmıştı. Okan fotoğrafı kendi storysine eklemişti ama Doruk bunu yapmamıştı.

Eski bir film posterinin baskısını taşıyan beyaz bir tişörtle siyah bir pantolon giyiyordu Doruk. Bu gece için özel olarak hazırlanmış gibi görünmüyordu. Hatta bu rahat stili Beril'in ağır makyajı ve bedenine müthiş bir şekilde oturan elbisesinin yanında komik kalıyordu ama ben gülecek gibi değildim. Belki buna hakkım yoktu ama alkollü bir mekânda yan yana olmalarından hoşlanmamıştım. Özellikle de aramız biraz bozuk gibiyken inadıma yapılıyormuşçasına önüme düşen bu fotoğraf moralimi iyiden iyiye düşürmüştü durumdaydı.

Beril bu kadar güzel olmak zorunda mıydı?

Toz pembe nevresim takımımın içinde bebek mavisi pijamalarımınla yatarken baş ucumda duran su şişesinden bir yudum aldım ve onun yerinde olsam benim de onu seçeceğimi düşündüm. Magazin sayfasına atılan yorumları kaydırmaya başladığımda ise Beril'in istediği kafa karışıklığını yarattığını görmek beni şaşırtmadı.

İki gün önce benimle kameralara yakalanan Doruk, bu gece bir barda omzuna yaslanan başka bir kızlaydı. "*Bu kim?*" diyordu insanlar ama beni yerden yere vuran topluluk ortadan kaybolmuştu ve herkes Beril'e ayrı Alara'ya ayrı övgüler yağıdırıyor, ikisinin de taş gibi gözükersen erkekleri gölgede bıraktığından bahsediyorlardı.

Ben bu gece de ağlamak istemiyordum. Bu yüzden *her gece başka bir kızla koçum benim, yaşıyor bu hayatı* yorumundan sonra Instagram'dan çıkış yaptım. Işıkları kapattım ve yine kafamı dizi izlemeye gömüldüm. Uykum gelsin istedim, gelmedi. Ben gelsin istedikçe o daha çok terk etti

beni. İnsan bir şeyi ne kadar çok isterse o şey ondan o kadar uzaklaşıyordu. Galiba uykumu kovalamayı bırakacak, bu gece de yine sabahlayacaktım.

Saat ikiye gelirken telefonum titremeye başladığında ürkerek yemden zıpladım. Doruk'un aradığını görmek ise gözlerimi yuvalarından çıkartacak sandım.

"Alo?" diye fısıldadım telefonu hızlıca kulağıma götürerek. Başına bir şey gelmiş olma ihtimali yüzünden yattığım yerden korkuyla doğrulmuş, elimi göğsüme bastırmıştım.

"Feza?" dedi Doruk'un şaşkın ve garip çıkan sesi. Bir saniye geçti, iki, üç, dört. Ardından Doruk bu defa gülümseyerek ve onaylar gibi bir sesle "Fezaaa..." diye mırıldandı.

"Doruk?" dedim hayretle. Hâlâ fısıldıyordum. "Ne oldu? İyi misin?"

"Sana bir şey söylemem lazım."

Ağzını hafifçe yayıyor ve kelimelerinin hakimiyetini tam olarak sağlamıyordu. Yuvarladığı ve uzattığı harfler kulağıma tatlı gelse de şaşkınlığımı üzerimden atamıyordum. "Sarhoş musun sen?"

"Biraz." Bir anda gülmeye başladı. "Ev burası," dedi sonra. "Evime geldim."

"Tek başına mısın? İyi olduğuna emin misin? Beni korkutma. Gerçekten evdesin değil mi? Etrafının fotoğrafını bana atabilir misin? Sözüne güvenemeyeceğim kadar sarhoşsun galiba sen."

"Dinle." Güldü. "Bu şarkım sana dinle." Ağzıyla tuhaf bir ritim yaptığında sinirim bozulduğu için gülmeye başladım ve benim gülmem ona bir kahkaha attırdı. "Of, Bekir öğretiyor bana bunları hep. Bekir adam, adam! Kardeşim benim. Adamın dibi."

"O da seninle mi?"

"Hayır. Ama Bekir doğru arkadaş. Bekir iyi çocuk. Canım Beko'm."

"Ne söyleyecektin bana?" diye sordum sesimi mesafeli tutmaya çalışarak. Beril'in yanında olup olmadığını öğrenmek için can atan tarafımı bastırabildiğim için mutluydum.

"Fotoğraf," dedi. "Fotoğraf çektiler. Okan'ın sevgilisi. Feza, Beril benim sevgilim değil. Fotoğrafları paylaştılar. Ben gittiğimde yoklardı. Feza, geleceklerini bilmiyordum. Anladın mı?"

"Pek anladığımı söyleyemeyeceğim açıkçası."

"Fısır fısır konuşman çok tatlı," dedi ve yine kendi kendine gülmeye başladı. "Diyorum ki, ben Okan'la gittim. Okan'ı tanıyor musun? Sahi, gördün. Okan'a çok sinirliyim. Kendimi biraz kötü hissediyorum ama sen beni anlarsan geçer."

“Cümlelerin çok dağınık,” dedim. “Konudan konuya atlıyorsun. Takip edemiyorum.”

“Sana hesap veriyorum,” dedi ciddi bir sesle. Nedense zihnim onun yüzünün de sesi kadar ciddi olduğunu düşündü. Bunu kendine bir görev sayıyor olmalıydı. “Fotoğrafi göreceksindir. Benden duy istedim. Ben istemedim. Yani, öyle değil. Gelsinler demedim. Sen bizim eve gelmeden önce onlara da gelmelerini söylemiştim, sen rahat et diye. Ama bugün ben çağırmadım. Feza, onunla benim aramda bir şey yok.”

“Omzuna yaslanmışken pek öyle durmuyordu aslında.”

“Görmüşsün.” Bir çarpma sesi geldiğinde elini sertçe alnına vurduğunu düşündüm. “Hay sikeyim ya!”

“Başka bir şey söylemeyeceksen kapatıyorum Doruk.”

“Dur,” dedi. “Lütfen kapatma.”

“Buradayım hâlâ.”

“Aaa,” dedi birden. “Feza...” İsmimi zilzurna sarhoşken bile böyle güzel söylemesi haksızlıktı. “Aaa,” dedi yine. “Sarı çoraplar giymişim. Çoraplar değil, çorap. Teki nerede bunun amına koyayım? Sol çorabım kayıp.” Bir iki adım sesi duydum, ardından tahminimce koltuğa devrildi. “Of, çok özür dilerim. Küfür ettim. Ama sol çorabımı bulamıyorum, bu önemli.”

“Ayakkabı numaran kaç?”

“Kalıba göre değişiyor ya. 46 falan giyiyorum çoğunlukla.”

Gecenin ikisinde konuşmak için gayet uygun bir konuydu. O sarhoştı, ben hâlâ olanlara bir anlam vermeye çalışıyordum ve Doruk’un ayakkabı numarasını öğrenmiş olmam çok işe yarar bir bilgiydi kesinlikle. Ama çorabını bulamadığı için öyle üzgündü ki ona bir çift sarı çorap almak gelmişti içimden.

“Feza.” Mırıldanır tonda çıkardığı sesi kalbime giden damarlarla doğrudan bağlantılıydı. “Sana anlatmazsam rahat etmeyecektim.”

“Niye ki?” Görmeyecek olsa da omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Arkadaşlarınla eğlenmeye gitmiş olman bir başka arkadaşını niye ilgilendirsin?”

Bana neydi ki? Sadece üzüntüden komalık olacaktım az daha. Öyle çok kafama takmamıştım yani.

“Çünkü,” dedi kendinden emin bir şekilde ama kafası karışmış olsa gerek uzunca bir süre duraksadı. “Eğlenmedim.” Yine bir değerlendirme yapıyor gibi durdu. “Garipti. Okan, Okan değildi. Soğuktu çok. Zorla çıktık sanki, haspama bak.”

“Sana bir şey mi söyledi?”

“Beni tebrik bile etmedi,” dedi alınmış bir şekilde. “Bana nasıl gittiğini sormak yerine kendi hayatında işlerin nasıl gittiğini anlattı. Koçuyla arası çok iyiymiş. Görürmüşüm, ilk beşte kendine yer bulacaktı. Bir de hafta sonu için babasıyla planları varmış. Bana ne amına koyayım?” Kısa bir esin ardından telaşlı bir sesle, “Yine özür dilerim,” dedi. “Ama nispet mi yapıyor yani hayırdır? Bir haftadır sosyal medyada adım konuşuluyor diye götü başı ayrı oynamış lavuğun resmen.” Bu sefer daha uzun bir es verdi. “Şu diline az sahip çık mal, kızla konuşuyorsun. Tekrar özür dilerim gerçekten.”

“Seni kıskanmış mı?” diye sordum gecenin ikisi değilmiş gibi büyük bir merakla. “Ama siz çok yakın arkadaşsınız sanıyordum.”

“Ben de öyle biliyordum ama yanlış biliyormuşum. Bu arada çorabım nerede biliyor musun?”

Masum sorusuyla bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Ses çıkmasın diye elimi ağzımın önüne getirdim. “Bilmiyorum Doruk.”

“Çok güzel gülüyorsun.” İçini çektiğini duydum. “İnsanın ömrünü uzatırsın sen.”

Utandım. Saçma sapan bir telaşla yorganıma bir tekme savurdum ve sonra salak salak sııttım tavana bakarak. “Teşekkür ederim.”

“Televizyon kumandasını kim buraya sokmuş?” diye sordu sinirle. “Odama gitsem iyi olur. Salon çok dağınık.”

“Dikkatli yürü, yığılıp kalacaksın diye korkuyorum.”

“Korkma,” dedi. “Bana bir şey olmaz.”

“Yürüyor musun şu an?”

“Sol ayağım üşüdü.”

“Dikkatli ol. Tutun bir yerlere.”

“Sekeceğim,” dedi. “Bir saniye. Parke soğuk.”

Telefonun öbür ucundan gelen pat pat seslere bakılacak olursa Doruk gerçekten sekmeye başlamıştı. “Terlik giy.”

“Ohaaaa...” Pat sesleri kesildi. “Ne kadar zeki bir insansın. Çok teşekkür ederim. Terlik giyeceğim. Şey... Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Orası senin evin, ben bunu bilemem.”

“Benim evim senin evin,” dedi. “Terliği siktir et, sen neredesin? Keşke burada olsaydın. Ben konuştuğum her insanla seni kıyaslamak zorunda mıyım? Kardeşim dediğim adam kıskançlıktan yüzüme bakmıyor, dün tanıştığım kız maçıma en önden izliyor. Başıma gelen en güzel şey olduğunu söylerken şaka yapmıyordum.”

“Doruk,” dedim yavaşça. Kalbim deli gibi atmasına rağmen gözlerimi sıkıca yumup açtım. “Ben senin ayık hâline anlam veremiyorken sarhoş hâlinin cümleleriyle başa çıkamam. Odana geçtiysen telefonu kapatacağım, sabah uyanınca bana yaz olur mu? Merak ederim.”

“Bana yapma demeseydin seni öpecektim.” Ansızın kurduğu cümle nefesimi kesti. “Bundan utandığım için bu konuyu açmadım.”

“Benden utandığın için mi?”

“Hayır deli. Seni öpmeyi aşırı derecede, deli gibi, durdurulamaz şekilde istediğim için. Hâlâ istiyor olduğum için. Eğer üzerine konuşursak bunu yapmayı daha çok isteyeceğim için. Belki de bu sefer kendime engel olamayacağım için.”

Karnım kasılıyordu. Ses tonunun yoğunluğu yetmezmiş gibi kurduğu cümlelerin canıma kastı olmalıydı.

“Aaa,” dedim tüm bunlara rağmen soğuk bir sesle. “Anın büyüsyyle öyle olmuştur, sabaha geçer.”

“Yapmamamı söylediğinde bunu istemediğini sandım. Ne kameralar ne babanlar... O an hiçbir şey aklıma gelmedi. Bana öyle bir bakıyordun ki... Sadece seni öpmek istedim.”

“Oldukça büyüly bir andı, o yüzdendir.”

“Feza, kurduğum sikik cümlelerin gerçeğı yansıtmadığını biliyorsun.”

Alkol onu küfürbaz birine dönüştürürken onun alkollü hâli de beni cesur birine dönüştürmüştü. “Eğer söylediğın gibiyse bunu ayık olduğun zaman duymak istiyorum senden.”

“Ben bu kadar dağıtmam normalde,” dedi kendinden utanır gibi alçak bir sesle. “Okan’a çok bozuldum, ortamdan da rahatsızdım. Sürekli bar taburesinde takıldım o yüzden. Bir de sen... Sen işte. Sen geldin aklıma. Hiç çıkmıyorsun aklımdan.”

“Doruk,” dedim sitemle. Söyledikleri çok güzeldi ama doğruluğunu bilemezdim. Benimle oyun mu oynuyor, ne dediğinin farkında mı, bunları sabah olunca hatırlayacak mı bilemezdim. “Uykun gelmedi mi? Biraz uzan hadi, ben de kapatayım telefonu.”

“Duymaktan neden korkuyorsun?” diye sordu ciddi bir sesle.

“Çünkü gecenin ikisinde yaptığımız ve muhtemelen senin sabaha hatırlamayacağın bir konuşmanın içeriğinde söylenenlerin hiçbir önemi olmayacak ikimiz için. Aklın bulanık.”

“Sen netsin.”

“Doruk...”

“Bir dahaki sefere seni öpmeme izin verecek misin?”

“Doruk!”

“Kameraların önünde değil. Feza, benim derdim şov falan değil. Reklamı da sikeyim. Daha düne kadar kimse adımlı bilmiyordu. İnsanlar beni bugün övüyorlar yarın yine gömerler. Işıklar üstümdyken zirvedeyim, beni görmeleri kolay. Marifet karanlıkta kaldırıma çökeni bulabilmek.”

“Lütfen,” dedim neredeyse yalvararak. “Lütfen bunları sen tamamen ayıkken konuşalım. Doruk, lütfen hatırla. Eğer bu söylediklerini unursan kalbim çok kırılır.”

“Çok zorlanırım.” Sıkıntıyla içini geçirdi. “Eğer zorlanmasaydım, sana hakkımdaki her şeyi anlatırdım. Bütün geçmişimi bir kutunun içine kilitledim, senin için o kilidi kırardım. Sorun hiçbir zaman sen olmadın. Sorun hep bendim. Ben zorum, Feza. Zorlanmanı istemedim.”

“Bu yüzden her şeyi daha da zorlaştırmayı mı seçtin?”

“Galiba.” Derin bir sessizliğe gömüldüğünde aklından neler geçirdiğini görebilmek istedim. “Bana çok iyi geliyorsun,” dedi kelimelerini dikkatle seçmeye çalışır gibi. Sarhoş olduğu için bunu yapmakta gereğinden fazla zorlanıyor olsa gerek, yavaş yavaş devam etti konuşmasına. “Sen hayatına girdiğin her insana iyi gelirsin. Bu bir gerçek. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama ışık saçıyorsun Feza. Seni sürekli yanımda tutmak istiyorum. Saçma sapan bahaneler üretiyorum yanına gelmek için çünkü ben bir basketbol oynarken bir de senin yanımdayken kendimi bu kadar iyi hissediyorum.”

Varacağı yeri merakla beklerken dudaklarımı stresle birbirine bastırıyordum çünkü onu biraz tanıyorsam birazdan her şeyi mahvedecek bir şeyler söyleyerek bitirecekti konuşmasını.

“Keşke ben de sana senin bana iyi geldiğin kadar iyi gelebilseydim.” Sesi giderek boğuklaşırken sızmak üzere olduğunu düşündüm. İzlediğim dizilerde genellikle böyle oluyordu, daha önce bir sarhoşla böyle bir konuşmanın içinde bulunmamıştım. “Keşke ben de sana olumlu bir şeyler hissettirebilseydim.”

Bana ilk defa başıma gelen türden, derin bir aşkı iliklerime kadar hissettiriyordu ama sanırım bu olumlu bir şey değildi. Âşık olmak, dünyayı toz pembe görmeyi sağlarken bir anda karanlığa da gömebiliyordu. Herhâlde tutarsız, dengesiz bir şeydi. Anladığım kadarıyla aşk, Doruk’a benziyordu.

“Seni kaybetmek istemiyorum.” Sesi şimdi oldukça ciddi, söylediklerinden emin geliyordu. “Ve arkadaşlıktan ileriye gidersem seni kaybederim, bunu biliyorum. Feza ben seni çok üzerim. İsteyerek yapmam ama kesin çok üzerim. Sen bana çok fazlasın derken bunu kastediyordum. Seni gelgitlerimin içine çekmek istemiyorum. İyisi mi biz

baştan anlaşalım. Bana âşık olma sen, tamam mı? Hayatımdaki her şeye yaptığım gibi seni de mahvetmeyeyim çünkü bunu yaparsam kendimden nefret ederim. Beni anlıyor musun?”

Çok geçti.

Keşke bunu bana tanıştığımız ilk gün, o kaldırımda otururken söyleseydi.

Gözlerim doldu. Yorganımı avucumun içine toplayıp sıktım. Derin bir nefes aldığımda kalbim her şeye inat hâlâ deli gibi çarpıyordu. Bir anda sert bir darbe almış bir cam gibi patlayıp tuzla buz olacak, parçaları göğüs kafesime dağılıp kemiklerime kadar canımı acıtacak gibi hissettim. Doruk beni sevse de sevmese de mahvedeceğe benziyordu ama en azından, hangisinden dolayı mahvolacağımı bilmek zorundaydım.

“Sen,” dediğimde bu tek kelimeyi bile zar zor söyleyebildim. “Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?”

“Sana karşı bir şeyler hissetmemeye çalışıyorum.”

Neden bu kadar kırıcıydı bu?

“Peki o zaman neden her seferinde bana ümit veriyorsun?”

“Çünkü kalbime söz geçiremiyorum.”

“Ama bana arkadaş olduğumuzu söyledin.” Derin bir nefes daha aldığımda gözlerim daha fazla yandı. Çenemdeki küçük titreme, deli gibi ağlayacağıma dair bir işaretti. Dişlerimi sıktım. “Arkadaşlar birbirleriyle gece ikide, bir taraf sarhoşken konuşmazlar Doruk. Telefonuna sarılıp beni arıyorsan, kötü hissettiğin şeyleri bana anlatmak istiyorsan, bana beni öpmek istediğini söylüyorsan ve hâlâ arkadaş olduğumuzu iddia ediyorsan, senin ve benim arkadaşlık anlayışımız birbirinden epey farklı.”

“Ben senin haklı olduğunu da benim malın teki olduğumu da çok iyi biliyorum,” dedi. “Ama kendimi değil seni düşünmeye çalışıyorum. Ben artık senin iyiliğin için senden uzak durmaya çalışıyorum. Farkında değildim ama fark ettim Feza. Yüzün bu gece gözümün önünden gitmediğinde fark ettim. İçinde bulunduğum ortamın bana hiç keyif vermediğini, sadece senin yanında olmak istediğimi anladım. İşte o zaman fark ettim.”

“Neyi fark ettin?” diye sordum sinirlenerek. “Neyi fark ettin ya sen? Siz erkekler bin yıldır aynı yalanı söylüyorsunuz. İyiliğin için senden uzak duruyorummuş! Ben düşünürüm kendi iyiliğimi ya! Sen zahmet etme.”

“Fısıldayarak bağırmaya çalışman çok tatlı.”

Beni delirtmeye yemin etmişti bu gece. “Siktir git Doruk ya.”

“Ne? Çok ayıp. Feza, bu çok ayıp. Senin ağzından bir küfür duymayı hiç beklemiyordum.”

“Niye, küfür ettiğim zaman o küçük tatlı enayi kız olarak göremiyor musun beni?”

“Seni böyle görmediğimi biliyorsun.”

“Ben hiçbir şeyi bilmiyorum. Söylemezsen nereden bileceğim? Karşıma geçip yüzüme söylediğin an gelene kadar ben hiçbir şey bilmeyeceğim, duydun mu? Beni kaybetmek istemiyorsan beni kaybetmek istemiyormuş gibi davran.”

“Seninle ben ayıkken oturup ciddi bir konuşma yapalım o zaman.” Bu kesinlikle çok gerekliydi. “Ama Feza unutma ki sarhoş bir zihin, ayık bir yürekle konuşur.”

“Kimin sözü bu?”

“Unuttum,” dedi. “Ama güzel söz. Bu arada ayaklarım artık üşümüyor. Sol çorabımı bulamadım ama yorgan örttüm üzerime.”

“Bunu bildiğim çok iyi oldu!”

“Sen de üstünü ört,” dedi ben öfkeden delirmek üzereyken. “Üşürsün, bu gece soğuk.”

“Sayende Doruk, sayende.”

“Sızacağım.” Sesi yastığın altından geliyor gibi boğuktu. Gözleri de kapanmak üzere olmalıydı. “İyi geceler,” dedi. “Seni seviyorum.”

Hıçkırdım.

Gerçekten hıçkırdım. Aklımı kaçırıyor olmalıydım.

Gözlerim kocaman olmuştu. Kalbim ağzımda atıyordu. Şok içindeydim. “Beni seviyor musun?”

Telefon kapandı.

Sabaha kadar gözümü bile kırpmadım. Cümlesi kafamın içinde yankılanıp durdu gün ayıncaya dek.

Sarhoş bir zihin, ayık bir yürekle konuşur.

SARI ÇORAP

Feza

Hayat diğer insanlar için tatlı bir ırmak gibi akıyorken bu aralar bana yosunlu bir denizi andırıyordu. Dibini göremiyor, suya girmeye cesaret edemiyor ve hatta sudan uzak durmaya çalışıyordum. Çünkü deniz gelgitliken suyun derinliği hiç belli olmuyordu.

Ben çoğu zaman çok konuşurdum, bu aralar çok susuyordum. Naz bu değişimi fark ettikçe benim için bir şeyler yapmak istiyordu ama ona bile anlatmaktan kaçınıyor, her şeyi içimde yaşıyordum. Doruk'un sarhoş olup telefonda bana kurduğu cümlelerin tümü kelimesi kelimesine ezberimdeydi. Saat öğlen on ikiyi biraz geçtiğine ve hâlâ tek bir mesaj bile almadığıma göre o tam da tahmin ettiğim gibi her şeyi unutmuştu.

Bana açık açık onu sevmemi istemediğini söylemişti.

Beni üzmekten korkuyor olması, iyiliğim için uzak durma saçmalığı, kırılırim diye daha fazlasını istemiyor gibi davranması... Tüm bunlar deli saçmasıydı. Tek bir mantıklı tarafı yoktu. Doruk, onu sevmemi zorlaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ürettiği bahaneler boktandı. Yaptıkları tutarsızdı. Tipik bir erkek profili çiziyor, bir soğuksa iki sıcak davranıyor ve sonra yine iki adım geriye gidiyordu. Bu yalnızca kalbimi kırıyordu. Dün gece Alara, Beril ve Okan'la birlikte çekindikleri fotoğraf herkes tarafından konuşulmuştu. İnsanlar Fenerbahçe topçusuyla Efes topçusunu yan yana görünce zaten konuşmaya meyilli oluyorlardı ama bir de yanlarında fıstık gibi kızlar olunca işler çığırından çıkıyordu.

Genel olarak Beril'in Doruk'a benden daha uygun olduğunu düşündüklerini söyleyebilirdim. Ben, Doruk'un kız kardeşi gibi kalıyormuşum yanında. Fazla küçük ve minnoş görünüyormuşum. Beril ve Doruk'sa enerji olarak daha hot vibe veriyormuş onlara. Sosyal medya dilinden giderek soğuyordum.

Saat biri geçerken mutfaktaydım. Günün çoğunluğunu mutfakta geçirmiştim zaten. Bugün öğleden sonra bir doğum günü kutlaması için sekiz kişilik bir kız grubunun rezervasyonu vardı. Pastayı kendi ellerimle yapmış, üzerine de istedikleri yazıyı yazmıştım: *Dik başlıyım çünkü eğilince tacım düşüyor.*

Pasta üstü yazılarını her zaman sevecektim. Beni eğlendiriyorlardı. Beyaz ve pembe kremayla pastanın kenarlarını süslemeye başladığımda cep telefonum arka cebimde titredi. Arayanın Ferdi olduğunu görür görmez onu hoparlöre aldım. Öğle arasına çıkıp kendisine otomattan kahve almıştı. İçtiği kahve benim ona hazırladığım kahvelerden birini görse önünde eğilip, kahvemini elini öpermiş. Bana böyle şeyler anlatıyordu.

Asıl konuya girmeden önce hazırlıklar yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Önce Okan'ın ismini anmış, ardından herkesin önüne düştüğü gibi onun da önüne düşen fotoğrafla ilgili bir şeyler sormuştu bana.

“Okan üstünü değiştirir gibi sevgili değiştirir ve ortamcı bir tiptir,” demişti. Fenerbahçeli olduğu için Okan'ı yakından tanıyordu. Hakkında bildiği magazinsel şeylere şaşırmamıştım. “Beril de bunun kendini bir şey sanan vlogcu kuzeni işte,” diye eklemişti. “Kuyruk gibidir Okan'a. Takılma yani sen. Okan'ın olduğu her ortama eşantiyon olarak gider Beril de.”

Bu durumdan hiç hoşnut olmadığım gibi erkeklerin dengesizliğinden de hiç hoşnut değildim. Bu yüzden tamamen görüş almak amacıyla gerçekten yüzde onluk denilebilecek türden bir özeti Ferdi'ye aktardım ve ondan Doruk'un davranışlarına erkek bakış açısıyla yaklaşip bana yorumlamasını rica ettim. Dinledi, dinledi, dinledi. Ağzını açtığındaysa tek bir cümle kurdu: “Aşktan geberiyor ama ağzına sıçmazsan kendine gelmez bu çocuk.”

Onun fikrine göre, her şeyi bir de ayıkken Doruk'un yüzüne vurmam gerekiyordu. Cesurca konuşmam, içimden geçenleri anlatmam, ne istediğimi bilmem gerekiyordu çünkü o ben söyleyene kadar hiçbir şeyi fark etmeyecekti.

Öyleyse umurumda değildi. Ben, beni görsün diye çırpınmak istemiyordum. Zira ben onu çırpınmasına gerek kalmadan görmüş, anlamış, yanında olmuştum. Şu saatten sonra hâlâ kör taklidi yapacaksa yapsındı, ben de önünde sonunda gözlerimi kapatmayı öğrenirdim.

Telefonumu kapatıp kendimi işime verdim. Pasta öyle leziz görünüyordu ki utanmasam bir dilim de ben yerdim. Naz kahve siparişlerini bitirip de yanıma geldiğinde eserimden en az benim kadar memnun kalmıştı, yalnız bugün erken çıkması gerekecekti. Kumaş bakmak için çarşıya gidecekti. İnisiyatifini ben almıştım. Normalde bugün akşama kadar çalışması gerekiyordu fakat bunu Firuzan Hanım'ın bilmesine gerek yoktu. Nasıl olsa işleri tek başıma da idare edebiliyordum.

O çıkmadan yirmi dakika önce, habersiz bir şekilde Eren girdi kapıdan. "Yardım lazımdır diye düşündüm doğum günü organizasyonu için," dedi fakat artık yardım lazım olan saatleri geçmiştik. Önceden gelseydi pastayı ve kurabiyeleri yaparken Naz bana yardımcı olabilirdi. Şu an ise yapılacak bir şey kalmamıştı. Bu da bana Eren'in ortaya attığı cümlelerin sadece bir bahane olduğunu düşündürdü.

Naz'ın mesai saatlerini ezbere biliyor olabilir miydi? Onu görmek için mi gelmişti?

Eğer öyleyse bile işler istediği gibi gitmedi. Naz onu görünce kendisine ihtiyaç olmadığını düşündü ve bunu avantaja çevirmek için kedi bakışlarını yolladı bana. "Eren geldiğine göre ben şimdi çıksam olur mu? İdare edebilir misin?"

Ben bir şey söyleyemeden Eren, "Nereye?" diye atladı olaya soğuk bir sesle. Bu esnada siyah önlüğü askılıktan almış, boynundan geçirmişti. Kuşağını arkasında bağladıktan sonra kollarını sanki dövmelelerini göstermek istiyormuş gibi dirseklerine kadar sıyırdı ve sırtını kapının pervazına yaslariken gözlerini Naz'a çevirdi.

Naz onu gözlerini kırpmadan izlemişti. Eğer onu biraz tanıyorsam, Eren'in heybetli duruşundan etkilendiğini söyleyebilirdim. "Sana hesap vermeyi düşünmüyorum," dedi savunmaya geçerek. Ortada savunulacak bir durum yoktu. Taner'in bana sorduğu sorular gibi değildi çünkü bu soru. Eren, Naz'a hesap sormuyordu yalnızca merak ediyordu.

"İyi," dedi Eren. Sonra öylece arkasını döndü.

Böyle de net biriydi. Naz'sa buna delirecek türden biriydi. "Derdi ne be bunun?" diye sordu saçlarını öfkeyle geri atarak. Masanın üzerindeki bardakları kaldırıp mutfak tezgâhına sertçe bıraktı. "Ne zamandan beri benim ne yaptığım ile ilgileniyor?"

Bunu ben de merak ediyordum çünkü Eren, Naz'a pas veren birisi olmamıştı hiçbir zaman. Genellikle ikisinin birbirini görmezden gelmesine alışkıntım. Üçümüz de mutfaktaysak eğer, benim sayemde aralarında ufak tefek muhabbetler döndüğü olurdu ama ikisi tek başına tezgâhta ve

ben mutfak tarafındayken hiç konuştuklarını duymazdım. Atomu parçalayacak türden birer ciddiyet maskesini suratlarına geçirirler ve işlerine odaklanırlardı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama onu terslemezsene belki arkadaş falan olursunuz.”

Daha fazlası olmalarına da hayır demezdim gerçi.

“Kalsın,” dedi Naz. “Bu niye gelmiş ki bugün? Doğum günü organizasyonu düzenleyen kız grubunu duyar duymaz atlamadıysa ben de Naz değilim.”

“Ne alaka be? Eren öyle şeyler yapmaz, Taner yapar genelde.”

“Erkek değil mi? Hepsi aynı...”

Bunun altında yatan bir hikâye olduğunu seziyordum. Öğreneceğim kişi ise Naz değil Eren'di. Bu yüzden başımı salladım ve Naz'ın en sevdiği şeyi yaptım. Ona hak veriyormuş gibi davrandım. Naz, her zaman her koşulda kendisinin haklı olduğunu düşünürdü. Ona idare edebileceğimizi, erken çıkmasının benim için sıkıntı olmayacağını söyledim. O çıkar çıkmaz ise soluğu Eren'in yanında aldım.

Naz çıktıktan sonra bulaşıkları yıkamıştı Eren. Şimdi ise onları tek tek kuruluyordu. Bardaklarda su lekesi kalmasından hiç hoşlanmazdı. Biraz takıntılıydı bu konuda. İşini ciddiyetle yaparken omzuna omzumla vurarak ona sataşmaya başladım. “Naz'dan mı hoşlanıyorsun sen?”

Elindeki bardağı tezgâha düşürdü. Neyse ki az bir yüksekliktendi bu.

“Yok artık Feyza.”

Biri de çıkıp evet hoşlanıyorum dese dişimi kıracaktım. Erkekler neden böyleydi?

“Arkadaş mısınız yani ikiniz?”

Arkadaş kelimesi artık travmalarımı tetikliyordu. “Pek sayılmaz,” dedi. “O harçlık çıkarmak için burada çalışıyor, ben de dükkân sahibi sayılırım. Bu profesyonel bir ilişki oluyor herhâlde.”

“Yerim senin profesyonelliğini,” diyerek sıırıtmaya başladım. “Naz seni terslediği için nasıl da bozuldu moralin. Ağlama Eren tamam, ben onunla konuşurum.”

Ona yeterince bulaştığımı düşünüp kaçacaktım ki belimin kuşağından yakaladığı gibi beni geriye doğru çekti. “Bak şuna,” dedi bana tepeden tepeden bakarken. “Büyümüş de dalga geçiyor abisiyle. Valla tuttuğum gibi omzuma atar bu soğukta montsuz montsuz koştururum seni sokakta. Beni kızdırma.”

Ellerimi çenemin altında birleştirip gözlerimi kırıştırdım. “Kıyamazsın ki.”

Burnumu iki parmağının arasına sıkıştırıp sertçe çekiştirdiğinde somurtarak geriye doğru kaçtım. “Öyle bir kıyarım ki,” diyerek bana doğru bir adım daha attığında Visal’in ses çıkaran kapı süsleri kurtuluş marşındı. Koşarak mutfaktan çıktım ve doğum günü olan kızın organizasyonu düzenleyen kankasını karşımda gördüm. “Selam,” dedi neşeyle. Kolunda kocaman bir kol çantası varken düzleştirdiği saçları omuzlarından dökülüyordu. “Pasta hazır mı acaba? Bir saat içinde burada olacağız da.”

Her şeyin yolunda gittiği konusunda kızı rahatlattıktan sonra ona hazırladığımız pastayı da göstererek endişelerini giderdim. Kız sürekli gülümseyerek konuşuyordu, aşırı kibar birisiydi. Arada kaçamak bakışlarını da Eren’e yolluyordu. Eren yalnızca bir kez gülümsemiş, sonra gelecek grup için masaları birleştirmeye başlamıştı.

Yavaş yavaş kalabalık arkadaş grubu toplanmaya başlarken ben de arkadaşının özel olarak getirdiği renkli mumları özenle pastanın üzerine dizdim. Ortaya da 1 ve 8 rakamlarını yan yana koymuş, çakmağı tezgâha bırakmış ve kızın geleceği anı beklemeye başlamıştım.

İçeriye doğum günü kızının gireceğini sanırken karşımda gördüğüm kişiler üzerimde bir şok etkisi yarattı.

Beril ve Alara, kol kolalardı.

Gruptan uzak tarafta kalan cam kenarında iki kişilik bir masaya yerleştiklerinde şaşkınlıkla ikisine bakmaya devam ediyordum. Alara yakasında dantel detayları olan beyaz bir gömleğin altına kot pantolon giymiş ve siyah stilettolarıyla ses çıkara çıkara yürümüştü Visal’in damalı zemininin üzerinde. Beril’inse üzerinde iki yanından sarkan ipleri sıkarak büzdüğü kırmızı bir elbise vardı. Kol çantasını masaya bıraktığında başını bana çevirmiş, gözlerimin içine bakarak “Garson Hanım,” diye seslenmişti.

Kaşlarımı çatığımda kaşları çatılan diğer bir kişi Eren’di çünkü ikisinin bana bakışları fark edilmeyecek gibi değildi. “Siparişi buradan alıyoruz,” dedi benden önce davranıp. Sesindeki sert ton, müşterileri karşılarlarken kullandığı ses tonundan epey uzaktaydı.

Beril gözlerini devirerek ayağa kalktığında bakışlarında yargılayıcı bir ifade vardı. Siparişini almak için ayağına gitmediğim için rahatsız olmuştu haspam. Öyle kasıla kasıla yürüdü ki doğum günü kızını bekleyen arkadaş grubunun kendi aralarında fısıldaştıklarını gördüm. Organizasyonu düzenleyen kız gülüp az önceki göz devirme hareketini taklit etmişti.

Yani kesinlikle kafamda kurmuyordum, Beril'in hâl ve hareketleri kimseye normal gelmiyordu.

Siparişi vermek için tezgâha yaklaştığında ona kocaman gülümsedim. "Selam Beril, Doruk'a mı bakmıştın?" Sahte gülümsemesi yerle bir olurken yüzü mora çalan bir renge bürünmek üzereydi. Ezmeye çalıştığı garson hanım ona herkesin içinde ismiyle hitap etmişti, herhâlde bunu gururuna yediremedi.

"Yok canım," dedi. "Gece birlikteydik, akşamdan kalmadır o şimdi."

Hım, demek savaş istiyordu.

Daha fazla gülümsedim. Eren'in bakışlarının yüzümde dolaştığını hissediyordum. Alara da gözlerini bir akbabanın avına bakarken atacağı türden bir bakışla bana dikmiş durumdaydı. Beril, sahte sahte tebessüm ediyor ve Doruk'la gece birlikte olduklarını söylediği için yüzümün düşmesini hevesle bekliyordu. Naz burada olsaydı onun üzerine atlardı. Erken çıktığı için kendimi şanslı saymalıyım.

"Biliyorum," dedim ellerimi önlüğümün ceplerine sokarak. "Söyledi bana. Doruk'u sormak için gelmediysen neden geldin Visal'e?"

Karşımda kılıcını yüzüme çeviren biri varken buna şekerle karşılık verecek hâlim yoktu.

"Aa, konuştunuz mu?" diye sordu hayretle gözlerini kocaman açarak. "Acaba biz görüştükten öncesinde mi yoksa sonra mı? Çok sarhoştuk çünkü."

Yanlış anlamamı istiyordu. Eğer ki Doruk beni aramamış olsaydı yanlış anlardım da. Gece kapatması için neredeyse yalvardığım o telefon görüşmesini yaptığımıza bugün şükredeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Haberim var, Beril." Beni bir türlü bozamadığı için giderek sinirleniyor gibi görünüyordu. "Uyumadan önce aradı beni."

"Güzel bir geceydi, kafa dağıttık her zamanki gibi. Başım öyle ağrıyor ki bir kahve içmeden kendime gelemeyeceğim herhâlde."

"Aa, evde makinen yok mu?" Gözlerimi safa yatarak kocaman açtım. "Kahvelerimin ünlü olduğunu biliyorum ama akşamdan kalma hâlinle seni buralara kadar getirmiş oluşu gözlerimi yaşarttı."

Eren kenarda sesli bir şekilde gülmeye başlayınca bir kez öksürüp kollarını yeniden göğsünde bağladı. "Üstüne tanımam, kendine haksızlık etme," dedi bana ciddi bir sesle. "Siparişinizi hızlıca alabilirsek iyi olur, özel bir müşteriyi bekliyoruz da çünkü."

"Kim özel müşteri, Dorukhan mı?"

Hemcinslerime böyle şeyler söylemeyi pek sevmezdim ama bu Beril ne salak kızdı. “Kahven,” dedim bıkkın bir şekilde. “Nasıl olsun? Alara ne içiyor?”

“Laktozsuz latte alacağım, ona da aynısından. Bir de şuradaki tatlılardan iki tane istiyorum. Kuptakilerden. Çikolatalı olsun biri, diğeri orman meyveli.”

Önüne her gelen insana tatlı tüketimini kısıtlamasını söyleyip Visal'e tatlı yemeye gelmen biraz ikiyüzlülük sanki. Sahte kıkırtım onu buzdan bir heykele dönüştürdü. Doruk'a sürekli tatlı yememesini söylediği anlar hâlâ aklımdaydı. “Sen geç, ayakta kalma. Biz siparişleri hazırlayalım.”

Eren, orta boy bir karton bardağı eline alırken “Laktoza alerjiniz mi var?” diye sordu ilgili görünerek. Beril, “Sadece hassasiyet,” dediğinde Eren başını sallayıp arkasını döndü. Kahve makinesine yürürken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

Beril bizden uzaklaştığı an yanıma yürüyüp “Kim bu?” diye sordu. “Karnını şişireyim mi?”

“Eren...”

“Yapma demedin, yapayım istiyorsun. Laktozlu yapacağım o zaman kahvesini.”

“Yapmamalısın.” Yapsın diye kendimi yerlere bile atardım ama profesyonel duruşumu koruyup parmağımı yüzüne doğru salladım. “Bu çok ayıp. Her zaman müşteri memnuniyeti önceliğimiz.”

“Anladım ben seni,” dedi başını sallayarak. “Elim yanlışlıkla yanlış süte gitmişse bunu bilemeyiz sonuçta. Ne aptalım...”

Bu sırada içeri doğum günü kızı giriş yaptı. Bu kız, kütüphaneye giderken sürekli buraya uğrayan sessiz kızdı. Arkadaşlarını burada bir arada gördüğünde yüzüne büyük bir şok asıldı. Sonra organizasyoncu kız, elindeki konfetiye çevirip patlattı ve renkli kartonlar kızın üzerine dökülmeye başladı. Bunu yapmadan önce bizden izin almıştı. Sorun olmadığını söylemiştik. Visal'de böyle küçük organizasyonlar sık sık olurdu. Kafedeki diğer müşteriler rahatsız olmazlar, çoğunlukla şimdi de olduğu gibi alkışlayarak eşlik ederlerdi. Beril ve Alara benim için ilkti, onlar utanmış gibi dik dik bakıp yüzlerini eğmişlerdi.

İkisinin kafasını birbirine vurup onları buradan kovsam kendimi çok rahatlamış hissederdim ama ben sadece gülümsedim ve doğum günü kızını alkışladım.

Çakmağın alevini mumların üzerine tuttum, ardından maytabın ucuna alevi değdirdim ve elimde tuttuğum pasta tabağıyla onların

bulunduğu masaya doğru ilerlemeye başladım. Bana gözlerinin içi gülererek bakan kızın tam önünde durduğumda Beril arkadan “Ne yavaş servis,” diye söyleniyordu. “Tatlılarımız gelmeyecek mi?”

Masalarının başında durduğum yedi kız ve omzunun üzerinden arka tarafına doğru dönen ben, Beril’e düz düz bakmakla yetindik.

Neşemi hızlıca toparlayıp “İyi ki doğdun!” dedim her zaman kahvesini özenle hazırladığım ve istediği bölümü kazanması için aklıma geldikçe dua ettiğim kıza. “Arkadaşların kütüphaneye gitmeden önce bize uğradığını bildiklerinden bugünü burada kutlamak istemişler.”

“Canımsınız,” dedi ve diğerlerine bir öpücük attıktan sonra pastanın üstündeki yazıyı okudu. En köşedeki sarışın her anı fotoğraf çekiyorken kısa boylu esmerin kucığında hediye paketleri vardı. “Dilek tutacağım.”

Tutacağı dileği hepimiz biliyor olmalıydık: Orta Doğu Teknik Üniversitesi, havacılık ve uzay mühendisliği.

İnsanlar ne istediklerinden eminlerdi ve hayallerindeki meslekler için canla başla çalışıyorlardı.

Bunun gerçekleşmesini çok istiyordum ve biliyordum ki eğer o bölümü kazanırsa bunu gelip bana söylerdi. Biz yakın arkadaşlar değildik, siparişini hazırlayana kadar küçük konuşmalar yapar hatta bazen yalnızca susardık ama bir şekilde onun hayatında yer edinmiştim. Onun saçları başı dağınık hâlde kütüphaneye giderken ki yorgun gülümsemesi bana iyi geldiği gibi benim kahvelerim de ona iyi gelirdi.

Her zaman Visal’de kurduğum ilişkiler benim için çok özel olacaktı.

Kız mumlarını üflendiğinde Eren bile alkış tutarken Alara’yla Beril beş karış suratla dünyanın en itici iki insanı olarak köşede oturuyorlardı. Pastayı masaya bırakıp bir kez daha kızın yeni yaşı için iyi dileklerde bulundum. Ardından tezgâhın arkasına geçip sipariş verdikleri tatlıları servis ettim ikisine. Eren kahveleri hazırladığında onları da götürdüm ama içimdeki sesler iyi şeylerin olacağını söylemiyordu.

Haklı çıkmam için birkaç dakika yeterli oldu.

“Saç mı bu?” diye sordu Beril. Dalga dalga bir öfkenin ensemden başlayıp hızla yukarı doğru tırmandığını hissettim. Yemin ederim ki bilerek yapıyordu. Kafenin kalabalık olmasını fırsat bilmiş, ses volümünü maksimuma çıkararak kurmuştu bu cümleyi. “İnanamıyorum, tatlımdan saç çıktı resmen!”

“Benim de kahvem soğuk,” dedi Alara anında. Eren, o kahveyi onun başından dökmek ister gibi bakıyordu ve ben yaşadığım şok yüzünden neye uğradığımı şaşırılmışım.

Bu ikili bütün müşterilerin bakışlarını üzerine toplamıştı.

Visal'de huzursuzluk çıkmazdı. Huzursuzluk ve Visal yan yana gelecek son iki kelimeydi hatta. Burası insanların dinlenmek için uğradıkları o köşeydi, kaoslara alışkın değildi köklü tarihi.

Hızla tezgâhın arkasından çıkıp masalarına doğru yürüdüğüm esnada kocaman gülümsüyordum. Diğer müşterilere küçük baş sallamalarla her şeyin kontrol altında olduğu mesajını vermiştim ama hiçbir şeyin öyle olduğu yoktu. Visal benim kırmızı çizgimdi. Beril'in rezalet çıkarma isteğini alttan alamayacak kadar öfkeden kudurmuş durumdaydım.

Masasına gittiğimde ikilinin ters ve aşağılayıcı bakışlarının hedefiydim. "Beril," dedim sesimin tonunu olabildiğince alçak tutarak. "Kalkıp buradan gitmek için yalnızca bir dakikanız var."

"Bu ne biçim tavır?" diyerek yükseldi Beril. Elini masaya vurmuş, bacak bacak üstüne attığı dizini sertçe sallamaya başlamıştı. Masanın üzerindeki kahve sarsıntı sebebiyle hafifçe döküldüğünde Alara asla alakası olmamasına rağmen bana bakıp "Beni yaktın," dedi. "Biraz dikkatli ol-sana."

"Seni nasıl yakabilirim? Soğukmuş ya kahven!"

İnsan bari biraz destekli sallardı. Zekâya dair tek bir kırıntı bile barındırmayan bu iki boş zihniyetle bir tartışmaya girmek dahi istemiyordum.

"Müşteriye sesini yükselterek mi hizmet sunuyorsun sen?" diye sordu Beril. "Sana zahmet olmazsa şu saçlarını toplayıver, tatlıların içinden ayıklamak zorunda kalmasın millet!"

Böyle bir şeyin imkânı yoktu. Mutfakta hijyen, küçüklüğümünden beri bana öğretilen bir şeydi. Ellerim daima temiz olurdu, saçlarımı toplar ya da dökülmeyeceklerinden emin olmanın başka bir yolunu bulurdum. Şimdiye dek bir kez bile böyle bir şikâyetle karşılaşmamışken ne hikmetse saçım Beril'in tatlısının içinden çıkıyordu. Üstelik ortada buna dair bir kanıt bile yoktu. "Ben senin niyetini biliyorum," dedim herkesin bize baktığının bilincinde olmama rağmen sesim bile titremeden. Öfkem anksiyete duygumu da bastırıyordu. "Ve Beril, son kez söylüyorum. Kalkıp gidin."

"Hem suçlu hem güçlü bir işletme!" Bas bas bağıırıyordu. "Tatlısından saç çıkan müşteriye dükkânından kovanı da ilk defa görüyorum!"

Elini kaldırıp masasından çekmemi ister gibi sertçe bileğimi kavradığında yalnızca bir adım arkamda Eren'in iri cüssesini hissettim. "Yardımcı olabileceğim bir durum var mı?" diye sordu oldukça kibar bir sesle. Beril'in tavrı ortama bir erkeğin gelmesiyle yumuşarken "Ben bu kızdan,"

diye cümleye girdi fakat Eren, "Sana sormadım," dedi. "Feyza, yardımcı olabileceğim bir durum var mı?"

"Aslında yok," dedim. "Onlar da zaten tam gidiyorlardı."

"Hiçbir yere gitmiyorum, bunu yanına bırakacağımı mı sandın?"

Bu kız gerçek bir ruh hastasıydı ve benim sabrım giderek taşıyordu. Bir anda kâbus gibi üzerine çökmemi Eren de beklemiyor olacaktı ki bir adım geriye giderek bana alan açtı. Elimi Beril'in sandalyesinin arkasına yasladım ve yüzüne yaklaştım. "Sen, senden korkacağımı mı sanıyorsun?" Kendimi ilk defa sınırların bu kadar ötesinde, ilk defa bu kadar delirmiş hissediyordum. "Bana attığın tepeden bakışların altında ezilip büzüleceğimi mi sanıyorsun?" Gözlerindeki irilmeyi gördüm. Üstüne saldırmamdan korkmuşa benziyordu. "Çalıştığım yere geldin, huzursuzluk çıkardın diye ağlayacağımı mı sanıyorsun? Beril, sen beni hiç tanımıyorsun."

Alara, "Ne yapıyorsun be sen, çekil şuradan," diyerek bana dokunacağı sırada Eren, "İndir o elini," dedi hızlıca. "Yeterince tat kaçırdınız."

Sonra sol tarafımda Beril'in tatlısından saç çıktığını söyleyerek tiksindirmeye çalıştığı müşterilerden birinin ayaklandığını hissettim. Doğum günü kızı saniyeler içinde tam dibimde bitmişti. "Dileğimi değiştiriyorum ve buradan hemen gitmeni istiyorum," dedi Beril'e öfkeden köpüren bakışlar atarak. "Her gün buraya uğruyorum, hiçbir zaman böyle bir olaya şahit olmadım. Ne hikmetse sen geldiğinden beri içerisi gerilimden geçilmiyor. Derdiniz ne anlamadım ki!"

"Canım sen bir çekil ayak altından, senin de kalbini kırmayayım şimdi."

Kız dönüp arkadaş grubuna saliselik bir bakış attığında hepsinin ayaklanmaya hazır olduğunu gördüm. "Beğenmiyorsan bas git," dedi yanımdaki kız, çenesini kaldırarak. "Birkaç kuruş için daha fazla rezil etme kendini, hesabını ben öderim."

"Kusura bakma," dedim kendimi çok kötü hissederek. "Ben hallediyorum, lütfen sen tadını çıkar bugünün. Beril, âşık olduğu çocuk benden hoşlandığı için böyle yapıyor. Kıskançlık komasında olduğu için düzgün konuşsan da seni anlayabilecek kapasitede değil maalesef."

Ve Alara bir anda çirkeflliğini ortaya çıkarıp tırnaklarını koluma geçirdi. Daha önce hiç böyle bir durumun içinde kalmadığım için öyle şaşırdım ki bu iğrenç davranışına, onu kendimden uzaklaştırmakta geç kaldım. Kollarımı sıvadığım kazağım dirseğime kadar tenimi çıplak bırakıyordu ve artık orada resmen bir pençe izi duruyordu.

“Sen kafayı mı yedin?” diye sordu Eren, onun kolunu hızlıca ittikten sonra. Ses tonu resmen ölümcüldü. “Ne yaptın kıza lan?”

Birçok kişi ayaklanmış, hepsi bize dönmüştü. İçeriye giren Batı abi olduğu yerde donakalmış, ardından hızla benim yanıma gelmişti. Ben bu sırada öfkeden ve canımın acısından dolan gözlerimle şoka girmiş bir hâlde koluma bakıyordum. Utanmasa tenimi yırtacaktı. Böyle bir iğrençliğin karşısında verebileceğim herhangi bir tepki yoktu ama aklımın içinde bir şeytan dolaşıyor, Alara’nın saçını kavradığı gibi onu dışarı sürüklememi kulağıma fısıldıyordu.

“Abim!” dedi Batı abi beni geriye doğru çekerek önüme geçerken. Bir Alara’ya bir bana değdi gözleri. “Ne oluyor burada böyle?”

Konuşursam ağlardım... Konuşursam ağlardım... Konuşursam ağlardım...

Konuştum ve ağlamadım. “Bir daha Visal’in önünden bile geçerseniz yemin ederim ki sizi buna pişman ederim.” Batıabinin koca cüssesini aşip elimi sertçe masaya koyduğumda sarsıntı yüzünden Alara’nın kahvesi masadan düşüp yere döküldü. Benimse gözüm dönmüştü. “Bir daha,” dedim tane tane. “Elini bana süreceksan seni süründürürüm ve sen Beril, bir kez daha bana bulaşırsan bunu sana ödetirim. Siz iki ruh hastası birleşip beni zorbalamaya devam ederseniz, bir noktada karşılık vereceğimi de hesaba katmanız gerekiyor. Bu benim ilk ve tek uyarım. Şimdi kalkıp gidin yoksa elimdeki kamera kayıtlarını kullanarak sizden şikâyetçi olacağım.”

“Bu arada Batı ben,” dedi abim yüzüne yerleşen ukala bir gülümsemeyle. “Avukatım.”

“Eren ben de,” dedi yanımdaki bir diğer adam. “Bir bok değilim ama sizi bir daha burada görmeyeceğimden emin olma görevini seve seve üstleneceğim.”

Beril sinirle çantasını alırken Alara sanki az önce beni yolmamış gibi asil olduğunu sandığı bir tavırla yavaşça ayağa kalktı. “Bu iş burada bitmedi,” dedi Beril kapıdan çıkarken.

Kız grubu en az benim kadar çıldırmış görünüyordu. Visal’de dolu olan diğer masadaki çift gerginlikten sonra iyi olup olmadığımı sormak için ayaklanmış, bilgisayarıyla köşeye kurulan genç ise kavgaya esnasında kalkıp gitmişti. Batı abi bir şeyler diyor, Eren bir şeyler soruyor, doğum günü kızı koluma bakmaya çalışıyordu ama beynimin içinde bir sinyal yanıp sönüyor, duyduğum sesler bana uğultudan ibaret gibi geliyordu.

“Ben gidiyorum,” dedim önlüğümün iplerini belimden hızlı hızlı sökmeye çalışırken. Parmaklarım titrediği için bunu yapamadım ve titredim için kendimden nefret ettim.

“Sakinleş,” diyen Batı abiydi ama gözleri öfkeyle kararmıştı. “Kim bunlar Feyza?”

“Sırık çocuğun aptal arkadaşları,” diye açıkladı Eren olayı anladığı kadarıyla. Bu sırada ipi çözmeme yardım etti. Masadan düşen kahve zemini kirletmişti ve ben üzerine bastığım için attığım her adımda zeminde izler bırakmıştım. Buraların temizlenmesi gerekiyordu. Doğum günü kutlamasının devam etmesi, kızların eğlenmesi gerekiyordu. Saç çıktığı iddia edilen tatlımın çöpe atılması ve Batı abiye eşine götürmesi için kahve hazırlanması gerekiyordu.

“Ben gidiyorum,” dedim tekrar, nefesim göğsümü tıkıyordu. “İdare edebilir misin Eren?”

“İyi değilsin sen.” Gözlerim cayır cayır yanıyordu ama inat etmiştim, ağlamayacaktım. Kolum çok acıyordu. Tırnak izlerinin etrafı kan toplamış durumdaydı. Nefes almak zorundaydım. Hiç alışık olmadığım bu iğrenç olayın izlerini üzerimden derhâl atmak zorundaydım. Hem psikolojik hem de fiziksel bir saldırıya uğramıştım ve bu varoşça olayı sindirmem şarttı.

“İyiyim ben!” Gözlerim daha fazla doldu. “İyiyim ama bunun bir daha yaşanmayacağından emin olmam gerek. Eren, benim gitmem gerek.”

“Habersiz bırakma beni,” dedi üzerime gelmemeyi seçerek. Şok yüzünün her yerine eşit şekilde yayılmıştı. Batı abi “Seni ben bırakayım,” dese de bunu da reddettim ve yalnızca telefonumu alarak kendimi dışarı attım. Montumu bile askıdan almamıştım.

Onu aradım. Bunu ondan saklamayacaktım. Başıma bu belayı saran oyken durup da bu rezilliğin üzerini kapatmayacaktım.

Doruk açmayınca daha da sinirlendim ve kendimi metrobüse binerken buldum. Sinirlerim öyle tepemdeydi ki hiç mantıklı düşünemiyordum. Eğer ki düşünebiliyor olsaydım herhâlde onun evini basmaya kalkmazdım.

Belki de kalkardım, emin olamıyordum şimdi.

Kapısına ne ara vardım, ziline ne zaman bastım, metrobüste nasıl ağlamamayı başardım bunları bilmiyordum. O neden apartmanın kapısını anında açmıştı, birini beklediği için mi kim olduğumu sormamıştı yoksa zilin üstünde kamera vardı da beni görebilmiş miydi bunu da

bilmiyordum. Hızlıca kendimi asansöre atıp bulunduğu katı tuşlarken aynadan yansımamla göz göze geldim.

Altımda mavi, uzun, çiçekli ve bir bacağımda hareketimi kolaylaştırmak için yırtmacı bulunan tatlı bir etek vardı. Üzerime de açık renk, geniş bir kazak giymiştim. Naz bana sürekli etek ve kazak kombinleri yapmamı tavsiye ettiği için birlikte çıktığımız bir alışverişte beni o giydirmişti. Şimdi bu görüntüye hiç uymayan öfkeli bir yüze, montumu almayıp üşüdüğüm için donmuş bir burna ve kıpkırmızı kesilen yanaklara sahiptim.

Asansörün kapıları aralandığında onun dairesine çevirdim yüzümü. Kapısının açıldığını gördüm. Hızlı adımlarla oraya gittiğimde kapı daha da fazla açıldı ve eli darmadağın saçlarının arasında dolaşan, üstsüz Doruk karşıladı beni.

Gözlerime değdiği an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp benim bir rüya olmadığımı anlamaya çalıştı. “Feza?” dediğinde sesinden yeni uyanmış olduğunu anladım. Göz altları balon gibiydi, bir ayağında sarı çorabı duruyordu ve diğeri çıplaktı. Altına geçirdiği siyah şortun örttüğü bacakları dışında tüm tenini görebiliyor olmak hiç beklemediğim bir kalp çarpıntısına sebep oldu. “Pizza sipariş etmiştim,” dedi aynı boğuk sesle. “O geldi sandım.”

Böyle vücutların yalnızca izlediğim dizilerde olduğunu sanırdım. O yalnızca 19 yaşındaydı ve karnına çoktan sıra sıra kaslar dizilmişti. Rahatsız hissetmemek ve ona da kendini rahatsız hissettirmemek için onu durup süzmemiştim ama yüzüm göğüs hizasına denk geldiğinden vücudunu saran kas kütlelerinden istesem de kaçınamıyordum. Omuzları kocamandı ve elini saçlarına koymak için dirseğini büktüğünden kol kasları belirginleşmişti.

Sonra öfkem tüm bu görüntünün de önüne geçti. Ayakkabılarımı çabucak çıkarıp hışımla evine girdim. Aklıma mukayyet olamıyordum, yaptığım resmen evine bir baskındı ama gerçekten bunları düşünemeyecek durumdaydım ve hâlâ canım yanıyordu. “Konuşmamız gerek,” dediğimde tüm o sinir harbinin bir sonucu olarak sesim titredi. Bu kadar çok kendimi sıktıktan sonra onun evine attığım ilk adımda patlamanın eşğine gelmem şaka olmalıydı. Bir an aklıma gelen korkunç ihtimal yüzünden bir adım geriledim ve omzumun üzerinden dönüp ona baktım. “Ev müsait mi?”

Sorduğum soruya anlam veremedi. Saat dördü geçiyordu, henüz yeni uyanmıştı ve belli ki daha ayılamamıştı. Gözünü açar açmaz pizza

söylemiş, sonra da beni karşısında bulmuştu. Derin bir kafa karışıklığı yaşıyordu ama bunun da ötesinde, neyi kastettiğini gerçekten anlamamıştı. Nihayet algıları açıldığında “Ne?” dedi ilk olarak. “Hayır. Ben yeni uyandım diye böyleyim. Ev müsait. Sana hep.”

“İyi!” Akşamdan kalma olduğum için başı ağrıyor olmalıydı ve benim ses tonuma dikkat etmek gibi bir çabam yoktu.

“Feza,” dedi yumuşak bir sesle. Kapıyı kapatıp bana doğru bir adım attığında bedeninden yayılan sıcaklığın etrafıma bir çember çizmeye başladığını hissettim. Attığı her adımında beni saran çember daralıyordu. “Sorun ne?”

“O kadar sinirliyim ki!” Gözlerim doluyordu. Bunu böyle planlamamıştım. Ben hiçbir şeyi planlamamıştım. “Doruk, ben öyle sinirliyim ki...”

“Bana mı?” diye sordu çekinerek. “Eğer dün gece yüzündense ben...”

“Arkadaşların...” Burnumdan derin bir nefes almaya çalışsam da ciğerlerim yanıyordu. Nefes nefeseydim, üşümüştüm ve şimdi onun evindeydim. Ben ne yapıyordum? Kendimi saçını çeken çocuğu babasına şikâyet etmeye gelen küçük bir kız gibi hissetmişim.

Hayır, bu mevzunun çözülmesi gerekiyordu. Başıma bu belayı saran oysa, çözüm yolu da ondan geçiyordu.

“Beril ve Alara,” dedim aklında daha spesifik şeylerin canlanması için. “Doruk, şu an benim sinirlerim gerçekten çok bozuk ve...”

Gözümünden bir damla yaş aktığında hızlıca sildim. Güçlü olmam gerekiyordu. Ağızlarının payını vermişim. İçim biraz olsun rahatlamalıydı ama Visal’de böyle bir şey yaşanmasına sebep olduğum için kendimi çok kötü hissediyordum. Doğum günü organizasyonunu batırmışım.

Bana daha fazla yaklaştığında üstsüz olduğunun farkında değil gibiydi. Yüzüme dökülen saçlarıma uzanmakta bir sakınca görmedi. Nefesimi tutmuş durumdayken onun gözleri korkuyla açılmıştı. “Lütfen ağlama,” dedi kırılgan diyebileceğim bir sesle. Ağlamam onun canını yakmışa benziyordu. “Ne olduğunu anlayamıyorum ama böyle titreyeceksen sebebi sikimde değil. Önce sakinleşmen gerekiyor. Su içmek ister misin?”

“İkisi Visal’e geldiler,” dedim sesimdeki sertliği korumayı başararak. “Onlara nerede çalıştığımı sen mi söyledin?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı ama kaşları çatılmıştı. “Böyle bir şey yapmadım. Ne işleri varmış senin çalıştığın yerde?”

“Rezillik çıkarmaya gelmişler.” Yerimde duramayarak salonuna doğru adımlamaya başladım. “Önce sipariş verdiler. Bakışlarını görmek lazımdı.

Beni küçük düşürmek için çok fazla çabalamalarını saymıyorum bile. Ben çalışmaktan utanmıyorum Doruk ama sen, böyle karaktersiz arkadaşlara sahip olduğun için utanmalısın. Delireceğim! Bu sorunu çözmen gerekiyor. Ben söyledim ama tek seferde anlayacak kapasiteye sahip olduklarını sanmam, o yüzden söyle o arkadaşlarına bir daha benim on metre yakınım bile yaklaşmasınlar. Beni anlıyor musun?”

Put kesilmiş durumdaydı. Olanları idrak edemiyor, şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi görünüyordu ve onu anlayabiliyordum. O Beril ve Alara'nın bu yüzüne tanık olmamıştı. Eğer olsaydı arkadaşlığını sürdürmeye devam edeceğini sanmıyordum. Bu yüzden anlattığım korkunç şeyleri sindirmesi zaman alacaktı.

“Otur lütfen,” dedi bana yaklaşp elini belime yerleştirerek. Benim için deli gibi endişelendiğinden ayılması hızlı olmuştu. Artık o kadar da akşamdan kalma durmuyordu. Aksine yüzü oldukça ciddi bir ifadeye bürünmüştü. “Sorun her neyse çözerim. Sadece bana hiçbir detayı atlamadan ne olduğunu anlatır mısın? Seni ilk kez bu kadar sinirlenmiş görüyorum ve gözlerin daha fazla dolmasın diye her şeyi yapabilirim şu an.”

Yumuşak tavrı beni biraz bile yumuşatmadı. Kazağımı yukarı doğru sertçe sıyırdığımda kolumdaki iz ilk bırakılan hâlden çok daha kötü görünüyordu. Dört tırnağın belirgin izleri bileğimin iki parmak üzerinden dirseğimin üç parmak altına kadar uzanıyordu. Bir kaplan tarafından pençelenmiş gibi duruyordum. “Bana bunu yaptı,” dedim dişlerimi sıkarak. “Alara bana bunu yaptı ve bir kez daha parmağımın ucuna dahi dokunursa yemin ederim arkadaşını mahvederim.”

Doruk'un gözlerine sanki gece çöktü. Bir anda tüm tavrı, beni alttan alma ve anlama çabası yere düşüp parçalandı, yerine ise benden daha çok öfke duyan bir adam yerleşti. “Sana,” dediğinde çenesinde bir kas seğirdi. Omuzları gerginleşmiş, yüzünü bana doğru eğmiş ve gözlerini koluma dikmişti. “Sana zarar mı verdi?” Benimle değil de kendisiyle konuşuyor gibiydi. “Bunu sana o yaptı, doğru mu anlıyorum?”

Öfkesi bir an için her zaman onun karakterine ait bir parçaymış gibi ona cuk diye oturdu. Bu hâli bana yabancıydı ama sanki o, kendisinin bu hâline çok fazla aşinaydı. Elimini tutup avucunun içine aldığı anda gözlerine inanamıyor gibi kolumu yüzüne doğru yaklaştırdı. Bedeninin kaskatı olduğunu hissetmem için ona dokunmama gerek yoktu. Gerilim, depreme hazır bir fay hattı gibi aramızda asılı kaldı.

“Derdi neymiş?” diye bağırdığında irkildim. “Bu ne Feza? Derdi neymiş? Delirmiş mi? Kafayı mı yemiş? Bu ne lan böyle? Hangi akla hizmet sana elini sürmeye kalkmış? Bu ne amına koyayım ya?”

“Doruk...”

“Çok özür dilerim.” Göğsü bir krize girmiş gibi hızla inip kalkıyordu. “Hayatına soktuğum insanlar için çok özür dilerim. Yemin ederim bir daha senin karşına çıkmamalarını sağlayacağım. Canın çok acıyor mu?” Beni koltuğa ne zaman yönlendirdiğini bilmiyordum ama oturmamı sağlar sağlamaz hemen yanımdaki yerini aldı. Bedeninden bir titreme geçtiğinde anılar her yanından üzerine akın ediyor gibiydi.

“Senin dertlerini dinlemek, hayatında olmak, sana arkadaşlık etmek benim için sorun değil,” dedim bir kelimeyi fazlasıyla vurgulayarak. Ardından başımı dikleştirdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. “Ama hayatındaki insanlarla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Önce sosyal medya, şimdi Beril ve Alara. Doruk, benim için değerli olduğunu biliyorsun ama tüm bunlara katlanmak zorunda kalmak istemiyorum. Başıma ilk defa böyle korkunç bir olay geliyor. Kimsenin çalıştığım yere gelip müşterilerimi kaçırmasına ve bana zarar vermesine katlanacak değilim. Bunu senin için bile yapmam. Bir şeylerin düzelmesi gerekiyor. Doruk, bir şeyleri düzeltmene ihtiyacım var.”

Bana öyle çaresiz bir bakış attı ki söylediklerimi yanlış anladığını düşündüm. Onu terk etmemem için yalvarır gibi göründü. Komik olan bir ilişkimizin dahi olmayıştı ama Doruk, arkamı dönüp gitmeyeyim diye ayaklarıma kapanacak gibiydi. “Özür dilerim,” dediğinde sesi, onu gördüğüm ilk gecedeki gibi küçük bir titremeye sahipti. “Feza, sebep olduklarım için çok özür dilerim. Her şeyi düzeltirim. Yemin ederim denerim. Benim yüzümden canın yanmış, kafayı yiyeceğim! Çok özür dilerim. Kimsenin parmağının ucu bile sana değmemeliydi. Visal’e gelip olay çıkartmalarını da geçtim, bu ne demek böyle? Bunu yapan bir erkek olsaydı var ya... Sikeyim, kafayı yiyeceğim.”

“Özür dilemen için sana anlatmıyorum,” dedim yüzüne bakmaya çalışarak. Bedeni öyle sıcaktı ki başımı göğsüne yaslamak, orada öylece durup ısınmak istiyordum. Her şeyin bu kadar raydan çıkması onun suçu değildi belki ama derdim onu suçlamanın ötesindeydi. “Ama ben bu mevzuyu öylece rafa kaldıramam. Onlarla konuşuyor musun, uyarıyor musun, ne yapıyorsan yap. Bunun tekrar yaşanmayacağından emin ol çünkü bir sonraki sefere karşılık veririm. Doruk, sizin gözünüzde nasıl

bir imaj çizdiğimi bilmiyorum ama ben kendimi ezdirecek biri değilim. Benim de bir dayanma eşiğim var.”

“Benim yüzümden uğraşmak zorunda kaldıklarına bak...” Başını şiddetle iki yana salladığında ağlamak istiyor gibiydi. “Her şeyi mahvettiğimi söylerken tam olarak bunu kastediyordum işte. Sana asla zarar vermem ama benim çevremde olmak bile sana bir şekilde zarar veriyor.” Bunları kabullenmek onun için oldukça acıydı ve inkâr edemiyordum, çünkü doğrudu. “Kolun için bir şeyler getireyim,” dedi hızla ayaklanarak. Bu sırada zil çaldığında “Pizzayı da sikeyim gerçekten,” dedi sinirle. Sonra bana dönüp inanılmaz nahif bir şekilde “Aç mıydın?” diye sordu. Bipolar bozukluğa sahipmiş gibi ruh hâli değişip duruyordu. “Neyse, halledeceğiz. Her şeyi halledeceğiz. Sakin ol tamam mı? Ben çözeceğim.”

Öylece salondan çıkıp gitti. Geri döndüğünde yaklaşık dört dakika geçmişti. Artık üzerinde bordo bir tişört vardı, aynı renk çoraplar giymişti. İçerisi buram buram pizza kokuyordu ve Doruk’un diğer elinde küçük bir ilkyardım çantası duruyordu. Ne diyeceğini bilemedi, temkinli bir şekilde yanıma yaklaştı ve bacağı bacağıma değecek kadar yakınımaya oturup çantayı kendi kucağına koydu. “Şiddetin en ufağı dahi raydan çıkmama sebep olur.” Bu konuşmanın onun için çok zor olduğunu anladım. “Maç sonrası sevinçlerimizde bile birisi omzuma biraz hızlı vursa çok gerilirim. Hele ki çocukken koçlarım ya da antrenörlerim sırtıma bile dokunamazdı. Hep aşırı tepki verirdim.”

Benimle rahatsız bir şekilde konuştuğunu fark ettiğimde “Bu konunun seninle bir ilgisi yok,” dedim. “Bana geçmişini anlatmak zorunda değilsin, seni tanıyorum. Tek istediğim arkadaşlarını benden uzak tutman Doruk.”

“Başını dolaba vurduğunu söylediğinde mutfaktaki bütün dolapların kapaklarını sökmek istemiştin.” Burnundan verdiği sert soluk yüzüme çarptı. “Küçük bir morluk, büyük bir kızarıklık... Hepsinin sebebine kin tutarım. Ten rengini değiştiren tek şey utanıp kızarman olmalı senin.” Derin bir nefes alırken uzun parmaklarının dış kısmı kolumdaki yaranın etrafında gezindi. “Bu konu benim için çok hassas,” dediğinde zaten bunu biliyordum. “Başına gelen şey için gerçekten çok üzgünüm. Bunu bütün samimiyetimle söylüyorum ve bilmeni istiyorum. Bir daha olmayacak. Çünkü kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim.”

Dudaklarım aralık kaldı. Doruk öyle içerlemiş, öyle hassas görünüyordu ki bir şeyler söylesem de fayda edeceğe benzemiyordu. Parmaklarında küçük bir titreme olduğunu görünce gözlerimi kocaman açtım. O

parmaklarla kocaman bir basketbol topuna istediği şekilde hükmedebiliyordu ama bir kremin kapağını açmakta zorlanıyor muydu?

Elimi elinin üzerine koyup gözlerinin içine baktığımda sanki bir tuşa basmışım gibi omuzları yenilgiyle düştü. Yüzüne derin bir hüznün ifadesi yerleşirken “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Sık sık maçlarda tırnak darbeleri alırız, iki metrelik adamlar bile o yaralardan yakınırırlar hatta bazen haberlere bile konu olur omzumuzdaki yaralar. Senin canın ne kadar ki sanki? Çok acımıştır, üfleyeyim mi?”

“Doruk,” dedim ama elimi elinin üzerinden çekmek yerine orada tutmaya devam ettim. Avucunu kocaman açtığına parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve elimi dudaklarına götürdü. Elimini üzerine temas eden dudakları, bütün bedenime bir titreme dalgası yaymıştı. “Canım o kadar da acımıyor,” diye yalan söylerken ses tellerim kadifeden yapılmış gibiydi. Bıraktığı öpücüğün ardından hemen elimden ayrılmadı dudakları, iç çeker gibi derin bir nefes aldı.

“Senelerce bu yalanı söyledim.” Kalbim tam ortadan ikiye ayrıldığında az sonra binlerce parçaya bölüneceğimi hissettim. Kremin kapağını döndürerek açtığı sırada göz temasından kaçınıyordu. Kolumu önüne çekti ve parmaklarına sıkıdığı kremi diğer elinin parmaklarına sürterek ısıtıttıktan sonra koluma değdirdi. “Seneler boyunca senin yerindeki kişi bendim. Bu kremin kokusu hâlâ midemi bulandırır ama inan bana, en çok bu işe yarıyor.”

Bir krem kokusunun bir travmayı tetiklememesini dilerdim.

Ben ne zaman çilekli krem kokusu alsam annemin yumuşacık ellerini hatırlardım. Doruk ise ne zaman bu nanemsi ağır kokuyu alsa kim bilir hangi anısını hatırlıyordu.

“Ben sürebilirim,” dedim bileğime değen parmaklarını durdurarak. “Devam edersen koku ellerine sinecek.”

“Alışkınım,” dediğinde ağlamaya başlamak üzereydim. “Ben de yeni yaralarım için bunu kullanıyorum hep.”

“Yeni yaraların basketbol yüzünden oluyor ama değil mi?”

Duraksadı. Duraksaması kanımı dondurdu. “Evet,” dedi sonra. “Basketbol temas gerektiren bir oyun.”

“Ama temasların seni gerdiğini söylemiştin.”

“Maç sırasında değil.” Özenle koluma kremi yaydırmaya devam ediyor ve inatla bakışlarını benden kaçırıyordu. Gözlerime bakarak anlatamayacağını anladım. “Basketbol benim ilacım. Bu hep böyleydi. Elimden alınmak istenildiğinde bile.”

Sormadım. Sormamı bekledi, kaçamak bir bakış yolladı yüzüme ama ben sormadım. Kendini yeterince güçsüz hissediyorken onu cırılçıplak bırakmaktan memnun olamazdım. Çok özel bir alanın sınırındaydım ve çizgimi kendim çektim.

“Konuyu kendime çevirmeye çalışmıyordum,” dedi kısa süreli sessizliğimizin ardından. Sesinde yine bir özür vardı. “Bana acımanı sağlamaya çalışmıyordum ama bir yanımda, sana anlatmak için yanıp tutuşuyor belli ki.”

“Şimdi değil,” dedim onun çekingenliğinin aksine kendimden emin bir sesle. “Şimdi dinlemek istemiyorum çünkü sen rahat görünmüyorsun.”

“Gözlerimin içine öyle bakmaya devam edersen ağlamaktan korkuyorum.”

“Aman canım,” dedim gülümseyerek. “Alışkın olmadığım bir şey değil. Seni ilk gördüğümde de sen ağlıyordun neticede. Zırlak bir şeysin yani anladım onu ben.”

Parmakları nabzımın üzerinde durduğunda başını kaldırıp gülümsememi izledi. Bu ani hareketi donup kalmama neden olurken acı nane gibi bir koku, onun için travmatik olan bir koku bizim aramızdaydı. Doruk, kreme bulanmış parmaklarını acıtmadan tenime bastırıyordu ve yüksek ihtimalle nabzımın üzerinde duran eli yüzünden kalbimin hızlandığını anlayabiliyordu.

Garip bir gerilimin ardından her bir hücremin ona doğru çekiliyor olduğunu hissettim. Omzumdan başlayan bir kıvılcım, kolum boyunca sıra sıra uzanmış kibritleri domino gibi devirerek ilerliyor ve onun parmaklarının değdiği yere kadar uzun bir ateş hattı çiziyordu. Doruk çakmak mıydı rüzgâr mıydı ayırt edemiyordum. O ateşi söndürecek miydi harlayacak mıydı fikrim yoktu. İkisini de yapabilecek güce sahipti. Kararı verecek olan oydu.

“Bir kere gülümsüyorsun,” dedi dalgın dalgın. “Sonra her şey düzelecek gibi hissettiriyorsun. Seni kendime yakın tutmak istiyorum. Seni sürekli güldürmek istiyorum. Seni hep burada, tam yanımda istiyorum.”

“Ama böyle davranmıyorsun,” dediğimde daha net olmamı isteyerek dikkatle bana baktı. “Bakma öyle,” dedim kaşlarımı çatarak. “Neyi kastedtiğimi gayet iyi anlıyorsun.”

“Sor,” dedi birden, alçak bir sesle.

“Neyi sorayım?”

“Dün geceyi hatırlayıp hatırlamadığımı sor.”

“Hatırlıyorsun.” Emindim. Kolumu temasından kurtarıp çenemi kaldırdım. “Hatırlıyorsun çünkü kapıdan hışımla girdiğimde öfkemin dün geceyle ilgili olduğunu sandın. Hatırlıyorsun ve yine de benim üstelememi, konuyu benim açmamı istiyorsun. Her şeyi benden bekliyorsun. Benden her şey için özür diliyorsun, asıl kırgın olduğum konuyu görmezden geliyorsun.”

“Bana kırılmış olman kafamı koparmak istememe neden oluyor.”

“Doruk,” dedim gözlerinin içine daha yakından bakarak. Yüzümü onunkine yaklaştırmış oluşum gözlerinin odağının aralık duran dudaklarıma kaymasına neden oldu. İstedğini biliyordum. Beni deli gibi öpmek istediğini kendisi söylemişti ve bunu söylediğini hatırlıyor, aksini düşünmeme sebep olacak bir şey yapmıyordu. Sertçe yutkundığında elimi yavaşça göğsüne yasladım.

Göğsü kalkıp inmiyordu. Gözleri gözlerime çıkmıyordu. Dudaklarımın şeklini aklına kazımak istiyorsa bunu çoktan başarmış olmalıydı. Şimdi de tadını merak ediyor gibiydi.

Avucuyla yanağımı kavradı. Yanağımın avucuna oturuş şeklinden hoşlanıyordum. Yüzümün onun ellerinin arasında kaybolma fikri mideme indirilen bir yumruktu. “Konuyu senin açmanı bekliyordum çünkü sarhoş olup seni aramış olmak beni utandırıyor.” Neredeyse fısıldayarak, yavaş yavaş konuşuyordu. Dudaklarının her bir hareketini dikkatle takip ettiğimi fark ettiğinde bir kez daha yutkundu. Bir şeyler söyleyecekti ama mesafeye dayanamıyor gibi yüzümü daha sıkı kavrayıp burnunu burnumun ucuna sürttüğünde gözlerim kapandı. “Bunu istiyorum,” dedi dudaklarımın üzerine. Baştan ayağa titredim. Baş parmağı, alt dudağımın kıyısına dokundu önce. Sonra dudağımın üzerinde küçük bir kavis çizdi. “Feza, bunu istiyorum.”

“Doruk...” Nefesim onun sıcak nefesine karışıyordu. Derin bir şekilde iç çektim ve bu onun nefesini kesti. Dudaklarımı dudaklarına daha fazla yaklaştırdığımda ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum. “Sarı çorabın, ayakkabının içinde kalmış.”

“Ne?”

“İçeri girerken gördüm, ayakkabılığın kenarında duruyor.”

Aramızda birkaç santim boşluk bıraktığında silkelenir gibi başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. “Bunu söylemek için mi bana öyle yaklaştın?”

“Sana çok mu yaklaştım?” diye sordum saf saf gözlerimi kırptırarak geri çekilirken. “Anın büyüleriyle öyle olmuştur, kusuruma bakma.”

UÇUŞ İZNI

Feza

Az önceki yakınlığımız salonun havasını tamamen değiştirmişti. Dudaklarının aklımı karıştırmasına izin vermemek için gözlerimi yüzünden kaçırdım. Doruk, çatılmış kaşlarının altından öfkeli bir nefes verdi. Ondan beklediğim tepki yalnızca bir göz devirmeydi; belki de bunun adil olmadığını söylemesini ummuştum. Onu sinirlendirdiğimi biliyordum, zaten amacım tam olarak buydu ama onun dudaklarıma aynı dikkatle bakmaya devam etmesi hesapta yoktu.

Kafasında bir şeyi çözmeye çalışır gibi göründü. Doruk, kendine hâkim olmak için büyük bir savaş vermeye çalışır gibi göründü. “Hak ediyorum,” dedi. Kendi kendine konuşur tondayken gözleri hâlâ dudaklarıma dikiliydi. Yan yana oturmamıza rağmen aramıza koyduğum mesafeyi bir santim bile aşmıyor, bana yaklaşıyordu. “Hak ediyorum amına koyayım.” Öfkesinin kendine olduğunu anladım tepkisinden. “Ne diyebilirim ki? Ne diyeceğim de savunacağım kendimi? Haklısın sen. Ben senin yerinde olsaydım benim gibi biriyle zahmet edip uğraşmazdım bile.”

“Konuşurken gözlerime bakmanı tercih ederim,” diye mırıldandığımda kelimelerimi ağzımdan tek tek yakaladı gözleri. Dudaklarımı okuyarak anladı sanki ne dediğimi. Sesimi duyduğunu sanmıyordum.

“İstiyorum,” dedi. Bu tek kelime bedenime verilen bir sinyaldi. Bütün uzuvlarım karıncalanırken böyle net bir şekilde ifade etmesini beklemediğim için gözlerim yaşadığım şokun etkisiyle irileşmişti. “Ayıkken de söyle dedin. Ayığım, söylüyorum. Her şeyi mahvedeceğimi bile bile seni öpmeyi çok istiyorum.”

Karnımdaki krampların yer değiştirmeye karar vermesiyle birlikte neye uğradığımı şaşırdım. Kalbimden çıkan bir heyecan dalgası o

kramplara çarpıyor, onları aşağı doğru itiyordu. Kendimi toparlamalıydım. “Diyorum ya, anın...”

“Anı ayrı, büyüüyü ayrı, büyücüyü ayrı sikeyim.” Aramıza koyduğum mesafeye saygı duymaya devam ediyordu ama bir yanımda, o mesafeyi aşması için tek bir göz kırpmaya anının yeterli olacağını söylüyordu. Diğer yandan ne o ne de ben gözlerimizi kırpmıyorduk birbirimize bakarken.

“Bir heves miyim senin için?” diye sordum yavaşça. Bunu kendime yakıştırmam zoruna gitmiş gibi yüzünü buruşturdu ve kaşları kızgın gözlerinin üzerinde bir çatı oluşturdu. “Bu yüzden...” Dile getirecek olmak utanmama sebep oldu ama söylemek istedim. Emin olmak istedim. “Bu yüzden mi öpmek istiyorsun beni?”

“Heves mi? Feza, nefes gibi bir şeysin benim için.” Göğsümün içinde bir kuş çırpınmaya başladığında kalbim öyle hızlı atıyordu ki öleceğimi sandım. “Sana ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Sensiz yapamazmışım gibi. Senden başka herkes gereksizmiş de bana bir tek sen lazımmışsın gibi.”

Ona böylesine değer veren ilk kişiydim. Üzerine titriyordum, sürekli onun iyiliğini düşünüyor ve iyi hissetsin diye peşinde koşturuyordum. Tüm bunlara bakıldığı zaman Doruk’un bana ihtiyacı varmış gibi hissetmesi belki de normal olmalıydı. İhtiyacı olduğu için değil, beni sevdiği için yapmasını istedim. Doruk bana ayıkken beni sevdiğini söylesin, ben de ondan emin olayım istedim.

Son zamanlardaki hareketlerinin dengesizliği ona duyduğum güveni sorgulamama sebep olmuştu. Bir adım ileri attığında üç adım geri atmadan rahatlama birisiydi o. İşte bu yüzden, ben Doruk’tan emin değildim. Kanında alkol dolaşmazsa bu düzelir sanıyordum ama asıl sorunun alkol olmadığını şu an anlıyordum.

“Teşekkür ederim.” Beni nefese benzetmişti, hayatımın en güzel iltifatıydı bu. “Ama Doruk,” dediğimde gözlerine kara bulutlar yerleşti hızla. Işıltılar kaybolurken dudaklarımdan koptu bakışları. Dondurmasını düşürmüş bir çocuğun yerdeki külaha atacağı türden bir bakış yolladı suratıma. “Beni öpmeni istemiyorum,” dedim sesimi toparlayarak. “Şu an değil.”

“Tamam,” diye fısıldadı, mahcup bir sesle. Az önce tek odağı dudaklarımda neler döndüğünü pek sorgulamamıştı ama gerçekliği algılamaya başlayan zihni, onu reddettiğimi hızlıca ayırt edebildi. “Pizza yiyelim mi? Soğumuştur ama fırında ısıtırım.”

Morali inanılmaz bozulmuştu, bunu belli etmemek için de ortamdan kaçmaya çalışıyordu. Konuyu kapatmak, bir daha da hiç açmamak, olabildiğince uzaklaşmaktı tek derdi. “Doruk,” dediğimde kendini bana bakmaya zorladı. “Beni yanlış anlamanı istemiyorum.”

“Bir açıklama yapmak zorunda değilsin,” dedi hızlıca. Çok ciddiymiş yüzü. Gergin olduğu da rahatlıkla anlaşıyordu. “Hiçbir zaman bir erkeğe neden istemediğini anlatmak zorunda değilsin. Hayır demek hayır demektir Feza. Seni sorgulamıyorum ben.”

“Kendimi rahatsız hissetmekten korkuyorum.” Devam etmemi bekler gibi gözlerime baktı çünkü kafası karışmıştı. “Senin evindeyiz,” dedim kalbim küt küt atmaya devam ederken. “Ve ben burada kendi sınırlarım varmış gibi hissetmiyorum. Tamamen senin alanındayım. Bu bana şu an için doğru gelmiyor.”

“Yani derdin beni süründürmek değil mi?”

“O da var tabii ama...” Boşluğumu yakalayıp araya bir soru sıkıştırdığını ve benim de oltaya geldiğimi anlayıp cevap verdiğimi fark edince öylece durdum ve “Doruk!” dedim sonra. “Beni manipüle ediyorsun istediğin cevapları almak için.”

Sitemime gülümsedi. Koltuğa bastırduğım elimin yanma kendisini ninkini yaklaştırdığında serçe parmağıyla serçe parmağıma dokundu. Ardından parmağını parmağımın etrafına doladı. “Asla,” dedi yemin edercesine net bir şekilde. “Asla sınırını geçmem, asla. Bana hiçbir konuda güvenmiyor olsan bile bu konuda güvenebilirsin. Hiçbir şekilde ileri gitmem.”

Ben senin ileri gitmenden değil, geri gitmenden korkuyorum daha çok demek isterdim aslında fakat bunu söylemedim. Her şeyi ben söylersem o zaman ne anlamı kalırdı? Bu noktadan sonra bir şeyleri artık onun kendi çabasıyla anlaması gerekiyordu.

Sırf o an bir şeyler yapmak için krem kutusunu alıp diğer tarafına doğru uzanarak onu kenardaki sehpanın üstüne bıraktı. Bu sırada eğer ben serçe parmağını kavramaya devam etmeseydim ellerimiz ayrılacaktı ama bunu sürdürdüm. Bir kanca gibi ona sardım parmağımı. Yüzüne yerleşen gülümsemeyi gördüm. Sanki gözlerinin kenarlarına kelekler konmuştu. Öyle samimi gülmüştü işte.

Kalbimi yerinden hoplattı bu hissiyat. Gözlerimi kırıştıtırıp bu gülüşünü aklıma kaydetmek istedim. Gözümü kapattığımda aklıma geleceğine emindim. Bu gece de uyuyamayacaktım ve bunun sebebi basit bir temasın ardından yalnızca birkaç saniyeliğine ettiği tebessüm olacaktı.

Koltukta yan yana duran ellerimize baktığını yakaladım. Onun büyük yumruğunun yanında benimki oldukça narin duruyordu. Onun elinin yüzeyini saran damarlar benimkilerden çok daha belirgindi. Benimkiler yemyeşil yollara benziyordu, onunkilerse bir ağacın dallarını andırıyordu daha çok. “Hemen dönmek zorunda mısın?” diye sordu. “Bugün off day, evde olacağım yani. Bir şeyler yapabiliriz birlikte.”

Benimle vakit geçirmek istiyordu. Bu bile çok güzel hissettiriyordu.

“Değilim galiba,” dedim. “Ortalığı yıkıp çıktığım için tüm yük Eren’e kaldı ama.” Gözlerimi yere diktim ve sonra ikimizin de ellerini bir türlü geri çekemediğini fark ettim. Serçe parmaklarımız birbirine sımsıkı tutunmaya devam ediyordu. İkimiz de çekmek istemiyorduk. Belki dün sarhoşken kurduğu cümle doğrudur. Belki de Doruk, beni sevmeye başlıyordu.

Bir şekilde bana çekiliyordu, bunu hissedebiliyordum. Bana nasıl baktığını görmüştüm az önce. Beni öpmek istediğini söylemişti. Tüm bunlar bir rüya gibiydi. Onun gibi birinin bana ilgi duyması garipti. Onun gibi birinin evinde olmak bile garipti.

“Ben de ortalığı yıkacağım, sadece zamanını bekliyorum.”

Beril ve Alara’yı kastediyor olmalıydı. “Bu konuda...” diyerek cümleye girdim ve biraz duraksadım. “Bunu senin çözmeni istediğim için buraya geldiğim doğru ama yapacağın konuşmayı beni küçük bir kız çocuğu gibi göstermeden yapsan olur mu? Çünkü ben sana saygı duyduğum için durdurdum kendimi. Senin arkadaşların, senin hayatın. Benim için hiçbir önemi yok ikisinin de ama bir yerde senin değer verdiğin insanlar neticede. Yani korkup da sana şikâyet etmeye geldiğimi düşünmelerini istemiyorum. Anlıyor musun beni?”

“Sen de haklısın tabii,” dedi. “Ardı arkası kesilmeyen mallıklarımın sonra bana upuzun açıklamalar yapıyorsun kesin olarak anlamamı sağlamak için.”

“Ben hep çok konuşurum.” Yanlış anlaşılmanın telaşıyla elimi kendime doğru çektim. Temasımızın sonlanmasından hoşlanmamıştı ama ben onun bana gerçekten alındığını sanmıştım, bu daha önemliydi. “Sana hakaret etmedim gerçekten.”

“Aslında bu aralar çok konuşmuyorsun.” Doruk, insanlık için küçük kendisi için büyük adımlar atıyordu. “Yani, yine konuşuyorsun da... Kendini kaptırdığın şu heyecanlı konuşmaların gibi değil. Gece mesela, telefonu suratıma kapatacaksın sandım.”

“İçip içip beni aramıştın Dorukhan, ne yapmamı bekliyordun? Saat ikiye.”

“Doruk.”

“Hım?”

“Doruk’tan devam,” dedi. “Doruk yeterli.”

“Böyle söylediğim şeyleri ciddiye almayıp konuyu bambaşka bir yere çektiğinde sana gerçekten sinir oluyorum. Bunu gece de yaptın.”

“Hatırlıyorum.” Başını yukarı aşağı salladı. “Ve bu seni ciddiye almadığım için yaptığım bir şey değil. Sadece Dorukhan dediğinde bunu çok ciddi söylüyorsun. Sinirli gibi. Doruk demen daha özel hissettiriyor.”

“Sana özel hissettirmek gibi bir zorunluluğum olduğunu sanmıyorum.” Burnunu sürtmeye çalışıyordum, öfkemin hemen yok olmaya-
cağını anlamalıydı.

Galiba ben şu an ona trip atıyordum.

“Tabii ki yok,” dedi. “Ama benim özel hissettirilmeyi hak edecek bir şeyler yapma zorunluluğum var. Sana karşı var. Bu yüzden işe pizzamı seninle bölüşerek başlamayı düşünüyorum. Şu detayı da eklemek isterim ki sevdiklerime canımı veririm, yemeğimi asla.”

“Dün körkütük sarhoştun, bugün ölü gibi uyuyup öğleden sonra uyandın ve kalkar kalkmaz kendine pizza söyledin. Hımm... Örnek bir sporcusun kesinlikle.”

“Sık sık sarhoş olmam. Alkolik değilimdir.” Onu daha yakından tanı-
mamı sağlamaya mı çalışıyordu? “Çok yerim,” dedi. “Çok fazla yerim. Fi-
ziğime aldanma, yediğimin on katı egzersiz yaptığım için böyle. Basket-
bolcu olmasaydım obez olurdum herhâlde. Pizzaya bayılırım. Mutfakta
iki büyük boy göreceksin, şaşırma. İkisi de benimdi normal şartlarda ama
şimdi seninle paylaşacağım. Böyle de iyi bir insanımdır.”

“Orta boy bir pizzanın dört dilimiyle doyuyorum ben,” dedim bu
çok önemli bir mevzuymuş gibi. “Yanımdaki kimse kalan dilimleri o yer.
Çoğu zaman Fırat olur bu. Kimseye bırakmaz canım kardeşim.”

Anlayışla başını salladı. Onu kendisine benzetmişti. “Küçük kardeşler
işte, ne yaparsın.” Yüzü yeniden ciddi bir hâle bürünürken “Feza,” dedi
aklından geçirdiği şey her neyse bunu sorup sormamak arasında kalarak.
“Alkol senin için bir sorun mu?”

“Bilmiyorum, ben hiç kullanmadım.”

“Hayır, öyle değil.” Bakışlarını benden uzaklaştırdı, sonra gözlerime
bakarak sormak istemiş olacak ki yeniden yüzüme çevirdi yüzünü. “İçip
içip seni aradığımı söylemiştin ya... Yani, düşüncesizlikti tabii ki. Gece

ikide seni rahatsız etmemem gerekirdi. Büyük eşeklik, özür dilerim ama bunun dışında bir rahatsızlık duydun mu? Yani daha önce alkollü biriyle ilgili bir problem yaşamış mıydın?”

“Sen yaşamışsın belli ki.”

Gözlerine buzdan bir perde çekildiğinde o buzların kırılıp parçalanması da aynı saniye gerçekleşti. Doruk bana bir şeyler anlatmıyordu ama ben bir şeyler anlamayı başarıyordum. Bu onun algılayamadığı bir olaydı. Hâlbuki kendini dışarıdan bir kez görse nasıl da her şeyin göz önünde olduğunu o da anlardı. Onu gerçekten benden başka kimse anlamamış mıydı? O hâlde insanlar ona doğru şekilde bakmamış olmalıydı.

“Sarhoş biriyle ilgili herhangi bir travmam yok,” dedim ama sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. “Aslında,” diye düzelttim. “Bir tane var. Saçma sapan bir şeydi. Taner, Visal’e kafayı bulmuş hâlde gelip bir anda bayılmıştı. Bu kadar.”

“Ne?” diye sordu anında değişen ses tonuyla.

“Üzerinden biraz zaman geçti. Ayakta duramıyordu zaten. Kapıda yığılmıştı. Biraz korkmuştum ama önemi yok. Unutmuşum.”

“Ne?” dedi tekrar. “Taner dediğin şu seninle gevşek gevşek konuşan puşt değil mi?”

“Evet, çocukluk arkadaşım olur kendisi.”

“İnsan arkadaşlarını pek doğru seçemiyor işte bazen.” Gözleri koluma kaymıştı bunu söylerken. Konudan rahatsız olduğum için ayağa kalktım ve “Sen pizzaları ısıtırken mutfığa gelebilir miyim?” diye sordum. “Mutfığın inanılmaz ferah.”

“Feza...”

“Senin pek kalkasın yok yerinden, ben gidip ısıtayım istiyorsan?”

Arkamı dönecekken beni bileğimden yakaladığında ve hafifçe kendine doğru çektiğinde o koltukta duruyordu bense bacaklarının arasındaydım. Normalde benim ona yaptığım şekilde bana bakmak için başını yukarı kaldırdı. “Rahatsız olduğun bir şeyler var,” dedi. “Taner’le ilgili mi? Ne olursa olsun bana anlatabilirsin. Yani, eğer utanıyorsan...” Düşüncesi bile midesini bulandırmıştı. Doruk her zaman en uç noktayı düşünüyordu. O sanki her şeyin en kötüsüyle büyümüştü. “Ne olursa olsun,” diye tekrarlarlarken bileğimin içini baş parmağıyla okşadı. “Gerçekten anlatabilirsin.”

“Senin sarhoş hâlin tatlıydı,” diye döküldüm. “Ama onunkini tanımlayacak olsam buna tatlı demezdim. Yani alkolle genel olarak bir derdim yok ama alkol alan kişiden kişiye göre değişiyor düşüncelerim. Onun

sarhoşluğunu nedense kendim için bir tehdit olarak görmüştüm. Eğer seninkini de öyle görmüş olsaydım aramıza belli bir mesafe koyardım, aynı ona yaptığım gibi. Soruların cevabını verebilmiş oldum mu?”

“O, sana âşık mı?” diye sordu. “Takıntılı, saplantılı puştun teki mi? Çünkü o gün tam olarak öyle davranmıştı. Onu o sikik arabasının camından çıkarıp sokağın ortasında ağzını burnunu kırmak isteyeceğim şekildeydi tavrı.”

“Saçmalama,” dedim. “Bunu konuşmasak olmaz mı?”

Gerçekten ne istediğimi aklımdan okumak ister gibi yüzümde gezindi gözleri. Sonunda gördüğü bir şeyler onu ikna etmiş olacak ki ayağa kalktı. Hâlâ ondan uzaklaşmış değildim bu yüzden ani kalkışını seyrederken kendimi inanılmaz küçük hissettim. Önümde bir dağ gibi dikildiğinde beklediğim en son şey beni kollarının arasına çekmesiydi.

Bunu benim ihtiyaç duyduğumu düşündüğü için mi yapmıştı yoksa kendisinin mi buna ihtiyacı vardı bilmiyordum ama bana öyle sıkı sarıldı ki kemiklerime kadar ısındığımı hissettim. Çenesini başımın üzerine bastırdı. Kolları beni sıkıca kavrarken “Her zaman burada olacağım,” dedi. “Benim yanımda olduğun kadar ben de senin yanında olmaya hazırım. Konu fark etmez. Beni çağırırsan ben gelirim Feza. Bir problem varsa, çözülmesi gerekiyorsa, senin için bunu seve seve yaparım. Sen yapamayacağın için değil, ben yardım etmek istediğim için.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldarken geri çekilmek istemiyordum. Onun bana sarılmasında tarif edemeyeceğim bir şeyler vardı. Başıma gelen en eşsiz şey olduğu kesindi. Başımı yukarı doğru kaldırıp onunla göz göze geldiğimde şaşkın şaşkın bakan taraf bendim. Kalbi deli gibi çarpan, bu kolların arasından çıkmak istemeyen, onunla sonsuza kadar burada böyle durup sarılabilmişim gibi hissedenden taraf da bendim.

Gözlerine ulaşan samimi bir gülüşü vardı. O da bunu niye yaptığını benim kadar idrak edemiyordu. Doruk ve ben birbirimizden uzak duramamaya başlamış gibiydik. Aramızdaki mesafe eskisine kıyasla daha sık sığırıyordu ve öyle zamanlarda birbirimizden ayrılmamız zor oluyordu.

Ben geri çekilmemiş olsaydım o beni bırakmazdı ama biraz daha kolları arasında durup yüzünü izleseydim az önce benim çizdiğim sınırı yine ben parçalayacak, ondan beni öpmesini isteyecektim. Bunun bana nasıl hissettireceğini deli gibi merak ediyordum.

Birlikte mutfağına gittiğimizde benim için bir sandalye çekip oraya oturmamı söyledi. Ardından sipariş ettiği pizzaları tepsilere yerleştirip

fırının içine attı. Bir mutfağın içindeyken oturmakla ilgili problemlerim vardı. Hele böyle bir mutfağın içindeyken bu daha da zordu. “Tatlı yapmamı ister misin?” diye sordum. Süt olup olmadığına bakmak için buzdolabına doğru ilerlediğimde bu bana bir mahremiyet ihlali gibi geldiği için durdum. “Buzdolabını açabilir miyim?”

“Tabii ki açabilirsin ama tatlı yapabileceğini sanmam, gerekli malzemeler yoktur bende çünkü.”

İki kapaklı buzdolabını kulplarından tutup kendime doğru çektim ve görmeyi beklediğim hiçbir şeyi orada göremedim. Sebzelikte birkaç yeşillik vardı, üst rafta bir kalıp peynir ve küçük bir kavanoz salça boynu bükük bir yalnızlık içinde duruyordu. Kocaman boy ketçap ve mayonez dolabın kapak kısmında yan yanlardı. Yarıyı yenmiş bir market supanglesi de bir başka rafta tek başınaydı. Birkaç tane de muz vardı.

“Kendine hiç bakmıyor musun sen?” diyerek ona döndüm çatılan kaşlarımla. “Ne yiyor ne içiyorsun bu evde böyle?”

“Fazla zamanım olmuyor normalde,” dedi azarlayışından dolayı mahcup olmuş bir şekilde. “Çoğu zaman dışarıdan yerim. Ev yemekleri yapan bir restoranla anlaşmalı sayılırım.” Güldü. “Kızmasana ya. Gözlelerinden ateş çıkıyor.”

“Bu buzdolabını dolduruyorsun ve düzgün bir şekilde beslenmeye başlıyorsun.” Birden kaşlarım çatıldı. “Diyetisyen adayı Beril sana seve seve yardımcı olacaktır eminim ki. Bana senin neleri yememen gerektiğini söyleyip duracağına sana doğru düzgün bir alışveriş yapmanı söylemedi mi bunca zaman?”

“Herkesi kendin gibi sanıyorsun,” dedi Doruk. “İnsanlar beni umursamazlar Feza. Kimse gelip de dolabım boş diye kızmaz bana. Ablam kızar gerçi ama o da alıştı herhâlde.”

“Normalde gelip dolabına falan bakıyor mu yani? Çok mu sık kullanıyor mutfağını?”

“Ablam mı?”

“Beril.”

Öyle güzel güldü ki durup onu izlemek zorunda kaldım. “Feza,” dedi. “Bu bir tek sana özel.”

“Ne bana özel?”

“Evimde bir kızın olması.” Aldığım nefes ağırlaşırken onu kıskandığımı ona belli etmemden utanmıştım ama bu onun hoşuna gitmişe benziyordu. “Biz ara sıra toplanırız tabii ama hep grupça olur bu. Berillere Okan için katlanırdım ben, artık bunu yapmayacağım. Bir sınır

çizeceğime emin olabilirsin. Beni kafanda nasıl bir yere koydun bilmiyorum ama normal şartlarda mutfağında bir kız dolaşmıyor, rahat olabilirsin.”

“Ben dolaşıyorum,” dedim. “Yani şartlar normal değil mi?”

“Evimi bastın,” dediğinde küçük bir kahkaha da attı arkasından. “Sence şartlar normal mi?”

Dolabı sertçe kapatıp mutfak kapısına doğru yürümeye başladım. “Gidiyorum o zaman ben.”

“Ama sana kalmanı ben söyledim ya...” Hayretle oturduğu yerden ayaklanmıştı. Ben de zaten şaka yapıyordum ama onun bu saf hâlini görmeme kesinlikle değmişti. Adımlarımı durdurdum ve emin olup olmadığının sormak ister gibi suratına baktım. “Ben kendimi açıklayamıyorum mu?” diye sordu, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

“Pek açıklayabildiğini söyleyemeyeceğim.”

“Kalmanı istiyorum.” Her bir kelimesinin üzerine basmıştı. “Seninle zaman geçirmek istiyorum. Dolabım boş diye bana kızıyor bile olsan, küçük bir çocuk gibi beni azarlayacak da olsan, bunu yap istiyorum. Sen dört dilim pizza yiyip doyarken benim bir buçuk büyük boyu mideme indirişime gözlerini kocaman açıp bakmanı istiyorum. Muffinlerini istiyorum, denediğin diğer tatlıları, senin yaptığın kahveleri, senin elinden çıkan her şeyi. Ben önüme gelen her şeyi yemeyi sevdiğim için değil, onları sen yaptığın için. Gülmeni istiyorum. Seni güldürebilmeyi de öyle. Benden ümidini kesmemeni istiyorum. Çünkü ben çabalayacağım, tamam mı? Böyle daha net oldu mu?”

Kesinlikle olmuştu. Kalbim yeniden kanat çırpmaya başlamıştı. Bunu bir aşk itirafı sayabilecek tarafımla onun bana âşık olma ihtimalinin bulunmadığını söyleyen tarafım birbirine girerlerken ben yalnızca “Oldu,” diyebilirdim. “Pizza ısınmıştır bence...”

“Olabilir.” Ayağa kalkıp fırının kapağını açtı. İçinden pizzaları çıkarırken yüzü bana dönük değildi ama konuşmaya devam etti. “Bugün çok güzel olmuşsun, bunu seni kapıda gördüğüm ilk andan beri düşünüyordum ama bir türlü söylemeye fırsatım olmadı.” Üzerimdeki uzun çiçekli eteğe ve kazağıma baktım. Ondan iltifat aldığım için her gün bunları giymek isteyecektim kesin. “Ve,” dedi. “Bana hangi tatlıyı yapmak istediğini, bunun için nelere ihtiyacın olduğunu söylersen bir sonraki sefere dolabı senin için doldururum. Bir liste yapıp yollayabilirsin. Mutfağımı sevdiysen her canın istediğinde gelebilirsin de.”

“Teşekkür ederim Doruk, sen çok iyi bir arkadaşsın.”

Omzunun üzerinden geriye doğru hızla döndüğünde yüzünde öyle bir ifade vardı ki kocaman bir kahkaha patlattım. Bu kadar çok gülmeyi beklemiyordum, gözlerim yaşarmıştı. Uzun bir süre gülüş seslerim mutfağını doldurduğunda onun da kasılan omuzları gevşedi ve en son gülüşümü izlerken yakaladım onu. “Tabii,” dedi ağzının içinde homurdanarak. “Çok iyi bir arkadaşımdır ben...”

“Kesinlikle.”

“Otur hadi. Çay demleyeyim mi? İçecek bir şeylerin olmadığını unuttum.”

“Önemli değil.” Tepsiden çıkardığı pizzaları koymak için büyük bir tabak çıkardığını fark edince “Ona da gerek yok,” dedim. “Bulaşık çıkarma.”

“Bulaşık yıkayabiliyorum,” dedi kendini savunmak ister gibi. “Makine de var ama ben de yıkayabiliyorum.”

Gözümde puan toplamaya çalışıyordu. Bu çabası çok komikti. Doruk yalnızca bir kez ona sesimi yükselttim diye kuyruğunu kıstırmış kediye dönmüştü. Belki de onun yüzünden canımın yanmış olması da olabilirdi sebebi, ben benden korktuğuna inanmayı tercih edecektim.

“Yine de çıkarma,” dedim. “Tepsiyi şöyle koyabilirsin.”

“Önce metrobüsle deniz kenarında bir bankta beş kuruş harcamadan görüşmüş, senin getirdiklerini yemiştik. Sonra bir akşam seni kokoreç yemeye götürdüm, küçük taburelerde oturduk.” Başını eğlenen bir tavırla iki yana salladı. “Şimdi benim evimdeyiz ve bulaşık çıkmasın diye tepsiden yemeyi teklif ediyorsun.”

Bunun nesiyle eğlendiğini anlayamıyordum. “Garip olan ne ki?”

“Hiç böyle olabileceğini düşünmemiştim.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bir sürü arkadaşım var gerek takımdan gerek diğer takımlardan. Bir ilişkinin içindelerken neler yaptıklarını biliyorum. Karşı tarafın onlardan neler beklediğini biliyorum. Sonra sana bakıyorum işte. Farkında bile olmadan sıyırıyorsun kendini herkesin içinden. Kendi köşende ışık saçıyorsun, saçtığın ışığı kendin göremeden hem de. Garip olan bu sanırım. Garip olan sensin.”

“Galiba Alara ve Okan’ın ilişkisini kastettin bir yerlerde. Benim Alara gibi olmadığımı mı söylüyorsun? Tabii ki değilim Doruk. Ben kimsenin çalıştığı yeri basıp ona zarar vermem. Beni birileriyle kıyaslayacaksan o kişi Alara olmayıversin mümkünse.”

“Ben seni bir tarafa, dünyanın geri kalanını diğer tarafa koyuyorum sonra sen kalkıp konu Alara mı diyorsun. Sence konu Alara mı Feza?”

Böyle konuşması bana çok fazlaydı. Kaldırabileceğimden fazla bir heyecan duymama sebep oluyordu ve karşılığında ağzımı açıp ne diyebileceğim hakkında fikrim yoktu. Bu yüzden pizzaya bir kurtarıcı gibi sarılıp *bilmem* dercesine omuzlarımı silktim. “Herhâlde önemli konuşmaların ortasında farklı yerlere takılmak gibi huylarımız var.” Örnek vermemi ister gibi çenesini eğerek gözlerime baktığında “Sarı çorapların gibi,” dedim.

Birlikte gülmeye başladık.

“Gerçekten çorabımın tekini ayakkabımın içinde mi bırakmışım?” diye sordu Doruk merakla. Bir dilim pizzayı tek ısırışta yarım dilime indirirken çok az çiğnedi ve yutkundu. Sonra ağzını kocaman açıp dilimin kalanını da sıkıştırdı, çiğnedi, çiğnedi ve tekrar yutkundu. Çok yediğini söylerken şaka yapmıyordu ama bu kez onu yemek yerken izlememden rahatsız olmamıştı. Diğer birlikte yediğimiz zamanlarda benden hep başımı başka tarafa çevirmemi rica ediyordu. Bunu bu sefer yapmamıştı.

“Çorap değil,” dedim. “Sol sarı çorap.”

“Of, dün gece ne kadar salak olduğumu öğrenmiş olmandan çok utanıyorum şu an.”

“Ben salak demezdim, şapşallık belki.”

“İkisinin çok da bir farkı yok sanki?”

“İkincisi daha tatlı geliyor kulağa.” Güldüm. “Çok üzgündün Doruk.” Pizzamdan küçük bir ısırık daha aldıktan sonra uzayan peynir üst damağıma yapıştı. Çok sıcaktı. Onun tek lokmada yemesine aldanmamalıydım, ben bunu yapamazdım. Yüz ifademi toparladığımda “Neyse ki kaybetmemişsin,” dedim. “Sana 46 numara sarı çorabı nereden bulurdum?”

“Yuh, konu ayakkabı numarama kadar gitti mi?” Herhâlde bu detayı hatırlamıyordu. “Ama ayaklarım çok üşüyordu gerçekten.”

“Evet, bunu gayet net şekilde anlattın bana.” Sarhoş sesi kulaklarımda çınladı. En son bana beni sevdiğini söylemişti. Bu konuyu açacak kişi ben değildim ama ondan ayıkken beni sevdiğini duyabilmek için nelerimi vermezdim... Aklım dağılsın diye konuyu değiştirmek istedim. Seçtiğim yeni konu beni heyecandan delirttiği için sesimin kendisine pamuk şeker alınmış küçük bir kızın neşesiyle çıkmasına engel olamadım. “Gerçekten Supernatural izlemeye başladın mı?” İnce sesim, utanmama sebep oldu. “Geçen gece Instagram’a atmışsın, orada gördüm.”

“Sen gör diye attım,” dedi. “O diziye tamamen senin için başladım.”

Hislerimi bastırmaya çalışmak buraya kadardı. “Ay beğendin mi peki? Kaç bölüm izledin? Cidden ben çok ısrar ettiğim için mi başladın birden? Gece 4.15’te neden uyanıktın? İzlemeye devam edecek misin? Daha çok erken ama en çok hangisini sevdin? Güzel dizi, değil mi? Bitirmeme çok az kaldı. Bitecek diye çok üzülüyorum. O kadar sevdim ki! Bir on beş sezon daha çekseler oturur izlerim biliyor musun? İnsan hiç sıkılmıyor. Gerçi bir sezonundan çok hoşlanmamıştım ama o sayılmaz. Senin oraya gelmene daha çok var hem. Neyse, sen sevdin mi?”

Bana bakakalırken elindeki pizza dilimini tepsinin içine düşürdü.

“Sevdim,” dedi gözleri gözlerimdeyken. “Daha başlarındayım, konuya adapte olmaya çalışıyorum ama çok seveceğime eminim. Deli gibi seveceğimi hissediyorum hatta.”

“Bayılırsın bile.”

“Oldukça muhtemel,” dedi bana daha yoğun bir şekilde bakmayı sürdürerek.

“Devam edeceksin değil mi?”

“Kesinlikle edeceğim.” Derin bir nefes aldı, iç çekmeye benzettim bunu. “Başka şansım yok zaten.”

“Seni zorluyormuşum gibi söylemesene, sevdiysen devam edersin.”

“Sevmemek bir ihtimal bile değilmiş ki.”

Utanmasaydım elimi bir yelpaze gibi yüzüme doğru sallardım. Bu çocuk bana böyle bakmaya devam edecekse ben çok fazla yaşamazdım. Bir yerde kalp spazmından tık diye ölüp gitmekten korkuyordum. Yeşil ve sarıların birer sarmaşık gibi iç içe dolanarak göz bebeklerinin etrafını elaya boyaması muazzamdı. Eski çağlarda yaşamış olsaydı insanlar onun gözlerine methiyeler yazar, tablolar çizerlerdi.

“Sevmene sevindim,” diyebilirdim sadece.

“Bitireceğine üzülme,” diye karşılık verdi. “Benimle birlikte tekrar izlersin belki?”

Bana resmen evlilik teklifi etmişti. “İzlerim,” dedim yine o çocuksu hevesimle. “Tabii ki izlerim, deli misin?” Birlikte bir şeyler izleyecek olma fikri kulağa inanılmaz güzel geliyordu. “Peki sen şeyi izlemiş miydin?” dedim heyecanla ama sonra birden şansımı zorluyormuşum gibi hissettirdi kendimi. Onu sıkboğaz etmiş olmak istemiyordum fakat Doruk, “Neyi?” diye sordu aynı hevesle.

Bu yüzden konuşmaya devam edecek cesareti buldum. “Me Before You ¹⁶ Sarı çorapların aklıma onu getirmişti.”

“Hayır.” İzlemiş olmak ve üzerine konuşmak istiyor gibiydi tavrı. “Onda da mı adam çoraplarını kaybediyor?” Sesinde gerçek bir merak vardı.

“Hayır,” dedim. “O öyle değil. Kızla ilgiliydi çorap meselesi. Neyse, izlemediysen söylemeyeyim. Belki izlemek istersin.”

“Onu da birlikte izleriz, olmaz mı?”

Olmaz mı mı? Biraz daha konuşmaya devam ederse oturduğum sandalyede katı formumdan sıvı hâle dönüşecektim. O nasıl güzel olmaz mı demekti öyle? Olurdu ya, olurdu yani. O eğer böyle soracaksa her şeye cevabım evetti benim.

“Pek hoş olmayabilir,” dedim böyle söylemek yerine. “Çünkü ben salya sümük olmuştum ilk izlediğimde. Beni o hâlde görmeni istemem.”

“Artık sonunu biliyorsun, o kadar da ağlamazsın belki?”

“Bazen en çok da sonunu bildiği şeyler ağlatır insanı.”

“Yanındaki insan değiştirmez mi bazı sonları peki?”

“Son sondur,” dedim. “Ama belki yanındaki insan çekeceğin acıyı azaltabilir. Hislerini değiştirebilir. Belki de senin yanındayken o kadar ağlamam.”

“Elimden ne geliyorsa yaparım bunun için,” dedi. “Birkaç güne Milano maçı için İtalya’ya uçacağım, döndükten sonra birlikte *Me Before You* izliyor muyuz o zaman?”

“Anlaştık,” derken içimde garip bir burukluk oldu. Galiba onun hayatına hiçbir zaman alışamayacaktım. Ekmek almaya gider gibi İtalya’ya gitmekten bahsediyordu. Bense metrobüsle köprüden geçtiğimde kıta değiştirdiğime şok olurdum hâlâ. “Ne zaman döneceksin peki?”

“Maç cuma, biz çarşambadan gideceğiz. Herhâlde hafta sonu dönmüş oluruz.”

Onu beş altı gün boyunca görmeme fikri hiç hoş değildi. “Gittiğiniz yerleri gezebiliyor musunuz?”

“Bazen,” dedi. “Bazen antrenmandan kafamızı kaldırmaya bile vakit bulamıyoruz. Zaten her zaman böyle önceden gidemiyoruz, fikstürümüz yoğun oluyor. Öyle, değişiyor yani.”

“İtalya’ya gitmeyi çok istiyorum,” derken buldum kendimi. Söylemeyi planlamamıştım, öylece dökülmüştü dudaklarımdan. “Bazı programlar

¹⁶2012 yılında aynı adla yayımlanmış kitaptan uyarlanan, 2016 yapımı romantik komedi-drama filmidir.

oluyor, birkaç aylığına yurt dışında pastacılık eğitimi alıyorsun. Ara sıra öylesine gezerim hepsini. İtalya'da da vardı bir tane. O geldi aklıma. Cebimde yüz elli lira varken oraya gitsem nereleri gezeceğimi düşünmüştüm. Hayal kurmak parayla değil sonuçta."

"Hiç başvurdu mu?" diye sordu pizza yemeye ara verip ciddi bir sesle.

"Başvurmadım," dedim. "Sol böbreğimi seviyorum, onu satmaya-
cağım."

Doruk şakama gülerken "Seni bavulumda İtalya'ya sokmamı ister misin?" diye sorunca ben de gülmeye başladım. Bir anlığına gerçekten içinde olduğum bir bavulu sürüklediğini hayal ettim ve bu beni daha da çok güldürdü.

"Yok. Güzelce maçına çıkmaya odaklan sen. Havaalanı güvenlikle-
riyle uğraşamayız şimdi. Yoksa kesin olurdu yani, tek sorun havaalanı güvenliği."

"Tüh. Tribünde seni görmeye çok alışmıştım."

"Babam da öyle diyordu..." dedim, hafifçe sırtarak. "Bu arada sana hiç babamın senin hakkında attığı tweetlerden bahsetmiş miydin ben?"

Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bir anda bıraktı. "Baban benim hak-
kında tweet mi atıyor?"

"Babam seni altyapıdan da tanıyormuş," dediğimde şaşkınlığı yü-
zünün her köşesine eşit bir şekilde yayılmaya başladı. "Sana zaten çok
koyu bir taraftar olduğumu söylemiştim. Bir kere maçını onunla beraber
izlemiştik. Seni oyuna almadığı için koçunuza nasıl kızgındı bir görsen...
Hakkını sosyal medyada vatani savunur gibi savunuyor valla. Sen Falez-
lerden âlâ destek bulamazsın kendine, söylemiş olayım."

"Ciddi misin?" Gözleri kocaman açıldı. "Baban beni destekliyor mu?"

"Doruk, son maçlarından sonra Türkiye'nin yarısı seni destekliyor
zaten."

"Ama o senin baban."

"Yani?"

"Yanisi mi var? Baban işte. X hesabına bakabilir miyim?"

Ona kendi telefonumdan açıp babamın hesabını gösterdiğimde
hayretler içerisinde ekranı aşağı doğru kaydırmaya başladı. "Bunu gör-
müştüm," dedi babamın onu savunmak için upuzun bir yazı yazıp al-
tında da milletle kavga ettiği tweetin üzerinde dururken. "Bu senin
baban mı yani şimdi?"

“Evet Doruk. Tanıştırıyım, Feyyaz Falez. Ben kendimi bildim bileli televizyonun başına geçip basketbol maçı seyreder. Seni tanıyor olmasına da şaşırmadım. Röportajlarını bile izlemiş. Açıkçası bazen seni, beni sevdiğinden daha çok sevdiğini bile düşünmüyor değilim.

“Ve bizi gördü,” dedi sanki ikimiz çok yasaklı bir şey yapmışız gibi korkuyla. Asıl korkusu, henüz görmediği bir sevgiyi kaybetmektir. Doruk, babamın ona çok kızmış olabileceğinden korkmuştu.

“Ve sana serbest atış çalışmanı söylememi istedi. Söyle o bacaksıza, serbest atış çalışsın dedi.”

Gergin tavrı kurduğum cümleyle birlikte dağıldı. Kaşları havaya kalkarken onunla dalga geçip geçmediğime anlam vermeye çalışıyordu. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Benden nefret ediyor mu? Son zamanlarda tweet atmayı bırakmış sanki.”

“Hımm, neden acaba bir düşün bakalım.”

“Çünkü seni öpecektim.”

Yanaklarım anında ısındı. “İçinden düşün Doruk, içinden.”

“Neden? Yanaklarının kızarması hoşuma gidiyor.” Tatlı tatlı güldü, sonra durup bana baktı. “Benimle tanışmak istedi mi?” Yine o gergin görünüşüne büründü. “Herhâlde ben olsam isterdim. Sana çok kızdı mı? Benim halt yemem yüzünden sana kızmasaydı keşke. Yine söylüyorum, istersen onunla konuşabilirim bu mevzuyu. Gereksiz yere sana yüklenmesin.”

“Seninle o günden önce tanışsaydı senden imzanı isteyecek biriymi. O günden sonra seni görünce ne yapar bilemiyorum.”

“Haklı.” Başını ümitsizce iki yana salladı. “Bu imajı düzeltmem gerekiyor.”

“Babama bir randevu mu teklif edeceksin?” Sırıttım. “İkiniz aradan çekilmemi falan ister misiniz?”

“Babana benim yüzümden zarar gördüğünü anlatırsan beni hiç affetmez, değil mi?” Derin bir of çekti. “Yine haklı. Şu kolunun hâli aklıma geldikçe deli oluyorum.”

“Ona söylemeyeceğim Doruk.”

“Söylemelisin.” Başımı iki yana sallayarak bu önerisini reddettiğimden parçaları tek tek birleştirip “Taner’i de mi söylemedin?” diye sordu. “Varlığından rahatsızlık duyduğun biri sürekli çevrende dolaşıyor ve babanın bundan haberi yok mu?”

“Babam ortalığı ayağa kaldırır,” dedim. “Onu tanımıyorsun. Tatlı bir adamdır ama konu çocuklarından biri olduğu zaman akan suları tek başına durdurur. Beni yargılamak yerine kararlarımı saygı duymayı seçersen çok sevinirim.”

“Verdiğin kararın akıl alır bir yanı yok,” dedi dürüstçe. “Arkanda kapı gibi duracağını bildiğin bir baban varken ondan böyle şeyleri gizlememelisin Feza.”

“Onun her doğrusunu doğrum saymış olsaydım kalkıp senin yanına da gelmemem gerekirdi,” dedim ben de kendi dürüstlüğüme bir kalkan olarak önümde tutarak. “Ben bir şekilde hayatımı idare edebiliyorum. Desteğe ihtiyacım olduğunu düşünürsem destek de isterim. Bugün buraya geldim mesela, anlıyor musun ne dediğimi? İnsanlar beni sürekli küçük bir çocuk gibi görüp akıl vermeye çalışıyor. Bunu yapma.”

“Niye bu kadar sinirlendin?” Gözlerini kısıp yüzüme bakmaya başladı. Sonra yavaşça “Korkuyorsun,” dedi. “Taner’den korkuyorsun, doğru mu anlıyorum?”

“Korkmuyorum kimseden ben.”

“Söz ver,” diye diretti. “Ufacık bir şey bile rahatsız etse seni, bana söyleyeceksin. Söz ver, içimi rahatlat benim.”

“İyi.”

“Bu bir söz değil.”

“Söz Doruk,” dedim sussun diye. Sonra nihayet bu konuyu kapatıp yeniden pizza yemeye verdik kendimizi. Karnım tıka basa doyduğunda o söylediği gibi tek bir mısır tanesini ziyan etmeyene kadar önündeki her şeyi silip süpürmüştü.

“Bu bana pahalıya mâl olacak,” dedi yedikten sonra yediğine pişman olarak. “Ama olsun ya, değer bence. Birkaç saat daha fazla kardiyo yaparız ne yapalım.”

“Çok mu sık gidiyorsun spor salonuna?” Aramızdaki o hafif gerginlik dağılsın diye başka bir konu açmak istemiştım. “Takımla yaptığınız antrenmanların dışında mı bu bahsettiğin?”

“Aynen, dışında. Bireysel olarak çok sıkı çalışırım ben. Bu kendimi bildim bileli böyleydi. Bazen abartırım, yürümeye hâlim kalmaz, kendi sınırlarımı zorlamaya biraz takıntılıyım.”

“Daha iyi olma isteğinden dolayı mı bu?” dedim anlamak istercesine. “Daha fazla çalışırsan daha başarılı olacağını düşündüğün için mi?”

“Başarılı olmayı kendime bir zorunluluk olarak gördüğüm için,” dedi. “Sen benim çalkantılı bir dönemimde hayatıma girdin ama normalde ben

disiplinli biriyimdir Feza. İyi olmak yetmez, en iyisi olmaktır hedefim her zaman. Altyapıdayken bunu başarabilmişim. Şimdi yol uzun, zor ama imkânsız değil. Bunun da yolu diğerlerinden daha fazla çalışmaktan geçiyor, çok eksğim var çünkü. Arayı çalışarak kapatmam gerek.”

“Bunu söylemek haddime mi bilmiyorum ama bence sen kendine biraz öfkелisin.” Doğru bir noktaya parmak basmışsam bile o nokta hassas bir damarının üzerinde olmalıydı. Bu yüzden her kelimemi özenle seçtim. “En iyisi olmanı tüm kalbimle isterim tabii ki ama neyin hırsıysa bu içindeki, kendinden çıkarmasan daha güzel olmaz mı?”

“Haklısın,” dedi, yüzünde rahat ama biraz da yorgun bir ifadeyle. “Problemlerimin farkındayım. En çok da kendimle olduğunun...” Bir an duraksadı, sanki ne düşündüyse kelimelere dökmekte zorlandı. Sessizlik kısa ama anlamlıydı. “Sen şimdi doydun mu o kadarcık şeyle?” diye takıldı bana. “Yumruğunu sık bakayım, ne kadarmış senin miden?”

“Aa, ayıp.” Oturduğum yerden kalktım ellerimi yıkamak için. “Boyum 1.87 olmadığı için kusuruma bakma.”

“Boyun 1.87 olsaydı başın göğsüme denk gelmezdi,” dedi birden. “Boş ver, iyi böyle.”

“Ağzın iyi laf yapıyor, baş edemiyorum seninle.” Ellerimi sabunlayıp durularken ona bakmak için başımı geriye doğru çevirdim. “Akşamdan kalma insanlar böyle mi olur? Senin başının ağrması falan gerekmiyor muydu?”

“Sen gelince geçti.”

Hazırcevaplılığı beni utandırıyor. “Yavaştan gitmem gerek,” dedim. “Gerçekten iyisin değil mi?”

“Hayır, başım çok dönüyor. Tam şu an başladı. Gidersen bayılacak gibiyim.”

“Doruk ya... Ciddi soruyorum.”

“Üf,” dedi aynı bir çocuk gibi. Ben lavabodan çekilince o geçti benim yerime. “Tamam, gidersin.” Sesi isteksiz, omuzları düşüktü bunu söylerken. “Ama biraz bekle olur mu?”

Islak ellerini hızlıca lavabonun içine silkeledi, ardından mutfaktan çıktı. Bu sırada ben de holün olduğu kısma adımlamış, dış kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım. Doruk, elinde açık mavi kalın bir hırkayla geri döndü. “Hava soğuk,” dedi açıklama olarak. “Hangi akla hizmet üstüne bir şey giymeden çıktığını sormayacağım ama bunu al. Kombinine de uygun gibi.”

Reddedebilirdim ama bir yanımlı bunu istemedi. Hırkası yumuşacık görünüyordu. Benden bir cevap beklemeden onu sırtıma doğru attırdığında kokusu burnuma doldu. Kollarımı geçirmem için hırkayı tutmaya devam etti. Ben de onun hareketlerine eşlik ederek bana giydirmesini sağladım.

“Geri getireceğim,” dedim hemen.

“Lütfen evime getir,” dedi çapkın bir gülüşle. “Visal’dan buraya kadar taşıyamam, inanılmaz yük olur bana.”

“Hani sen benim ağırlığım kadar dambıllarla ısınmaya başlıyordun?”

“Dambıl taşıyabiliyorum, hırka taşıyamıyorum. Bir çeşit sendrom bu, maalesef yani.”

Başımı iki yana sallayarak gülerken arkamda sırtıyordu. Dışarı doğru bir adım attım, ayakkabılarımı giydim ve sonra yüzümü ona çevirdim. Şimdi vedalaşmamız gerekiyordu ve ben yine ilk günlerdeki gibi ne yapacağımı bilemiyordum. O ise bir farklı bakıyordu, aklında bir şey varmış gibi.

İki saniyelik bir bakışmanın ardından gözlerimi bileğime indirdim ve sonra hiç düşünmeden bilekliğimi bileğimden çıkardım. Ortasında küçük bir kelebek olan gümüş bilekliği parmaklarımın arasında tutarken diğer elimle Doruk’un elini yukarı doğru kaldırdım. Gözlerim onun gözlerindeyken açtığım avucuna zinciri öylece bıraktım ve “Doruk,” dedim. “Bilekliğim sende kaldı.”

Onun Visal’e dönmek için bahanesi varsa benim de evine gelebilmek için bir bahanem olacaktı böylece.

Benim heyecan barındıran utangaç gülümsemem onun dudaklarında bir karşılık bulmadı. Gözlerimin içine dikkatle bakarken yüz ifadesi ciddiydi. Parmaklarını bilekliğimin etrafına sararken de aynı şekildeydi. Kelebek yumruğunun içinde kapana kısılmıştı, ben de kendimi o kelebek gibi hissediyordum.

“Feza,” dediğinde ismim kulağıma bir ninni gibi geldi. “Şu an teknik olarak evimde değilsin, değil mi?” Anlam veremediğim için ona alık baktığımda ayağının topuk kısmını kapının eşiği boyunca kaydırdı. “Sınır burası.”

Yavaşça başımı salladım.

Bilekliği kavrayan elinin iki parmağı çeneme uzandı ve çenemi kendisi için yukarı kaldırdı. Sonra yüzü benimkine yaklaşmaya başladı. Ben gözlerimi kocaman açmışken o dudaklarımın sınırına kadar gelip gülümsedi

ve parmaklarının arasına kısırdığı çenemi daha fazla kaldırdığında çenemin altıyla boynum arasında kalan bir noktaya dudaklarını bastırdı.

O nokta tam olarak tenimdeki çilek lekesinin üzerine denk geliyordu.

Dudaklarının baskısı bir kibritti, bense kibrit kutusunun kenarındaki o tırtıklı kısımdım. Ortaya çıktığını hissettiğim kıvılcım bundan olsa gerek. Hemen geri çekilmedi. Boynuma vuran ılık nefesini hissettiğimde olduğum yerde taş kesildim.

Titreyeceğimden korkuyordum. Beni öptükten sonra yavaşça uzaklaştı boynumun kıyısından ve benim tek yapabildiğim kırpıştırdığım gözlerimle yüzüne bakmak oldu. Gülümsemesi aydınlık ve sıcaktı. “Telefonu kapatmadan önce ne söylediğimi hatırlıyorum.” Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdüyordu. “Bir düzeltme yapma ihtiyacı da hissetmiyorum çünkü doğrudu.”

Yani beni seviyor muydu?

Doğru mu anlıyordum? Bana beni sevdiğini mi söylüyordu?

“Gitmeden önce seni tekrar görebilir miyim?” diye sordu yüksek ihtimalle kırmızıya dönen yanaklarımdayken gözleri. Gülümsemeye devam ediyordu. Gamzesi yanağını süslüyor, dağınık saçları bu görüntüyü daha da benzersiz kılıyordu.

“Uçuş saatini söylersen seni havaalanından uğurlayabilirim,” diye bir teklif attım ortaya. Çok fazla utanmaya başladığım için artık ona bakamıyordum. Çenemin alt kısmı cayır cayır yanıyordu. Ufak bir temasın böyle hissettirmemesi gerekiyordu ama çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

“Çok isterim,” dedi. “Orada görüşürüz o zaman.”

“Tabii. Tamam. Olur yani.”

Tatlı kahkahası kulaklarıma bayram ettirdi. “Bence gitmelisin,” diye fısıldadı sonra. “Seni tutup içeri çekmemi istemiyorsan tabii.”

“Gideyim.” Ayaklarım hareket etmeyi unutmuş olabilir miydi? Ölmüş olabilir miydim? Biraz daha böyle gülerse kesin ölecektim.

“Varınca yaz bana olur mu?”

Başımı hızlıca salladım. “Görüşürüz Doruk.”

“Görüşelim, Feza...”

Birkaç ay önceki bana bir çocuğu uğurlamak için havaalanına gideceğimi söylemiş olsalardı buna inanmazdım. Ne var ki bana son zamanlarda gündemi sıklıkla meşgul eden basketbolcu birine kalbimi kaptıracağımı

ve hatta onun da benden hoşlanma ihtimali olabileceğini söyleselerdi ben buna hiçten inanmazdım.

İçimde onu göreceğ olmanın heyecanı da vardı onu birkaç gün göremeyeceğ olmanın burukluğu da. İzlediği dizilere bile veda edemeyen ben, birkaç günlüğüne de olsa ona veda etmek için gidiyordum ve bu utanmasam ağlamama sebep olacaktı.

Üzerimde lila yumuşacık bir kazak vardı. Montumun içine sürtündükçe hafifçe elektriklenip tüyleniyordu. Elimi kazağın yüzeyinde gezdirerek bunu durdurmaya çalıştım ama sonra birden sıcak basınca montumu çıkarıp koluma attım.

Havaalanından içeri girdiğimde üst düzey güvenlik önlemleri karşıladı beni. Çantamı ayrı montumu ayrı kenara koyup aramalardan geçtim. Ardından bana yeni bir dünya gibi gelen bu yere hiç alışık olmadığım için bir süre tuhaf tuhaf etrafıma baktım. Doruk'a içeri girmek üzere olduğuma dair bir mesaj çekmişim az önce. İçerisini hiç bilmediğim için benim onun yanına gitmemdense onun gelip beni alması mantıklı olurdu.

Saniyeler içinde sudan çıkmış balığa dönmüştüm, bu sırada şaşkın şaşkın onu aradı gözlerim. Bunca insanın içinden sanki varlığını hissetmişim gibi başımı sağ tarafıma çevirip gözleriyle buluştuğumda kocaman gülümsemeye başladım ve anlamsızca el salladım beni gördüğünden emin olmak için. Doruk'un yanağındaki çukur derinleşti ve içinde bulunduğumuz insan kalabalığını yarararak geçip birbirimize doğru adımlamaya başladık.

Mesafeyi aşp orta noktada karşı karşıya geldiğimizde ona selam bile demeden önce "Ne zaman döneceğin kesinleşti mi?" diye sordum.

Tatlı tatlı gülerken duyduğu şeye inanamıyor gibiydi. Hızlıca belimden kavrayıp beni sarılmak için kendine çekti. Bense önümde bükülü şekilde duran kolum ve üzerinden sarkan montumla onun karnının alt kısmına yaslanırken buldum kendimi. Doruk, çenesini başımın üzerine bastırırken gülmeye devam ediyordu. Bunu hafifçe hareket eden omzundan anlamıştım.

Geri çekildikten sonra gözlerimin içine baktı. "Cumartesi akşamıymış galiba."

Altında siyah bir eşofman, üzerinde takım tişörtlerinden kırmızı renkli olanı vardı. Söylemeden geçemeyecektim ki kombinini tamamlayan kot ceket ona çok yakışiyordu. Son görüşmemizde çenemin altına kendi imzasını bırakan dudaklarına gözlerim kaydığında hemen yeniden gözlerine

çıkardım bakışlarımı. “Kalkıp buraya gelmeyi teklif etmeni aklım almıyor hâlâ,” dedi gülümsemesi yüzünden bir an olsun silinmeden. “Ve sana ne gereği var, yorma kendini bile demedim farkındaysan. Çünkü karşında görmüş olduğun bu hıyar, bir kere deneyimlemek istedi bu duyguyu. Yorduysam özür dilerim.”

“Yorulmadım. Sonuçta ben istedim gelmeyi, kendini öyle hissetmene gerek yok.” Kalbim dümdüz bir konuşmanın içinde olmamıza rağmen küt küt çarpıyordu yine. Bu da sözcüklerimin birbirine dolanmasına sebep oluyordu.

“Kolun biraz daha iyi mi?” diye sorduğunda bakışlarını refleks olarak bileğime indirdi ve donup kaldı. “O benim saatim mi?”

Sol bileğimde duran, Visal’e geri dönüş bahanesi olan akıllı kol saatine indirdim gözlerimi ben de onun gibi. “Sen öyle gözlerini fal taşı gibi açınca saati sanki senden çalmışım gibi hissettim kendimi.” Kıkırdadım fakat sonra durdum. “Takmamda bir sakınca var mı? Sana sormadım ama...”

Elini ceketinin göğüs kısmında kalan iç cebine attı, geri çıkardığında ise parmaklarının ucunda kelekli bilekliği sallanıyordu. “İtalya’ya götürmemde bir sakınca var mı?” Aramızda sallanan zincire bakarken bacaklarım titremeye başlamadığı için şanslıydım. “Şans getirir diye düşünmüştüm.”

Bunu asla beklemiyordum.

Kalp cebinde bilekliği taşıyordu.

“Bilekliğimin benden önce ülke değiştirecek olmasına çok alındım şu an,” dedim huysuz bir kaş çatışla. Gülmemeye çalışıyordum ama işaret parmağını çatık kaşlarımın arasına bastırdı ve yüz ifademi düzeltmemi sağladı.

Yeniden idrak etmek ister gibi gözlerini bileğime indirdiğinde kendi saatine rastlamış olmak, bunun bir rüya olmadığını ona kanıtladı. “Sen,” dedi hayran bir sesle. “Özleyecek misin beni?”

Duymak istiyordu. Doruk’un bir yanı ona verdiğim değeri asla normal bir şey olarak göremeyecekti. Her seferinde ne yapacağını bilemiyor, sesi bir çocuk gibi çıkıyor ve heyecanlanıyordu. “Evet,” dedim hiç çekinmeden. “Seni televizyonda gördüğümde bana gerçek gibi gelmiyorsun biliyor musun? Çok ulaşılmazsın sanki o zamanlarda. Ara sıra seni görüp gerçek olduğunu kendime hatırlatmam iyi oluyor. Beynimi resetlemek gibi düşünebilirsin bunu.”

“Yani özleyeceksin.”

Gülmeye başladım. “Özleyeceğim...”

Doruk başta güldü ama sonra birden bunu duymak için diretmesinden utanıp elini ensesine götürdü. Sıkıntılı bir ifadeyle ensesini ovuştururken “Ama sana sürekli yazabilirim, değil mi?” diye sordu. “Belki müsait olursan telefonda da konuşabiliriz. Bir saatlik bir zaman farkı olacak aramızda, ben senin uygun olduğun zamanlara denk getirmeye çalışırım mesaj atacağım zamanları.”

“Tabii ki,” dedim hevesli bir sesle. Şu an ikimiz de pek akli mantığı yerinde olgun insanlar değildik. Flörtleşmeyi yeni öğrenen acemilere benziyorduk sanki. “İstediğin zaman yaz bana. Mutlaka dönerim.”

Bir süre öylece birbirimize baktık. “Tamam o zaman,” dedi. Yine utanmıştı.

“Tamam,” dedim ben de dünyada başka hiç kelime kalmamış gibi. Okuduğum o kadar kitap nereye gitmişti bilmiyordum. Kelime haznem onun karşısında bazen sıfıra iniyordu.

Sessiz kalıp tuhaf bir gerginlikle bakışırken kalbimin âdeta fokurdadığını hissediyordum. Bir insanın böyle hissedebilmesi çok garipti ama yalnızca bana bakması bile içimdeki tüm duyguları kaynatıp yoğun bir kıvama getirmeyi başarıyordu.

Bizi bölen, belki de kurtaran, koşar adımlarla bu tarafa gelip birden koala gibi Doruk’un bacağına yapışan bir kız çocuğu oldu. Doruk’un cüssesi yüzünden göremediğim bir adam “Jess!” diye sesleniyordu ve ondan kaçan kız çocuğu kıkır kıkır gülererek Doruk’un bacağına sarılmış durumdaydı. Doruk, onu tanıyor olacak ki gözlerini yere eğdiğinde kocaman gülmeye başladı. Eğilip dört beş yaşlarında görünen kız çocuğunu tek koluyla kolayca kucağına aldı. Kız kollarını kıkırdayarak onun boyuna dolarken Doruk gülümsemeyi bırakmadan arkasına dönüp “She is with me, Momo,” dedi. “Stay away from my princess.”

O benimle Momo, diyordu. Prensesimden uzak dur.

Konuştuğu kişinin takım arkadaşlarından biri olan Mateo Mora olduğunu görmek beni şoka uğrattırken bize doğru yaklaşan bu kocaman adama âdeta bir karıncanın bir ağacın tepesine bakması gibi baktım. Doruk’tan da uzun olan bu adam, sapsarı saçlı kız çocuğunun babası olmasının yanı sıra bir de Efes’in rotasyonunda oldukça önemli bir parçaydı. Başını iki yana sallıyor ve kızının ilk aşkına kaşlarını çatarak bakmaya çalışıyordu ama bunu yapamıyordu.

“Hey!” Kız küçücük işaret parmağıyla beni gösterdi. “Who is she?”¹⁷

¹⁷(Ing.) “O kim?”

Doruk bir bana bir de kız çocuğuna baktı. "She is my girlfriend."¹⁸
Ayaklarım yerden kesilmiş olmalıydı.

"Uh!" Bana hızlı hızlı el salladı. "I am Jessica."¹⁹

Onun elini tutup sıktım. Aslında elini öpmek istemiştim ama beni ilk defa gördüğü için bu uygun olmayabilir diye düşündüm. Ona onunla tanıştığıma memnun olduğumu söylerken sesim Doruk'un az önce kurduğu cümle yüzünden kesik kesik çıkmıştı. Sonra arkada otuz iki diş sırtan Mateo Mora'yı gördüm.

Ve arkada civara yayılmış hâlde oturan, bir kısmı bir şeyler içerken bir kısmı kulaklık takan takımın geri kalanını... Ortak noktaları, bize bakıyor olmalarıydı. Babamın haklarında tweet atmaktan parmaklarına kramplar girdiği adamların tümünün gözleri bizim üzerimizdeydi.

Gülüşenleri gördüm, konuşanları. Uzak köşede bir kadın gördüm. O Jessica'nın büyümüş hâli gibiydi. Mateo'nun eşi olduğunu tahmin ettim. Onun bile gözleri kızının değil benim üzerimdeydi ve yanında kulaklık takıp önüne bakan Shaw'ın eline omzunu koymuş, beni göstermişti.

Sosyal medyayı sindirmiş bile sayılmazdım, şimdi de takımın içinde mi dedikodum dönüyordu?

Jess, bana ne iş yaptığımı sordu hevesle. Ana dilim gibi konuşabilecek seviyede olduğum İngilizce de silinip gitti hafızamdan. Bu yüzden benim yerime Doruk açıkladı mesleğimi ve kız kendisinin de büyüdüğünde pastacı olmaya karar verdiğini söyledi bana. Mateo yanımıza gelip Jess'e gitmeleri gerektiğini söyleyene dek ben tek bir kelime bile edememiş hâldeydim.

"Benim de birazdan gitmem gerek," dedi Doruk.

"Herkes bizi izliyor," dedim onun göğsünün hizasında durup kendimi diğerlerinden saklarken.

"İzleyecekler," dedi net bir şekilde. "Sonra da benimle bütün uçuş boyunca dalga geçecekler."

"Bu kızı nereden buldun gibi mi?" Visal'in içine koşmak, güvenli alanıma dönmek istedim. "Yoksa çoluk çocukla mı takılıyorsun tarzında mı?"

"Hayır. Bizi buraya getiren aracın içindeyken bütün yol boyunca şarkı açıp diğerlerini coşturan Lukas'a bağıra çağıra eşlik ettim. Normalde pek konuşkan biri olarak tanımazlar beni, bugün neden öyle olduğumu anlamışlardır."

¹⁸(İng.) "O benim kız arkadaşım."

¹⁹(İng.) "Ben Jessica."

“Yaa...” Başımı sağ omzuma doğru eğerken gözlerimi yumup açtım. “Benimle ilgili bir şey bilmiyorlar ama değil mi?”

“Real Madrid maçının sonunda anlamadıysa da Jess herkese senin benim kız arkadaşım olduğunu söylediği zaman anlayacaklardır.”

Midem daha kaç kez kasılıp duracaktı? Kendimi toparlayıp “Lukas orada,” dedim düz bir sesle. “Jess’in takıma anlatacaklarını bizim *just friends* olduğumuzu söyleyerek düzeltir, merak etme sen. Sonuçta Lukas’la tanıştığım gün böyle demiştin ona.”

“Belli etmiyorsun ama fena birisin sen.” Bundan hoşlanır gibi alt dudaklarını hafifçe ısırp güldü. “İğneni birden değil, zamanı geldikçe küçük küçük batırıyorsun. Öyle oturtuyorsun ki lafı gediğime söyleyecek şey bulamıyorum.”

En azından artık böyle olmadığımızı söyleyebilirdi ama her şeyi tek tek açıklayan Doruk, böyle bir zahmete girişmedi. Herhâlde hâlâ kafası karışık.

Birazdan gitmek zorunda olduklarını biliyordum. Bakışlarıma hem bunun hüznü hem de duymak isteyip de duyamadıklarımın ağırlığı çökmüş olmalıydı. Bizden oldukça uzaklarda olan takımda bir hareketlenme olduğunda gitme vaktinin iyice yaklaştığını anladım. Doruk da omzunun üzerinden dönüp arkadaşlarını kontrol etti. Yeniden bana döndüğünde durgun bakışlarım gözünden kaçmamıştı.

Elini uzatıp kulağımın arkasından firar eden saçları yerine geri yerleştirdi. Ardından parmaklarını geri çekmek yerine saçlarımda yavaşça kaydırarak bir tutamın en ucuna kadar sürükledi. Sonra o tutamı parmağının ucuna dolamaya başladı. “Normalde arkama bile bakmam,” dedi kelimelerini toparlamak ister gibi yavaş yavaş konuşarak. “Gitmek, ilk defa bu kadar zor.”

Yalnızca birkaç gündü ama bu yine de bir vedaydı. Bizim için ilk vedaydı. Daha önce de deplasmanlara gitmiş olsa da ben onu uğurlamaya ilk kez geldiğim için çok garip bir duyguydu. Onu o zamanlarda bile özlemiştim, şimdi ise arkasını dönüp gitmesini izleyecektim. Biliyordum ki şafak sayar gibi dönmesini bekleyecektim.

“Feza,” dedi elini başımın arkasına doğru kaydırarak. Gözlerine dikkatle baktığım sırada bana bir adım yaklaştı. Parmaklarıyla saçlarımı okşarken büyük bir dikkatle onu izliyordum. “Ben...” Kem küm edecek gibiydi ama bir kez daha gözlerime baktığında kendinden emin oldu. Yeniden cümleye girdiğinde bu kez sesinde tereddüt yoktu.

“Ben çok hoşlanıyorum senden.”

Alnını yavaşça alnıma yasladı. Ben nefes almayı çoktan bırakmıştım. Gözlerim kapandığı sırada gerçekten akciğerlerime bir nefes gönderemiyordum. Bir yaprak gibi içim titriyordu. Aramızda asılı kalan kolumdaki montuma tüm gücümle yapışmıştım ama Doruk bu küçük mesafeden bile hoşnut değildi. Benim aksime o iç çeker gibi derin bir nefes aldı.

“Eğer ben biraz daha fazla denersem, söylesene, olur mu bizden?”

İlk defa böyle yoğun bir baskı altında kalıyordu kalbim. İlk defa biri böyle bakıyordu bana ve yine ilk defa ben böylesine delice bir heyecanla seviyordum birini.

“Biliyorum,” diye fısıldadığında etrafımızdaki her şey silinmişti arka plandan. Yine küçük bir fanusun içindeydik, bir o bir de ben vardık. Burası bize kadardı. “Hak ettiğin kişi olmadığının farkındayım ama belki bana bir şans verirsen...”

“Doruk.” Elimi yüzümü tutan elinin bileğine sararak ondan destek aldım ve aynı zamanda konuşmaya devam etmesine engel oldum. “Gerçekten istediğin bu mu?” Soluklarım kesik kesikken cevabın evet olması için her şeyimi verebileceğimi düşünüyordum.

“Durup da kendime ne istediğimi sorma fırsatım olmadı benim pek bu zamana kadar,” dediğinde sözcüklerinin tümü kalbinden dökülüyordu. “Ama hayatıma girdiğin andan beri orada kalmanı sağlamak istediğimden çok eminim. Ben birbirimizi görmek için bahanelere ihtiyacımız olsun istemiyorum artık.”

Cebindeki bilekliği, kolumdaki saati kastediyordu. Onu yolcu etmek için havaalanına gelişimi, beni biraz daha görebilmek için kokoreç yemeye götürüşünü ya da.

Benim ayırt edemediğim bir ses duymuş olacak ki alnını alnım boyunca sürterek başımın kenarından diğer tarafa doğru baktı. Sonra bir kez başını salladı. Takım arkadaşlarından birine onay vermiş olmalıydı. Gidecekti. Keşke gitmeseydi. Keşke ben de onunla gidebilseydim. Mümkünse her yere.

“Acele etmek zorunda değiliz,” dedi hızlıca. İkimizden bahsediyordu. “Ve bilmelisin ki arkadaşlığın benim için çok kıymetli. Bunu kaybetme fikrinden nefret ediyorum. Bu yüzden ne olursa olsun burada olacağım. Yine de en azından bir cevap vermeden önce düşünsen olmaz mı biraz?”

“Düşünecek bir şey yok,” dedim nereden geldiğini bilmediğim deli cesareti yüzünden kendimden oldukça emin bir sesle. “Deneyelim. Bizden olur mu, bunu birlikte görelim.”

Gülümsemesi kulaklarına varana kadar genişledi. Ben de dayanamayıp sırıtmaya başladım. Yanağıma değen parmakları soğuktu ve galiba bu yaşadığı stres yüzündendi. “Gitmeliyim,” dediğinde dokunduğu yeri okşadı ve sonra dudaklarını sağ gözümün biraz altına, elmacık kemiğimin üzerine bastırdı. “Her sayıyı senin için atacağım.”

“Görüşürüz,” dedim içim ona akıp giderken. “Kaç sayı attığının bir önemi yok, benim MVP’m her zaman sen olacaksın.”

BATAKLIKTAN AÇAN ÇİÇEK

Dorukhan

Ablam: *Uçaktan inince yaz, otele yerleşince ara. Unutma. İyi yolculuklar, öptüm.*

Uçaktan iner inmez internetimi açtım, telefonuma düşen ilk mesaj ablamdandı. Doğrusu, bu her zaman böyle olurdu. Aynı kelimeler, aynı cümle dizimi, aynı iyi dilek ve aynı bitiriş. Ablamın her seferinde duyulduğunu belli etmemek için kullandığı daimî mesaj kalıbıydı.

Bugüne dek her zaman böyleydi. Bir tek o düşünür, bir tek o yazardı.

Sonra arka arkaya bildirimler sıralanmaya başladı. Mesajlar belirip alta doğru ilerledikçe gülümsedim. Feza'nın ismi bile bunu bana yaptırmaya yeterdi. İçeriğini henüz bilmediğim mesajlar bildirim ekranında aşağı doğru kayarken yalnızca yolun ortasında durup ekranı izledim. Sevilmenin neye benzediğini hissetmek için birkaç saniyelik zaman ayırdım kendime.

Falez: *Biliyor musun Jess'in annesiyle lafladık. Harika bir kadınmış. Jess sana bildiğin yanık bu arada. Sürekli bana seni anlattı, galiba yeni tanışmışsınız ama çok sevmiş seni. Öyle söyledi.*

Falez: *Maria yenge ne öyle yalnız? Maşallah gerçekten. Mateo Mora kolay kolay yaşlanmaz bu aileyle ben sana söyleyeyim. Bayıldım Doruk, bayıldım.*

Falez: *Maria modellik yapıyormuş anne olmadan önce!!! O KADAR GÜZEL BİR KADIN KI! Nasıl tanıştıklarını biliyor musun? Ben sormaya çekindim.*

Falez: *Aaa sen uçaktasın, bunları şu an görmeyeceksin.*

Falez: *Kendi kendime konuşuyorum yani olsun ne yapalım okursun bir ara.*

Falez: *Havaalanından çıktım bu arada. Maria abla beni arabayla metrobüse yakın bir yere kadar bıraktı. Jess kucağımdan inmedi biliyor musun?*

Allah'ım inanılmaz tatlı bir aile. Biraz Türkçe de öğrenmişler ama genellikle İngilizce konuştuk. Jess bana sürekli seninle ilgili sorular sordu. En sevdiğin rengi merak ediyormuş. Bilmemem çok kötü.

Falez: *Neyse sen kendine dikkat et. İtalya bu aylarda çok soğuk oluyormuş. Sıkı giyinmeyi unutma, antrenmandan sonra da buz gibi su içme sakın.*

Falez: *Bir de zaman bulabilirsen bana magnet alabilir misin? Visal'in buzdolabına yapıştırırım. Benim gideceğim yok belli ki. Parasını ödeyebilirim ya da ödemeyi kekle de yapabilirim, nasıl istersen.*

Falez: *Çok konuştum, şimdi Visal'e girmek üzereyim. İnince yaz olur mu? Aklım kalır.*

Dudaklarımı birbirine bastırırken engel olamadığım bir içgüdüyle profil fotoğrafının üzerine tıkladım. Yüzünün yakından çekildiği, inanılmaz içten bir şekilde güldüğü, güneşin doğudan değil de onun dudaklarından doğduğunu bana düşündüren muazzam bir fotoğrafı vardı orada.

Hayatım boyunca birçok şeye takıntılı olmuştum. Başarıya, hırsa, bazen kupalara, bazen en iyisi olmaya ve bazen de her şeyden kaçmaya. Hayatımın bu döneminde ise yepyeni bir takıntım vardı. Onun gülümsemesine fena hâlde kafayı takmış durumdaydım.

Dünyanın en güzel şeyiydi.

Parmaklarımı klavyeye yerleştirirken omzumda büyük kol çantam ve ayağımın dibinde küçük valizimle İtalya'nın adını bilmediğim bir sokakta öylece dikiliyordum.

Doruk: *Mavi*

Doruk: *Çok konuşmadın, hep konuş*

Doruk: *Maria takımın yengesidir, Türk kültürüne de meraklıdır hem. Kısır getirmişti bir kere takıma ben çok sevmiştim.*

Doruk: *Magnet köpeğin olsun Feza, başka bir şey istersen yaz*

Doruk: *Otele geçiyorum şimdi ben, sana kolay gelsin*

Doruk: *Öptüm*

Utanıp ekranı kilitledim ve sanki bu yazdığım şeyi geri alabilecekmiş gibi telefonumu hızlıca cebime tıktırdım. Bir el şap diye enseme vurduğunda "Duruk!" dedi Lukas sırıtarak. "Whooo is she? Girlfriend? Oo-okey man, okeey. You know, I felt it."²⁰

Çoktan hissettiğini söylüyordu. Uçuş boyunca bütün takım benimle bir olup dalga geçmemiş gibi o yanıma gelmiş, bana sataşmaya devam

²⁰(İng.) "O kim? Kız arkadaşın mı? Bilyorsun, ben hissetmiştim."

ediyordu. Bir de onunla oda arkadaşı olacaktık. Umarım kafayı yedirtmezdi bana.

Bavullarımızı otelin girişine doğru sürüklerken dokunuşundan omuzumu silkerek kurtuldum. Alex Lukas'a üzerime gelmemesi gerektiğini, benim yeni damat olduğumu söyledi ve arkamızdan yürüyen iki metrelik adamların kahkahaları doldurdu sokağı.

Rookie groom.

Bana taktıkları lakap buydu: *çaylak damat*.

Beni utandırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ve bundan vazgeçeceğe de benzemiyorlardı. Takımın en küçüğü olarak abilerimin tümüne sağlam malzeme vermiş durumdaydım.

Oleg Milosevic, uçakta ayağa kalkmış ve yanındaki Shaw Axel'in kafasını tutup göğsüne bastırmıştı. İkisi arasındaki boy farkı ben ve Feza'ninkini andırsın diye Shaw dizlerini kırmış, kollarını Oleg'in beline sarmıştı.

Benden başka herkes çok eğlenmişti. Ben de eğlenmiştim de karizmam daha fazla çizilmesin diye belli etmemeye çalışıyordum.

Takımla böyle olmak güzeldi.

Ben yeni olandım. Sonradan dâhil olan, düzene uyum sağlamaya çalışırken kendine yer bulma problemleri yaşayan, başarı için her yolu deneyen ama diğerlerinin yarısı kadar tecrübeye sahip olan. Beni seveceklerse eğer, benimle istedikleri kadar dalga geçebilirlerdi.

Yaşça bizden olgun olan Ivan Reyes diğerlerinin çocukça davranışlarına kahkahalarla gülmekten geri kalmamış olsa da en son arka koltuğundan uzanıp elini omzuma vurmuş ve hayırlı olsun demişti. Türkçe telaffuzu kulağa tatlı geliyordu ve benim için gerçekten mutlu olmuşa benziyordu. Kaptanımız Ömer Baysal da aynı cümleyi kurmuş ve sonra yanımdaki koltuğa kurulmuş, bana Feza ile ilgili bir iki soru sormuştu. Kaç yaşında, ne iş yapıyor, nasıl tanıştınız gibi. Sonraki gündemimiz ise Feza'nın yaptığı muffinler olmuştu. Yalnızca kırk tane Gün Batımı sipariş edip takıma götürmüştüm zamanında. Onları yapan kişinin Feza olduğunu söylediğimde herkes abartılı tavırlarla sevinmeye başlamış, bana verilen siparişlerin ardı arkası kesilmemişti. Tepkilerini Feza'ya anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Bir karşılama ekibinin bizi yönlendirmesiyle birlikte oda kartlarımızı alıp odalarımıza dağıldık. Lukas kendini duşa atarken ben de kafamı kırıp üstüne iki de ekmek banmasın diye doğrudan ablamı aradım. Telefon anında açıldı. "Anneciğim, in şu koltuğun tepesinden aşağı!" Benim

melekler, ablamı raydan çıkarmış olmalıydı. Bu onun raydan çıkmış se-siydi çünkü. “Alican! Esin’in saçını rahat bırakıyorsun hemen. Bak bir de düz duvara tırmanıyor yaramazlık yapabilmek için. Kime çektin sen anlamıyorum ki?”

“Bana,” diye cevap verdim, muzip bir sesle. Bunun doğruluğu tartışılırdı. Ben şımarıklık yapabileceğim bir alana sahip olarak büyümemiştim çünkü.

Alican’ın neşeli kıkırtılarını duydum. İşin garibi, saç çekildiği iddia edilen Esin de aynı kıkırtı seslerini çıkarıyordu. Sonra pat pat bir şeyler olduğunda birbirlerinin üzerlerine atladıklarını anladım. “Onur!” diye seslendi bu defa ablam. “Al şu çocuklarını iki dakika başımdan, ben diğer çocuğumla konuşacağım.”

Onur abi de çocukları kadar şen bir sesle gülmeye başladı. “Selam söyle büyük eşeğe,” dedikten sonra bir öpücük sesi duydum. Ablamın yanından geçerken onun yanağını öpmeden duramamış olmalıydı. Kendimi iç çekerken buldum. Cehennemden kurtulan ablam, kendine bir cennet kurmuştu.

“Teşekkür et,” dedi abimin ciddi sesi. “Ve buna gerek olmadığını söyle.”

Ona bir saat almıştım geçen gün, kargo evlerine ulaşmış olmalıydı. Muhtemelen bundan bahsediyordu. Ucuz bir şey değildi, Onur abiyi rahatsız eden kısım da buydu. Benim ona olan borcum öyle bir borçtu ki bunu hediyelerle kapatamazdım. Yine de çabalıyordum. Elime geçen her meblağın bir kısmını ablama ve ona pahalı hediyeler almak için ayırıyordum. Kendime beş kuruşum kalmayacak olsa bile bunu yapmaya devam ederdim. Bana basketbolu öğreten adam ve beni hayatta tutan kadın eğer ki canımı isteselerdi bir saniye bile düşünmeden onlar için verirdim. Bu her zaman böyle olmuştu.

“Geçebildin mi sakın bir yere?” diye sordum ablama. Elini saçlarının arasından geçirdiğini hayal ettim. Kıvrık tutamlarını sakınleşirken hiza sokmaya çalışmak için böyle yapardı hep.

“Mutfığa kaçtım,” dedi. “Konuşamadık kaç gündür. Bana anlatman gereken çok şey var.”

Feza’yı öptüğüm an aklıma geldiğinde gülümsedim. “Biliyor musun? Sandığından da çok.”

“Şu fotoğrafla başla.” Bu anıyı o kadar silmişim ki başta konunun ne olduğunu anlayamadım bile. “Beril’li olan.” Adını öyle bir öfkeyle andı ki, bir kaşık suda boğsa yeriye. Ama sonra o öfke sessizce yer değiştirip

üzerime yürüdü; artık hedef bendim. “Ben sana ne dedim? Ne dedim Dorukhan? Uzak dur o kızıdan dedim. Feza üzülecek dedim. Bara mı gittin kızla? Ne yapıyorsun sen ya? Alara meymenetsizi de nasıl sinsi bakıyor ama. O kadar farkındalar ki yaptıkları şeyin. O fotoğraf ne alaka bana cevap verecek misin?”

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kendimi yatağın üzerine bıraktım. Sırtımı başlığa yaslarken bacaklarımı da ileri uzatmıştım. “Haberim yoktu,” dedim sakın bir sesle çünkü doğruydı. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. “Okan’la takılacağımızı sanıyordum. Kızları benden habersiz çağırmış. O kadar rahatsız edici bir geceydi ki hatırlamak bile istemiyorum.”

“Ne oldu?” dedi anında kızmayı bırakıp ciddileşerek. “Canını sıkacak bir şey mi söylediler? Bir şey mi yaptılar?”

“Okan’dan bir tebrik bekliyordum, r’sini bile alamadım. Hâli tavrı o kadar garipti sana açıklayamam bile. İki maçtır konuşuluyorum diye triplere girmiş pezevenk.” Burnumun kemerini sıktım. “Özür dilerim abla.”

“Puşta bak,” dedi ablam. “Kıskanmış mı seni?”

“Ben bu adamın Fener maçlarını izliyordum düne kadar.” İçimde kalan ne varsa onun karşısında dökülmeye mahkûmdu. Beni büyüten kadın, içimde tuttuğum kapalı sandığın anahtarıydı. Onun sesi tüm kilitleri çözerdi. “Ne zaman iyi oynasa arar gaza getiririm, kötü mü oynadı çıkar bira ısmarlarım. Abla, çok zoruma gitti yemin ederim. İnsan bir kere bile helal olsun demez mi? Sürekli kendinden bahsetti, sürekli.”

“İnsanların sırtını sıvazlamasını bekleyip durma,” dedi. Bu zaten benim bu hayattan çıkarttığım en büyük dersti. Arkama bakmazdım, arkamda kimse olmazdı. “Ayıp etmiş mi? Etmiş. Arkadaş dediğin böyle olur mu? Olmaz. Ama oturup da buna takılmayacaksın. O mu getirdi seni bulunduğun konuma? Getirmedi. O zaman o seni desteklemedi diye düşecek de değilsin.”

“Bana babasıyla hafta sonu planlarını anlattı.” Kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim şikâyetlerim yüzünden ama çok içerlemiştim, durduramıyordum. “Normal bir sohbet olsaydı takılmazdım ama kasıtlı yapıyor gibiydi abla. Okan lan bu, yakıştıramıyorum da. O kadar boktan hissettim ki. Keşke evden çıkmasaydım. Zaten sonra yanlarından kalkıp bar taburelerinin olduğu yere gittim ben. Kaç kadeh devirdim hatırlamıyorum bile.”

“İyi bok yiyorsun.” Bana sık sık kızıyormuş gibi yapardı ama nadiren kızardı. Şimdi de o nadir anlardan birindeydik. “Kendini mahvetme,” dedi sertçe. “Günün birinde alkoliğin teki olursan sana şu kapımı yemin olsun açmam Dorukhan, bak bu kadar net söylüyorum.”

Kanım buza döndü çünkü o korkmuştu. Ben değildim onu korkutan, benim ona dönüşme ihtimalimdi. Babama.

“Günün birinde alkoliğin teki olursam o kapıya gelmek nasip olmasın bana, ben de bu kadar net söylüyorum. Yolda geberip gideyim.”

“Hiç hoşlanmadım bu konudan,” dedi hızlıca. Öyle bir durumdu ki benim ölmeyi dilediğim bir senaryoda tövbe bile çekmedi. İkimiz de onun gibi birinin ölmesini tercih ederdik çünkü. “Eve sağ salım varabildin mi gece peki? Bana tükürdüğümü yalatacaksın ama bizi arasaydın gelip alırdık seni.”

“Vardım. Sonra da Feza’yı aradım.”

“Ne?” Şaşkınlığı yüzünden tiz bir sesle söylemişti bunu. “Niye yaptın bunu?”

“Çünkü bütün gece onu düşündüm.” Gözlerimi kapattığımda karanlığın içinde onun gözleri belirdi. “Çünkü aklımdan çıkmadı. Çünkü içinde bulunduğum ortamdan ne kadar rahatsız olduysam onunla olduğumda o kadar rahatım abla. Ortalık bataklıkta o tek nilüfer.” Ceke-timin cebinden bilekliğini çıkardığımda kelebeği avucumun içine aldım. “Çünkü ben ondan hoşlanıyorum.”

Ablam dilini yutmamak için çaba gösterdiğinden bir süre konuşmadı. Konuştuğunda ise tepkileri ölçsüz, sınırsız, yüksek volümlü ve heyecan doluydu. “Bunu ona söylemiş ol. Bunu ona da söylemiş ol. Sarhoş da olsan, salak da olsan, kafan az da bassa, ona onu sevdiğini söylemiş ol!”

Dudaklarım iki yana kıvrılırken bilekliğinin zinciri parmaklarımın arasından sarkıyordu. “Söyledim.”

“Anlatmak için neyi bekliyorsun madem, eşek sıpası seni.” Ona önce sarı çorabımı kaybettiğimi söyleyerek başladım konuya ama beni böldü. “Filmi başa sar dedik de o kadar da demedik. Her detaya gerek yok be oğlum. Bana ne çorabından senin?”

“Ama abla,” dedim çocuk gibi. “Sarı çoraplarım hikâyenin en önemli yeri.”

Anlattıklarım onu öyle çok güldürdü ki keşke bunları yüz yüze konuşsaydık da gülümsemelerini izleyebilseydim diye geçirdim içimden. Onun kahkahaları benim de yanaklarımı ağrıtmıştı. Feza’ya iyi geceler diledikten sonra birden onu sevdiğimi söylediğimi öğrenince donup

kaldı ablam. Muhtemelen o gece Feza'ya da bunu yaşatmıştım. Nasıl aynı saniye sızıp kaldığımı bilmiyordum ama söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyordum.

Ben Feza'yı seviyordum.

Arkadaşız zırvalıklarını arka arkaya sıralarken bile ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı farkındaydım ve bunları bastırmak için çaba gösteriyordum. Bunun onu daha çok üzdüğünü fark etmemiş olsaydım, ondan uzak durmaya çalışmaya devam da ederdim.

Ama işler raydan çıkmıştı.

MVP olduğum formayı biraz bile düşünmeden ona hediye etmeye karar verdiğim gün, basket sahasındayken içim o hediyeyi verecek olmanın heyecanı yüzünden bir garipti. Birilerine hediye almayı her zaman sevmiştim ama o benim için bambaşkaydı. Koleksiyonuma koymam gereken bir parçanın ona ait olduğunu düşünmek, formamı onun üzerinde görmeye duyduğum derin istek... Bunlar bambaşkaydı. Başıma ilk kez gelen türden bir başkalıktı bu.

Sonra Feza ellerinde benim formamı tutuyorken uzanıp yanağımı öpmüştü.

Üç gün elim yanağımda gezmiştim.

Dudaklarının yanağıma uyguladığı o küçük baskı tenimi karıncalandırmıştı. Resmen aklım buharlaşıp gökyüzüne karışmıştı. Tabiri caizse mal gibiydim. Mal mal ortalıkta onun beni öpmüş olduğu gerçeğini idrak etmeye çalışarak dolaşıyordum.

İşte onu o geceden beri deli gibi öpmek istiyordum. Öyle bir istekti ki bu, biraz yakınımaya gelse bedenim alarm vermeye başlıyordu. Gözlerimi yüzünde tutmak için çaba göstersem bile benden izinsiz dudaklarına kayıyorlardı. Kalbimin çarptığını hissediyordum onunlayken. Yaşadığımı hissetmek gibiydi.

Ablama o gecenin ardından Alara ve Beril'in yediği haltı anlatırken sesimdeki büyü kaybolmuştu. Sinirden elim ayağım titriyordu hâlâ. Onun fiziksel bir zarara benim yüzümden uğramış olması bana çok ağır gelmişti. Kolunda Alara'nın tırnak izleri vardı. Feza'nın çok sevdiği mutfağında başını vurduğu dolaba tuttuğum kin bile daha geçmemişti. Kolunu gördüğümde hücrelerime kadar donduğumu hissetmiştim. Yemin ederim ki bunu yapan bir erkek olsaydı gidip o saniye onun evini basardım. Sırf Alara diye durmuş, önce Okan'la konuşmanın doğru olduğunu düşünmüştüm ama Okan'ı defalarca aramış olsam da açmamıştı.

Çok fazla köprü yakacak gibiydim. Geri dönüşü olmayan konuşmalar yaşanacak gibiydi ve doğrusu, bu umurumda bile değildi.

Feza'nın başına hiçbir şey gelmemeliydi. Onun gülümsemesi yüzünden hiç silinmemeliydi. Bunun sebebi dolaylı yoldan bile ben olmalıydım. Olmayacaktım.

Olmayacağıma inansaydım ona belki de daha önce açılırdım.

Onu mahvetmeyeceğimden emin olsaydım ısrarla arkadaş olduğumuzu vurgulayıp durmazdım. Ben yanımda kalsın istemiştim. Bunu sonradan fark etmiştim, kendime ne hissettiğimi sormama bile izin vermemiştim. Daha düne kadar ben bile bizim arkadaş olduğumuza inanıyordum ve bu sürede Feza benden ümidi kesmeye başlamıştı. Komikti, tüm bunlar Kadıköy'de bir bar taburesinde kafama dank etmişti.

Ablam, Alara'ya ayrı Beril'e ayrı saydırırken sessiz kalıp öfkesinin dineceği noktayı bekledim fakat bu beklediğimden biraz daha uzun sürdü. En sonunda "Koluna bizim kremden sürdük," dedim. Bu cümle ikimizi de duvara çarpmışa çevirdi. Aramıza giren sessizliğin ağırlığı anında omuzlarıma çöktü. "Ben sürdüm. Senin gösterdiğin şekilde. Aşağıdan yukarı, yukarıdan aşağı. İyice yedirdim. Yaraya bastırmadım. Yavaşça üzerinden geçtim."

Hepsi ezber cümlelerdi.

"Aşağıdan yukarı," dedi ablam, parmaklarını söylediği yönde sırtımda kaydırırken. Naneli kremin ağır kokusu aramızdaydı. Gözlerimden akan yaşları tutamıyordum ama burnumu çekip gülümsemeye çalışıyordum. "Yukarıdan aşağı." Parmakları sırtımdaki yaraların arasında tüy gibi geziniyordu. İki elimle yırtık formanın kumaşını sıkıp onu top hâline getirdim. Canımın yandığını anlamasın diye dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. "İyice yediriyoruz," dedi, sesi titredi ve güldü.

Ben de güldüm. Yedirmek tabiri dokuz yaşındaki Dorukhan'a çok komik gelirdi. Krem yedirilmezdi. Sırtım, kremi yiyemezdi ama babam, sırtımın dayak yiyebileceğini düşünüyordu.

"Yaralara bastırmıyoruz," dedi ve soğuk kremi sırtıma yaymaya devam etti. "Yavaşça üzerlerinden geçeceğim, çok acırsa söyle tamam mı?"

Kazağının kolunu gözlerine bastırıldığını ve kol kısmının ıslandığını görmediğimi düşünüyordu. Görmüştüm. Bunu ona söylemedim. Tıpkı canımın çok acıdığını da söylemediğim gibi.

"Formam..." dedim burnumu çekip. "Artık bunu giyemem."

"Çok mu yırtıldı?" diye sorduğunda sesindeki çaresizliği on sene sonrasında bile hatırlayacaktım. "Dikemez miyim?"

"Yok." Bağıra çağıra ağlamak istiyordum ama bunu yaparsam ablam üzülürdü. "Önemli değil," dedim. "Ben de oynamam artık."

"Hayır." Sesi sertti. Sırtımdaki parmakları hareket etmeyi bırakmıştı ve arkamda otururken uzanıp omzumu öpmüştü yavaşça. "Hayır, gideceksin. Kampa da gideceksin. Halledeceğiz. Hocanla konuşurum ben, sana yeni bir forma verir."

"Kimsenin bilmesini istemiyorum."

Babam da istemiyordu. Bu yüzden özellikle sırtımı seçiyordu. Forma üzerimdeyken sırtım görünmüyordu. Göğsüm, karnım, bir de bacaklarımın üst kısmı.

Yarınki antrenmana gidersem bile kollarımı canım acıdığı için tam olarak kaldıramayacaktım ve bu da düzgün şut atamamama sebep olacaktı. Basketbol oynamayı seviyordum. Efes gibi köklü bir kulübün altyapısına girili birkaç ay olmuştu ve bundan vazgeçmek istemiyordum ama bir yanımda, hiçbir zaman geleceğim olmayacağını düşünüyordu o yaştayken bile.

"Seni o kampa göndereceğim," dedi ablam. "O olmazsa başka bir kampa, o da olmazsa bir başkasına. Olacak Dorukhan, bir gün yemin ederim olacak."

İşte bu yüzden, deplasmanlar herkesin gözünü korkuturken benim en sevdiğim yerlerdi. Çünkü her deplasman maçında, her yaz kampında ben evden uzaklaşıyordum. Bu yüzden bir kere bile dönüp arkama bakmamıştım.

O zamanlar on sekiz yaşındaki ablam varını yoğunu benim için harcıyordu. Benim için çalışıyordu, benim için o eve dönüyor ve yine gelip benim yaralarımı o sarıyordu. İki sene sonra elimi tutup beni o evden çıkaran da oydu. "Orada mısın?" diye sordu aramıza giren derin sessizliğin ardından. "Yoksa on yıl öncesinde misin?"

"Buradayım," dedim. "Buradayım abla."

"Oradasın," dedi beni kendime getirmek ister gibi bir sesle. "İtalya'dasın. Forman yeni, yırtık değil. Ayakkabılarını kendin seçiyorsun artık. Hiçbir şeyin oradan buradan değil. Hiçbir eşyanı dikmemiz gerekmiyor."

Ayakkabılarım.

Renk renkti. Her birini özenle seçiyordum. Kendim alıyordum. Bana ait oluyorlardı. Ayakkabılarım oradan buradan değildi. Benim istediğim yerden, benim istediğim şekildelerdi. Hiçbiri birinin eskisi değildi artık. Hepsi benimdi.

“Öyle.” Burnumda keskin bir sızı hissettim. “Sana Feza’yı öpmek istediğim kısmı anlatmaya başlamak üzereydim, nereden geldik biz buraya?”

“Hiç çıkamıyoruz ki oradan,” diyerek ne yazık ki doğru olan bir gerçeği ısıtıp koydu önümüze. Başımı salladım hafifçe düşüncelerim dağılsın diye. “Bu kadar net hatırladığını bilmiyordum, küçüktün çünkü.”

Küçüktüm. Her saniyesi aklımdaydı. Soyunma odasında arkadaşlarınızla birlikteyken üzerini değiştiremeyen bir çocuksanız, sırtınızda sakladığınız o izlerin üzerini hayatınız boyunca kapatamıyordunuz. Henüz on yaşına gelmemişken size destek olmak için maçtan sonra sırtınızı sıvazlayan koçunuza avaz avaz bağıırıyorsanız bazı şeyleri unutmanız mümkün olmuyordu.

Aramızda otuz beş yaş olan adama başımı kaldırıp “Dokunma bana,” demiştim. Herkes gidene kadar bana soyunma odasını temizleme cezası vermiş, herkes gittikten sonra ise beni yanına oturtup konuşturmuştu. Gözlerim yanacak gibi olunca “Neyse,” dedim hızlıca. “Öyle işte. Neyse ki kremin acısını hemen dindireceğine güveniyordum yoksa kafayı yerdim herhâlde. Feza’ya bir kez daha dokunmayı akıllarından bile geçiremezler abla. Bir ulaşabilsem şunlara.”

“Ne yapıyorsan maçtan sonra hallet, odağın dağılmasın.” Muhtemelen az önceki mevzu yüzünden kendini garip hissediyordu hâlâ. Yutkunarak sesini toparlamayı denerdi. “Feza’nın senin evini bastığı yerden devam et şimdi.”

“İşte konuştuk, koluna krem sürdük falan filan,” dedim. “Ve sonra ben onu öpmek üzereyken beni durdurup sarı çorabımın ayakkabımın içinde kaldığını söyledi bana.”

Ablam öyle gür bir kahkaha attı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Ay ağla bir de Doruk, sese bak,” dedi şiddetli gülüşlerinin arasında kesik kesik soluklar eşliğinde. “Sen kıza arkadaşız ‘arkadaşız’ de dur, sonra öpmeye niyetlen. Yok ya? Aferin benim balıma, böyle çekecek çizgiyi işte. Budur. Gurur duydum. Harika birisi.”

“Teşekkür ederim, şu an çok yardımcı oluyorsun bana.”

“Yardımcı olunacak tarafın mı var senin?” diye sordu. “Yaa, kıyamam sana... Çok mu içinde kaldı senin Feza’yı öpmek?”

“Aslında beni reddetmedi galiba.” Bu konuda gerçekten kafam karışmıştı. Ablamın görüşüne ihtiyaç duyduğum kısımdaydık. “Yani, evimde kendi sınırları olduğunu hissetmediğini söyledi. *Beni öpmeni istemiyorum*, dedi bana. *Şu an değil*, dedi sonra. Başka bir zaman öpebilirsin demek değil mi bu? İhtimal var yani.”

“Sakin ol, en çok sen öpeceksin Feza’yı tamam.” Yine kıkırdıyordu. Bu defa kaşlarımı çattım. Ben ciddiydim. Bana yol göstermesi gerekiyordu.

“Kendini rahat hissetmemiş olmasını anlıyorum,” diye devam ettim. “Beni az buçuk tanıyor bu yüzden bana o kadar da güvenmiyor olmasını anlayabiliyorum. Benim evimdeydik, sadece ikimizdik. Böyle düşününce kendini geri çekmesi çok normal geliyor. Ayrıca burnumu sürtmek de istiyormuş, o da hakkı. Ama abla, sorunlar sadece bunlar değil mi yani? Onu öpmek istediğimi söylemiş olmam ona rahatsızlık vermiş mi sence?”

“Çok salaksın çocuk.”

“Yüzüne kapatacağım böyle yaparsan.” Somurtmaya başladım. “Çok heyecanlanmıştım,” dedim. “Çok istiyordum, hâlâ da istiyorum ama yanlış bir şey yapacağım diye ödüm kopuyor. Doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacağım ki?”

“Ona çok yaklaştığın zaman bir şeyler sana yanlış geliyor mu?”

“Aramızda mesafe olması yanlışmış gibi geliyor.” Bana kalsaydı birkaç nefeslik boşluk idealdi. Havaalanında gözlerinden kendi yansımamı izlerken göz bebeklerinin büyüyüşüne şahit olmuştum. Bu bana bir çeşit büyü gibi gelmişti. O göz bebekleri kara deliğe dönüşüp beni içine çekecekti sanki. “Onu kapıdan geçirirken öptüm,” dedim tek nefeste. “Çenesinin biraz altından.”

“Çilek lekesinin üzerinden mi?”

Bunu kendisi görmemişti. Bunu ona ben söylemiştim. Feza’yı ablama anlatırken tek bir detayını bile atlamamış olmama rağmen onun benim için arkadaş olarak kalacağına inanmam komikti.

“Hım hım... Havaalanında da yanağını öpmüş olabilirim belki.”

“Havaalanına da mı geldi?” Gözlerinin kocaman açıldığını tahmin edebiliyordum. “Nasil sevmeyeceksin ki bu kızı? Başka şansın mı var sanki?”

Ben de tam olarak böyle düşünüyordum. Onun benim etrafımda olması benim mucizemdi. “Döndüğümde birlikte film izleyeceğiz.” Sonrasında bilekliğini yanımda İtalya’ya getirdiğim gibi detayları da anlattım ve hikâyedeki tüm boşlukları doldurarak son birkaç günümü bütünüyle özetledim.

“Şimdi...” Derin bir nefes aldı. “Ne hissediyorsun sen bu kıza karşı?”

“Çok hoşlanıyorum,” dedim hemen.

“Yanlış,” dedi. “Fena şekilde abayı yakmışsın ama hiç âşık olmadığın için ismine aşk demeye cesaret edemiyorsun.”

“Bir anda her şeyi batırmaktan çok korkuyorum.” Boştaki elimi üzerimdeki tişörtle oynamak için kullanmaya başladım. Bakışlarım karşımdaki duvara sabitlenmişti. “Biliyorsun beni. Onu da gördün. Ne istediğini çok iyi biliyor, hep çok olgun davranıyor. Her zaman kendini çok net ifade edebiliyor. Mutlu bir ailede mutlu bir şekilde büyümüş çünkü. Fikirlerine önem verilmiş, sevgiyle çevrelenmiş etrafı hep.”

“Doruk...”

“Bilmiyorum abla ben,” dedim göğsümü sıkıştıran iğrenç bir hisle beraber. “Bilmiyorum işte. Garip garip davranıyorum bazen, kendim bile anlamıyorum ne yaptığımı. Ne istediğimi durup da bana kimse sormadı. Tribünde seninle Onur abiden başka kimse yoktu, benim için ayrılan koltuklar hep boştu. Desteği öyle bir yerden yakaladı ki beni bencillik ettim belki ama hep kalsın istedim. Her ne deniyorsa ikimizin arasındaki şeye, benim bozmamam lazım bunu. Uzaklaşmasın benden, mahvolmasın, kaybetmeyeyim onu.”

“Onun sahip olduklarının yanında seninkilerin hiçbir önemi yokmuş gibi hissediyorsun değil mi?” diye sordu yavaşça. Cevabını beklediği bir soru değildi bu. Ben de cevap vermedim zaten.

“Keşke her şeyin en başına dönüp kendimi onun için yetiştirme şansım olsaydı.” Sol şakağıma bir ağrı saplandı. “Keşke,” dedim yine. “Sırf onun için farklı şekilde büyüyebilseydim ben de. Daha sağlıklı birisi olsaydım mental açıdan. Onun benim tarafımdan sevmeye ihtiyacı yok ama onun bana duyduğu sevgi benim bütün hayatım boyunca aradığım şeydi. Bu yüzden bana bir şans vermeyi kabul etmiş olsa da bu şansın sonunda onun için yetersiz olmaktan korkuyorum ben.”

Fazla açık bir konuşmaydı bu. Kendimi çıplak hissettim birkaç saniyelğine ve bu korku uyandırdı içimde. Göğüs kafesimdeki baskı arttı. Ablamın da benim kadar açık olup bana onun için gerçekten de yetersiz olduğumu söylemesinden korktum. Bunu zaten biliyordum ama ondan duyarsam kendimden tamamen soğurdum.

“Aynada gördüğün kişiyle gurur duymayı hâlâ beceremiyorsan bu benim ayıbım, yeterince iyi yetiştirememişim o zaman seni,” dedi ablam. Kelimeleri doğrudan damarıma damarıma veriyordu ve bunu bilerek yapıyordu. “Estağfurullah,” diyerek araya gireceğim sırada “Ama ben çok gurur duyuyorum seninle,” diyerek gözlerimin dolmasına sebep oldu. “Böyle düşünmenle bile. Bu kadar ince ayrıntısına girmenle, deli gibi korkuyor olmanla, her şeyinle Doruk... Yetersizsen onun için, bırak bunu sana o söylesin. Bunun kararını verecek kişi sen değilsin çünkü.”

Kalbi kocaman bir kızıdan bahsediyoruz, kucak dolusu sevgisini sana vermek istemiş. Bu seçimi yargılamak sana kalmadı. Ayağına kadar getirilen şeyi alacak mısın, almayacak mısın? Ortadaki tek soru bu.”

Bunu çok fazla istiyordum. O hâlde ortada bir soru kalmamış olmalıydı ama nedense kafamın içindeki soru işaretleri bir çeşit alarm gibi sürekli olarak yanıp sönüyordu.

Onunla vedalaşıp telefonu kapadıktan sonra bile bir süre boş boş telefona bakmaya devam erttim. Feza Visal’in mutfak tezgâhına ait bir fotoğrafı çekip bana yolladığında ise bütün soru işaretlerini silip yazdığı mesaja baktım.

Falez: *Keşke söylediğin kadar iyi bulaşık yıkayıp yıkamadığını ölçebilme şansım olsaydı tam şu an*

Falez: *Kesinlikle hiçbir çıkarım yok bu işten, sadece merakımdan dolayı yani*

Falez: *Öyle çok yoruldum ki yine*

Falez: *Geçen gün Visal’e kutu oyunları getirmenin genç kitleyi daha fazla bize çekebileceğini düşünmüştüm. Bugün Firuzan Hanım dükkâna uğradığında ona sordum ve bu fikirden hiç hoşlanmadı. Köklü tarihe ve nostaljik havaya zarar vereceğini düşünüyormuş, çoluk çocuğa öyle fazla gerek yokmuş.*

Falez: *Çoluk çocuk dediği insanlar bizim devamlı müşterilerimiz. Ayrıca yaşlı nüfusa hitap ettiğimiz kadar genç kitleye de ediyoruz. Birazcık yeni nesli yakalamaya çalışmakta hiç de bir problem yok bence.*

Falez: *İnsanlar buraya gelip flat white, macchiato falan sipariş ediyorlar. Sanki bana Türk kahvesi ya, sensin nostaljik yani.*

Falez: *İki üç oyun köklü tarihimize zarar vermezdi bence*

Falez: *Biraz sinirlendim galiba ya*

Falez: *Ben burada değilken gelmiş, neredeyim diye hesap sorup durdu. Hiçbir işi aksatmadım, bütün tatlılar hazırды. Havaalanından döndüğümü söylediğimde ne işin var orada azarı yedim üstüne. Bazen aynı Taner’e benziyor bu kadın.*

Falez: *Ki ben severim Firuzan Hanım’ı ama çocuk gibi azarlama hakkı yoktu yani. Eren bile bir ne oluyoruz falan oldu annesine karşı. Aman öyle işte. Konuşuruz bir ara, sen biraz dinlen.*

Falez: *Öptüm :)*

Bu konuya gerçekten içerlemiş görünüyordu. Bu yüzden mesajlarla onu geçiştirmek istemedim. Uzun uzadıya konuşsun, ben de oturup dinleyeyim istedim. Ayrıca hiç görmediğim bir kadına kurulmamı sağlamıştı

yalnızca birkaç cümle kurarak. Visal'in sahibi olan kadını kara listeye almıştım.

Doruk: *Müsait olunca ara beni konuşalım*

Doruk: *Canını sıkma hiçbir şeye*

Doruk: *Beni uğurlamak için gelmen başına bela açmasaydı keşke, bunun için üzgünüm*

Doruk: *Yalan söyledim bu arada, özür dilerim ama üzgün değilim. Bütün uçuş boyunca deli gibi sırttım orada olduğun için. Şimdiden seni bu kadar özleyeceğimi ben de tahmin etmiyordum.*

Doruk: *Tekrar kolay gelsin, öptüm :)*

Başına bir havlu atmış Lukas, banyo kapısını açıp odanın içine doğru yürümeye başladığında üzerine bir şey giymemişti. Altında kareli bir pijama vardı. Havluyu nemini almak için zengin sarısı diye tabir edilen saçlarının arasında gezdirirken kocaman bir kahkaha attı bana bakıp. "Are you talking to Feza, rookie groom? What is this smile?"

Yani diyordu ki: *Feza'yla mı konuşuyorsun çaylak damat? Bu gülümseme ne?*

"She is Feyza," dedim bir anda Lukas'a kurularak. "Not Feza."²¹

Saçlarıyla uğraşmayı bırakıp gözlerini üzerime diktiğinde gülmekten gözlerinden yaşlar gelecekti. "Feza is cute, man."²²

Kaşlarım hızla çatılırken başımın altındaki yastığı çekip ona fırlattım. "Cute'sa bana cute"²³ lan, sana mı cute? Hayırdır sen?"

Yastığa sarılırken artık gülmekten karnını tutacak aşamaya gelmişti. "Okey," dedi. "Okey Doruk, she is yours."²⁴

"Yes," dediğimde kaşlarım hâlâ çatıktı. Normalde onun böyle gülmesinin beni de güldürmesi gerekirdi çünkü Lukas'ın kahkahaları gerçekten komikti ama bu kez yüzümde mimik oynatmamıştı. Gerginliğimi üzerimden atmaya çalışırken somurtarak konuyu değiştirme ihtiyacı hissettim. "Ne yaptın o kadar banyoda, kırklandın mı?"

"What is kırklanmak, aminna koydum?"

Hiç Türkçe bilmiyor değildi. Konuşabildiğinden çok daha iyi bir şekilde anlıyordu ama bizim deyimlerin bazılarının akıl alır yanı yoktu. Mesela Lukas kırkın ne demek olduğunu biliyordu ama şimdi oturup da

²¹(İng.) "O Feyza. Feza değil."

²²(İng.) "Feza tatlı adamım."

²³(İng.) Tatlı, sevimli.

²⁴(İng.) "Tamam, o senin."

ona bu sözün kökenini açıklayamayacaktım. “Never mind,”²⁵ dedim bu yüzden. O da üstelemek yerine başını salladı.

Küçük valizi boşaltıp kıyafetlerimi rafa düzgünce dizdim. Ardından bu kez duş almak için banyoyu ben kullandım. Hoca yarınki antrenman öncesinde bizi bugün toplamak istiyordu. Milano’nun oyun tarzını analiz edecek, birkaç maç kesitini izleyecek ve oyuncularının güçlü-zayıf yönlerini tartışacaktık. Bu yüzden Lukas’la hızlı bir akşam yemeği yedik ve ardından takımın geri kalan üyeleri yavaş yavaş aramıza katılmaya başladı.

“Yavrum,” dedi Ömer abi elini omzuma atıp omzumu sıkarak. “Dinlenebildin mi?”

“Biraz uyukum var abi ya. Yarım saatte falan bitse bari.”

“Çok beklersin canım,” dedi Giray. Toplanacağımız salona doğru aynı koridor üzerinde ilerliyorduk, o da yanımıza gelmişti şimdi. “Ebemizi ağlatacak maça kadar, kaçış yok.”

“En son koçu kim gördü?” diye soran Mateo Mora’ydı. Ona genelde Momo diyorduk. “Sinirli miydi?” diye ekledi yine İngilizce konuşarak. “Öyleyse sıkıntı büyük.”

“Ben gördüm,” dedi Ivan abi. “Odasındaki televizyon açılmıyormuş, resepsiyonla konuşmaya iniyordu. Tatlı göründüğünü söyleyemeyeceğim.”

“Yandık,” dedik Aras ve ben aynı anda. Sonra dönüp birbirimize baktık. Kesinlikle birbirimizden hoşlanmıyorduk ve gözü olan herkes bunun farkındaydı. Bu yüzden ikimiz de hızlıca başımızı çevirdik.

“Shaw nerede?” diye sordu Lukas. Ardından maça oynayabilecek mi diye merak ettiğinden bahsetti. Oleg ve Shaw, aramıza en geç katılanlardandı. Shaw’ın sakatlığının izleri geçmeye başlamış gibi görünüyordu. Topallamasından eser kalmamıştı. Bana kalırsa önümüzdeki maç kadroda olmayı o da isteyecekti.

Bir buçuk saat süren derin analizlerin, oyun planlarının ve koçun sebepsiz gerginliğinin hepimizi germesinin ardından odalarımıza dağılma iznine sahip olduk. Yarın sabah bir antrenman yapacaktık, bu yüzden bir an önce uyuyabilirsem bu çok iyi olacaktı. Kendime sabah alarmları konusunda hiçbir zaman güvenen biri olmamıştım. Uykuya dalmak konusunda hayatımın her döneminde çok fazla sıkıntı yaşadığım için daldığımda da uyanmam zor oluyordu. Bu yüzden kapı gıcirtısına bile gözünü açacak Lukas’la aynı odada kalmanın avantajını kullanacaktım.

²⁵(İng.) “Boş ver.”

Feza'ya uyumadan önce uyuyacağıma dair bir mesaj yazmayı ihmal etmedim. Beni aramasını söylemiştim ama herhâlde uygun bir vakit bulamamıştı. Ben de yorgunluktan bayılmak üzere olduğum için daha fazla direnemeyecektim kapanan göz kapaklarıma. Nasıl olduysa yastığıma dik bir pozisyonda yaslanırken uyuyakalmıştım.

Omzuma dokunan bir elin varlığı beni uykumdan sıçrayarak uyandırdı. Gözümü açar açmaz sertçe Lukas'ın bileğini kavradım. Lukas gözlerini kırpıştırıp yüzüme baktı ve bana bu şekilde yatarsam tutulacağımı, yastığımyı düzelterip yorganın içine girmem gerektiğini söyledi. Beni yalnızca bunu söylemek için uyandırmıştı ama karşılaştığı aşırı tepki onu şaşkına çevirmişti.

Ona teşekkür edip uykumu dağıtmamaya çalışarak söylediklerini yaptım. Ardından arkamı döndüm ve kendimi yeniden uykuya dalmaya zorladım.

Lukas, cam kenarına yakın olan taraftaki bazayı almıştı. Bu yüzden de sabahın ilk ışıkları onun yüzüne vurmuş, alarmlardan bile önce uyanmasını sağlamıştı. Beni gece yaptığının aksine önce dokunup sonra seslenerek değil, önce seslenip sonra dokunarak uyandırdı. Takımla birlikte yaptığımız kahvaltının ardından antrenman için salonun yolunu tuttuk. Bu sırada gelen mesajları kontrol edebileceğim küçük bir boşluk bulmuştum.

Falez: *İyi geceler, ben de erken uyuyacağım. Sabah seni ararım.*

Ablam: *Ne yaptın sıpa? Arada güncelle beni.*

Bekir: *İtalya yakışıklı görsün karşım, façan yansın. Attığın posta bayıldım. Altına iki satır alev döşeyip gazımı alamadım ve şimdi de buradayım işte, sana yazıyorum. Mutlu günler dilerim yakışıklım* 🍷

Bekir: Kadroda mısın?

Bekir: *Canın sıkılırsa yaz, Okan mevzusunu da konuşuruz istiyorsan.*

Bekir: *Bay canım, Bekir kaçır.*

Bir zamanlar böyle günlerde oda arkadaşım hep Bekir olurdu. Onunla yedi yirmi dört birlikte olmaktan şikâyetçi gibi davranırdım ama şimdi geriye dönüp baktığımda bunu ne kadar çok özlediğimi fark ediyordum. Bekir de A takımı sonuna kadar hak ediyordu, onu bir gün bu seviyede göreceğime dair hiç kuşku yoktu. Kendini sürekli geliştiriyor, her geçen gün üzerine koyarak ilerliyordu ve her şeyden önemlisi yalnızca iyi bir oyuncu değildi, çok da iyi bir insandı.

Onunla oynamak bana her zaman keyif vermişti. Birbirimize oldukça alışık olduğumuzdan bu sahaya da mutlaka yansırı. İkimiz aynı anda

sahadaysak top trafiği çok daha akışkan bir hâl alırdı ve koçumuz bunu kullanmayı severdi. Düşününce Bekir, ben A takıma çıkma aşamasındayken bana karşı tavırlarını tamamen değiştirebilirdi ama bir kez bile kıskançlığını hissetmemiştim. Aksine hep desteğine tanık olmuşum. Beni ayakta alkışladığını görmüştüm. Böyle olması çok özeldi. Bana yazması, beni darlaması, tüm bunlar çok özeldi çünkü Bekir geçirdiğimiz yılların ardından huyumu suyumu gayet iyi bilirdi. Üzerine gidilmedikçe ağzını pek açan birisi değildim.

Bekir'e hızlıca her şeyin yolunda olduğuna dair bir mesaj atıp teşekkür ettim ve günün kalanında büyük işkenceler çektim.

Hocanın odasındaki televizyonu kim bozduysa Allah onun belasını versindi.

Canımız çıkmıştı. En sonunda Ömer abi bile dayanamayıp hocaya onun kendi odasında kalmasını, kendisinin televizyon izlemeyi hiç sevmediğini falan söylemişti. Hoca önce gülmüş, sonra kaldığı yerden canımızı çıkarmaya devam etmişti. Buna rağmen kendi aramızda iki takıma ayrılıp taktik çalışmak için yaptığımız maçta kendimi özgüvenli hissediyordum. Şutlarım giriyor, paslarım haneme asist olarak yazılıyordu. Karşımda hafif hafif kendini deneyen Shaw ve canavar gibi oynayan Oleg vardı. Böyle yeteneklerle birlikte oynama fırsatı yakaladığım için kendimi çok şanslı sayıyordum. Birkaç ay öncesine kadar altyapıdaki ömrüm bizim çocuklarla sürekli aynı tribünden kendimize yer bulup ağzımızın suyunu akıtarak onlar ve onlar gibi üst düzey oyuncularını izlemekle geçmişti. Şimdi elimden gelen bütün çabayı onlardan biri olmak için harcıyordum.

Soyunma odasında çantamı açıp havlumu içinden aldım ve küçük şampuan şişesini çıkardım. O kadar yorgundum ki şu tahta banka bile kıvrılsam uyuyabileceğimi hissediyordum ama guruldayan midem buna izin vereceğe benzemiyordu. Beni bacaklarımın üzerinde tutan tek güç duş aldıktan sonra yemek yiyecek olma fikriydi.

Ellerim şampuan ve havlularla doluyken onları duşakabinin içine bırakmak için odada yürümeye başladım. Cebimde telefonum titrediğinde kimin aradığına bakmadan cevaplandırıp onu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. Sesini duymayı beklediğim kişi ablamdı ama Feza, "Doruk?" demişti.

Kabinin kapısını açtım. "Yavrum ben on dakikaya arayayım seni olur mu? Duşa giriyorum şimdi."

Aramızda derin bir sessizlik oldu. Kullandığım tabiri idrak edebilmem de o sessizlik esnasında gerçekleşti. Takımda böyle hitaplara fazlaca maruz

kalırdım da kızı ilk günden bunlara maruz bırakmak için biraz fazla mı erkendi? Dilimin ayarına sahip çıkamama özelliğim beni çok utandırdı. Kabinin kapısında elimde şampuanlar ve havlular, kulağımda telefonla dudaklarımı birbirine bastırıp öyle mal gibi dikildim ondan bir cevap gelene kadar.

“Tabii,” dedi hızlıca. Yanakları kızarıyordu ve bunu kaçıırıyordum. “Tamam. Öyle yap, evet. Sıhhatler olsun.” Karşısında olsaydım utanıp bakışlarını kaçıırırdı.

“Tamamdır,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Kendimi durdurmamış olsaydım mesajlaşmada olduğu gibi öptüm diyecektim. *Sakin, diye geçirdim içimden. Korkutma kızı, sakin. Yavaş.*

Ağırdan almam gerekiyordu. Acele etmek yoktu. Alışacaktık. Şimdi iki saf birbirimizle nasıl iletişime geçeceğimizi çözmeye çalışma aşamasındaydık. Kendimi ergenlik yıllarımda bile böyle ergen hissetmemiştim. Kızın sesini duyunca kalbim hızlanmıştı. Beni arıyor diye, merak ediyor diye bir oturup ağlamadığım kalıyordu. Telefonun ucunda beni bekleyen birisi vardı. Dilini bilmediğim bu ülkede bile bana yabancılık ya da yalnızlık hissettirmiyordu. Hâlbuki kendi evime bile yabancı hissettiğim olurdu benim önceden.

“Tamam.” Bozuk bir plak gibi takılı kalmıştık. “Görüşürüz.”

Kesinlikle görüşmemiz gerekiyordu. Odaya geçer geçmez onu görüntülü aramak zorundaydım artık. Sesini duymak yeteceğe benzemiyordu.

Hızlı bir düşün ardından bunu yaptım da. Yemeği beş dakikada yedim ve neredeyse koşarak odama geçtim. Burada saat henüz gece yarısı olmamıştı ama Türkiye’de gece yarısını geçmişti. Feza’ya önce müsait olup olmadığını sorup sonra onu görüntülü aradığımda o odasında yatağının içindeydi. Üzerinde çiçekli bir pijama takımı vardı ve saçları dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Sanki az önce saçları topuzdu da birden açtığı için böyle hacimli duruyordu. Demek ki aramayı hemen cevaplandırmamasının sebebi buydu.

Kendi kendime sırtıp bütün konuşma boyunca onu izledim. Firuzan Hanım’dan bahsetti, kutu oyunlarından, müşterilerden... Anlattı da anlattı. Telefonunu yatağının üzerine yerleştirmiş, açık mavi bir yastukla desteklemişti. Biliyordum çünkü bunu yaptığını da anlatmıştı. Kameranın karşısında bağdaş kurmuş hâlde, ellerini de yaptığı konuşmanın içerisine katarak konuşurken sessizce yüzünü izledim. Alt açıda olduğum için çenesinin altındaki çilek lekesini görebiliyordum. Saçlarını tek omzunun üzerine toplayınca zarif boynunda bir ben gözüme çarptı.

“Sence de öyle değil mi?” diye sorduğunda başımı sallayıp “Kesinlikle,” dedim. Neyi onayladığımı keşke ben de bilseydim ama cevabım onu tatmin etmişti. Bu yüzden konuşmasını sürdürdü.

İnce kaşlarına baktım, burnu küçüktü. Gözleri güldüğü zaman kıslıyordu ve kirpikleri fazla gür sayılmazdı. Sanırım bunun için sürekli gözüne rimel sürüyordu. Onu tamamen makyajsız görmek, doğal hâline tanık olma şansını bana sunması bir şekilde özel hissetmeme sebep oldu.

“Öyle işte,” dedi en son. “Sen neler yaptın?”

“Şu puşt geldi mi?” diye sordum onun sorusunu cevaplamak yerine. “Hani seninle tek konuşmak istediğini falan söylemişti ya.”

“Yok.” Bu konu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu anlayamıyordum. Benim Taner denen dangalaktan puşt diye bahsedişimi bile yargılıyor gibi geliyordu. Başta ona karşı bir şeyler hissetme ihtimali mi var acaba diye düşünmüş olsam da bunun doğru olmadığını anlamıştım. Feza onunla yalnız kalma fikrinden hiç hoşlanmıyordu. “O gecedен sonra görmedim. Boş ver onu. Sen neler yaptın?”

Hocanın televizyon problemini ve canımıza okumasını ona özet geçtim. Ben konuşurken sıkılmasını diye her mevzuyu kısalttım. Sonrasında gece ne yapacağını sordum. Onu çok fazla lafa tutmak istemiyordum çünkü saat geç oluyordu. Bir bölüm dizi izleyeceğinden ve muhtemelen bunu yaparken uyuyakalacağından bahsedince iyi uykular diledim.

“İyi uykular,” dedi o da karşılığında. “Rüyada beni gör.”

Sırıtmamaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırdım ama bunda başarılı olamadım. Bir kaşımı kaldırarak ona baktığımda bir anda gözlerini irice açtı. “Yani,” dedi hızlıca. “Biz hep şey deriz bizimkilerle... İyi geceler, tatlı rüyalar, rüyada beni gör gibi gibi. Tekerleme gibi yani. Ferda’yla falan. Öyle. O anlamda.”

Sırf onu daha fazla utandırmamak için gülüşümü bastırmayı denemeye devam ettim, bunun için alt dudağıma dişlerimi bile geçirdim ama sonra onun telaşı yüzünün her zerresine yayılınca karnım kasılarak gülmeye başladım. Güldükçe göğsüm hareket ediyor, Feza daha fazla kızarıyordu ve en sonunda dayanamayıp iki elini yüzüne kapattı. “Of Doruk ya,” dedi sitemle. “Çok kötüsün.”

“İyi geceler,” dedim. “Sen de beni gör rüyada.” Eşek gibi sıırıtyordum.

Gözlerini devirip utançla telefonu kapattığında bile sıırıtmaya devam ettim ve o gece, rüyama Feza’nın girmesini dileyerek gözlerimi kapattım.

ANKA KUŞU

Dorukhan

Uyumayı deniyordum. Feza bana rüyamda onu görmemi söylemişti ve ben de acaba görecek miyim diye merak ediyordum ama o kadar çok gülümsüyordum ki uykuya dalmam mümkün gibi görünmüyordu. Zaten sonra ayarsız Lukas odaya dalıp kapıyı arkasından çarparak kapattı. Beni delirmiş gibi kendi kendime gülerken yakalayıp da bana dik dik bakmaya başladığında bile gülmeyi kesmemiştim. “Çok tatlı amına koyayım,” dedim gülüşlerimin sebebini ona açıklamak için. “Kafayı yedirtecek bana.”

“Kim?” dedi Türkçe konuşarak. “Feza? Bence de, man!”

“Feyza,” dedim. “Ona Feyza demeysen bir sonraki antrenmanda seni sakatlarım. Ayrıca ne demek sence de lan? O sarı saçlarını seviyorsan ve başında durmaya devam etmesini istiyorsan, yok sence de falan. Do you understand me?”²⁶

“Sen komik, Duruk,” dedi kahkahasıyla birlikte kendini yatağına bırakırken. “Çok komik.”

“He komik.” Dümdüz bir ifadeyle yüzüne baktım. “Değil komik.”

“Komik komik.”

Bir süre daha salak salak gülünce ben de eşlik etmekte gecikmedim. Gözümün önüne sürekli Feza’nın yüzü geliyordu. Keşke o an bir ekran görüntüsü almayı akıl edebilseydim.

Feza bana iyi geceler dilediği için gecem iyi geçti fakat ne yazık ki rüyamda onu görmedim. Sabahın ilk saatlerinde ayılmak için kahve içmem gerekti. Bütün öğlen saatlerimi akşamki maçı kafamda oynayarak geçirdim. Oyuncuların savunma zaafalarını düşünüyordum. En iyilerin oyun tarzlarını zaten ezbere biliyordum. Maça çıktığım kadar oturup

²⁶(İng.) “Beni anlıyor musun?”

maç analizi de yapardım altyapıdayken kendi kendime. Özellikle *Euroleague* ve NBA yıldızları yıllardır yakın markajımdaydı.

Sol köşeyi kullanmak istiyordum. Kendimi en rahat hissettiğim yer orasıydı ve ilk şutum girdiği takdirde bütün oyun çok daha özgüvenli şut deneme imkânı bulacaktım. Bunun gerçekleşmesi için ısınmada sürekli olarak sol köşeden üçlük denedim. İçimden bir his, bunun benim maçımla olacağını söylüyordu. Bursaspor ve Real Madrid galibiyetlerinin ardından ana rotasyonda bir parça hâline gelme şansını yakalamam gerekiyordu. Kendimin en iyi versiyonuna doğru yol almayı umuyordum. İnsanlar bana bakıp benim prime dönemimi yaşadığımı düşünsünler ve ben de kameraların önünde bunun sadece bir başlangıç olduğunu söyleyeyim istiyordum.

Çünkü daha fazlası olacaktı. Daha fazlasını yapacaktım. Başarmak zorundaydım. Ben buraya tam anlamıyla sıfırdan gelmişim, yıldızları görmeden geri dönmek gibi bir niyetim yoktu.

Heyecanım parmak uçlarımı karıncalandırdı. Kalbim çarparken beni motive eden şarkıları arka arkaya dinledim, kendimi sakinleştirdim ve tamamen oyun psikolojisine girdim. Shaw kendini iyi hissettiğini bildirmişti, bu da onun bu maçta süre alacağı anlamına geliyordu. İlk beşte adını görmek hiçbirimiz için şaşırtıcı değildi. Hangi takımda olursa olsun Shaw'ın yeri her zaman ilk beş olurdu.

Maç başladı, ben takımın kalanıyla birlikte benchteydim. Milano hücumlarına hızlı başlamıştı. Bizi yormak niyetinde olduklarını daha o saniyeden anlayabiliyordum. Son çeyreğe kadar takımı yıpratmayı deneyeceklerdi. Bol temasla ve sert bir oyunla bizimkileri yıldırmaı hedefleyeceklerdi.

Altyapıdayken koçum bana maçları analiz etme yeteneğimin diğerlerine göre çok daha iyi olduğunu söylemişti. Hatta bu yüzden bir dönem oyuna sürekli ikinci çeyreklerde girerdim ve o zamanlarda kontrolü tamamen ellerimin arasına bırakırdı. Saha içinin kaptanı olmama izin verir, diğerlerini yönlendirmemi kendisi isterdi. Bunu şimdiki koçumuz da birkaç kez kullanmıştı. Bu yüzden yine öyle yapacak, beni ikinci çeyrek oyuna sokacak sandım.

Arka arkaya bulduğumuz isabetli üçlüklerin ardından Milano bir top kaybetti ve bu Oleg Milosevic için hızlı hücum şansı doğurdu. Topu kendisi turnikeyle potaya bırakmak yerine risk alıp üçlük çizgisinin dışındaki Momo'ya pas verdi ve Momo bu güzel ikramı geri çevirmedi. Attığı üçlük, bizim benchteki herkesi ayağa kaldırmıştı. Ben hariç herkesi demeliydim çünkü ben zaten oyunun başından beri sürekli ayaktaydım.

İkinci çeyreğin başında koç, Shaw'ı dinlenmesi için kenara alıp yerine oyuna Lukas'ı soktu. Herhâlde beni de Oleg Milosevic'in yerine alacaktı. Avantaj elimizdeydi, farkı açıyorduk. İkisini dinlendirmesi mantıklı oldu. Üstelik Oleg ikinci faulünü almıştı. Üçlemeden onu kenara çekmesi olası görünüyordu.

Mantıklı olanı yaptı, Oleg'i kenara aldı ama bu sefer de yerine Alex girdi.

Milano taraftarı iyice sinirlenmişti. Her hücumla çıktığımızda ısıklar havada uçuşuyordu ve karşı tarafın 54 numaralı oyuncusunun uzak mesafeden bulduğu müthiş bir üçlüğün ardından rüzgâr bir anda onların lehine esmeye başladı. Harika sekanslar izliyordum, ne yazık ki bunlar Milano'ya aitti. Fark eriyor, koçumuz bağıırıyordu. Lukas bir top kaybedince karşı tarafın pivotu Ivan abiyi geçip tüm salonu ayağa kaldıracak türden bir smaç bastı.

Kıpkırmızı olan koçumuz anında bu rüzgârı dindirmek için mola aldı.

Shaw'ı oyuna almaktan, Alex'i çıkarmaktan bahsediyordu. Pick and roll'e²⁷ ağırlık vermedikleri için çok kızgındı. Lukas'a rakibinin savunma zaafalarını bağıra çağıra açıklarken elimi destek için Lukas'ın omzuna koydum. Koç eriyen fark yüzünden öyle sinirliydi ki elindeki taktik tahtası her an avuçlarının arasında parçalanabilir gibi gözüküyordu ve o hâlde, durmaksızın Lukas'a bağıırıyordu. Onun omzunu sıkıp o yeniden sahaya dönmeden önce kulağına boyalı alanı daha fazla kullanması gerektiğini fısıldadım. Üçlüklerle bir yere kadar idare edebilmiştik, şimdi savunmadaki boşlukları değerlendirip onları strese sokmamız gerekiyordu yoksa maç elimizden kayıp gidecekti.

Lukas oyuna daha büyük bir motivasyonla döndü. Az önce dünyanın fırçasını yememiş gibi ciddi suratı ve gergin omuzlarıyla topa yön vererek oyunu başlattı. Shaw'a pas attı, sonra o pası geri aldı. Muazzam bir crossoverin²⁸ ardından yaptığı dribblingle²⁹ beraber rakibini geçtiğinde çıkardığı şut çemberin kenarlarına bile değmeden doğrudan içinden geçti.

Adını bağırarak yerimde sektim. Onu alkışlamaktan ellerim kırmızıya dönmüştü.

²⁷Basketbolda bir oyuncunun topu tutan takım arkadaşı için perdeleme yaptığı ve ardından pas almak için potaya doğru hareket ettiği bir hücum oyunu

²⁸Topu süren oyuncunun topu hızla bir elinden diğer eline geçirerek yön değiştirmesi ile yapılan bir basketbol manevrası

²⁹Top sürerek ilerlemek

Milano bir şut kaçırdı. Ribaundu Ivan abi aldı ve topu sürmesi için Shaw'a verdi. Ardından rakibi perdeledi. Bu perdeyi kendi lehine kullanan Shaw, Momo'ya yüksek bir pas attı ve Momo topu havada yakalayıp doğrudan potaya smaçlayarak bu sezonun en iyi alley-ooplarından³⁰ birine imzasını atmış oldu.

O kadar çok bağıırıyordum ki kesin sesim kısılacaktı. Ellerim topa dokunma isteğiyle kaşınıyorken ayaklarım bir anda sahaya koşmaya başlamasın diye yere sertçe basıyordum. Oyuna girmeyi deli gibi istiyordum ve bu istekle başa çıkıp zamanımı beklemeye çalışmak çok zordu.

Zamanım hiç gelmedi.

Koç kadrodaki her oyuncuyu rotasyonun bir parçası olarak kullanırken bütün maç boyunca benim yüzüme bile bakmadı. Lukas azarı yediğinden beri full konsantre bir şekilde son zamanların kendisi adına en iyi performansını ortaya koymuştu. Shaw kendisini zorlamak yerine olabildiğince Lukas'ı besleyerek oynamıştı. Ivan abi sayabildiğim kadarıyla dört blok yapmış, Milano'nun gardının sinirleriyle sağlam bir şekilde oynamıştı.

Herkes bir şeyler yapmıştı işte, benim dışımda.

Maçın son dakikalarına doğru belki iki dakika da olsa parkeye basarım umudunu taşımaya devam ediyordum ama artık ayakta değildim. Sandalyeme çökmüş, oyundan kopmuştum. Girsem bile tempo bulmam böyle kısa bir sürede mümkün değildi. Soğumuştum. Elim iki dakikada ısınacak değildi. Kendimi anda tutmaya zorladım. Takımımın her hücumunda onlara kenardan destek olmaya devam ettim ama göğsüme bir ton ağırlık oturdu. Yaşadığım hayal kırıklığı, kaburgalarımın arasına sızmaya başladı. Öyle ki son elli saniyede kenara gelen Shaw, elini omzuma koymuş ve beni teselli etmek ister gibi sertçe sarsmıştı. Kulağıma İngilizce olarak "Seni neden oynatmadığını anlamadım," dediğinde söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Sırtıma iki kez yine teselli niyetiyle vurdu. Onun gibi bir adamdan bu cümleyi duymak bile benim için çok şey ifade etmeliydi ama etmedi.

Yüzüme bir maske geçirip mutluymuş gibi yaptım. Galibiyeti kutlarken Lukas'a gülerek sataştım, onu ortamıza alıp sırtına hep beraber vurmaya başladığımızda herkes gibi ben de kahkahalar attım. Röportaja çağrılan isimlerin yanından onlara el sallayarak geçtim ve sonra başımı önüme eğip soyunma odasına hızla yürüdüm.

³⁰Basketbolda alley-oop, bir oyuncunun topu potaya yakın bir yerden takım arkadaşına paslaması, takım arkadaşının zıplayarak, topu havada yakalaması ve yere değmeden smaç basması veya potaya bırakmasıyla yapılan bir hücum oyunudur.

Kafamda tek bir cümle yankılanıyordu.

Ben olmalıydım.

Hayatım boyunca gölgem gibi takip etmişti bu iki kelime beni. Ben olmalıydım. Parkta gülerек oynayan çocuk ben olmalıydım. Ortaokuldayken her seferinde istediğim açık mavi ayakkabıları babasının ona doğum günü hediyesi olarak aldığı çocuğun yerindeki kişi ben olmalıydım. Lisede takımın kaptanı ben olmalıydım. Altyapının en iyisi ben olmalıydım. Bu maçta MVP ben olmalıydım.

Ben olmalıydım.

Lukas adına çok mutluydum. Yemin ederim ki gerçek hislerimdi bunlar ama bir yanımda, geçirdiğim iki muhteşem maçın ardından parkeye ayağımın değmemesini hazmetmekte çok zorlanıyordu. Resmen İtalya'ya boşu boşuna gelmişim.

Shaw'ın sakatlığı boyunca varımı yoğunluğumu koyup her şeyimle oynadıktan sonra onun dönüşünün ardından bir paçavra gibi kenara atılmışım.

Hiçbir önemim yoktu, sadece boşluk doldurmuşum.

On bir kişilik maç kadrosundaki on isim parkede kendine yer bulmuştu da bir ben bulamamışım.

Neden diye bağırarak istiyordum karşısına geçip. Bu kadar formda olduğum bir dönemde kırk dakika boyunca kenarda unutulmamın sebebini öğrenmek istiyordum ama çenemi kapalı tuttum, duş alma işini odama bıraktım ve takımdaki eksik isimlerin röportajdan dönmelerini bekledim. Hep birlikte hızlıca otele geçecektik.

Sürekli gülümsedim. Sürekli herkese Lukas'tan bahsettim ve soyunma odasında nefes bile almadan onu övüp durdum. Odaya girdiğinde onu içeridekilerle birlikte ayakta alkışladık. Real Madrid maçından sonra benim için de aynısı yapılmıştı. Takım, o gecenin yıldızı kimse ona gerçekten de hakkını verirdi. Bu bağlar sayesinde belki de bu kadar güçlülerdi. Çünkü kim ne derse desin iyi bir takım olmaya giden yolun oyuncular arasındaki iletişimden geçtiğine inanırdım.

Lukas utangaç gülümsemesiyle elini göğsüne koyup eğilerek bizi selamladığında ısıklar havada uçuştı. Galibiyetin getirdiği haklı gururu bölüşüyorlardı. Ben onlara dâhil değildim, benim bu galibiyette hiçbir payım yoktu. Bir saniye bile süre almamışım. Hayallerimi süsleyen lige yükselip, siktiğimin İtalya'sına kadar gelip, böyle bir atmosferin olduğu bir yerde ben bir damla bile ter akıtmamışım.

Otele dönerken otobüsteki eğlenceye katılacak kadar rol yapma becerisi kalmamıştı elimde. Bir de insan, sevdiği birini böyle içten içe

kıskanınca kendini bok çuvalı gibi hissediyordu. Onun başarılı olmasıyla ilgili hiçbir problemim yoktu. Keşke ben de bir asistle bile olsa onun attığı sayılara katkıda bulunabilseydim. 18 sayıyla gecenin MVP'si o olmuştu.

Benim tanıdığım Lukas bunun şerefine gidip bir bira içecekti. Sanırım Alex de ona eşlik eden isim olacaktı. Aralarından ayrılıp duş almam gerektiğini söyleyerek odaya neredeyse koşa koşa ilerledim. Kapıyı arkamdan kapattığım an, yüzümdeki maskenin yere düşüp tuzla buz olduğu andı. Çantamı odanın köşesine fırlattım ve banyo kapısını öyle sert açtım ki kapının kolu az daha elimde kalacaktı. Üzerimdeki kıyafetlerden birer fazlalıkmiş gibi çabucak sıyrılıp canımı yakacak kadar soğuk olan suyun altına girdim.

Bir kere. Bir kere de her şey yolunda gitseydi. Bir kere de şu amına koyduğumun hayatı benim yüzüme gülseydi. Son günlerde biraz mutlu olduğum için mutlaka bir bokluk çıkmak zorundaydı zaten. Aksi kabul edilemezdi.

Bana ayrılan süre Shaw dönene kadardı. Bana gösterilen ilgi, yalnızca iki maçla sınırlıydı. Acil durumda şans eseri küçük bir kahramanlık öyküsü yazdım diye kimse beni diğer maçın ilk beşine koymayacaktı. Bazılarımız yıldız olmak için doğmamıştı. Ben bir yıldızın gölgesinde kaldığımı fark etmeden parlıyor olduğumu sanmıştım.

Neyi yanlış yaptığımı düşünüyordum. İçimde biriken öfke sık soluklar almama sebep oluyordu. Üzerime akan buz gibi su beynimi uyuşturuyordu. Antrenmanlarda iyiydim, son iki maçın yükselen ismi bendim. Bugün o sahada olmamam için hiçbir sebep yoktu. Ben olmalıydım. Ben de orada olmalıydım.

Avucumu mermere bastırduğimde soluklarım iyice düzenden çıktı. Başımı ayaklarıma doğru eğdim. Normalde maçtan sonra omuzlarım ağrırdı. Ayakta durmaya hâlim kalmadığından bacaklarım sürekli kasılır, bazen duş alırken titrerdi ve bunu sıcak suyla yatıştırarak kaslarımı gevşetirdim. Bugün hiçbirine gerek yoktu. Yorgun değildim. Otelin giriş katından odama çıkarken sarf ettiğim efor, maçta harcadığımdan daha fazlaydı.

Belki de babam haklıydı. Belki de benden gerçekten bir bok olmayacaktı.

Sadece, keşke neyin eksik olduğunu bilseydim. Düzeltmeyi denerdim. Böylesi daha da iğrençti çünkü. Birkaç şut kaçırıp kenara alındığımda en azından sebebi biliyor oluyordum.

On bir kişilik kadronun içinde bir seçenek bile olamamak, tam da Dorukhan Falay'a yakışırdı zaten. İşe yaradıktan sonra öylece kenara bırakılan, bir köşede unutulmuş, yüzüne bakılmayan... Kendimi tanımlamamı isteseler söze bunları kullanarak başlardım ben. Alışkındım.

Duştan çıktığımda titriyordum. Üşümenin yanı sıra içimde biriken ve kendimden başka hiçbir yere yönlendiremediğim öfke yüzünden ellerim de titriyordu. Her şeyi unutmak, bugünü sıfırlamak için o yatağın içine girdim ama kaç saat dönersem döneyim bu gece yaşadığım hayal kırıklığının gözüme uyku girmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

Feza'ya atacağım her sayının onun için olacağını söylediğim maçta sahaya adım dahi atmayacağımı hiç hesaba katmamıştım.

Maçtan önce Anadolu Efes taraftarları ilk beş başlama ihtimalimden bahsediyorlardı. Beklentileri boşa çıkarmak konusunda üstüme yoktu.

Bir çıkmazın içinde çırpınıp dururken onun kelimeleri yankılanıyordu kafamın içinde. *İşe yaramaz*, diyordu. *Beceriksiz*. Aralara küfürler ve yumruklar karışıyordu. Hatta bazen, sigarasını kürek kemiğimin altına bastırarak söndürüyordu. *Nefret ediyorum senden*. Benim kurmam gereken cümleyi her defasında o bana kuruyordu.

Başarısız olmayacaktım. Bu yolda başarısız olmak, benim için bir ihtimal bile değildi. Hırsımdan kafayı yemek üzereydim. İçim daralıyordu. Ne birilerine hesap sorabiliyor ne de buna bir sebep bulabiliyordum. Sadece yoktum. Koç için bugün benchte yoktum. Takım için sahada yoktum. Kendimle baş edebilecek gücü de şu an içimde bulamıyordum.

Telefonum çalmaya başladı beni bu durumdan kurtarmak istermiş gibi. Ekrana bakmama gerek yoktu çünkü bu kez arayanın Feza olduğunu hissedebiliyordum. Bu kararı vermeden önce yaklaşık yarım saat kadar kendisiyle kritik yapmış olmalıydı ama en son temiz kalbi son noktayı koymuştu tahminimce. Ablam olsaydı açmazdım, ablam olsa bu kadar çabuk aramazdı çünkü böyle zamanlarda biraz geri durması gerektiğini bilirdi ama Feza bilmiyordu. Ben de onu üzmemek istemedim. Bu yüzden aramayı cevaplandırdım. "Alo, Feza?"

"Yok," dedi sert bir erkek sesi. "Feyyaz ben. Feyyaz Falez."

Feza'nın babası.

Yattığım yerden nasıl hızla doğrulduğumu bir ben biliyordum. "Feza'ya bir şey mi oldu?" Endişe ve panik dalgaları birbirine karıştı. Karşıdan gelecek cevabı beklerken tek bir saniyede yüz farklı kıyamet senaryosu gözümün önünden geçiyor, kalbim korkuyla deli gibi çarpıyordu. "Feyyaz Bey, iyi mi o?"

Karşımdaki adamın bu kadar uzun süre sessiz kalmasının nedeni sanırım afallamış olmasıydı çünkü yeniden konuşmaya başladığında o kalın ve sert sesin yerine şaşkın bir ses vardı. “İyi o,” dedi hızlıca bana. “Bir şey olmadı. Ne olabilir benim kızıma? Gerdin beni de durduk yere.”

Avucumu yatağa bastırarak gerilen omuzlarımı gevşettim. Sorun yoktu. Babası bana yalan söyleyecek değildi.

Ama bir şey olmadıysa Feza’nın babası niye onun telefonundan beni arıyordu?

“Bana bak kerata, böyle gözüme falan giremezsin benim ha. Taktik deniyorsan söyleyeyim baştan.”

İnsanlar hakkında pek uzman olmayabilirdim ama bu adam şu an kesinlikle yalan söylüyordu. “Feza’nın sesini duyamayınca endişelendim,” diyerek kendimi açıkladım. “Buyurun Feyyaz Bey.”

Galiba azar yiyeceğim kısımdaydık. Kızını kameraların önünde az daha öpecek olduğum için kafamı koparma vakti gelmişti. Daha uygun bir vakit olamazdı. Bir bu eksikti çünkü şu an.

“Kızıma Feza mı diyorsun?” Bu bana değil de kendisine sorduğu bir soru gibiydi. Sonra “Neyse ne,” dedi yine kendi kendine. “Koçun kızını falan mı ayarttın sen, bana bir söyle bakayım.”

“Koçun kızı yok ki.”

“Olsa ayartacak mısın yani teneke?”

“Ben öyle...” Durup olayı idrak etmeyi denedim. Feza’nın babasıyla konuşuyordum. Aramızda bir ilişki kurmak istediğim kızın babasıydı bu. Bir babaydı her şeyden önce. Bu da benim ne söyleyeceğimi asla bilemeyeceğim anlamına geliyordu. Bir babayla nasıl konuşulacağı hakkında tecrübeye sahip sayılmazdım. “Hayır efendim,” dedim ezberlenmiş bir cevap gibi.

“Peki...” dedi ve düşünme boşluğu ayırdı kendine. “Koça küfür falan mı ettin?”

“Hayır,” dedim yine.

“O zaman bu dürrük işbilmez ne diye oynatmadı seni?”

Hayatımda bu kadar şaşırdığım pek fazla an olduğunu sanmıyordum. Azar yiyeceğim zannediyorken Feyyaz Bey, koçumu azarlamak için aramıştı beni.

“Sebebini bilmiyorum.”

“Sordun mu?”

“Sormadım,” dedim. Sesimden kasıntılık akıyordu çünkü hiç rahat değildim.

“Ortalığı yıkıp küfür de etmedin yani?” diye sordu güvenemeyerek. “Sandalye falan da tekmelemedin benchte?”

Bu adam U16 takımıyla çıktığım Almanya maçında benchte sandalye tekmelediğimi hatırlayacak kadar beni tanıyor muydu? Neredeyse gülmeye başlayacaktım. “Yok, yapmadım.”

“Aferin, sakın yapma.”

“Olur efendim, yapmam.”

“Bana bak,” dedi yine otoriter bir sesle. “Karadeniz’de gemilerin batmış gibi triplere girme hemen. Seni şu maçta oynatmayan koçun akıl sağlığından şüphe ederim ben. Real Madrid’i devirmiş çocuğa Milano’da top elletmemek ne demek?”

Ona haklı olduğunu söylemek istedim ama parçası olduğum takım hakkında birden öylece dert yakınmak da istemedim. Feza babasının sıkı bir taraftar olduğunu söylemişti. Beni deniyor olabilirdi. Belki de bu cümleleri kurmasının sebebi yalnızca buydu. “Gerçekten bilemiyorum,” cümlesine sığındım bu yüzden.

“Sen küfür edemiyorsun tabii, etik olmaz. Ben ağız dolusu sövdüm, gayet etik bu.”

Bu kadar güleceğimi düşündüğüm bir gecede değildik ama Feyyaz Bey, beni güldürmeyi başarıyordu. “Teşekkürler, tepkilerinizi benim yerime de verin.”

“Dorukhan,” dedi bir anda yeniden ciddileşen sesiyle. “Tanışmak için garip bir yol oldu biliyorum ama ben seni uzun süredir tanıyorum. Düşürme kendini. Buradaki sorun kesinlikle senin oyununla ilgili değil çünkü.”

“Emin değilim.” Feza’ya da ilk gün aynı böyle açmıştım kendimi bir anda. Falezlerde tarif edemediğim bir şey vardı. Kilit fark etmeksizin anahtar görevini üstleniyorlardı. “Sorun ne bilmiyorum. Bu maçta oynamayı gerçekten çok istiyordum. Hiçbir sebep yokken böyle olmaması gerekiyordu.”

“Belki de birkaç sebep vardır.” Düşünceliydi yine, söyleyip söylememek arasındaydı. Her görüşe açıktım. Bana yol gösterecekse bu telefonu sabaha kadar kapatmamaya hazırdım. İnsanlar bana yol göstermezlerdi, yürüdüğüm yola bakar ve beğenirlerse hevesleri geçene kadar yanımda durmak isterlerdi.

“Ne gibi?”

“İki gün arayla iki farklı kızla fotoğrafının çıkması gibi mesela.” Başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülseydi üzerimde aynı etkiyi yaratmazdı. “Ki bunlardan birinin benim kızım olduğu detayına girip canını

daha da fazla sıkmayacağım.” Laf sokma konusunda Feza’nın kime çektiği belli oluyordu. “Dorukhan,” dedi yeniden. “Biraz iyi oldun, biraz konuşuldun diye pişmedin oğlum sen. İki maç hayatını kurtarmayacak senin. Hayranlıkla izlediğin o yıldızlardan biri olmak istiyorsan sahaya koyduğun karakter sana yetmeyecek, dışarıda da düzgün bir imaj çizmek zorundasın. Herkes seni alkışlamıyor, insanlar senin o iki maçla şımarıldığını da söylüyor. Kötü yorumlar olur, hep olacak ama milletin eline malzeme vermen, hiçbir zaman senin yararına olmayacak.”

Cezalandırılışımın sebebinin bu olacağını hiç düşünmemiştim.

“Ben senin yaşından fazla yıldır izliyorum bu sporu. Ne yetenekler gördüm, kendilerini heba ettiler sonra da silinip gittiler. Kafanı tamamen basketbola verdiğinde nasıl bir oyun ortaya koyabildiğine şahit oldum daha önce. O potansiyel sende hep vardı, hâlâ da var. Biliyorum ki katlanarak da artacak ama günün sonunda düzen hep şart olacak. Önce psikolojini, sonra kendini toparlayacaksın ki kendine yazık etme. Çok mu ileriye gidiyorum bilmiyorum ama bunları duymaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum.”

Hep sakladığım bir yara sızlıyordu. Göğsümün içinde yıllardır yakmaya çalıştığım ama bir türlü yanmayan bir ateş vardı ve Feyyaz Falez orada taşıdığım taşları birbirine sürte sürte bir kıvılcım ortaya çıkarmıştı. Gözlerim de o ateşin dumanından etkilenip yanmaya başladığında sertçe yutkundum. “Bana inanıyor musunuz?” diye sorduğumda on dokuz değil de dokuz yaşındaydım. Elimde o parçalanmış forma vardı, boşluğa bakıyor ve her şeyin bitmesini diliyordum.

“Sen çok büyük yerlere geleceksin.” Böyle net bir cümleyi böyle bir hissiyatla bana kuran adam, zamanında beni kendimden kurtaran kızın babasıydı. Şüphe barındırmıyordu. Bana inanıyordu. Kızı benim için bir kapıyı açık bırakmıştı, babası ise şimdi o kapıyı sonuna kadar aralıyordu. “Kendine yazık etmezsen, saçma sapan hatalar yapmazsan bambaşka yerlere geleceksin. Feyyaz Falez demişti dersin.”

“Çok teşekkür ederim, gerçekten.” Elimin tersiyle gözümü sildim. “O fotoğraf,” dedim hemen sonra açıklama yapma ihtiyacıyla. “Tamamen arkadaş ortamında çekilen bir şeydi. Yanlış anlaşılmaya müsait olduğunun farkındayım ama size yemin ederim ben yanlış bir şey yapmadım. Öyle birisi değilim. Ben...”

“Biliyorum eşek,” dedi Feyyaz Bey. “Okan’ı tanıyorum. İnanmayacaksın ama kuzenini de tanıyacak kadar hâkimim sizin dünyanıza ben. Yine de zamanlama olarak kötüydü, doğruya doğru. Sporculuk nankördür, ne kadar yükselirsen yüksel alçalman tek hatana bakar. Beş saniye

bile sürmeden kendini yerin dibinde bulursun. Sebep budur demiyorum ama başındaki hoca da benim gibi düşünüyorsa sana devamlı ders vermeye çalışacaktır. Bir gün kenarda tuttu diye seni kalkıp ona saygısızlık yapmış olsaydın her şeyi başlamadan bitirirdin. Bunu yapmayacak kadar akıllı birisin sen.”

Bana gerçekten güveniyordu. Hiç görmediğim bir adamın bana böyle güvenmesi her geçen saniye daha fazla gözlerimi dolduruyordu. Bir kez daha yutkunurken kelimelerin boğazıma dizildiğini hissettim. Bugün yaptığı şeyin benim için ne kadar değerli olduğunu ona tarif etmem mümkün değildi. Kızının telefonundan numaramı bulmuş, beni bizzat aramıştı. İçimin içimi yiyip bitireceğini bildiği için, kendime yüklenmemi istemediği için, bana bir teselli verebilmek için, bana yol gösterebilmek için...

“Çok çalışıyorum,” dediğimde sesimdeki titremeye engel olamadım. Kendimi ona kanıtlamak istedim. Onay almak, takdir görmek istedim. Çocukça bir istekle Feyyaz Bey’e kendimi sevdirmek istedim. “Gerçekten çok çalışıyorum. Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu formanın hakkını verebilmek için her yolu denerim. Kenarda oturmamı söylerlerse otururum, oyna derlerse oynarım. Bu takımın bir parçası olmak on senenin hayaliydi benim için. Şimdi bana ne derlerse ben onu yaparım.”

“Tırnaklarınla kazıya kazıya geldin oraya sen,” dedi yavaşça. Kendimi onun gölgesine saklanmak istememe sebep olan bir ses tonuyla konuşuyordu şimdi benimle. Kızgın değildi, üzgün değildi. Gurur duyuyor gibiydi. “O formayı senin kadar hak edeni görmedim. Hırsın gözlerinden okunuyor senin. Azmin zaferi denilen şeyin vücut bulmuş hâlisin. Ne bir maç kenarda durman bitirecek her şeyi ne de bir maç yıldızlaşınca bitecek hikâyen. En iyisi olmadan bırakmayacaksın çünkü sen.”

Bırakmayacaktım.

Düşecektim, kalkacaktım ama ben o çocuğa verdim sözü tutacaktım. Ablamı bir peri masalındaymış gibi yaşatacaktım. Kendime istediğim ayakkabıları alacaktım. Onur abiye bugünkünün beş katı değerindeki saatleri hediye edecektim. Benim için açık bir kapı bırakan Feza’nın hayatındaki bütün kapıların onun için açılmasını sağlayacaktım. Benim gibi olan çocuklar için günün birinde örnek teşkil edecektim. Birilerine yerin yedi kat dibinden başlayanların da kendi hikâyelerini yazabileceklerini gösterene kadar durmayacaktım.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Kollarım, bacaklarım, karnım, göğsüm sızlıyordu. Ne kadar kapanan yara varsa her birinin izinin olduğu yerden canım yanıyordu ve o naneli kremi bana bu kez Feyyaz Falez

uzanıyordu. “Bugün bana kurduğunuz birkaç cümle sayesinde hayatım boyunca size minnettar kalacağımı bilmenizi isterim.”

“Benimle peri padişahının huzuruna çıkmış yoksul ama bilge tüccar gibi ciddi ciddi konuşma şöyle,” dediğinde dolu gözlerle gülümsedim. “Kasma kendini. Neysen osun. Biraz daha böyle devam edersen saygıdan ikiye bölünen ilk insan olarak tarihe geçeceksin.”

“Çok değerliydi bu konuşma benim için.” Dudaklarımda buruk bir gülümseme asılı kalmıştı. “Hakkımda attığınız yorumları da gördüm. Bana böyle güvenmeniz, sonsuz desteğiniz... Layık olmak için her şeyi yapacağım Feyyaz Bey.”

“Sen o tweetleri gördün mü ya? Seni bize çağırmadan önce silecektim ben onların hepsini. Tüh.”

Sert görünmeye çalışıyor olsa da bunu başaramıyordu. Mizacı tatlı bir adamdı ve babacan tavrıyla aramızda geçen ilk konuşmada beni sarıp sarmalamıştı. “Lütfen silmeyin,” dedim ben de gülerek.

“İnşallah bir dahaki maça oynarsın.” Bu çok içten edilmiş bir dua gibi geldi kulağıma. İlk kez bir babanın duasını alıyordum. “Oynaman lazım çünkü benim kız senin hocaya fena bilenmiş durumda. Tesisleri bassa şaşırmam. Seni değil, hocanın can güvenliğini düşünüyorum yani.”

“Maçı izlediniz mi?” Sesim heyecan doluydu. Feza bana maçlarını izlediğini zaten söylemişti ama bunu duymak her seferinde aynı şekilde mutlu ediyordu beni. Birileri tarafından böyle değer görmek hayatım boyunca imrendiğim bir şeydi ve Feza, hayallerimin çok daha ötesindeydi.

“Oğlum senin göründe don yokken ben Efes Efes diye tribünde gırtlak patlatıyordum, tabii ki izledim maçı.”

“Sizi maça davet etmem için çok mu erken?” Bu soru, tamamen ona duyduğum saygıdan kaynaklanıyordu. Feza onun Ivan abiye çok saygı duyduğunu söylemişti bana. İlk fırsatta Ivan abiden imzalı bir forma almayı yazdım aklıma.

“Yok,” dedi. “Ama önce sen benim evime geleceksin, sana güvenip güvenemeyeceğime karar vereceğim.”

“Tabii.” Beni görmeyecek olmasına rağmen ciddi bir yüz ifadesiyle hızlı hızlı başımı sallamıştım. “Tabii ki. Çok haklısınız. Ne zaman isterseniz.”

Feyyaz Bey içten bir şekilde gülmeye başladı telaşım karşısında. “Çok avanaksın ha sen.”

“Teşekkürler efendim.”

Teşekkürler mi efendim? Panik içinde olduğum için sağlıklı düşünme yetimi bütünüyle kaybetmiştim. Feza’nın ailesiyle tanışacaktım. Bu başka

senaryolar için muhtemelen oldukça erken bir süreydi ama bizim senaryomuzda ben çıkıp kızı kameraların önünde öpmeye kalktığım için işler biraz garip ilerliyordu. Böyle bir denyo çıkıp da benim kızıma aynı şeyi yapmış olsaydı onu Boğaz Köprüsü'nden sallandırırdım. Belki de Feyyaz Falez beni zehirlemek için evine çağırıyordu. Bunu gittiğim zaman öğrenecektim.

"Feyyaz Bey..." Söylemek üzere olduğum şey yüzünden çok utandım. Yumruğumun içine yorgani toparlayıp sıktım ve bıraktım, sonra tekrar sıktım. "Kızınızla görüşmeye devam etmek istiyorum." Utancıma rağmen kurduğum cümle oldukça kararlı bir şekilde döküldü dudaklarımdan. "Bunda bir sakınca var mı?"

"İzin almak için sence de biraz geç kalmadın mı?"

Bana ne kadar kızarsa kızsın haklıydı. Başımı eğecek, durumu kabullenecektim ama bir evet cevabını duymaya ihtiyacım vardı. "Özür dilerim sizden." Ve bunu yüz yüze de mutlaka yapacaktım. "Kusuruma bakmayın. O an çok heyecanlıydım. Hiçbir şekilde Feza'yı zor durumda bırakmak istemezdim. O maçtan sonraki anla ilgili tüm sorumluluk bana ait. Bileti de onun için ben ayarlamıştım zaten. Onu çağıran bendim. Onun..."

"Aynı sahneden bahsedip bahsedip tepemi attırma benim, unutmam otuz senemi alacak zaten," diyerek kesti sözümü. İyice olduğum yere sinip bakışlarımı duvara diktim ve duyacağım bir başka azar için hazırladım kendimi ama o beni yine yeniden şaşırttı. "Doruk," dedi yumuşak bir sesle. "Ablana selam söyle, çok güzel yetiştirmiş seni."

Beş röportajımdan dördünde ablamdan bahsederdim. Bunu da biliyordu. Ablamın her şeyim olduğunu biliyordu. Güzel yetiştirdiğim konusunda haksızdı ama ablamın beni kendisinin büyüttüğü, o olmasa hiçbir şeyimin olmayacağı konusunda haklıydı.

Güzel yetiştirdiğimi düşünüyorsa ondan onay aldığım anlamına mı geliyordu bu?

"Kapatıyorum şimdi ben, sen de yat uyu." Aksini kabul etmez bir tavır takınmıştı. "Bugünü unut, yarına bak. Kendinle savaşmayı da bırak, oğlum. Önün çok parlak senin."

Belki yüz kez teşekkür edip ne yapacağımı bilemeden iyi geceler dilememin ardından tüm telefon konuşması on beş kez kafamın içinde oynadı.

Feyyaz Falez, bütün gece bana tavanı izletti.

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Eski sahneler siyah beyaz efektlerle bezenmişken 15 Ocak'tan itibaren renkler

canlanıyordu. Onun ilk gülümsediği andan itibaren bir şeyler kökten değişiyordu.

Keşke bu gece onun da sesini duyabilseydim.

Hatırlamak istemediğim sahnelerden bir tanesi ertesi sabah beni ter içinde uyandırdı. Lukas'ı da sabahın köründe dışarı çıkıp gezmeye vakit ayırabilmemiz için uyandıran bendim. Gezmek zorundaydık çünkü ben Feza'ya bir magnet sözü vermiştim. Gezmek zorundaydık çünkü rüyalarımı düşünmek istemiyordum. Kendime karşı verdiğim bu savaşı devam ettirmek için yeterince güçlü hissettiğim bir günde değildim.

Feyyaz Bey'in yaptığı tüm konuşmalara rağmen takım arkadaşlarım maçtan bazı anları konuştukça olduğum yere sindim. Hediye alıp kendimi bir köşeye çektim. Ortama ayak uydurmak için büyük çaba gösterdim ama moralim yine bozuldu ve bunu saklayamayacak kadar yüzüm düştü. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Türkiye'ye döndükten sonra uğraşmak zorunda olduklarım vardı. Beril ve Alara'ya keskin bir sınır çizecek ve o sınırı bir adım bile geçerlerse bunun sonuçlarının neler olacağını anlatacaktım. Yüzlerini görmek dahi istemesem de bu benim için telefonda bahsedilip geçilemeyecek kadar önemli bir mevzuuydu. Feza'yı hayatımın olumsuz olan her köşesinden uzak tutmak zorundaydım.

Gerçi bunu yapacak olursam geriye pek de bir şey kalmıyordu benden.

Havaalanına doğru yol alırken önce Anadolu Efes'in paylaştığı postlara baktım. Maçtan sonra maçın en özel anlarına dair gönderiler paylaşıldı. Önceki iki maçın ikisinde de benimle ilgili sahneler de vardı ama bunda yoktum. Hatta bir fotoğraf benchi de içine alacak açıdan çekilmişti ve kesildiği yerde tam olarak ben vardım. Oturduğum alan gözükmiyordu. Yalnızca havaya kaldırdığım kolum fotoğrafa girebilmişti.

Her şey daha da sinirlerim bozulsun diye yapılmış gibiydi. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeyi denedim. Bu sırada ablamın yolladığı bir mesaja bakmak için DM kutuma tıkladım. Sonra gözüme başka bir şey çarptı. Yüzlerce mesaj isteğinin yanında onun özellikle gözüme çarpma son mesajının Feyza ismi ile başlıyor oluşuydu.

Doğrudan üzerine tıkladım ve bir süredir aynı kişinin bana devamlı yazıyor olduğunu gördüm. Bu da hesabın adına bakmaya itti beni.

Ferdi.1907

Birader selam, Ferdi ben. Hayırlı olsun transferin. Yolun açık olsun, iyi günler.

Bu imza günümde atılan bir mesajdı. Sonra o gece attığım postu bana yollamış ve altına bir başka mesaj bırakmıştı.

Birader selam. Bu fotoğrafı Feyza çekti değil mi? Sen bu kızı düşürmeye mi çalışıyorsun anlamadım niyetini. Öğreniriz elbet. Kendine dikkat et, Allah'a emanet.

Sonra bana bir video atmıştı. İzlemek yerine altındaki mesajı okudum.

Birader selam. Bunu görmen gerektiğini düşündüm. Makkabi maçından, ben çektim. Maçına geldim diye sanma ki Efesliyim. Ben Fenerbahçeli doğdum Fenerbahçeli öleceğim.

Bir gün çocuklarınıza izletmek için videoyu saklayacağım. İyi günler birader.

Ne göreceğimi deli gibi merak ediyor olsam da ekranı kaydırmaya devam ettim. Önce mesajların hepsini okuyacak, en son videoyu izleyecektim.

Birader selam. Geçen attığım videodan sonra kafanda soru işareti oluşabilir diye düşündüm. Ben Feyza'nın liseden arkadaşıyım. Senin arkadaş ayakların gibi değil ama, cidden arkadaşıyım yani. Aynı sırada dirsek çürütmeli olanından. Bu kıza bir yamuğun olursa karşında beni bulacaksın. Haber vereyim şimdiden, sonra sıkıntı çıkmasın.

Birader selam. Şey demeyi unuttum. Olur da mesajlarımı görüp Feyza'yı Ferdi kim diye falan darlarsan sana inanılmaz sinirlenir. Üstü çok kirletilen bir cümle bu ama Feyza cidden benim kardeşim gibidir. Herhangi bir kışkırtılığın içinde sakın adımı geçirme, kendin kaybedersin. Bir şey merak ettiysen direkt bana sorabilirsin. İyiliğin için söylüyorum. İyi günler.

Feyza'nın ondan bahsettiğini hatırlıyordum ama bu çocuğun canı sıkıldıkça DM kutuma geldiğini ben de şu an öğreniyordum.

Birader selam. Bursaspor maçına normalde ben gelecektim ama bir halı saha işi oldu Fırat'la. Fırat, Feyza'nın kardeşi bu arada. Canavar gibi top oynar. Neyse. İzledim kesitlerini, MVP olmuşsun. Tebrik. İnşallah hevesini almışsındır da Fenerbahçe maçında böyle bir şey yapmaya kalkmazsın. İyi günler birader.

Birader selam. Real Madrid'i son saniye üçlüğü ile devirmek nereden baksan kral hareket. Aynısını Fenerbahçe'ye yapmaya kalkarsan Feyza'yı sana karşı doldururum haberin olsun. Çok özür dilerim ama manyak oynuyorsun bu aralar, inşallah Fenerbahçe maçında küçücük grip falan olursun. İyi günler birader.

Lan birader, Fenerbahçe'den bahsederken Feyza'dan bahsetmeyi unuttum. Kızı kameraların önünde öpmeye niyetlenerek hangi yüreği yediğini bilmiyorum ama çok ciddi kaşınıyorsun sen haberin olsun. Beni de geçtim bak, Fırat'ı ayrı Feyyaz amcayı ayrı delirteceksin. Koooooolay gelsin birader.

LAN BİRADER KIZA ARKADAŞIZ DEMİŞSİN LAN

Senin ben amına koyayım.

Öpecektin kızı utanmaz herif.

Aramız açıldı, daha da sana yazmayacağım. İnşallah koçun Milano maçında seni oynatmaz da aklın başına gelir ya.

Feyza bu mesajları görse kafamı kırar ama ben de seni yolda görsem sana aynısını yaparım. Problem yok o yüzden. Hadi bana eyvallah. Arkadaşımı dağıttığın yerden toplamam gerekiyor. İşim gücüm var.

Milano maçında neden oynamadığım şimdi anlaşılıyordu. Ferdi'nin bedduası tutmuştu.

Fenerbahçe maçında grip olmasaydım bari.

Bana ettiği küfre ya da diğer cümlelerine çok fazla kafamı verebilecek durumda değildim çünkü videoda ne göreceğimi deli gibi merak ediyordum. Bu yüzden videonun atıldığı tarihe döndüm ve oynatma tuşuna bastım. Videoda ışıklar yanıp sönüyordu. Makkabi maçında, arkalara doğru olan tribünlerin birindelerdi. Sanırım bulundukları konum 303 tarafına denk geliyordu. Sinan Erdem'in her köşesini zamanında öyle dikkatli izlemiştim ki bu tahmini yapmak benim için zor değildi.

Önce rakip takımın kadrosu okundu ve sonra sıra bizimkilere geldi. Işıklar kapandı, ortadaki ekranın üzerinde tek tek forma numaralarımız yanmaya başladı. Kamera Feza'nın yüzüne çevrildi. Kendisine bol gelen kırmızı antrenman tişörtümüzün içindeydi. Bunu babasından aldığını tahmin ettim. Karanlık atmosferde ortadaki ekranın ışıkları onun gözlerine vuruyordu. Gözlerini kocaman açmış, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, hevesle bekliyordu.

Feza dudaklarını birbirine bastırıp yerinde kıpırdandı. Omuzlarını heyecanla kendine doğru çekmişti. Yanakları al al duruyor, gözlerini bile kırpmadan sahayı izliyordu. Arka arkaya akan isimlere o da eşlik etti. Tribünden yükselen seslerin arasında onun cılız sesi duyulmuyordu bile. Bir sonraki kişide ise daha fazla bağırdı.

9 Numaraaaa, Shaaaw Axeel!

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Feza benden önce Shaw'ı takip ediyordu. Bunu takip ettikleri kişiler arasında gezerken gördüğümde yaşadığım şoku hâlâ dün gibi hatırlıyordum. İlgisini çeken tek basketbolcu olmadığım için utanmasam komalık olacaktım.

Sonra Feza'nın gözlerinden yayılan ışık, ekrandakinden daha da parlak bir hâle geldi. Sıradaki kişinin ben olduğumu anlamıştı. Kenardan koşarak oyuna girdiğim andı bu muhtemelen. Ne yapacağını bilemeyecek hafifçe doğrulup sonra geri oturdu. Ferdi kamerayı burada onun

yüzüne doğru yaklaştırıyordu bu yüzden gülümsemesini çok daha yakından görebiliyordum.

15 Numaraaa, Dorukhan Falaay!

Geri sardım. Tekrar, tekrar, tekrar. İsmimi heyecandan titreyen sesiyle, boğazını zorlayacak şekilde söylediği anı defalarca kez baştan oynattım. Gözlerinde umut vardı. İnanç, değer, sevgi. Dudaklarının kıvrımına benimle duyduğu gururu asmıştı. O gülümseme benim için mutlu olduğu kadar bir de bilmiş bir tavır barındırıyordu. Zaten orada olacağımı, zaten o sahaya basacağımı biliyor gibiydi.

Beni hiç tanımadığı bir anda bana güvenmeye başlamış ve sonra benden bir an olsun vazgeçmemişti.

Uçakta da izleyebileyim diye sol omzumda çantamla yürürken ve yine aynı elimle valizimi iterken diğer elimle videoyu galerime indirdim.

Ben bu videonun kaydedildiği maçta süre bile almamıştım.

Geldiğini bilmiyordum. Orada olduğunu, bunu yalnızca benim için yaptığını, benimle böyle gurur duyduğunu... Hiçbirini bilmiyordum. Benchte yine bugünküne benzer bir buruklukla oturuyor, takımımı destekliyordum. Makkabi maçı oldukça iyi bir maçtı. Herkes ışıklarla aydınlatılan sahadaki oyuncuları izliyorken gözleri benchteki yeni çocukta olan tek bir kişi vardı.

Hevesle oyuna girmemi beklemiş, ben süre bulamayınca da sırf üzül-meyeyim diye bana geldiğini söylememişti. Ablam kaza eseri görmüş olmasaydı belki de hiçbir zaman onun orada olduğunu bilmeyecektim.

Keşke *DM* kutumu o gece kontrol etseydim. Keşke bu mesajı çok daha önceden görseydim. Keşke keşke keşke... Keşke onunla çok daha önceden karşılaşsaydım. Keşke ben Feza'yla küçük bir çocukken tanışsaydım da hep onunla büyüseydim. Keşke tek bir saniyemi bile ondan ayrı geçirmemiş olsaydım.

O gün sayı atmamıştım, oradaydı. Buraya gelirken bütün sayıları onun için atacağımı söylemiştim. Onun verdiği cevap bunun önemsiz olduğuydu. Onun MVP'sinin her zaman ben olacağımı söylemişti.

Yine tek sayım yoktu. Yine süre alamamıştım. Yine yok sayılmıştım. Yine ışıkların altında değildim, yine parlamamıştım.

Ama onun MVP'si ben olacaktım.

Uçaktan indikten sonra bir taksiye atlayıp evime giderken tek düşüncem üzerimi değiştirip Visal'in yolunu tutmaktı. Bilekliği hâlâ kot ceketimin cebinde duruyordu. Ona aldığım magneti de bir hediye paketiyle birlikte aynı yere koymuştum.

Asansöre bindim, dokuzuncu kata vardım. Valizi peşimden sürükledim ve omzumdaki spor çantamın askısını tutarak hızlı hızlı evimin kapısına doğru adımladım.

Sonra benim mavi ayakkabılarımın yanında onun mavi Converselerini gördüm.

İnanmadığım için tekrar baktım. Cebimden anahtarı buldum, uykusuzluktan rüya gördüğümü sandım. Anahtarı kilide soktum ve bir kez çevirip valizi içeri taşıdım. Tam da o anda evimden yükselen yemek kokusuyla karşılaştım.

Kanımın akış hızı değişti. Tüylerim diken diken oldu çünkü bu ilkti. Evim bir ruha sahipti. Evimin içindeydi. Etrafın tam olarak ne koktuğunu ayırt edemiyordum çünkü birden fazla şey birbirine karışmış gibiydi ama sanki ilk defa her şey bu kadar düzenliydi.

Ayakkabılarımı fırlatırcasına ayağımdan çıkarıp valizimi de kapının eşiğine öylece bıraktım. Mutfaktan bir şarkı yükseliyordu. Geldiğimi duymamıştı. Oradaydı. Tezgâhımın başında dikiliyordu. Elinde bir kap, diğer elinde bir kaşık vardı. Market poşetleri masamın üzerine yığılmıştı. Fırın açıktı ve bu kokuyu diğerlerinden kolaylıkla ayırt edebilirdim, orada pizza pişiyordu. Hâlâ beni fark etmemişken tezgâhta biraz sağa doğru kayınca muffinlerinin geniş bir tabağa dizilmiş olduğunu gördüm. Gün Batımı muffinler kremalarla süslenmişti. Kendi saçlarını ise kelebekli bir tokayla tutturmuştu.

Ve bileğinde saatim, üzerinde ona verdiğim mavi hırkam vardı.

Kalbimin atış hızı kulaklarımı uğuldattı.

Çok... Doğal görünüyordu mutfığımdayken. Sanki her gün buradaymış gibi. Her gün benim için mutfığa giriyormuş, her gün bana pizza yapıyormuş gibi.

Ne kadar izlersem izleyeyim doyamayacağım bir görüntüydü. O bu hâlde mutfığımda dolaşırken sanki...

Sanki bana aitmiş gibi görünüyordu.

Gerçek mi bu yoksa zihnimin bir ürünü mü?

Geldin geleli çıkardın zirvelere bugünü mü.

Bu şarkıyı biliyordum. Bu şarkıyı severdim. Eşlik edişini duymak, içimde var olduğunu bile bilmediğim yaprakları kıpırdattı. Kendimi sonbaharda yaprak yığınınına atlayan bir çocuk gibi hissettim. İlkbaharda çiçek toplayan, kışın karda yuvarlanan, yazın gönlünce yüzen. Bir çocuk olamadan geçirdiğim tüm mevsimleri o dört saniyelik anda baştan sona yaşadım. Dört saniyenin sonunda Feza, fırının başına doğru adımlamaya

başladı pizzayı kontrol etmek için. Bu sırada son ses açtığı şarkıya eşlik etmeye devam ediyordu.

Gel yine yansın ışıklarım.

Kendimi ben sana saklarım.

Oldun miladım.³¹

“Feza,” dedim çantamın askısına daha sıkı tutunarak. Gözlerimi kırıştırıp onun bir halüsinasyon olmadığını kendime kanıtlamaya çalıştım. Bakmak için eğildiği fırının hizasından irkilerek doğrulduğunda başparmağıyla damağını yukarı doğru itti. Bunu onu korkuttuğumda hep yapıyordu.

Bakışlarımız kesişince korkusu hızla dağıldı ve yerini kıpırmızı kesilen yanakları aldı. “Ben anahtarı ablandan aldım,” dedi hızlıca. “Akşam geleceksin sanıyordum. Daha da akşam yani. Sen gelmeden halledip giderim diye düşünmüştüm. Eve geldiğin zaman boş bir buzdolabıyla karşılaşmanı istemedim. Beni dinleyip alışverişe çıkmayacağını tahmin etmiştim çünkü. Ablana fikrimi anlattığımda sorun olmayacağını söyledi. Hatta bayağı sevinmiş gibiydi bunu yapacağıma ama özel alanını ihlal ettim tabii ben. Sana sorsam sürprizi kaçırdı diye söylemedim ama eğer kızdıysan...” Ne kadar hızlı konuştuğunu fark edip bir anda durdu. Alıp verdiği soluğun sesini duyabiliyordum çünkü bunu çok hızlı yapıyordu. “Sadece senin için bir şeyler yapmak istedim,” diye bitirdi cümlelerini, gözlerini yere indirerek.

“Feza...” Çaresiz bir inlemeydi bu. Başımı omzuma doğru eğip bir saniye daha ona baktım. Bunun dönüşü olmayacağını da yine aynı saniyenin içinde anladım.

Mutfağın içine adımlarken omzumdaki çantayı sertçe yere bıraktım ve aramızdaki mesafeyi daha da hızlanarak kapatmaya başladım.

Bu sefer kararlıydım.

Bu sefer, onu öpmek zorundaydım.

³¹Birileri grubuna ait 2021 çıkışlı “Ultrapop” şarkısı.

İLK

Feza

Yıldızlara baktım.

Beş kolundan birine badem koyup o kolu hafifçe büktüğüm, Visal'den getirdiğim kalıpla yaptığım yıldızlı kurabiyelerime.

Elimdeki kaba kaşığı daldırdım ve üzerlerine rastgele çikolata şeritleri yapmaya başladım. Erimiş hâldeki çikolata donduğu zaman yıldızlı kurabiyelerim Doruk için çok daha güzel görünecekti. Umarım o da severdi.

Muffinlerle dolu kaba değdi gözlerim. Mutfağı biraz dağıtmıştım ama mutlaka gitmeden önce toparlayacaktım. Burada birkaç gün geçirsem herhâlde hiç canım sıkılmazdı. Mutfağı içimi ferahlatıyor, garip bir huzurla dolmamı sağlıyordu. Derin bir nefes aldığımda üzerimdeki ona ait hırkaya sinen kokusu burnuma doldu. Bu hırka yüzünden narkotik köpeği gibi geziyordum. Onu görmediğim sürenin getirdiği özlemi hırkasına sarılarak dindirmeye çalışıyordum.

Kesin çok üzgündü.

Gülsün istemiştim. Eve geldiğinde morali düzelsin, küçük bile olsa bir tebessüm edebilsin. Bundandı tüm çabam. Ablasının Instagram hesabını bulup ona yazmam, anahtarı gidip ondan teslim almam, sonra buraya gelip onun için bir şeyler hazırlamam... Hepsi o mutlu olsun diyeydi. Babam bana onun mahvolmuş durumda olduğunu söylediğinden beri gözüme uyku girmiyordu. Gerçek anlamda girmiyordu. Dün gece doğru düzgün uyuyamadım.

Ekranın başındaydık, bütün Falezler olarak. Fırat sürekli gözlerini devirmiş, öf pöf etmişti ama babam ve ben durmaksızın Doruk'un hocasına söylenip durmuştuk. Ben çoğu tepkimi bastırmaya çalışıyordum, babam da normal zamanki hâinden oldukça farklıydı. Mesela ne kadar sinirlendiğini gizlemeyi deniyordu ama Doruk oyuna girmedi diye bir kumandayı televizyona fırlatmadığı kalmıştı.

Sonra ben galibiyet kutlamasında küçük bir an yakalamıştım. Doruk'un kocaman gülümsediği ama bana gülerken ki gibi gülmediğini bildiğim bir an. Rol yapıyordu. İçinde hevesi kırılmış bir çocuk varken o yüzüne en parlak gülümsemesini çizip gezmeye çalışıyordu. Kalbimin çatırdadığını hissettim. Onun kalbi de tıpkı sönmüş bir balon gibi içe doğru göçüyor olmalıydı ve ben kendi damarlarımı söküp ona vermek istedim. Sırf rengi solmasın diye neyim var neyim yoksa çıkarıp onun önüne koymak istedim.

Kendi evinde, kendi sessizliğinin ortasında ona küçük bir alan yaratmak istedim. Biraz nefes, biraz tanıdık tatlar... Bunu yapmak için de mutfak seçtim. Pizzayı sevdiğini söylemişti, fırında pizza pişiyordu. Gün Batımı muffinlerime bayılmıştı, tezgâhın üzerinde bir tabağın içinde duruyorlardı. Yıldızlı kurabiyeler yapıyordum çünkü hiç sayı atmamasının bir önemi yoktu. Benim yıldızım Doruk'tu.

Babam ben neredeyse üzüntüden ağlamak üzereyken odama dalıp da o hayırsız oğlanın numarasını ver bana dediğinde aklımdan bin türlü şey geçmişti ama ben babamın bir dediğini pek ikiletmezdim. Kendi telefonumu onun eline teslim etmekte gecikmemiştim. Telefonumla birlikte yatak odasına gitmiş, bütün görüşmeyi orada yani benden uzakta yapmıştı. Bana telefonumu geri getirdiğinde ise yalnızca "Çok üzgündü," demişti. "Mahvediyor kendini. O daha neler başaracak var ya, hiç haberi yok."

Babamın da yıldızı Doruk'tu. Onu azarlamadığını da o cümlelerden anlamıştım işte. Feyyaz Falez, Doruk'u pamuktan kalbiyle tanıştırmış olmalıydı tek bir telefon görüşmesinde.

Gel, yine yansın ışıklarım, diye eşlik ettim arkada çalan çok sevdiğim şarkıya. *Kendimi ben sana saklarım. Oldun miladım.*

Benim için milat, hiç şüphesiz 15 Ocak'tı. Bir televizyon fişi, bir kara kedi, bir kaldırım taşıydı. Gül kurusu Visal tabelası, birer bardak ılık kahve, en çok da bir çocuğun gözyaşlarıydı.

Onu bulmuştum. Onu bulmuş ve hayatımın merkezine koymuştum. Nasıl olduğunu bile anlamamıştım ama ben Doruk'a körkütük âşık olmuştum.

Sonra onun sesini duydum. Çok yakından geliyordu. Hemen arka tarafımdan. Başımı eğdiğim fırında kendi yansıma ile göz göze geldim. Gözlerim kocaman olmuştu.

"Feza?"

Önce korktum, sonra hızla doğrulup yönümü sesinin geldiği tarafa çevirdim. Doruk, siyah bir kapüşonluyla ve üzerindeki kot ceketle pervaza yaslanmış durumdaydı. Pervaza yaslanmıyor olsa sanki yere devrilecekti. Diğer omzunda lacivert, ortalama boylarda, ağır olduğu her hâlimden belli olan silindir bir spor çantası asılıydı. Çantanın askılarını sıkı sıkı kavramıştı.

Gelmesini beklemiyordum. Yaptığım işe öyle dalmıştım ki geldiğini duymamıştım. Çalan şarkının da etkisi olabilirdi, umurumda değildi. Ben o buraya gelmeden bu evden çıkıp giderim sanmıştım. Daha geç bineceğini düşünüyordum uçağa, belli ki büyük yanılmıştım. Onun için planladığım sürpriz yalnızca dolu bir buzdolabı görmesiydi. Mutfağında beni görecektik olması plan dâhilinde değildi.

Yorgun bakışları, güneşten bile parlak hâle gelen gözleriyle tamamen dağıldı. Birkaç kez gözlerini yumup açtığı anda kirpiklerinin birbirlerine geçişine odaklandım. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşmıyordum. Hayatımda ilk kez, biri bana sanki kalbimi avuçlarına almak istiyormuş gibi baktı. Öyle içten, öyle içi giderek...

Sanki o an ben onun için *her şey* demektim.

Çok utandım nedensizce. Kendimi yasaklı bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyordum. “Ben... Anahtarı ablandan aldım,” dedim. “Akşam geleceksin sanıyordum. Daha da akşam yani. Sen gelmeden halledip giderim diye düşünmüştüm. Eve geldiğin zaman boş bir buzdolabıyla karşılaşmanı istemedim. Beni dinleyip alışverişe çıkmayacağını tahmin etmiştim çünkü. Ablana fikrimi anlattığımda sorun olmayacağını söyledi. Hatta bayağı sevinmiş gibiydi bunu yapacağıma ama özel alanını ihlal ettim tabii ben. Sana sorsam sürprizi kaçırdı diye söylemedim ama eğer kızdıysan...” Sanki konuştukça batıyordum. Bakışlarımı yere eğdim. “Sadece senin için bir şeyler yapmak istedim.”

Hızlı hızlı konuşmalarım ortamdaki bu tuhaf havayı biraz olsun dağıtmadı. Doruk yüz hatlarına kitlenmişti. Konuşmuyor, gülmüyor, artık göz bile kırpmıyordu. Başını sallayıp “Feza...” dedi bir kez daha. Bu kez telaffuzu bir başkaydı. Bir tür yakınmaya benziyordu, bir siteme ya da. Her ne deniyorsa buna, adımı bu şekilde duymak midemde artık onun tarafından atılmasına alışkın olduğum düğümlerin belirmesine neden oldu. Sonra Doruk’un bakışlarına bir kararlılık çöktü.

Bana doğru gelmeye başladı.

Omzundaki çantayı öylece yere bıraktı.

Ağır çanta gürültü çıkararak zemine çarparken Doruk bunu umursamadan aramızdaki mesafeyi kapattı.

Henüz daha onun varlığını bile kabullenememiş hâldeyken beklenmedik bu hareketi yüzünden geri geri gitmişim ben de. Kaşları düz bir çizgi hâlindeydi, yüz ifadesi yumuşak değildi. Böyle üzerime üzerime yürüyüp de bana kaçacak alan bırakmadığı için tam anlamıyla köşeye sıkışmış durumdaydım.

Kafesimi daha da daraltmak istemiş olacak ki elini sertçe arkamdaki duvara yasladı ve gözleri dudaklarıma düştü. Sık solukları derin derindi. Göğsü şiddetle kalkıp iniyor, bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyordu. Yüzüme çarpan nefesinin ardından duvara yasladığı kolundan destek alarak bana doğru eğildi. Yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. En son burnumun ucunda durdu.

“Bu sefer, bana izin ver.”

Çaresiz gibi geldi kulağıma sesi. Bu bir istekten de ziyade bir yalvarıştı. Doruk, kendisiyle savaşıyordu ve bu savaş benim içindi.

Benim için yanıp tutuşuyordu.

Eli duvarla belim arasına girdiğinde şaşkınlıktan put kesilmişim. Kocaman avucu belimi tamamen kapladı. Bunu yaptığının farkında bile olmadan dilimle dudaklarımı ıslattım. Mutfağın havası ağırlaşmış, akan zaman yavaşlamıştı. “Doruk...” dedim ve ismini nefes nefese söyleyişim, onun sertçe yutkunmasına sebep oldu.

“Benimle aynı şeyi istiyor musun?” diye sordu burnunu burnumun dibine kasıtlı olarak daha fazla sokarak. Şoktan sıynlamayan bedenim nasıl olurdu da ona böyle tepki vermeye başlayabilirdi anlayamıyordum. Ağzımı açıp tek kelime edemiyordum ama avucundan belime büyük bir ısı dalgası yayılırken ben parmak uçlarıma kadar titriyordum. “Siktir,” dedi daha fazla dayanamıyormuş gibi. “Söylemen gerek. Bana seni öpebileceğimi söyle.”

Onun ne istediğini bilen sesinin yanında benimkisi heyecandan titreyecek diye korktum. “Lütfen bunu yap,” dediğimde bütün uzuvlarımda karıncalar dolaşıyordu. Kanım saf bir istekle kaynıyorken beni tutuyor olmasaydı düşebilirdim bile. Elimi kaldırıp kendime biraz daha destek sağlamak istedim. Titreyen parmaklarımı ensesindeki saçların arasına yasladığımda soğuk parmaklarım ensesini ürpertti. “Lütfen beni öp...”

Sert bir hareketle çenemi kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. Aramızda üç santim ya var ya yoktu. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Hiç birini öptün mü sen?” diye fısıldadığında alnını yavaşça alnıma sürttü.

Kalbimin göğsümden fırlamasına ramak kalmıştı. Bulunduğum kafesin içinde karnım heyecanla kasılırken başımı iki yana salladım. “Demek öyle,” dedi ve arkasından beni oldukça şaşırtan o cümleyi kurdu. “Ben de...”

“Gerçekten mi?”

O da benim gibi cevap vermek yerine yavaşça başını salladı. “İlk öpücüğümün seninle olmasını çok istiyorum.” Dudaklarıma doğru konuşuyordu. Beni iyice delirtmek istermiş gibi çektiğim bu işkenceye son vermiyor, dudaklarını benimkilere yaslamak yerine neredeyse dudaklarıma temas edecek kadar yakın bir mesafede durmuş fısıldıyordu. “Hatta istersen sonuncusu da senin olabilir, canıma minnet.”

“Ama önce bir yerden başlamak gerek,” diye mırıldandım başımı utanarak biraz öne eğerken.

Çenemi sıkkan parmakları yeniden gözlerimi ona çevirmemi sağladı. “Birlikte öğrenelim,” dedi aramızdaki boşluk sıfırlanmak üzereyken. “Uzun bir süredir seni öpmenin nasıl hissettireceğini deli gibi merak ediyorum.”

Başımı daha fazla kaldırdım. O da bana daha fazla eğildi. Gergindim ama yeni uyandığımda hissettiğim türden bir mayışıklık da hissediyordum. Biraz daha böyle durursak Doruk’un ayaklarının dibine eriyip gidecektim. “Deneyip görelim,” dedim alçak bir sesle.

Yanaklarıma baktı, gözlerime, sonra tekrar dudaklarıma.

İçime titrek bir nefes çektiğimde o, içime çektiğim nefesi benden çalmak ister gibi hızla dudaklarıma yapıştı.

Başta çok garipti.

Bir insanın dudaklarına dudaklarımla değmek, ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrimin olmaması, beynim durmuş gibi tüm düşüncelerimin bir anda silinmesi... Her şey çok garipti. Kalbimin uğultusu kulaklarımı zonklatıyordu. Karnım sızlıyor, göğsüm geriliyordu. Tamamen bir yerlere tutunma içgüdüleriyle elimi ensesine daha sıkı sardım ve farkında olmadan onu kendime doğru çektim.

Öylece birbirine tutunan dudaklarımız, onun alt dudağına kavramasıyla birlikte harekete geçti. Doruk, dudağıma ağzının içine doğru çekip bıraktı. Ardından bunu bir kez daha yaptı ve bir kez daha yaptığında dişlerim üst dudağına süründü.

Kocaman elini kaldırıp yanağımla boynum arasındaki bölgeye yerleştirdiğinde artık ben yaşamıyordum.

Belimi sıkı sıkı tutuşunun aksine beni nazikçe öpüyor, karnımın ortasında giderek şiddetlenen kramplar hissetmeme sebep oluyordu. Sırtım daha fazla duvara yaslandı. Saçlarını kavradığımda Doruk, beni daha sert öperek karşılık verdi ve bu küçük bir gülümseme yerleştirdi dudaklarıma. Bundan hoşlandığımı keşfettik. Bu yüzden beni incitmekten korkar gibi yavaş olmayı bıraktı ve gülümsememi dişleriyle çekiştirerek devam etti beni öpmeye. Diğer elimi de ensesine doğru götürüp parmaklarımı birbirine kenetleyerek boynuna sarıldım çünkü dizlerimin bağı çözülüyordu ve ben düşmek istemiyordum.

Belimdeki elini sırtım boyunca sürükleyerek yukarı çıkarttı. Parmakları topuzum yüzünden açık kalan enseme süpürdüğünde huylanarak başımı sağa yatırdım. Başını benimle aynı tarafa eğerek beni öpmeyi sürdürdü. Topuzumu tutturan kelekli tokenin kuskacını açtığında saçlarım üzerimdeki hırkasının kapüşon kısmına doğru döküldü. Sonra Doruk, keleşi omzuma kondurdu.

Topuzun etkisiyle dalgalanan saçlarımın arasına karıştı uzun parmakları. Ensesindeki ellerimden biri ise omzuna doğru kaydı. Kalbime de kramplar giriyordu artık. Öyle yavaş ve öyle tadını çıkararak beni öpmeye devam ediyordu ki sanki sonsuza kadar bunu yapabilirdi. Sanki bütün hayatı boyunca beni öpeceğı günü beklemişti.

Yalnızca bir saniyeliğine durdu. Gözlerimi açmak konusunda tereddüt etsem de bunu yaptım. Kızaran dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. Göz bebekleri kocamandı, bayıldığı göz rengini gizliyorlardı. Bir kez başını kaldırıp eğdi. Bu bir tür onay işareti gibiydi. Emir almış gibi ya da sanki olayın mantığını kavramış olduğunu bana anlatmak ister gibi.

Sanırım ikincisiydi çünkü Doruk beni bir kez daha öpmeye başladı ve bu kez hareketlerinin kontrolü tamamen onun elindeydi. Temaları daha ısrarcıydı. Bu heyecandan daha fazla titrememe sebep oluyordu ama saçlarımla oynayan parmakları beni gevşetiyordu.

Onun yaptığı yapıp alt dudağını ağzımın içine çekmek için başımı sola doğru eğerek dudaklarına uzandım. Doruk ısıklı sert bir nefes verdi burnundan. Yüzüyle yüzüm aynı hizada olmasına rağmen bedenini bana yaslamıyordu. Ona tutunurken onu kendime çektiğimde bile bunu yapmamıştı. En son iki eliyle yanaklarımı tuttu ve bana bir uyarı yollar gibi sertçe bastırdı dudaklarını benimkilere. Bana ait olduğuna inanamadığım bir inilti dudaklarımın arasından kopup onun nefeslerine karıştı.

Bu olduğunda Doruk hızlıca geri çekilip alnını alnıma bastırdı. “Feza,” dedi öfkeyi andıran bir sesle. “Kalbimin böyle atabilmesi saçmalık.”

“Nasıl bir hismiş?” diye sordum hızlı soluklarımla birlikte. Sesim resmen titriyordu. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyor, ceketini kavrayan parmaklarım karıncalanıyordu.

“Gökyüzü gibi.” İsmimin anlamına atıfta bulunduğu hissettim. “Uçurum gibi. Uzay gibi. Sikeyim, bütün evren senin dudaklarındaymış gibi.”

Gözleri gözlerimi delip kalbime ulaştı, kendi adından başka bir şeyle karşılaşmayınca başını iki yana salladı. Ağır ağır nefes alıp vermesi, gerildiği için belirginleşen keskin çene hattı, ellerimin altında kasılan omuzları, bana böyle bakıyor olması... Gerçek gibi değildi. Bu ana dair her şey benim hiçbir zaman hayal edemeyeceğim kadar güzeldi. “Başım dönüyor,” diye bir itirafta bulundum iyice utanarak. “Başımı döndürdün.”

“Seni tutuyorum.” Dünyanın en güven veren cümlesi bu olmalıydı. Önümde böyle dikilirken, ben onun gölgesinde kaybolmuş hâldeyken kendimi güvende hissediyordum. Bel oyuntumu okşadığında bedenime bir elektrik dalgası verilmiş gibi oldu. Yemin ederim gözlerim kararıyordu. Ona her nasıl baktıysam Doruk gördüğüm en etkileyici hâliyle gülmeye başladı. “İyi misin?”

“Bu nasıl ilk?” Sesim sitemle inceldi. Hâlâ soluklarımı toparlayamamış durumdaydım ama çatığımla kaşlarımla ondan cevap bekliyordum.

Gülüşü şiddetlenirken dudaklarının şişmeye başladığını fark ettim. “Bu birikim,” dedi. “Bu senin için nasıl delirdiğimi sana anlatma şeklim.”

Az önce onunla öpüşen ben değilmişim gibi şimdi o utanç dalgası yüzünden gözlerinin içine bakamıyordum. Bakışlarımı boynuna diktim ve oraya yayılan kızarıklığı gördüm. Aynı bölgedeki damar da belirgin hâle gelmişti. Hiçbir zaman arzulanacak birisi olduğumu düşünmemiştim ama onun bu hâli beni ilk kez şüpheye düşürmüştü. Gözümün önündeki gerçekler, bana onun kendisini tutmaya çalıştığını söylüyordu. “Seni özledim,” dediğimde hâlâ gözlerine bakamıyordum. “Sıkıca sarılırız diye hayal etmiştim. Bu beklenmedikti.”

“Aynı zamanda beklemekten kafayı yediğim bir şeydi.” Elini belimden çekip başımın yanından duvara yasladı ve diğer elini yine çenemi kavramak için kullandı. Göz temasımızı anca bu yolla sağlayabileceğinin farkındaydı. Yüzündeki parlak gülümseme, içimi eriten cinsten bir kahkahaya döndü. “Feza, inanılmaz tatlısın şu anda.”

“Gülmesene!” diye kızdım. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmam gerekti. “Asıl saçmalık ne biliyor musun? Bu kadar güzel gülüyor olman. Haksızlık bu. Adil değil bir kere. Hiç şansım kalmıyor karşımda. Hiç yani.”

“Ya?” dedi bir kaşını kaldırarak.

“Yaa,” diye onayladım. “Ve bir de şu an ben utandığım için muhtemelen çok kızardım ve senin buna bu kadar gülmen de çok ayıp gerçektir. Bak hâlâ gülüyorsun. Doruk ya...”

Başını geriye atarak daha fazla güldü. “Gerçekten delirteceksin beni,” dedi. “Gerçekten aklımı kaybettireceksin bana.”

“İyi,” dedim. “Ödeşmiş oluruz.” Sonra telaşla elimi göğsüne koyup onu ittirerek kafesinden kurtuldum. “Doruk, pizza!” İçerisi yanık kokmaya başlamıştı ve bu benim kalbimden yükselmüyordu. “Yandı mı?” diye dönüp ona sordum sanki bunu o bilebilirmiş gibi. Ardından önüme dönüp hüznün ve hayal kırıklığıyla fırını kapatıp eğildim. Gördüğüm renk, olması gereken renkten birkaç ton daha koyuydu. “Yanmış ya. Off!”

“Üzülme,” dediğinde sesinde şaşkınlıkla karışık bir hayret de vardı. Sanırım bu anın büyüsünden sıyrılıp yanan pizzama ağıt yakmaya başlayış hızıma şaşıırıyordu.

“Sürprizimin içine ettin.” Suçu aynı bir çocuk gibi omuz silkerek ona attım. “Böyle planlamamıştım. Ben buzdolabını doldurup gidecektim, pizzayı da fırının içinde bırakacaktım. Pişirmeden bıraksam hamur kendini çok salardı ama onu da buzdolabına atma fikri şimdi aklıma geliyor bak. Keşke fırına koymak yerine böyle yapsaydım, sen gelince pişirirdin. Yazık oldu ya, çok uğraşmıştım.” Dönüp omzumun üzerinden ona baktığımda olduğu yerde gözünü bile kırpmadan bana bakıyor olduğunu gördüm. “Erken gelmeseydin böyle olmayacaktı,” dedim. “Yapmaya kalkıştığım işi sen geldin diye elime yüzüme bulaştırdım.”

“Salla pizzayı,” dedi. “Benim sürprizim sensin.”

Benimle zoru neydi bilmiyordum ama bu kadar şeyi arka arkaya kaldırabilir miydim orası meçhuldü. Ben hâlâ bana telefon konuşmamız sırasında yavrum değişini aşmaya çalışıyordum çünkü. Sindirmeye vaktim kalmadan bir başkası geliyordu. Doruk durmuş durmuş ama açıldığında da tam açılmıştı.

“Pişt,” dediğinde yüzümü tezgâha dönmüş hâldeydim, adımlarının çıkardığı seslerden bana doğru yaklaştığını anladım ve bir adım kadar arkamda durduğunda eğilip pizzaya baktı. “Gerçekten üzülme, ben yerim bunu.”

“Sana kömür yedirmeyeceğim Doruk.”

“Abartıyorsun. Bronz sadece biraz.” Başımın tepesine dudaklarını bastırduğında tansiyonumda yine ani bir dalgalanma boy gösterdi. “Ben üzerimi değiştirip geleyim sen de o sırada tepsiyi fırından çıkart olur mu? Biraz soğusun. Ciddi söylüyorum, yenilmeyecek gibi değil. Sen yemek istemiyorsan işime gelir bu arada. Başlangıç öğünü olarak bir tam pizza gömmekle ilgili bir şikâyetim yok.”

“Başlangıç öğünü mü?”

“Üstüne ara sıcak olarak kurabiyeleri ve en son da tatlıları yiyeceğim?”

Şaşkınlıkla omzumun üzerinden geriye doğru baktım. “Hepsini tek oturuşta mı yiyeceksin?”

“Neyine şaşırdın bunun? Dişimin kovuğu sandığından çok daha büyük benim.”

“Yemek zorunda değilsin,” dedim. “Yenisini yapabilirim. Ev için biraz alışveriş yaptım. Unsuz nasıl yaşayabiliyorsun? İnanılır gibi değil. Kakao falan da aldım, onu kullanmadım ama dolaba atarsın. Lazım olur illa ki.”

“Dolap demişken...” Elini kot ceketinin cebine attığında toz pembe bir hediye paketi çıkarttı oradan. “Bu senin.”

“Aldın mı?” dedim heyecanla yönümü ona çevirerek. Küçük paketi bana uzatıp açmamı bekledi. Yalnızca bir tane istemiştim ama içinde iki tane magnet vardı. Birisi İtalya’nın çizmeyi andıran görüntüsünün içine bayrak ve gondol gibi ülkeyi temsil eden şeylerin eklendiği şekildedeydi. Diğeri ise Pisa Kulesi’nin basit bir görünüşüydü. “Yaa...” Elimde tuttuğum magnetlere bakarken gülümsemeyi bırakamıyordum. “Çok güzellermiş. Teşekkür ederim.”

“Yalnız kuru kuru teşekkürü kabul etmem ben artık.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalışırken anlamamış gibi yaptım. “Nasıl bir teşekkürü kabul edersin?”

“Öpmen gerekiyor,” dedi ciddi bir şekilde. “Hırka taşıyamama sendromum vardı ya, tetkiklerim sırasında magnet taşımanın da benim için çok zararlı olduğunu öğrendim ama kendimi zorlayıp senin için denedim. Karşılığını almam gerek.”

O çok salaktı ve ben de çok âşıktım. “Yeterince almadın mı karşılığını?” diye sordum içim içime sığmazken.

“Yeterince mi?” dedi hayretle. “Feza, yeni başlıyoruz.”

Bacaklarım beni on sekiz sene boyunca taşıyacak gücü bulabilmişlerdi ama karşımda Doruk varken bir saniye daha ayaklarımın üzerinde

durabileceğimden onlar da emin değillerdi artık. “Bunu hep yapalım mı?” diye sordum o an aklıma gelip beni heyecanlandıran fikirle birlikte.

“Canıma minnet,” cevabını alınca beni yanlış anladığının farkına varıp yine utandım.

“Hayır, öyle değil. Magnet işini. Seni zorlar mı gittiğin yerlerden bir tane magnet almak? En kötü ihtimalle havaalanlarında falan bulamaz mısın?”

“Senin için her şeyi bulurum,” dedi. “Senin için yapacağım hiçbir şey de beni zorlamaz. Magnet mi istiyorsun? Bir çuval yığayım önüne. Bir şey isterken benden çekinme, bunu baştan netleştirelim.”

“Neyin başı?” diye sordum ve bu kez istesem de sırtımdan edemedim. “Arkadaşlığımız başlayalı çok oldu sanıyordum?”

Öfkeyle “Sana ilk arkadaş dediğim günün gecesini si...” diye bir cümleye başlayıp o cümleyi tamamlamadan bir anda durdu. “Seveyim,” dedi gülümseyerek. “Kibar bir beyefendiyim ben. Küfür sevmem hiç.”

“Hiiiç...” Resmen gülmeden duramıyordum. Aslında yerimde sabit durmakta bile zorlanıyordum.

“Hemen gitmek zorunda mısın?” Cevabım evet olsaydı bir çocuk gibi omuzlarını düşürecekti ama ben ona “Hayır,” dedim. Gözlerinin içine dek ulaşan geniş bir gülümseme kapladı suratını. “Film izleyecek kadar kalabilirsin o zaman?”

“Me Before You?” Bu iyi bir fikirdi.

“Senden önce ben?” dedi. “Sadece mahvolmuş biri.”

“Ve şimdi iyi misin?”

“Şu an o kadar iyiyim ki hiç bu kadar iyi olup olmadığımı bile bilmiyorum Feza.”

Çok garipti ama birine duyduğunuz yoğun sevgi gözlerinizi doldurabiliyordu. Ona iyi gelebilmek o an benim için her şey demekti. Yüzündeki gülümsemenin sebebi bendim. Bu tarif edilemezdi. Birileri Doruk’a hak ettiği sevgiyi vermeliydi ve eğer ben de karşılığını alacaksam bu görevi tek başıma sonuna kadar üstlenirdim. Yeter ki o bana böyle bakmaya devam etsin.

“Tatlıları salona götüreyim mi o zaman?” diye sordum. “Pizzayı yedikten sonra oraya geçeriz. Yalnız en geç saat on gibi çıkmam gerekecek, eve anca yetişirim çünkü.”

“Film kaç saat?”

“İki falan.”

“Ee her türlü yetişir o zaman.”

Hevesli olması hoşuma gidiyordu. Ona yalnızca bir kere bu filmle ilgili bir sahneden bahsetmiştim ve o gün bana birlikte izlemeyi teklif etmişti. Bu öylesine değildi. Söylediklerini o anın gazıyla söyleyip sonra unutmuyordu. Gerçekten de ağzımdan çıkan her şeye değer veriyordu ve bugün izlemeyi teklifi eden de yine kendisiydi. Böyle küçük şeyler beni çok mutlu ediyordu.

Tam odasına gitmek için kapıdan uzaklaşacakken “Doruk,” diyerek onu durdurdum. Bunu söylemek konusunda çok rahat olmadığım için sesim çekingen çıktı. “İçerisi biraz soğuk.”

Kaşları çatılırken “Kombiyi neden açmadın?” diye kızdı. Sanırım bana değil de evinin soğuk olmasına kızgındı. “Hallediyorum hemen şimdi. Üzerine bir şeyler vereyim mi?”

“Yok ama hırkan biraz daha bende kalabilir bence.”

Çatık kaşları düzelirken “İstediğin kadar,” dedi. “Sana bir şey verdiğimde geri almak için vermiyorum. Bunu saatimden anlamış olman gerekiyor.”

Bileğimdeki saati havaya kaldırdım. “Arka plandaki saha, seninle antrenman yaptığımız yer mi?” Fotoğrafta eskimiş bir basketbol topu, saha çizgileri ve Doruk’un gölgesi vardı.

“Beni ilk kez öptüğün yer.” Arsız arsız sırtması, kalbimi inanması güç şekilde çarptırıyordu. Benimle uğraştığı zamanlarda Doruk gözüme bir başka görünüyordu. Sanırım beni çok utandırıyor olsa da bunu yapmasını seviyordum. “Değiştirelim onu,” dedi. “Bende olsaydı ben çoktan değiştirdim.”

“Ne koyardın?”

“Birazdan görürsün.”

Üstelemedim ve sabırla beklemeye başladım. Bu sırada pizzayı mutfak masasına çıkarmıştım. Tatlıların ise bir kısmını tabağa yerleştirmiş, çayın da altını yakmıştım. Elimdeki tatlı tabağını salona götürdüğümde içerdiden yüzüme bir sıcaklık dalgası çarptı. Üstelik koltuğun kenarına atılmış mavi bir battaniye de vardı.

Doruk üzerini değiştirmiş, siyah bir eşofmanın üzerine kısa kollu bir tişört giymişti ve belli ki kombiyi de en yüksek ayara getirmişti. Televizyon kumandasını battaniyenin üzerine bıraktıktan sonra içeriye taşıdığım tatlıları koyabileyim diye önüme bir sehpa çıkardı. Tabağı üzerine yerleştirdim ve sonra birlikte pizza yemek için mutfaka geri döndük. “Çok mu yorgunsun?” diye sordu onun tabiriyle bronz pizza diliminin yarısını mideye indirmeden bir saniye önce. “Sürekli esniyorsun.”

“Dün gece pek uyuyamadım.” Mutfakta olmamız ve benim az önceki olayın gerçekleştiği yeri gören sandalyede oturmam aklımı toparlamam konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu. Gözüm sürekli duvar tarafına kayıyordu. Arka planda hâlâ benim karman çorman şarkılarımdan oluşan liste çalıyordu. Kapatmak istemiştım ama Doruk kalmasını söylemişti. Sadece sesini kısmıştım bu yüzden. “Visal fazla yoğun değildi aslında. Bu aralar biraz sakin oluyor kafe. İşler çok yolunda değil gibi.”

“Benim için de öyle,” dedi sıkıntılı bir nefes vererek.

“Ama yoluna girecek,” dedim ve sonra yine patır patır dökülmeye başladım. “Koçuna öyle sinirliyim ki! *Oo piti piti* yapar gibi adam sokup çıkarttı oyuna. Gününde olmayan Alex’i zorlayıp zorlayıp durdu. Lukas almıştı ipleri işte, Oleg faul problemine girmişti. Shaw sakatlıktan yeni çıkmış, ne yükleniyorsun adama? Seni almamak için direndi resmen ya, böyle bir şey olamaz. Lukas’la seni denemesi gerekirdi. Babamla kafayı yedik resmen. Düşün, babam gelip seni aradı. Öyle bir kafayı yedik yani.”

“Hayatımın şokuydu,” dedi sadece. Ardından üçüncü dilime geçti, ben de ilk dilimin yarısındaydım.

“Ne söyledi sana? Umarım daha da üzölmene neden olmamıştır. Aniden gelip bana seni arayacağını söyleyince ben sorgulayamadan telefonumu vermek zorunda kaldım. Sonra da bastı gitti, yanımda konuşmadı. Telefonu geri verirken de uyuyacak o, rahatsız etme dedi bana. Öyle olunca ben de konuşamadım seninle. İçim içimi yedi biraz.”

“Yaptığı konuşma benim için çok değerliydi.” Detayları kendisine saklaması babama duyduğu saygıdan kaynaklanıyor olmalıydı. Resmen o ikisi aralarında geçen konuşmayı kendilerine özel kılmışlardı. Hakkında tek kelime etmiyorlardı. “Beni size çağırdı, tanışmak için. Ben de uygun olduğunuzda gelebileceğimi söyledim. Sana sormadan kabul ettim ama umarım senin için sorun yoktur.”

“Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum aslında, zaten yeterince baskının altındasın,” dedim doğrudan aklımdan geçenleri onun önüne koyarak. “Ailemle tanışmada tabii ki bir problem yok ama bu sana ekstrem gelen bir durumsa yapmak zorunda değilsin.”

“Nasıl yani?”

“Doruk, biz sadece deneyelim dedik. Daha yeni başladık, çok yeni her şey. Bir anda ailen nereden çıktı diye düşünüyorsan bunu anlarım.”

Elindeki pizzayı tepsinin içine bırakacak kadar ciddileşti bir anda. “Sadece deneyelim dedik derken?”

“Burada yanlış olan ne anlamadım.”

“Bir iki gün takılıp sonra kendi yollarımıza bakacakmışız gibi söyledin.” Kafasında kuruyordu, böyle bir şey söylememiştim. “Biz sevgiliyiz Feza,” dedi aynı sert sesle. “Harçlığını çıkarıp sonra gidecek part time eleman değilim yani ben.”

Tavrı bu kez kibar diye nitelendirilemezdi ama tuhaf bir çekiciliği vardı. Yine de eriyip yok olmak yerine “Öyle mi?” diye sordum kaşlarını kaldırarak. “Kendi kafanda karar verip ona göre davranmamı beklemek yerine önce sözcüklerini kullanıp durumu bana bildirirsen sevinirim o zaman.”

“Kendi kafamda karar vermedim. Sana sordum, sen de olur dedin. Başladık.”

“Jess sana benim kim olduğumu sordu ve sen de kız arkadaşın olduğumu söyledin. O zamana kadar bundan benim de haberim yoktu. Gittin, döndün, sonra geldin beni öptün. Şimdi de sevgiliyiz haberin olsun diyorsun. Adımları sıralamak konusunda problemlerin olabilir mi acaba? Hani önce beni haberdar edip sonra eyleme geçsen mesela. Sadece öneri.”

“Yanımdasın,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Birlikteyiz.” Masanın üzerinden parmaklarına uzandığında elimi kendi avucunun içine alıp tuttu. “Ben bir eşeklik edip maçıtan sonra seni öpmeye kalktım ve baban da inanılmaz haklı olarak beni tanımak istiyor. Gelip kafamı kırsa bu onun hakkı ama adam büyüklük edip beni evinize davet etti. Tabii ki geleceğim. Ailen beni görmek mi istiyor? Tabii ki orada olacağım. Ben kaçmıyorum Feza ama sen korkuyorsun gibi hissediyorum.”

“Bunun tuhaf bir durum olduğunu bir tek ben mi düşünüyorum yani?” diye sordum hayretle. “Babam da sen de bir araya gelmek için gün sayıyor gibisiniz. Ben de sanıyorum ki işler bir anda ciddiye binecek diye korkacaksın. Şuna bak, utanmasan babamı da hemen bugün bizimle film izlemeye çağıracaksın.”

O kadar çok güldü ki bütün gerginliği buhar olup uçtu üzerinden. Düz bakışlarla onu izledim bu süreçte. Anlamlandırmaya çalışıyordum. Her şey fazla hızlı oluyor gibi geliyordu ve ben bu akışa sanki pek yetişmiyordum. Bu durumun beni güldürmediğini fark ettiğinde Doruk da duruldu. “Korkmuyorum,” dedi. “Gerginim ama korkudan değil bu. Benden adım beklediğini söylüyorsun ama ben adım atmaya çalıştıkça kendini geri çekiyorsun.”

“Çarşamba gününden beri bir ilişkinin içindeyiz ve sen babamla tanışacaksın. Doruk, babam o benim. Stresten delirdim galiba biraz. Fark ettirmemeye çalışırken tuhaf davranıyor olabilirim şu an.”

“Öncelikle,” dedi yavaşça. “Çarşamba gününden beri bir ilişkinin içinde değiliz, kendimizi kandırmayalım. 15 Ocak’tan beri bir şeyler var bizim aramızda. Ben geri zekâlıyım belki ama sen değilsin, biliyorsun.” Beni rahatlatmak ister gibi parmaklarımı okşadı. “Bunu kabul ettim çünkü babandan seninle görüşmeye devam etmek için izin istedim ve o da önce bana güvenmesi gerektiğini söyledi. İşler bir anda ciddiye binmiyor, sadece sağlıklı bir şekilde ilerlesin diye uğraşıyorum.”

“Senin için problem yok yani?”

“Feza, beni bu kadar düşünme. Problem yok ama olsaydı bile senin için bunu yine de yapardım zaten.”

“Ben çok afallayacağım galiba.” Gözlerimi hüsrarla ellerimize indirdim. “Bu garip. Bilmiyorum. Sadece o kadar çok düşünüyorum ki bizi... Yani, hiç olurumuz yok gibiydi. Vardı da yok gibiydi işte.” Gözlerimi sıkıca yumup dağınık cümlelerim yüzünden kendimden utandım. “Sen havaalanında öyle sorunca birden... Çok şaşırdım. Mutlu da oldum tabii ki. Ne anlatıyorum bilmiyorum şu an.”

Doruk burnundan verdiği bir nefesin ardından yeniden gülmeye başladığında tuhaf bir ses çıkarttı, ardından kahkahalarını rahat rahat attı karşımda. “Bazen yemin ederim kafanı ısırarak istiyorum. Al işte söyledim.”

“Doruk!”

“Ne Doruk, ne? Şu sıfatın güzelliğine bak. Anlat ya. Sabaha kadar anlat amına koyayım. Ne oldu ben öyle havaalanında sorunca birden? Mutlu mu oldun? Şaşırdın mı? Ne kadar çok düşünüyorsun bizi? Anlat güzelim ya. Seni dinlerken gözümü kırparsam şerefsizim.”

O böyle birden yükselince ne yapacağımı bilemedim. Ağzımı açtım, sonra bir şey diyemeden kapattım. Yapabildiğim tek şey salak salak suratına bakmak oldu. Bu Doruk’u daha çok güldürünce ise kaşlarımı çattım. “Doyduysan salona geçelim,” dedim en sonunda. “Ben daha fazla yiyemeyeceğim. Çok aç değildim zaten.”

“Şimdi başka yemeyeceksin, doğru mu anlıyorum?” Başımı aşağı yukarı salladım ve Doruk, tepside kırıntı kalmayana dek bütün dilimleri yedi. Sonuncusunu ağzına tıkarken ben gözlerimi kısmış onu izliyordum. “Ne yapabilirim?” diye sordu yutkunduktan sonra. “Benim için yapmışsın, ziyan mı olsaydı?”

“Beğendin mi? Yakmasaydım daha güzel olacaktı.”

“Öpüştüğümüz için yandı,” dedi. “Ve bu da onu dünyanın en lezzetli yemeği yapıyor.”

“Resmen beni utandırmaktan keyif alıyorsun!”

“Ee bunu zaten söylemiştim ya?” İçi gider gibi gülüyordu. Sanki diğer türlü mümkün değildi. Sanki benim yanımdayken gülümsemeden duramazdı. “Çok tatlı oluyorsun.”

“Sen içeri git de ben de ortalığı toparlayayım.” Başıma gelenleri idrak edebilmek ve yanaklarımın kızarıklığını dindirebilmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı ama Doruk buna izin verecek birisi değildi. Benden önce tepsiyi alıp mutfak tezgâhına bıraktı. Ellerini yıkadı, sonra ben de mecburen yerimden kalkıp yanına gittim ve ellerimi suyun altına tuttum.

Hâlâ tezgâhın orada dikilmeye devam ediyorken gözlerini benden hiç ayırmıyordu. “Teşekkür ederim,” dedi en sonunda. Az önceki dalga geçer sesinin yanında şimdiki oldukça ciddiydi. Başımı ona doğru kaldırdığımda dikkatle yüzüme baktığını gördüm. “Gerçekten, çok teşekkür ederim. O kadar beklemiyordum ki burada olmanı. Kırk yıl düşünsem bile birinin benim için böyle bir şey yapacağını hayal edemezdim.”

“Bu bana hayalimin ötesindesin deme şeklin mi?” Başımı omzuma doğru eğip gözlerimi kırıştırdım. “Şımarırım.”

“İstediğin kadar. Bu arada ablamın anahtarı sende kalabilir. Ben ona başka bir tane bastırırım.”

“Evine sen içindeyken gelmeyi tercih ederim.” Aslında bu doğrudu ama ben kalanını yumurtlamakta da gecikmedim. “Ama mutfâğına bayılıyorum. Gerçekten. Çok güzel. Aşırı iyi hissettiriyor bana. Tezgâhın kocaman. Bir de keşke tavaları tencereleri Allah katına koymasın. Onları alırken biraz zorlandım. Burasının tavanı biraz yüksek galiba. Dolapların çok yukarı doğru gidiyor çünkü. Kendimi cüce gibi hissettim biraz.”

“Yüksek tavan seviyorum ben,” dedi. “Alçak çok basıyor beni. Sıkışık hissediyorum. Tavalar tencereler de sıkış tepiş olsun istemem, her yere yaydım o yüzden ama sen kafana göre yerlerini değiştirebilirsin. Yemek pişirmeyi kendime yetecek kadar biliyor olsam da çok sevmem mutfakta zaman geçirmeyi, hoş olmayan şeyler hatırlıyorum çünkü.”

“Ya...” Anında modum düşmüştü. “Mutfakta zaman geçirmeyi mi sevmezsin yoksa tek başına zaman geçirmeyi mi sevmiyormuşsun bunu öğrenmemiz gerek. Çünkü ben biliyorsun ki mutfakta olmaya bayılırım. Ee mecburen ara sıra bana eşlik etmek zorunda kalacaksın. Birlikte pasta falan yaparız, pizza da yaparız. Yaparız değil mi? Yapalım mı bir ara? Ben

düzenini değiştirmek niyetinde değilim, uzanamadığım şeyleri de raf-lardan sen alacaksın mecburen ne yapalım.”

Kafasını dağıtmak için çok konuşmaya başladığını anlamıştı. Doruk yavaş yavaş her şeyi anlıyordu ve artık beni tanıyordu. Hevesli tutmaya çalıştığım sesim onu gülümsetti yeniden. “Ne istersen,” dedi. “Ne zaman istersen. Düzen konusuna gelince, gerçekten kafana göre takılabilirsin. Mutfğa asla takılmam. Aslına bakarsan evin kalanına da öyle çok ta-kılmam. Sadece ayakkabılarım. Ayakkabılarıma dokunma. Ona biraz takılırım.”

Bir anda konunun ayakkabılarına gelişi beni güldürmeye başladı. “Peki,” dedim. “Ben de şimdi gidip ayakkabılarının teklerini birbirleriyle değiştirecektim, çok iyi oldu söylediğin.”

“Bu uzun sürebilir, biraz çoklar çünkü.”

“Hadi ya...” Bu konudan bahsetmek Doruk’un hoşuna gitmişe ben-ziyordu. Nedenini merak ettiğim için üstelemek istedim. “Sahada da hep rengârenk giyiyorsun. Seviyor musun alışveriş yapmayı?”

“Yani, genel olarak basketbol ayakkabısı seviyorum ben.” Gözüme ilk defa biraz rahatsız görüldüğünde sadece bir saniyeliğine durdu. Ar-dından gözlerini kapatıp açtı. “Ben küçükken...” Yine duraksadı. Nasıl anlatacağını bilemiyor gibiydi. Sanırım hiç birilerine anlatmayı deneme-mişti. “Ben çok iyi şartlarda büyümедim,” dedi sonra. Sık sık duraksasa da kendisini konuşmaya zorluyordu. Onu daha iyi tanıyayım istiyordu. “Çok alışveriş yapamazdık öyle. Yani babam zaten bana bir şeyler alan bir adam değildi. Birilerinin eskileriyle idare ederdim çoğu zaman. Aslında altyapıya girene kadar bunu sorun etmezdim ama sonra diğer çocukları gördükçe... Ben de çocuktum, çok kıskanırdım onların ayakkabılarını.”

Aldığım nefesin göğsüme yük olmaya başladığını hissettim. Ko-nuşmak onun için ne kadar zorsa dinlemek de benim için o kadar zordu ama anlatmayı deniyor oluşu beni daha da duygulandırmıştı. Bu tarz ko-nular öyle kolay paylaşılmazdı çünkü. “Bu yüzden şimdi en pahalılarını gidip alıyorsun kendine değil mi?” Gülmek için çaba gösterdim. “İnsanın çocukken içinde kalan şeyler yaşı kaç olursa olsun bırakmıyor peşini.”

“Öyle,” dedi. “Bir de gerçekten basketbol oynarken çok fark ediyor. Eski püskü olanlarla istediğin şekilde hareket edemiyorsun. Bana ilk pro-fesyonel ayakkabımı altyapıdaki antrenörüm hediye etmişti. Farkı gör-düğümde o zamana kadar hiç basketbol oynamamış gibi hissetmiştim.”

“Şimdi istediğin kadar alabiliyorsun onlardan.” Babam zamanında zorluk gören insanların her zaman yaptıkları işe daha sıkı sarıldığını

düşünürdü. Onu daha iyi anladığım bir andaydık. “Ne kadar güzel bir histir kim bilir.”

Gözlerim dolmasın diye kendimi sıktığımı bile fark etmiş olmasını beklemiyordum. İşaret parmağının tersini gözümün altına sürttü hafifçe. “Seni üzmem için anlatmadım,” dedi. “Sadece sana bir şeyleri anlatmak istiyorum ama kendimi buna hazırlamak biraz zor oluyor benim için. Geride bıraktım dediklerimi aslında geride bırakamadığımla yüzleşmekten korkuyorum çünkü.”

Onu anlıyordum. Onu anlamak canımı yakıyordu. Böyle anlarda fazla kırılgan görünüyordu. “Tek bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Baban yaşıyor mu?”

“Yaşıyor,” dedi.

Demek ki ona bela okumaya başlayabilirdim.

Başımı salladım ve geçmişiyile ilgili başka hiçbir şey sormadım. O da daha fazla konuşmak istemedi zaten. Beni salona yönlendirmek için elini belime yerleştirdiğinde her temasının ardından anında midemde bir kelebek hareketinin başlayacağını kabullendim. Bundan kaçışım yoktu. Doruk beni hep heyecanlandıracaktı.

Üçlü koltuğun en köşe noktasına oturduğunda sehpayı o tarafa doğru yaklaştırdım tatlılara kolayca ulaşabilsin diye. Uzanıp ayak ucundaki battaniyeyi ve kumandayı aldığı anda hâlâ ayakta dikiliyordum. Oturduğu yerden başını kaldırıp “Davetiye bastırırdım ama hava soğuk, çıkmayayım şimdi,” dedi. Ben bir süre daha alık alık suratına bakmaya devam ettim. O bu hâlimle çok eğlendi. “Feza, gelsene yanıma.”

“Nereye oturacağıma karar veremedim.”

Doruk battaniyeyi açıp koltuğa yaydı. Sonra iyice yerleşip ayaklarını televizyona doğru uzattı ve battaniyenin bir kısmını açıp yanında kalan küçük boşluğu işaret etti. “Sığarsın buraya.”

Sığardım sığmasına da ona bu kadar yakın durursam kalbim göğüs kafesime sığar mıydı bilemiyordum. Bunu reddetmek için bahanem olmadığından gösterdiği yere yerleştim ama bu sefer de sebepsizce utanıyordum. Bacaklarımı geniş koltukta onunkilerin yanına uzatmışken gözlerimi kapalı televizyon ekranına dikmişim.

“Gerginsin.” Sanırım nedenini bulmaya çalışıyordu çünkü sesi kafası karışmış gibi çıkmıştı. Omzum omzuna yaslanmışken başımı ona doğru çevirdiğimde aramızdaki boşluğun ne kadar az olduğu gerçeğiyle bir kez

daha yüzleştim. Bu yumuşacık battaniyenin altında onunla yan yana oturuyor olmak değişik hissettiriyordu.

Aklıma izlediğim bazı diziler geliyordu ve o dizilerde genelde karakterlerin birlikte izledikleri filmlerin sonu hiç gelmezdi çünkü başroller arasında başka şeyler yaşanırdı. Bunun ihtimali, onun benden bir şeyler bekleme ihtimali beni korkutuyordu.

“Feza,” dedi yumuşak bir sesle. “Gerilmene sebep olacak bir şey yaptım mı şimdiye kadar?”

“Yapmadın,” dedim hemen.

Gözlerimin içine bakıyor olduğu için aklımdan geçirdiklerimi de okuyabilmeye başlamış olmalıydı. Bu yüzden yüz ifadesi daha da yumuşak bir hâl aldı. “Yapmayacağım da.” Ona güvenmeme dair duyduğu istek göz bebeklerine bulaşmıştı. “Birlikte film izleyecek olmamızda bir problem var mı?”

“Yok.” Kendimi biraz kötü hissediyordum ama aklımdan geçenleri de öylece durduramazdım. Doruk’u çok seviyordum ama henüz onu her yönüyle tanıımıyordum. Bu yüzden de yeteri kadar rahat olamıyordum. Her şey çok yeniydi. Bu gerginliğim normal olmalıydı.

Beni azarlayabilirdi o an ya da ısrarla bir sorun olmadığını söyleyebilirdi ama o bana sorular yönelterek cevapları kendi kendime bulmamı sağlıyordu. “Gerçekten anlıyorum seni,” dedi kumandayı eline aldıktan sonra. “Ama tek derdim film izlemek ve tatlılarından yemek. Soğuk demiştin, hâlâ üşüyor musun?”

“Hayır, ısınmış içerisi.” Gözlerim yanımdaki bedenini kısa bir süre içinde taradı. İkimiz de ayaklarımızı uzatmıştık. Onun ayakları battaniyenin sonuna kadar uzanırken benim ayaklarım onun dizlerinin biraz altının hizasına denk geliyordu. Kocaman televizyon ekranı hâlâ karanlık olduğu için yansımamız oradan görünüyordu ve yanında ne kadar küçük kaldığımı bir de oradan görüyordum. Ne düşündüğümü anlamış olacak ki güldü o da. Bunu yine televizyondan gördüm.

Bileğimi tutup saatinin ekranına dokunduğunda “Önce şunu ayarlayalım,” dedi. Ben sessizce onu izlerken o arka plandaki fotoğrafı kaldırıp yerine ikimizin basketbol sahasında çektiğimiz fotoğrafı koydu. Ben onun omuzlarındaydım, üzerimde 15 numaralı forma vardı ve olmayan kol kasımı sıkıyordum. Doruk kolunun altına topu sıkıştırmıştı, diğer elinin ise iki parmağını kaldırmıştı. “Böyle daha güzel oldu.”

“Saatin hâlâ sende olsaydı sen de bu fotoğrafı mı koyardın?” diye sordum cevabın evet olacağını bildiğim hâlde. Mutfakta bunu bana zaten söylemişti.

“Mümkün olsa,” diye girdi cümleye. “Kimliğime bile bu fotoğrafı koyardım.”

Sırıtmaya başladım. Bir süre gülüşümü izleyip başını iki yana salladıktan sonra kumandaya uzandı ve televizyonu açtı.

Durup kolunu üzerimden uzatarak sehpadaki muffinlerden birini eline aldı. Geri çekilip onu tek lokmada ağzına atarken ben iri iri açılmış gözlerimi Doruk’un az önce önümden geçen bicepsine dikmişim. Engel olamadığım bir dürtüyle işaret parmağımı kaldırıp kolunun üst kısmına dokundururken “Yuh,” dedim. “Spor salonunda mı yatıp kalkıyorsun?”

Doruk, keki çiğnemeyi bırakıp sertçe yutkundüğünde belirgin âdemelması sertçe sarsıldı. Gözlerini hayretle bana çevirdi. “Hoşuna gitmişe benziyor.”

Kol kasları, kısa kollu tişörtünü tamamen dolduracak kadar şişkindi. Hatta muhtemelen kol kısmındaki lastiği hafifçe yukarı sıyırsaydım kolunda iz bırakmış olduğunu görürdüm. Saatin arka planına koyduğumuz fotoğrafa atıfta bulunmak için ekrana dokundum. “Benim kaslarım daha fazla bu arada. Sık bakayım kolunu, karşılaştıralım.”

Hiç yargılamadan söylediğimi yaptı. Kol kasını olabilecek en belirgin hâline getirecek şekilde kolunu sıktağında büyülenmiş gibiydim. O da bana yaptığı şovdan fazlaca memnun olmuş görünüyordu. “Gözünle tam anlayamadın gibi,” dedi. “Bir de dokunup bak istersen hangimizinki daha fazlaymış diye.”

Parmaklarımı koluna yerleştirip sonra sıktım. Oldukça sert bir kas kütlesi karşıladı beni. “Benimki daha fazlaymış,” dedim gülmeye başlayarak.

“Kesinlikle,” dedi ciddiyetle. Kolunu hâlâ sıkmaya devam ediyordu ve ben de elimi çekmeyi unutmuştum. Bu ikimizin de bakışlarını aynı noktaya çevirmemize neden oldu. Parmaklarımı geri çekmem gerekiyordu ama kolu öyle sıcaktı ki istemeye istemeye yaptım bunu.

“Yasla başını,” demesini beklemiyordum. Kolunu kaldırıp koltuğun üst kısmına koyarak çenesiyle gövdesini işaret etti. “Bakalım seni saracak kadar geniş miymiş kolum?”

Kendimi küçük bir kedi yavrusu gibi hissetmeme rağmen ona sokuldum ve o da kolunu omzuma atarak söylediğimi yaptı. Utangaç bir gülüşle “Genişmiş,” dedim ama dönüp de yüzüne bakamadım. Sessiz

kahkahasını gövdesinin sarsılışından anladım. Nefes almaya devam edebilmemin tek sebebi kokusunu içime çekme isteğimdi.

Filmi açtı, ben biraz daha ona yanaşacak cesareti kendimde buldum ve sonra ikimiz birlikte İtalya'ya gitmeden önce konuştuğumuz gibi *Me Before You* izlemeye başladık. Her sahnede filmde çok Doruk'un vereceği tepkileri merak ettiğimden yüzüm hep ona dönüktü. Bu hoşuna gitmişe benziyordu çünkü gülümsemesi göz kamaştırıcı derecede güzeldi.

Dakikalar geçtikçe kendimi filmin sonuna hazırlamaya çalışıyordum. Onun yanında salya sümük ağlamak istemediğim içindi bu.

Sonra üzerime bir ağırlık çökmeye başladı. Hem Doruk'un hem bataniyenin hem de kaloriferlerin etkisiyle kemiklerime kadar ısınmışım. Doruk'un parmaklarının saçlarımın arasında dolaşmaya başlaması, hatırladığım son şeydi.

Kapanan göz kapaklarıma daha fazla direnememiştım.

YENİ HEDEFLER

Feza

“Feza,” diyordu bir ses, zihnimin gerilerinden. Bu sesin sahibi çok sevdiğim biriydi. Hayatıma damdan düşer gibi giren, kısacık sürede her şeyim hâline gelen biri... Ses tonu öyle güzeldi ki bana bir daha ismimi söylediğinde gözlerimi açmadan gülümsedim. Sonra bu sesin hayalimin içinden değil de kulağımın dibinden geldiğini fark ettim. Göz kapaklarımı zorlukla aralayıp başımı yukarıya doğru çevirdim. “Yavrum eve geç kalacaksın.”

Geniş olup olmadığını test etmek için altına girdiğim kolu, dünyanın en rahat yastığı olma testini başarıyla geçmişti. Avucumu Doruk’un göğsüne yaslamıştım. Bir dizimi hafifçe kendime çekerek uyumaya alışkın olduğum içinse bacaklarını fazlasıyla rahatsız ediyor olmalıydım.

“Hıı?” dedim uyku mahmuru bir sesle. Gözlerimin önünde karıncalar dolaşıyordu.

“Sabaha kadar kal böyle, gıkımı çıkartırsam adam değilim ama babanın gözünde puan toplamaya çalıştığım bir dönemde bunu ona açıklayamayız güzelim.”

İşte o an kendime gelmeye başlamıştım. “Uyuyakaldım ben.” Sesim telaşlı, o bunu bilmiyormuş gibi içinde bulunduğum durumu ona bildir-memse komikti. “Uyuyakalmışım,” dedim tekrar. Başımı kolundan kaldırdığımda kafam kazan kadar ağırdı. Doruk, dakikalardır pozisyon bile değiştirmeden duruşunu korumuştı. “Kusura bakma.” Parmaklarımı koluna bastırıp az önce başımın bulunduğu konumu hafifçe ovaladım. “Ağrıyor mu çok?”

“Ne?” Gözlerini hayretle açtığında üzerimizdeki battaniyeyi ben uyurken boynuma kadar çekmiş olduğunu gördüm. Herhâlde biraz

hareket etmiştim, battaniye yukarı doğru sıyrılmıştı ve onun ayakları açıkta kalmıştı. “Ağrımıyor kolum falan. Çok yorgun olduğun belliydi zaten. Biraz dinlenebildin mi?”

“Yanlışlıkla gözlerimi kapatmışım herhâlde.” Kendimi bir şeyleri açıklamak zorunda hissediyordum. “İçerisi de sıcaktı ya, mayışmışım öyle.”

“Uyuduğun için özür dile bir de.”

“Özür dilerim,” dedim hemen.

Beyin fonksiyonlarımın yüzde yüz çalıştığını söyleyemeyecektim. Bu saatlerde uyumak alışkın olduğum bir durum olmadığından kendimi biraz salak gibi hissediyordum.

Doruk gülmeye başlayınca sanki bir yük kalktı omuzlarımdan. Hiçbir şey düşünmeden ona diktim gözlerimi. Beynimdeki yarım yamalak düşünceler de silinip gitti, bir o kaldı geriye. “Sorun değil,” dedi içimi rahatlatmak için. “Uyumamak için ne kadar direndiğimi bir bilsen. Sırf eve yetişeceğin şekilde seni uyandırabilmek için son on beş dakikadır baş parmağımla kaşımı yukarı doğru çekiyorum gözlerim kapanmasın diye.”

“Hadi ya...”

Bakışlarım televizyon ekranına döndüğünde orada görmeyi beklediğim film yoktu. Aklımdan neyin geçtiğini anlayıp “Uyuduğunu fark edince durdurdum,” dedi. “Seninle getiririz sonunu.”

Benim sonumu da o getirmek istiyordu belli ki.

Kalbim aniden kasıldı ve sonra yerinden çıkarmışçasına hızlandı. Bensiz izlemek istemeyişinin getirdiği hislerle başa çıkmaya çalışırken bir de sehpadaki tabağın tamamen boş olduğunu gördüm. Yıldızlı kurabiyelerimin kırıntısı bile kalmamıştı. Boş muffin kâğıtlarını ikiye katlamış, tabağın kenarına dizmişti. Keklerin de kırıntıları yoktu, tabak resmen bulaşık makinesinden yeni çıkmış gibiydi.

“Ben yedim onları ya.” Elini ensesine attı. “Sana kalmadı galiba ama sen kendine yaparsın bence sonra yine.”

“Afıyet olsun.” Kendime bir saniyeliğine zaman ayırıp o bir saniyeyi gözlerimi ovuşturmak için kullandım. Hâlâ yan yana oturuyorduk. Bir-birimizden uzaklaşmak gibi bir ihtimal ikimiz için de yoktu. Bu battaniyenin altından ayrılmak istemiyorduk. “Sevdin mi?”

“Bayıldım. Bademli kurabiyeler için isim düşündün mü? Visal’in rafalarında acilen yerini almaları gerekiyor.”

“Firuzan Hanım çocukça bulabilir yıldızlarımı,” dedim sıkıntılı bir iç çekişin ardından. “Neyse, sen beğendiysen senin için yaparım yine.”

“Takım için sipariş versem olur mu peki? Uygun musun şu sıralar?”

“Doruk...” Kendimi mahcup hissettim. “Benim için böyle şeyler yapmana gerek yok.”

“Takım için yapıyorum,” dedi. “Seninle sarıldığımızı görmeleri bizimkileri nasıl mutlu etti anlatamam. Üzerime siparişler yağdı, Gün Batımı muffinlerin herkesin dilinde.”

“Gerçekten mi?”

“Tabii ki Feza. Elinin lezzetinin farkında değil misin?”

“Sen yemek yemeyi çok sevdiğin için kendi kendine abartıyorsun sanıyordum,” dedim. “Öyle değil miymiş?”

“Abartıyor muyum? Az bile yapıyorum. Elinin değdiği her şeyi mükemmelleştiriyorsun.”

“Senin de büyülü bir yanın var gibi,” diye mırıldandım. “Saçlarımla oynamaya başladığını hatırlıyorum en son. Açma kapama düğmeme bastın sanki. Bu kadar hızlı uykuya dalmayı nasıl başarmış olabilirim diye düşünüyorum hâlâ.”

“Rahatladın çünkü,” derken yüz ifadesi yumuşamış, sesi gevşetici bir tınıya düşmüştü. “Gergindin ya biraz, geçti o herhâlde sonradan.”

Bunu kafasına takmış olmasını beklemiyordum. Tam olarak konuyu kavramaya çalışır gibi ağzımı arıyor, bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Onunla bir ilişkiye başladıktan sonraki ilk buluşmamızda hem beni öpmüştü hem de onun yanında uyumuştum. Bazı şeyler rüya gibiydi.

“Çok da rahat uyumuşum biliyor musun? Pamuk gibiyim şu an, nasıl iyi gelmiş.”

Başını eğip kendi omzuna baktı. “Eh, mecbur bu kolları senin için daha da şişireceğim o zaman. Rahat etmen önemli.”

“Biraz daha şirinlik yaparsan eve geç kalacağım,” dedim ayağa kalkmak için bacaklarımı koltuktan sarkıtarak. “Saat kaç?”

“Yetişeceksin,” dedi. “Çünkü seni metrobüse koşarak götüreceğim ve sen de elimi tutacaksın. İlk günkü gibi.”

“Bu havada dışarı mı çıkacaksın? Kafayı yeme. Ben kendim giderim.”

“Biraz moralim bozuk diye evime gelip bana çeşit çeşit yemek hazırlayan birisine göre fazla saçma konuşuyorsun,” dedi. “Artık bir araba

alsam da seni evine bırakabilsem keşke. Uğraşmasan otobüsle metro-büsle.”

“Olsun.” Güldüm. “Hedefin abonmanımı bitirmek değil miydi senin? Bitireceksin işte bu gidişle.”

“Bitirelim bakalım. Şimdilik böyle olsun.”

Benimle birlikte ayağa kalktı. Üzerine montunu almak için odasına gittiğinde ben de mavi battaniyeyi katlayıp ayak ucuna bıraktım. Ardından televizyonu kapatıp boş tabağı da mutfığa götürdüm. Ben mavi Converselerimi giydim, o aynı renk spor ayakkabılarını. Sonra birlikte asansöre bindik.

“Fotoğraf çekilelim,” dedi. Telefonunun kamerasını açmakta da gecikmedi. Asansör zemin kata varmadan bizi aynadan çekebilmek için acele etmesini anlıyordum ama bir anda kolunu boynuma dolayıp sırtımı gövdesine yaslamamı sağlayınca neye uğradığımı şaşırdım. Gözlerim biraz şişti, onun da göz altları uykusuzluktan mordu ama ortak olan, ikimizin de gözlerimizin içiyle gülümsüyor olmamızdı.

Kolunu çenemin altına öyle bir sarmıştı ki üstündeki monta rağmen kasının kavisi kendini belli ediyordu. Bu da benim yüzümün küçücük kalmasına sebep olmuştu. Arka arkaya dört kez bizi o hâlde fotoğrafladı. Muhtemelen sonuncusunda kıkırdadığım için gözlerim kapalı çıkmıştı ama bunu sorun etmedim. Sonuçta o beni uyurken görmüştü.

“Bu arada,” dedi asansör kabininden dışarı adımladığımızda. Galerisini açıp az önceki fotoğrafımızı kaydirdi ve sonra telefonu elime tutuşturdu. “Ben anısı kalsın istedim ama rahatsız olduysan bunu silebilirsin.”

Fotoğraf çektiğini söyleyip geçebilirdi ama o rahatsız hissetmemem için açıp gösteriyor, bir de üzerine telefonunu elime veriyordu. Teklifi sözde bir teklif değildi. Bana istersem imha edebilmem için şans da tanıyordu.

Onun kolunun altında uyurken parmakları saçlarımın arasında duruyordu. Yanağım tamamen Doruk’un gövdesine yaslanmış durumdaydı, bu yüzden yalnızca sağ profilim vardı kadrada. Kapalı göz kapaklarımın ucundaki kirpiklerim, yanağıma gölge düşürüyordu.

Çok huzurlu bir fotoğraftı.

“Kalabilir,” dedim gülümseyerek. “Bana da atsan güzel olur ama.”

“Galerimi seninle doldurmak istiyorum.” Bu hiç düşünmeden, öylece dudaklarından döktüğü bir cümleydi. “İtalya’da özleminden kafayı

yiyecektim. Canım çıkıp Visal'e gelmek, seni o tezgâhın arkasında koşuştururken seyretmek istedi hep."

"Artık başka yerlere gittiğinde de bu fotoğraflarıma bakar bakar ağlarsın..." dedim dramatik bir sesle. "Of, filmi de bitiremedik benim yüzünden zaten. Acaba bitirseydik sonunda ağlar mıydın?"

"Sanmıyorum," dedi dürüstçe. "Çoğu zaman beni ağlatmak için filmlerden fazlası gerekir."

Düşünür gibi yaptım. "Öyle mi? Çok da zor ağlayan birisi değilsin bence, o kaldırımda da ağlıyordun seni bulduğumda."

"Hayatıma ağlıyordum," dedi. "Bunu sık sık yaparım." Ben gülmedim ama o apartmanın kapısını açarken söylediği komik bir şeymiş gibi gülüyordu. "Bir otobiyografım çekilseydi az buz insanı ağlatmazdım."

Tam ona bir şey diyecektim ki açtığı kapının önündeki zemine baktım ve sonra koşmaya başladım. "Kar yağmış! Aa, yağıyor. Doruk, kar yağıyor!"

Başımı sokak lambasına doğru kaldırıp lapa lapa yağan karı yüzümdeki kocaman gülümsemeyle izlemeye başladım. Bu sene pek kar yağmamıştı. Yağsa bile sulu kar şeklindeydi ve çok çok azdı. Hiç yerler tutacak gibi olmamıştı ama bu şiddette yağarsa sabaha ne olurdu bilemiyordum. Şimdiden yerler dolmaya başlamıştı.

İçgüdüsel olarak sokak lambasının altına doğru biraz daha yaklaşmak istedim. Yağan kar saçlarıma tutunurken Converselerim zemine tutunmak konusunda pek başarılı olamadı. Telaşla ellerimi iki yana açıp düşmemek için komik bir çaba verdiğim sırada imdadıma Doruk'un kolları yetişti. Bugün, kollarıyla bir zorum olmalıydı. Sürekli kendimi onların arasında buluyordum.

Ayaklarım ileri doğru gitmiş, gövdemse arkaya doğru savrulmuştu. Beni yakalamamış olsaydı kalçamın üstüne sert bir şekilde düşecektim. Başımı yukarı doğru kaldırdım, başını aşağı doğru eğdi. Ben onun yüzüne tersten bakarken o "Tuttum seni," dedi. Yanağındaki gamze derin bir çukur hâline gelmişti.

"Kar yağıyor!" dedim doğrulmak için hiçbir çaba göstermeden ona bakmaya devam ederek.

Gülümsedi. "Evet Feza, yağıyor."

"Çok güzel. Bayılıyorum."

"Ben de," dedi. "Sana."

Salak salak güldüm. Koltuk altlarımdan beni destekleyerek ayaklarımın üzerinde durmamı sağladıktan sonra kolunu belime sarıp ayaklarımı yerden kesti. Üç büyük adımda az önceki kaygan kaldırımı aştı ve beni henüz buz tutmamış olan asfalta bıraktı. “O ayakkabılarla nasıl eve döneceksin?”

“Kaya kaya,” dedim hevesle. “Düşe kalka. Zıplaya zıplaya. Çok güzel. Uzun zamandır böyle yağmıyordu değil mi? Çok güzel Doruk.”

“Bana bakma, önüne bak. Kafanı gözünü patlatacaksın yoksa.”

“Doruk,” dedim aklıma gelen soru yüzünden muzip bir tavırla. “Diyelim ki ben arabanın üzerinde biriken karmışım ama senin yanında eldivenlerin yokmuş. Yine de benden kartopu yapar mıydın?”

Ses kaydına almak isteyeceğim türden bir kahkaha atıp elini belime yerleştirdi. Birlikte yürürken gözlerini üzerime çevirmişti. “Üstüne kalp çizer, yan yana baş harflerimizi yazardım. Sonra da kimse sana dokunmasın diye arabanın başında nöbet tutardım.”

“Tutamazsın,” dedim. “Gitmen gerekiyormuş. Bekleyemezmişsin diyelim.”

“O zaman mecbur cebime dolduracağım seni.”

“Ya sen nöbet başında dondun ya ben cebinin içinde eridim.” Kaşlarını kaldırıp küçük bir değerlendirme yaptım, sonra yüzümü buruşturdum. “Yok, sevmedim bu senaryoyu.”

“Neyse ki kar değilsin o zaman.” Avucunu başımın üzerine bastırduğunda yine boyumla dalga geçecek sandım ama o yalnızca başımın tepesinde parmaklarını gezdirdi. “Üşüyeceksin böyle.”

“Üşümem,” dedim. “Metrobüse yaklaştık zaten. İçerisi hamam gibi olur şimdi.”

“Doğru, yaklaştık.” Bundan hoşlanmadığı barıydı. “Tekrar ne zaman görüşeceğiz?”

“Bilmem, yazışırız.” İsteddiği cevabı alamamış olacaktı ki dudağını sarkıttı. “Ne?” diye sordum gülerек. “Hemen yarın sabah diyecek hâlim yok. Ben meşgul bir kızım.”

“Bu hafta muhtemelen ekstra idman yapacağım ben de,” dedi karşılığında. “Takım bir çalışıyorsa ben iki çalışacağım, kişisel antrenörümle de konuştum. Boş anım olursa sana yazarım, ne yapabileceğimize bir bakarız.”

“İtalya’dan bu akşam döndün,” dedim. “Ve maç dün akşamdı. Ne ara kişisel antrenörünle konuşup program ayarladın? Ayrıca kişisel antrenörün de mi var?”

“En fazla dört maç,” dedi gözlerimin içine dikerek gözlerini. “*Euroleague* ya da Süper Lig, fark etmez. En fazla dört maç sonra ilk beş başlayacağım. Böyle bir hedefim var. Sonsuza kadar o benchte oturmayacağım. Sonsuza kadar yedekte bekleyip ilk çeyrekleri analiz etmeyeceğim. En fazla dört maça ilk beşte olacağım, görürsün. Bu olana kadar nefes almamam gerekiyorsa almam, sorun değil.”

“Doruk...” Hırs, belki de onu diri tutan şeydi ama kendine nasıl zarar verebileceğini hiç düşünüyor gibi bir hâli yoktu. İnsanların hedefleri olması ve bu hedefler uğruna varlarını yoklarını ortaya koymalarını çok takdir ederdim fakat o, başarıya takıntılıydı. Bu yüzden en ufak başarısızlığında şiddetli bir yere çakılma süreci yaşıyordu. “Çok isterim bunu, gerçekten. Belki de dört maça bile kalmadan kendine ilk beşte yer bulursun.” Buna bütün kalbimle inanıyordum. “Ama bulamasan bile, bunu sadece taksit ödemek gibi düşünebilirsin. Üç, altı, dokuz. Kaç aya bölündüğünün bir önemi yok ki. Sonucunda hak ettiğin şey senin ellerinin arasında ve tamamen sana ait olacak.”

Metrobüsün turnikelerine yakın bir yere gelmiştik, bu da ayrılık zamanı demekti. Kar hâlâ lapa lapa yağıyordu. Kar taneleri, uzadıkça dalgalanan saçlarına beyaz birer ışık hüzmesi gibi tutunmuşlardı. Beni dinlerken ağızından çıkan her bir harfi kendisine hayat felsefesi yapmak istermiş gibi bir ilgi gösteriyordu.

“Çok fazla çalışmam gerek,” dedi bu bir yerlerde yazılı olan bir kuralmış gibi. Sanki ben bu yaptığının kendisini cezalandırmak olduğunu anlamıyordum. Koç onu maça almamıştı ama o sayı üretemediği için kendine kızıyordu. Doruk kendisiyle nasıl başa çıkabiliyordu?

“Sana çok inanıyorum,” dedim. “Ve sana söz veriyorum, günüm birinde tribünde herkes sana MVP tezahüratları yaparken en çok benim sesim çıkacak.”

Yakalarımı sıkıca kavradığında beni öyle hızlı kendine çekti ki parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Biraz daha baskı uygulasa kolayca ayaklarımı yerden kesebilirdi ama o, bunu yapmak için dudaklarını kullandı.

Bu bir öpücük değildi, bu daha çok bir teslimiyete benziyordu. Kar taneleri etrafımızda dönerek yeryüzüne inerken bir sokak lambasının altında onun hırkasına sıkı sıkı tutundum. Büyük bir çığır altında kalsaydı kalbim, Doruk tek bir dokunuşuyla bütün kar yığınlarını eritebilirdi. Buz kadar sert olsaydım bile beni istediği şekle sokabilecek güç onun ellerindeydi.

Öpücüklerinin sahiplenici bir yanı vardı. Ben sevgisiz büyüyen bir çocuk değildim, sevginin neye benzediğini bilirdim ama ilk defa her hücremle birine ait hissetmenin ne demek olduğunu öğreniyordum. Doruk, her öpücüğünde beni biraz daha ona ait kılıyordu.

Çok göz önünde bir yerde değildik. Işığın altındaydık fakat ortalık تنها sayılırdı. Bu da ona rahat hareket edebilme cesaretini veriyor olmalıydı. Ayrıca onun evinde olmadığımız için benim de biraz daha rahat olduğumu düşünmüş olsa gerek, ısrarcı öpücüklerinin sonunda dudaklarımı aralamamı sağladı ve dili dudaklarıma değdi.

Karnım inanılmaz şekilde kasılıyordu. Düğüm değildi, kelebek değildi. Bu çok daha yoğundu. Çok daha başkaydı. Çok daha... Çok daha neydi bilmiyordum ama bacaklarımın titreme sebebi havanın soğuğu değil onun sıcaklığıydı, bunu biliyordum.

“Feza...” Sürekli oradan oraya koşturduğu maçıktan sonra bana sarılırken bile solukları böyle sık değildi. Herhâlde maraton bile koşmuş olsa bu şekilde soluk soluğa kalmazdı. “Feza.” Ses tonu, her an dizlerimin üzerine devrilmemi sağlayabilirdi. “Feza,” dedi tekrar. Üçledi. Üç kelimeyi üç cümle gibi aralıklı aralıklı söyledi. Alnını alnıma dayamış, kalbimi göğüs kafesimden taşırmıştı. “Çok seviyorum seni.”

Eğer ki aşk denilen duygu saatli bir bomba olsaydı kalbim o an oracıkta patlardı.

Ona benim de onu sevdiğimi dile getirmenin tam sırasıydı ama baş parmağını az önce sızlattığı alt dudağıma yerleştirdi kesik bir nefes almadım sadece. “Bir şey söyleme,” dedi. “Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bil. Bugün benim için yaptığın şeyi ölsem unutmayacağımı bil. Kalbimin ilk defa birine böyle çarptığını bil. Ben karanlığın ortasında yaşamaya alışkınım ama senin gülümsemen bana güneş, bunu bil.”

“Doruk...”

“Çok seviyorum,” dedi bir kez daha, gözlerimin içine bakarak. “Bana böyle bakma. Seni şimdi bir kez daha öpersem asla bırakamam. Lütfen git, eve yetiş.”

“Hiçbir şey söylemeyeyim mi?” diye fısıldadım. İstesem de sesim yüksek çıkamazdı, o güce sahip olduğum bir anda değildik.

“Söyleme,” dedi. “Söylersen de bırakabileceğimi sanmıyorum.”

Benim gülümsemem ona güneşe, onun gözleri de bana öyleydi. Sarının açık kahverengi ve yeşile bulanarak ortaya çıkardığı bu ela harelere bakmaya doyamıyordum. Başımı kaldırıp bir süre daha gözlerindeki yansımamı izledim. Belki de kendimi ilk defa bu kadar güzel hissettim. O yansımamın içindeki ben, aynadaki benden daha güzeldi.

Bir kez başımı salladım. Bir kez başını salladı. Otobüs kartımı çıkarıp düşmemeye çalışarak turnikelere doğru yürümeye başladığımda bakışlarını sırtımda hissediyordum. Biraz daha ilerledikten sonra omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir gülümseme vardı. Söyledikleri onu da afallatmıştı. Kendisine o da şaşıyordu ama mutlu da görünüyordu. Elini kaldırıp salladığında ben de aynısını yaptım ve sonra durağa gelen metrobüsün kapılarından içeriye atladım.

Gülümsememi durduramıyordum. Ara sıra insanlar beni deli sanmasınlar diye esniyormuş gibi yaparak elimi ağzıma götürdüm ya da burnuma dokunup dudaklarımın kıvrımını gizlemeye çalıştım. Kalbim deli gibi çarpmayı hiç bırakmadı. Başımı cama çevirip yağan karı izleyerek bir kez daha bana söylediklerini içimden tekrarlardım. Evime çıkan yolları arşınlarken içim içime sığmıyordu. İçimdeki enerji öyle bir hâl aldı ki sağımı solumu kontrol edip sokağın boş olduğundan emin olduğumda elimi kalbime bastırıp karın üstünde seke seke yürümeye başladım.

Kapıyı açtım, basamakları üçer beşer zıplayarak çıktım. Onun yanında çektiğim uykudan sonra yatağında tek başıma nasıl uyuyacağımı bilmiyordum. Sızlayan dudaklarıma sürekli dokunuyor, beni öptüğünü hatırladıkça kızarıyor, bizim eve yaklaştıkça ise hislerimi bastırabilmenin yollarını düşünüyordum.

Anahtarımınla kapıyı açtım ve Converselerimi çıkarıp içeriye zıpladım. Ara yerdeki ışıklar kapalı olduğuna göre aile üyelerimin bir kısmı uyumuş olmalıydı. İçlerinden birinin Furkan olduğunu tahmin ettim çünkü evde hiç ses yoktu. Sağıma soluma bakınırken beni karşılamaya neden kimsenin gelmediğini düşündüm ve Ferda'nın salondan yükselen

sesini duydum. “Annemle babam terasa çıktı, Türk kahvelerini içip yağan karı izliyorlar. Fırat odasında. Ben de şu an iki battaniyenin altında salondayım. Çok heyecanlı bir şey izliyorum sakın beni rahatsız etme.”

Son cümledeki alayına gülerken başımı kapıdan uzatıp koltuğa kurulmuş hâldeki ona baktım. Perdeyi sıyırmıştı, bu yüzden karı o da görebiliyordu. Elinde dumanı tüten bir kupa tutuyordu. Kokusuna bakacak olursam ıhlamur içiyordu ve heyecanla izlediği şey de *Johnny Test*’ti. Kendi kendime kıkırdamaya başladım. Ferda ne zaman bu çizgi film başlasa her seferinde ekrana bu şekilde kilitlenip kalırdı.

Başını bana doğru çevirip “Üşümüştün,” dedi. “Montsuz mu çıktın dışarı? Gel ısın yanımda birazcık.”

Bu teklifi reddedemeyecektim. Benim için battaniyeyi açtığı anda aklıma Doruk’un da bunu yapmış olduğu geldi ve Ferda’nın yanındaki boşluğa yerleşip ona yaslandığımda Doruk’un göğsüne başımı yaslayıp uyuyakalmış olduğum gerçeğini düşündüm.

Ferda gözlerini televizyondan ayırmadan elindeki siyah kupayı bana doğru uzattı. Sıcak ıhlamuru yudumladıktan sonra ona uzattım ve o da bir yudum alarak omzunu omzuma daha fazla yasladi. “Bir sorun mu var?” diye sordum. Sevgi gösterilerini bu evde çoğu zaman ben üstlenirdim. Kız kardeşim biraz dalgın görünüyordu ve bana yaslanışında bir yorgunluk seziyordum. Başımı başına yaslayıp gözlerine onu güldürmek için komik bir şekilde baktım.

Başta güldü ama sonra ifadesi yeniden düz bir hâl aldı. Aklındaki her neyse benimle paylaşmaya karar vermişti. ıhlamuru bir kez daha bana uzattığında bardağı dudaklarıma götürdüm. Bunu yaparken bütün dikkatim ondaydı. “Fırat için endişeleniyorum,” dedi en sonunda.

Ferda ve Fırat bütün günlerini birlikte geçiriyorlardı okulda. Bu yüzden eve geldiklerinde birbirlerinden bıkmış gibi davranırlardı. Bunun onların sevgi dili olduğunu bilirdim ama Ferda bu saatte Fırat hakkında endişelendiği için bu kadar dalgınsa mutlaka ciddi bir şeyler olmalıydı. Ayrıca sesindeki ton da kalbimi teketletmişti. “Ne olmuş Fırat’a?”

Karanlık salonda yalnızca sokak lambasının sarı ışığı ve televizyon ekranının yansımaları vuruyordu üzerimize. Sıcak kupayı avuçlarımin arasında tuttum, o da kimse tarafından duyulmayacağımızdan emin olmak için fısıldayarak anlatmaya başladı. “Bugün evde yoktu. Günlerden cumartesi, arkadaşlarıyla takılıyordur diye düşünürsün ama sordum Salih’e,

onlarla da değilmiş. Abla, Fırat dün de beni okula bıraktıktan sonra içeri girmede ve bunu geçen cuma günü de yaptı. Bu bir sırdı, devamsızlık yaptığımı kimseye söyleme dedi ama ben sebebini öğrenmek için üsteledikçe sinirleniyor bana. Ne yapıyor ki bu çocuk?”

İşte bu ciddi bir şeydi.

“Geçen hafta öğretmenler sorduğunda biraz hasta diye idare etmiştim. Bu defa da sabah biraz kötüydü dedim ama her cuma hastalanıyor bu çocuk herhâlde dediler. Nasıl toparlayacağımı bilemedim.”

“Arkadaşları da bilmiyor değil mi sebebini? Sadece o mu sınıfta olmuyor cumaları?”

“Evet, hatta cumadan pazara kadar yok oluyor gibi. Az önce onu konuşmaya zorladığımda beni terslediği için kavga ettik. Şimdi ne hâli varsa görsün diye ben buraya geldim ama dönüp ağlaya zırlaya yanına gitmek istemiyor da değilim. Korkutuyor beni bu hâli.”

“Ben konuşurum onunla şimdi,” dedim elimi onun saçlarının arasına koyarak. “Ama bunu yalnızken yapayım olur mu? Sen ıhlamurunu bitir. Bir süre daha takıl burada. Annemler aşağı inerse de bana bir işaret gönder. Anlaştık mı?”

“Furkan’la konuşurken ki ses tonunu kullanıyorsun bana,” dedi. “Beş yaşında değilim ben, on beşim hatırlatırım.”

“Bu hepinizin benim bebeğim olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor kuzum ya,” dedim ona tepeden tepeden bakışlar atarak. Çok bilmiş abla rolüm Ferda’yı hep gıcık ederdi. Bu yüzden gülecekti. Tam da tahmin ettiğim gibi olmasına şaşırmadım. Ferda kıkırdayıp ıhlamurunu geri aldı ve beni yanından kovaladı.

Sessiz adımlarla evin içinde bir gölge gibi ilerledim. Fırat’la Ferda’nın odasının kapalı olan kapısını tıklama zahmetine girmeden açıp oraya daldığımda Fırat’ı ranzanın üstünde bulurum sanmıştım ama gördüğüm şey dağınık bir yataktı. Geri çıkıp koridorda yürümeye devam ettim ve Fırat’ın karanlık silüetine Furkan’ın odasının içinde rastladım.

Furkan’ın düzenli nefes alış verişlerinden başka odada hiçbir ses yoktu. Fırat, onun yanına kıvrılmış yatıyordu. Yüzü Furkan’a dönüktü ve elini yanağının altına yaslamış hâlde onu izliyordu. İkisini bu şekilde görmüş olmak içimde ağlama isteği uyandırdı. Kapının pervazına yaslanıp onlara bakarken Fırat varlığını fark edip kafasını kaldırdı. Elimle ona yanıma gelmesi için bir işaret yaptığımda küçük bir çocuk gibi kafasını salladı

ve yavaşça uyuyan Furkan'ın yanından doğrulup ayağa kalktı. Yanıma gelirken yüzünde bir gülümseme bulmayı umuyordum ama o Ferda'dan bile daha dalgındı.

"İyi misin?" diye fısıldadım. İyi olmadığını biliyordum. İyi olmadığı gerçeği göğsümü sıkıştırıyordu.

"Bok gibiyim," dedi elini saçlarının arasından geçirerek. Üzerindeki kapüşonlunun ceplerine ellerini sokarken sıkıntılı bir yüz ifadesine sahipti. "Feyza, biraz konuşsak olur mu?"

Küçüklüğümüzdeki gibi bana ismimle hitap etti. Babam, ona bana abla demesini tembihleyip dururken keçi Fırat inatla ismimi kullanıp babamı kızdırır ve bundan çok keyif alırdı. Şimdi sanki yine o çocuk olmak istiyordu. Furkan'ı bu kadar dikkatle izleme sebebi belki de o yaşlara dönmek isteğiyle ilgiliydi.

"Odama geçelim mi?" diye sordum elimi koluna sararak. Fırat desteğe ihtiyacı olduğunu benden saklamadan kolunu omzuma attı ve ikimiz birlikte sessizce odama geçip yatağıma oturduk. Üzerimdeki mavi hırkayı çıkarıp sandalyeye düzgünce bıraktım. Sonra yatakra yanına oturdum. "Dökül bakalım," dedim sabit tutmaya çalıştığım bir sesle. Paniğimi ona yansıtmak bu aşamada hiçbir işe yaramayacaktı.

"Ferda'yı çok kırdım," dedi. Pişmanlığını iliklerime kadar hissettirdi. "Fazla sesimi yükselttim kıza. Sadece beni merak ediyordu. Gözleri benim yüzümden dolunca kendime kızdım bayağı. Şimdi salonda galiba. Baktın mı, ağlamış mıydı?"

"Gayet keyfi yerindeydi," dedim gülümseyerek. "Sana kırgın görünmüyordu, senin için korkuyor gibi görünüyordu."

Bunu zaten bildiğini ufak bir baş hareketiyle bana gösterdi ve bir bacağına altına doğru kıvrarak yönünü iyice bana çevirdi. Gözleri ellerindeyken Fırat çekingen görünüyordu. Onun ele avuca sığmayan hâllerine alıştık biz, yaşı kaç olursa olsun etrafta koşturup hepimize bulaşır ve evdeki sessizliğin uzun sürmesine izin vermeyecek şeyler yapardı hep. Şimdi o sessizliğe tek başına gömülüyor olması garipti.

"Okula gitmiyormuşsun," dedim. Kardeşimizin bana bunu yumurtlamış olacağını da tahmin etmişti. Başını eğip benden bir azar beklemeye başladı. Yüzüne dokunarak bana bakmasını sağladım. "Fırat, anlat hadi bana ne olduğunu. Kızmayacağım."

"Kızacaksın," dedi. "Çünkü ben galiba okulu bırakacağım."

Duymayı beklediğim en son şey dudaklarından öylece döküldüğünde kaşlarım havaya kalktı. Gözlerimi kırıştıtarak yüzüne baktım ve bunu gerçekten de söylediğini idrak etmeye çalıştım. “Problem ne?” dedim korkuyla. “Bir kavgaya falan mı karıştın?”

“Şevket Hoca’yı hatırlıyor musun?” Hatırlıyordum. Üstelik okuldan birisi değildi o adam. Küçükken oynadığı mahalledeki futbol kulübünün hocasıydı. İki üç yıl kadar oraya gitmişti Fırat fakat sonra kulüp kapatılmıştı. O hocayı ne kadar çok sevdiği hâlâ dün gibi aklımdaydı. Fırat kulüp kapatıldıktan sonra başka bir kulüpte oynamamıştı ama her sene okul takımında yer alır, okullar arası turnuvalara katılırdı. Ayrıca her boşluğunda arkadaşlarıyla halı saha yapmaya devam ederdi. Ferdi de ara sıra onunla giderdi ve her fırsatta kardeşimin canavar gibi top oynadığını dile getirirdi.

“Hatırlıyorum,” dedim.

“Kasımpaşa altyapısını çalıştırmaya başlamış.”

“Ve?”

“Abla, biz onunla tamamen koparmamıştık iletişimi. İşte geçen gel bir görüşelim çay içelim dedi, gittim konuştum ben de.”

Altyapılar ve benim aramda tuhaf bir ilişki olsa gerekti. Hayatımdaki erkeklerin ortak noktası, karşıma oturup bana altyapı hakkında dert yakınmalarıydı. İçine düştüğüm bu durum karşısında başka zaman olsa gülerdim ama Fırat hâlâ gergin görünüyordu konuşmaya devam ederken. Bu yüzden ben de sessiz kalıp bana aklındakileri anlatmasını bekledim.

“Forvete çekerim seni diyor. Antrenman eksiklerini sıkı çalışırsak hallederiz diyor. Zaten sen futbolu bıraksan bile futbol seni bırakmaz diyor. Abla o bana Kasımpaşa altyapısında ilk on biri vaat ediyor. Hayal edebiliyor musun? Belki sonra Süper Lig olur. Abla belki... Belki sonra başka takımlar olur. Bilmiyorum, ben...”

“Neden bize hiç söylemedin?” diye sordum hayretle. “Neden ben bunu şu an öğreniyorum ve sen önünde böyle şanslar varken neden bu kadar üzgünsün?”

“Yetişemiyorum,” dedi. “Arayı kapatıp kondisyonumu arttırmak için özel bir eğitmenle görüşecektim. Para lazım oldu. Ben de biraz çalışayım dedim, geçenlerde bir markette diş macunu tanıtımı reyonundaydım.” Kendi hâline gülmeye başladı. “Kramponlarımı yeni aldı babam. Bir şey isteyemem ondan. Bunu kendi başıma halletmek istedim. Kaldı ki okulu

bırakıp topçu olmak istediğimi söylersem beni ortadan ikiye ayırır ama seninkine olan desteğini gördükçe... Bilmiyorum. Ama okulu, işi ve futbolu aynı anda götüremem bunu biliyorum. Bu aralar o kadar yorgunum ki ayaklarımın ağrısından uyuyamıyorum.”

“Senin kafanı kırarım,” dedim doğrudan. Yaptıkları için değil, yaptıklarından haberim olmadığı için kızgındım. “Ben ne güne duruyorum burada? Al maaş kartımı ne bok yiyorsan ye, salağa bak. Ne diye bunca şeyin arasında işe girip kendine eziyet ediyorsun?”

“Kesin olmayan bir şey için senden para alamam,” dedi. “Ve yine kesin olmayan bir konuyu gidip bizimkilere açamam ama abla, lisede zamanımı kaybetmek istemiyorum. Okuldaki o sıraya oturduğum her Allah’ın günü kafamın içinde futbol oynuyorum. Dersler sikimde bile değil.” Birden durup gözlerime baktı. “Özür dilerim.”

“Kaç ay oldu okul başlayalı?” diye sordum. “Kafana koyduysan bunu, niye bırakmadın şimdiye kadar okulu?” Fırat fevriydi. Benim yapmak için üç yıl düşünmem gereken şeyleri bir saniyede yapabilirdi. Gözünü karartırsa onun önünde kimse duramazdı. Bu yüzden desteğimi üzerinde hissetmezse ipleri tamamen koparırdı ve bunu asla istemiyordum ama okul hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

“Ne diye bırakmadım okulu...” dedi dalgın dalgın. Dudakları iki yana kıvrıldığında gözlerini ellerine indirdi. “Çünkü,” dedi. “Bir kız var.”

Şimdi ağlamaya başlayacaktım.

Aşk Falezlerin kapısına dayanmıştı.

Fırat, âşık olmuştu.

“Kim?” diye koluna sarıldım heyecanla. “Kim? Tanıyor muyum? Fotoğrafı var mı? Sevgili misiniz? Biliyor mu bunları?”

“Bizim sınıftan.” Bu konudan bahsetmek onu çok utandırıyordu, bu her hâlimden belliydi. “Sevgili değiliz. Sadece başımı masaya yasladığımda gözlerim onu buluyor diyelim.”

Böyle utangaç konuşmaya devam ederse yanağını ısıracaktım. Bağdaş kurup ona yaklaştım. “Adı ne?”

“Cansu.”

“Ne?” Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. “İlkokuldaki Cansu mu? Bana bir kere küçükken onu gösterip çok güzel değil mi diye sormuştun hani? O mu?”

Fırat'ın kapüşonlusundan görünen boynunda bir kızarıklık yükselmeye başladı. "O." Daha fazla detay almadan peşini bırakmayacağını bildiği için utana sıkıla yüzünü bana çevirdi. "Ortaokulda başka okullardaydık ama onu turnuvalarda görüyordum. Bizim okulla oynayacakları her maça gelip en önde oturuyordu. Belki de kendi takımlarındaki birinden hoşlanıyordu, bilmiyorum. Sadece onu tribünde görüyordum ve o da beni görüyordu. Ama sonra onu Ferdi abiyle oynadığımız son maçta da gördüm. Tel örgülerin arkasında kızlarla oturuyordu."

Sesine bulaşan heyecanı fark ettiğimde içimde bir şeyler erimeye başladı. Kardeşimin karşıma geçip bana bir kızdan bahsetmesi çok tuhaf bir histi. Acaba Özge abla da hiç böyle hissetmiş miydi?

Onunla konuşmaya dair garip bir istek duydum. Sanki o sorunları çözmemde bana yol gösterebilirdi. Neticede bu sürecin nasıl işlediğini ondan iyi kimse bilemezdi. Kardeşine ne ölçüde destek olduğunu merak ediyordum ve benim de neler yapmam gerektiğini öğrenmem gerekiyordu.

Çünkü ben, Fırat'a destek olma konusunda her şeyi göze alırdım. Okulu bırakması kulağa deli saçması gelse bile bunu yapacaksa arkasında duracak kişi ben olurdum. Açıktan okumak fena bir ihtimal değildi ama babam buna ne derdi, Fırat o dersleri geçebilir miydi bilmiyordum. Kendimi kapana kısılmış gibi hissederken bir yandan da içim duyduklarım yüzünden kıpır kıpırdı.

"Senden hoşlanıyor olabilir yani?" dedim hızlı hızlı konuşarak. "Belki de seni tıpkı senin onu sevdiğin gibi seviyordur bile. Maçlarını izlemeye geliyormuş sonuçta. Futboldan anlayan birisi mi? Pek öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de kalkıp senin için gelmişse bunun arkasında kesin bir şeyler vardır. Sakın nereden bildiğimi sorma."

"O kızlarla okulda yan yana gelmiyorlar," dedi bana. "Ama kenardaki koltuklarda bir grup gibi oturuyorlardı ve Cansu hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Çünkü attığım ikinci golden sonra başımı tribüne çevirdim ve onunla göz göze geldik."

"Ay şuraya bayılacağım şimdi." Ne yapacağımı bilemedim ama ona uzanmak istedim. Bu yüzden koluna yapıştım ve başımı omzuna doğru bastırdım, sonra doğrulup gözlerine baktım. "Âşık mısın sen şimdi bu kıza?"

“Bilmiyorum,” dedi omuzlarını silkerek. “Ama onu hatırlıyorum, abla. İlkokuldaki hâlini hatırlıyorum. Neden bu kadar sessiz birisi olduğunu biliyorum. O hep karmakarışık saçlarla okula gelirdi ve diğer kızları izlerdi. Bir keresinde Ferda’nın çantasından tarak alıp saçlarını örmüştüm. Sanırım üçüncü sınıftık. O bunu hatırlıyor mu bilmiyorum ama ben o gün bana nasıl baktığını unutmadım.”

“Âşıkısın yani.” Hem de bu ilkokuldan beri. Aklımı kaybetmek üzereydim. “Annesini kaybetmiş bir kızın saçlarını ördüğünde o kızın bunu ömrü boyunca unutacağını sanmıyorum Fırat.”

“Ama,” dedi. “Okula gitmemeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Bu fırsat bir daha ayağıma gelecek değil. Gidip tarihle matematikle falan zamanımı kaybedemem. Benim çok çalışmam lazım.”

“Önce bir oturup düzgünce düşün çünkü şu an kafan çok karışık gibi görünüyor. Doğru sandığın şey doğru bir karar olmayabilir. Hem babam seni her koşulda destekler ama bu fikre sıcak bakacağını düşünmüyorum. Biraz durulsun şu kafandakiler, sonra oturup ne yapabileceğimize bir bakalım tamam mı?”

“Ama...”

“İşe gitmiyorsun,” dedim. “Birkaç hafta seni idare edebilirim. Görüş bahsettiğin antrenörle, başla çalışmalarına. Kendini ekstra olarak yormayacaksın asla. Tek başına olursan tabii ki hiçbir şeye yetemiyor gibi hissedersin. Bırak sana her şeyin yoluna gireceğini göstermeye çalışayım bu hafta.”

“Abla...”

“Bana söyleseydin bir şekilde hallederdik,” diye devam ettim. Bunu bilmesi şarttı çünkü ileride yine böyle hissettiği bir durumun içine sıkışıp kalırsa bu sayede nereye gitmesi gerektiğini bilecekti. “Babama söylemiş olsaydın o da korktuğun tepkiyi vermezdi sana. Fırat, Ferda’ya söylesen bile biraz olsun rahatlardın ama bak, bunların hiçbirini yapmadığından gecenin bu saatinde Furkan’ın yanına yatıyorsun kendini yalnız hissetmemek için. Sen hiçbir zaman yalnız değilsin ki, niye bunu yaptın bunca zaman kendine?”

Gözlerinin dolduğunu gördüm. Bu nadiren olurdu. Başını suçlu bir çocuk gibi omzuna doğru eğdiğinde ona sözlerimle dokunmuş olmam kaldıramadığı ne varsa önüne düşürmesine sebep oldu. “Çok yorgunum,” dediğinde sesi neredeyse titreyecekti. “Her yerim ağrıyor.

Fizik'ten kaldım. Geçebilecek gibi de değilim. Cansu bu aralar okulda hiç bana bakmıyor. Geçen gün bahsettiğim hocayla kırk beş dakika çok sağlam çalıştık ve ben en sonunda yere devrildim çünkü sabah işe gitmiştim. Yoksa biliyorsun, daha fazlasını yapabilirim.”

“Tabii ki yapabilirsin,” dedim kollarımı onun için açarken. Gelip bana sarılmadığında üzerine atlayıp onu yatağa devirdim. Kollarını boyuma sımsıkı sararak benden kurtulmaya çalışır gibi tepindi ama durduğunda benim çenem, onun saçlarının üzerindeydi ve o da kollarını belime sarmış hâlde göğsüme sinmişti. “Her zaman buradayım.” Ona daha sıkı sarıldım. “Beni annem sizin hayatınızı kolaylaştırayım diye sizden önce doğurmuş, unuttun mu?”

“İki yaş var aramızda, çok da abartma istersen,” dedi ama dalga geçtiği sesinden belliydi. Daha fazla duygusala bağlamamak için yapıyordu. “Utanmasan altını da ben bağladım diyeceksin.”

“Senin için saçımı süpürge ettim ben be.”

Gülerek parmaklarını karnımın yanlarına bastırdı ve beni gıdıklamaya başladığında Furkan'ı uyandırmamak için sessiz kahkahalar atmaya çalışıyordum. Başarılı olabildiğimi söyleyemeyecektim çünkü Fırat çok adi birisiydi. “Dur artık,” diyerek onu üzerimden ittim. “Nefes alamazsam bankamatığını kaybedersin.”

“Her şey istediğim gibi giderse seni krallar gibi yaşatırım, bunu biliyorsun değil mi?”

“Krallar gibi yaşamak isteyen kim? Ben bu evin prensesiyim, bu yeterli.”

“Ferda bunu duyarsa hastaneye kaldırılır.” Başını geriye atıp gülmeye başladı. “Tırnaklarını sana geçirdiğini gözümde canlandırabiliyorum.”

Normalde buna gülerdim ama kolumda kapanmaya başlayan yarayı ve o iğrenç sahneyi hatırladığımda gülmeye yetecek gücü bulamadım içimde. Hızlıca kendimi toparlayıp otoriter sesime döndüm. “Ondan özür dile, uzamasın mevzu. İkkinizin arası açılırsa hiçbir şey iyiye gitmez. Sen bütün enerjini ona sataşmaktan alıyorsun.”

“Doğru.” Başını aşağı yukarı salladı ve ayağa kalktı. “Anlattıklarım bir süre aramızda kalsa olur mu?” diye sordu elini ensesine atarak. Babamın öğrenmesinden bu kadar korkması garipti. Feyyaz Falez gibi bir adam, asla çocuklarına sert davranmazdı ama bir noktada onu anlayabiliyordum.

Ben de Doruk'la olan ilişkiyi ona bir türlü söyleyememiştim. Dışarıdan bakmak ve o olayı yaşamak farklı şeylerdi.

"Kurallarına uyduğun sürece benden sır çıkmayacak," dedim. "Yine de bu olayı çok fazla uzamadan çözeceksin çünkü kafana göre devamsızlık yaparak bir yere varamazsın. Annemler öğrenecekse bunu senden öğrenmeliler, bir veli toplantısında rastgele bir öğretmenin şikâyetlerinden değil."

"Haklısın." Erkekti merkekti ama arada kafası çalışıyordu en azından. Odamın kapısına doğru yürürken durup bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Cansu'yla konuşmalısın," dedim. "Yeterince yorgunsun, bu başka bir gecenin konusu olsun. Git uyu. Yarın sabah rahatça uyuyabilmen için kimsenin sana dokunmamasını sağlayacağım."

"Ve ben de sana uyandığımda gidip pamuk şeker falan alacağım."

"Hayatta inanmam, üşenirsin."

"Doğru, düşününce bile üşendim."

Birlikte gülmeye başladık. Dertlerinin ağırlığını odamın kapısına bırakmıştı. Dışarı hafiflemiş olarak çıktı. Ben ellerimin arasında tuttuğum sırrının ağırlığını hissettim ama problem değildi. Ne de olsa halledebileceğimizi biliyordum çünkü birlikteydik. Diğer yandan ise Fırat, her yaşta futboldan bahsederken gözleri parlayan bir çocuktu. Babamın büyük bir basketbol hayranı olmasına bazen bu yüzden de bozulduğu olurdu. Evde sürekli basketbol maçları açıktı, oturup da hep birlikte bir futbol derbisi izlediğimiz pek görülmezdi. Fırat bunu genelde odasında tek başına yapardı.

Üzerimi değiştirip yatağın içine girdim. Fırat kadar değildi belki ama ben de ciddi anlamda yorulmuştum ve yarın sabah işler yine beni bekliyordu. Bu yüzden hızlıca uykuya dalmam gerekiyordu. Doruk'un yanındaki rahatlığımı bulamayacağımı bilerek yastıklara sarılırken oradan oraya dönüp durdum. Sonra saate bakmak için telefonuma uzandım ve ekrana düşen bildirimlerle karşılaştım.

Doruk: *Varmadın mı daha?*

Doruk: *Feza?*

Doruk: *Umarım sadece yazmayı unutmuşsundur*

Doruk: *Feza?*

Doruk: *İyi misin?*

Bir cevapsız arama

Doruk: *Lütfen ben ortalığı ayağa kaldırmadan önce bana dön*

Doruk: *Evdesindir herhâlde*

Doruk: *Ne olacak başka*

Doruk: *Saat kaç olursa olsun görür görmez yaz bana*

Doruk: *Merak ediyorum*

Hızlıca parmaklarımı klavyeye yerleştirdim.

Feza: *Geldim geldim evdeyim*

Feza: *Bizimkilerle konuşuyordum hiç bakmamışım telefona*

Feza: *Küçük bir problem varmış da*

Küçücüktrü canım. Alt tarafı kardeşim okulu bırakıp futbolcu olmak istiyordu ama sınıfında hoşlandığı bir kız vardı falan. Böyle şeylerdi.

Feza: *İyiyim merak etme, uyuyacağım şimdi*

Anında çevrim içi oldu. Mesajlarımı okumasını beklerken profil fotoğrafına biraz bakmış olabilirdim.

Doruk: *Tamamdır, iyi geceler*

Onun yerinde ben olsaydım, küçük problemin ne olduğunu sordurdum. Ona anlatmak istediğimden değildi ama merak etmemiş miydi? Zaten sorsa da anlatamazdım herhâlde çünkü bu Fırat'ın bana verdiği bir sırdı. Bunu düşünerek takılmamaya çalıştım.

Ama son mesajı nasıl yazmıştı mesela? Soğuk bir sesle arka arkaya dizilmiş kelimeler miydi onlar? *Tamam. İyi geceler.* Yoksa şey gibi miydi? *Tamamdır, içim rahatladı. İyi geceleeer.*

Bir iyi geceler mesajı da ben bıraktım ve gözlerimi hemen kapatamayacağımı fark ettim. Parmaklarım yeniden dudaklarımın üzerine kapandı. Beni sevdiğini söylemişti. Üstelik bu sefer sarhoş değildi, tamamen ayıktı. Kar yağıyordu, beni öpmüştü, beni seviyordu.

Kendi kendime gülerek bir bölüm Supernatural izlemeye karar verdim. Belki bunu yaparken yavaş yavaş uykum gelirdi.

Saat 00.00 olduğunda ekranımın bildirim ışığı yandı.

Doruk: *Demir Demirkan, Zaferlerim*

Doruk: *Sebepsizce çok severdim, artık bir sebebi var çok sevmemin.*

Doruk: *Tekrar iyi geceler sevgilim♥*

İKİ SALINCAK ÜÇ ÇOCUK

Feza

“Günaydın aşk bahçem, yeryüzüne düşmüş ilk çiçek tanem, ilkbahar kokulum, kınalı kuzum, gönlümün efendisi, bebek yüzlü kızım.”

“Günaydın Naz.” Gözlerimi sekseninci kez ovalıyordum bu sabah. Henüz ayılamadığımı düşünürken enerjisiyle içerisini aydınlattığından bir anda ben de uykulu ruh hâlimden sıyrılmıştım sayesinde. Gülümseyip pudra şekerini tezgâhın üzerine çıkarttım. Böylece yapmayı sevdiği gibi elmalı kurabiyelerimin üzerine onlardan dökebilirdi.

Gece, Supernatural bölümünü yarım bırakmıştım. Doruk’un bana yolladığı şarkı sabaha kadar kulaklığımda çalmıştı. Gözlerimi kapatırken *Zaferlerim* dinliyordum, gözlerimi açtığımda yine o şarkı çalıyordu. Otobüste gelirken de aynı şarkıyı dinlemiştim. Onun bu şarkıyı hangi hislerle dinlediğini düşünmek içimdeki kelebek sayısını on beş katına çıkarıyordu.

Eskiden sebepsizce çok sevdiğini söylemiş, artık sebebim var demişti. Bu sabah, o sebebin ben olduğum gerçeği yüzünden Visal’e gelen dört dakikalık yol boyunca zıplayarak yürümüştüm.

İlk defa bu sabah,

Paramparça hayatım bir bütün.

Bu kısım gibi hissediyordum. O bana dün akşam beni sevdiğini söylemişti. Yanında uyumuştum. Onun için hazırladığım tatlıların hepsini yemişti. Ben kar yağmasına bir çocuk gibi sevinirken durup beni izlemişti.

Bugün hava kasvetliydi ama sanki göğüs kafesimde güneş açmıştı.

Naz, pembe yün kazağının üzerine siyah montunu giymiş, mor tonlarına ev sahipliği yapan oldukça büyük bir atkıyı boynuna dolamış ve bir kısmını sarkması için uzun bırakmıştı. Onu çözüp montunu da içeriye astı ve sonra hızlıca gelip saçlarını topladı. Diğer elindeki önlüğü de

üstüne geçirip bağladığında artık ikimiz de müşterilerimizi karşılamaya hazırдық.

Pudra şekerini eline alırken dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. “Ay bir şey anlatacaksın,” diyerek omzuna omzumla vurunca başını yanlış bir şey yaparken yakalanmış suçlu bir çocuk gibi iki yana salladı. Meraktan çatlayacaktım. “Ay ne oldu?”

“Anlatacağım ama aramızda kalacak.”

Böyle başlayan bir dedikodunun insanı heyecanlandırmaması mümkün değildi. Dudaklarımın üzerine bir fermuar çekip gözlerimi kocaman açarak ona odaklandım ve hevesle beklemeye başladım. “Feyza... Bir şey oldu geçen gün. Sen yoktun.”

“Ne oldu?” dedim ve onu kıvrandıran mevzunun kiminle ilgili olduğunu o an anladım. “Siz burada Eren’leyken mi?”

Başını aşağı yukarı salladığında yanaklarının kızarıklığının sürdüğü allıkla bir ilişkisi var mıydı merak ettim. Gerçi soğuktan da olabilirdi, havanın hakkını vermek gerekiyordu. İnsanın kemikleri titriyordu.

“Hani ben geçenlerde kumaş mağazasına gidip bir şeyler almıştım ya.”

“Evet.”

“Görünce içimin eridiği ipek bir kumaş vardı orada ama alamadım. Biraz kazıktı yani veremezdim o kadar. Neyse biliyorsun beni, bütün gün söylenirim böyle şeyleri içime dert edince. O gün Türk kahvem köpüksüz oldu, ben bu kumaş yüzünden olduğunu söylüyorum. Fiyatına sövüyorum. Böyle bir gündü işte.”

Hikâye giderek ilginçleşiyordu. “Eee?”

“Başımı şişirdin, dedi bana Eren. Arkasından bu kadar söylendiğin şey bir boka benziyor mu bari falan dedi. Ben de gösterdim işte.”

Ben annemin abarttığı kadar ümitsiz bir romantiktim çünkü elimi kalbimin üzerine bastırdım. Sonu tahmin ettiğim gibiyse her an erimeye başlayabilirdim. “Ve?”

“Almış bana,” dedi Naz. O an yaşadığı şoku hâlâ atlatamamıştı çünkü gözlerini irice açmış, bunun ne anlama geldiğini sorguluyordu kendi içinde. “Bir baktım içeriye şık bir kutuyla girdi ama hâlini tavrını görsen, nasıl diyeyim... Sanki Şah İsmail’in Sultan Süleyman’a gönderdiği sandığı taşıyor gibi bir ifade var yüzünde. Tiksinti gibi, zorla o kutuyu taşıyormuş gibi.”

“Yavuz Sultan Selim o,” dedim. Bana boş boş baktı. “Sultan Süleyman’a değil, Selim’e geliyor sandık.”

“Konumuz bu mu?” diye bağırdı gergin bir şekilde.

“Haklısın, özür dilerim. Devam et lütfen.” Düzeltmek zorundaydım, düzeltmesem içimde kalırdı. Yoksa bu konuya gerçekten ben de Naz kadar şaşkındım.

“Bıraktı kutuyu tezgâha. Ben ona bakıyorum, o duvara bakıyor. Asla bana bakmıyor. Aslında biraz utanmış gibiydi. Bilmiyorum, her şey çok garipti.”

“Hediyeyi verirken sana bir şey söyledi mi?”

“Geçen gün yaptığımız kupon tuttu, bu senin payın.” O anı tekrar yaşıyor olmalıydı ama gözlerinin parlaması beklenmedikti. Naz şu an resmen ısıltı ısıldı.

“Allah’ım,” dedim ellerimi çenemin altında birleştirip gözlerimi kırıştıtarak. “Ne romantik... Gözümün nuru iki insan sonunda birbirlerini görmeye başladılar demek. Bu arada parayı doğrudan çıkarıp vermek yerine senin için gidip beğendiğin kumaşı almasına ağlayabilirim şu an.” Çünkü Eren, burnu düşse yerden almaya üşenecek kapasiteye sahip bi-riydi ama belli ki konu Naz olduğunda sınır tanımıyordu.

“Heh, o konuya gelirsek...” Naz gözlerini benden kaçırdı ve bakışla-rını parmaklarına dikti. “O kupon tutmadı Feyza.”

“Ne?”

“Ferdî’nin hikâyesinde son Fenerbahçe maçının skorunu gördüm. 2-0 almış Fener. Biz 2.5 üst oynamıştık. Bana *alt mı, üst mü* diye sorduğunda *ben zirveleri severim*, diye şaka yapıp üstü seçmiştim hatta. Eminim yani.”

“Oha,” dedim heyecanla eline uzanarak. “Oha, oha, oha! Âşık sana. Dualarım kabul oluyor. Mürüvvetinizi göreceğim!”

“Ay abartma!”

“Aynısını sen de bana yapmıştın!”

“Doğru!”

Bağırarak konuştuğumuzu fark edince gülmeye başladık.

“Onu seviyor musun peki?” diye sordum gülüşlerimiz bir sessizliğe dönüştükten hemen sonra. “Yani, gerçekten soruyorum. Dalga geç-medem. Bazen seni ona bakarken görüyorum ama o kadar çabuk gözle-rini kaçırıyorsun ki onun bunu gördüğünü sanmıyorum.”

“Yani...” Dudaklarını büzüp pudra şekerini eline aldı ve elmalı kura-biyelerin üzerinde gezdirmeye başladı. “Hoş çocuk.”

“Sadece bu kadar mı?”

Ve şimdi pudra şekeri yeniden tezgâhtaydı. Üstelik biraz sertçe bı-rakmıştı, sitem eder gibiydi. “Kafamda oldurabildiğim bir şey değil.”

Başını kaldırıp bana baktı. Benden onay bekliyordu ama bunu onaylamayacaktım. İkisi birbirleriyle hiç ilgilenmezken de ben onları yakıştıırıyordum çünkü. “Eğri oturup doğru konuşayım Feyza, Eren yakışıklı birisi. Değişik bir aurası var, anlıyorsun ne dediğimi. Giyim tarzını da beğeniyorum. Ne alaka deme. Benim bir insanda ilk baktığım şey budur. Ayrıca dövmelerini de bir kıyafet gibi taşıyor. Çok yakıştıırıyorum.”

“Hiç anlamamıştım,” dedim gülerek. “Seni geçen gün onu süzerken yakaladım. Gözlerini kocaman açmış onun koluna bakıyordun.” Bu çok yakın bir zamanda benim de başıma gelmemiş gibi onu yargılıyor olmam komikti ama çaktırmadan ona yüklenmeye devam ettim. “Bakışlarınla yedin bitirdin çocuğu be.”

“Birine âşık olmakla tipini beğenmek arasında oldukça büyük bir fark olduğunu biliyorsun değil mi aşkım?”

“Hım...” dedim sesindeki o ton beni biraz rahatsız ettiği için. Kendini savunmak için konuyu tecrübesizliğime getirmişti. “Belki Eren de sadece senin tipini beğeniyordur. Nereden bileyim ben.”

Çenesiyle bir hareket yaparak konuşmamın devamını beklediğini belirtti. Ona akıl vermemi bekliyordu ama arkamı dönüp tezgâhı silmek için bir beze uzandım. “Uzaktan birbirinizi beğenmeye devam edin o zaman Naz. Ne diyeyim?”

“Feyza?”

“Naz?”

“Belki küçük bir hoşlantıdır. Minicik ama.”

Bu kız da anca böyle çözülüyordu işte. Yeniden umursamaz davrandım. Hâlbuki zil takıp oynasam yeri ydi. İkisi birbirine çok iyi gelirdi, bunu hissedebiliyordum. “Kesin öyledir.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ben de Doruk’tan minicik hoşlanıyorum zaten.”

“Sen Doruk’a kara sevdalısın kızım, o kadar da değil.” Biraz daha yakınım gelip gözlerimin içine baktı. Uzun uzun bakınca ben de kaçırmadım bakışlarımı. Sonra bir değerlendirme yapar gibi kaşlarını çattı ve ben aklımdan geçirdiğim sahneleri izlediği hissine kapılarak utanmaya başladım. Çenemi parmaklarının arasına sıkıştırdığında “Oha!” diye bağırdı. “Yoksa öptü mü seni?”

Elimi dudaklarının üzerine kapatıp onu susturduğum sırada gözlerim kocaman açılmıştı. “Bütün mahalle duydu Naz.” Eğer etrafta müşteriler olsaydı çoktan yerin dibine doğru katman katman ilerlemeye başlardım ama bırak müşteriyi, içeride sinek bile yoktu bu sabah. Sanırım insanlar pazar kahvaltılarını evde yapmayı seçmişlerdi.

“Oha öptü yani seni!” Parmaklarımı dudaklarına basturmayı bırakmamış olmama rağmen yine de sesi yüksek perdeden çıkıyordu. “Nasıl oldu hemen anlatıyorsun!”

Ona derin bir özet geçmeme ihtiyacı yoktu çünkü Doruk’un evine neden gittiğimi biliyordu. Ona tatlı hazırlayacağımı da. Hatta mesajlarda bana *ah saf kızım benim* yazmış ve sonuna bulduğu her pembe emojiyi eklemişti. “Büyük topçu olsa da ona verdiği emekleri ödeyebilse bari, arkadaşımız Doruk,” demişti. Herhangi bir ödeme talep etmiyordum. Beklediğim karşılık cebinden değildi. Benim derdim kalbiyleydi. Ter-temiz, çocuk kalbiyle.

“Mutfağında beni gördüğünde omzundaki çantayı yere attı,” dedim. Bu detay benim için önemliydi çünkü birçok açıdan o an fazlasıyla şey hissettirmişti bana. Benim yanıma gelirken omzundaki yükten kurtulmuş olması, anlamlı bir metafor gibi geliyordu. “Dibime kadar girdiğinde beni hemen öpmek yerine bunu önce benim söylememi istedi.”

“Aferin ona.” Heyecanlı sesi heyecanımı artırdı. Bu hikâyeyi dinlemekten aldığı büyük zevk gözlerinin parlamasına yol açıyordu. Naz tam bir kız kardeş gibi hissettiriyordu. “Bir kızın ilk öpücüğü öyle dangalak gibi şap diye çalınmaz. Boşuna İstanbul beyefendisi demiyoruz biz bu beye.”

“Benimle konuştu,” dedim ayakkabılarıma bakarak. Naz, elmalı kurabiyelerden birini eline alıp ağzına götürdü ve diğer avucunu da açıp çenesinin altında tuttu kurabiye yerken kırınuları yere dökülmesin diye. Onu ısırdığında başını heyecanla salladı. “Aslında, benimle biraz fazla konuştu. Biraz daha öpmeseydi onu ben öpecektim neredeyse.”

Kıkır kıkır gülmeye başladı Naz. Bir yutkunun ardından yarısını ısırdığı kurabiyeyi avucunun içine bıraktı ve pudra şekeri bulaşmış parmağının ucunu yalarken bilmiş bilmiş gülmeye devam etti. Buna da sinirim bozulmuştu çünkü çok eğleniyordu. “Seni heyecandan delirtti mi? Keşke bunu izleyebilseydim.”

“Dizlerimin bağı çözülecek diye korktum!” Onu şikâyet ediyordum. “Belimi tutuyor olmasa yapıştırdım yere. Nefesi yüzümün kıyısındaiken ne anlattığına odaklanmak çok zordu.”

“İstemeni istemiş,” dedi şüpheli tek kaş kaldırışıyla birlikte. “Onu öpmek için delirmeni amaçlamış bence. Çok hayalini kurduysa yaşattığını yaşamayı istemiş olabilir. Neyse, sarı çorapları bahane edip geri de çekilebilirdi. İyi tarafından bakmak gerek.”

“Çok güzel bir hismiş biliyor musun?” O andan beri ayaklarımın yere basmadığı kesindi. “Bulutların üstünde yürümek gibiydi.”

“Yiyeceğim seni o olacak,” dedikten sonra birkaç kez dilini damağına vurup cık sesi çıkardı. “Bu kadar tatlı olunmaz ki canım.”

Utaniyordum. Belki kızarıyordum da. Başımı omzuma doğru eğip sırtıtmaya başladığında hevesle “Anlat her şeyi,” dedi. “Hiçbir detayı atlama. Ben de biraz düğününüzde ne giyeceğimi hayal edeyim hadi.”

“Furkan.” Montunun fermuarını yukarı doğru çekerken çenesini sıkıştırmamaya dikkat ettim. “Yolda elimi hiç bırakmıyorsun, tamam mı ablacığım?”

Başını hevesle aşağı yukarı sallarken elimdeki şapkayı görünce yüzünü buruşturdu. “Takmasam olmaz mı?”

“Ama ben de taktım,” dedim başımın üzerindeki yün şapkayı işaret ederek. “Bu soğukta parka gideceksek takman gerekiyor. Yoksa annem bana kızar. Kızmasın.”

“Üf,” dedi. “Bari eldiven giymesem?”

Ne yazık ki yerler kar tutmamıştı. Doruk’la görüştüğüm günkü muazzam kar yağışından sonra kar da yağmamıştı. Bu yüzden eldivenlere çok da gerek yoktu. “O olur,” dedim. “Gel botunu bağlayalım.”

“Abim de gelir mi?”

Gözümü arka planında Doruk’la fotoğrafımızın olduğu kol saatine çevirdim. “Abinler okulda daha.”

Fırat’ın okula gittiğinden emin olmak için sabah Ferda’ya mesaj atmıştım, gün içinde de ikisinden fotoğraf istemiştim. Üzerinde kurduğum otoriteden Fırat hoşlanmıyor olsa da sırrını sakladığım için ne söylersem yapmak zorundaydı. Bu yüzden isteklerime boyun eğiyordu.

“Çıkınca gelirler mi?”

“Bilmiyorum, belki onlara yazarız.”

“Topumu da almak istiyorum.” R harflerini hâlâ biraz y’ye benzer çıkarıyordu ama telaffuzu eskisinden daha düzgündü. Cümle yapılarına her zaman hayrandım onun. Hiç beklemediğimiz anda hiç beklemediğimiz kelimelerle bizi şaşırtmak gibi bir huyu vardı. Durup dururken geçen gün cümleye “hakikaten” diye başlamıştı mesela. O zamandan beri evde hepimiz gerçekten demek yerine hakikaten diyerek dolaşıyorduk.

“Alabilirsin.”

Bunu bir emir sayıp ciddi bir surat ifadesiyle topu kolunun altına sıkıştırdı ve sonra da elime uzandı. Birlikte merdivenden inip kapıdan çıktığımızda parka giden yolu yürümeye başladık. Birisi gelip ondan çalacakmışçasına bir odaklanmayla ve ciddiyetle topunu sıkı sıkı tutuyordu. “Biliyoo muusun?” diye sordu yürümekten hafif sekmeye geçiş yaptığında. “Abim bana futbol öğretti. Evde oynadık. Abim sakın kimseye söyleme dedi. Sen de kimseye söyleme.”

Gülmeye başladım. “Ama bana söyledin ya?”

“Ama abim her şeyi size anlatabileceğimi de söylüyor.” Durup düşündü. “Hım... Kafam karıştı.”

O kadar tatlı konuşuyordu ki durup onu omzuma atmak, parka kadar koşturmak ve koştururken de yanaklarını ısırmak istiyordum. “Evet,” dedim bunları yapmak yerine. “Bize her şeyi anlatabilirsin.”

“Tamam ama sen kimseye söyleme.”

“Tamam söylemem.”

“Ferda ablam en sevdiğin kardeşin kim diye sorduğu zaman onu söylüyorum. Abim sorduğu zaman abimi. Bu kötü bir şey mi?”

Beklenmedik sorusu beni daha çok güldürürken annemin sözünü keşke daha erken dinleseydim diye geçiriyordum içimden. Bana Furkan’ın benimle vakit geçirmek istediğini söylemiş, mesai saatlerimi biraz düzenlememi rica etmişti. Boşluk bulduğum bir anda erken çıkıp onu parka götürmek pozitif enerji depolamamı sağlamıştı.

“En çok kimi seviyorsun peki?”

Furkan sırtımaya başladı. “Seniiii!”

“Hiiih!” dedim elimi göğsüme götürüp kahkaha atarak. “Yalancı...”

“Ama üzülürsünüz ki.” Daha fazla dayanamadım ve eğilip yanağını sertçe öptükten sonra yürümeye devam ettim. O da bir civciv gibi fıtı fıtı peşimden geliyordu elimi tutarak. “Annem sorunca annemi, babam sorunca babamı diyorum. Hepinizi eşit.”

Bir çocukla sohbet etmek herhâlde dünyanın en güzel şeyleri listesinin başını çekiyordu. Bunu yapmaya bayılıyordum. Sabaha kadar ona dünyadaki bütün tanıdığı insanları tek tek saysam, tek tek en çok onları sevdiğini söylerdi hiçbirisi üzülmesin diye. Kalbinde kötülük barındırmayan bir canlının elini tutmak, insanın yaşama sevincini artırıyordu bence. Bu bilimsel bir araştırma konusu olmalıydı.

Parka yaklaşırken cebimde telefonum titredi. Karşıdan karşıya dikkatle kardeşimi geçirene kadar titreyen telefonuma uzanmadım. O

kaldırıma zıplayıp sol elimi sıktağında ise sağı elimi cebime daldırdım ve arayan ismi görür görmez midemdeki kelekler kanat çırpmaya başladılar.

“Efendim?” diye açtağında Furkan korkarak “Annem mi?” diye sordu. “Abla ya, izin almayı unuttun mu?”

Annem ben eve erken dönünce arkadaşının evine kahve içmeye gitmişti. Furkan bu yüzden paniklemişti. Annem ona çok sık kızıp bağır-mazdı ama Furkan yine de ondan ara sıra böyle çekinirdi. Daha çok onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu hissederdim. Falezlerde bu korku genetikti. Annem ve babam tarafından öyle bir sevgi görürdük ki kendimizi onlara karşı hep sorumlu hissederdik.

“Hayır,” dedim. “Annem değil. Bir saniye ablacığım.”

“Feza?” Doruk başta ne anlattığıma anlam veremedi ama sonra yanımda birinin olduğunu anlamış olacak ki şaşkınlığı silindi sesinden. “Neredesin?”

“Parka geçiyorum Furkan’la. Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Seni aramam için bir sorunumun olması mı gerekiyor?” Tabii ki de gerek yoktu ama daha önceki konuşmalarımızın çoğı onun sorunlarının olduğu anlara denk gelmişti ve ben de dert dinlemiştim. Bu yüzden bilinçaltımda doğrudan bir kırmızı alarm çalmış olmalıydı. “Visal’deyim. Yoksun. Hasta mısın diye endişelendim ama Eren iyi olduğunu söyle-yince gelmişken bari bir kahve sipariş edeyim dedim.”

“Afiyet olsun. Eren’in kahveleri inanılmaz güzel olur hep. Şanslısın. Bir daha hiçbir zaman o kadar güzelini içemezsin, benden söylemesi.”

“Açıkcası şu an bana biraz garip bakıyor.” Elinde telefon, önünde kahve, Eren ona dik dik baktığı için dişlerinin arasından konuşuyor ve gülüyordu. Onu bu şekilde hayal etmek çok komikti. “Umarım beni zehirlememiştir.”

“Öyle şeyler yapmaz,” dedim. “Ama laktozsuz kahve istediysen yanlışlıkla eli normal süte gitmiş olabilir.”

En son kekim kabarmadığı için ağladığımda asıl sebebin Doruk olduğunu anlamıştı Eren. Ona kin gütmüş olmasına şaşır-mazdım.

Doruk bir kahkaha attı. “Neyse. Bana konum atarsan yanına geçerim buradan.”

“Bizim eve yakınım ve Furkan’layım. Buraya gelip ne yapacaksın?”

“Seni göreceğim?” Üstüne söz söyleme hakkını tanımadı. “Otobüs durağından hep bindiğın otobüse bineceğim, değil mi? Hangi durakta ineceğim peki?”

“Doruk, yormasaydın kendini.”

“Elimde kahvemle Visal'den ayrılmış durumdayım şu an,” dedi. “Yoksa Eren'in gözlerinden lazer ışınları çıkmaya başlayacaktı ve muhtemelen beni ikiye ayırana kadar durmayacaktı.”

Daha fazla itiraz etmeden ona konum atacağımı söyledim. Telefonu kapatıp internetimi açtım. Furkan hâlâ uslu bir şekilde elimi tutuyordu ama tatlı olduğu kadar sinsi bir çocuk da olduğu için bütün konuşmayı can kulağıyla dinlemişti. Ben telefonu kapattıktan sonra kafasını kaldırıp “Doruk kim?” diye sorması da bundandı.

Yarım saat kadar sonra merak ettiği insan onun tam karşısında duruyordu.

Elindeki topu fırlatıp oturduğum banka doğru koştu, koştu, koştu. Doruk, parkın kapısından içeriye yeni girmişti ve üzerimize koşan kardeşimi izlerken dudakları geniş bir gülümsemeyle iki yana kıvrılmıştı. Sonra Furkan, onun önünde durdu. Parmağını ağzına götürdü, kaşlarını çatı. Doruk'un ayaklarının dibinde dikilirken ona bakabilmek için başını gökyüzüne kadar kaldırması gerekiyordu. Boynuna kramplar girmesine sebep olacak kadar uzun bir süre ona baktı. Doruk da aynı şekilde başını öne eğip onu sessizce izledi. En sonunda Furkan'ın gözleri heyecanla parladı ve hemen dudaklarını araladı.

“Sen televizyonsuuun!” Elini telaşla salladı. “Ay, yani televizyondansın demek istemiştin. Abla, o televizyondan!”

Doruk'un tatlı kahkahası içinde yalnızca bizim olduğumuz parkın köşelerine dağılırken birden Furkan'la göz göze gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. “Öyle miyim? Beni gördün mü?”

“Evet!” dedi Furkan yine heyecanla. “Basketçiydin sen. Babam seni çok seviyordu. Sen o musun?”

Doruk gülmeyi hiç bırakmadı. “Oyum galiba.”

“Babam artık seni sevmiyor bence,” dedi Furkan sesini o üzülmesin diye biraz alçaltarak. Gözlerindeki heyecanlı parıltı yerini sır verirken kullandığı gizemli tavrına bırakmıştı. “Ablamla seni görünce bak böyle yapmıştı.” Kaşlarını çatmaya çalıştı. “Böyle işte. Ama olsun. Üzülme. Bana da bazen öyle yapıyor ama beni seviyor babam.”

Doruk çöktüğü yerden kafasını kaldırıp benimle göz göze geldi. Gamzesi öyle derindi ki yalnızca bu bile beni kocaman gülümsetebilirdi. Yeniden yönünü kardeşime çevirdiğinde gözlerinde tarifsiz bir merhamet vardı. “İsmim Dorukhan,” dedi elini ona doğru uzatarak. “Tanışalım mı?”

“Tabii ki de,” dedi Furkan onun elini kavrayıp sıkmaya çalışarak. Küçük parmakları Doruk’un avucunda kaybolurken içime bir sıcaklık dalgası yayılıyordu. “Ben de Furkan. Bu da ablam, Feyza. Aa, onu tanıyorsun. Tanımasan sarılmazdın. Tanışıyor musunuz?”

“Tanışıyoruz,” dedim muhabbetlerine dâhil olmak için. “Doruk benim arkadaşım.”

Işık hızında bir baş kaldırış, kaç çatış, sonrasında da sert bakışla karşılandım Doruk tarafından. Kollarımı göğsümde bağlayıp bilmiş bir tebessümle başımı omzuma doğru eğdim. Ben böyle yaptığımda siniri çok bozuluyordu. Bozulmalıydı. Benim sinirlerimi az yıpratmamıştı.

“Ferdî abim gibi mi?”

Doruk başını iki yana salladı. “Hayır, onun gibi değil.”

Olanlara anlam vermeye çalışır gibi Furkan bir ona bir bana baktığında “Çocuğun kafasını karıştırma,” dedim.

“Karıştırmıyorum,” dedi yavaşça ayağa kalkarak. Gözlerim gözlerindeyken bunu yaptığı için az önce yere doğru eğdiğim başımı o doğruldukça yukarıya kaldırmak zorunda kalmıştım. “Gerçeği söylüyorum.”

“Neymiş gerçek?” diye meydan okudum ona.

Bana doğru bir adım attığında gözlerinin dudaklarıma düşmesi kalbimi yerinden oynattı. “Sana,” dedi neredeyse fısıltıya benzer bir sesle. Hava çok soğuk olduğu için verdiği nefes ağzından buhar şeklinde çıkmıştı. “Gerçeği hatırlatmama ihtiyacın mı var?” Hâlâ dudaklarıma bakıyordu. “Çünkü bunu yapmaktan çok keyif alırım.”

“Doruk!” dedim gözlerimi kocaman açarak. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Bakışlarının yoğunluğu karnımda bir kasılmaya yol açtığında gözlerimi kaçırdım. Bana beni sevdiğini söyleyişi zihnimde yankılanıyor, beni öperken bana dokunuş şekli kasılmaların artmasına sebep oluyordu. Neyi hatırladığımı çok iyi biliyormuş gibi serseri bir gülüşle bana bakmaya devam edince bu kez ben kaşlarımı çattım.

“Basketçi olmak için ne yapmak lazım?” Furkan’ın sorusu aramızdaki gerilimi dağıtacak sandım ama Doruk bana iyice yaklaşp elini belime yerleştirdi. Sonra yönünü Furkan’a çevirdi. “Bazen annem yemek yersen boyun uzar diyor. Siz çok mu yemek yiyorsunuz?”

“Evet,” dedi Doruk gülmek yerine onun sorularını ciddiye alarak. Başını aşağı yukarı salladığında “Güçlenmen için de bu şart,” diye devam etti. “Annen ne diyorsa doğru diyordur.”

“Pilav yesem olur mu? Pilav seviyorum.”

“Olur. Başka neler seviyorsun?”

“Börek, pasta, kurabiye. Ablam da çok güzel yapıyor.

“Kesinlikle. Ben hiç onun yaptıklarından daha iyisini yemedim.”

“Annemden başka rakibisi yok ablamın.”

“Rakibisi?”

Furkan kendinden emin şekilde başını salladı. “Rakibisi.”

“Anladım,” dedi Doruk. “Büyüyünce basketbolcu olmak mı istiyorsun benim gibi?”

O sorusunu sorarken aynı anda Furkan “Sana bakarken boynum acıyor,” diye sızlandı. “Abim gibisin aynı.”

Doruk gülümseyerek bir kez daha eğildi. “Seni kucağıma alayım mı? Boynun acımaz o zaman.”

“Bekle,” dedi Furkan. “Topumu ablama vereyim ki kaybolmasın. Sonra alabilirsin.” Koşup topunu aldı ve onu korumam için bana emanet etti. Bomboş parkta topun başına hiçbir şey gelmezdi ama yine de o bana vermek istemişti. En son yeniden Doruk’un önünde durdu. “Şimdi olur.”

“Sen kollarını sar bakalım.” Furkan onun dediğini yaptı hemen. “Şimdi belinden tutacağım.” Kardeşim başını salladı. Doruk, kolunu onun beline sararken gülümseyerek gözlerinin içine bakıyordu. Sanki onun rahatsız hissetmesinden çok korkuyor, bu yüzden her şeyi aşama aşama yapıyordu. Kucağında Furkan’la beraber kolayca ayağa kalktı. “Rahatsın değil mi?”

“Uuu...” dedi Furkan. “Ağaç kadarsın.”

Başımı yere eğip gülmeye başladım. Doruk’un onunla tanışmasının nasıl olacağını hiç oturup düşünmemiştim. Düşünseydim, olduğum yerde eriyip giderdim. İkiisi birbirlerini incelerken öyle tatlı görünüyorlardı ki bu görüntünün bir fotoğrafı olsaydı dolabımın kapağına falan asar, sabah akşam onlara bakardım.

“Sen de büyüyünce bu kadar olursun belki.”

“Olur muyum?”

“Annenin sözünü dinlersen olursun.”

“Ablam ne güzel gülüyor,” dedi Furkan bir anda. Öyle içten kurduğu bir cümleydi ki sesine hayranlık bulaşmıştı.

Doruk’un gözleri benimkilere kilitlendiğinde sesli bir şekilde iç çekmesi beni çok utandırdı. “Evet,” dedi. “Öpelim mi ablanı?”

“Öpelim!”

Bana yaklaşımları için bu tek kelime yeterliydi. Şimdi ikisi de karşımda duruyorlardı, bense olduğum yerde donmuş kalmıştım. İşaret parmağını kaldırıp sol yanağıma bastırdı. “Bu yanağından sen,” dedi

Furkan'a. Sonra parmağını yüzümden kaldırmadan çeneme kaydırıldı. Ardından oradan da sağ yanağıma doğru bir yol çizdi ve elmacık kemiğimin üzerine hafifçe bastırdı. "Buradan da ben, olur mu?"

İkisi de birbirine bakıp başlarını salladılar. Ben parmak uçlarımda biraz yükselip başımı ikisinin kafasının arasına soktuğumda aynı anda yanaklarımı öptüler. Furkan'ın küçük bir öpücükken Doruk'un dudaklarının sert baskısıyla birlikte kulağımın dibinde nefes aldığını hissettim. Sırıtmaktan ağrıyan yanaklarım şimdi cayır cayır yanıyordu.

Geri çekilirken yüzündeki gülümsemenin büyüklüğü karşısında büyülenmişim. Muhtemelen yine kızarıyordum ve o bundan çok hoşlanıyordu. "Topumla oynayalım mı?" diye sordu Furkan hevesle. "Abim bana futbol öğretiyor. Basketçiler futbol oynar mı yoksa size yasak mı?"

"Maç sırasında ayağımıza top değerse oyun duruyor," diye açıkladı tane tane Doruk. Onun sorularını dalga geçmeden cevaplaması çok hoşuma gitmişti. Bu garip bir şekilde bana etkileyici geliyordu ve hiçbir şey bilmeyen küçük bir çocuk gibi ben de kendimi dikkatle onu dinlerken buluyordum. "Ama seninle burada futbol oynayabilirim. Hava çok soğuk bu arada, ellerin buz gibi olmuş. Üşümüyor musun?"

"Üşümem ben. Sen üşüyor musun?"

"Hayır."

"Abla, sen üşüyor musun?"

"Biraz soğuk," dedim. "Ben değil ama sen hasta olursan annem bir daha dışarıda koşturmamıza izin vermeyebilir."

"Hasta olmam," dedi Furkan. "Keşke büyük kaydıraktan kayabilsek."

Konudan konuya geçiş hızını tam olarak yakalayamasam da Doruk benden çok daha kolay uyum sağlıyordu kardeşime. "Niye kayamıyoruz ki büyük kaydıraktan?"

"Biraz korkuyor," dedim onun bu cevabı vermek istemeyeceğini bildiğim için onun adına konuşarak. "Ben ucunda durup onu tutacağımı söylesem bile orada sadece oturuyor. Kendini aşağı itmiyor. Sonra yukarı çıkıp onu almak zorunda kalıyorum."

"Ben seni tutsam yine de korkar mısın?"

"Kolların yukarı kadar yetişir mi?"

"Yetişir," dedi Doruk kendinden emin bir şekilde. "Seni hiç bırakmam. Hep tutarım. Deneyelim mi?"

Furkan kafasını salladığında bu kadar çabuk ikna olmasına hayret etmişim. Ben defalarca kez ısrar etmiş olsam da o kaydırığın tepesine çıkmamakta inat ederdi. Çıksa bile yalnızca oturur, asla aşağı kaymaya

yeltenmezdi. Doruk ona nasıl bir güven veriyse koşarak merdivenleri tırmanmaya başlamıştı ve çok heyecanlı görünüyordu.

“Beni görmeye mi geldin yoksa onu mu anlamadım,” dedim Furkan’ın bizden yeterince uzaklaştığına kanaat getirince. Doruk yine o tatlı kahkahalarından birini yolladı bana. Onu bu kadar çok güldürebilmek beni çok mutlu ediyordu.

“Korkuyormuş ama,” dedi bir çocuk gibi dudak büzerek. Onunla oyun oynayabilmek için benden izin almaya çalışıyordu şu an. “Bir çocuk bana kaydıraktan korktuğunu söylediğinde o kaydırağı yerinden sökmek istemek sence normal bir his mi?”

Parmaklarım benden bağımsız bir şekilde onun yüzüne uzandığında yanağına avucumu yasladım. Destek olmak istemiştım çünkü kim bilir kafasının içinde yine hangi anılarla mücadele ediyordu. “Normal,” dedim gülümseyerek. “Ama sakın yapma. Devlet malına zarar veremeyiz. Muhtar ve babamın arasını açmayalım olur mu?”

“Peki,” dedi. “Sen de büyük kaydıraktan kaymak ister misin? Güçlü kollarımla seni de tutabilirim.” Omzuna bir tane vurduğumda utanç duygusu yine her yanıma sarmıştı. O da bunu bildiği için konuşmaya devam etti. “Güçlü kollarıma sarılıp uyuman için uygun bir yerde değiliz ama. İstersen buradan bana geçelim?”

“Çok ayıp bu yaptığın.” Sesimi kısmış hâlde ona bağırmaya çalışıyordum. O da karşımda kahkaha atıp duruyordu. “Çocuğun yanında böyle şeyler söyleyemezsin.”

Dönüp Furkan’ı kontrol etti. Hâlâ yukarı çıkan merdivenleri tırmanıyordu. Yeniden bana baktığında “Çocuk olmasa problem yok yani?” diye takıldı. İyiden iyiye renk değiştirmeye başlıyor olmalıydım.

Açık olan montunun fermuarını tutup yukarı doğru çektim ve iki kez omzuna vurdum. “Benimle uğraşacağına git de parkta koştur. Terleyip hasta olmaman için sırtına havlu koymamı ister misin?”

“Sonra da top oynayalım mı?” dedi gözlerini kırıştırarak. O kadar tatlı görünüyordu ki uzanıp onu öpmek istedim ama mahallede olduğumuzu hatırlayıp kendime bir sınır çizdim.

“Bakarız.”

Başını sallayıp koşturdu.

1.87’lik profesyonel basketbolcu sevgilim, küçük kardeşimi kaydıraktan kaydırabilmek için bir parkın içinde koşturuyordu.

Arka tarafımda kalan banka bıraktım kendimi. Dizlerimin üzerine dirseklerimi yasladım ve çenemi de avucuma yerleştirip onları izlemeye

başladım. Furkan'ın deyimiyle ağaç kadar olan Doruk, sarı kaydırağın yanında dikilirken kolayca Furkan'a dokunabilecek mesafedeydi. Belki de Furkan'ın şu an rahat görünüyor olma sebebi buydu. Ben orada durduğum zaman ellerimi ona uzatsam bile bedenine değmeyi başaramıyordum. Doruk'sa istese onun başının üzerine bile dokunabilirdi.

"Kendini ne zaman hazır hissedersen o zaman kay," diyerek daha da güven verdi ona. Furkan kararlı kararlı başını salladı. "Seni böyle karından tutacağım, tamam mı?"

Ne zaman ona dokunacak olsa önceden bilgisini veriyordu. Buna şirin bir detay olarak bakmak isterdim ama aklıma gelen korkunç senaryolar kanımı donduruyordu.

"Söz ver bırakmayacağına."

"Söz," dedi Doruk. Şu an yalnızca sırtını görebiliyordum ama gözlerindeki şefkati hissedebiliyordum. "Hadi gel bakalım."

Ve Furkan kendini aşağı doğru itti. Doruk kayarken onu tutmayı hiç bırakmadı.

Furkan'ın ayakları yere değer değmez ikisi aynı anda dönüp zafer kazanmış bir ifadeyle bana baktılar. "Abla!" dedi Furkan heyecanla. "Gördün mü? Doruka abi beni kaydırdı."

"Doruka abin yiyecek şimdi seni." An itibariyle dünyanın en keyifli adamı Doruk'tu. "Ne benim adım?"

"Dorukaa."

"Bir daha kayalım mı?"

"Kayalım!"

"Gel bakalım." Onu koltuk altlarından oyuncak bir bebekmişçesine kavrayıp kaydırağın tepesine koyduğunda Furkan neye uğradığını şaşırmıştı. Merdivenleri tırmanmasına gerek olmadığı için neşeli neşeli ellerini çırparken o kadar çok kıkırdadı ki en sonunda nefesi kesilmeye başladı. Başını sağa yatırarak gülmeye devam edince Doruk'un da gülüş sesleri onunkilere karıştı.

Yeniden kaydı. Sonra bir kere daha. Ardından Doruk'tan onu salıncakta sallamasını istedi. Furkan ona kesinlikle bayılmıştı. Gözlerinden kalpler çıkararak ona bakıyor, gözlerini resmen üzerinden ayıramıyordu. Bana emanet ettiği topu bankın üzerinde bırakıp yanlarına gittiğimde sanki kuskanmaya başlamış gibi suratımı asarak kollarımı göğsümde bağladım. "Birbirinizi o kadar çok sevdiniz ki beni unuttunuz."

Doruk Furkan'ın bindiği salıncağın arkasını kavramış, onu hızlıca sallayabilmek için geriye doğru çekmişken öylece durdu. Furkan da

bacaklarını sallamayı bırakıp küsmüş müyüm diye bakışlarını yüzüme çevirip anlamaya çalıştı. “Seni de çok seviyoruz ki!”

“Evet, çok seviyoruz ki!” diye taklit etti Doruk Furkan’ı gülerek. Ardından ellerini Furkan’ın salıncağı kavrayan parmaklarının etrafına sararak onun zincirleri daha sıkı kavramasını sağladı. Salıncağı ittiğinde yandaki salıncağın koruma kısmını yukarı kaldırıp gözleriyle önünü işaret etti. “Otur.”

“Ne?”

“Otur, seni de sallayayım.”

“Güçlü kollarınla?” dedim cilveli bir sesle ona sırnaşmak isteyerek.

Dudakları iki yana kıvrıldı. “Güçlü kollarımla.”

Teklifini ikilemesine gerek bile kalmadı. İstemem yan cebime koy triplerine hiç girmeden seke seke gösterdiği yere oturdum. Ayaklarım yere sürttüğü için dizlerimi yukarı doğru çekmem gerekti. Doruk, salıncağın korumalığını benim için indirirken “Yok artık,” diye mırıldandı ağzının içinde. “Sıgдын resmen bu küçücük şeye.”

“Sıra sana gelince nasıl yapacağız bilmiyorum,” diye ona takıldım. “Seni güçlü kollarımla iterim itmesine ama salıncağa sığman zor olacak gibi.”

“Bence sıra bana gelmesin,” dedi. “Muhtarla babanın arasını bozmayalım, değil mi?”

Elimi ağzıma kapatıp gülmeye başladım. O da beni uçururcasına sallamaya başladı. O kadar çok gülüyordum ki kendimi Furkan’dan daha küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ayaklarımı sallıyor, ileri uzatıyor, daha hızlı sallaması için Doruk’a meydan okuyup duruyordum. Doruk ara sıra ilgisini Furkan’a yönlendirince dudak büzüyor, şımarıp sıranın bana geldiğini söylemek için onlara bağıırıyordum.

Kaç dakika orada üçümüz oynadık bilmiyorum. Sonunda ayaklarımı yere basarak salıncağı durdurduğumda Doruk korumalığı yukarı doğru kaldırmadan önce salıncağın zincirini kavrayıp üzerime doğru eğildi ve başımın üzerine dudaklarını bastırdı. Geri çekildiğinde salıncaktan kalktım. Gülüp durduğum için nefes nefeseydim, rüzgâr yüzünden saçlarım darmadağınaktı ve başımın üzerinde ılık nefesinin izi vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim. Harcadığı efor yüzünden ona kıyamamış olmam tuhaftı çünkü o bir sporcuydu. Herhangi bir maçın yalnızca üç dakikasında muhtemelen buradakinden kat be kat daha çok yoruluyordu ama yine de bir mahcubiyet yaşamıştım işte kendi içimde.

“Ben teşekkür ederim,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Çok eğlendim sayenizde.

“Ben daha çok!” dedi Furkan. “Sen hep gel Dorukaa abi.”

“Olur, hep gelirim. Çok memnun oldum seninle tanıştığımıza.”

“Aaa, Gülay!” Furkan, parka gelen kız çocuğuna el salladı. Gülay ikinci sınıfa gidiyordu, bizim sokakta oturuyordu. İlgisi bizden tamamen kopan Furkan, Gülay’a gidip top oynamayı teklif edince Gülay önce bana izin ister gibi baktı, sonra kardeşimin ricasını kırmadı ve onun beceriksiz şutlarını karşılamaya başladı.

“Maşallah,” dedi Doruk. Gözü Furkan’ın üzerinden bir saniye bile ayrılmıyordu. Hatta ondan uzaklaştığı için üzülmüş göründüğünü bile söyleyebilirdim. “Çok tatlı bir çocuk.”

“Öyledir.” Furkan beceriksizce topa vurmaya çalışırken neredeyse düşünüyordu. Gülay gülmemek için elini ağzına kapatıp topu yeniden ona doğru attı.

“İyi ki gelmişim. Aileni tanımaya bir yerden başlamam gerekiyordu.”

“En kolay üyeden başladın,” diyerek onu uyardım. “O sayılmaz. Seni sevmeme gibi bir şans bırakmadın çocuğa.”

“Çok seviyorum çocukları ben.” Bu her bir hareketinden belli oluyordu. Çoktan anladığım bir şeydi ama yine de bu ses tonuyla böyle dile getirince farklı bir etki bıraktı üzerimde. “Alican’ın yanında Furkan melek gibi kalıyor. Onunla baş etmeyi öğrendiğim için kolay iletişime geçebildik belki de. Görüyorsun, tecrübe sahibiyim bu konuda.”

“İyisin iyisin.”

Bileğini kaldırarak kol saatine dikti gözlerini. Bu dijital değildi, gri bir kadranı vardı. “Buradan spor salonuna geçeceğim. Geç çıkabilirim. Sonra da uyurum direkt. Konuşamazsak merak etme olur mu?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Biz de biraz daha takılıp eve döneriz. Akşama puding yapacağım diye söz verdim babama. Onu yaparım. Öyle yani.”

“Hiç de yanından gidesim yok biliyor musun?”

Tek bir cümlemin beni mutluluktan uçurabileceğimi ben de yeni öğreniyordum. “Uygun olduğumuzda görüşürüz yine. En yakın maçın ne zaman?”

“Perşembe günü. Daha var.”

“Boşluk buldukça yazarsın o zaman.” Veda vaktimiz geliyordu. Gitmek zorundaydı. Ben de yavaş yavaş eve dönmek zorundaydım ama içimi kemiren soruyu sormadan gitmek istemiyordum. “Doruk?”

“Efendim sevgilim.”

Sırıttım. Ağzım neredeyse kulaklarıma varacaktı. Gülmeyi bırakmadan gözlerimi yere eğince Doruk soğuk parmaklarını çeneme sarıp ona bakmamı sağladı. Onun dudaklarında çapkın bir tebessüm asılıydı. “Söyle.”

“Aklımı karıştırdın.”

“Ağzımı alıştırıyorum,” dedi. “Seni de alıştırıyorum ki bundan sonra biri sana sorduğu zaman benim bir arkadaş olduğumu söyleme insanlara.”

“Senden öğrendim bunu.”

“İyi, onu unutup yenisini öğren o zaman.”

Sözcükleri de ses tonu da sahipleniciydi. Ben onun sevgilisiydim ve bunu belediye hoparlörlerinden duyurmak istiyor gibiydi. Gardımı kuşanıp gülümsememi sildiğimde kaşlarını havaya kaldırdı ama çenemdeki baskısını azaltmadı. “Bunu,” dedim içimde yükselen ateşi bastırmaya çalışarak. Adını düşünmek bile öfkemi körüklüyordu. “Beril’e de söyle, tamam mı?”

“Onlarla daha konuşamadım.” Bu mevzu onu sıkıntıya sokuyor olmalıydı çünkü onun da muzip hâllerinden eser kalmadı. “Ama merak etme, mutlaka denk geleceğiz.”

“Gelseniz iyi olur.” Ona doğru bir adım attım. “Ama herhâlde kızılı erkekli toplanmazsınız bu sefer senin evinde?”

“Bir saniye bir saniye...” Elini havaya kaldırarak kendini geriye çektiğinde ona düz düz bakmaya devam ediyordum. “Bu senin sıkıyorsa çağır onları evine deme şeklin mi?” Gülmeye başladığında gülünecek ne olduğunu anlayamadım çünkü tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum. Beni doğru anlamıştı. O eğleniyordu, ben hiç eğlenmiyordum. Nihayet fark ettiğinde birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Daha doğrusu bakakaldı. Üzerime doğru attığı bir adımın ardından yüzü yeniden yüzümün hizasındaydı. “Siktir,” dediğini neredeyse duyamayacaktım. Kendi kendine söylemişti. “Bakma öyle.”

“Nasıl bakıyormuşum?”

“Gözlerin cayır cayır,” diye fısıldadı yüzüme yüzüme. Çenemdeki parmağı dudağıma doğru kaydı. Küçük temasıyla dudaklarım hafifçe aralandı ve Doruk’un odağının giderek kaydığını fark ettim.

“Onları evine çağırmanı istemiyorum,” dedim sert bir sesle. “Buna karışmam, haddim değil ama ben o ikisinin, özellikle de Beril’in senin

evinde dolaşmasını istemiyorum. Sana o kadar yakın olmasını istemiyorum. Çünkü o kız bence senden hoşlanıyor ve...”

“Tamam,” dedi.

“Neye tamam?”

“Her şeye.” Gözleri gözlerime tırmandığında hipnoz olmuşçasına bir kez yavaşça başını salladı. “Tamam. Rahatsız oluyorsan yapmam. İkisi de bayıldığım insanlar değiller. Sana söylemiştim, benim arkadaşım Okan’dı ama artık bununla ilgili de şüphelerim var. Sorun değil. Evime onları çağırmam. Sana zarar veren kimseyi yanımda zaten barındırmam.”

“İyi,” dedim. “Güzel.”

“İyi,” dedi. “Güzel.”

Muhtemelen etrafımızda çocuklar olmasaydı burası beni öpeceği yer olurdu. Muhtemelen bu kez ben de ona karşılık verme konusunda daha ısrarcı olurdum çünkü ortaya koyduğu performansla beni fazlaca etkilemişti.

“Gidiyorum o zaman ben,” dediğinde “Git,” dedim hemen. Sırf parmak uçlarımda yükselip mesafeyi kapatan ben olmayayım diye yapmıştım bunu.

“Haberleşelim.”

“Haberleşiriz.”

Gözden kaybolana dek belki on kez arkasına baktı. Artığı her adımda dönüp yanıma gelmek istiyor gibiydi. Nihayet sokağın köşesini döndüğünde elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Kalp atışlarımdın düzene girmesi ise tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü.

Aramızda tuhaf bir çekim olmaya başlamıştı. Az önce yaşanan anı düşündükçe temaslarının bıraktığı izler daha yakıcı bir hâl alıyordu. Onu kıskanıyor olduğumu belli etmiştim. O da bunun hoşuna gittiğini fazlasıyla belli etmişti. Şimdi ikimiz de kendi hayatlarımıza dönmek zorundaydık ama bunu nasıl yapacağımı çözmem zaman alacaktı. Hep onun yanında, hep onunla olmak istiyordum.

Eve dönüşümüz Ferda ve Fırat’ın okuldan çıkış saatiyle denk geldi. Henüz formalarını değiştirmemişlerdi. Boş evin mutfağında Fırat çayı koyuyor, Ferda buzdolabını kurcalıyordu. Furkan koşarak eve girdiğinde “Neden parka gelmediniz?” diye sordu onlara. “Biliyoo musunuz Dorukaa abi beni en büyük kaydırdıktan kaydırdı.”

Fırat, çaydanlığı ocağın üzerine sertçe bırakıp mutfağın kapısında dikilen bana doğru döndüğünde gözlerimi devirdim. Dakika bir gol birdi. Çocukların ağzında bakla ıslanmıyordu.

“Sus Fırat,” dedi Ferda, Fırat’a sırtı dönük olmasına rağmen. “Bugün inanılmaz bir öfkeyle dolu içim, biliyorsun. Ataerkil bir toplumda yaşamamız beni yeterince geriyorken ablama nutuk çekmeye kalkarsan çaydanlığı kafana fırlatırım valla.”

Bu tepki beklenmedik bir şekilde ortaya döküldüğünde kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Fırat da normal şartlarda gülerdi ama sinirinin bozuk olduğu her hâlden anlaşılıyordu. “Sakin kraliçe,” dedi o sussun diye. “Bugün Din Kültürü dersinde Ferda ve bir çocuk sınıfın ortasında birbirine girdi de abla, ona çok yaklaşıyoruz o yüzden.”

Nedense buna hiç şaşımamıştım.

“Geri kafalı!” dedi Ferda.

“Çıkışta dövsem rahatlardım,” dedi Fırat. “Disiplinlik oluyorduk az daha o çocuk yüzünden.”

“Biz de sizi birbirinize sahip çıkın diye aynı anda okula başlattık işte,” diye söylendim. “Maşallah, her belaya da bulaşın tamam mı? Hiçbirinden geri kalmayın.”

“Başlarım belasına!” dedi Fırat. “Ferda’yla o şekilde konuşabilecek tek kişi benim. Kırdırtmasın kafasını maymun.”

“İlkel canlılarla aynı ekosistemde olmak beni çok yoruyor,” dedi Ferda başını onaylamaz bir şekilde iki yana sallayarak. “Yirmi birinci yüzyıldayız ya yirmi bir! Hâlâ erkeklere kadın haklarını anlatmaya çalışıyoruz. Beyinsizin tekine laf anlatmaya çalışmak benim ayıbımdı gerçi. Algılayacak kapasitesi yok ki.”

Bu sohbetten hiçbir şey anlamayan Furkan şaşkın şaşkın mutfaktaki Falezlere baktıktan sonra “Ben en büyük kaydırdıktan kaydım!” dedi konuyu yeniden kendi istediği yere çekme hevesiyle.

“Oy kurban olduğum,” diye döndü Fırat ona. “Yerim senin ağzını yüzünü. Aferin sana ya. Koca adam oldun iyice. Acıktın mı peki abim?”

Ben çocuk seven erkeklere bayılıyordum.

“Çikolatalı ekmek istiyorum,” dedi Furkan. “Ama önce montumu çıkarmalıyım, sonra da ellerimi yıkamalıyım.”

“Siz de gidip üstünüzü değiştirin, ben size sandviç yaparım. Sana da ekmek sürerim.”

Çocuklar tabii ki de önerimi hevesle kabul ettiler. Ferda ve Furkan mutfaktan çıkarken Fırat’ın omzuna dokunarak onu durdurdum ve alt-yapı işiyle ilgili bir gelişme olup olmadığını sordum. Tek söylediği kısımetti. Bu yüzden daha fazla ona yüklenmek istemedim. Yanında olacağını bilmesi benim için yeterliydi.

Biz bir şeyler atıştırdıktan sonra annem komşudan döndü ve akşam sekize doğru babam da yemek masasında bize katıldı. Benim herkesle beraber akşam yemeğinde olmam fazla görülmeyen bir durumdu. Babam işten neden erken çıktığımı soracak sandım ama bunun yerine dudaklarını araladığında bambaşka bir şey söyledi. “Bugün seni parkta görmüşler.”

“Eveet!” dedi Furkan. “Ben en büyük kaydıraktan kaydım. Dorukaa abi beni tuttu.”

Elimi alınma vurmak istiyordum ama bir yandan da böyle olacağını adım gibi biliyordum. Babamın yüzünde herhangi bir mimik değişimi olmazken konuşmamı beklediğini anladım. “Evet,” dedim. “Bugün parktaydık. Bunu sana kim söyledi?”

“Muhtar.”

Sinir bozukluğundan gülmeye başlamak üzereydim. Annem dudaklarını birbirine bastırmışken kızgın görünmüyordu. Aslında daha çok mutluluğunu gizlemeye çalışır gibiydi. Ferda’ysa “Ona neymiş?” diye patladı. “Niye bunu gelip sana söyleme gereği duymuş?”

Babam sandalyesinde arkaya yaslanırken çatalını elinden bıraktı. “Ben de bunu sorguladım. Seni uzun bir oğlanla parkta gördüğünden bahsetmek için özellikle dükkâna uğraması bana da garip geldi çünkü.”

“Sen ne dedin peki hayatım?” dedi annem küçük bir parça ekmeği ağzına atmadan önce.

“Ona kibar bir dille kızımın ne yaptığının onu hiç ilgilendirmeyeceğini anlattım,” dedi babam. “Ama kızımın ne yaptığı beni ilgilendirmeli, değil mi Feza?”

“Furkan’ı parka götürdüm,” dedim kendimi biraz kötü hissederek. Şu an beni suçluyor muydu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamamıştım. “Sonra Doruk beni aradı. Ben de yanımıza gelebileceğini söyledim.”

“Elini kolunu sallaya sallaya bizim evin buraya kadar geldi yani?” dedi babam kaşlarını kaldırarak.

Geri adım atmadan başımı salladım çünkü hâlâ milletin ağzına laf verecek bir şey yapmadığımı düşünüyordum. İnsanlar biraz kendi hayatlarıyla ilgilenebilseler çok güzel olacaktı. Muhtarın hiç işi yok muydu da gidip babama beni birisiyle gördüğünden bahsetmişti?

“İyi,” dedi babam. “Söyle yarın akşam da bize gelsin o zaman.”

Gözlerim yerinden fırlayacak sandım. “Yarın mı akşam?”

Babam itiraz kabul etmez bir tavırla kafasını salladı. “Yarın akşam. Maçı da yok. Uyar ona.”

“Emin miyiz?”

“En sevdiği yemek ne?” diye sordu annem bir anda telaşa girerek. “Durun, ben daha evi temizlemedim.”

“Gelip de koltukların altında toz var mı diye bakmaz herhâlde sıra,” dedi babam. “Boyunun ölçüsünü alacağımı bildiği için süklüm püklüm oturur köşede.”

“Ben buna hazır değilim,” dedi Fırat işaret parmağını ondan da izin alınması gerekiyormuş gibi kendini çevirerek.

“İyi,” dedi babam. “Sen yarın dışarıda ye o zaman.”

Şok içindeydim.

Babam Doruk’la tanışmak için sabırsızlandığından mı böyle yapıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Yemek boyunca tek kelime etmeden sandalyemde oturup kafamın içinde en az bin tane senaryo kurduktan sonra odama gider gitmez Doruk’a masaj yazmaya başladım.

Feza: *Yarın bize gelecekmişsin*

Feza: *Yani gelebilir misin?*

Feza: *Annem en sevdiğin yemeği soruyor*

Feza: *Öptüm :)))*

YEDİNCİ TABAK

Dorukhan

Falez: *Annem en sevdiğin yemeği soruyor*

Falez: *Öptüm :)))*

Annesi en sevdiğim yemeği soruyordu çünkü ben yarın akşam Falezlerin davetlisiydim.

Spor salonundan çıktığımda saat 23.36'yı gösteriyordu. Hava buz gibiydi. Montumun fermuarını çeneme kadar çekmişim. Duşun ardından saçlarımı düzgün kurutmadığım için kapüşonumu başıma geçirmiş ve hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başlamıştım. Ekranımın kilidini açma amacım Feza'ya bir mesaj atmaktı ama bunu yapamadan önce o mesajla karşılaşmıştım.

Annesi, benim en sevdiğim yemeği soruyordu.

Adımlarım yavaşlarken aynı mesajı birkaç kez okudum ve gerçekliğini idrak etmeye çalıştım.

Annesi ne yemek yaparsa benim en sevdiğim yemek o olurdu. Bu soruya bir cevap verme fikri çok mahcup hissetmeme sebep oldu ama bir yanımda kaçamak yanıtlar vermenin doğru olmayacağını düşünüyordum.

Eve varana dek Feza'nın mesajlarını yalnızca bildirim ekranından okudum. Henüz ne yazacağımı bilmiyordum ve ona görüldü atmak da istemiyordum. İşin içinden çıkamadığımı fark ettiğimde anahtarımı girişteki konsolun üzerine bıraktım. Derin bir nefes aldım ve üzerimdeki montu çıkarmadan bile önce ablama yazdım.

Doruk: *Feza'nın annesi en sevdiğim yemeği soruyormuş. Doğrudan cevap verirsem ayıp olur ama vermezsem de ayıp olur gibi hissettim. Ne yazayım abla?*

Hemen görmedi mesajımı. Bu yüzden sıkıntılı bir nefes alıp bu gece tek başıma kalacağıma kanaat getirdim ama yanıldım. Yalnızca

bir dakika sonra telefonum çalmaya başladı. Bir kurtarıcıymış gibi ona sarılıp kendimi koltuğa bıraktım. “Abla?”

“Özge az önce uyudu,” dedi Onur abinin sesi. “Bizim sıpalar çok yormuş karımı. Onları yatırırken ablanı da yatağa gönderdim. Yirmi saniye içinde falan uykuya daldı.”

İnsan, kendini güvende hissettiği yerde olunca böyle oluyordu demek.

Feza’nın yanımda aynı şekilde uyuduğunu hatırlamak beni gülümsetti.

“Anladım, hiç uyandırma o zaman.”

“Abim,” dedi. “Ben gördüm attığın mesajı. Anlat bakayım işin aslını astarını bir bana.”

Fikir almaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden düşünmekle vakit kaybetmeden döküldüm Onur abiye. “Evlerine davet etmiş babası beni. Annesi de en sevdiği yemek ne diye sormuş Feza’ya. Ne denir bilmiyorum. Yarın oraya nasıl gideceğim bilmiyorum. Ne giymem gerekir, ne almam lazım giderken? Biraz gerginim şu an. Her şeyi batıracakmışım gibi hissediyorum.”

“Vayy damat...” Zevkten dört köşe olduğunu kahkahasıyla bana anlattı. Resmen gerilmem onu memnun etmişti. Benimle dalga geçmesine takılmak yerine gülümseyip rahatlamaya çalışmayı seçtim. Bir saat de gülse ikinci saate girdiğimizde bana yardım etmek için elinden geleni yapacak bir adamla konuşuyordum. Güven duygumu tamamen kaybetmişken arkamda dağ gibi duran birinin daima var olacağına beni inandırmayı başarmıştı. Küçük bir çocuğu almış, onun büyümesine eşlik ederken elini üzerinden hiç çekmemişti. Destegini benden hiçbir zaman esirgememişti.

“Abi,” dedim çaresizce çıkarken sesim. İnsan çok küçük yaşlarda kendi ayaklarının üzerinde durmak zorunda kalıp bir de üzerine hislerini gizlemek konusunda uzmanlık geliştirince birisinden yardım istemesi zor oluyordu ama onun gölgesi, benim için her zaman güvenli bölge olmuştu. “Bana biraz akıl verebilir misin müsaitsen? Stresten saçlarım dökülmeye başlayacak galiba.”

“Salak çocuk, abartma o kadar da.” Hâlâ keyifle gülüyordu. “Arkana yaslan, derin bir nefes al. Hallederiz her şeyi. Ne yazdın kıza?”

“Hiçbir şey.” Arkama yaslandım. “Gülme ya, bilemedim ne yapacağımı.”

“Hiçbir sorun olmayacak. Önce ne gereği vardı zahmet etmeseydi falan yaz, sonra kız zaten ısrar edecektir sana. O zaman uzatmadan söylersin canın ne istiyorsa. Annesi düşünmüş etmiş o kadar, cevapsız bırakmak olmaz kadını.”

“Babası beni İtalya maçından sonra aramıştı.” O gün sanki göğüs kafesimde taşıdığım birkaç buz kütlesi çözülmüştü. Kendimi o geceki kadar hafıflemiş hissettiğim çok fazla an yoktu hayatımda. “Takip ediyor beni. Hakkımda tweetler atıyormuş. Ben kızını öpmeye kalkana kadar beni seviyordu. Şimdi adamın karşısına nasıl çıkacağım? Ne diyeceğim? Ya beni hiç sevmezse? Kendi babasının sevmediği çocuğu ben nasıl sevdireceğim Feza’nın babasına?”

“Şerefsizin biri seni sevmedi diye hiç sevilmeyeceğin düşüncesini bir türlü bırakamadın gitti,” dedi abim öfkeyle. O adamdan bahsetmek beni ne kadar geriyorsa onu da en az o kadar geriyordu. O günün anıları gözlerimin önüne geldi. Ablamın son çare olarak bir süredir hiç konuşmadığı Onur abiyi aramak zorunda kalması, Onur abinin beni kucaklayıp arabasına bindirmesi ve içinde biriken sinir yüzünden önce yumruğunu direksiyona geçirmesi, sonra hastaneye sürmesi... Tüm sahneler bir bir gözlerimin önünden geçerken o gün beni hastaneye götürmesi gerekmeseydi dönüp babamı öldürene kadar döveceğini biliyordum. Bunu yapmayı hâlâ deli gibi istediğini de öyle. “Orada mısın? Sesim geliyor mu?”

Boğazım düğüm düğümken “Geliyor,” diyebilirdim sadece.

“Pırlanta gibi çocuksun sen. Esin önüme damat diye sana benzeyen birini getirse yarın öbür gün, kendi oğlum gibi bağrıma basarım onu. O yüzden önce kendine gel, kendinin farkına var. Sonra rahatla, kafanı boşalt. Yarının kötü geçme ihtimali kafandan at. Şu stresini de biraz azalt.”

“Sevdiğin kızın ailesiyle tanışacak olmak çok gergin bir şeymiş.”

“Ben nereden bileyim oğlum?” dedi karşılığında. “Ben hiç yemeğe davet edilmedim ki. Kayınpederimle tanıştığım saniye yüzüne yumruğumu geçirmişt看. İmamın dediğini yap, yaptığını yapma sen.”

“Akşam yemeğine mi gideceğim peki? Saatini yazmamış. Babası çalışıyorsa akşam müsait olurlar herhâlde. Antrenman çıkışı oraya geçerim direkt. Ona göre kıyafetle gideyim değil mi salona? Abi, yeni bir gömlek mi alsam ki? Gömlek giyilir gibi geldi. Çantaya atsam ütüsü bozulur mu çok? Bir de antrenmandan sonra yetişebilir miyim dersin? Ya geç bırakırsa koç?”

“Feza’ya kaçta orada olman gerektiğini sor,” dedi sakince. “Seni ben alır, gideceğin yere bırakırım. Otobüsle metrobüsle uğraşma.”

“Ama...”

“Lacivert, yakalı bir kazağın var ya... Önü fermuarlı mıydı? Onu giyebilirsin. Belki içine beyaz tişört. Ayakkabının uzmanı zaten sensin, onu es geçiyorum. Duş alınca kurut saçını, şekillendirirsin. Ben seni gelip alacağım salonun önünden. Yetiştiriz her türlü.”

“Keşke yukarı da gelsen benimle. Niye seni de çağırmadılar ki sanki?”

“Nasipse kız istemeye birlikte gideriz.” Gülmeye başladığında ben de güldüm ama diğer yandan, bunu benim için seve seve yapacağını belirtmesi çok değerliydi. “Başka bir şey lazım mı?” diye sordu hemen ardından. “Gelirken bana aldığın şu cıfcaflı saatlerden birini getireyim mi? Kendine o kadar para harcamıyorsun, benimkiler daha güzel.”

Gerginliğimi azaltmak için böyle yapıyordu. Başımı iki yana sallarken burun kemerimi sıktım ve gecenin bu saatinde içine düştüğüm bu işler acısı duruma gülmeye başladım.

Yarın ne yapacağımı pek bilmiyordum ama en azından bana şans getirsin diye hangi renk çorap giyeceğimi biliyordum.

Feza

Babam eve geldiğinden beri bugün Doruk’u bize çağırmamışçasına televizyon izliyordu.

Annem oradan oraya koşturup yaşadığı gerginlik yüzünden terör estirirken babam göbeğinin üzerine yerleştirdiği kaseden ağzına fındık atarak sessizce ona bakmış, annemin iyice çileden çıkmasına sebep olmuştu.

Annem her şey eksiksiz olsun diye çırpınıp durmuş, en son sofrada çatalı yanlış tarafa koymanın stresine girip bana Doruk’un solak mı yoksa sağlak mı olduğunu sormuştu. Sanki tabağın soluna koysa ama Doruk sağlak olsa diğer elini kullanıp çatalı oradan alamazdı. “Fırat!” diye bağırdı mutfaktan. “Odanı topladın mı?”

“Ferda’nın da odası değil mi burası?” diye bağırdı Fırat da kendi odasından. “Niye ben topluyorum?”

Yaptığım Gün Batımı muffinlerin üzerine küçük şekerlemeler dizmekle ilgilenen Ferda, atom parçalarcasına dikkatli davranmayı bırakıp

kafasını hışımla kaldırdığında “İşim var işim!” diye bağırdı. “Okul çantamı yerden alıp masamın kenarına koysan ölür müsün ya?”

“Evet!”

“Çocuklar, çocuklar,” dedi Furkan mutfğa küçük adımlarıyla koşarak girdiğinde. “Sessiz olmalıyız. Komşular rahatsız olabilir.”

Annem, Ferda ve ben birbirimize bakıp deli gibi kahkaha atmaya başladık. Annemden öğrendiği cümleleri, onun kullandığı ses tonuyla bize sunan Furkan hâlâ aynı şekilde ciddi görünüyor ve bize yargılayıcı bakışını yollarken davranışımızı tasvip etmediğini başını iki yana sallayarak belirtiyordu.

“Çok haklısın anneciğim,” dedi annem. “Git o babana de, altına bir pantolon geçiriversin. Çocuk birazdan gelecek.”

“Paşamız için üstümüzü mü değiştireceğiz bir de?” diye soran Fırat gri eşofmanı, bol siyah sweatshirtyle mutfğın kapısında belirdiğinde bilerek saçlarını daha fazla dağıttı ve kendine ailenin serseri çocuğu görünümünü verdi. “Yok ya.” İki adımın ardından Ferda’nın süslemek için binbir türlü çaba gösterdiği muffini tek lokmada ağzına attı.

Ferda onun eline sertçe vurduğunda çıkan ses yüzünden benim elim bile acıdı. “Hayvansın hayvan! Yarın öbür gün kız arkadaşını eve çağırduğında aynısını yapmayan Ferda da Ferda olmasın tamam mı? Öküz. Şu kızı az sakınleştirsen, az gülümseyip rahatlatırsan olmaz mı?”

Pencerenin önünde dikilirken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Benim görevim, fırında pişen karnıyarıklara gözümü dikip bakmaktı. Yaşadığım son pizza faciasından sonra bir yemeği daha yakamazdım.

Doruk hakkında yeni bir şey öğrenmiştim. En sevdiği fast food piz-zaydı ve en sevdiği ev yemeği de karnıyarıktı. Ben o bana biraz geç cevap verdiği için ondan cevap gelene kadar annemi sarma yapmaya ikna etmiştim. Dün gece on bir sularında bir tencere de sarma sarmıştık.

“Yoğurdu çıkar dolaptan!” diye emretti annem Fırat’a. “Ve sonra ayağımın altından çekil.”

“Hayırdır ya, İngiltere prensini mi ağırlıyoruz evimizde?”

Dayanamayıp ensesine bir tane vurdum. Gelenin geçenin Fırat’a vurması Furkan’a çok komik geldi. Kıkırtıları kahkahalara döndüğünde Fırat ona dik dik baktıkça daha fazla güldü. En son yine başını omzuna eğmiş, nefesi kesile kesile işaret parmağını ona çevirmiş hâlde gülüyordu ama güldüğü için kelimeleri ağzından çıkaramıyordu.

“Vay,” dedi Fırat. “Demek küçük sıpa da bizim tarafımızda değil. Topçunun biri gelecek diye hepiniz beni unuttunuz.”

Az önce vurmak için dokunduğum ensesine bu kez sıkmak için dokundum. Elimi onun omzuna doğru kaydırdım ve onun içinde yaşadığı kıskançlığın sebebini anladığımı bilmesini sağlamaya çalıştım. Fırat da topçuydu, yalnızca bunu henüz dile getirmemişti. Hayallerinden henüz ailesine bahsedememişken hayallerinin basketbol versiyonunu yaşayan biriyle karşılaşması zor olacaktı onun için. Üstelik babam, basketbolu futboldan çok çok daha fazla seviyordu. Doruk’u kıskanması için birçok sebebi vardı.

“Çıkarsana şu yoğurdu dolaptan,” dedi annem sinirle. “Şu küçük kaselere koyacağım. Yaprak şeklinde olanlara mı koysam yoksa çilek gibi görünenlere mi?”

Ferda onu büyük bir ciddiyetle cevapladı. “Yapraklar daha iyi olur.”

Fırat kafayı yemek üzereyken öflene pöflene dolabı açıp alt raftaki yoğurda uzandı. Bunun için iki büklüm olması gerekmişti. “Annene öf dediğini duymayacağım bir daha,” dedi babam içeriden. “Kafanı kırarım he, getirtme beni oraya.”

“O altındaki pijamayı değiştirmezsen ben gelip kıracağım kafanı.” Annem ayaklarını yere vura vura salona doğru yürümeye başladığında bu kaosu kaçıramayacağımız için civciv sürüsü gibi annemin peşine takıldık hepimiz. Babam, annemin ateş saçan gözlerine bakınca kucağındaki tabağı alıp kenara koyarak yerinden doğruldu. Annem ellerini beline yerleştirip ona acele etmesini söyler gibi ayağını ritmik şekilde yere vururken babam yalnızca onun gözlerine kilitlenmiş durumdaydı.

“Tamam,” dedi sonra. Sesi kendi kontrolünde gibi değildi ama. Bir hipnozun etkisinde kalmıştı. Annemin gözleriydi bunu sağlayan. “Değiştiririm üstümü.”

“Sana zahmet!”

“Ne giyeyim istersin?”

“İşte böyle hanımcı olacaksın,” diye mırıldandı Ferda. Fırat da ses çıkarmasın diye onun kolunu çimdikledi.

“Şu baba mavisii pijamanı çıkar da ne giyiyorsan giy,” dedi annem.

“Baba mavisii,” deyip kıkır kıkır güldü Furkan kendi kendine.

Babam kapıdan geçmek için ayağa kalktığında bunu istese de yapamazdı çünkü hepimiz eşikte dikilmiş, ikisinin didişmesini izliyorduk. Bize kaş çatarak baktı. Aramızdan geçip gidecekken bir anda aklına gelen şeyle birlikte durdu. Anneme döndüğünde “Canan,” dedi

ailemizin F harfiyle başlamayan tek üyesine. Annem babamın ses tonuyla birlikte omuzlarını gevşetip yumuşak bir tavırla yüzünü onun-
kine çevirdi. “O bacaksız buraya geldiği zaman muhabbet açmak için annesinin babasının ne iş yaptığını falan sorma tamam mı?”

Babama olan sevgim kalbimden taşıdığı gibi gözlerimden de taş-
masın diye derin bir nefes almam gerekti. Annem hiçbir fikri olma-
masına rağmen kafasını salladı hızlıca. Ardından bana döndü. “Başka bilmemiz gereken bir şey var mı onunla ilgili?”

“İlla birini sormak istiyorsan ablasını sorarsın,” dedim titremesin
diye uğraş verdiğim sesimle. “Ondan bahsetmeyi seviyor.”

“Nasil birisi? Sen tanıyor musun?”

Annemin heyecanlı sesiyle bana sorduğu soru çok tatlıydı ama keşke
bunu herkesin içinde sorup da beni zor bir durumda bırakmasaydı. Ağ-
zımı açtım, geri kapattım. Babama baktım, yere baktım. “Al işte,” dedi
Fırat. “Onunla da tanışmış. Gelinliğini de beraber seçtiniz mi bari?”

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde herhâlde bu hafta ekonomik
yükünü benim sırtlandığımı hatırladı ve bunu her an kaybedebileceğini
düşünüp geri adım attı. Bunu asla yapmazdım ama onu korkutmak
hoşuma gitmemiş değildi.

Babam bizden ayrıldı, Ferda mutfığa döndü, ben banyoya kaçıp
saçım düzgün mü diye onuncu kez kontrol ettim, Furkan babamın
bıraktığı fındıkları yedi ve Fırat da bunu yaparken ona eşlik etti. Zor da
olsa bir şekilde geçen yarım saatin sonunda zilimiz çaldı ve aynı saniye
bütün uzuvlarıma karıncalar yayıldı. Annem apartmanın kapısını açan
tuşa bastıktan sonra elini kapı koluna götürüp yüzünü bana çevirdi.
“Çok güzelsin,” diye fısıldadığında yanaklarım ısındı. “Sen sakın ol be-
beğim, her şey annenin kontrolü altında.”

Verdiği güven gözlerimi doldurunca gülümsedim. Hiç görmediği
erkek arkadaşım için öyle çok çaba harcamıştı ki bu bana ne kadar
değer verdiğini iliklerime kadar hissetmeme sebep olmuştu. Doruk’un
merdivenleri tırmanan adım seslerini duymuyor olsaydım belki ağla-
maya başlardım.

Ferda kenarda sevgilimi görmek için sabırsızlanırken Fırat kollarını
göğsünde bağlamış, onun bir adım arkasında dikiliyordu. Babam da
annemin yanında yerini almıştı. İşte şimdi hepimiz açık bir kapının
önünde ailemize Doruk’un da dâhil olmasını bekliyorduk.

Doruk merdivenlerin başında görüldüğünde sensörlü lambanın
sarı ışığı yanıp kapımızın önünü aydınlattı. Elleri kolları dopdoluydu,

bu yüzden basamakları görmeden rastgele adımlar atıyordu. Başını kaldırıp yukarı doğru baktığında ilk gördüğü kişi annem oldu. Annemin yüzüne kocaman bir şok ifadesi asılırken Doruk düşmemek için çaba harcayarak basamakları tırmandı ve paspasın önünde durdu. “Merhaba efendim, hoş bulduk.”

Kimse ona henüz hoş geldin dememişti ama kafasının içinde buraya gelene kadar kaç kez prova yaptıysa doğrudan bunu söyleyerek başlamıştı konuşmasına.

“Boşuna avanak demiyorum bu çocuğa ben,” diye söylendi babam ağzının içinde. Annem bir dirsek hamlesiyle onu dürtüp “Hoş geldin, hoş geldin,” dedi gülümseyerek. “Alayım mı elindekileri?” Sesinde şaşkınlıkla da vardı çünkü Doruk eğer bizim eve taşınmaya karar vermediyse bu kadar poşetle bize gelmesi normal değildi.

Tedirginlik ve heyecan arasında içeriye girdi. Lacivert, yakası fermuarlı bir kazağın içine beyaz bir tişört giymiş, altına siyah bir kot geçirmiş ve saçlarını şekillendirmişti. Kombinindeki tek tezatlık sarı çoraplarıydı. Bu detay beni gülümsetirken heyecandan bayılmak üzereydim.

“Buyurun bu sizin,” dediğinde elindeki pembe kartona sarılmış çiçekleri anneme uzattı. Ondan daha küçük görünen ama aynı çiçeklerden oluşan bir başka buket daha gördüğümde bana uzatmasın diye içimden dua etmeye başlamıştım. Gözleri hiç bana değmeden o bukeri Ferda’ya uzattı. “Bu da senin, Ferda. Çok memnun oldum tanıştığımıza.”

Ferda yaşadığı şokla bana döndüğünde gözleriyle âdeta *abla, ben bu çocuktan razıyım* diye haykırıyordu. “Çok teşekkür ederim Dorukhan abi,” dedi benim yellozlar yellozu kardeşim, tam bir hanımefendi rolü keserek. “Neden zahmet ettin?”

“Estağfurullah.” Hâlâ bana bakmamıştı. Kollarındaki poşetlerde gezdirdi gözlerini. İçlerinden birini ayırıp Furkan’a uzattı. “Bu da senin.”

“Yaaa Dorukaa abii! Seni çok özlemiştim, iyi ki geldin.”

Hediye paketiyle ilgilenmeden bile önce ona bunları söylemesi çok hoşuma gitti. Ben bugünü ağlamadan tamamlamayı başarabilecek miyim acaba?

“Bana yok mu?” diye dalga geçecekken kendisine doğru uzatılan poşetle Fırat’a kal geldi.

“Futbol oynuyormuşsun. Eğer olmazsa diye değişim fişini içine koydurdum. Beğenmezsen iade de edebilirsin tabii ki.”

Fırat'ın yüzündeki ifadeyi ömrüm boyunca unutabileceğimi sanmıyordum. Bu sırada benim nasıl görüldüğümle ilgili ise hiçbir fikrim yoktu çünkü ayakkabı hikâyesini biliyordum. Doruk'un ayakkabılarını ne kadar sevdiğini, onlara neden bu kadar önem verdiğini biliyordum ve erkek kardeşime krampon alması gözlerimi doldurmuştu.

Fırat şaşkınlıkla “Oynuyorum,” dediğinde aramızdaki sırrı onunla paylaştım mı diye bana döndü yüzünü. “Ablam mı söyledi?”

“Aslında Ferdi abinden öğrendim.” Bu mevzu hakkında fikrim olmaması normal miydi? Gülümsedi kendi kendine. “Biraz karışık oralar.” En son yüzünü babama çevirdiğinde omuzları dikleşti, gülümsemesi silindi. Elini öne doğru uzattığında diğer kolunda tek bir poşet kalmıştı. “Merhaba efendim,” dedi. “Dorukhan Falay ben.”

Yanaklarını sıkı sıkı onu sevmek istiyordum. Üzerine atlamayayım diye ayaklarımı yere daha sağlam bastım.

Babam “Hadi ya?” diye dalgaya aldı onu. “Televizyonda görmüştüm galiba seni ama çıkaramadım.”

Buna rağmen Doruk'un elini sıktı. Ardından Doruk çekinerek son poşeti ona uzattı. “Buyurun, bu da sizin.”

“Bana çiçek almadın mı? Çok alındım,” dedi babam. Kafası minimum düzeyde çalışan Doruk endişeyle babama baktığında babam kıvrılan dudaklarına engel olamadı. Ardından poşeti onun elinden aldı. İçinden Ivan Reyes'in imzalı formasının çıkmasını beklemediği belliydi. Doruk, seçtiği hediyelerle bütün aile üyelerimin donup kalmasına yol açmıştı.

“Feza bana Ivan abiyi çok sevdiğinizi söylemişti. Rica ettiğimde kırmadı beni sağ olsun.”

“Sen-” dedi babam ama araya giren Fırat yüzünden konuşmaya devam edemedi. “Orijinal bu.” Elinde tuttuğu kutunun içindeki açık mavi kramponlardan gözlerini alamıyordu. “Ben bunları kabul edemem.”

Doruk kendisinin en sevdiği renkte bir çift krampon almıştı kardeşime. Bu detay kalbime işlenirken Fırat da en az benim kadar büyülenmişti hediyesinden. Nasıl gizleyeceğini bilemiyor, gizleme çabasına giremiyordu. Bir çift krampona hayatında gördüğü en güzel şey gibi bakıyordu. Doruk, kaleyi en içeriden fethetmeyi başarmıştı.

“Çabuk basketbol topuma bak!” dedi Furkan, Fırat’ın bacağına heyecanla vurarak. “Üzerinde bir şeyler bile yazıyor.”

İmzalar vardı. Bir sürü numara, bir sürü imza. Bütün takıma imzalatıp öyle getirmişti o topu Furkan’a.

Hâlâ açık duran kapıyı fark ettiğimde onu kapattım ve ellerimi arkamda birleştirip kapıya yaslandım. Heyecandan ölecektim, aşktan ölecektim, duygusallıktan ölecektim. İçlerinden biri yüzünden kesin ölecektim.

Doruk mükemmeldi.

Gerçekten mükemmeldi.

Kendimi çok mahcup hissediyordum. Sanki o da öyle hissediyordu. Diğerlerini hediyelerini beğenmişler mi diye kontrol ederken en son gözleri benim üzerimde durdu. İlk kez göz göze geldik. Çarpılmıştım. Gözlerimi kocaman açmıştım, ona duyduğum hayranlık yüzünden neredeyse bayılacaktım.

“Selam,” dedi bana gergin bir sesle.

Sonrasında gözlerimin içine baktı ve aynı anda dudaklarımıza bir gülümseme yerleşti. “Selam.”

“Dorukhan,” dedi babam, elinde Ivan Reyes formasını tutarken. “Çok masraf yapmışsın. Gerek yoktu bu kadar şeye.”

“Doruk diyebilirsiniz.” Şu an çok utangaç görünüyordu. Babam ona Ahmet demeye başlasa adını Ahmet yapmak için nüfus müdürlüğüne başvurabilecek kapasitedeydi. “Ben hediye almayı çok severim efendim. Eğer yanlış bir şey yaptıysam kusuruma bakmayın ama ellerim boş gelmek istemedim.”

“Ellerin boş gelme tamam da,” dedi Fırat. “Evin büyük oğluna Nike krampon da alma gelirken. Ben nasıl nefret edeceğim şimdi senden?”

Doruk gülmeye başladı. “Belki nefret etmemeyi deneyebilirsin,” dedi kibarca bir ricada bulunur gibi. “Ama nefret de etsen yine de kramponlar senin. Kabul edersen çok sevinirim gerçekten.”

“Nereden geldi aklına?” diye sordu Fırat. Annem bu sırada “Çok mu pahalı ya?” dedi. “Niye bu kadar masrafa sokuyorsun kendini oğlum? Herkes için tek tek uğraşmışsın bir de. Ne gereği vardı Allah aşkına?”

“Bir topçu için ayakkabıların önemini bilirim.” Gülümsemesi bu-ruklaşırken kardeşime baktı. Benim yanımda devasa duran Doruk, kardeşimden birkaç santim uzundu. “Dediğim gibi, beğenmezsen değiştirirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Fırat. “Ama gerçekten, bu çok-”

“Lütfen,” diyerek böldü onu Doruk. “Ben bana ilk orijinal ayak-kabılarımı hediye eden hocamla hâlâ görüşürüm. Belki seninle de aramızda bir köprü oluşmasını sağlar bu, nefret içermeyen bir köprü.”

“Tekrar teşekkür ederim,” dedi Fırat başka ne diyeceğini bilemeyecek. Gözlerini bana çevirdiğinde yalnızca bir saniye kadar yaptığım seçimle gurur duyar gibi baktı gözlerimin içine. Hemen ardından boğazını sertçe temizleyerek toparlanmaya çalıştı.

“Mutfağa geçelim, buyur bu taraftan. Ben de paketleri kaldırayım, şunları da bir suya koyayım.” Annem atılıp ortamın kontrolünü eline aldığı sırada babam hiç ses çıkarmadan Doruk’a bakıyordu. Bu kadar hediye alarak gelmesinden hoşlanmış mıydı yoksa rahatsız mı olmuştu tam olarak seçemiyordum ama her nedense gözlerini onun üzerinden alamıyordu.

“Geçelim efendim.”

“Adım Canan,” dedi annem. “Efendim diyip durma.”

“Peki Canan Hanım.”

“Dorukaa abi...” dedi Furkan, elini onun eline dokunmak için uzatarak. “Baksana, ablam yine çok güzel gülüyor. Acaba biz yine parktaki gibi...”

“Aaa!” dedim birden telaşla. “Furkan, topunda 9 da mı yazıyormuş senin? 9 numarayı hatırlıyor musun, hani hep gösterirdik sana.”

“Shaw,” dedi Doruk, donup kalmış hâlden sıyrılıp ortalığı toparlayalım diye bana yardım etme isteğiyle. “Shaw’a da imzalattım topunu. O bizim en iyi oyuncularımızdan biridir.”

“Oleg Milosevic ve o,” dedi babam. “Efes’in efsanesi olarak anılacaklar ileride.”

Konu Efes’e kaydığına göre parkta beni öpmelerine dönmezdik herhâlde. Kurtulmuş olduğumuzu umdum.

“Ablam Shaw’a bayılır.” Fırat güldü. “Sakatlandığında bir ağlamadığı kalmıştı.”

Doruk, kendisini sinir etmek için bu cümlelerin kurulduğunu anlayıp beni etkileyen profesyonel bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. “Shaw sakatlandığında bizim de bir ağlamadığımız kalmıştı. Neyse ki ağır bir şey değildi, çabuk toparladı.”

“Onun yokluğunda da sana gün doğdu,” dedi babam. Yönünü mutfağa doğru çevirmiş, içeri adımlamıştı. Doruk yapması gerekenin onu takip etmek olduğunu çabuk kavradı. Yalnız adım atmaya başlamadan

önce dönüp bana bir bakış attı ve ne durumda olduğumu kontrol etti sanki. Ardından küçük bir gülümsemeyle önüne dönüp mutfığa girdi.

Annem ve Ferda aynı anda fısıldaşmaya başladılar.

“Ay ne tatlı çocuk. Eniştemden çiçek almadım da demem.”

“Çok efendi birisi maşallah. Şu paketleri komodinin üzerine bırakıverin. O kadar da zahmete girmiş, kıyamam.”

Fırat normalde onlarla dalga geçerdi ama krampon olayı onu fena şekilde gafil avlamıştı. Ağzını açıp tek kelime etmedi. Bunun yerine sessizce mutfığa girdi ve ben de peşlerine takıldım.

Hepimiz yerlerimize yerleştigimizde masada elimizi kolumuzu yaslayacak kadar bile boşluk yoktu. Babam, masanın başında oturuyordu. Annem, kendisi için diğer başı ayırmıştı. Fırat ve Ferda nasıl akul etmişlerdi bilmesem de biz yan yana oturmayaalım diye masanın karşılıklı yanlarına geçmişlerdi. Doruk, Fırat'ın yanındaki sandalyeye oturduğunda ben de onun tam karşısında kalan boşluğa oturdum. Yanımdaki sandalyede de Furkan oturuyor, yaprak sarmalarını büyük tabaktan aşırıyordu.

Evinde nadiren yemek pişen Doruk, önündeki sofraya birkaç saniye bakakaldıktan sonra bir de kafasını kaldırıp tek tek bize baktı. İçinde bulunduğu durumu yabancıladığı çok belli oluyordu. Annem çorbaları dökmek için tencereyi masaya getirdiğinde Doruk mahcubiyetle onun gözlerine bakıp “Keşke bu kadar zahmet etmeseydiniz,” dedi. “Çok teşekkür ederim her şey için. Ellerinize sağlık.”

Daha bir lokma bile yememişti.

Elleri masanın altındaydı ama nedense parmaklarıyla oynadığını hissedebiliyordum. Konuşurken sesi olduğundan daha boğuk, neredeyse titrek bir şekilde çıkıyordu. Yaşadığı yoğun hislerin omuzlarına nasıl yük yaptığını gördüm. Dahası, bunu annem de gördü.

“Ne zahmeti oğlum?” Doruk'un gözlerinin önünde sanki bir şimşek çaktı. “Uzat bana tabağını. Yetmezse söyle, tamam mı? Çekinme hiç. Her şeyden bol bol var.”

Derin bir nefesle göğüs kafesi şişen Doruk, o nefesi verirken içindeki sıkıntı hissini geçirmek ister gibi yüzünü bana çevirdi. Ben de gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Ne kadar faydası olduğu tartışılırdı. Kalkıp ona sarılmayayım diye ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım.

“Ee Doruk,” dedi babam. “Var mıydı bugün antrenmanın?”

Kendisine uzatılan elin yardım için olduğunu anladı. Bu yüzden babama bakarken minnet vardı gözlerinde. “Vardı efendim, bir saat önce bitti. Salondan direkt buraya geçtim. Çok bekletmedim umarım sizi.”

“Beklettin ya... Annem sen gelene kadar hiçbir şey yememe izin vermedi.”

Annem Fırat’a sussun diye bir bakış gönderirken Doruk yalnızca gülümseyip “Kusura bakma,” dedi. “Hocamız da pestilimiz çıkmadan gitmemize izin vermiyor.”

“İyi mi aranız?” Babam meraktan ölmüyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama senelerdir desteklediği takımın oyuncusunu masasında ağırlama fırsatı eline her gün geçen bir şey değildi. Bu yüzden sürekli soru soracaktı.

“Milano maçından beri pek iyi değil aslında.”

“Ablam da babam da çok kızgındı Doruka abi,” dedi Furkan, ağzına attığı yaprak sarmasını çiğnerken.

Bu çocuk bütün gün böyle pot mu kıracaktı?

“Bana kendi içinde bir ceza kesiyor,” dedi Doruk. “Bunu sizin sayenizde anlayabildim ve konuşup kendimi açıklamak istedim ama buna izin vermedi. Onun yerine sahanın çevresinde on beş tur koşmakla görevlendirildim.”

“Gerçekten de böyle askeriye deymişsiniz gibi cezalarınız oluyor mu?”

Ferda’nın sorusuyla içten bir tebessüm edip başını neler var bir bilsen der gibi iki yana salladı. “Ben henüz takımda değilken korkunç oynayıp 26 sayı farkla kaybedilen bir maçtan sonra bizimkileri eve salmamış hoca. Gecenin bir yarısında iki saat ağır antrenman yaptırmış adamlara. Shaw ertesi gün aralıksız on dört saat uyduğunu anlattı. Oleg Milosevic araba kullanmaya hâli kalmadığı için evine taksiyle dönmüş o gece.”

“O ikisi senin için öyle büyük fırsat ki,” dedi babam. “Avrupa’nın en iyi oyun kurucuları ile bir aradasın. İyi anlaşıyor musunuz bari?”

“Normalde böyle büyük oyuncuların devasa egoları olur ama ikisi de öyle mükemmel insanlar ki.” Sesine büyük bir hayranlık bulaşmıştı. “Ben takımın en küçüğüyüm diye çoğu zaman dalga malzemesi olurum ama aynı zamanda o küçük çocukların sahip olduğu ilgiye de sahibim. Etrafım bu kadar tecrübeli insanla doluyken öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye deniyorum. Bu sabah, Shaw’la takım antrenmanından önce birebir reverse çalıştık mesela.

“Dünya markasıdır reversete, Barcelonalı oyuncuların az gururuyla oynamadı zamanında.”

“Reverse ne?” diye sordu Ferda.

“Topu sürerken 360 derece dönüp savunma oyuncusunu ekarte etmek,” dedi Doruk. “Dribbling sırasında adam geçmek için kullanırız.”

“Hu...”

Hiçbir şey anladığı yoktu ama ilgili görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Çorbasına kaşığına daldırdı Doruk. Ekmekler benim tarafımdaki sepetteydi. Bu yüzden sepeti elime alıp önce babama, sonra Fırat’a uzattım. Üst üste koyduğum üç dilimi Doruk’a uzatmak için kolumu kaldırdığımda o da bana doğru uzandığı için ellerimiz birbirine çarptı. Doruk irkilerek elini hemen geri çektiğinde gülmek için kendimi zorluyordum.

“Al,” dedim ekmekleri masaya bırakmak yerine ona uzatmaya devam ederek.

Eğlendiğimi anlamıştı. “Alayım,” dedi gerilim yüklü bir sesle. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Annem dayanamayıp gülmeye başladı. “Yeni tanışan sizmişsiniz gibi davranıyorsunuz, çok komiksiniz.”

Doruk utanarak ekmek dilimlerini tabağının kenarına bıraktığında “Sahi,” diyen Ferda’ydı. “Nasıl tanıştınız, sonra nasıl devam ettiniz? Ben hiç bilmiyorum.”

Bu kız resmen cadıydı.

Doruk, “Visal’in önünde,” dedi benden önce davranarak. Hikâyeyi anlatma görevini ben zor durumda kalmayayım diye üstlenmişti. “Benim için kötü bir gündü.”

“Neden?” dedi babam.

“A takıma yükselme şansımın bulunduğu sürecim biraz sarsıntılıydı. Antrenmanlara geç kalıyordum bazen, düzenim bozulmuştu. Oyuna kendimi yeterince veremiyordum. O gün çok sevdiğim bir hocam beni sağlam azarlamıştı. Elimde basketboldan başka hiçbir şeyin olmadığını hatırlattı bana sağ olsun. Her kelimesinde haklıydı ama çok ağır gelmişti ondan duymak. Bu yüzden efendim.”

“Ablam bunun neresinde?” diye sordu Fırat, konuyu yeniden nasıl tanıştığımıza çekmek isteyerek.

Doruk gözlerini bana çevirmek istedi ama o an bunu yapamadı. Başını çorbasına doğru eğdi. “Ağlıyordum,” demesini beklemiyordum. “Visal’in kaldırımını seçmiştim bunu yapmak için. Gerçekten çok zoruma gitmişti. O gün Feza, televizyonun fişini çekip çekmediğini kontrol etmek için geri dönmüş Visal’e. Bu şekilde tanıştık.” Güldü. “Ben ağlarken.”

“Anadolu Efes’in basketbolcusunu kapının önünde buldun yani,” diye takıldı Ferda bana. “Gökten düşmüş resmen.”

“Kader,” diye mırıldandı annem.

“Ertesi gün yine Visal’e mi gittin?” Babamın lafa bu şekilde atlayışı annemin ilgisinin onun üzerinde toplanmasına yol açtı. Sonra babam, küçük bir kahkaha attı. “Ben öyle yapmıştım çünkü.”

“Bir gün bekledim.” Kurduğu cümle babamı daha içten bir şekilde güldürdüğünde onun da rahatlamaya başladığını hissettim. “O gece cebimde beş kuruşum yoktu, benim için kahve hazırlamıştı. Sıradaki kahveyi ben ısmarlamak istedim, borcumu ödemek amacıyla.”

“Siz çok kazanmıyor musunuz?” diye sordu annem. Sonra sorusunun nasıl yanlış anlaşılabilirceğini fark edip telaşla “Yani,” dedi. “O anlamda sormadım. Ne kadar kazandığın hiç önemli değil de beş kuruşum yoktu deyince... Basketbolcular az mı kazanıyor? Gerçekten bilmediğimden soruyorum.”

“Futbol kadar para yok,” dedi Fırat. “Yine de iyi kazanıyorsunuz diye biliyorum.”

“Öyle,” dedi Doruk. “Ama ben bu seneye kadar kendi kazandığımı pek yiyemedim açıkçası. Hep borca harca gitti, bana ait olmayan şeyleri ödemek zorunda kaldım. O sebeple...” Durup boğazını temizlediğinde bu kadar şeffaf olmak için fazla çaba veriyor gibi görünüyordu. Anlattıkları onu küçük düşürüyormuş gibi omuzları gerildi. “O şekilde,” dedi toparlamak için.

Bunca zaman kazandığının büyük bir kısmını kendisine ayıramadığını ben de yeni öğreniyordum.

“Ailenle mi ilgili?” Babam, yaranın yerini biliyordu. Şefkate bulanık sesi göğüs kafesimi delip geçti.

Doruk başını eğdiği yerden kaldırmakta zorlandı ama onu onayladı. “Babam,” dedi yalnızca. Kaşığı tutan eli bile kasıldı. “Biz görüşmüyoruz,” diye devam etti. Aileme karşı böyle açık olmaya çalışması çok özel bir şeydi benim için. “Uzun zaman oldu.”

“Anladım,” dedi babam. Ne yapacağını o da bilememişti. Sorsa mı dursa mı diye kendi içinde bir muhakeme veriyordu. “Nerede kalıyorsun?” diye sordu. “Lojman falan mı var?”

“Tek başıma yaşıyorum,” dedi Doruk. “Salona pek yakın sayılmaz evim.”

“Ablan?” dedi annem. Kollarını Doruk’un etrafına sarmak istediğini anlayabiliyordum. Ortaya attığı kelime de bu yüzdendi. “Ablan varmış galiba.”

“Evet.” Gamzelerini görmek kalbimi tekletti. “Kendisi dokuz yaş büyük benden. Her şeyimdir.”

“Onunla mı büyüdün?” Babam çevresinde dolandığı sınırın ne kadar hassas olduğunun farkındaydı. Her bir sorusunda çekingen davranıyordu. Doruk’a kendisini rahatsız hissettirmekten korktuğu çok belliydi. Almaya çalıştığı bilgiler, ona ne şekilde yaklaşması gerektiğini kafasında belirlemek içindi. Ben bunu anlıyordum, umarım Doruk da bu şekilde anlardı.

“Ablam beni yetiştirdi.” Bunu eğilip bükülmeden, gurur duyarak söyledi. “İhtiyaçlarımı hep o karşıladı. Birisi ailem hakkında bir şey sorduğunda hep ondan bahsederim. Röportajlarımda görmüştünüz galiba siz de.”

Babama baktığında babam başıyla onu onayladı. “Sana en sevdiğin süper kahramanı sorduklarında ablanın ismini söylediğini hatırlıyorum. Sanırım 13-14 yaşlarındaydın orada.”

Doruk buna hazırlıksız yakalanmıştı. Şaşkınlıkla “Millî takım röportajıydı,” dedi. “Beş sene kadar oldu sanırım.”

“Seni takip ettiğimi söylerken şaka yaptığımı mı sanıyordun?” Babam şu an gerçekten keyifli görünüyordu. “İspanya’ya karşı 32 sayılık bir performansın vardı. Küçük takımlar hakkında bilgisi olmayanlar bile senden bahsediyordu o sene atom karınca diye.”

“Her maç benim için çok önemlidir ama millî takım bir sebepten ayrı bir yerdedir,” dedi Doruk. Bu bilgiyi de diğerleriyle birlikte öğreniyordum.

“Bu sene A takıma davet aldın mı?” diye sordu Fırat.

“En büyük dileğim,” dedi Doruk. “Şu an ümit millî takımındayım.” Ferda’ya baktı. “U20. Yirmi yaş altının Avrupa şampiyonası yani.”

“Geçen yaz kaybedilen finalde sen de vardın.” Babamın basketbol bilgisiyle yarışabilecek çok az sayıda insan olduğunu düşünüyordum.

“Evet,” dedi Doruk, yine şaşırarak. Hatırlanmak, onun için anormal bir durumdu. “İspanya’ya karşı ağır bir yenilgi almıştık. Boynumuzda gümüş madalyayla ülkemize dönerken o uçakta hiçbirimizin çıtı çıkmıyordu. Hepimiz çok inanmıştık ama bazen olmayınca olmuyor.”

“18 yaşında ülkeneye gümüş madalya getirmek nasıl bir histir kim bilir.”

Fırat neredeyse kendi kendine konuşmuştu ama Doruk hemen yanında oturuyor olduğu için bunu duydu. “İkincilik her zaman can sıkıcıdır ama ortaya koyduğumuz mücadeleyle gurur duydum ben hep. Ülkemizi temsil etmek tarifsiz bir şey.”

“Öyledir,” dedi Fırat. “Peki sen altyapıda oynarken bir gün A takımında da oynayacağını hissediyor muydun? Yani emin miydin buraya geleceğinden?”

Kalbime batan dikenler canımı yaktı. Öyle masumca dökülmüştü ki ağzından kelimeler, Fırat rahatsız olmuştu kendini bir saniyeliğine de olsa açık etme ihtimali yüzünden. Deli gibi merak ediyordu. Doruk’tan öğrenmek istediği bir sürü şey vardı sanki. Doruk yalnızca bir kaşık çorbası kalmış olmasına rağmen onu yemek yerine kaşığına tabağın içine bıraktı ve bütün ilgisini kardeşime verdi. “Hiçbir şeyden emin değildim,” dedi. “Hayattaki yerimi bulduğumdan hiçbir zaman emin olamadım. Hâlâ da olamıyorum ama basketbol, benim için her şeydi. İyi olmak için bu kadar çabaladığın zaman bir süre sonra hayallerinin yerini zorunlulukların alıyor. Ben başarılı olmayı istiyorum demem, başarmak zorundayım derim hep.”

“Çok iyisin abi,” dedi Furkan, ellerini çırparak. “Beni büyük kaydırdıktan bile kaydırдың! Her şeyi yapabilirsin.”

Kocaman gülümsemesi belli ki bütün gece onun yüzünde kalacaktı. Furkan’a teşekkür ederken sesi annemler burada değilmiş gibi bir ton incelemişti. Bir çocukla konuşurken etrafında kimlerin olduğunun hiçbir önemi yoktu sanki onun için. “Eğer baban izin verirse bir gün yine kaydırırım seni oradan.”

“Baba?” dedi Furkan hevesle. “Doruka abi beni parka götürsün mü sonra yine? İzin veriy misin?”

“Veririm,” dedi babam, bir saniye bile duraksamadan.

Doruk’u seviyordu.

Babam Doruk’u çok fazla seviyordu ve onun ağzından duyduğu birkaç cümleden sonra bu sevgi kim bilir kaç katına çıkmıştı.

“Ver tabağını oğlum, biraz daha çorba ister misin?”

“Çok teşekkür ederim Canan Hanım, ellerinize sağlık. Almayayım ben çorba.”

“Karnıyarık koyuyorum o zaman?”

“Yardım edeyim,” diyerek ayaklanacağım sırada “Otur sen,” dedi annem. Mutfak tezgâhı birkaç adım uzaklıktaydı yalnızca. Ayağa kalksam bile ortamdan kaçacak sayılmazdım, o yüzden oturmaya devam ettim.

“Hiç pişman oldun mu?” diye sordu bu muhabbetlerle hiç ilgilenmeyen Fırat. “Yani, sporculuk ne kadar zor sence?”

Babamın kaşlarının havaya kalktığını gördüm. Dudaklarını birbirine bastırıp hiçbir şey söylemedi ama kafasının içinde tilkiler dolanmaya başlamış olmalıydı.

“Ben basketbol oynamaya beş yaşımdayken falan başladım,” dedi Doruk, yüzünü kardeşime çevirerek. “Onur abi öğretti bana. Onur abi, ablamın eşi bu arada. Neyse, dokuz yaşında Efes’in kapısından girmek hayatımda verdiğim en doğru karardı. Her zaman çok sevdim bu sporu, her zaman da profesyonel olarak yapmak istedim. Hayatımdaki pişmanlıkların hiçbirisi bununla ilgili değil. Benden basketbolu çıkardığın zaman geriye hiçbir şey kalmıyor. O yüzden sporculuk ne kadar zor olursa olsun her şeye değeceğini düşünüyorum ben.”

“Dokuzdan on dokuzu kadar altyapı, şimdi A takım. Basamakları böyle net tırmanan birisi olman kararlılığını gösteriyor zaten,” dedi babam. “Kafayı bu oyunla bozduğun sahaya attığın adımlarından bile belli senin. Hep öyleydi.”

“Tutunmak için tek bir dalım vardı,” dedi Doruk. “Elimden gelenin fazlasını verdim hep. Belki böyle söylemem garip gelecek ama kendimi basketbola karşı borçlu hissediyorum. Minnet duymak gibi. Herkes kazanmak için oynar ama benim kendimi kurtarmak için oynadığım daha çok olmuştur. Her maç, bir terapidir gözümde.”

“Kafanın içini rahatlatıyor, değil mi?” diye sordu Fırat. Babamın tanışmak için Doruk’u çağırdığı bu gecede tanıştığı kişi kendi oğlu oluyordu. Fırat her bir sorusunda hisleriyle biraz daha yüzleşiyor, ne yapmak istediğini yeniden gözden geçiriyordu. Her zaman düşmanlık besliyor gibi davrandığı Doruk’tan tavsiye almak için her şeyi deniyordu.

“Öyle.” Annem, Doruk’un önüne karnıyarık tabağını bıraktığında Doruk bir süre konuşmadan yalnızca tabağa baktı. Gözü dalmak deneyimini ilk defa bu kadar net şekilde gördüm birinde. Soyutlanıp gitti

yanımızdan. İç dünyasına bir yolculuk yaptı ve geri geldi. “Çok teşekkür ederim,” dedi büyük bir mahcubiyetle. “Çok uzun zamandır yememiştim hiç.”

“Yapar gönderirim ben sana,” dedi annem. “Saklama kaplarını poşetlerim, Feza işe giderken götürür. Visal’den alırsın. Canın ne çekerse söyle. Tek başına yaşıyormuşsun bir de. Evinde pişmiyordur yemek senin. Boğazından biraz anne yemeği geçsin oğlum.”

Doruk, nefes almakta zorlandı. Çenesinin kilitlendiğini gördüğümde bakışlarımı gözlerine çıkardım ve gözleri dolmasın diye bunu yaptığını fark ettim. Galiba dişlerini sıkıyordu. Masanın altından ayağımı ayağına değdirdim, bunu yapınca hemen bana baktı ve ben de ona gülümsedim. Birkaç saniye gülümsememi izledi. Sonra başını anneme çevirdi. “Hiç alışkın değilim, biliyor musunuz?”

Devam edecekti konuşmaya ama Furkan “Senin annen yemek yapmayı bilmiyor mu?” diye sorunca gözlerimi sıkıca kapattım. Babam yalnızca gözleriyle bunu sormanın yanlış olduğunu Furkan’a anlattığında Furkan hemen dudaklarını birbirine bastırdı. “Özür dilerim. Annen yemek yapmayı bilmeyebilir. Bu çok normal. Benim annem sana yapar hem. Üzülme sen Dorukaa abi.”

Doruk ağlasa mı gülse mi şaşırılmıştı. Derin bir nefes daha aldığı anda “Annem burada değil benim,” dedi kardeşime. “Almanya’da yaşıyor. Biliyor musun Almanya’yı?”

“Uzak mı?”

“Çok uzak.”

Burnum sızıyordu. Ben bunu da hiç bilmiyordum. Doruk, onlar hakkında konuşmaktan nefret ederdi ama kendini zorlayıp duruyordu bugün. Onu buraya çağırdığım için pişman olmak üzereydim.

“Neden gitti peki?” diye sordu Furkan olayı anlamak isteyerek.

“Babacığım, bırak da abi yemeğini yesin.”

“Sorun değil,” dedi Doruk. Sorundu. Hepimiz görüyorduk. “Annem orada yaşamayı seviyor.” Kim bilir asıl hikâye neydi de sırf kardeşim anlasın diye bu şekilde yumuşatmaya çalışıyordu.

Babamın neden böyle hayretle baktığını o konuşana dek anlayamamıştım. Kafasındaki taşlar bir anda yerine oturmuş gibi bir ifade asılmıştı yüzüne. “Sen o yüzden mi Almanya maçıında...” dedi ama bir anda kendini durdurdu. Bunun fazla olacağını düşünmüştü.

Doruk, yine o kırık gülümsemesiyle babama sorun olmadığını anlatmaya çalıştı. “Benchte sandalye tekmelediğim maçı soruyorsunuz.”

Yavaşça başını salladı. “Tek başıma olmayacağımı sandığım bir gündü. Sinirim o yüzdendi, evet. Profesyonellikle uzaktan yakından alakası yok, biliyorum ama o maçta kenara alınmak istememiştim. Kırk dakika boyunca oynamak, sürekli sayı atmak istiyordum. Koçum beni kaçan bir şuttan sonra kenara aldığında bu yüzden çileden çıkmıştım.”

“Annen gelmediği için öfkeliydin,” dedi babam yavaşça. Anneme onun ailesi hakkında konuşmayalım diyen oydu ama durum öyle bir hâle gelmişti ki konuşmadan duramıyordu. Doruk’un sevgisiz kalan tüm yanlarını görmek istiyordu sanki.

“Beni görmek için tek bir şansı vardı ama işi çıkmış, öyle söylemişti.”

“Senin bir sonraki maçın perşembeydi değil mi?”

“Evet efendim.”

“Bilet bulabilir misin bize?”

Doruk far görmüş tavşan gibi kaldığında “Ben...” dedi ama bunu söylerken bile kekeleydi. “Sanmıyorum,” dedi sonra. “Sold out”³² oynanacak. Bu maç için önceden ablamları Onur abiye bilet ayırmıştım. Gerçi ben bu maç oynamam zaten ama eğer gelmek isterseniz hafta sonu Fenerbahçe maçında sizi ağırlamayı çok isterim.”

“Euroleague karşılaşması mı yoksa Türkiye Ligi mi?”

Kesin babam bunu da biliyordu. Sadece sormak için sormuştu.

“Euroleague,” dedi Doruk. “Önlerden ayarlamaya çalışırım. Geçen sefer Feza’nın...” Gözleri kocaman oldu. Kendi kendine kırdığı potla olduğu yere sindi. Beni öpmek üzere olduğu maçı bahsediyordu. Kesinlikle o maçı bahsetmemesi gerekiyordu.

“Eee?” dedi babam, tek kaşını kaldırarak.

“İşte oradan,” dedi Doruk, sandalyesine daha fazla sinerek.

“Kendini zora sokmayacaksan dene. Olmuyorsa da haber ver, tribünden bilet alalım. Bu sene kombinemi yenilemedim.”

“Kombineniz mi vardı?”

“Her seferinde bu kadar şaşırarak mısın eşek? Sen daha doğmamışken Petar Naumoski³³ izlemeye gidiyordum ben.”

“Koraç Kupası³⁴ zamanlarını biliyorsunuz yani.”

³²Tüm mevcut biletlerin satılması

³³Doksanlı yıllarda Efes’te forma giymiş Makedonyalı oyun kurucu. Yedi numaralı forması kulüp tarafından emekli edilmiştir.

³⁴Yıllık olarak düzenlenen ve FIBA tarafından organize edilen, 1972-2002 yılları arasında oynanmış Avrupa kulüpleri basketbol turnuvası

“Tabii ki,” dedi babam. “Kim ne derse desin Efes Pilsen, Türk basketbolunun lokomotifidir.”

O zamanlar takımın adı Efes Pilsen’di, sonradan Anadolu Efes olmuştu. Bunu biliyordum çünkü babamın Efes Pilsen senelerinden kalma tişörtleri vardı. Acaba Doruk’un koleksiyonu mu daha sağlamdı yoksa babamınki mi merak etmiştim.

“Kesinlikle öyle,” dedi Doruk. “Her kategoride oynamış biri olarak A takıma gelene dekilmek ilmek işlenmiş bir sistemde yetiştiğim için çok şanslıyım.”

“Hakkını veriyorsun.”

Bu cümle yine onu derinden etkilemişti. “Formaya layık olmaya çalışıyorum.”

“Yakışıyor da sana,” dedi annem. “Mavi mavi, açıyor seni. Beyazı da güzel ama mavisi daha iyi bence.”

Onun dertleri hepimizi güldürdüğünde Doruk bunu da onayladı hemen. “Bence de öyle Canan Hanım. Seviyorsanız sizin için getireyim bir tane de.”

“Ben öyle çok anlamam,” dedi annem. “Senelerdir Feyyaz izlerken bakarım şöyle bir. Çok bakınca kızıyor. Sizinkiler kaslı, benim adam göbekli diye alınıyor herhâlde.”

Babam keyifli bir kahkaha attığında onun gülüşlerine anneminkiler de eklendi. Ferda, Fırat, Furkan... Bütün Falezler annemle babama güldüklerinde Doruk da ikisinin birbirine nasıl baktığını izliyordu. Bu manzaraya da hiç aşina olmadığı gözlerinden okunuyordu. Mutlu bir evliliğe şahit olduğu tek an ablasının evinde geçirdiği zamanlar olmalıydı.

“Feza da hiç anlamazdı,” dedi babam. “Şimdi maç kaçırmıyor. Bir anda ilgi duymaya başladı ne hikmetse. Ben de seviniyordum kızım benimle oturup maç izliyor diye. Sonra maçları sadece benim yanımda izlemediğini öğrendim. Gizli gizli salona da gidiyormuş zilli.”

“Ben davet ediyorum.” Doruk, babamın bana kızacağından korkup hızlı hızlı cevap vermeye başlamıştı. “Ben çağırıyorum hep. Kırmamak için geliyor. Sağ olsun.”

“İstediğim için geliyorum.” İlk defa kendimden emin konuşuyordum şu masaya oturduğumuz andan beri. İlk defa birkaç kelimeyi bir araya getirecek gücüm vardı. “Seni kırmamak için değil, yanında olmak istediğim için geliyorum. Senin hiç haberin yokken de gelmişim çünkü ben, destek olmak istiyorum.”

“Anlıyor musun peki artık izlediklerinden bir şeyler?” dedi Ferda. “Ben hâlâ anlamıyorum ama mecbur anlamak zorundayım artık. Çiçek alındı çünkü bana bugün. Doruk abi çok güzel boyadı gözümü. En büyük destekçisi benim bundan sonra.”

“Daha bana çiçek alınmadı bu arada,” dedim saçlarımı omzumun gerisine doğru atarak. Şımarabileceğimi hissettiğim bir anda olduğumuz için böyle davranmıştım ama Doruk gözlerini sonuna kadar açıp bana baktı.

“Ben...”

“Al kızıma çiçek,” dedi babam.

“Çok ayıp,” dedi annem de. “Bir çiçek almadın mı kızıma?”

“Kınıyoruz seni,” dedi Fırat.

“Erkekler kapatılsın,” dedi Ferda.

Doruk’un kocaman cüssesi giderek küçülüyordu sanki. Köşeye sıkışmış hâlde bana bakarken hepimiz aynı anda gülmeye başladığımızda bile rahatlamış değildi. Bana almadığı çiçeği inanılmaz derecede dert etmişti. Oysa ben sadece şaka yapıyordum. “Sakin ol,” dedim. “Böyle bir isteğim yok. Şaka yapıyorum.”

“Alırım.”

“Doruk...”

“Alırım. Ne istersen.” Gözlerime kilitlenmişti. “Tabii ki alırım. Aklımdan geçti ama doğru olur mu bilemedim. Sanki ayıp olurmuş gibi geldi babanın yanında vermek. Ben böyle şeyleri pek bilmiyorum. Özür dilerim.”

“Saçmalama. Ne özrü?” Bu saf, çocuksu korkusu sırf alındığımı düşünmesinden kaynaklanıyordu. Benim içim nasıl ona eriyip gitmesindi?

“Yok yok, dilesin,” diye takıldı Fırat. “Ailesiyle tanışma aşamasına kadar gelmişsin, bir çiçek bile mi almadın güzel ablama? Hani hediye almayı severdin sen?”

“Çok haklısın,” dedi Doruk, kendine kızarak. “Magnet almıştım aslında İtalya’dan. Öncesinde biz bir süre arkadaştık. Yani, yeni sayılır aslında bu şey. Şey...” Konuşamıyordu. “Patlıcan ne kadar güzelmiş. Organik mi bu?” Elini yüzüne vurdu. “Özür dilerim, batırıyorum her şeyi şu an.”

Annem, Doruk’un koluna dokunduğunda Doruk elini yüzünden aniden çekti ve annemin eline baktı ama fazlasıyla diken üzerindeydi. Annemin onu rahatlatmak için söyleyeceği tüm sözler boğazına

dizilirken bir saniyede bütün ortama gerginlik yayılmıştı. “Affedersiniz,” dedi Doruk. İrkildiği için özür diliyordu. Kendini giderek kötü hissetmeye başlamıştı.

“Asıl ben özür dilerim,” dedi annem. “Rahat olmanı söyleyecektim. Temastan rahatsız olabileceğin gelmedi aklıma.”

“Aşmıştım bunu aslında,” dedi Doruk. “Ara sıra böyle aşırı tepkiler verebiliyorum. Kusuruma bakmayın gerçekten. Sizinle hiçbir alakası yok.”

“Ye yemeğini güzelce.” Annem, onun eline uzandı ve gözlerinin içine baka baka elini sıktı. “Yanına da koyacağım kuzum giderken. Fazla fazla yaptım. Doyur karnını. Tuzu iyi olmuş mu?”

“Evet, çok iyi. Ellerinize sağlık. Her şey çok güzel.”

“Sarma da al,” dedim tabağı ona uzatarak. “Çirkin olanlar annemin, güzelleri ben sardım.”

“Yalancı,” dedi annem. Dönüp ona dil çıkardım ve tavrımın Doruk’u sakinleştirdiğini fark ettim. Tabağı ellerimden alırken bu sefer kasıtlı olarak parmağıma dokundu. O tek saniyelik temas, bir elektrik akımı oluşturdu ve parmağımın ucundan kalbime kadar ulaştı.

“Çok güzel görünüyor. Sizin yaptığınız bir şeyin kötü olma ihtimali yok zaten.”

“Bayılırım övgüye,” dedi annem. “Yemek yemeyi sever misin? Öyle bir enerji alıyorum senden.”

“Severim Canan Hanım.”

Doruk yarım saat sonra salonun en köşesindeki koltukta süklüm püklüm oturmuş, dizinin üzerine yerleştirdiği tabaktaki muffine çatal batırıyordu.

Gün Batımı muffinlerimi çiğnemedi yuttuğu anlar aklıma geldikçe kendimi gülmemek için çok zor tutuyordum. Küçük bir kek parçasını ağzına atarken onunla göz göze geldiğimizde kıkırdamama engel olamadım. “Çayını doldurayım mı?” diye sordum. Doldurmamı istemesi gerekiyordu. Bu sayede mutfağa gidip hâline kahkahalarla gülebilirdim.

“Ben senin çayını doldurayım,” dedi ve birden bu fıkre çok yükselip ayağa kalktı. Tabağı koltuğa bıraktığında babam şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ferda’ysa artık ne kadar eğlendiğini kimseden gizleyemiyordu.

Çay bardağını ve kendisininkini kapıp mutfağa ilerlerken hepimiz arkasından bakakalmıştık.

“Şaka gibi bir çocuk.” Annem, ona hayran olmuştu. “Ne zaman evleniyorsun bununla Feyza?”

Fırat öksüre öksüre anneme abartmamasını anlattı ve bunu yaparken de kaş göz hareketleriyle babamı işaret etti ama babam, “Sen de benim çayımı doldur,” dedi bana düz bir sesle.

Beni Doruk’un yanına yolluyordu.

“Tabii,” dedim. “Hemen. Başka bir şey isteyen var mı?”

“Ben muffin alırım ama biraz ısıtsan olur mu ablacığım? Sıcak yemek istedi canım.”

Ferda da Doruk’un yanında biraz daha kalmam için fırsat yaratıyordu.

Hepsini içime sokmak istiyordum.

Başımı salladım, boş çay bardağını aldım ve koşarak mutfığa girdim. Doruk, elinde çaydanlığı tutuyor ve müthiş bir ciddiyetle demleri dolduruyordu. Adım seslerini duyduğunda dönüp arkasına baktı. Beni gördüğündeyse omuzları gevşedi. “Sevdiler mi beni?” diye fısıldadı. “Çok mu batıyorum konuştukça? Feza, çok gerginim. Fazla mı belli ediyorum?”

Ona doğru yaklaşmadan önce kapıyı arkamdan ayağımla ittim. Elimdekileri mutfak masasına bırakır bırakmaz Doruk’un sırtına yaslanıp kollarımı beline doladım ve ona sımsıkı sarıldım. Yanağımlı sırtına yasladığım sırada elindeki çaydanlık havada kalmıştı. Onu ocağın üzerine bırakışının sesini duydum. Ellerini belindeki ellerimin üzerine koydu ve buz kesmiş parmakları ellerimden birini tutup dudaklarına götürdü. Aldığı derin nefeslerle karnının kasılıp gevşemesini hissedebiliyordum. Bir süre hiç ses çıkarmadan ona sarılmayı sürdürdüm.

“Sen mükemmelsin,” dedim sonra. “Her şeyinle. Her şekilde. Doruk, müthiş idare ediyorsun. Seni üzecek konuşmalar yaşandığı için çok özür dilerim. Kendini kötü hissediyor musun? Lütfen hissetme.”

“İyiyim,” dedi. “Şimdi çok iyiyim.” Ellerimi belinden ayırmamı sağladı. Yönünü bana çevirdiğinde ilk yaptığı kapıyı kontrol etmek oldu. Gerçekten ihtiyacı olmasaydı ona sarılmama engel olurdu. Elini yüzüme uzatıp yanağımlı okşadığında “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Neye teşekkür ettiğini bilmiyordum.

Ferda için muffinleri fırına koyup dereceyi ayarladım. Doruk bu sırada çayları dökme işine devam etmişti. Gergin olduğu kadar da dalgın görünüyordu.

Birkaç dakika sonra salona dönme vaktimiz gelmişti. Kapıyı açmadan önce başımın üzerine bir öpücük bıraktı. Bunu yaparken derin bir nefes aldığı da gözümünden kaçmadı. İçeriye döndüğümüzde yine o köşeye oturdu ama duruşunda özgüvene dair hiçbir emare yoktu. O burada bir sığıntıymış gibi oturuyordu.

Babam Efes hakkında, Fırat'sa altyapı hakkında birkaç soru daha sordu. Annem ortamı yeniden yumuşatmak için "Perdeleri yıkayıversem yarım saat sonra asar mısın?" diye sorunca Doruk hariç herkes güldü. Doruk'sa hızlı hızlı başını sallayıp bunu yapabileceğini söyledi.

Furkan uyku saati yaklaştıkça huysuzlanmaya başlamıştı. Doruk, onu kucağına alıp kulağına bir şeyler fısıldadığında anında ağlanmayı bırakıp sustu. Sonra koşa koşa odasına gitti. Ardından hiç sesi çıkmadı. Galiba yatağına girmişti.

"Büyü mü yaptın çocuğuma?" dedi annem.

"Ona bu saatlerdeki uykumuz sırasında boyumuzun daha hızlı uzadığını söyledim," dedi Doruk. "Alican'ı da böyle gönderir ablam hep yatağına."

"Tek çocuğu mu var?" dedi Ferda.

"İki," dedi Doruk. Güldü. "Benimle üç." Yerinde rahatsızca kıpırdandığını fark ettiğimde bir şeyler daha söyleyeceğini anladım. "Ben yavaştan kalksam olur mu? Daha fazla rahatsızlık vermeyeyim. Çocukların da uyku saati gelmiş zaten."

"Çocukların değil, Furkan'ın," dedi Ferda. "Biz kocaman olduk, dokuz buçukta yatağına gitmiyoruz."

"On otobüsüne çıkarsın," dedi babam. "Hava soğuk, durakta beklememe."

Doruk, bu düşünce karşısında bugün en az elli kez kapıldığı hayrete bir tur daha kapıldı. Sonra annem, onun yanına yemek koyabilmek için mutfaka gitti. Doruk ne derse desin onu dinlememiş, zahmet kelimesini bir kere daha kullanırsa onu evden kovacağını söylemiş ve kelimeleri ağzına tıkmıştı.

Ona çeyrek varken onu geçirmek için kapının önünde toplanmıştık. Doruk her şey için belki bininci kez teşekkür ediyordu. Annem en sonunda sussun diye kollarını onun etrafına sardığında elleri havada kaldı. Ne yapacağını bilemediği iki saniyenin sonunda emaneten avucunu annemin sırtına yerleştirmişti. Gözleri ise benim üzerimdeydi ve yüz ifadesi beni bütün gece ağlatacak gibiydi.

"Doruk," dedi babam.

“Çok memnun oldum tanıştığımıza.” Duyacaklarından korkuyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. Bir an önce gitmek istiyordu çünkü babamdan olumsuz bir şey duymaktan deli gibi korkuyordu.

Babam yeniden onun ismini söyleyince başını eğdiği yerden kaldırıp ona çevirdi. “Mutfaktaki yedinci sandalyeyi bugün depodan çıkardım,” dediğinde Doruk bunun için de mahcup olmuştu ama duyduğu bir sonraki cümle ayaklarını yere çivilemesine sebep oldu. “Ve o sandalyeyi geri götürmeyeceğim.”

Arkasında birleştirdiği ellerini birbirine kenetlediğini, parmak boğumlarını beyazlatana dek sıkıldığını biliyordum. Bunu bilmek için ona bakmama gerek bile yoktu.

Annem, elindeki poşeti ona uzattı. “Bu kapı hep açık,” dediğinde Doruk’un çenesinin titrediğini gördüm. Hızlıca dişlerini sıkıp bunu bir kez daha önlemeye çalıştı. “Yedinci tabağı her akşam koyarım sofraya ben. Altı kişiye yeten, yediye de yeter oğlum. Sen ne zaman istersen gel, tamam mı? Ben çok sevdim seni.”

“Çok teşekkür ederim.” Sesi titredi, gözü doldu. Sertçe yutkundu. “Çok sağ olun. Ben de sizi çok sevdim.”

“İyi,” dedi babam. “Git şimdi. Fener maçıında görüşürüz. On sayıdan aşağı atarsan bir daha gelmem izlemeye bak ona göre.”

“Tabii. Elimden geleni yaparım. Biletleri ayarlar ayarlamaz Feza’ya atarım. Yeniden çok teşekkür ederim.”

“Görüşürüz,” dedim ondan önce kapının eşiğinden geçip ayakkabılarını giymesi için önüne bıraktığımda.

Bana birçok kez âşık gibi bakmıştı ama bu geceki bakışı hepsinden daha farklıydı. “Görüşürüz.” Ardından dudaklarını kıpırdattığını gördüm. “Seni çok seviyorum, çok.”

Kalbim tüm gece onun adını sayıklayarak attı. Hislerimin büyüklüğüne ve onu hayatımda koyduğum yere hayret ettim.

Her şey fazla yolundaydı. Bu durum gerçek olamayacak kadar masalsıydı ama ben masalları gerçeklerim sanacak kadar hayalperesttim. Hayalperestlerin sonu ise hayal kırıklığına uğradıklarında gelirdi. Masallara inanan kızlar, ilk hayal kırıklıklarında birden büyülerdi.

Doruk’un yoğunluğu sebebiyle iki gün boyunca doğru düzgün iletişime geçememiştik. Onun müsait olduğu saatler benim uyku saatlerime denk gelmişti. Ben yazıyordum, o üç saat sonra dönüyordu. O yazıyordu, ben sabahın yedisinde gözümü açtığımda mesajını anca görüyordum. Öyle çaresiz hâldeydik ki en son Doruk *başlayacağım*

maçına da beni oynatmayacaksa benchte elime telefon alabilsem bari diye bir mesaj göndermişti bana.

Hocası Doruk'u perşembe günü maçın son üç dakikasında oyuna almıştı. Sekiz sayı gerideydi Efes. Babam, onu asla almayacağını düşünüyorken Oleg Milosevic beş faulle kenara alındığında koçun tercihi Doruk'u sahaya sürmek olmuştu. Doruk ısınmaya fırsat bulamamıştı ama her saniyenin ne kadar kritik olduğunun bilincinde olduğundan bunu kafasına takmamıştı. Bir tane üçlük isabeti bulmuş, üç dakika oyunda kalıp başka şut kullanma fırsatı da bulamadığı için oyunu o şekilde tamamlamıştı.

Yani istatistiklerde %100'lük bir isabet oranına sahip olmuştu yanlışlıkla.

Sonra biz yine konuşamamıştık. Bugün cumaydı, pazar ailece gideceğimiz Fenerbahçe maçı vardı ve ben biletleri atacağı saati bekliyordum. Birbirimize belli etmemeye çalışsak da hepimiz ailemizden saymaya başladığımız Doruk'un maçını canlı olarak izleyeceğimiz için heyecanlıydık, bunu hissedebiliyordum. Falez ailesinin hep bir ağızdan onun adını haykıracağı anların hayaliyle yaşıyor, pazar gününe resmen saniye sayıyordum.

Dün gece geç yattığını bildiğimden on buçuk gibi bir saatin uyanması için henüz erken olduğunu düşünüyordum Visal'in mutfağında otururken.

Ama yanılmıştım.

Asla görmek istemediğim bir şeyi gördüğümde anladım bunu.

Beril'in storysinde Doruk'un mutfağında çekilmiş bir fotoğraf vardı. Doruk, tezgâha dönüktü. Yalnızca sırtı gözüktüyordu. Üzerinde gri bir tişört, altında siyah bir eşofman vardı. Onun Doruk olduğunu anlamam için yüzüne ihtiyacım yoktu. Beril, herkes anlayabilsin diye fotoğrafın altına etiket atmayı da ihmal etmemişti zaten.

Fotoğrafa bakmaya devam ederken parmaklarım titremeye başladığında yüzüme acı bir gülümseme yerleşti. Kalbimin kırılma sesi kulaklarıma doldu. Işık hızında kaşlarım çatıldı. Aynı anda bin düşünce beynimi sararken düzgün düşünebilmek için sakinleşmem gerektiğinin farkındaydım ama sakinlik kelimesinin zihnimde herhangi bir karşılığı yoktu o an.

Ondan Beril'i evine çağırmasını özellikle istemiştim.

Doruk bana zarar veren birisini evinde barındırmayacağını söylemişti. İş yerime kadar gelip beni rahatsız eden, bakışlarıyla ve tavırlarıyla

beni devamlı ezmeye çalışan bu kızı evine çağırıp onun için kahvaltı hazırlıyorsa bu benim kabul edebileceğim bir şey değildi. Yüzüme karşı nasıl böyle kolay yalan söyleyebilirdi?

Her şey daha kötü olamaz sanırken keşfetimi yenilemek gibi bir hata yaptım. O saniye magazin sayfalarının postları bir bir düşmeye başladı önüme. Bu olaydan X halkının haberdar olup olmadığını kontrol etmek istedim ve korktuğumun çoktan başıma gelmiş olduğunuyla yüzleştim.

Herkes onları konuşuyordu.

Barda çekilen fotoğrafları yeniden gündeme gelmişti. Üstelik hemen yanında benim maçta çekilmiş fotoğrafım da vardı. İnsanlar Beril'in güzelliğini överlerken beni yermeyi de ihmal etmiyorlardı. Onlara göre Beril, Doruk için yaratılmıştı. Yol yakinken Doruk'un kendi denginde birini bulmuş olmasına sevinmişlerdi. Ben kısaydım, çocuk gibiydim, zaten onun yanında ne işim vardı? Bunları tartışıyorlardı.

Onun dengi değildim. Hiç olmamıştım. Olmadığımı biliyordum ama bununla bu şekilde yüzleşmek istemezdim. Ne yazık ki insan içinde bulunduğu masalın ne zaman biteceğine kendisi karar veremiyordu. Işıklar birden sönüyor, istesen de istemesen de o son gelip seni buluyordu

Doruk beni hiç hak etmediğim bir sonda tek başıma bırakmıştı.

DEVAM EDECEK...

